

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON

SWORN TO THE SHADOW

GOD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÖLGEYE YEMİN ETTİ TANRI

RUBY DIXON

Copyright © 2020 by Ruby Dixon Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Resmi: Sara Eirew Fotoğrafçı Kapak

Tasarımı: Kati Wilde, Badass

Düzenlemeler: Aquila Editing (Tüm yazım hataları bana ait çünkü o bana geri gönderdikten sonra hep bir şeyleri değiştiriyorum. ÜZGÜNÜM, KIZIM. İkimiz de harika olduğunu bildiğimiz halde seni kötü gösteriyorum!)

Vellum ile oluşturuldu

Bay Ruby için, çünkü ben bir pislik olup iki gün içinde bir harita istediğimde, bunu benim için yaptınız.

Yolun her adımında cesaretlendiren Kati için.

Bu kitap üzerinde günde 14 saat çalışırken bile benimle birlikte kelime sayımı hızlandıran ve muhtemelen bu konuda konuşmamı duymaktan bıkan Marina için. İlk kitabı okuyan ve gerçekten beğenen herkes için. Tuhaf gönül projem sizi mutlu ettiği için hâlâ biraz şaşkınım (ve heyecanlıyım).

<3

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

Gölge Tanrı'ya Yeminli Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70

Bölüm 71

Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76 Sonsöz

Yazarın Notu Aos'un

Pantheon'u

Daha Fazla Ruby Dixon'a mı İhtiyacınız Var?

İÇERİK UYARISI

Merhaba!

Bunu açmadan önce kısa bir süreliğine tetikleyiciler hakkında konuşalım. SPOILER AŞAĞIDA - SPOILER YEMEK İSTEMİYORSANIZ OKUMAYI BIRAKIN.

Bu ölüm hakkında bir kitap. Kahraman ölüm tanrısıdır ve bu nedenle, bu sayfalar arasında *durmadan* ölümü tartışmaktan kaçış yoktur.

Ölümün her türlü oldukça fazla tartışılıyor. Bu sayfalarda intihar, cinayet, bebek ölümleri, hastalık ve zombilere göndermeler var. Eğer tür şeyler sizin için sorun teşkil edecekse, lütfen bu kitabı okumayın. Sizi mutlu etmeyecektir.

Ve bu tür şeyler hakkında uyarıda bulunma konusunda daha iyi olmaya çalıştığım için, bir karaktere saldırı / tecavüz girişimi için de bir tetikleyici var.

GÖLGE TANRIYA YEMİN ETTİ

Macera.

Sıkıcı hayatımda eksik olan şey bu, bu yüzden bir portaldan başka bir dünyaya düştüğümde heyecanlanıyorum. Burada önemliyim. Burada özelim.

Ölüm'le tanıştığımda ne kadar özel olduğunu anladım.

Evet. Şu adam. Kusurlarını düzeltmek için ölümlüler diyarına sürgün edildi ve düşündüğünüz kadar şımarık ve berbat biri. Gölge Lordu Rhagos kibirli, kaba, kontrolcü ve istediğini yaptırmak isteyen biri. Bencildir. İmkansız biri.

Ayrıca son derece muhteşem. Manyetik. Yalnız. Ve garip bir şekilde beni koruyor.

Sihirli bir bağ sayesinde, artık ona ölümlüler alemindeki dayanağı olarak hizmet ediyorum. Bu da onun vicdanı, rehberi... ve her türlü suikastçının ya da şan şöhret peşinde koşanın hedefi olduğum anlamına geliyor. Birkaç gün böyle geçtikten sonra, bu 'maceraya' devam etmektense eve dönmeyi tercih ederim. Dünya'ya dönmenin bir yolunu bulmalıyım, hem de hemen.

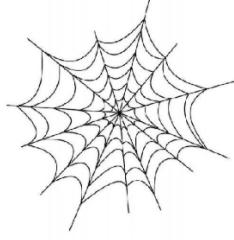
Dünya etrafımızda yıkılırken ve sadece var olduğumuz için avlanırken, kendimi ölümün yalnız tanrısına hizmet etmenin nasıl bir şey olacağını merak ederken buluyorum... her şekilde. Onu öpmek. Ona dokunmak. Onunla yatmak.

Ama... Eve dönüş yolunu bulmam gerekiyordu, Rhagos'u öpmeye çalışmam değil. Ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun. Dudaklarıma ne kadar bakarsa baksın.

Ne kadar istediğimin önemi yok.

PROLOGUE

RHAGOS

Rölülerin Efendisi ve Yeraltı Dünyası'nın hükümdarı Ölmeyen Hagos tahtında oturmuş, parmaklarını sinirli bir şekilde demirine vuruyordu.

Sümüklü aptal.

Söz konusu adam -Rhagos'a "vicdanı" olarak bağlanarak sonsuz yaşam bahşedilen bir ölümlü- odanın karşısındaki süslü oymalı sandalyede oturmuş kitap okuyormuş gibi yapıyordu. Arada bir burnunu çekip gözlerini siliyordu ve Rhagos adama ters ters baktığında titreyen bir karmaşaya dönüşeceğini biliyordu. Hep böyle omurgasız mıydı? Bu kadar acınası? Belli ki Rhagos ölümlü formunda kapana kısıldığında, bu iş için en uygun olanı değil, gönüllü olan ilk ölümlüyü almıştı. Ya da belki de itaatkâr bir ölümlü istemişti. Bu kesinlikle öyleydi. Kafasında itaatsiz bir düşünce yoktu. Ya da zekice. Ya da eşsiz bir düşünce.

Ve sorun da burada yatıyordu. Sonsuzluk, bir ahmakla birlikte olmak için çok ama çok uzun bir süreydi.

Parmaklarını tekrar tahtının koluna vurarak düşünmeye başladı. Uzakta, ruhların şarkıları zihninin arkasında yatıştırıcı bir kakofoni oluşturuyordu. Bu binlerce sestten herhangi birine odaklanabilir ve onların sıkıcı geçmişlerini, sıkıcı hayatlarını, yavan ve fazlasıyla ölümlü içsel düşüncelerini öğrenebilirdi. Onları diriltebilir, Yeraltı Dünyası'nın çeşitli çemberlerinden koparabilir ve ebedi sarayının bir parçası yapabilirdi. Ve sonra onlar yalvarıp yakaracak, onun çizmelerini öpecek ve o ne isterse onu yapacaklardı.

istedi, çünkü sadece o istedi. Çünkü o Rhagos'tu ve ölümden sonraki her şey onun alanıydı, onun emrindeydi, Yüce Baba'nın kurallarına göre onun denetimindeydi.

Nedense bu durum her geçen gün onu daha da rahatsız ediyordu. Yeraltı Dünyası'nda günlerin önemi yoktu ama ölümlüler bu şekilde düşünüyordu ve o da bunu alışkanlık haline getirmişti.

Bekleyiş'ten döndüğünden beri kaç gün geçmişti? Hangi yönü başarılı olmuştu? Tam olarak emin değildi - o aşağılayıcı zamanın anıları olmadan bırakılmayı istemişti - ama yüklendiği acınası çapaya ve şu anki hoşnutsuzluğuna bakınca? Apati kusurunun bir şekilde varlığını sürdürmeyi başarıp başaramadığını merak etti.

Bu da bir sonraki Bekleyiş'e kadar böyle olacağı anlamına geliyordu... tabii eğer bir Bekleyiş olursa. Yine de Yüce Baba, On İki'sinin Aos'u yönetmesi için yeni kurallar belirlemişti. İnsanlıkla temaslarını sürdürmelerinin daha iyi olacağına karar vermişti ve bu nedenle bir çapa, insan aleminde olduğu gibi bu alemde de onlara sürekli eşlik edecekti.

Rhagos bundan nefret etti.

Ne yapması gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyordu. Bir şekilde çapası olarak kalmayı başarmış olan bu aptalın etrafında olmaya zorlanmaktan nefret ediyordu. Yine de o aptaldan kurtulamıyordu. Bağları nedeniyle birbirlerine yakın durmak zorundaydılar.

Nefret ettiği bir aptala sonsuza kadar olmak.

Elbette kardeşi Kalos, Rhagos'un sinirlenmesine gülecek ve çok gülecekti. Kardeşinin alaycı kahkahalarını şu anda bile kafasının içinde duyabiliyordu. Kalos kendisine verilen çapayla yetinmeyecekti. Böyle bir düşünceyle alay ederdi. Kalos kuralların ne olduğunu bulacak ve onları kendi ihtiyaçlarına göre esnetecekti.

Ve böylece Rhagos da kardeşinin kitabından bir sayfa alacaktı. Ayağa kalktı, siyah cübbesi ayağa kalktığı anda dalgalanıyordu.

Çapası da ayağa kalktı, kitabı göğsüne bastırırken solgun yüzünde korku dolu bir ifade vardı. "Lordum?"

Ölülerin efendisi çapasına baktı. Uzun bir süre ona baktı ve düşündü. "Bana bir şey söyle, Varian."

"Varias, aslında-"

Adamın titreyen sesini kesmek için elini kaldırdı. "Düzeltilmek istemedim. Eğlendirilmek istedim."

Ve bekledi.

Ölümlünün gözleri fal taşı gibi açıldı. Ölüler Salonu'nu dolduran diğer hayalet soylular yardımcı olabilir mi diye etrafına bakındı. Onlar göz temasından kaçınınca sertçe yutkundu, ince boynu çalıştı ve konuştu. "Ben... bir hikâye ister misiniz?"

"Ne hakkında?"

"Tanrılar mı?"

Rhagos tanrıların tüm hikâyelerini biliyordu. Onları yaşamıştı. Rhagos gözlerini devirme dürtüsüyle savaşıarak kapüşonunu yüzüne çekti ve taht odasından ayrıldı. Çapa onu takip etmeye çalıştı.

Rhagos elini kaldırdı. "Sana ihtiyacım yok." Çıpasını çok geride bıraktığını hatırlatan rahatsız edici çekime aldırmadan uzaklaştı. Yeraltı Dünyası'nda zaman ve mekân bükülebiliyordu ve sonuç olarak çapası diğerlerinden daha da yakın durmak zorundaydı. Karanlık bir kaş çatma onun ilahi yüz hatlarını kırıştırdı. O ölülerin tanrısı değil miydi? Yeraltı Dünyası'nın Efendisi? Neden kendi alanında bile bu kadar çok kurala boyun eğmek zorundaydı? Bu çok saçmaydı.

Buna katlanamazdı. Bir

çözüme ihtiyacı vardı.

Bu sorunu çözmenin yollarını aramak için kalesinin koridorlarında volta attı. İlahi sorunlara göre küçük bir sorundu ama gün geçtikçe daha da büyüyormuş gibi görünen sinir bozucu bir sorundu. Aklına bin yıl önce Rhagos'tan çaldığı gözü, çapasına karşılık geri veren o soytarı Yarıcı Aron geldi. Soluk sarı saçlı ve zayıf yapılı bir kadındı. Ne güzeldi ne de iyi konuşuyordu ama onda Aron'u, onu geri almak için tanrılara savaş açmaya razı olacak kadar büyüleyen bir şey vardı.

Bu Rhagos'un ilgisini çekti.

İnsanın gerçekten birlikte vakit geçirmek istediği bir yol arkadaşına sahip olması nasıl bir şey olurdu? İnsan onun ağzından çıkan kelimelere değer veriyordu? Aron'un dışı ile tanışmıştı - onu bir süre kendi krallığında tutmuştu çünkü o ölmüştü ve bu yüzden onun etki alanının bir parçasıydı - Aron kapılarına saldırıp onu geri istemeden önce. Onu meraklı bulmuştu. Rhagos'tan korkmuyordu, Aron'dan korkmuyordu ve öyle bir kıvılcımla doluydu ki onu düşünmeden edemiyordu.

Gözünü geri kazanmıştı, görüşü bir kez daha tamdı ama... bazen kötü bir takas yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Bir arkadaşına sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Gerçek bir yoldaş? Ona sadece duymak istediklerini söylemek yerine onunla gerçek sohbetler yapacak biri? Ona gözlerinde hoşnutlukla bakan biri? Odaya girdiğinde gülümseyecek biri?

Hem arkadaş hem de sevgili olan biri. Ruhundaki yalnızlık acısını dindirecek biri.

Aron'un çapasını çok düşündü. Belki de çok fazla. O ölümlüyü sevişmek için istediğinden değil. Eğer sevişmek isteseydi, güzellik tanrıçası Belara onu hoş karşılardı. Tebaasından herhangi biri onun sikini memnuniyetle alır ve sanki bu onların göreviymiş gibi davranırdı.

Belki de buydu. Görev onu rahatsız ediyordu.

Aron'un çapasında gördüğü o özgür irade, o ruh neredeydi? Bunu istiyordu. Buna *ihtiyacı vardı*.

Rhagos'un yeni bir çapaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. Her ne kadar sadık olsa da şimdiki Hainler Çukuru'nun derinliklerine gönderebilirdi. Ne de olsa yeraltı dünyası Rhagos'un emrindeydi. Ama gerilmiş iplerinin acısı ona acı verecekti ve Rhagos hâlâ o aptala bağlı olacaktı. Hayır, yapılabilecek başka bir şey olmalıydı.

Ama ne?

Düşünerek kalesinde yürüdü ve hala ona bir cevap gelmedi. Kendini taht odasına geri dönmüş bulduğunda, saray halkı onun kötü ruh halinden kaçınmak için ortadan kaybolmuştu. Sadece Varias kalmıştı, her zamanki gibi solgun ve titriyordu.

Bir elini kaldırdı ve sırf sinir bozucu olduğu için onu yine de çukura gönderdi. İnsanlığı üzerindeki çapa lanetlensin. Eğer Yüce Baba ondan *daha nazik ve kibar* olmasını istiyorsa, o zaman lanet olası bir nedene ihtiyacı vardı.

Ve Varias o değildi.

Rhagos, Aron'un almak için kapısına dayandığı ölümlüyü hatırladığında, sadece dişiyi değil, Aron'un ona verdiği tepkiyi de hatırladı. Aron neredeyse zamanın başlangıcından beri Aos'un Savaş Tanrısı'ydı, ölümlülerin orada burada yaşayan kaba bir kabileden biraz daha fazlası olduğu zamanlardan beri. Rhagos ve diğerleri kadar, belki daha fazla bıkkın hale gelmişti. Ama onu bekleyen ölümlüyü gördüğünde? Onu görünce sevinç çığlıkları attığını duyduğunda?

Çatlamıştı.

Rhagos ilk kez kardeşlerinden birinde saf ve mutlak bir sevinç görmüştü.

Rhagos bunun için can atıyordu.

Buna imreniyordu. O neşeyi istiyordu. Bir şeyi o kadar çok önemsemek istiyordu ki bu onu delirtiyordu. Şu anda mı? Hiçbir şey umurunda değildi.

Kazanan Kayıtsızlık Unsuru olmalıydı, tüm şansa lanet olsun.

Bu neşeyi nasıl elde edeceğini merak ediyordu. Kadını Aron'dan öylece çalamazdı. Sadece gözünü tekrar kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda ona karşı hiçbir şey hissetmeyecekti. Haftalardır onu avucunun içinde tutuyordu ve kadın merak ve biraz da kafa karışıklığından başka bir şey uyandırmamıştı.

Aron'un uğruna yeraltı dünyasına saldırdığı yaratık *bu* muydu?

Gözünü kaybettiği zaman yüzünde oluşan derin yara izini parmakladı. Gözünü geri almıştı ama yara izini geçmişin bir hatırlatıcısı olarak saklıyordu. Ona acı vermiyordu ama Rhagos yine de düşünerek onu ovuşturdu.

Belki de geri dönen diğer tanrılardan birine sırtını dayayabilirdi. Eğer bir ölümlü kendi çapasından daha hoş ve eğlenceli olduğunu kanıtlarsa onların çapasını çalabilirdi. Kardeşi Kalos bu konuda ona yardımcı olacaktı... Rhagos'un kendi çapasını çalmaya kalkışmaması şartıyla. Kardeş olabilirlerdi ama tanrılar da inanılmaz derecede sahipleniciydi.

Yine de Kalos ondan bir şey isteyecektir. Kardeş olmalarına rağmen Kalos, Rhagos'u sadece onu kullanabileceği zaman arıyordu. Belki geçmiş yüzyıllarda Rhagos bu tür planlara uyabilirdi ama artık onlardan ve kullanılmaktan bıkmıştı ve bu yüzden kardeşinden tamamen uzak duruyordu.

Başka kimin döndüğünü düşündü. Magra, ama hasat tanrıçası onun için işe yaramazdı. Vor, Denizler Lordu, bir dost değildi. Ailenin Gental'i muhtemelen sümüklü bir aptalı -ya da daha kötüsü, yirmi çocuklu bir anneyi- kendisine bağlayacaktı ve bu fikir hiç kimseye cazip gelmiyordu. Belki de Tadekha'nın kristal kabuklu hizmetkârlarından biri ya da Belara, gerçi tanrıçalardan herhangi birinin dönüp dönmediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca, Belara bir erkek seçerdi ve Rhagos bir dişiyle çok daha fazla ilgileniyordu. Aron'u ve onun sarışın çapasını düşündü, kendini ona nasıl attığını ve bacaklarını beline nasıl doladığını. Bu sadece arkadaşlıktan çok daha yakın bir ilişkinin ipuçlarını veriyordu.

Kesinlikle bir dişi istiyordu.

Kassam çoktan gitmişti, Anali sıkıcı olacaktı ve...

Spidae. Hmm. Söylentilere göre güzel ve istekli bir çapaları varmış. Şimdi bir düşünce vardı.

Rhagos tahtından fırladı ve artık ruhlardan arınmış olan uzun sütunlu salonu geçti. Ayak sesleri taş zeminlerde yankılanıyor ve duvarlar onun amaç duygusuyla titreşiyor gibiydi. Ruhlar Salonu'nun en ucunda, iki sütun arasına gerilmiş, Spidae ve onların diyarlarındaki diğer tanrılarla iletişim kurmasını sağlayan kendi ağı vardı. Spidae'nin iplikleri sihirliydi, uzayı ve zamanı aşabiliyordu ve Rhagos şimdi parmaklarını onların üzerinde gezdiriyor, onları bir arp gibi tıngırdatıyordu.

Bekledi.

İpler parıldadı. Bir resim odaklandı ve koyu tenli, kalın örgülü güzel bir kadın görüntüye geldi. Teniyle parlak bir kontrast oluşturan kıpkırmızı bir elbise giymişti ve elleri dikiş diker gibi ileri geri hareket ediyordu. Kadın henüz onu fark etmemişti, bu yüzden adam onu inceledi. Demek ki bu onların dayanak noktasıydı. Biçimi düzgündü ve zeki olup olmadığını merak etti. Zeki.

Birinin başka bir tanrıdan nasıl çapa aldığını merak etti. Hâlâ kendi çapa sorunundan kurtulması gerekiyordu. Şu anda bile, Varias'ı gönderdiği yerde zihninin arkasında donuk bir acı vardı ve bağlarının gerginliği başını ağrıtıyordu. O aptalı yakında geri getirmesi gerekecekti.

Beyazlar giymiş bir figür dışının yanında durakladı ve dişi gülümseyerek başını kaldırdı. Bu Spidae'lerden biriydi ve Rhagos onun yüzünü neredeyse umursamaz bir dokunuşla okşayışını izledi; ancak son anda parmak uçlarını kadının ağzına değdirdi ve kadın ürperdi, gülümsemesi daha da büyüdü.

Sonra Kader Lordu'nun solgun gözleri ona odaklandı. "Bunu alamazsın."

Rhagos kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Hiçbir şey söylememişti.

"O bize ait." Spidae, solgun giysileri ve daha da solgun teniyle öne doğru atıldı. Ağın görüntüsünden Rhagos'a buyurgan bir bakış attı, dikkatlice dışının önüne geçti ve Rhagos'un görüşünü engelledi. "Bir çapan var."

"Tam da benim sorunum," dedi Rhagos ısırarak. "Ve eğer bu kadar çok şey biliyorsan, benim sorunumu da biliyor olmalısın."

"Bu bir sorun mu? Yoksa sadece bir sorun olarak mı görüyorsunuz?"

Dişlerini sıktı. Sorulara daha fazla soruyla cevap vermeyi severlerdi; bu oldukça sinir bozucu bir taktikti. "Benimle oyun oynamayın. Ne zamanım ne de sabrım var."

"Senin sorunun şu, Ölülerin Efendisi," diye devam etti Spidae içi boş, tınısız sesiyle, "bunu bir oyun, bir manipölasyon olarak görüyorsun. Benim cevaplarımı daha fazla soru olarak görüyorsun ama sorduğun her sorunun birden fazla cevabı olduğunun farkında değilsin. İsteddiğini aramak sana kalmış." Solgun gözleri ağın içinden Rhagos'a bakıyordu.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye tekrar belirtti. "İstiyorum-"

"Beklentinin sonucunu değiştirmek için mi? Yeni bir çapaya sahip olmak için mi? Zamanı tersine çevirmek için mi?" Havaya uzandı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle yoktan bir iplik çıkardı. "Bu durumda hepsi bir ve aynı, Rhagos kardeş."

Sinirli bir hırıltıyı ısırarak bastırdı. Spidae'ler tanrılık dışında onun kardeşi değildi ama yine de... bir yerlere varıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yeni bir çapa alabilir miyim?" Rhagos sordu. Bu fikir aklına düştüğüne göre artık onu görmezden gelemezdi. Evet. Spidae'nin sahip olduğu güzel kızı ya da Aron'un parlak gözlü sarışınını bile istemiyordu. Tamamen kendisine ait, kendisine uygun bir yol arkadaşı istiyordu... Varias olmayan bir yol arkadaşı.

Kendisine sadece bir çocuktan daha fazlasıymış gibi bakacak birini istiyordu.

Ölüm. Onu gören biri.

"Yapabilir misin?" Rhagos ağa hırslayıp onu sütunlardan koparmak için elini kaldırdığında Spidae tekrar konuştu. "Kısa bir süre önce dört tane vardı."

Elini bir kez daha indirdi. "Dört mü?"

"Anticipation'ın nasıl çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

Bu kaba bir soruydu, o yüzden görmezden geldi. Bekleyiş'in nasıl işlediğini biliyordu. Her tanrının varoluşunun belasıydı, Yüce Baba'nın hayali günahlar ya da sadece işinde kötü olmak için verdiği cezaydı. Tanrılar Aether'deki krallıklarından toplanıp Aos'un ölümlü topraklarına atıldıklarında, ölümlü görünümlü bedenlerde güçleri olmadan yaşamaya zorlanırlardı. Her tanrının kişiliği, Yüce Baba'nın özlerinden yok etmek istediği şeylerin yüzleri olan dört Yön'e bölündü: Kayıtsızlık, Hedonizm, Yalanlar ve Kibir. Ölümlülerle vakit geçirmek, geri dönen her tanrıyı daha iyi bir hale getirecekti ya da

Yüce Peder düşündü. Bu, kendilerini tebaalarıyla daha yakın hissetmelerini sağlayacaktı.

Saçmalık.

Rhagos'un tek yapmak istediği şey tüm ölümlüler alemini yerle bir etmekti.

"Nasıl çalıştığını biliyorum," diye homurdandı. "Az önce Beklenti'den geçtim."

"O zaman başka bir çapayı nasıl alacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Kaderin Efendisi'ne kaşlarını çatarak baktı ve ağı bağlarından koparma dürtüsüne direndi. "Benimkini serbest bırakabilirsin. İplerimizi çöz." Eğer ölümlüler âleminde olsaydı, sadece ipi serbest bırakarak çapaları değiştirebilirdi... ama Yüce Baba bu ebedi ipi bağlamıştı ve Rhagos ona hapsolmuştu

"Yapmayacağız. Eğer bir şansa ihtiyacınız varsa, Beklenti'den geçmelisiniz."

Rhagos homurdandı, sesi boş odada yankılandı. "Bunu çoktan yaşadım. Kendi diyarıma dönmedim mi?" Kollarını iki yana açarak odasını işaret etti. "Bu aptallık sona erdi."

Spidae ona soğuk bir şekilde baktı. Sonunda bir elini havaya kaldırdı ve sanki uzun bir çizgi çiziyormuş gibi hareket ettirdi. Parmaklarının arasında parıldayan bir iplik belirdi ve Rhagos'a göstermek için havaya kaldırmadan önce bir süre onunla oynadı. "İşte. Eğer ipliği burada tutarsam," bir ucunu sıkıştırdı. "Ya da buradan," ortasından tuttu. "Ya da buraya." Ucuna dokundu. "Bu ipliğin kendisini değiştirir mi? Yoksa neresinden tutarsam tutayım aynı iplik mi?"

Bu bir tür hile miydi? Kaderi inceledi, bu soruda bir tür cevap olduğunu biliyordu. "Bilmecenizi açıklayın."

Spidae bir iç çekti. "Kader zaman gibidir. Zaman da kader gibidir. Ağ örülmüştür ve ipler olması gerektiği şekilde birbirini keser. Ama bir iplik hareket ettirilebilir ve ayarlanabilir, yeni bir yuvaya ya da yeni bir yere sokulabilir. Yeni bir zaman." Rhagos'a anlamlı bir bakış attı. "Şimdi anladın mı?"

Başlıyordu. "İpliğimi hareket ettirebilirsin," diye ilan etti. "Beni Beklenti'den geri gönder ki sonucu değiştirebileyim, saplanıp kaldığım çapayı değiştirebileyim."

Zarif, solgun baş eğildi. "Öyle."

Yine mi Beklenti? Korkunç. Buna katlanılamazdı. Ama aklına Aron'un sahip olduğu kadın geldi. Gözlerinde kahkaha olan

ve korkunun tamamen yokluğu. Fırtınaların Efendisi'ni tüm varlığıyla karşılayışı, bacaklarının onun etrafında dolanması. Açlık içini parçaladı.

Böyle biriyle sonsuzluk... ya da Varias'la.

Cevaptan nefret ederek dişlerini sıktı. "Yapmam gerekiyorsa, yapmalıyım. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Bazı... ayarlamalar gerektirecek." İnce ince gülümsedi. "Ama bu bir iyilik karşılığında yapılacak."

Her zaman bir iyilik vardı. Kimse Ölüm'le basitçe *konuşmazdı*. Her zaman bir şey isterlerdi. "Elbette," diye alay etti Rhagos. "Ama Beklenti'ye kör ve çaresiz gitmek istemiyorum. Hazırlıklı olmak istiyorum." Bir an için düşündü. "Ve içinde yaşadığım Sureti seçmek istiyorum." Hedonizm, eğer tekrar geçmesi gerekiyorsa, bu kargaşayı atlatmanın en hoş yolu olabilirdi. Hedonizm, yanında güzel, parlak gözlü bir kadınla ve-

"Hayır. Seçim yapmak size düşmez. O zaten yapıldı."

Rhagos çenesini sıktı. "Henüz kabul etmediysem nasıl yapılabilir?"

Spidae gizemli bir şekilde gülümsedi. "Aynı fikirde olacaksın." "Peki ya dişi?"

"Seninkine çoktan karar verildi. Sizininki belirlendikten sonra onun ipi çekilecek, manevra yapılacaktır."

"Onu kendim için seçmek istiyorum-"

"O çoktan seçildi. Siz onu çoktan seçtiniz."

Bu gidişle dişlerini toz haline getirecekti. "Hiçbir şey seçmedim."

"Öyle değil mi? O halde tüm sonuçları değiştirmek mi istiyorsunuz?"

Sanki her şey bitmiş gibi konuştu. Sanki her şeyi çoktan görmüş gibi. Belki de görmüştür? Zaman kaderdi, kader zamandı. İpliğin üstünden ya da altından bir çimdik atmak onu değiştirmezdi. İlginç. Eğer çoktan seçtiyse... ve bunu çoktan kabul ettiyse, o zaman yol arkadaşı... "Nerede o? Bunu kabul etmeden önce onunla tanışmak istiyorum."

"Onun ipliği zamanı gelene kadar bu ağın içine çekilemez. Şimdi onunla oynamak ona zarar verebilir."

Gözlerini kısmıştı. "Onu bu ağın içine mi çekeceksin?"

Spidae soğuk bir gülümseme verdi. "Çok mu şey söyledim?" Bir kaşını kaldırdı. "Yoksa ilgini mi çektim?"

Bunu düşündü ve adım atmaya başladı. Rhagos, Spidae'nin onu bekleyip beklemediğini umursamadan salonunda bir ileri bir geri hışımla yürüdü. Eğer zaman kaderse

sonsuzu kadar bekleyebilirdi ve bunun bir önemi olmazdı. Düşünmek zorundaydı. Bu konuda onu rahatsız eden bir şey vardı. İçine sinmeyen bir şey. Bir an düşündü ve sonra ayağının üzerinde dönerek ağa ve ağın içinden ona bakan soğuk, ifadesiz ölümsüze baktı.

"Bunun için çok heveslisin." Sadece yarım bilmecelerle konuşmuştu.

He

psi. Spidae başını eğdi. "İçgüdülerin doğru."

Rhagos gözlerini kısarak ağa bir kez daha yaklaştı. Arkasında Spidae, kulenin içini görebiliyordu. Kırmızı etekli, esmer tenli kadın sandalyesinde oturmuş dikiş dikiyordu ama Rhagos'la konuşurken Spidae'ye dikkat kesildiğini görebiliyordu. Arkalarında, duvarı ağlar kaplıyordu ve yeterince dikkatli bakarsa, soluk, renksiz ipliklerin arasında parıldayan altın iplikleri seçebiliyordu.

Onu bu ağın içine çek.

Bu da onun şu anda bu ağda olmadığı anlamına geliyordu. Başka bir yerden çekilecekti... Aron'un çapası gibi mi?

Şimdi ilgisini çekmişti. Kendisi için böyle meraklı, cesur bir dişi istiyordu. Ama Spidae çok hevesliydi, bu yüzden ifadesini sakınleştirdi. "Ne öneriyorsun?"

Spidae ellerini iki yana açtı. "Tam da söylediğimiz gibi. Seni son Bekleyiş'in başlangıcına geri göndereceğim. Çıpanı seçeceksin ve ipler olması gerektiği gibi iç içe geçecek. Arzu ettiğiniz çapa şu anki çapanız yerine yanınızda olacak. Ve bu manipölasyonu bizden başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Kimsenin bilmesine gerek yoktu... bu kendi kurallarını çiğnedikleri anlamına geliyordu. Rhagos başını eğdi. "Peki benden ne istiyorsun?"

"Biliyorsun." Spidae'nin gözleri parladı. İlk kez soğukkanlı ve vurdumduymaz değillerdi. Sertleştiler ve hiddetlendiler.

Tahmin edebiliyordu. "Senin güzel ölümlüne asla dokunmayacağıma yemin etmemi istiyorsun, öyle mi? Onu ölümün elinden koruyacağıma mı? Benim diyarıma asla girmeyeceğinden emin mi olayım?"

Spidae yine başını eğdi. "Ve ağabeyinin ona asla karanlık okşamasını vermeyeceğine yemin etmesi için."

Ölüm yok, hastalık yok. "Sen kadersin."

"Kader. Zaman." Başını eğdi. "Ama aynı zamanda temkinli."

Kendi kurallarını çiğnemeleri karşılığında böyle şeyler istemek -hayır, talep etmek- gerçekten de ihtiyatlı bir davranış. "Gerçekten aşık olmalısınız."

"Hiçbir fikrin yok." Soğuk gülümseme geri döndü. "Ama anlayacaksın."

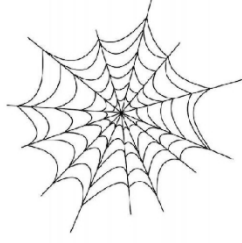
Bah. Aşk tanrıların hissettiği bir duygu değildi. Çoğu insani duyguya karşı sessizdiler, çünkü insanlar zamanın sonsuz boşluğunda toz zerreciklerinden başka bir şey değildi. Sadece bir an için var olur ve yok olurlardı. Onun diyarı binlerce yıldır gelip geçenlerle dolu değil miydi? Hepsini aynıydı. Hiçbirini sevmiyordu.

Hep yalnızdı.

"Hedonizm," diye hatırlattı Spidae'ye. "Benim dileğim de bu. Ve insanımı sarışın olsun," diye ekledi Aron'un çapasını düşünerek. "Güzel göğüsleri olsun. Hazır olduğumda seninle iletişime geçeceğim." Önce yapması gereken şeyler vardı. Takipçilerini geliş için hazırlaması gerekiyordu. tür kehanet sadıklar arasında tohumlanacaktı. Spidae onun ipliğini hareket ettirebilirse, buna da izin verebilirlerdi.

Fate'ten istediğini almak için bir fahişeyi korumak mı? Neredeyse çok kolaydı.

ELSEWHERE

MAX

"M

Axine, kahvem nerede?"

Yüzümü buruşturup ayağa fırlıyorum ve patronumun ofisine doğru koşuyorum. "Şu anda demleniyor, Bay Perkins.

Hemen getiriyorum."

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Sesi her zaman olduğu gibi son derece huysuzdu. "Dört dakika içinde telefonda olmam gerekiyor."

"O zamana kadar sana getireceğim, söz veriyorum," dedim ona, parlak bir gülümseme taklidi yaparak döndüm ve sakince ofis katının en ucuna, kahve istasyonunun kurulduğu yere doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde kahvesini yapmayı unutmuştum ama bu tür şeyleri hep unuturum. Şimdi sadece işimin başındaymışım gibi görünmesini sağlamam gerekiyor.

Bilgisayar bilimi diplomamla kimsenin kahvesini yapmamam gerektiğinden değil, ama siktir et. İş iştir, değil mi? Doğru departmanda bir pozisyon açılana kadar sekreter -pardon, yönetici asistanı- gibi davranıyorum. Aptal ceketimi düzeltiyorum ve kimsenin tişört üzerine blazer giydiğimi fark etmemesini umuyorum yoksa gardırop cezası alacağım. Tekrar.

Dolu olduğu anda kağıt kahve fincanını demleyicinin altından çekip çıkarıyorum ve içine birer tane krema ve şeker atıyorum, tıpkı sık kafalı patronumun sevdiği gibi.

"Hey Max," diye sesleniyor tanıdık bir ses, ama ben parmağımı kaldırıp kahvenin kapağını kapatıyorum.

"Bu düşünceni unutma. Bay Perkins'in bir toplantısı var. BRB."

Dostum Jim bana göz kırptı. "Az önce gerçekten B-R-B mi dedin?"

Omuz silkiyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde kahvesini alıp patronumun ofisine koşuyorum. Çabalarım rağmen kapağın üzerinden kayıyor, elimi yakıyor ve zorunlu olmayan ama 'şiddetle tavsiye edilen' yüksek topuklu iş ayakkabılarımla neredeyse takla .

Tanrım, şirket asalağı olmaktan nefret ediyorum.

"İşte başlıyoruz," diye sesleniyorum, tam da Bay Perkins bifokal gözlüklerinin üzerinden bana bakarken, eli telefonundayken hoparlörlerden bir konferans çağrısı duyuluyor.

"Her yere döküyorsun Maxine," diye itiraz ediyor, bir kutudan mendil çıkarıp masasının üzerinde bıraktığım su birikintisine sürüyor. "Bunu ortalığı dağıtmadan yapamaz mısın?"

Yüzümü buruşturdum, çünkü gerçekten de ortalığı dağıtmıştım. "Biliyorum, özür dilerim. Acele etmeye çalışıyordum. Daha iyisini yapacağım." Bunu her seferinde söylüyorum ve her seferinde unutuyorum, acele ediyorum ve sonra her zaman yaptığım aynı büyük dağınıklığı yapıyorum. Cehenneme giden yolun iyi niyetlerle döşeli olduğunu söylerler ve ben her gün tuğla döşemeye bağlı ve kararlı görünüyorum, çünkü her zaman daha iyisini yapacağımı söylüyorum ve asla yapmıyorum.

Kahve sıçramış ellerimi yıkayabilmek için sessizce ofisinden çıkmaya çalışıyorum. Neredeyse çıkmıştım, kapıyı arkamdan kapatıyordum ki Bay Perkins beni durdurdu. "Maxine?"

Ah, kahretsin. Yüzümü buruşturuyorum ve ona tekrar dönmeden önce gülümsememi yüzüme yapııştırıyorum. "Evet, Bay Perkins?"

Konferans görüşmesi hoparlörlerden bangır bangır duyuluyor, orta kademe yöneticilerin *görüşmeye* katılma çanları tekrar tekrar çalıyor. Patronum bunu duymazdan geliyor, ellerini kavuştururken bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor. "Bana iş sunucusunda özel e-postalar gönderdiğin söylendi?"

Var mıydı? Herkesin vardı. Neden bugün böyle bir şey var? "Çok gerekli olmadıkça kullanmamaya çalışıyorum Bay Perkins," diye yalan söyledim. "Sadece kişisel bir acil durum yaşadım ve bir arkadaşım ile iletişime geçmem gerekti ve mesai saatleri içinde masamda cep telefonumu kullanmak istemedim."

Beni inceliyor. "Bilgi işlem den e-postalarınızın bir listesini alabilirim. Orada sadece bir kişisel e-posta mı göreceğim?"

"Sadece bir tane," diye cesurca yalan söylüyorum. Eğer yüzlercesini görürse, kovulurum. Çok, çok kovulurum.

Ama ben gülümsemeye devam ediyorum, o ise sadece iç geçiriyor ve masasındaki kahve birikintisini siliyor. "Daha iyisini yapmaya çalış, Maxine."

"Yapacağım. Teşekkür ederim, Bay Perkins." Kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona içten bir azarlama bakışı atıyorum. Kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes veriyorum ve en iyi dostum Jim'in sabah sohbetimiz için beklediği kahve barına geri dönüyorum.

Kahve istasyonuna gidip ellerimi yıkarken, "Bir şey dökmüşsün," diye işaret ediyor.

Aşağı bakıyorum. Dippy blazer ceketimle uyumlu tüvit eteğimin her tarafına kahve sıçramış. İnledim. "Bu sadece kuru temizleme. Bir takım elbise için kuru temizlemenin ne kadar tuttuğunu biliyor musun?"

"Hayır." Bana acıyarak bakıyor. "Gözlüğünüzde de kahve lekeleri var."

İnledim ve onları kopardım. Yeterince eminim, çerçevelerden birinin köşesinde büyük bir leke var.

"Yönetici asistanı olmak berbat bir şey olmalı."

"Senden nefret ediyorum," diyorum neşeyle. Üzerinde LEEEROY JENKINS yazan bir tişört ve cılız bacaklarını gizleyen bol bir kot pantolon giyiyor. Saçları mavi sivri uçlu ve spor ayakkabı giyiyor ve o kadar kıskanıyordum ki tükürebilirim.

Boxfire Games'in kurumsal ve finans tarafında olmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Haaaate.

"Departmanınızda boş yer var mı?" Ona parlak bir şekilde soruyorum ve eteğimi gösteriyorum. "Özgeçmişimi verirseniz kahve içmeyeceğime söz veriyorum."

"Hayır. İşe alımların dondurulduğunu biliyorsun."

Surat yapıyorum. Ama şunu biliyorum. Boxfire'ın amiral gemisi oyununun bir sonraki genişlemesi başlayana kadar işe alımlar donduruldu. Bu da berbat. Kendime bir fincan kahve alıyorum, içine bir ton krema döküp hızla karıştırıyorum. Daha fazla kahve dökülüyor ve iç çekip bir peçete kapıyorum. Benim sorunum da bu; gerçekten iyi niyetliyim ama dikkatim kolayca dağılıyor ve hatalarımdan asla ders almıyorum. "Bir şey çıkarsa bana haber verirsin, değil mi?"

"Max," diyor tekrar, sesinde acıma var. "Orasının nasıl bir yer olduğunu biliyorsun."

Ben biliyorum. Büyük bir şirket için Boxfire'ın işyeri rolleri konusunda çok eski fikirleri var. "Bak, Dev'de tam bir sosis partisi olduğunu biliyorum, ama yemin ederim erkeklerle takılabilirim. Bir ya da iki piliç işe almanız gerekecek.

Eninde sonunda, değil mi? Cinsiyet eşitliği yasaları gibi bir şey için?" Ona umutlu bir bakış attım.

"Geçen bahar bir kızı işe aldılar. Şu anda doğum izninde ve biliyorsunuz patronum bu konuda çok öfkeli."

"Ama ben bekâрім," diyorum yardımsever bir şekilde. "Bu da bir şey sayılır, değil mi?" Bana o kadar uzun süre bakıyor ki kendi soruma kendim cevap veriyorum. İçimi çektim. "Biliyorum, . Sadece... eğer başvurursam patronuna iyi şeyler söyleyeceğini söylemiştin. Cinsiyetimin önemli olmadığını. Sonra da geçen ay arkadaşın Sam'in işe alınmasına yardım ettin." İhanete uğramış gibi hissetmemeye çalışıyorum.

"Bu farklıydı," diyor Jim.

Öyle mi? Yoksa işe alınmama hiç yardımcı olmayacağı için mi böyle söylüyor? Bu çok garip. Herkes aydınlanmaktan bahsediyor ama bir vajina gördükleri anda geliştirme departmanı buzlu sudaki bir penisten daha hızlı büzüşüyor. Özgeçmişimi çöpe atabilirim.

Artık erkek kulübü olmadığını söylüyorlar ama yalan söyleyen yalancılar. Boxfire Games'te bulabildiğim tek iş, orta düzey muhasebe yöneticisi olan patronuma kahve götürmek. Ve o kadar güveniyorum ki arkadaşımın istediğim işi almamda bana yardım edeceğini düşündüm... ama onun yerine arkadaşına yardım etti.

"Her neyse, bu gece baskın yapacak mıyız?" Jim bilmek istiyor. "Paladin'im yerine Reaper'ımı getirebilir miyim?"

"Elbette. Ne istersen. Baskın dokuzda başlıyor. Davetiyeyi aldın mı?" Kahvemi yudumlayıp ona bakıyorum.

"Ben hazırım. Çikolata Meydanı'nda buluşuyor muyuz?"

"Evet. Orada toplanacağız ve sonra yakındaki parkta mini patronu avlamaya gideceğiz. Telefonunuzun şarjının dolu olduğundan emin olun."

Bir aptal gibi yumruklarını sıkıyor. "Ben hazırım. Tamam, gitmem gerek. Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Güle güle." Giderken ona gülümsüyorum ve masama dönüyorum, elimde kahve. Az önce patronum tarafından kişisel e-posta gönderdiğim için azarlanmış olsam da, sırf bu yüzden bir tane daha gönderiyorum.

Yani, bu kadar ileri gittiğime göre neden olmasın, değil mi? Eğer e-postalar suçsa, 600 ya da 601 tane göndermem fark etmez, öğrenirlerse yine de yanarım.

LANET OLASI UZUN BİR GÜN. ÇOK UZUN. ÇOĞUNU INCE AYAR YAPARAK GEÇİRİYORUM.

hesap tabloları ve patronumun yıllık toplantısı için bir deste hazırlıyorum. Sonra altmış kopya -spiral ciltli- renkli bir el broşürü hazırlamam gerekiyor.

başka bir toplantı ve bu da olması gerekenden çok daha fazla zamanımı alıyor. Gün uzun ve düşünebildiğim tek şey bu akşamki *Heroes of Ancient Legend* baskını. Bu loncam için düzenlediğim ilk baskın değil ama her zaman bir şeyleri nasıl geliştirebileceğimize kafayı takıyorum. İyi bir lonca lideri böyle yapar.

Günün sonu geldiğinde, masamı topluyorum ve hepimiz kapalı otoparka doğru akarken diğer şirket asalakları ile birlikte kapıdan dışarı çıkıyorum. Ayakkabılarımın üzerinde sallanıyorum - yüksek topuklu ayakkabılarla geçen bir günün ardından dengem daha da kötüleşti - ve neredeyse Hesap Yönetimi'nden Todd'a çarpıyordum. Hay Allah. Yolundan çekilmeyi başarıyorum ve tek elimle Discord'a yazarak telefonumdan mesaj atıyorum.

İKİ SAAT İÇİNDE BASKIN VAR, SÜRTÜKLER. CHOC SQUARE'DE OLUN, PILLERİNİZ DOLU OLSUN.

Aynı derecede heyecanlı olan klan arkadaşlarımdan bir sürü gif ve başparmak emojisi alıyorum ve garajdaki bir sütuna çarpmaktan kıl payı kurtulurken bile gülümsüyorum. Arabamı bulup yerimden çıkıyorum ve Chocolate Square restoranının ters yönüne dönüyorum. Muhtemelen evime uğrayıp ekstra şarj aleti almam gerekiyor. Her zaman hazırlıklı olmayan bir dingdong vardır. Lafi açılmışken... Kendi telefonumun şarjına bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. 54%. Bu baskın için yeterli olmayabilir.

Zaten ayakkabılarımı değiştirmek istiyordum, değil mi? Ve kahve lekeli eteğimi. Bugün hafta sonu, yani kot pantolonlar, tişörtler ve tüm gece süren oyun maratonları. Bu rahatsız edici karmaşanın içinde geçirmek istemediğime eminim. Spor ayakkabılarımı ve rahat kotumu istiyorum.

Eve koşarak gidiyorum ve kıyafetlerimi değiştirirken telefonumu şarja takıyorum. Baskınların çoğu tüm gece , bu da soğuk hava anlamına geliyor, bu yüzden pembe bir GAMERS DO IT WITH BATTERIES tişört ve kot pantolon giyiyorum. Rüzgar beni çıldırttığı için saçlarımı iki kısa atkuyruğu yapıyorum ve çantamı ekstra şarj kablolarıyla doldurup yola çıkıyorum.

Bir süre sonra kendi telefonumu almak için geri dönüyorum, çünkü kendi eşyalarımı hatırlama konusunda çok kötüyüm. İyi niyet falan. Telefonum elimde, koridora geri dönüyorum... ve sonra duruyorum.

Arkadaşım Faith koridorun sonunda, boş dairenin yanında oturuyor. Bazen posta kutularında karşılaşp birkaç dakika sohbet ediyoruz ve bir paket söz konusuysa her zaman birbirimize göz kulak oluyoruz - o da benim gibi Amazon teslimatlarına bağımlı. Yine de kapısının açık olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Bu sabah işe gittiğimde de kapının açık olduğuna eminim. Onu koridorda kaçırdığımı düşündüm, çünkü kim sokağın aşağısında bir kahve içmek için dışarı çıkıp anahtarlarını kaybetme ihtimaline karşı kapısını açık bırakmaz ki?

Sadece ben mi?

Ama kapısı bütün gün açıktı, yani bu bir kahve ya da posta koşusu değil ve şimdi biraz endişelenmeye başlıyorum. Telefonum baskın yerine giden milyonlarca klan arkadaşının mesajıyla çınlıyor ve bir an önce gitmem gerektiğini biliyorum. Chocolate Square rahat bir restoran ama bugün cuma gecesi ve kalabalık bir grubumuz olacak, bu da herkesin oturabilmesi için masaları kapmak üzere oraya erken gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Gitmem gerek.

Eğer yeterince masa bulamazsak insanlardan çok fazla şikayet alacağım.

Bunun yerine, onu en son ne zaman gördüğümü düşünmeye çalışarak yavaşça Faith'in kapısına doğru ilerliyorum. Dün mü? Önceki gün mü? Parmak uçlarımda ilerleyip açık kapının önünde duruyorum. "Faith?" diye sesleniyorum. "Orada mısın?"

Cevap yok. Kapıyı çaldım ve sonra elimi geri çektim. Kahretsin. Burası bir suç mahalli ise kapıya dokunmamalı ve parmak izi bırakmamalıyım.

Ve sonra, kahretsin, neden bunu düşünüyorum ki? Burası bir suç mahalli değildir... Umarım. Sertçe yutkunuyorum ve korkak olduğum için pembe hırkamın köşesini kapıyı biraz daha açmak için kullanıyorum.

"Faith?"

Hala cevap yok. Dairesi boş görünüyor. Temiz -ki bu benim gibi biri için hiç de doğal değil- ama kesinlikle boş. Dizüstü bilgisayar sehpanın üzerinde, hâlâ açık ve sanki yeni terk edilmiş gibi fişe takılı değil. Hmm. Koridora baktım ama kimse gelmiyordu, ben de içeri girdim. Ne de olsa Faith kızmazdı. Ona göz kulak olduğum için mutlu olurdu. Yatak odasına göz attım ama orası da aynı şekilde temiz ve boştu. Bir an tereddüt ettikten sonra dizüstü bilgisayarına doğru ilerleyip parmağımı trackpad'in üzerinde kaydırıyorum. Bilgisayarın ışığı yanıyor ve benden bir şifre girmemi istiyor ama köşedeki pil parlak kırmızı renkte yanıp sönüyor.

Faith pil ömrüyle tehlikeli bir şekilde yaşamayı sevmiyorsa, bir süredir ortalarda yok.

Telefonunun koltuk minderlerinden ikisinin arasında olduğunu fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Tamam, bu çağda kimse telefonunu geride bırakmaz. Burası lanet bir cinayet mahalli ve ben tüm ekipmana dokunuyorum. ile

Bir ürperti, kapıya yöneliyorum, çaresizce ayrılmak istiyorum. Ağzımda metalik bir tat var ve panikten nefes nefese kalmaya başlıyorum. Biri Faith'i mi öldürdü? Sırada ben mi varım? Çıldırarak üzerim.

Kapısından çıkıp ofise doğru iki adım atmıştım ki yan dairenin kapısının azıcık açık olduğunu fark ettim.

Aman Tanrım. Şu anda ciddi bir Pennywise durumu .

Kapıya bakıyorum, acaba içeri girip öldürülen aptal kız mı olacağım, yoksa akıllıca davranıp kaçıp polisi mi arayacağım diye merak ediyorum.

"Faith?" Her ihtimale karşı

tıslıyorum. Cevap yok.

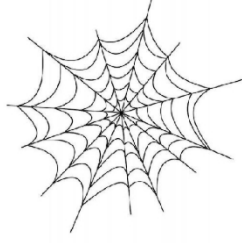
Ya orada bir kan gölünün içindeyse? Ya bir çeşit yaşam alarmı bileziğine basmaya çalışıyorsa ve ben uzaklaşırsam ölürse? Dairenin boş olması gerekiyordu. Öyle olması gerekiyordu.

Kapıya bakıyorum ve sonra içeride ne olduğunu görmek için içeri giren kukla olacağımı fark ettiğimde sızlanıyorum. Tanrım, beynimden nefret ediyorum. Gidemeyeceğimi biliyorum. Artık var olduğunu düşündüğüm için değil.

"İçeri geliyorum," diye uyarıyorum diğer taraftaki baltalı katili. "Ve eğer beni öldürürsen, sonsuza dek peşini bırakmayacağım ve gelecekteki tüm kurbanlarını uyaracağım."

Diğer taraftaki baltalı katilden bir cevap gelmeyince nefesimi içime çekiyorum, gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve kapıyı açıp içeri giriyorum.

I

Gözlerimi ağaçların arasından süzülen parlak ışıqla açıyorum ve ilk düşüncem katilin kafama vurduğu ve saatlerdir baygın olduğum oluyor.

Tabii beni öldürmediyse ve burası cennet değilse. Cennete girmeye hak kazandığımdan tam olarak emin değilim, ama neden apartmanımdaki bir daireye girmek yerine ağaçlara baktığının mantıklı bir açıklaması olmalı.

Ya da neden güneş batmak yerine dışarıda parlak bir gün ışığı olduğunu.

Neden çimlerin üzerinde yerde yatıyorum?

Kulağımın dibinde bir böcek vızıldıyor ve onu sinirlenerek uzaklaştırıyorum. Bunu yaparken gözümün ucuyla iri ve grimsi kahverengi bir şeyin hareket ettiğini görüyorum. Donup kalıyorum, nefesimi içime çekiyorum. Bu bir... canavar mı? Ne olduğunu bilmiyorum. Onu tanımlamaya çalışırken dünya beynimin ona doğru gönderdiği hiçbir şeyle uyuşmuyor. Gergedan gibi iri ve ürkütücü ama boynuzu yok ve su aygırı gibi tombul. Yüzü geniş ve tehlikeli bir şekilde yakın ve o koca şişko kafasını indirirken bir alarm sesi çıkarıyorum. Beni öldürecek.

Ben öleceğim.

Bir şekilde bir katil tarafından bir hayvanat bahçesi sergisine atıldım ve şimdi öleceğim ve-

O şey at kuyruğumun yanındaki otları kemiriyor ve homurdanarak sakın sakın çiğniyor.

Tamam, belki de ölmeyeceğim. Belki de bu sadece aşırı aktif beynimin bir kez daha alarma geçmesidir. Yine de neden bir hayvanat bahçesinde olduğumu açıklamıyor. Ya da açık havada.

Ya da her neredeysem.

İnek-hippo şeyini kenara itip doğruluyorum. Etrafım tanıdık gelmiyor. Bir parkta değilim, çünkü uzakta tarlalar ve ekinler var ve sanki bir ormanın kenarındaymışım gibi görünüyor. Ayağa kalkıyorum, giysilerimin tozunu alıyorum ve ceplerimi yokluyorum. Telefon yok. Anahtar yok. Çanta yok, hiçbir şey yok. Ya soyuldum ya da benimle gelmediler. Otları yolan ve yakınlarda yemek yiyen yaratığa bakıyorum, daha önce böyle bir şey görüp görmediğimi anlamaya çalışıyorum. Hayvan uzmanı değilim ama görmediğime eminim.

Bir elimi gözlerime götürüyorum ve gökyüzüne bakarak zamanı anlamaya çalışıyorum. Bunu yaparken ayın uzak ufukta yükseldiğini fark ediyorum... ve çok büyük. Ve kırmızı.

Bu Dünya'nın ayı değil.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum. Hay aksi. Bunun ne olduğunu bilmek için kitaplarda okudum ve yeterince anime izledim. Bir portaldan başka bir boyuta düştüm. Bir parçam biraz panikledi ama sonra bu panik kayboldu.

Bu.

Evet.

MÜTHİŞ.

Küçük bir sevinç çığlığı attım. Yabancı bir ülkedeysen bir şey için seçilmişim. Tüm bu fantastik kitaplarda da böyle değil mi? Tanrılar tarafından seçildim ya da bir tür görevi yerine getirmek için seçildim ve sonra evime bir baş belası olarak döneceğim ya da buradaki şeyleri yöneteceğim. Ya da öyle bir şey. Ayrıntıları unuttum ama bu yeni yerin benim için ne getireceğini merakla bekliyorum.

"Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" Hayal dünyasındaki hippo'ya soruyorum.

"Ben!

Seçilmiş!"

Bana bakıyor, otları çiğniyor ve yere kakasını yapıyor.

Burnumu kırıstırıp kenara çekiliyorum. Hayvanların benim adıma heyecanlanmasını bekleyemem. Yine de sorun değil. Bu garip dünyada tatlı bir macera yaşayacağım ve sonra eve yeni bir takdirle döneceğim... bir şey için. Bilmiyorum. Genel olarak her şeyin değerini bildiğimi düşünürdüm ama belki de evren bana daha büyük bir ders verecek. "Her neyse, ben hazırım," diyorum neşeyle.

Evrenden bir cevap yok.

Tamam o zaman. Ellerimi kalçalarımaya koydum ve bir an düşündüm. Zırhı ve silahı olmayan bir oyunda birinci seviye bir toon olsaydım ne yapardım?

Ekipman mı? Ceplerimi yokluyorum. Peki para yok mu?

Hmm.

"Her şey sırayla," diyorum özellikle kimseye. "En yakın kasabayı bulup NPC'lerden görevler ve acemi teçhizatı alacağım."

Doğru. Bu bir oyun değil. Bu bir oyun değil -koluma konan ve beni ısırان büyük siyah sinek bunu kanıtıyor- ama bana rehberlik edecek bazı oyun mekaniklerinin temellerini takip edebilirim. Tekrar etrafa bakıyorum ve orman yerine tarlaları tercih ederek uzaktaki küçük bir yol parçasına benzeyen yöne doğru ilerliyorum.

Yürürken hangi sınıftan olacağımı merak ediyorum. Korucu mu? Hırsız mı?

Ozan mı?

BİR KASABAYA YAKLAŞMAMEN AZ BİR SAAT SÜRÜYOR. TARAFINDAN

O zamandan beri buranın "eğlencesi" ve yeniliği azaldı. Her nefes alışımında büyük, iğrenç böcekler tarafından ısırılıyor, mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla inek- su aygırı bokuna bastım ve önümdeki yer daha önce gördüğüm hiçbir kasabaya benzemiyor.

Lanet bir çöplüğe benziyor.

Bu...her an daha az eğlenceli olmaya başlıyor.

Ayrıca sınıfımın İdealist Moron olduğuna karar verdim. Herhangi bir video oyunu sınıfına dönüşebilecek hiçbir yeteneğim yok. Bir dövüşçü olamayacak kadar sakarım, bir din adamı ya da büyücü olamayacak kadar büyüden bihaberim ve bir hırsız olamayacak kadar da beceriksizim. Ormanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden koruculuk dışarıda ve kesinlikle bir barbar tipi değilim. Tek bir nota bile söyleyemem, yani bir ozan değilim. Geriye ne kalıyor bilmiyorum... aptal.

Ellerimi kalçalarımaya koyup gözümün önündeki çöplüğe -pardon, kasabaya- bakarken kendi kendime "Birinci seviye ahmak, tam burada," diye mırıldanıyorum.

Şehir olmadığı kesin. Belki yirmi ev bir araya toplanmış, çoğu saman damlı ve kerpiç duvarlı gibi görünüyor. Kasabanın içinden geçen çamurlu, çamurlu yolda derin yarıklar var ve sinekler her yerde görünüyor. Yaklaştığımda korkunç bir koku duyuyorum.

neredeyse tadına bakacakmışım gibi hissedene kadar üzerimde sürünüyor.

Sertçe yutkunuyorum ve kendimi ilerlemeye zorluyorum.

Ben yaklaşırken insanlar bana bakıyor ama kimse beni selamlamaya gelmiyor.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Burada öldürülürsem kimsenin bana ne olduğunu bilmeyeceği aklıma geliyor... tıpkı Faith gibi.

Aman Tanrım. Faith buralarda bir yerde mi? Boktan köyün etrafına bakıyorum ama tanıdık yüzler göremiyorum. Herkes bana bakıyor. Yüzleri

kirli, kıyafetleri kaba ve bana bakan adamlardan birinin üç dişi var. Biri eline banço alıp *Deliverance* temasını çalmaya başlarsa buradan giderim.

Kendimi birkaç adım daha atmaya zorluyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Merhaba, biraz yardıma ihtiyacım var. Ya da tavsiyeye? Benimle konuşacak vakti olan var mı?"

Sadece bana bakıyorlar. Bir adam yere tükürüyor. "Şu anda konuşuyorsun, değil mi?"

." Kendimi biraz ve stresli hissetsem de gülümsemeye devam ediyorum.

"Korkarım kayboldum ve param bitti." Silahım olmadığını da eklemek üzereydim ama bu son derece aptalca görüldüğü için sustum. "Yemeğini nasıl kazanacağını mı soruyorsun, tatlım? Birkaç fikrim var." Ve

üç dişli kasıklarımı tutuyor.

Ew.

Kulübelerden birinin kapısı açılıp iri yarı bir kadın dışarı çıktığında bile umutsuzca, "Aslında sadece yol tarifi istiyorum," diyorum. Benden daha yaşlı, saçları kahverengi ve gri karışımı ve yüzü yıpranmış. Adamlara kaşlarını çatıyor ve beni şaşırtarak geri çekiliyorlar.

"Merhaba," diyorum kibarca, elimi uzatarak. "Kaybolmuş gibiyim-" Elimi görmezden geliyor. "Spinner seni bekliyor. Beni takip edin."

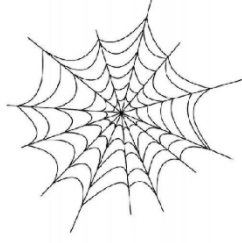
"Pardon, 'iplikçi' mi dediniz?" Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşırken soruyorum. Neler olduğunu biliyor gibi görünüyor, ben de peşinden koşuyorum. "Geleceğimi nereden bildi?"

"Spinner her şeyi biliyor," diyor kadın sert bir sesle.

Oh. Tamam. Tamam. "Buralarda benim yaşlarımda, küfretmeyi çok seven sarışın bir kadın gördünüz mü? Faith adında birini?" Kadın beni görmezden gelerek yoluna devam ediyor, ben de arkasından koşuyorum, köyün kenarındaki uzun otların arasına girerken spor ayakkabılarımı giydiğim için saçma bir şekilde memnunum. Nereye gittiğimiz benim için bir muamma, ama sonra ormanın kenarında küçük bir kulübe ve ona doğru giden daha da küçük bir patika görüyorum. Ah.

Umarım iplikçi sadece mahremiyetini seven bir kadındır ve kötü kalpli bir cadı falan değildir.

T

Uzun boylu kadın korkusuzca kulübeye yaklaşıyor, bu da beni biraz daha iyi hissettiriyor. Kapıya iki sert darbeye vuruyor ve sonra . "Yabancı burada, sadece

Dediğin gibi."

"Geliyorum, geliyorum," diye cevap veriyor zayıf bir ses ve bir an için iplikçiyi televizyondaki bir nine gibi hayal ediyorum, gri ve siyah saçlarını sıkı bir topuz yapmış, tatlı bir yüzü ve yuvarlak bir vücudu var.

Kapı açılıyor ve saf bir BO kokusuyla karşılaşıyorum. Bu kadın çukur gibi kokuyor, o kadar güçlü ki öksürüyorum, elim ağzımı kapatmak için uçuyor. Bir dakika sonra, kısa boylu, çılgın beyaz saçlı ve bükülmüş omuzlu küçük bir kadın dışarı çıkıyor. Büyükanne gibi güçlü ve sağlam değil, kırılgan ve ışığa doğru adım attığında gözlerinin tamamen gri kataraktla kaplı olduğunu görüyorum.

En azından... Umarım gri kataraktlardır.

"Bu iplikçi," diyor uzun boylu, kaba kadın bana. "Gel hadi. Çay yapayım."

"Oh, uh..." Dışarıda kalmak için bir bahane bulmaya çalışıyorum, böylece Kokuşmuş Merkez'e girmek zorunda kalmayacağım, ama beynim beni hayal kırıklığına uğrattıyor. İkisi de tekrar içeri giriyor ve ya dışarı çıkıp onları rahatsız edeceğim ya da içeri girip burnumu tutacağım. Korkak olduğum için derin bir nefes alıyorum ve peşlerinden içeri giriyorum.

Kulübenin içi düşündüğümde daha da güçlü kokuyor. Gözlerim sulanıyor ve etrafıma çalışıyorum, çünkü bu kibarca görünmüyor. Kulübe daha çok bir viraneye benziyor. Şöminenin yanında iki tabure var, toprak zemin adını koymak istemediğim her türlü pis döküntü ile kaplı ve duvarlardan kurumuş bitkiler sarkıyor. Çatı klostrofobik bir şekilde alçak görünüyor ve güneş ışığı parçalarını gördüğümde sertçe yutkunuyorum

Yukarıdan süzölüp geliyor. Dehşetim sempatiye dönüşüyor-bu şekilde yaşamak ne kadar korkunç. Ve bu insanların bana sadaka vermesini mi bekliyorum? Kahretsin, kendilerine yetecek kadar yiyecekleri olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Otur," diyor uzun boylu kadın, taburelerden birini işaret ederek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, koltuğuma çöküyorum ve ellerimi dizlerimin üzerinde birleştiriyorum. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bana biraz yol tarif ederseniz, yoluma devam edeceğim."

"Çok kibarsın," diye kıkırdıyor iplikçi, diğer tabureye doğru sürünerek gidiyor ve bakmadan üzerine oturuyor. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Ne bekliyordun ki?" Soruyorum, çünkü şimdi merak ediyorum. "Büyük memeler," diyor açık açık. "O küçük şeyleri değil."

Geri çekiliyorum. "Affedersiniz?"

İki kadın da sanki bu şimdiye kadarki en komik şeymiş gibi kıkırdıyor. Ellerimi göğüslerimin üzerine koyma dürtüsüne direniyorum. Yani, gayet güzel göğüsler ama kesinlikle muhteşem değiller. "Peki, ben tam olarak neredeyim?"

"Hiçbir yerde değilsin," diyor iplikçi bana bakarak. Belki de o kalın kataraktların arkasını görebiliyordur, ama nasıl bilmiyorum. "Ve henüz olman gereken yerde değilsin."

"Nerede olmam gerektiğini nereden biliyorsun?"

Topaç başının yan tarafına vurur. "Çünkü ben her şeyi görüyorum. Her şeyi biliyorum. Yakında gelecek ve sen burada olmayacaksın. Örgünün hizalanması için olman gereken yerde olacaksın."

Kendime rağmen ondan çok etkilendim. Hizalamak için mi? "Kim geliyor?"

Döndürücü sadece gülümsüyor.

"Tanışmam gereken biri mi?" Eğilip fısıldıyorum, gizli şüphelerimi itiraf ediyorum. "Ben bir çeşit... Seçilmiş Kişi miyim?"

İki kadın da sanki en komik şeyi gibi kahkahalarla gülüyor.

Yüzüm utançtan yanıyor. Tamam, belki de ben seçilmiş kişi değilim. "Mizah.

Nedenini şimdi anlıyorum. Her şey açıklığa kavuşuyor." Spinner başını sallıyor. "Mizah ve pozitif bir ruh. İyi bir denge olacaktır." "Ne olacak?" Ben soruyorum.

Pençeye benzeyen elini havada sallıyor. "Bana bunu sormaya gelmedin. Nerede olduğunu sormaya geldin. Seni yoluna göndermeden önce sana ancak bu kadar yardım edebilirim."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu nereden bildin?"

Bana eliyle işaret ediyor. "Bu çok açık, küçük tatlı şey. Sen buralı, oralı ya da Aos'un herhangi bir yerinden değilsin." Pençeye benzeyen elini havada sallayarak farklı yönleri işaret ediyor.

Aos. Kelimeyi tekrar tekrar söylüyorum. En azından bir başlangıç noktam ve bir ismim var. Aos. Nerede olursam olayım, buranın adı Aos. Kasaba mı yoksa bölge mi bilmiyorum ama bu bir başlangıç.

"Çay," diyor iri kadın, bir kepçenin içindekileri tahta bir boşaltarak. Bir tane bana, bir tane de iplikçiye veriyor ve benimkinde koca bir dalın yüzdüğünü fark ediyorum. "Çay yapraklarına" yepyeni bir bakış açısı getiriyor. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, etrafından yudumluyorum ve çayın ne kadar güçlü olduğuna öksürüyorum.

İplikçi sadece başını sallar ve iç çeker. "Çok fazla güveniyorsun."

Donup kaldım. "Az önce beni... zehirledin mi?"

"Hayır, sadece çay. Ama sen bir aptal gibi sormadan içtin. Uzun süre dayanamayacaksın, benden söylemesi." Fincanını yudumladı ve sonra başını hafifçe çevirdi. "Arla, iplerimi getir."

"Evet, spinner."

İki kadından daha genç olan Arla fincanımı tutarken ben sabırla oturuyorum. -Kendine bir içki koyuyor ve dönüp bizi izliyor. Yaşlı kadına, iplikçiye bakıyorum ve bunca zamandır bana baktığını fark ediyorum. Ürkütücü. "Ne oldu?" diye soruyorum. Eğer zehir değilse, neden bana bakıp duruyorlar?

Topaç sadece çenesini bana doğru kaldırdı. "Geleceğini biliyordum ama yine de sürpriz yaptın. Tanrılar gizemlidir."

Ben de merak ediyorum. "Geleceğimi biliyordum da ne demek?"

"Kehanetler ipliklerin içinde," diyor iplikçi basitçe. "Aylardır iplere dolanmış durumdalar ama buraya gelmekte olduğunuzu bilmiyordum."

"Ne kehaneti?" Önce odaya, sonra Arla'ya bakıyorum.

Arla omuz silkiyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var.

"Göreceksin," der iplikçi. "Sadece sözlerime kulak ver ve iyi yapacaksın. Ya da başaramazsın. Bunu sadece tanrılar söyleyebilir." Gülüyor, sesi cılız, ince ve sanki boğazında bir yıllık tıkanıklık varmış gibi. Yüzümü buruşturuyorum ve çayımı tekrar yudumluyorum.

"Peki burası neresi?" Tekrar soruyorum. "Bu bölge, eğer bu kasabanın bir adı yoksa?"

"Glistentide ülkesindesiniz," diyor iplikçi. "Tidewater Limanı yakınlarında. Yüzündeki o şeyler de ne?"

Yüzüm mü? Uzanıp gözlüklerime dokunuyorum ve ne demek istediğini anlıyorum.

Oh. Onları çıkardım ve ona uzattım. "Görmeme yardımcı oluyorlar."

Topaç onları yüzüne takıyor, gözlerini kırıştırıyor ve odanın etrafına bakıyor. "Sihir mi?"

"Sadece iyi işçilik. Glistentide? Burası iyi bir yer mi? Eve dönüş yolu var mı?" Büyüden bahsetti ve gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Sonra tekrar, neden gerçek olmasın ki? Buraya geldim, değil mi? Döndürücünün gözlüğü Arla'ya verişini izliyorum, o da camları elleyip lekeledikten sonra gözlüğüne bakıyor. Onlar geri verene kadar nefesimi tutuyorum ve Arla'nın sihirli görme hakkında bir şeyler mırıldandığını zar zor duyabiliyorum. Yine de taktığımda, sadece benim gözlüklerim olduklarını görüyorum. İki dakika öncesine göre biraz daha kirli ama yine de normal.

"Ev mi?" diye soruyor iplikçi, bana bakmak için eğilerek. Gülümsemesi, aralarında büyük boşluklar olan sarı, yaşlanmış dişlerle dolu. "Bundan daha açık konuşmalısın ufaklık."

"Adım Max," diyorum ona. "Maxine'in kısaltması. Maxine Chavez. Ama Max gayet iyi. Peki eviniz Dünya mı? Daha spesifik olarak Chicago?"

Topaç, cevabımdan hayal kırıklığına uğramış gibi arkasına yaslandı. "Hiç duymadım o."

"Hoşuna . Bir sürü diş macunu." Bunu söylediğim anda dudağımı ısırdım, Çünkü yapmam gereken son şey bana iyi davranan insanları aşağılamak. "Aptal gibi göründüğümü biliyorum-"

Arla homurdanıyor.

Bunu görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Ama gerçekten boyumu aşılıyor ve yardıma ihtiyacım var. I-"

"Elbette yardıma ihtiyacınız var. Bu yüzden buradasınız." İplikçi yine gülümsüyor. "Arla, sepetim."

Arla ateşten uzaklaşıyor ve gölgelerin arasında bir yığın şeyi karıştırıyor. Hışırdayan eşyaların ve samana benzeyen şeylerin sesini duyuyorum ve sonra Arla sazlardan yapılmış, soluk renkli halkalarla süslenmiş kapalı bir sepet çıkarıyor. İplikçi onu kucağına alıyor ve ellerini neşeyle üzerinde gezdiriyor, bir sevgiliyi okşar gibi okşuyor. "İplikler," diye mırıldanıyor, sesi saygılı. "İplikler bize yol gösterecek."

"Dünya'ya geri dönmek mi?" Umutla soruyorum. "Çünkü bu ilk başta gerçekten havalıydı ve ben her zaman bir fantezi dünyasında ya da bir uzay gemisinde olmanın eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm.

video oyunu, bunun benim çantam olmadığını fark etmeye başlıyorum ve gerçekten sadece eve gitmek istiyorum. Lütfen." Duraklıyorum ve sonra ekliyorum, "çok, çok lütfen."

"Seni evine geri götüremem," diyor iplikçi, boğumlu elini sepetin kapalı kapağının üzerinden geçirerek. "Ama sana başka şekillerde rehberlik edebilirim." Bir an için gözlerini kapatıyor, ifadesi belirsiz. Tekrar açtığına bana bakıyor ve sonra sepetin kapağını çekip hafifçe uzatıyor. "Elini buraya koy."

Tereddüt ediyorum. Sepet biraz derin, muhtemelen kolumu dirseğime kadar sokabileceğim kadar derin. "Bu bir numara mı?"

Topaç kıkırdar. "Olmasını istiyor musun?" "Hayır mı?"

Sepeti tekrar uzatıyor. "Bırak ipler sana yardım etsin. Devam et."

Sepetin içinde bir yılan olabileceği aklıma geliyor. Elimi uzattığımda bile, dokunacağım şeyden biraz korkuyorum... ve elimi uzatıp parmaklarımı ipliğe dokunduğunda sıcıyorum... iplik. Bir sürü iplik yumağı, bazıları pürüzlü, bazıları pürüzsüz. Bazıları parmaklarıma yapışmış gibi hissederken, diğerleri dokunuşumdan kaçıyor gibi görünüyor.

Bu bir dikiş sepeti. Ki...duh. Bu bayanın etrafta dolaştırdığı iplikçi ve iplik metaforları göz önüne alındığında? Şaşırmamalıyım. Derin bir nefes aldım. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bir avuç iplik çıkar ve bana göster," diye yanıtlıyor iplikçi, gözleri ateş ışığında parlayarak.

Bir numara var mı diye merak edip araştırıyorum. "İplik var mı?" "Herhangi bir iplik."

"Bu ne işe yarıyor?"

Spinner beni yakından izliyor. Kokuşmuş nefesi odayı dolduruyor gibi görünüyor, o kadar ağır nefes alıyor ki. "Belki hiçbir şey. Belki de bir şey. Tanrıların bugün bize ne söyleyeceğini kim bilebilir?"

Dudağımı ısııyorum. Tanrıların gevezelik etme ve eve dönüş yolunu gösterme havasında olmalarını umuyorum. Maç baskınına kaçırdığım ya da Cuma gecem mahvolduğu için kızmayacağım bile. Eve gideceğim, diş macunuma biraz daha sıkı sarılacağım ve bu "maceranın" bittiğine sevineceğim. *Eve gitmeme yardım et*, sessizce rica ediyorum. Sonra elimi sepetten kurtarıyorum ve elimdeki iplik tomarını ortaya çıkarıyorum.

Her iplik siyah. Simsiyah. Hem Arla'nın hem de iplikçinin nefesi kesiliyor.

"Ne?" Ağlıyorum. "Nedir bu? Siyah iplik ne demek?"

Topaç bana ayık bir bakış attı. "Bu ölümün her yerde olduğu anlamına geliyor."
"artık," diye alay ediyorum. Bana attıkları bakışlar tedirgin edici. "Nasıl olur da
"Sepetin tepesinde tesadüfen bir grup siyah iplik olmadığını biliyor musun?"

"Onları sen seçtin," diyor iplikçi. "Sen söyle."

Sepeti elinden alıyorum ve içine bakıyorum. Yeterince eminim, içinde yüzlerce iplik var, hepsi de kabın dışı gibi çılgınca renklenmiş. "Sadece şans," diyorum ve elimi tekrar içine sokuyorum. Etrafı karıştırıyorum, elimi tekrar çekerken iplikçinin bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Daha fazla siyah iplik.

Fuuuuuck. Bir iniltiyi ısırdım. "Ölecek miyim?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye yanıtlıyor iplikçi. Bir kenara attığım iplikleri alıyor ve parmaklarının arasında ayırmaya başlıyor, telleri inceliyor. "İplikler bütün. Bu, ölümün senin olmadığı anlamına geliyor."

"Peki, kimin?"

Bana tuhaf bir bakış atıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Ben izlerken, iplikleri ayırıyor ve teker teker sepete ekliyor, bunu yaparken içindekileri karıştırıyor. Hepsi dikkatlice eklendiğinde, eliyle karıştırıyor ve sonra sepeti Arla'ya uzatıyor. "Sen seç."

Arla büyük bir elini içeri uzatıyor ve aynı hızla geri çekiyor. Elinde çeşitli renklerde birkaç iplik vardır ve iplikçi onaylarcasına mırıldanır. Kendisi de içeri uzanır ve tek bir uzun beyaz iplik çıkarır.

"Ah," diyor iplikçi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Ne oldu?" diye sordum. Bozuk plak gibi hissediyorum ama bunun bana yardım etmesi gerektiğini sanıyordum. Onun yerine, beni ölümüne korkutuyor.

Topaç sanki bir sır verecekmiş gibi eğiliyor. Ben de eğildim.

"Bu Beklenti," diye fısıldıyor.

Büyük haberi beklemeye devam ediyorum ve başka bir şey söylemeyince arkama yaslanıyorum. "Beklenti mi? O da ne?"

Döndürücü, Beklenti'nin ne olduğunu bilmediğim için tiksiniş gibi elini havada sallıyor. Arla boğazından sabırsız bir ses çıkarıyor. "Senin geldiğin yerde hiç festival yok mu? Ve sen oraya geri mi dönmek istiyorsun?"

Yani bu bir çeşit tatil mi? Söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Tam olarak ne bekliyoruz?"

"Bekleyiş tanrıların dönüşüdür," diyor iplikçi uğursuzca. "Aether'deki evlerinden atılacaklar ve ölümlüler âleminde kefaretlerini ödemek zorunda kalacaklar. Büyük bir kaos zamanı olacak. Çok tehlikeli, çok tehlikeli bir zaman. Peşinden gidenler için de bir fırsat zamanı." Ve bana kurnazca bir bakış attı.

Kafamı sallayarak temizlemek istiyorum çünkü ne dediğini anlamıyorum. Bir fırsat zamanı. Tanrılar geri dönüyor. Bu... Paskalya Tavşanı gibi mi? Hay Allah. Dudağımı ısırıyorum, belirsiz üniversite derslerinden Ortaçağ insanların çoğunun süper eğitimsiz olduğunu ve cadılar ve büyüler gibi şeylere inandıklarını hatırlıyorum. Tüm bu iplik olayı da muhtemelen saçmalıktı ve beni boş yere gerdi. "Yardımanız için çok minnettarım," diyorum ona neşeyle. "Ama Beklenti'ye ya da tanrılara inandığımdan emin değilim."

"İnanacaksın, çünkü ölüm geliyor," diyor iplikçi ve boğumlu bir parmağını yüzüme doğru sallıyor. "O senin etrafında olacak. Seninle sarmaş dolaş olacak. İpliklerinizin siyah olmasının nedeni bu. Onun planları var."

Göz kırpıyorum. Bu çok uğursuz. Kibar olmaya çalışıyordum ve o bana ölümün bana doğru geldiğini mi söylüyordu? "Ölüm tanrılarla birlikte mi geliyor?"

"Ölüm tanrılardan biridir, aptal," diye tersliyor Arla.

Oh. Oh, kahretsin. "Tanrılarla takılacağımı mı düşünüyorsun? Bu... yapılacak kötü bir şey mi?" Birinin Ölüm ya da onun gibi bir şey gibi giyindiği ve sonra herkesin onun gerçekten tanrı olduğunu iddia ettiği bir festival olup olmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, sanırım beni eve götürecekse onunla takılabilirim.

"İyi ya da kötü değil. Ama senin kaderin onunla." Bilgece başını sallıyor. "Gölgeleri ve onların kucaklamasını ara."

Sanki kristalleri ovmaya başlayacakmış gibi şüpheli ses çıkarıyor. "Gölgeler. Anladım. Sonra eve gidebilir miyim? Çünkü Ölüm'ün gerçekten iyi bir adam ya da kız olduğuna eminim, ben Ölüm'e inanan eşit fırsatçılardanım ama gerçekten eve gitmeyi tercih ederim."

Topaç beni görmezden geliyor ve dönüp Arla'ya bakıyor. "Bu gerçekten de Beklenti. Sana söylediklerimi burada kimseye söyleme. Gölge Lord'un isteklerine karşı hareket etmelerine izin veremeyiz."

Arla başını sallıyor. "Tabii ki hayır."

"Bir çanta hazırlayacak ve bu aptala Tidewater Limanı'na kadar eşlik edeceksin," diye devam ediyor Arla'yla konuşurken. "Oraya tek başına gidebileceğine güvenmiyorum." İki kadın başını sallarken kaşlarımı çatıyorum. Az önce bana aptal mı dedi? Bu korkunç bir kabalık. "Sizi duyabiliyorum çocuklar.

Tüm bu 'aptal' lafını takdir etmiyorum.

şey-"

Topaç bana bir kez daha sertçe bakıyor. "Ben bir rehberim, daha fazlası değil. Bir domuzun memesinden mucizeler yaratamam."

Ne oluyor lan? "Burada ne söylemeye çalıştığınızdan emin değilim?"

Şaşkınlıkla, iplikçi uzanıp elimi tutuyor. Bana iğrenç bir gülümseme verirken bile elleri sıcak ve nazik. "Sen bir aptalsın kızım, ama tatlı bir aptal. Bu yüzden Arla'yı seninle gönderiyorum. Yolunu kolaylaştırmak için."

Oh. "Teşekkür ederim... Sanırım?"

"İkiniz de bu gece gizlice gideceksiniz." Elimi bıraktı. "Ay yükseldiğinde. Yollardan uzak durun."

Kulağa uğursuz geliyor. "Tehlikeli mi?"

"Evet." Dönen başını sallar.

Ve beni Arla ile mi gönderiyor? Diğer kadına bakıyorum. Güçlü ve yetenekli görünüyor, evet, ama sanırım bir askeri tercih ederdim. Ya da silahı olan birini. Bu da bana şunu hatırlatıyor. "Sanırım ödünç alabileceğim bir silahınız yoktur? Bu kadar tehlikeli olduğuna göre?"

İplikçi başını sallıyor ve taburesinden kalkıyor. Sepetlerini karıştırıyor ve sonra bana bir eşya uzatıyor.

Aldım... ve sonra kaşlarımı çattım. Bir sopaya benziyor. Belki de zekice gizlenmiş bir hançerdir? Ama ellerimi üzerinde gezdirip bir kabza arıyorum ve hayır, gerçekten sadece bir sopa olduğunu görüyorum.

Topaç bana bakıyor.

Sopayı uzattım. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu bir sopa."

İplikçi kıkırdar. "Zengin gibi mi görünüyorsun, küçük aptal? Kapıma gelen her dilenciye verecek iyi bıçaklarım yok." O eğri büğrü parmağını tekrar yüzüme doğrultuyor. "Eğer ölmen gerekiyorsa, seni hiçbir şey kurtaramaz. Ama bir sopa seni daha iyi hissettirecekse, o zaman onu taşı."

İç çektim. Bir an sopayı fırlatıp atmayı düşündüm ama gerçekten hiçbir şeyim yok. Sanırım biri bana saldırırsa sopayla burnuna vurabilirim. "Bir sopa. Anladım. Teşekkürler, sanırım."

"Bütün bunları sana yardım etmek için yapıyorum, ister inan ister inanma," diyor iplikçi. Öne doğru eğilip yanağımlı okşuyor ve bir an için kaçık yaşlı bir kadın gibi değil de birinin büyükannesi gibi görünüyor. Beni izlerken gözleri hüzünlü. "Ölümün Efendisi'ne bizim için iyi şeyler söyle, olur mu? Artık benden bir şey almayacak mı?"

Kalbim sıkışıyor. O sadece üzgün bir kadın, fark ediyorum ve onun için gerçekten yapabileceğimden çok daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyor. "Onunla tanışacağımı gerçekten sanmıyorum-"

"Bu konuda bir seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun? Buraya gelmeyi sen mi seçtin, küçük aptal?"

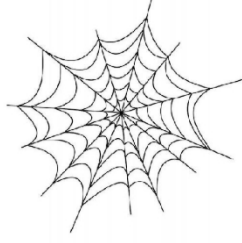
"Şey, hayır-"

"Sen de onu seçmeyeceksin." Bir kez başını sallıyor. "Kader senin ağdaki yoluna çoktan karar verdi. Geldiğinde Ölüm'ü yakınında tut." Uzun, sert bir an boyunca bana bakıyor ve sonra eli çenemde sıkıca duruyor. "Onu gördüğünde bir pelerine sar. Bu senin tek şansın."

Yüzümü morartmadan önce çenemi ovuşturarak geri çekiliyorum. "Kulağa endişe verici geliyor."

Gözleri ateş ışığında parlıyor. "Güzel. O zaman belki dinlersin."

A Kısa bir süre sonra iplikçinin kulübesinden ayrılıyoruz. Yaşlı kadın bize eşlik etmiyor ama başkalarının onun koruması altında olduğumuzu bilmeleri için bize "işaretini" veriyor. Ya da öyle bir şey. Temel olarak alnıma çamurlu bir karalama çizdi ve eğer Arla'nın alnındaki karalamaya benziyorsa, aptal gibi görünüyoruz.

Ama hey, eğer gece boyunca seyahat ederken tecavüze uğramamı ve öldürülmemi engelliyorsa? Aptalca karalamalara varım.

Arla sırtındaki çantayı taşıyarak yola koyuluyor ve benim tek yapmam gereken ona ayak uydurmak. Arkamızda bıraktığımız köyün geri kalanına bakmamaya çalışarak onun yanında tırıs gidiyorum. Herkes bizi izlemek için dışarı çıktı. Aslında sadece beni izliyorlar ve bakışları oldukça rahatsız edici. Üzerimde düzinelerce göz hissediyorum, karıncalanıyor ve bu hiç ama hiç hoşuma gitmiyor. Yürürken sopamı -her şeyin sopası- tutuyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum.

Eve dönmenin bir yolu olmalı. Henüz bulamamış olmam var olmadığı anlamına gelmez. Sadece bulmam gerekiyor. Ve iplikçi "tanrıların" geleceğini söyledi. Belki de onlar tanrı değil, benim dünyamdan gelen ve yerlilerin tanrı sandığı insanlardır. Bu demek oluyor ki benim dünyama bir geçit olacak ve ben de onu bulup eve dönebileceğim. Bu en mantıklı açıklama gibi görünüyor ve beni daha iyi hissettiriyor. En azından bir planım var. Bir planla işleri yoluna koyabilirim. Biraz daha rahatlamış bir şekilde Arla'nın yanına geçiyorum ve çevremize bakıyorum.

Hava karanlık, bu yüzden tam olarak nereye gittiğimizi söylemek zor, ama ay gökyüzünde o kadar büyük ve kırmızı ki, tüm gece kanlı gölgelerle aydınlanmış gibi görünüyor. Bu biraz endişe verici ama görmezden seçiyorum. İzliyorum

Ağaçlar patikanın etrafında seyreliyor ve geceye doğru ilerlerken, doğru gittiğimizi düşündüğüm uzak tepeleri görebiliyorum.

Bir ya da iki saat sessizce yürüdükten sonra çalıların arasından bir adam elinde bıçakla fırladı. Bir çığlık atıp Arla'nın arkasına saklanıyorum. Adama bakıyor ve alnını, iplikçinin ona bıraktığı izi işaret ediyor.

Adam önce ona, sonra bana bakıyor ve arkasını dönüp aniden gidiyor.

"Neydi o?" Arla tekrar yürümeye başladığında fısıldıyorum. Eteğinin kenarından tutuyorum ve kayıp bir çocuk gibi ona yakın duruyorum. "Kimdi o?"

Arla o her zamanki pratik sesiyle, "Büyük olasılıkla hırsız," diyor.

"Ama bize zarar vermeye çalışmadı."

"Çünkü iplikçi ikimizi de işaretledi. Eğer bize dokunursa lanetlenir."

Yapar mıydı? Alnımdaki kirli lekeye dokunmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Onu silmek istemiyorum. "Ve buna inandı mı?"

Alaycı bir ses çıkarıyor. "musun?"

"Neye inandığımı bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum ve elimi eteklerinden çekince bırakıp onun yanına gidiyorum. Arla iri, güçlü ve belli ki korkmuyor ve elimdeki tek şey aptal sopam olduğu için ona yakın duruyorum. "Ben buralı değilim."

"Eğer bir hırsız yolculuğumuzda bizi durdurursa, sonsuza kadar lanetlenecektir. Bunu biliyor. Sonsuza kadar acı içinde yanmak için birkaç sikkeye ya da bir parça amcığa değmez."

Tişörtümün yakasını tuttum. Biraz amcık mı? "Bize tecavüz mü edecekti? Ciddi misin sen?"

Arla omuz silkiyor. "Paramız olmasaydı, omuz silkip gider miydi sence?"

Tanrım, şimdi *gerçekten* eve gitmek istiyorum. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve zavallı komşum Faith için endişelenmemeye çalışıyorum. Bu çılgın yerde her neredeyse -çünkü burada bir yerlerde olmalı- umarım durumu iyidir. Ona yardım etmek istiyorum ama korkarım kendim de çok fazla yardıma ihtiyaç duyuyorum. "Liman kentinden ne kadar uzaktayız?"

"Tidewater Limanı," diyor Arla. "Tempolu gidersek gün ortasına kadar orada oluruz."

Gün ortası. Hava daha yeni karardı ve ben şimdiden zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. Önümüzdeki birkaç saati nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Tek yapmak istediğim güvenli bir yere kıvrılıp ağlamak ve sessizce

durum... ama güvenli hiçbir yer yok. Yollarda hırsızlar ve tecavüzcüler var, "ölüm tanrısı" sözde benim için geliyor ve kimse Dünya'yı hiç duymamış.

Geçmişte hiç macera diledim mi? Belli ki aptalın tekiyim.

Her zamanki gibi sabırlı görünen Arla'yı izliyorum ve bu durum karşısında nasıl paniğe kapılmadığını merak ediyorum. Döndürücü kulağa çok korkunç geliyordu. "Peki tanrıların ortaya çıkması normal mi? Çünkü bana oldukça sakın görünüyorsun."

Arla omuz silkiyor, toprak yoldaki çukurlardan birinin yanından geçiyor. "Benim için gelmiyorlar, o kadarını biliyorum."

"Yani belirli insanlar için mi geliyorlar? Ben buralı değilsem neden benim için gelsinler ki? Tanrılarınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum bile!" Ellerimi havaya kaldırdım. "On iki yaşımdan beri kiliseye gitmedim!"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Bu dünya hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?"

Beklenti Hakkında?"

Onu kandırdığımı ve aptal numarası yaptığımı mı düşünüyor? "Gerçekten, gerçekten bilmiyorum. Bana anlatabilir misin? Neye bulaştığımı bilirim belki daha az kusmak zorunda hissederim."

Arla yolun kenarına gidiyor ve çalıları karıştırıyor. Bekliyorum, yarı yarıya başka bir soyguncunun ortaya çıkmasını bekliyorum, ama bir süre sonra bir bitkiden bir dal koparıyor ve bana uzatıyor.

"O da ne?"

"Bunu çiğne. Mide ekşimesine iyi gelir."

Aldım ve bir kez kokladım, sonra yapraklardan birini çiğnedim. Hemen tükürüyorum, çünkü ekşi ve berbat bir şey. "Tanrım, bu da ne?"

Arla bana başını salladı. "Gerçekten çok safsın."

Bu insanlar düpedüz zalim. Parmaklarımı dilimin üzerine silerek ağzımdaki tadı çıkarmaya çalışıyorum. "Bu bir şaka mıydı?"

"Öyle değil, ama soru sormak için durmuyorsunuz bile. Herkesin size doğruyu söylediğini varsayıyorsunuz." Başını tekrar sallıyor. "Bu tür düşüncelerle uzun süre dayanamazsın."

"Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye belirtiyorum. "Beni sürekli test edersen neyin iyi neyin kötü olduğunu nasıl bilebilirim?"

Arla alay ediyor. "Gerçekten bu kadar bilgisiz olamazsın."

Bütün bunlar bu mi? Söylediklerime inanmadığı için mi beni test edip duruyor? Bir kızgınlık dalgasıyla savaşıyorum. Yapmak zorunda olduğum şey bu.

Bu yüzden idare etmek zorundayım. "Farz edelim ki kafama darbe aldım ve şimdi bana bir çocukmuşum gibi bir şeyler açıklamak zorundasın."

"davranmak zor olmayacak," diyor Arla, patıkada ilerlemeye devam ederek.

Ses tonunu duymazdan geliyorum. "Hangi tanrılar geliyor? Neyin içinde?"

"Bekleyiş," diyor bana. "Ve hangi tanrıların geleceğini bilemeyeceğiz. Yüce Baba onlardan hangisini bencil ve kaprisli davranışları nedeniyle cezalandırmaya karar verdiyse o gelecek. Bu sadece bir tanrı da olabilir, hepsi de olabilir."

"Ve onlar bencil mi?" Bu bana biraz Yunan mitolojisini hatırlattı, listedeki her bir tanrı bir şekilde pislikti. Ya da akraba. Ya da her ikisi de.

"Tanrıların herkesten önce kendilerine hizmet ettiği iyi bilinir," diyor Arla. "Bazen dualarımız kabul olur ama biz Yüce Baba'nın çocuklarını eğlendirmek için varız." Omuz silkiyor. "Sonra günahlarından arınmaları için onları cezalandırır ve geri dönmeyi hak edene kadar buraya, ölümlüler âlemine sürülürler ve döngü yeniden başlar."

"Kulağa berbat geliyor."

Bu onu güldürüyor. "Sanırım öyle, evet."

"Daha önce hiç bu Beklentilerden birini yaşadınız mı? Her zaman oluyor mu?"

"Hayır, çok nadiren. Yüzlerce yıldır bir tane bile olmadı." Yüzünü buruşturuyor. "Onların alçaldığını gördüğümüz için kutsanmış olacağımızı söyleyebilirim ama Bekleyiş her zaman büyük bir kargaşa zamanıdır. En son Glistentide'da hastalık tanrısı buradaydı ve tüm şehirleri yok etti." Bir şeyin tozunu alır gibi parmaklarını omzunun üzerinden geçiriyor. Sonra benim omzuma uzanıp aynısını yapıyor. Şaşkın bakışlarım üzerine, "Kötülükten korunmak için." diye ekliyor.

"Teşekkürler." Sanırım bu, omzuna tuz atmak gibi bir şey. Bir bakıma beni rahatlatıyor. Böyle küçük şeyler tanıdık geliyorsa, bu benim dünyamdan çok da farklı olmayabilir. Bu beni daha iyi hissettiriyor. "Peki sormamın sakıncası yoksa tanrılar kim?"

Arla bana doğru sinirli bir bakış fırlatıyor. "Hepsini mi bilmek istiyorsun, yoksa sadece tanışacağın kişiyi mi? Spinner zaten Ölüm'ün bizi Tidewater Limanı'nda karşılayacağını söyledi." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Ya da en azından onun Suretlerinden biri."

"Aspect? Bu da bilmediğim başka bir kelime." Bana bir kez daha ters ters baktığında, ona en tatlı ifademi veriyorum. "Yani, eğer ben

Adamla tanıştıktan sonra onun hakkında her şeyi öğrenmeliyim ki en iyi arkadaş olabilelim, değil mi? Böylece sen ve iplikçi için iyi şeyler söyleyebilirim?"

"Hmph." Yüzünde isteksiz bir saygı ifadesi var. "Öğreniyorsun." Karanlıkta bir başka derin çukurdan sıyrılıp benden uzaklaşıyor, ben de hızla onun izinden gidiyorum. "Suretlere gelince, tanrılar ölümlüler âlemine bütün olarak inmezler. Onlar çok güçlüdür. Bunu herkes bilir." Tekrar bana baktı. "Yani, neredeyse herkes."

"Doğru. Bazılarımızın hiçbir şeyden haberi yok. Devam et. Yani bir Aspect bir parça mı? Nedir bu, bir el ya da kol gibi bir şey mi? Onu bir yapboz gibi bir araya getirmemiz mi gerekiyor?"

Sanki son derece aptalca bir şey söylemişim gibi bana sert bir bakış atıyor.

Belki de . "Bak, bilmiyorum," diyorum. "Parçalar halinde olduğunu söyledin-"

"Kendisinin bir Görünümü olacağını söyledim. Onun kusurları, ete kemiğe bürünmüş hali."

Oh. Bu farklı. "Yani kötü bir adamla mı tanışıyorum?"

"Uruslar iyi ya da kötü değildir. Sadece kusurludurlar. Yüce Baba bu kusurların giderilmesini istiyor, bu yüzden onları buraya gönderiyor. Kusurların ne olduğunu biliyor musun?"

"Dostum, şimdiye kadar bunları biliyor muydum?"

"Ben 'ahbap' nedir bilmem." Homurdanıyor. "Ama iyi bir noktaya değindin."

"Erkeklerden bahsetmişken... Nasıl oluyor da beni anlayabiliyorsun?" Merakla ona bakıyorum. "Nasıl oluyor da İngilizce konuşabiliyorsun?"

"İngilizce mi?" Arla bana küçümseyen bir bakış attı. "Ortak dil konuşuyorsun."

Öyle miyim? Kulağıma aynı geliyor ama belki de beni kendi dünyamdan çekip alabilecek bir sihir varsa, bu sihir aynı zamanda onların dilini konuşmamı da sağlıyor. Kim bilir. "Sanırım öyleyim. Peki, Aspect'lerin kusurları nelerdi?"

Bana ekşi bir bakış atıyor, sonra başını sallıyor. "Bu bir çocuğa öğretmekten daha kötü." Ağır bir iç çekişle devam ediyor. "Tanrılar ne zaman Beklenti Günü'nde ortaya çıksa, dört Yön ortaya çıkmıştır -Hedonizm, İlgisizlik, Yalanlar ve Kibir."

Bunu düşündüm. Yani, "kusur" olarak bakarsak, bunlar çok kötü değil mi? "Murderface" ya da "Cannibalism" ya da "Hella Big Rapist" ya da "Loves to Kill Kittens And Laugh" değil. "Peki sence hangisini alacağız?"

"Biz mi?"

Verdiği cevaba şaşırdım. "Beni oraya götürüyorsun, değil mi?" "Tek yaptığım bu." Arla bana doğru bakmıyor bile, sadece bir ayağını diğerinin önüne atarak ilerliyor. "Seni götürüyorum çünkü iplikçi tanrıların bunu emrettiğini söylüyor. Oraya vardığınızı gördü ve sağ salim varmanızı sağlamak için burada sizinle birlikteyim. Ama tek yaptığım bu. Benim ipliğim seninkiyle bükülmüş değil." Bir an düşünür ve sonra ekler, "Ölümle karşılaşmak gibi bir niyetim yok."

"Ben de istemiyorum!"

"Yine de bir fark var, başka seçeneğiniz yok." İnce ince gülümsüyor. "Var."

Sözleri bana bir darbe gibi çarpıyor. "Geri dönüp hemen şimdi gidebilirim," diye blöf yapıyorum. "Belki de bu kasabaya gitmeyeceğim. Kimse gitmek zorunda olduğumu söylemiyor."

"Bunun ölüm tanrısını durduracağını mı sanıyorsun? Eğer sana sahip olmaya karar verdiyse, nereye gittiğinin bir önemi yok. İstersen tepelere doğru git." Etrafımızdaki inişli çıkışlı manzarayı işaret ediyor. "Koş ve bak bakalım seni bulabilecek mi?" Tereddüt ettiğimde Arla bana kurnazca bakıyor. "İplikçi beni seninle gönderdi çünkü Tidewater Limanı'na *sağ salim* vardığını gördü. İpler ona bu kadarını söyledi. Eğer doğrudan Port Tidewater'a gitmezsen, güvende olacağından emin olamam. Ama Tanrı sizi öyle ya da böyle bulacaktır."

"Yani bu değiştirilemez mi? Hiç mi?"

"Oh, değişebilir. Ama daha iyi bir çözüm olsaydı sana söylerdi." Gözlerini bana dikti. "Sence burada Ölüm'ü isteyen biri var mı? Şehirlerimizde? Evlerimizin yakınında?"

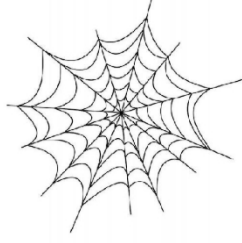
Haklı.

Bana söylenen şeye inanırsam, güvende olurum.

Güvenli sayılır. Ama görünüşe göre Ölüm beni öldürmek istemiyor. Benden ne istediğini bilmiyorum ama birini öldürmek isteseydi, herhangi birini seçebilirdi. Sırf beni öldürmek için beni kendi dünyamdan buraya sürüklemesi mantıklı değil.

En azından, umarım öyle olmaz.

I

Şafak söktüğünde yorgunluktan tökezliyorum. Yine de Arla hiç durmuyor ve ben de geride kalmak istemediğim için devam ediyorum. Soyguncunun görüntüsü

Bize saldırmak için çalıların arasından fırlaması beynime kazındı ve o kadar terlememe rağmen alnımı her sildiğimde izi silmiş olmaktan korkuyorum. Arla'ya yakın durmak için bir sebep daha. O sadece nereye gittiğini bilen biri değil, aynı zamanda böyle tehlikeli durumlarda ne yapması gerektiğini de biliyor. Yorgunluktan ölsem de hareket etmeyi bırakamıyorum. Bacaklarım uyluklarımın arasındaki kottan dolayı sürtünse ve rahat spor ayakkabılarıma rağmen ayaklarım su toplasa da bir şekilde devam etmeyi başarıyorum. On saat yürüdükten sonra hiçbir şey gerçekten rahat değil ve eminim bundan daha fazla olmuştur.

Patika çamurlu çukurlardan parke taşlarına dönüşüp aşağıya doğru hafifçe eğilmeye başladığında yorgun bir şaşkınlık içindeyim. Bir uçurum boyunca üst üste kümelenmiş beyaz binalar ve uzakta pırıl pırıl mavi-yeşil su belli belirsiz görünüyor. Bu bana iş arkadaşlarımdan birinin odasında bulunan Yunanistan'dan bir ada kartpostalını hatırlattı.

Yoldan aşağı iniyoruz ve şehre akın eden çok sayıda insan var gibi görünüyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Burası Tidewater Limanı mı?"

"Öyle." Arla bana döndü ve çantasını uzattı. "Seni burada bırakıyorum."

Çantayı ondan aldım ve neredeyse düşüyordum. Tek başına kırk kilo ağırlığında olmalı ve onu omzumda sürükleyemeyecek kadar yorgunum. "Teşekkürler. Bunun içinde ne var, taşlar?"

"Evet, taşlar." Bana ince bir eğlence gülümsemesi veriyor. "Yiyecek, bir pelerin, bir su tulumu ve birkaç bozuk para. Yakınında tut, çünkü hırsızlar her yerde." Omzuma vuruyor. "Pelerini giymeni tavsiye ederim. O zaman o kadar belli olmazsın."

Başımı sallıyorum, esniyorum. "Şimdi ne olacak?"

Omuz silkiyor, ben hiçbir çaba göstermeden paketi alıp açıyor. "Ben eve gidiyorum. Sen kaderine razı ol. Köyümüz Ölüm'ün dikkatini çekerse, iplikçinin sana yardım ettiğini unutma." Arla pelerini çıkarıp omuzlarıma atıyor. "Anladın mı?"

"Quid pro quo, I got you."

Bana tuhaf bir bakış atıyor, sanki az önce ona küfretmişim gibi omzuna bir fırçalama hareketi yapıyor. "Spinner'ın sözlerini hatırla. Gölgeleeri ara. Geldiğinde pelerini Ölüm'e ver."

Ona yorgun bir başparmak işareti yapıyorum, bunların hiçbirini hatırlamayacağımdan eminim ve tekrar sertçe esniyorum.

Bana başını sallıyor ve sonra dönüp gidiyor. Onu aptalca izliyorum, giderken bakıyorum, ta ki sebze dolu bir su aygırı arabasının arkasında kaybolana kadar ve sonra burada yalnız olduğumu fark ediyorum.

Lanet olsun. Yine yalnızım.

Etrafıma bakınıyorum, çantayı kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum. Hiçbir şey tanıdık gelmiyor ve sokaklar her geçen dakika daha da kalabalıklaşıyor. İnsanlar sohbet ediyor ve ben bakarken, birileri yolun aşağısında bir stant kurmuş, komşusuyla konuşuyor. Uzakta, parlak beyaz yelkenli gemiler sularda süzülüyor.

Burası evim değil ve o kadar yorgunum ki keşfetmek bile istemiyorum.

Omuzlarımdaki pelerin bir battaniye gibi ağır ve rahatlatıcı hissettiriyor ve inanılmaz derecede uykulu olduğumu hatırlıyorum. Kümelenmiş birkaç binanın yanından geçiyorum ve gölgelerde uyuyan birkaç insanın olduğu bir ara sokak gördüğümde dayanamıyorum. Gölgeleerden uzak dur, değil mi? İçlerinde uyuklamak da aynı şey sayılır.

Muhtemelen bu dünyadaki evsiz bir serseriye eşdeğer olan şeyin yanına uzanıyorum, çantamı yastık olarak kullanıyorum ve anında uykuya dalıyorum.

GÖZLERİMİ BİR AN İÇİN KAPATTIMO SIRADA GÖZLERİMDEN BİR ÇEKİLME OLDU.
Battaniye. Bir an sonra battaniye kayboluyor ve güneş ışığı yüzüme vuruyor.

"Hey!" Sersemlemiş bir halde doğruldum ve artık sabahın erken saatleri değil, sonra olduğunu ve havanın cayır cayır sıcak olduğunu fark ettim. Tişörtüm terden sıırıslıkla olmuş ve

Saçlarımın telleri tenime yapışıyor. Pelerinim - battaniye olarak kullandığım ağır pelerinim - gitmiş ve birinin onunla şimdi bunaltıcı olan sokaktan aşağıya doğru koştuğunu görüyorum. Çürüklerin zonklamasına aldırmadan ayağa fırlıyorum. "Geri ver onu! O benim!"

Birkaç dakika peşinden koşuyorum ve bir köşeyi dönüyor. Takip ettiğimde, ara sokaklardaki labirente girmiş, binalar ve renkli tenteler arasında hareket eden kalabalığın içinde kaybolmuştu. Kahretsin. Buna ihtiyacım vardı. Dudağımı çiğneyerek ellerimi kalçalarımaya koydum ve etrafıma bakındım. Onu kovalayacak mıyım yoksa gidecek miyim? Çevremdeki herkesin bana baktığını fark ettiğimde kararımı verdim. Soluk keten elbiseli ve çok sayıda kemerli bir kadın, kalçasında bir sepetle yakınlarda duran başka bir kadına fısıldıyor. Biri bir arkadaşıyla konuşurken yüzünü işaret ediyor ve ben pembe üstüm, kot pantolonum ve gözlüklerimle dikkat çektiğimi fark ederek gözlüklerime dokunuyorum. Tamam o zaman, en iyisi pelerininimden vazgeçmek.

Geldiğim sokağa geri dönüyorum ve bir grup çocuk ben görünür görünmez çığlık atıp dağılıyor. İçimde kötü bir his başlıyor ve koşmaya başlıyorum ama artık çok geç.

Uyku yerime döndüğümde, Arla'nın bana verdiği malzemelerin bulunduğu ağır çantam da gitmişti.

Kahretsin. Bu Seçilmiş Kişi olayında hiç ama hiç iyi değilim. Seçilmiş Kişi'nin zıttı var mı? Ben son çare miyim? Öyle hissetmeye başladım.

Sinirle, muhtemelen ben uyurken bütün gün böğrümeye saplanan kırık bir kerpiç parçasını tekmeliyorum. "Lanet olsun!" Kızgınlım, en çok da kendime. O kadar yorgundum ki yabancı bir yerin ortasına düştüm ve tüm ganimetlerimi çaldırdım. Tabii ki çaldırdım. Eğer bir video oyununda olsaydım, yapacağım en akıllıca şey güvenli bir bölge bulmak . Bölgenin güvenli olup olmadığını bilmiyorsanız, orada kamp kurmazsınız. Bu, fantezi dünyasında akıllıca oynamanın bir numaralı kuralıdır, yoksa biri sizi gank'ler.

Bu dünya tarafından resmen gasp edildim.

Volta atarak terli tişörtümü çekiştiriyorum ve güneşten kaçıp dinlenebileceğim gölge bir yer arıyorum. Çok susadım, korkunç bir şekilde işlemem gerekiyor ve her şeyim yorgun ve acıyor. *Tamam, Max, kendime söylüyorum. Bunu bir video oyunu gibi düşün. Elbette, malzemelerin gitti. Başa döndün, ya da birinci seviyeye.*

Sorun değil. Küçükten başlayıp ilerleyebilirim. Küçük küçük ilerlemeler falan.

Bu dünyayı bir video oyunu ile rasyonalize ettiğimde ruh halim aydınlanıyor. Bir kasaba teorik olarak güvenli bir yerdir, ama aynı zamanda görev almak için de bir yerdir.

Ve gerçekten... Bana zaten en büyük görev verildi-ölüm tanrısını bulmak. Onu bulduğumda, bu garip yerde seviye atlayacağım ya da ding yapacağım ya da her ne elde edersem, sonra ne yapacağımı bulabilirim.

Ölüm Tanrısı'nı *bulmam* gerektiği gerçeği karşısında paniğe kapılmamak için çok ama çok çaba sarf edeceğim. Görevi veren kişiye göre o bana zarar vermeyecek, bu yüzden her seferinde bir adım atmam gerekiyor.

Bunu yapabilirim.

"Bunu yapabilirim," diyorum etrafımdaki dünyaya, sokaklardaki kalabalığa yumruğumu sallayarak. "Sadece bekle."

Sanki dünya benim meydan okumama cevap veriyormuş gibi, müzik başlıyor.

Müzik -tüm davullar, borular ve ritmik çan sesleri- ayaklarımı hareket ettiriyor. Sanki bir yerlerde bir parti varmış gibi geliyor ve Arla'nın bunun Bekleyiş olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Sanki birinin geleceğini biliyorlar ve bunu kutlamaya karar vermişler. Dolambaçlı, kalabalık, klostrofobik arka sokaklardan geçip ana caddeye çıkıyorum - ve büyük bir geçit törenine benzeyen şeyin içine. İnsanlar geniş caddede etrafımda dans ederken şaşkınlıkla bakıyorum. Bu cadde şehrin içinden geçerek tepeden aşağı iniyor, kayalıkların dibine, rıhtıma ve Tidewater Limanı'nın kalbinin olduğu yere doğru ilerliyor (eğer tahminimde yanılıyorsam). Kadınlar eteklerini savururken flamalar dans ediyor ve bir adam ellerini kalçasına bağladığı davula vurarak yanımdan geçiyor. Herkes gülümsüyor ve iyi vakit geçiriyor ve onları görünce ruh halim hafifliyor.

Bu bir parti.

Biri bana "Gülümse," diyor ve sepetli bir kadın ellerime bir parça altın meyve tutuşturuyor. Geçit töreninin geri kalanıyla birlikte aşağıya doğru ilerlerken dans ederek ve başkalarına meyve uzatarak yoluna devam ediyor ve çocukların onu kovalamak için kenarlarda duran insanlardan ayrılmalarını izliyorum. Açlıktan ölüyorum, bu yüzden meyveyi ısıyorum ve zevkle inliyorum. Şeftalinin dokusuna ve sululuğuna sahip, ama biraz daha ekşi ve şimdiye kadar tattığım en güzel şey. Meyveyi yerken suyu çenemden aşağı damlıyor ve dağılan geçit törenini takip etmeye başlıyorum. Bir parça daha meyve istesem ayıp olur mu diye düşünürken, kenarda elinde soğuk su damlatan bir kepçe tutan bir kadın görüyorum ve otomatik olarak ona doğru yöneliyorum.

Yaklaştığımda gülümseyerek bana uzatıyor.

"Hiç param yok," diyorum ona, tereddüt ederek.

Kadın başını sallıyor ve bana tekrar uzatıyor. "Bu Anticipation! Hepimiz bu günü kutluyoruz."

Bu nazik kadını öpmek istiyorum. Ona rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum ve kepçeyi alıp derin derin içiyorum. İstediğimden biraz daha sıcak ama ıslak ve taze ve tadı o kadar güzel ki ağlamak istiyorum. Ben kenara çekilmeden önce iki kepçe dolusu içmeme izin veriyor ve kepçeyi arkamdaki kişiye uzatıyor. Ağzımı siliyorum, daha fazla davulcu ve dansçının geçip gitmesini izliyorum. Sokakları dolduran insanlar el çırpıp müzik eşliğinde sallanıyor ve herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor. Bu çok garip. İnsanların Ölüm Tanrısı'nın ortaya çıkmasına daha çok üzüleceğini düşünmüştüm ama herkes çok mutlu.

Ellerimi hafifçe çırpıyorum ve elinde kepçe olan kadına doğru eğiliyorum. "Neden herkes bu kadar heyecanlı?" Bana tuhaf bir bakış atıyor ve ben de yalan söylemeye karar veriyorum. "Benim köyümde böyle kutlamalar yapılmaz. Ben buralı değilim."

"Ahhh." Gülüyor, kepçeyi başka birine uzatıyor, o da onu bir çiçekle ödüllendiriyor. "Port Tidewater her yıl Anticipation'ı büyük bir coşkuyla kutluyor," diyor bana. "Tanrılar ortaya çıkmaya karar verirse buranın misafirperver bir yer olmasını istiyoruz."

Bunun iyi bir felsefe olduğuna karar veriyorum ve daha bulanık, renkli figürler dönerek geçerken ellerimi çırpıyorum. Kostümler gittikçe daha parlak ve süslü görünüyor; keşke gözlüklerimi cebimden çıkarıp onlara bakabilseydim, ama buna cesaret edemiyorum. "Yani hiç tanrı gelmedi mi?"

"Hayır," diye gülüyor. "Şehrimize değil. Ama biz her zaman umutluyuz. Bakın, işte Seçilmişler geliyor."

İşaret ettiği yere bakmak için dönüyorum ve geçit töreninin ortasında süslü başlıklar ve pelerinler giymiş kadın ve erkekler belirirken gözlerimi kısıyorum. Onlar da herkes gibi rengarenk, ikili gruplar halinde yürüyorlar ama onlarda bir şeyler farklı görünüyor. Yüzleri bembeyaz boyanmış ve gülümsüyor olsalar da bu biraz ürkütücü ve bana kafataslarını hatırlatıyor.

"Kim bunlar?" diye sordum. "Benim köyümde böyle yapmayız."

"Seçilmişler," diyor kepçeli kadın yine. Bir kız çiçek atarak yanımdan geçiyor ve bir tanesi ayağıma düşüyor. Dalgınlıkla alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, böylece daha çok partiye katılan biri gibi görünüyorum. "Her biri On İki'lerden birini temsil ediyor. Eğer tanrılardan biri ortaya çıkacak kadar şanslıysak, onun için bir Çapa hazır olacak."

"Çapa mı?" diye sordum. Kaşları çatılıyor ve cehaletimi çok ileri götürdüğümü fark ediyorum. "Doğru ya, *çapa*. Ne dediğini kaçırmışım." Kulağımı oynatıyorum, duymuyormuş gibi yapıyorum ve gülümsemesi bir kez daha gevşiyor.

Çapa da ne?

O kepçeyi yaklaşan diğerlerine uzatırken ben uzaklaşıp geçit töreninde yürüyenleri takip ediyorum. Başlık takanlar yüzlerindeki gülümsemeye rağmen herkesten daha kasvetli görünüyorlar ve acaba birinin ortaya çıkacağını biliyorlar mı diye merak ediyorum... eğer topaç haklıysa. Tüm bunlar bana yapılan büyük bir şaka olabilir. Hem iplikçi hem de Arla çok güvendiğimi söylemişti. Belki de bunların hepsi saçmalıktır. Neredeyse öyle umuyorum. Ölüm'le tanışmak istediğimden emin değilim. Gözlerimi kısarak başlıklar takmış insanlara bakıyorum, özenle hazırlanmış kostümleriyle -çoğunlukla kolyeler, peştamallar, uçuşan kumaş parçaları ve boncuklar- yanlarından geçip gidenleri izliyorum ve Ölüm'ün "seçilmişlerini" seçmeye çalışıyorum. En uçta uzun saçlı ve siyah pelerinli bir kız var; uzun boylu, zayıf ve korkunç yüz boyasına rağmen güzel olduğu belli. Hah. Acaba Ölüm kısa boylu, vasat bana takılıp kalacağını biliyor mu? Belki de son anda bir değişiklik yapar ve ben de bu konuda endişelenmek zorunda kalmam.

O geçerken kendi kendime "İnşallah" diye mırıldanıyorum. Ne de olsa iplikçi her şeyi göremiyordu. Bana büyük bir malzeme çantası verdi ve hemen çalındı. O-

Bir dansçı yanımdan dönerek geçiyor, uzun, renkli eşarpları dalgalanıyor. Bir tanesi yüzüme değip düşüncelerimi bölüyor ve kız gülerek duruyor. "Bu senin için olmalı," diyor, bileğinden çözüyor ve sonra bir pelerin gibi omuzlarıma doluyor. Bir anlık bir gülümsemeye tekrar müziğin eşliğinde dans ederek uzaklaşıyor ve ben elimde pelerin olabilecek kadar büyük, parlak kırmızı bir eşarpla kalakalıyorum.

Lanet olsun.

Dünya bana bir pelerin sağlamaya kararlı görünüyor ve ben iplikçinin ne dediğini hatırlıyorum. *Ört onu.*

Gölgeleri ara.

Bunun yaşlı bir kadının çılgınca konuşmalarından başka bir şey olmayacağını ummaya devam ediyorum ve bir şekilde bu dünya beni meraklandıracak kadar yanıldığımı kanıtlamaya kararlı.

Festival boyunca dolambaçlı yollardan ilerliyorum ve etrafımdaki her yerde insanlar gülüyor ve kutlama yapıyor. Çocuklar yetişkinlerin arasında koşturup sokaklarda yarışıyor ve geçit töreni, festival alanına doğru ilerledikçe dağılıyor.

kayalıkların dibinde, yolun geniş bir meydana açıldığı yerde. Bir ucunda tapınak görünümlü devasa bir bina var ve şehrin uzak tarafında parlak mavi sulara açılan rıhtımları görebiliyorum. Bir elimi gözlerime götürüp gözlerimi kısarak arkama bakıyorum ve sanki buradaki evler kayalıklar boyunca kümelenmiş gibi görünüyor ve şu anda bir çanağın dibindeyiz. Eğer buranın benim evim olmadığı gerçeği olmasaydı, bu yer beni büyülerdi.

Hala onlarla aynı dili nasıl konuştuğumu bile bilmiyorum ama en azından herkesle konuşabiliyorum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Geçit töreni meydanın etrafında dönüyor ve ben izlerken, basamaklara büyük tahtlar kuruluyor ve çiçeklerle süsleniyor. Başlık takmış insanların her biri her tahtın dibine oturuyor, içine oturmuyor ama her birinin dibinde, sanki oturanı bekliyormuş gibi.

Tanrılar, sanırım. Başkalarıyla yaptığım konuşmalardan ve sokaklardan öğrendiğim kadarıyla, Anticipation her yıl düzenlenen bir parti ve kimse kimsenin gelmesini beklemiyor.

Onları bir sürpriz bekliyor. Eğer bu bir video oyunu gibiyse -ki öyle olduğunu söylemiyorum, sadece fantezi dünyalarındaki deneyimim bu ortamla oldukça sınırlı-kötü bir şey olmadan ve herkes çıldırmadan asla büyük bir parti olmaz.

Kalabalığın arasından ilerliyorum, meydanda en ufak bir gölge bile olmadığını fark ediyorum ve güneş ışığını engellemek için yeni şalımı başımın üzerine çekiyorum. Büyük merdivenlerin yanında gölgeler var ve kenarda ve kenarlardaki tahtlardan birkaçına çok yakın olduğum anlamına gelse de onlara doğru yöneliyorum. Hangisinin hangi tanrı için olduğunu söyleyemiyorum - Arla'nın bana saydığı isimleri bile hatırlayamıyorum, ama bazı görevlerini hatırlıyorum. Bir savaş tanrısı, bir büyü tanrısı, bir aile tanrısı...

Benden yaklaşık yirmi adım ötedeki boş tahtın ayaklarının dibinde zarif bir şekilde oturan kızın daha önce gördüğüm kız olduğunu fark ettiğimde irkiliyorum - Ölüm'ün hizmetçisi. Tabii ki yanlışlıkla onun yanına gelmişim. Sanki yaptığım her şey beni bu yöne doğru çekiyor.

Ben de bıktım artık. Belki de ölüm tanrısıyla takılmak istemiyordumdur? Kulağa pek parti yapacak biri gibi gelmiyor. "Hey, Dünya'ya dönmene yardım edeyim" diyecek birine benzemiyor. İçinde durduğum gölgelere bakıyorum ve yakındaki heykelin gölgesi sayesinde serin olsalar da onlardan çıkıyorum çünkü bu oyunu oynamaktan yoruldum.

Sonra tekrar ileri doğru adım atıyorum, çünkü ben ilerledikçe gölge de beni takip ediyor gibi görünüyor. Sonra tekrar ilerliyorum, tekrar ve... Hala gölgelerin içindeyim. Neler olduğunu merak edemeden başka biri çılgılık atıyor ve sonra etrafımdaki herkes çılgılık atmaya başlıyor. Yukarı bakıyorum ve gölgeler içinde sadece ben yokum. Dünya gittikçe kararıyor ve sanki dünya gecenin içinde yutuluyor.

Festivalde hiç iyi bir şey olmadığını söylememiş miydim? Ben ve koca ağzım bir gün çenemizi kapatmayı öğreneceğiz.

Işık sönük ve soğuk bir hal alır ve yavaşça kaybolur.

Diğerleri itişip kakışırken ve biri ağlamaya başlarken kendime "Bu sadece tesadüfi bir tutulma," diyorum. "Bir dakika içinde kaybolacak."

Kendime bile inanmamam ne kadar komik. Etrafımdaki zifiri karanlık görmemi imkânsız hale getirdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve hissettiğim panikle savaşıyorum. Etrafımdaki herkes ağlıyor ve feryat ediyor, tahta bir arabanın çarptığını duyuyorum ve müzik kesiliyor. Parti havası resmen sona erdi. Tam bir kaos ve ben şalım omuzlarıma tutup herkes gibi paniklememeye çalışıyorum. Bu da geçecek, kendime söz veriyorum. Dünya hiçbir zaman sebepsiz yere böyle kararmaz. Ona kadar say ve bekle.

Etrafımdaki karanlığı görmemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve sayıyorum. Bir...iki...üç...

Sabırsız bir tip olduğum için bir gözümü açıyorum.

Tıpkı bunun gibi, ışık geri döner. Bir an sonra plazada hava yeniden cayır cayır yanmaya başlıyor ve festivalin tüm renkleri yeniden canlanıyor. İnsanlar şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyor ve kafası tamamen karışan tek kişi ben değilim. Herkes şaşkın görünüyor. Yakındaki bir anne ağlayan çocuğunu kalçasına yaslamış, kaşlarını çatmış, kocası da aynı derecede endişeli görünüyor. Kimse neler olduğunu bilmiyor gibi görünüyor.

Sonra biri çılgılık atar.

"Beklenti!" diye bağıyor bir kadın ve arkasındaki basamakları işaret ediyor Ben.

Bir başkası ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "O Buraya!"

Dalgalanan bir dalga gibi, insanlar önümde diz çöküyor ve alınlarını plazanın kaldırım taşlarına bastırıyor. Yüzlerinde saf bir dehşet var ve ortalık tamamen sessizleşti.

Kimin burada olduğunu bilmek için arkamı dönmeme gerek yok. Son bir günde bunu onlarca kez duydum. Öyle bile olsa, buradan yayılan soğuk bir aura olduğunu fark ettim.

Arkamda, sanki gölgeler buzdanmış gibi... ve arkamı dönmeye korkuyorum.

Ölüm tanrısına bakmak istemiyorum. İstemiyorum.

Ama burada aptal gibi durmaya devam edemem. Bir şeyler yapmak zorundayım. Ya dizlerimin üzerine çökeceğim ve iplikçi bana hiçbir şey söylememiş gibi davranıp kalabalığın arasına karışmayı umacağım... ya da kaderimle yüzleşeceğim.

Derin bir nefes çekiyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum.

Ölüm Tanrısı'nın genç olmasına hazırlıklı değildim.

Ya da muhteşem.

Bana en yakın tahtın önünde duran adama şok içinde bakıyorum. Tamamen çıplak, bu oldukça ürkütücü ve teni o kadar solgun ki, sanki daha önce hiç güneş ışığı görmemiş gibi tuhaf görünüyor. Saçları mürekkep siyahı ve başının etrafına kalın bir hale gibi gevşek, dikkatsiz dalgalar halinde dökülüyor. Uzun boylu, omuzları geniş ve yontulmuş, vücudu zayıf ve en ufak bir yağdan bile yoksun ve bacaklarının arasında kocaman bir aleti var.

Yani... o bir tanrı. Tabii ki bir şovmen.

Seyirciye bakmak için başını kaldırıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Yüz hatları sarsıcı. İlk başta birbirlerine uymuyor gibi görünüyorlar - dolgun, gür ağız, büyük burun, canlı yeşil gözlerin üzerindeki kesik siyah kaşlar - ama bir şekilde bir araya gelerek son derece muhteşem bir resim oluşturuyorlar. Onun gibi birini daha önce hiç görmedim.

Tanrı hafifçe sendeliyor ve sonra sanki kendisine ne olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi önündeki ellerine bakıyor. Kolunda siyah bir çizgi var ve bir tür karalama görebilecek kadar yakınım. Bir dövme o zaman. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona bakıyor.

Bense şaşkınlıkla adama bakıyorum.

Daha önce hiç tanrı görmemiştim. O gerçekten gördüğüm en güzel şey. Solgun olmasına rağmen, mükemmel görünüyor.

Doğrulur ve sonra ayaklarının dibindeki kıza, kendisi için seçilmiş ölüm bakiresine bakar. Kız sinmiş ve titriyor ve adamın dudağı iğrenmiş gibi hafifçe kıvrılıyor. Seyircileri tarıyor, dehşete düşmüş çığlıkları duyuyor ve bakışları özellikle kimseye odaklanmıyor. Sanki birini arıyor gibidir.

Döndürücünün söylediklerini hatırladıkça midemde tuhaf ama heyecanlı bir his oluşuyor. Bu adam benim arayışım. O benim eve dönüş biletim. Ve çok güzel.

Gerçekten, gerçekten çıplak, ama güzel.

Spinner'ın onu korumakla ilgili ne dediğini hatırlıyorum. Tamam. Boğazımı temizleyip bir adım öne çıkıyorum.

Bakışları hemen bana kayıyor. O yeşil gözler o kadar canlı bakıyor ki, bana bakarken içimin yandığını hissediyorum. Beni selamlamak ya da bir şey söylemek için hareket yapmıyor ama gözlerini de . Aslında, bana bakmaya devam ediyor ve gözlerindeki bakış o kadar aç ve özlem dolu ki içimi acıtıyor.

Yalnız mı? Korkmuş mu?

"Buradayım," diye fısıldadım. "Beni tanımıyorsun ama sanırım sana yardım etmek için buradayım." Bir adım daha atıyorum ve sanki ona doğru çekiliyormuşum gibi basamakları çıkıyorum. Kimse kımıldamıyor. Tanrı'ya yaklaşmamı engellemek için kimse ayağa kalkmıyor.

Tanrının kendisi bana bakıyor, sanki ne yapacağımı görmek istercesine bakışlarıyla beni sabitliyor. O ölüm tanrısı olamaz. Çok mükemmel, çok normal görünüyor. Belki de onun yerine bir güzellik tanrısıdır ve bu yüzden ayaklarının dibindeki ölüm bakiresini görmezden geliyordur? Şu anda bile, dehşet ve huşu karışımı bir duyguyla ağzı açık ona bakıyor. Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Onu gördüğümde altıma sıçmamamın tek nedeni, iplikçinin bana bunun olacağını söylemiş olması.

"Artık her şey yoluna girecek," diye ona güvence veriyorum ve sonra kendimi aptal gibi hissediyorum. Tanrı olan o, ben değilim, ama burada ona güvence mi veriyorum? Bu çok saçma. Sözlerime ağırlık ve hareketlerime güven katmak istercesine parlak bir şekilde gülümsüyorum ve omuzlarımdaki uzun, parlak atkıyı çıkarıp ona uzatıyorum.

Hareket etmiyor. Sadece bana bakıyor.

Koca siki de bana bakıyor. Tamam, *aslında* tam olarak bakmıyor ama tam orada dururken ve dışarı sarkarken bakmamak zor. Kızardığımı söyleyebilirim ve Tanrı atkıyı benden almadığında, ilerlemeye karar veriyorum.

"Sorun yok," dedim ona. "Bunu halledeceğiz. Hepsi görevin bir parçası." Gözüm korkmuş olsa da ilerliyorum ve atkıyı dikkatlice omuzlarına dolayarak onu örtüyorum. Aletini örtmüyor. Hımm. Aşağı bakıyorum ve sonra bunu yaptığım için kendimi bir sürüngen gibi hissediyorum. "Belki de... belki de bunu etek olarak giymelisin."

"İsim?"

Sesi derin, kullanılmadığı için neredeyse paslanmış, ama bedenimi sarıyor ve duyularımı titretiyor.

"Ben mi?" Göğsüme dokunuyorum. "Ben Max. Tanıştığımıza memnun oldum." Selamlamak için elimi uzatıyorum. "Sanırım arkadaş olmamız gerekiyor."

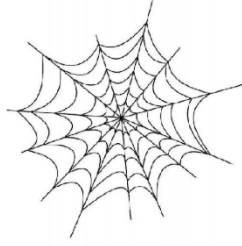
Elini uzatıyor ve o uzandığında, havada dolaşan kemik kıran bir soğukluk var. Sanki onu sarıyor, sanki günün sıcaklığı ve güneş ışığı ona dokunmuyor ve bir an için hata yaptığımı düşünüyorum. Bu bir güzellik tanrısı değil. Dokunuşunda ölüm var ve belki de ona dokunan ben olmamalıyım. Tüm bunlar yanlış. Ama sonra parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor -oh, o kadar büyük ve soğuk ki- ve elimi kavlıyor. Kavrayışı sıkı ve ondan asla kaçamayacağım gibi tuhaf bir izlenime kapılıyorum... asla.

Dünya eğiliyor ve karanlık tekrar etrafıma çöküyor gibi görünüyor. Her şey dönüyor ve karanlıklar gözlerimin üzerinde dönüyor.

"Max," diye mırıldanıyor o derin, çikolata gibi sesiyle. Parlak yeşil gözlerini ve gözlerindeki muzaffer, coşkulu bakışı bir an için yakalıyorum.

Sonra etrafımdaki dünya kararıyor ve ben çok ama çok üşüyorum.

I

Bilincim yerinde değil. Öyle olduğumu biliyorum, ama bir şekilde zihnimin soğuk ve karanlık bir varlığın belli belirsiz farkındayım. Sanki üzerimde gizleniyor, beni izliyor ve sonra

kaybolur.

Bulanıklıkla uyandım ve gözlerimi ovuşturdum. Serin karanlık gitmiş ve Tidewater Limanı'nın buharlı, nemli havasına geri dönmüşüm. Yüzüme dokunup gözlüklerimi arıyorum ama orada değiller. Battaniyenin içinde onları arıyorum...

...ve ince keten çarşafların altında çıplak olduğumu fark ettim.

Nefes nefese, dik oturuyorum, çarşafı vücuduma yapıştırıyorum ve gözlerimi kısarak etrafımdaki odaya bakıyorum. Tamamen karanlık değil; duvar apliklerinde meşaleler ve duvarlarda birkaç mum var ama loş bir ışık var ve kimseyi ya da hiçbir şeyi göremiyorum. Yine de soyunmadım. "Kim var orada?"

Bir mum -en azından ben mum olduğumu düşünüyorum- bana doğru sallanıyor ve sonra bir yüz benimkinin üzerinde beliriyor. Güneşten esmerleşmiş teni ve ustalıkla kıvrılmış saçları olan bir kadın. "Uyanmışsınız hanımefendi." Bana gülümsüyor.

Onun saygılı ses tonuyla rahatlıyorum. Demek ki çıplak bedenimi süzen bir pislik değil. "Gözlüklerim nerede? Kıyafetlerim?"

"Gözlüğün ne olduğunu bilmiyorum ama giysileriniz yıkanmak üzere alındı. Onlara çok dikkat edeceğiz hanımefendi, sizi temin ederim. Diğer eşyalarınız bu odaya getirildi." Eliyle arkasını işaret ediyor. "Onları getireyim mi?"

Çarşafı göğüslerime tutuyorum. "Evet, lütfen."

Biraz sonra yatağın ayak ucunda küçük bir yığın belirdi. Tanrının etrafına sardığım şal, küçük halka küpelerim ve gözlüklerim. Onları kaptığım gibi yüzüme geçiriyorum ve her şey kendime geldiğinde rahatlıyorum.

Odaklan. Neredeyse. Parmak izleri yüzünden korkunç derecede lekelenmişler ve yakınlarda gezinen kadına bakarken onları temizliyorum. "Siz kimsiniz? Ve ben tam olarak neredeyim?"

"Adım Vossa leydim ve Lord Rhagos'un isteği üzerine size hizmet etmek için buradayım. Umarım sizi herhangi bir şekilde rahatsız etmemişimdir." Sesinde titreyen bir nitelik var.

Gözlüklerimi taktım ve eminim ki titriyor gibi görünüyordu. "İyi misin?"

"Korkarım sizi üzdüm, saygıdeğer kişi." Vossa ağlamaya hazır görünüyor. "Hizmetimden memnun görünmüyorsunuz-"

"Üzgün değilim. Sadece neden çıplak olduğumu bilmiyordum." Çarşafı kendime doğru tutuyorum ve odaya bakıyorum. "Ben buralı değilim ve senin bir sapık olduğunu düşündüm."

"Tek amacım size hizmet etmek leydim." Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve bana geniş gözlerle bakıyor. "Asla uygunsuz bir şey yapmam. Siz Gölge Lord'un kutsal çapasısınız."

Bu kulağa... uğursuz geliyor. Kulağa bağlayıcı geliyor. Kendimi ölüm tanrısının karanlık, kaslı formunun arkasında sürüklenen bir gemi çapası olarak hayal ediyorum. "Top ve zincir" terimine yeni bir anlam katıyor. "Ben bu muyum?"

"Sen onun ölümsüz çapasısın," diyor. "Eline dokunduğunuzda kalabalığa bir güç dalgası yayıldı. Bunu ben de hissettim ve öyle olduğunu biliyordum."

"Ve beni... buraya mı getirdi?" Etrafıma bakıyorum ama hiçbir yerde uzun boylu, seksi, karanlık bir tanrı yok. "Burası tam olarak neresi?" Berduşların olduğu bir sokakta uyumaktan iyidir ama eskisinden daha güvende olduğumdan da emin değilim.

"Tidewater Limanı'nın sarayındasınız. Lord Petren size en iyi odaların verilmesini istedi ve lordunuza hizmet etmekten büyük onur duyuyor."

Lordum. Doğru ya. Hiçbir yerde görünmeyen büyük karanlık tanrı. Vücudumda utangaç bir kızarıklık hissediyorum ve yatakta kıpırdanıyorum. "Beni çıplak istediği için mi çıplağım?" Bunu düşünmek çok ayıp, yanlış ve çok ama çok seksi.

Vossa başını sallar. "Terlemiş ve aşırı ısınmıştın, ben de serin bir banyo ve temiz kıyafetlerin seni daha iyi hissettireceğini düşündüm."

Oh. Yüzüm kızardı. Sanırım bu da mantıklı.

Odanın etrafına bir kez daha bakıyorum. Duvarlar taş gibi görünüyor ve tüm oda karanlık ve dışarıdan biraz daha serin. Bunun dışında

Aplikler dışında pek fazla mobilya yok. Köşelere ustaca yerleştirilmiş birkaç cılız görünümlü dekoratif tabure ve birkaç güzel kavanoz, yanmayan bir şöminenin karşısında duruyor, ama hepsi bu. Bir sarayın daha süslü olacağını düşünmüştüm ama belki de burası bir misafir odasıdır. Ya da belki de bu insanlar dağınıklığı sevmiyorlardır. Bunu tamamen anlıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve çarşafı bir elbise gibi etrafıma sarıyorum. Artık daha az korkuyorum - bir hizmetçi peşinizde dolaşıp size "leydim" diye seslenirken korkmak zor. "Nerede o?" Rüyalarımı düşünerek soruyorum. Serin parmakların çıplak omzumu okşadığı belli belirsiz bir anı var aklımda ve birden ölüm tanrısını görmek istiyorum, hafızamın onu gösterdiği kadar doğaüstü bir güzelliğe sahip olup olmadığını görmek için.

"Lord Rhagos?"

Rhagos. Sağdaki. Ölüm tanrısı. Ya da karanlığın. Ya da başka bir şeyin. "Evet. O."

Vossa başını eğiyor, ellerini önünde kavuşturuyor. "Kendisi odasında. Lord Petren'in en iyi hizmetkârları onun her türlü ihtiyacıyla ilgilenmek üzere gönderildi."

Oh. Bunun sunucunun işi olduğunu sanıyordum, ama tamam. Sanırım beni eve nasıl götüreceğimizi bulana kadar adama hizmet edeceksem, belki de iş ayrıntılarını ve sınırlarını belirlememiz gerekiyor. Belki bir görev listesi, patronum Bay Perkins'in benim için yaptığı gibi.

Ugh. Umarım Rhagos, Bay Perkins gibi değildir. Bu cehennem olurdu. "Onu görebilir miyim? Rhagos'u mu? Onunla planlarımız hakkında konuşmam gerek."

"Elbette leydim. Önce giyinmek ister misiniz?"

Küçük göğsümde tuttuğum çarşafa bakıyorum. "Oh. Evet. Muhtemelen iyi bir fikir."

Vossa bana tamamen keten kıvrımlarından oluşmuş gibi görünen uzun, dökümlü bir elbise giydirirken çok fazla seğirmemeye çalışıyorum. Omuzlarıma bir şey örtüyor ve bir süre sonra belimi ustaca kıvrıyor, ta ki yanlış bir hareket yaparsam tüm sanat eseri çözülecekmiş gibi hissedene kadar. Yine de güzel. Uzak duvarda dövülmüş metal bir ayna var ve yansımam dalgalı ve bozuk olsa da, Vossa'nın elbisemi kendi sanatsal tarzıyla yaptığını görebiliyorum - çıplak kollarımla ve yürüdüğümde ortaya çıkacak çıplak bacak parıltılarıyla tezat oluşturacak bir sürü kıvrım ve katman. Dışarıdaki festivalde gördüğüm bazı kadınlara benziyorum ki bu iyi bir şey. Uyum sağlamak istiyorum.

Umarım gelecekte kendimi giydirmek zorunda kalmam.

Yansıma'ya tekrar bakıyorum ve sonra "karışmak" ile ilgili kısmı hatırlayıp gözlüklerimi çıkarıyorum. İsteksizce elbisemin ön kısmına sokup göğüslerimin arasına yerleştiriyorum.

"Çok güzel görünüyorsunuz leydim," diyor Vossa sonunda. "Saçınıza şekil verebilir miyim?"

"Neden olmasın?" Kelimeler midemin guruldamasıyla son buluyor ve ona mahcup bir bakış atıyorum. "Kusura bakma. Yemek yemeyeli uzun zaman oldu."

"Size yiyecek ve içecek getirdim." Odanın köşesindeki bir tepsiye doğru ilerliyor ve bana doğru getirip masanın üzerine koyuyor. Bir tabureyi yaklaştırıyor ve eliyle işaret ediyor. "Ben saçını tararken sen de ye."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Ekmek, kuru meyve ve kuruyemiş tepsisine bakıyorum ve birkaç şey atıştırıyorum. Kendime bir bardak şarap dolduruyorum ve muhtemelen oldukça alkollü olduğunu fark etmeden önce yudum yudum içiyorum. Yine de tadı lezzetli ve yine de bir tane daha dolduruyorum. Sikerim böyle işi. Tabaktaki her şeyi deniyorum ve hepsini lezzetli buluyorum ve ne olduğunu anlamadan önce ekmeğin topuğunu çiğniyor ve son kuruyemişleri yiyorum. Tanrım, az önce bütün bir somun ekmeği tek başıma yedim. Bu... garip. "Umarım bunun ikimiz için de olmaması gerekiyordu," diyorum, kafa derimi çekiştirip saçımın bazı kısımlarını örmek için kazma benzeri bir alet kullanırken.

"Merak etmeyin leydim. Hepsi sizin içindi. Bana çapaların doymak bilmez bir iştahı olduğu söylendi."

"Oh, tamam. Güzel." Yine tereddüt ettim. "Çapa mı?"

"Tanrı'nın kişisel hizmetkârı. Sen onun ölümlüler âlemindeki dayanağısın," diyor Vossa.

"Doğru. Şu çapa." Bildiğimden daha fazlasını bilmem gerektiğinden eminim, ama eminim Tanrı Rhagos'a görevlerimin ne olduğu hakkında daha fazla şey sorabilirim. Onunla tanışacağımı düşündükçe karnım zil çalıyor ve acaba beni güzel bulacak mı merak ediyorum.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi aptal gibi hissediyorum ama adam çok ateşliydi. Ve ben onun *kişisel. Hizmetçisiyim*.

Bu, video oyunlarında her zaman romantik bir yan göreve dönüşür. Her zaman. Ve onlar benim favorim.

Karnımda tuhaf bir beklentiyle kıpırdanmamaya çalışıyorum.

"Hâlâ açsın," diye mırıldanıyor Vossa, tsking. "Sana bir tepsi daha yemek ve biraz daha şarap getireyim."

"Oh, ama..." Tereddüt ettim ve sonra haklı olduğunu fark ettim. Hâlâ açlıktan ölüyorum. "Su da ister misin?"

Vossa yeni bir yemek tepsiyle dönüyor -bu tepside kuruyemiş ve meyvelerin yanında peynirler de var- ve o saçımı bitirmeden ben altı peynirli sandviç ve tüm kuruyemişleri yiyorum. Su oda sıcaklığında, bu biraz garip ama şaşırtıcı derecede keskin, naneli ve bitkisel bir tadı var ve ben de hepsini içiyorum. Bana ne oldu bilmiyorum. O kadar çok yedim ki kusuyor olmalıydım ama tek düşünebildiğim daha fazla yemek. Ve Rhagos'un yakışıklı yüzü.

Belki de çapa meselesidir. Belki de onun dayanağı olduğum için takıntı yapmam gerekiyordur.

"Hepsi bitti leydim. Artık Tanrı'yı görmeye hazırsınız."

Tanrıyı gör. Sertçe yutkunuyorum ve nefesimi düzeltmek için ağzımda gezdirerek bir yudum daha su içiyorum. Kendimi gergin hissediyorum, sanki görücü usulü bir randevuya ayarlanmış gibiyim. Gözlüklerimi çıkarıp aynadaki yansımama bakıyorum ve bana bakan kadın şaşırtıcı derecede zarif. Saçlarım birkaç küçük örgü halinde geriye doğru toplanmış ve başımın tepesinde daha büyük bir kıvrım oluşturacak şekilde bir araya getirilmiş. Kalın saçlarımın arasına küçük çiçek dalları sıkıştırmış ve elbisemle birlikte bir yabancı gibi görünüyorum.

Garip hissettiriyor. Sanki ben değilmişim gibi.

Blend, kendime hatırlatıyorum. Kendin olman gerekmiyor. Bir arayıştasın.

Doğru. Bir görev. Zarif elbiseme dokunuyorum. Görevimin zırhı bu. Derin, çelik gibi bir nefes daha alıyorum, terleyen avuçlarımı giysimin örtüsünde düzeltiyorum ve sonra Vossa'ya dönüyorum. "Gidip onu görelim, olur mu?"

Başını sallıyor. "Lütfen beni takip edin."

Vossa kapıda bana bir çift yumuşak terlik veriyor ve sonra koridora doğru ilerliyoruz. Terlikler çok büyük ve taş zemine çarpıyor, bu yüzden adımlarımı yavaşlatıyorum ve elimden geldiğince zarif bir şekilde yürümeye çalışıyorum. Gözlüklerim yine saklı ve keşke etrafımdakileri daha iyi görebilseydim, ama bulanıklıktan meşalelerle aydınlatılmış uzun, karanlık koridorları, üzerlerinde renkli duvar halıları olan duvarları kaplayan muhafızları görebiliyorum ve dışarıda bir yerde hafif bir müzik sesi var. Etrafımdaki her şey serin, bu da bana hala binanın derinliklerinde olduğumuzu düşündürüyor.

Vossa yanlarından geçtiğimiz insanlara başıyla selam veriyor, ben de aynısını yapıyorum. Birkaç dakika sonra koridorlar boşalıyor ve başka bir koridora sapıyoruz, sanırım sarayın daha derinlerine.

"Size bir şey sorabilir miyim leydim?" Vossa bir süre sessiz kaldıktan sonra sorar.

"Tabii ki."

"Sen... farklı hissediyor musun? Artık bir tanrıya bağlı olduğuna göre?"

Bunu düşünüyorum. Karnımdaki heyecan dalgasının Rhagos'la aramdaki bağdan mı yoksa eve dönüş biletim olacak ateşli ve güçlü adamı göreceğim için duyduğum heyecandan mı kaynaklandığını bilmiyorum. *Sadece ona* hizmet edeceğim. Bu sadece *Avatar: Son Hava Bükücü*'deki Sokka yerine Prens Zuko'ya aşık olan içimdeki fangirl olabilir. Kötü adamlara karşı bir zaafım var. Şimdiye kadar hiç kötü adamla karşılaşmadım. "Ben, ah... farklı hissetmiyorum," diye karar verdim. "Hissetmeli miyim?"

"Bilmiyorum. Sen tanıştığım ilk çapasın." Vossa'nın gülümsemesi özür dileyici. "Sadece merak ettim."

Ben de merak ediyorum. "Ortaya çıkan tek kişi Rhagos mu? Tek tanrı mı? Yoksa ben uyurken diğerleri de mi geldi?"

Vossa alçak bir sesle, "Burada sadece Ölüm Lordu var," diyor. "Efsaneye göre bütün tanrılar aynı anda kovulmazmış. Biri olabilir. Hepsi de olabilir. Sadece Yüce Baba bilir. Lord Petren diğer şehirlere kuzgunlar göndererek şansımızın yaver gittiğini haber verdi ve başka kimlerin kutsanmış olduğunu sordu."

"Anladım." Müzik koridordan aşağıya doğru süzülüyor ve bana hâlâ devam eden bir festival olduğunu hatırlatıyor. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Birkaç saat."

"Parti ne kadar sürecek?" Başka bir koridora döndüğümüzde soruyorum. Bu koridor, hepsi zırh giymiş ve oldukça önemli görünen adamlarla dolu. Yaklaştığımızdan şüpheleniyorum ve nedense heyecanım bir kademe daha artıyor.

"Normalde Bekleyiş festivali iki gün sürer. Ancak kutsanmış olduğumuz için, festival Lordum Rhagos istediği sürece devam edecek," diyor Vossa. "Onun memnuniyetini bekliyoruz."

Doğru. O burada olduğu için her şey Rhagos'a odaklanıyor. Ve sanırım artık Rhagos'a hizmet ettiğim için bana. Koridorun sonundaki büyük çift kapıya yaklaştığımızda, hizmet eden bir kadın elinde bir tepsiyle kapıdan çıkıyor. Başını bana doğru eğiyor, göz temasından kaçınıyor ve aceleyle uzaklaşıyor. Merakla gidişini izliyorum. Ona hizmet edenin ben olduğumu sanıyordum. Ama belki de "ona hizmet etmek" başka bir şey için kullanılan bir terimdir? Sanırım ona sormam . Bu da bana şunu hatırlattı. Vossa'nın yanına doğru koşuyorum, elbisemin pilileri

Hareketlerle birlikte parçalanacakmış gibi tehlikeli bir his. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette leydim. Size hizmet etmek için buradayım." Bunu söylerken gözleri parlıyor ve hizmetçim olacağı için heyecanlı olduğu izlenimine kapılıyorum, ancak ben de "hizmet" edeceksem neden bir hizmetçiye ihtiyacım olduğundan emin değilim.

"Lord Rhagos ile tanıştınız mı? Ortaya çıktığından beri?" Birdenbire her şeyin anahtarı olan ve herkesin hayatını altüst eden bu adam hakkında çılgınca meraklanmaya başladım. Duyduğum her şeye göre o bir ölüm tanrısı ama korkutucu değil... değil mi? Bana Freddy Krueger gibi korku filmlerini ya da diğer korkunç şeyleri düşündürmüyor. Bana Yunan mitlerini ve Hades'i düşündürüyor. Güzel ve uzak ve sadece işini yapmaya çalışıyor.

Ayrıca muhtemelen onun ateşli vücudu ve devasa kamışı gözümü kamaştırabilir. Bunu özgürce itiraf ediyorum.

"Çok kısaca," diye fısıldıyor Vossa, kapıların önünde duraklayarak.

"Ama onunla tanıştınız," diye vurguluyorum ve o başını sallayınca devam ediyorum. "Hangi Aspect o?"

Kaşları çatıldı.

"Bilirsiniz, can sıkıntısı, kibir..." Parmaklarımı şıklatıyorum, iplikçi ve Arla tarafından bana söylenenleri çalışıyorum. "Beş kişiden hangisi-"

"Dört Yön" diye fısıldayarak eğiliyor. "Dört kusuru ortadan kaldırmak için. Kayıtsızlık, Kibir, Hedonizm ve Yalanlar."

"Doğru." Gülümseyerek onu işaret ediyorum. "Ben de bunu kastetmiştim. Hangisi o?"

Tereddüt ediyor, eli kapının kolunda, sonra bana bakıyor. "Henüz emin değiliz."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu cevap bana tuhaf geliyor. "Yani söyleyemez misin?"

"Bu... karmaşık." Vossa bana gülümsüyor ve sonra kapıyı açarak içeri girmemi işaret ediyor.

Bunu otomatik olarak yapıyorum ve kapı arkamdan kapandığında biraz şaşkınlıkla sırıyorum. Oda, terk ettiğim oda kadar karanlık ve gölgeliydi ve elbisemin önünü karıştırıp gözlüklerimi çıkarmadan önce bir an etrafıma göz gezdirdim. Ne de olsa bu adamın etrafına uyum sağlamama gerek yok. Beni eve, Dünya'ya gönderecek.

Gözlüklerimi takınca odayı görüyorum ve benimkine kıyasla ne kadar zengin döşenmiş olduğuna şaşıyorum. Duvarlarda kalın duvar halıları asılıdır ve güzel kumaşlar her yüzeye örtülmüş gibidir. Odanın köşesinde arp benzeri ışıltılı bir enstrüman duruyor ve odanın her yerinde oymalı

En iyi yapım sandalyeler ve içinde ateş yanan süslü bir şömine o kadar güzel oyulmuş ki bir müzede olmalı. Odanın uzak tarafında, perdelerle çevrili bir yatak seçebiliyorum.

Ateşin önünde büyük bir küvet var. Küvetin içinde de tanrı ya da en azından onun sureti var. Geniş omuzları sergileniyor ve daha önce hiç görmediğim bir yazıdaki dekoratif dövmeler teninde dans ediyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzü neredeyse şahin profilinde ve sonra ayağa kalkıyor. Bir bacağını rahatça küvetten kaldırıp bana doğru adım atarken vücudundan aşağı su süzülüyor ve yere su damlatıyor.

Oh. Aman Tanrım. Spinner'ın tüm sözleri ve Vossa'nın neşeli teşvikleri beni bu ana tam olarak hazırlayamadı. Onu daha önce çıplak görmüştüm elbette, ama şimdi *ıslak* ve *sırılsıklam* ve yalnızız, meşaleler ve ateş dışında oda biraz karanlık ve karnımda her türden çırpınan şeyi hissediyorum. Hâlâ bir deri bir kemik, ama gözleri canlı yeşil, saçları yüzünün etrafında kıvrılan kalın bir kütle. Muhteşem biri. *Çok* muhteşem.

Onu gördüğümde kendimi çok dışlanmış hissediyorum. Bana doğru yaklaşırken sertçe yutkunuyorum, her adımında bir amaç var. Nedense aramızda garip bir enerji var ve o bana yaklaştıkça neredeyse çatırdıyor. Aramızdaki bağdan mı kaynaklanıyor? Gözlüklerimi burnumun üzerine itiyorum ve bana doğru yaklaşırken ona bakıyorum.

Şaşkınlıkla uzanıp yüzüme dokunuyor. Parmakları yanağımda hafifçe geziniyor. Ürkütücü bir şekilde değil, kör bir insanın birinin yüzünü öğrenirken yapacağı gibi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum, bu yüzden parmak uçlarını kaşlarımın üzerinde ve elmacık kemiğim boyunca gezdirirken kıpırdamadan duruyorum. Dokunuşu benimkine karşı serin, ama nahoş bir anlamda değil. Bana naneyi hatırlatıyor, garip bir şekilde, keskin bir ısırık ve itici olmaktan ziyade canlandıran bir ürpertinin karıncalanması.

Sudan çıkmış balık gibi ağzım açık ona baktığımı fark etmem otuz saniye kadar sürdü. Ne kadar utanç verici. "Merhaba," diye fısıldıyorum o yüzümü incelerken, parmak uçları çenemin altında geziniyor.

"Rahat mısın?"

Tanrım, işte o derin, yankılanan sesi tüm doğru akorlara vuruyor gibi görünüyor. Sesinin ne kadar zengin ve kadifemsi olduğunu unutmuşum. Onun geri kalanı kadar mükemmel.

Düşüncelerimi toparlamam bir anımı alıyor ve sonra başımı sallıyorum.

"Öyleyim.

Sen mi?"

Geri dönen gülümsemesi ince. "Ben ölümlüyüm. Sen ne düşünüyorsun?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Üzülsem mi? Alınayım mı? Sonuçta ben de bir ölümlüyüm ve bu bir hakaret olabilirdi. Ama bana yoğun bir hayranlıkla bakması bunu hakareten başka bir şeymiş gibi hissettiriyor, o yüzden görmezden geliyorum. "Seninle konuşmak istedim. Konuşabileceğimizi düşündüm... bilirsin, karşılıklı olarak faydalı bir anlaşmaya nasıl varabileceğimiz hakkında." Bana , şirket kelimelerimi kullanıyorum. Bay Perkins gurur duyardı.

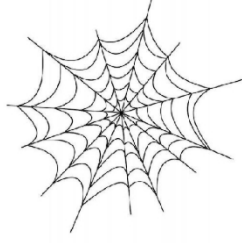
O canlı yeşil gözleriyle beni inceliyor. "Yüzündeki o şeyler ne?"

"Neyim?" Uzanıp yüzüme dokunuyorum ve gözlüklerimi burnumun üzerine geri koyuyorum. "Ah! Bunlar benim gözlüklerim. Onlar olmadan iyi göremiyorum ve bazen taktığımı unutuyorum. Uyum sağlayabilmek için takmamaya çalışıyordum ama sana iyice bakmak istedim."

Yakışıklı adam bir kaşını kaldırıyor.

Yüzüm kızardı. Nasıl kızarmayayım? Aleti, taşakları ve damlayan suyu var ve Tanrım, hâlâ bakıyorum.

"I

Bakıyorum, değil mi? Özür dilerim, sanırım kabalık ediyorum. Sadece telaşlıyım." Saçlarımı yüzümden geriye doğru taramak için uzandım ama dekoratif düğümlerle bağlı olduklarını unutmuşum.

Bu yüzden parmaklarım şakağımda çırpınıyor ve sonra işe yaramaz bir şekilde yanıma düşüyor.

"Anlıyorum." Sanki konuşmaya devam etmemi bekliyormuş gibi beni inceliyor.

"Yani..." Ellerimi önümde kenetliyorum, tamamen çıplak ve muhteşem olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum ve birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz. "Buraya seninle birkaç şey konuşmaya geldim ama daha çok ilk görüşmemizin hedeflere odaklanmasını istedim." Kurumsal dünyada geçirdiğim birkaç yıldan sonra öğrendim ki, eğer kendinizden emin bir şekilde gelerseniz, insanlar sözlerinize daha fazla önem verme eğiliminde oluyorlar ve nedense bu adamın beni ciddiye alması benim için gerçekten hayati önem taşıyor.

"Hedefler," diye yineliyor.

"Evet. Karşılıklı fayda sağlayan hedefler."

"Ah." Yavaşça göz kırpmıyor, muhteşem kirpiklerini gösteriyor. "et."

Ne kadar yakışıklı olduğu beni bir an için yine şaşırttı. Tüm tanrılar insanları böyle mi etkiler yoksa daha fazlası mı var? Çünkü normalde erkeklerin yanında her zamanki aptal halimi takınıyorum. Bir erkekten etkilenmem biraz zaman alır ve genellikle mizah ve zeka gibi şeylere ilgi duyarım. Güzel bir yüz ve geniş bir çift omuzdan etkilenen bir tip değilim... ta ki bugüne kadar.

Tabii o Hedonizm değilse. Bu düşünce karnımda erotik bir beklenti ve biraz da korku kıvrılıyor. "Devam etmeden önce, hangi Aspect olduğunuzu sorabilir miyim? Yoksa sormak yasak mı?" Yüzümü buruşturuyorum.

cevap yok. "Kaba görünmeye çalışmıyorum ama buranın kurallarını gerçekten bilmiyorum."

"Hangi Yön? Fark eder mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Ortaklığımıza nasıl yaklaşacağımı anlamama yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Ortaklık." İlk kez küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Evet, sanırım biz bir ortaklığız, değil mi?"

Ve şimdi yine kızarıyorum. "tamamen Hedonizm'sin, değil mi?"

Başını arkaya atıp gülüyor ve ben onun ne kadar muhteşem olduğunu görünce mıknaş gibi çekiliyorum. Utançtan kızarıyorum elbette ama yine de ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Rhagos ellerini kalçalarına koyuyor ve hâlâ kıkırdayarak bakışlarımı tekrar yakalıyor. "Benim Hedonizm olduğumu sana düşündüren nedir?"

"Yani..." Çıplak vücudunu işaret ediyorum.

"Ah." Sanki beni her yönden inceliyormuş gibi yavaşça etrafımda dönüyor. "Beni çekici buluyorsun, değil mi?"

"Olmamak için kör olmak lazım," diye mırıldandım. Sonra daha yüksek sesle, "Belki de sen bir tanrısın ve ben bu tür şeylere alışık değilim."

Rhagos etrafımda yavaşça hareket etmeye devam ediyor ve her yere su damlattığını belirtmek istiyorum ama sanırım kimse bir tanrıyı azarlamıyor. "Mmm. Ve sen de Hedonizm'in Aspect'i olmam için sadece çekiciliğin yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sorusu karşısında şaşırdım. "Dürüst olmak gerekirse çok düşünmedim," diye kekeledim. "Sadece bir erkek gördüğümde 'vay be, ne güzel göt' demeye alışık olmadığımı biliyorum, bu da bana sende daha fazlası olduğunu söylüyor."

Omzumun üzerinden eğiliyor. "Yani benim 'iyi bir kış parçası' olduğumu mu düşünüyorsun?" Nefesi tenime değiyor, sıcak ve samimi.

Titriyorum. "Öyle demek istemedim."

"Nasıl demek istedin?"

Onun yanındayken tamamen telaşlanıyorum. Eğer birlikte çalışacaksak, odaklanmam gerekecek. Parmak uçlarımı şakaklarıma götürüyorum ve çıplak, muhteşem, damlayan bir tanrının bana o kadar yaklaştığı gerçeğinden başka şeyler düşünmeye çalışıyorum ki nefesini ensemden hissedebiliyorum... *odaklan. Odaklan.* Ne soruyordum ben? Hedonizm hakkında, doğru. "Yani sen Hedonizm değil misin?"

"Öyle olsaydım biraz daha... hedonist olurdu, sence de öyle değil mi?" Bir parmağını çıplak kolumda gezdiriyor. "Şarap, kadınlar ve her türlü sapkın

zevk, evet?"

Oh. Haklı. Seksi olması hedonist olduğu anlamına gelmez. "Mükemmel bir nokta. Seni aşağıladıysam özür dilerim."

Yine gülüyor, sesi alçak ve lezzetli. Sanki sadece sesiyle baştan çıkarılıyorum. "Aşağılandığımı mı düşünüyorsun? Aramızda özel bir bağ olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de bizi birbirimize çeken şey budur." Ve adım adım uzaklaşıyor.

Mükemmel, kabarık poposunun soluk küreciklerinin hareketini izliyorum. Ellerini arkada, o kabarık poposunun hemen üzerinde kavuşturmuş ve sertçe yutkunuyorum çünkü tüm dikkatim utanç verici bir şekilde, umutsuzca oraya çekilmiş durumda. Bakmadan duramıyorum. Keşke geri gelip biraz daha üstüme çıksaydı - çünkü bu acayip seksiydi ve ben bir aptalım - ama bu manzara da aynı derecede dikkat dağıtıcı. Hedonizm değil, diyorum kendime. "Demek sen..." Boşlukları doldurmaya devam etmesini bekleyerek duraklıyorum.

"...bu oyundan bıktım," diye benim yerime bitiriyor. Rhagos omzunun üzerinden bana doğru bakıyor ve sonra duvar halılarından birine doğru ilerleyerek onu inceliyor. "Sanırım yakında bunu kendi başına çözeceksin. Adını vererek kendi utancıma dikkat çekmek istemiyorum."

Nedense kendimi mahcup hissediyorum. Sanki kurnazca azarlanmışım gibi. Elbette "Neden evet, ben tamamen kibirli bir tanrıyım, sorduğun için teşekkürler" demek istemeyecektir. Vossa'nın karmaşık olduğunu söylemesine şaşmamalı. Buradan çıktıktan sonra onunla konuşacağım ve belki notlarımızı karşılaştırabiliriz. Ya da belki de dediği gibidir ve zaman geçtikçe anlayacağım. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Amacım bu değildi."

Bir kez başını sallıyor, sonra gobleni incelemeye geri dönüyor. "O zaman neden buradasın? Hatırlat bana."

Ellerimi iki yana açıyorum. "Ortaklığımızı mümkün olduğunca karşılıklı fayda sağlayacak hale getirmek hakkında konuşacaktık?"

"Ah. Evet."

Tüm söylediği bu. Bir dakika bekliyorum, ama sessiz kaldığında, benim konuşmamı beklediğinden şüpheleniyorum. Devam ediyorum. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben buralı değilim. Aslında, bu dünyadan bile değilim. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama beni dinleyin." Odanın içinde yürüyorum, terliklerim taşların üzerinde çırpınıyor, su birikintilerinden kaçınıyorum. Yakındaki bir tabureden uzun, yumuşak bir havlu alıp ona getiriyorum ve uzatıyorum. "Tek bildiğim, binamda arkadaşım Faith'i arıyordum ve bir de baktım ki

Bu dünyada olduğumu biliyorum ve bir iplikçi bana ölüm tanrısıyla takılmam gerektiğini söylüyor."

Bu onun dönüp bana bakmasını sağladı. "Bir iplikçi mi dedin? Bu şeylerin nasıl ortaya çıktığı ilginç." Bana bakarken ağzı bir dönüşüyor. "Ve benden korkmuyorsun, öyle mi? Ölüm olmama rağmen?"

"Benim için ölüm mü olacaksın?"

Rhagos o manyetik yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Hayır."

Ona gülümsüyorum. "O zaman korkacak bir şey yok. Sen sadece berbat bir işi olan bir adamsın. İnan bana, hepimiz o yollardan geçtik." Havluyu alması için elimle işaret ediyorum. "Ama her neyse, ben buralı değilim ve iplikçi eve dönmem için anahtarın sen olduğunu söyledi. Benim amacım da bu, eve dönebilmek için seninle çalışmak."

"Benimki de öyle."

Vay be. Rahatladım. Ona ışınlanıyorum. "Harika. O zaman eve dönmek için birlikte çalışabiliriz ve işimizi iki kat daha hızlı bitiririz. Yapman gereken görev neyse onu yaparız - çünkü işin içinde bir tür görev olduğunu varsayıyorum, değil mi? Sonra da beni eve gönderebilirsin." Havluya uzanmıyor ve bana öyle geliyor ki belki de kalçalarına dolanması gerektiğini bilmiyordur? Ne de olsa geldiğinde üzerinde hiçbir şey yoktu. Bu yüzden ihtiyatlı bir şekilde ilerleyip havluyu onun için kalçalarına sarmaya çalışıyorum. "İşte oldu."

Rhagos bana bakıyor, yüzünde alaycı bir ifade var. "Çıplaklığım o kadar bunaltıcı ki bunu bakire gözlerinden gizlemen mi gerekiyor?"

"Oh." Tanrım, kızarıyorum. Soğutmak için elimin tersini yanağıma koydum. *Bakir gözler*. Bunu iyi yakaladı. "Bunaltıcı olduğundan değil -tamam, öyle- ama sadece, bilirsin, sohbet ederken oltayı ve yemi saklamak kibarlıktır."

"Yem ve... takım mı?" Ağzı seğiriyor. "Bu terime aşına değilim...?"

Şimdi gerçekten kızarıyorum. Hedonizmin vücut bulmuş hali olan ya da olmayan bir adamla penis muhabbeti yapmaya hazır mıyım? Belki de değilsin. "Yani görevini tamamladıktan sonra beni eve gönderebilir misin?"

Rhagos gözünü bile kırpmıyor. "Yapabileceğimi biliyorum."

Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkıyor. Rahatlama hissiyle sendelemek istiyorum ama bunun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendime sarılıyorum ve beni tehdit eden duygusal gözyaşlarımla savaşıyorum. "Harika. Müthiş. Teşekkürler, Rhagos. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

Başını sallar gibi çenesini kaldırıyor ve sonra uzanıp yanağıma tekrar dokunuyor. Parmakları kızarmış tenime karşı mutluluk verici bir serinlikte.

Yutkunuyorum, utanıyorum. Bana dokunmaktan hoşlandığı kesin. Şikayet ettiğimden değil. Bu konuda asla şikayet etmem. Ama bu beni telaşlandırıyor. "Peki görevine ne zaman başlayabiliriz?"

"Yakında."

"Ne kadar çabuk? Sabırsız olduğumdan değil, sadece merak ediyorum-"

Başparmağı bir sevgili gibi ağzımı okşarken kelimelerim sessizleşiyor.

Oh. Oh, adamım.

"Bana kendinden bahset," diyor Rhagos.

"Ben mi?" Kelimeler boğazımdan gıcırdayarak çıkıyor.

"Bu bir sorun mu? Çıpam hakkında bilgi edinmek istemem mi?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece..." Tereddüt ettim. Bu konuşmanın nasıl gitmesini bekliyordum ki? Kibar davranıyor. Ben onun adını biliyorum ama o benimkini bilmiyor. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve gerçekten, onun hakkında bildiğim tek şey Vossa'nın paylaştığı efsaneler ya da iplikçinin bana anlattıkları. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki birbirimizi tanımamız gerekiyor. Önümüzdeki dönemde çok yakın çalışacağız. Birbirimize dolaylı olarak güvenmeliyiz. O benim arkamı her şekilde kollamalı, ben de onun.

Kesinlikle mantıklı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Rhagos yumuşak bir kıkırdama daha çıkarır. "Her şey mi?"

"Her şey çok geniş bir alanı kapsıyor."

Kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüşüyor. "Öyle, ama senin hakkında daha çok şey bilmek isterdim. Biz birbirimize bağlıyız, sen ve ben. Her yönden sevgiliden daha yakınız." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzatıyor. "Senin hakkında her şeyi ve her şeyi bilmek istemem mantıklı değil mi, çapam?"

Hemen elimi onun elinin içine koydum. "Maxine Chavez, hizmetinizdeyim."

Rhagos birleşmiş ellerimize bakıyor, avuçlarımız birbirine değiyor ve diğer elini benimkinin üzerine koyup sandviç yapıyor. Hem nane serinliği hem de adını tam olarak koyamadığım daha derin bir his dalgası içime doluyor. "Çok güveniyorsun," diye mırıldanıyor, "elini sorgusuz sualsiz ölümün elinin içine koymak."

"Biliyor musun, herkesin sürekli benim ne kadar güvenilir olduğumdan bahsetmesi biraz endişe verici," diye belirtiyorum. "Bu beni korkutmaya başladı."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Çoğu kişi bana güvenmemenizi söyler. Ben Ölümün Efendisiyim ve onlar benden ve benimle ilgili her şeyden korkuyorlar. Ölüm

kimse tarafından hoş karşılanmadı."

"Ama bana zarar vermeyeceğini söylemiştin, o zaman neden yalan söyledin?"
Ona . "Eğer Yalanların Yönü değilsen."

"Hayır."

Ben de öyle düşünmüştüm. Lies'ın yağcı ve yapmacık olacağını düşünüp duruyorum ama ben onu gerçekten de en yaramaz yönleriyle büyüleyici buluyorum. Bu hiç bana göre değil, bu yüzden Hedonizm'e meylediyorum. "Sen ve ben arkadaş olacağız," diyorum ona kararlılıkla. "Ölüm tanrısı olman umurumda değil. Sen benim için Rhagos'sun ve önemli olan tek şey de bu. Seni eve nasıl götüreceğimizi ve beni eve nasıl götüreceğimizi bulacağız ve sonra görevimizi tamamlayacağız. Çok kolay, limon sıkar gibi."

"Sakin ol," diye mırıldanıyor. "Bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Kendine çok güveniyorsun, değil mi?"

"Kulağa ne kadar klişe gelse de pozitif düşüncenin gücüne inanıyorum. Sadece kendimizi kış tekmelerken hayal etmeli ve bunu gerçekleştirmeliyiz."

Gülümsemesi genişler. "Sen öyle diyorsan."

Rhagos'un cevabı pek hevesli değil ve Hedonizm yerine Apati olabileceğine dair içimde bir endişe var. Bence bu pek çok şeyi açıklar. Başlangıç olarak bana hangi Aspect olduğunu söyleme konusundaki isteksizliği. Zavallı adam.

-Eğer gerçekten Apathy ise, perişan durumda olmalı. Hayal bile edemiyorum. Bu benim kişiliğimin tam tersi - bir şeyler yapmam gerekiyor çünkü oturup dünyanın beni fark etmesini bekleyemem. Bu yüzden sadece "yapıyorum." "Olumlu düşünerek seni kazanacağım," diye ona güvence veriyorum. "Bekle ve gör."

"Sana inanıyorum." Parmakları sıkışan elimi okşuyor ve bırakmak için hiçbir hamle yapmıyor. "Bana kendinden biraz daha bahset. Sana Maxine Chavez diyebilir miyim?"

Başımı sallıyorum. "Annem ve abuelita dışında kimse bana Maxine demez." Şaşkın bakışları üzerine ekliyorum: "İspanyolca'da büyükanne demek. Ailem aslen Meksikalı ama ben konuşamıyorum. Üçüncü nesil falan. Bana sadece Max de."

"Max," diye tekrarlıyor ve dudaklarından seksi bir ses çıkıyor.

"Peki ya sen? Sana Rhagos diyebilir miyim? Lord Rhagos? Ölüm Lordu mu? Ne? Mitosunuz hakkında pek bir şey bilmiyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Ya da sanırım... eğer gerçekse mitos değildir, değil mi? Elime dokunduğun için gerçek olduğu belli, o yüzden ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya da sana."

"Senin için ben sadece Rhagos'um." Parmaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesi omurgamı titretiyor. "Lord yok, ölüm yok, sadece Rhagos."

"Sanırım buna bir lakap takamazsın, ha? Rhag? Gos? Rhaggy?" Burnumu kırıstırıyorum. "Rhaggy, Scooby Doo'nun peltek konuşmasına benziyor."

Gözleri kısıldı. "Sadece Rhagos."

"Doğru." İşte böyle, aramızda biraz daha bağ kurmaya çalışıyorum ve sadece adamı sinirlendiriyorum. "Hıyarca geldiyse özür dilerim."

"Öyle olmadı." Başparmağı bileğimi okşuyor. "Ama beni tam adımla çağıracaksın."

"Rhagos," diyorum adını dudaklarımda hissederek. Sıradan bir isim değil ya da gönülsüz arkadaş sohbetlerini davet eden bir isim değil, ama yine de bu adam da öyle değil. Onda son derece yoğun bir şeyler var, bu yüzden işe yarıyor. "Bana sadece Max de. Ben kesinlikle bir Maxine değilim."

"Anlıyorum."

Dudağımı çiğniyorum, düşünüyorum. "Peki benim hakkımda başka ne bilmek istiyordun? Eğitim? Beceri setleri? Aile? Bunların çoğunun bu dünyada geçerli olduğundan emin değilim. Az da olsa İspanyolca konuşabiliyorum ama çoğunlukla annemden öğrendim. Akıcı konuşamıyorum."

"Aşıklar mı?" Kelimeyi çok rahat bir şekilde söylüyor.

Bu soru yüzümü kızartıyor ve derin bir duygunun karnıma sıçramasına neden oluyor. "Hayır. Sevgili yok."

"Bakiresin o zaman?"

Beni izleme şekli ateşli ve aç ve içimi titretiyor. "Ben... Buna cevap vermeli miyim emin değilim. Fark eder mi?"

"Sadece bir merak. Bana kimin hizmet ettiğini öğrenmek istiyorum. Max'in gerçekte kim olduğunu." Parmakları çıplak kolumda ilerliyor, pilili elbisemin omzuyla oynuyor.

"Sana sormak istediğim bir başka şey de bu," diyorum. "Sana hizmet etmem gerektiğini söylemen tam olarak ne anlama geliyor? Çünkü seni yıkayan bir hizmetçi gördüm."

"Kıskanç mı?"

Kızardım, dehşete kapıldım. "Tabii ki hayır! Ben sadece... eve döndüğümüzde kendimiz yıkanırız, biliyor musun?" Ve şimdi düşünüyorum da belki de onu biraz kıskanıyordumdur, çünkü onu çıplak gördü ve ona dokundu. Bu da hayal gücümü çıldırtıyor. "Seninle ne yapacağımı bilemezdim."

"Eminim bir yolunu bulabilirsin." Elbisemin omzuyla oynamaya devam ediyor. "Bir çapaya gelince, onlar tanrılarına onun isteyebileceği her şekilde hizmet ederler." Ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

Oh.

Oh. "Yani... seninle yatmayı mı kastediyorsun?"

Kıkırdıyor. "Eğer istersem. Şimdi hizmetimden ayrılmak ister misin ufaklık?"

Normalde "ufak tefek" lafına sinirlenirdim. Kısayım, doğru, ama bunu söyleme şekli sanki bana iltifat ediliyormuş gibi hissettiriyor. Sadece seksi olduğu için, diyorum kendime. Bu yüzden sorun olmadığını düşünüyorum. "Daha yeni tanıştık. Bence çok çekicisin Rhagos, ama önce bir erkeği tanımam gerek. Ben böyle bir insanım."

"Öyle diyorsun." Rhagos elbisemi bıraktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Peki ya sana eve dönmek için yatağıma girip altıma girmen gerektiğini söylesem?"

Sertçe yutkunuyorum. O kadar çekici ki, kulağa zor bir şeymiş gibi gelmiyor ama yine de utangaç ve tedirginim. "Ben... sanırım yapardım ama muhtemelen tüm zaman boyunca ağlardım," diye itiraf ediyorum. "Biraz ereksiyon katili olabilirim."

Dönüp tekrar bana bakıyor. "Ağlar mıydın?"

Ellerimi çaresizce açtım. "Kızlar başka seçenekleri yokmuş gibi hissettiklerinde ağlarlar. Bu bizim yaptığımız bir şey."

Rhagos yine bana doğru geliyor. Önce yanıma yaklaşıyor, sonra da üzerime çullanıyor ve geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. Görevler listesinde seksi takas ediyoruz, farkındayım ve ileride duygular ortaya çıkarsa buna tamamen karşı değilim ama şu anda içim rahat değil. Adamı tanımıyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Korkutucu olan da bu.

Ama o yanıma geliyor ve elini boynumun arkasına doğru kaydırıyor. Başparmağı çeneme değiyor ve sonra yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Seni isteğin dışında bir şey yapmaya zorlayabilirim," diye mırıldanıyor.

Yapar mıydı? Geriye doğru sarsıldım, irkildim. "Ne?"

Başını iki yana sallar. "Yanlış söyledim. Ben senin efendinim ama senden istediğim tek şey benim çapam olarak hizmet etmen. Anladın mı?"

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım. "Teşekkür ederim. Eğer sorun olmazsa arkadaş olmak istiyorum."

Rhagos beni inceliyor ve sonra kısa, sarsak bir baş selamı veriyor.

Ona gülümsüyorum, rahatlama ve hayal kırıklığının garip bir karışımını hissediyorum. Beni yakalayıp yatağına fırlatmadığı için kirli, pis zihnim neden hayal kırıklığına uğradı? En iyisi bu. Birlikte çalışmalıyız. Ona sadık kalmalıyım.

arayışa, plana. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Anticipation'da?"

Uzun, yoğun bir anın ardından beni bırakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Dışarı atıldığımda hafızam silinmişti." Rhagos sandalyelerden birine doğru ve bacaklarını önünde tembelce açarak içine çöktü. "Sen ve ben beni eve göndermek için birlikte çalışmalıyız. Tek bildiğim bu."

"Oh." Karşısındaki koltuğa oturup bileklerimi kavuşturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bu biraz hayal kırıklığı yarattı. O zaman iyi bir çapa olmayabilirim, çünkü ben de bu dünyanın kurallarını gerçekten bilmiyorum. Ben de en az senin kadar karanlıktayım, kelime oyunu yapmıyorum."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Korkunç bir çapa olacaksın, doğru. Ama sahip olduğum tek şey sensin."

Tanrım. Bu biraz yüzüme tokat gibi indi ama görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. O bir tanrı. Belki de kibar olmaya alışık değildir. "Yani şu dört yön olayı doğru, değil mi?"

Omuz silkiyor ve ateşli gözlerle beni incelemeye devam ediyor.

Bu bir cevap mı? Sanki bakışlarıyla beni cırılçıplak soyuyor ve buna karşılık meme uçlarım diken diken oluyor. Daha dik oturuyorum, bunu görmezden gelmeye kararlıyım. "Hangisi olduğunu bilmiyorsan -ya da söylememeyi tercih ediyorsan- diğer Yönlerinin nerede olabileceğini biliyor musun?"

Rhagos yine omuz silkiyor. "Onlar umurumda değil. Zamanımı harcamaya değmezler."

Ona bakıyorum. "Um, tamam. Yani buralarda değiller mi?"

Gülümsemesi güzel ağzını kavislendiriyor. "Onları bir yerde görüyor musun?"

"Yani... gidip onları bulmak zorunda değil misin?" Kapıyı işaret ediyorum. "Ya da

Plan nedir?" "Plan

yok."

"O zaman eve nasıl gideceğiz?"

Yine omuz silkiyor.

"Ama... bana eve gitmeme yardım edeceğini söylemiştin. Ve sen de eve gitmek istediğini söylemiştin."

Rhagos sadece beni izliyor, gözleri parlıyor ve ben onun... benimle dalga geçtiği izlenimine kapılıyorum. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum.

"Peki plan nedir?" "Ne olmasını istersiniz?"

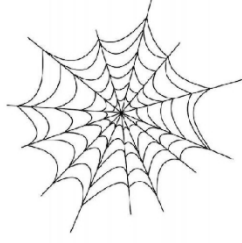
"Cevapları bilmesi gereken kişi senmişsin gibi hissediyorum. Sen tanrısın, değil mi? Ben sadece bir çapayım ve bu dünyadan bile değilim."

Bir an düşünüyor, sonra omuz silkiyor.

Ayrıca hangi Aspect olduğu konusunda da içimde bir sıkıntı var. Bu gece daha sonra Vossa ile konuşmam gerekecek, belki ondan bazı cevaplar alabilirim. Belki o bana bir plan bulmamda yardımcı olabilir, çünkü Rhagos'un bir planı yok gibi görünüyor.

Bu konuşmadan sonra mı? Rhagos'un Apathy olduğundan oldukça eminim.

I

Rhagos'la bir süre oturduk -bunu yapmak zorunda hissediyorum, gerçekten- ama şu anda sohbet etmekten hoşlanmadığı açık. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, beni izliyor.

Kesik gözlerle ya da boşluğa bakarak. Bir süre sonra uykum varmış gibi davranıyorum, gitmem gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyorum ve çıkıyorum.

Ya bu olacak ya da boş bir odada bir tanrıyla birkaç saat daha oturacağım ve bunu istediğimden bile emin değilim. Çok güzel biri ama hiçbir şeyi umursamıyor gibi görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Eğer eve döneceksem, onun bir eylem adamı olmasına ihtiyacım var. Bir görevi kazanmam gerekiyorsa, bunu yanımda Apathy varken yapamam. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden mi iplikçi kaderim hakkında bu kadar belirsizdi? Kayıtsız bir ölüm tanrısıyla birlikte olacağımı bildiği için mi?

İğrenç, sadece bunun beni endişelendirdiğini söylüyorum. Tabii ki benim için bir tehlike oluşturmayacak. Tehlikede olduğu tek şey tozlanmak.

Dudağımı çiğneyerek sarayın ana salonuna çıkıyorum ve Rhagos'un odasının kapısını arkamdan sıkıca kapatıyorum. Vossa yakınlardaki bir taburede bekliyor ve beni selamlamak için ayağa kalkıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Buna ne diyebilirim ki? Ama ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Her şey harika."

Bunu söylerken bile her şeyin yoluna gireceğine karar veriyorum. Rhagos Apati ise, öyle olmayı seçmediğini hayal ediyorum. Zavallı adam muhtemelen sürekli bir uyuşukluk hali içinde sıkışıp kalmıştır. Depresyon gibi bir şey ve ona sadece özen ve anlayışla davranmam gerekecek. Onun arkadaşı ve dostu olmak için buradayım ve olacağım. Eğer o güçlü bir lider olamıyorsa... ben güçlü bir lider olmak zorundayım.

Tamam o zaman. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Sadece bir plana ihtiyacımız var.

Vossa yanımda, odama doğru yürüyorum. Her türden muhafız ve hizmetkâr yanımdan geçip gidiyor ve dışarıdaki festival müziğini hâlâ duyabiliyorum. Midem yine gurulduyor ve dalgınca onu ovuyorum. Kapıma geldiğimde Vossa'ya benimle içeri gelmesini işaret ediyorum. Konuşacak birine ihtiyacım var ve şu ana kadar en büyük yardım Vossa'dan geldi. Belki bir plan yapabilmem için fikir alışverişinde bulunmama yardımcı olabilir.

"Ne oldu leydim?" Kapı kapanırken Vossa soruyor. Yanına gidip ellerini tutuyorum. "O Apathy."

İrkilir, sonra başını sallar. "Anlıyorum. Özür dilerim."

"Sorun değil. Elimizdekilerle çalışırız." Ellerini sıktım ve gülümsedim. "Bu sadece durumun kontrolünü ele almam gerektiği anlamına geliyor."

"Siz... sizce bunu kabul eder mi leydim? O bir tanrı. Çapasının böyle bir rolü olmasını istemeyebilir."

"Hayır mı? Çapalar normalde daha mı itaatkârdır?" Başını salladığında bir an düşünüyorum ve sonra ellerini bırakıp uzaklaşıyorum. "Tamam, sabah Rhagos'la tekrar konuşacağım ve onu benim tarafımı görmeye ikna edip edemeyeceğime bakacağım. Eğer Apati ise, pek bir şey yapmak istemeyecektir, bu yüzden eve gidene kadar dünyanın tüm endişelerini omuzlarından alıyormuşum gibi davranabilirim."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Vossa sorar.

Bilmiyorum. Bir an için bu dünya hakkında, Rhagos hakkında, bunların hiçbiri hakkında ne kadar çok şey bilmediğime şaşırıyorum. Ormandaki bir bebek gibi yabancı bir toplumun içine bırakıldım ve durumu hızla kontrol altına almam bekleniyor. Çok bunaltıcı ama bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Bunu yüzmeyi zor yoldan öğrenmek gibi düşüneneceğim. Biri beni havuzun derin ucuna attı ama bir yolunu bulacağım. Volta atıyorum, düşünmeye devam ediyorum. Keşke bir çapadan ne beklediği hakkında soru sorabileceğim başka biri olsaydı. Yürürken ellerimi birbirine kenetliyorum, iyice düşünüyorum. "Bekleyiş'te başka tanrılar gelmedi, değil mi?"

"Burada değil leydim... Ya öyle ya da varlıklarını belli etmediler. Kuzgunlar döndüğünde daha fazlasını öğreneceğiz."

Doğru. Kuzgunlar. Parti gününde ölümlüler diyarına başka kimlerin geldiğini görmek için diğer şehirlere gönderildiler. Şansımız varsa, belki yakınlarda başka birini bulabiliriz ve kaynakları birleştirip bilgi paylaşabiliriz. İki kafa bir kafadan iyidir ve başka biriyle çalışabileceğimi biliyorum. Rhagos'u da buna ikna edebileceğime eminim. "Kuzgunların geri dönmesi ne kadar sürer?"

"Bir haftadan az mı?" Vossa teklif ediyor. "Başka bir tanrıyla çalışmayı ve ittifak yapmayı düşünüyor musun?"

Ona bakmak için döndüm. "Nereden biliyorsun?"

Gözleri heyecanla parlıyor. "Masallarda böyle yapılır leydim. Rhagos son Öngörü'de kardeşi Kalos'la birlikte çalıştı ve birlikte güçlü Oorm krallığını yıktılar." Tereddüt ediyor. "Yine de hepsi öldürüldü."

"Belki de mecbur kalmadıkça Kalos'u getirmemeliyiz. Kimseyi öldürmemeyi tercih ederim."

Başını sallıyor. "Hain olan o." Sesi kısılır ve Rhagos'un bir şekilde onun kardeşini kötülediğini duyabileceğinden eminmiş gibi duvara bakar. "İlk Beklenti'de Güzel Belara'yı kandırıp ona ihanet etti ve Belara onu asla affetmedi." Kötülüğü uzaklaştırmak için el hareketi yapar. "Gördüğüm kadarıyla leydim Max, naziksiniz ve lordum Rhagos'a uzun süre ve iyi bir şekilde hizmet etmenizi istiyorum." Gülümsemesi parlak.

Ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, Vossa. Senin yardımınla eminim yapacağım. Kuzgunların ne diyeceğini göreceğiz ve kiminle çalışacağımıza karar vereceğiz, değil mi? Belki de şansımız yaver gitmiştir ve bu Öngörü'den sadece Rhagos etkilenmiştir."

"Belki de," diye kabul etti Vossa ama ikna olmuş görünmüyordu. "Kuzgunları beklerken Lord Petren'e Lord Rhagos'a daha iyi hizmet edebilmek için bilginlerin yardımına ihtiyacınız olduğunu söyleyeceğim. Belki onlar size fikir verebilirler."

İşte bu bir plana benziyor.

ERTESİ GÜN RHAGOS'U HIÇ GÖRMEDİM. ONUN YERINE, VOSSA'NIN Hepsini de devasa kitaplar ve parşömenlerle donanmış, kafamı bu dünya ve tanrılar hakkında bilgilerle doldurmaya hazır bir sürü insan odama geliyor. Bana önceki Beklentiler hakkında bilgi sahibi olduklarını söylüyor, ben de öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Çok fazla bilgi var ve not almanın bir yolu yok, bu yüzden sadece önemli ezberlemeye çalışıyorum.

On iki tanrı -ya da on iki konum, sanırım- ve hepsine hükmeden bir Yüce Baba var. Her tanrının kendi özel krallığı gibi olan kendi düzlemi vardır ve ölümlü düzleme sürgün edilmek büyük bir hakarettir. Tanrıların yarısı erkek, diğer yarısı da kadın gibi görünüyor ve hepsi de Aos tarihi boyunca defalarca Öngörü yoluyla sürgün edilmiş.

Denizlerin tanrısı Vor var, kulağa gerçekten huysuz bir pislik ve sorun çıkaran biri gibi geliyor. Bir de Rhagos var, o da benim dostum.

Fırtınaların Efendisi ve savaş tanrısı Aron'un sesi kana susamış ve korkunç geliyor.

Vahşetin Efendisi Kassam var ve aynı zamanda Kayıp Kassam olarak da biliniyor, çünkü birkaç Anticipations önce dünyadan kayboldu ve kimse ne olduğunu bilmiyor.

Herkesin sevdiği ve taptığı Aile Tanrısı Gental var. Sanırım grubun sevimli olanı , ama "ailesinin" bir parçası olarak kadınlardan oluşan bir haremi olduğunu öğrendiğimde tüylerim diken diken oluyor. Bana söylenene göre son Anticipation'da kayda değer bir kadın çapası varmış ve ayrıca tüm kız kardeşlerini de sevgilisi olarak tutuyormuş. Çünkü, yanno, aile.

İğrenç.

Bir de Spidae var ki bunlar üçlü bir kader gibi görünüyor ama dünyanın bir ucundaki bir kulede yaşadıkları ve örümcekleri sevdikleri dışında haklarında pek bir şey bilinmiyor.

Şu ana kadar Rhagos ve benim potansiyel olarak birlikte çalışabileceğimiz pek fazla insan duymadım ve bayanlar da pek iyi değil.

Magra var, Bolluk Kadını ve bir ekin tanrıçası, ama Rhagos ile uzun zaman önce düşman olmuşlar. Sanırım ölüme karşı yaşam meselesi.

Hastalıklı Kalos (Rhagos'un kötü kardeşi) tarafından kandırılan ve şimdi kin tutan İhanete Uğramış Belara olarak da bilinen güzellik tanrıçası Belara var.

Sihrin Hanımı Tadekha var ama onunla ilgili her şey sinsi ve biraz da üçkâğıtçı olduğunu gösteriyor.

Bir de Anali var, Işık ve Sağlık Leydisi ve Riekki, Barış Muhafızı. İkisinin de Ölüm Lordu ile çalışmak isteyeceğinden emin değilim.

Gerçekten de az para var.

Tüm farklı Beklentiler aracılığıyla çapalar hakkında da her şeyi öğreniyorum. Her tanrının dört farklı Yönü var ve her birinin onu ölümlü düzleme "bağlayan" bir çapası var. Çapa, tanrıya bağlı olduğu için yiyecek ve içecek ihtiyacının arttığını hisseder. İki kişilik yemek gibi. Bu aynı zamanda Vossa'nın lezzetli hamur işleriyle neden sürekli tıka basa yediğimi de açıklıyor. Bir çıpanın asla tanrısından çok uzaklaşamayacağını öğreniyorum, çünkü bu bağ yeniden birleşene kadar inanılmaz acılara neden olacaktır. Bu şu anlama geliyor.

Ben gidip evimin yolunu bulmaya çalışırken Rhagos'u şehirde öylece bırakamam. Birbirimizden ayrılmamalıyız.

Parşömenlerde adı geçen hemen hemen her çapanın sonunda hizmet ettikleri tanrının sevgilisi ve yatak arkadaşı olduğunu öğreniyorum. Her biri romantik bir şekilde tanrıya bağlanıyor ama bu ilişkilerin nasıl sonuçlandığı asla belirtilmiyor. Sadece "Melesi, Lord Gental'e hizmet etti ve kız kardeşlerini de onun yatağına getirdi" ya da "Leydi Tadekha ilk Bekleyiş sırasında otuz yıl boyunca kaldı ve çapası olan güzel Jenesse'yi her zaman yanında tuttu." Kulağa masum geliyor ama parşömenlerdeki resimler aksini gösteriyor.

Çok fazla şey var. Elbette buna o kadar da şaşırmadım çünkü Rhagos'u son derece çekici buluyorum. Ona bu şekilde hizmet etmek zorunda olmam mantıklı, değil mi? Sanki bunu bir şekilde biliyordum. "Her şekilde hizmet et" lafı sürekli yüzüme vuruluyor. Hem kız arkadaş hem de hizmetçi gibiyim.

O köprüyü oraya vardığımda geçeceğim, karar verdim. Bir sonraki bilgi biraz daha rahatsız edici.

Görünüşe göre her veçhe tanrı düzlemlerine dönebilmek için diğer tüm veçhelerini yenmek zorunda. Bu beni rahatsız ediyor, çünkü Rhagos'u ve hiçbir şeyi umursamıyor gibi göründüğünü düşünüyorum. Diğerlerini alt etmek için hırsla yanıp tutuşmuyor.

Ve sonra en kötü kısmı, şimdiye kadar herkesin bana söylemeyi ihmal ettiği kısmı öğreniyorum.

Tanrının Aspect'i ölümsüzdür. Öldürülemez. Ancak onun çapası tamamen farklı bir konu. *Hedef benim.*

Rhagos'a ulaşmak için diğer Unsurlar peşime düşecek. Beni öldürürlerse, bizi birbirimize bağlayan bağ kopar ve Rhagos -bu Rhagos- yenilmiş olur.

Bu da öleceğim anlamına geliyor.

Bunu duyar duymaz böreğim boğazımda kaldı. Öksürüp hırıldayarak bilginlerden beni bir süre yalnız bırakmalarını rica ediyorum. Cüppeli adamlar kitaplarını topluyor, bana başlarını sallıyor ve sonra odamdan kaçıyorlar, böylece ben de özel olarak çıldırabiliyorum. Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken sertçe yutkunuyorum. Sadece tanrı için yemek yemekle , tanrıyı beceriyorum ve sonra onun tarafından... beceriliyorum?

Rhagos bunu *biliyor* mu?

Onunla konuşmak zor. Beni hemen eve göndermeli.

Öldürülmeden önce.

RHAGOS'U NE O GÜN NE DE BİR SONRAKİ GÜN GÖREMEDİM. BEN kimseyi görmeyeceğini söyledi, beni bile. Bu sinir bozucu çünkü çok fazla sorum var ve sanki bazı cevaplar onda varmış gibi hissediyorum ama kim bir tanrıya mahremiyet istediğini söylediğinde "hayır" diyebilir ki?

Ve anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sanki her saatin her dakikasında biri odama geliyor. Taze yiyecek ve içecek getiren mutfak hizmetlileri var. Yeni çarşaf lar getiren yatak hizmetçileri. Her şeyi fırçalayan hizmetçiler ve yerel halktan hediyeler getiren diğerleri. Bir zamanlar boş olan odam şimdi çiçeklerle, vazolarla, duvar halılarıyla, müzik aletleriyle ve sandık sandık korkunç pahalı mücevherlerle dolu. Vossa gardırobumu zarif bir diktatör gibi kontrol ediyor, Tidewater Limanı'nın dört bir yanından terziler getiriyor ve benimle aynı bedende olan başka bir hizmetkâra elbise üstüne elbise diktiriyor. Bunu yapmayı teklif ediyorum, ama herkes bu düşünceye skandal gözüyle bakıyor. Ben provalar için oturamayacak kadar önemliyim.

Öylece oturmam kadar önemli değil tabii ki.

Çünkü bunu çok yapıyorum. Yemek yerim. Uyuyorum. Daha çok yiyorum. Bana anlatılan her şeyi hatırlamaya çalışarak eski kitapları karıştırıyorum ve resimlere bakıyorum. Ve Rhagos'un hayatta olduğumu hatırlamasını bekliyorum.

Yaklaşık üç gün sonra bir kız nefes nefese odama giriyor ve Rhagos etraftayken yaptıkları gibi alnını taşlara bastırarak yere düşüyor. Sonunda ayağa kalktığı anda bana iri gözlerle baktı. "Ölümün Efendisi sizi çağırttı leydim."

İçimi bir heyecan kaplıyor ve biçmekte olduğum hurma şekerlerini bir kenara bırakıyorum. Parmaklarımı yalayıp ayağa fırlıyorum, sonra duruyorum. Adam beni günlerdir bekletiyor. Onun isteğine göre hareket etmeyeceğim. Bu ikimizi de yanlış yola sokar. Onun benim patronum değil, ortağım olması gerekiyor ve tekrar oturup ağzıma bir randevu daha atarken içimdeki insanları memnun etme arzusu biraz kıpırdanıyor. "Yemeğim bitince onunla görüşeceğim."

Hizmetçi tereddüt eder, sonra Vossa'ya bakar.

Nedense bu beni rahatsız ediyor. Madem bu kadar özel ve önemliyim, neden isteklerim dikkate alınmıyor? Rhagos'un bir tanrı olduğunu anlıyorum ama... yine de. Spinner bana zarar vermeyeceğini söyledi ve kendini bombalamak istemediği sürece bunu yapamaz. Ben onun çapasıyım. Eğer onu ısırırsam, o da ısırır. Ben de bir avuç daha hurma alıp herkesi görmezden geldim. Ayaklarımı tabureye uzatıp

ve Vossa'ya meydan okuyan bir bakış attım, içim kan ağlasa da. Bu ben değilim. Ben kural çiğneyen biri değilim. Ben kurallara uyanların en ineğiğim.

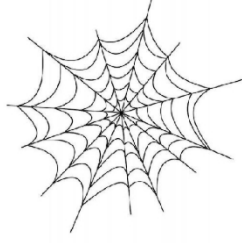
Ama bazı kurallar koymalıyım yoksa ezilirim. Boxfire Games'te oldu ve Maxine Chavez'in yeni bir dünyada paspas olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Vossa sadece başını sallıyor ve şarap kadehimi doldurarak masaya doğru ilerliyor. "Leydim çok yakında orada olacak. Lütfen Lord Rhagos ve hizmetkârlarına haber verin."

Hizmetçi oturur, yüzünde boyun eğmiş bir ifade vardır. "Evet, hanımım, evet, leydim." İkimize de başıyla selam veriyor, ayağa kalkıyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

Hiç sarsılmamış gibi davranıyorum ve yemeğime geri dönüyorum.

T Zaman geçiyor. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim her anın sonsuzluk gibi geldiği ve kapıyı izlememek için her şeyimi harcadığım. Nedense, korkuyorum Her şeyi berbat ettiğimi, ölüm tanrısının gelip beni mahvedeceğini. Ama... eğer ortak olacaksak ve eve dönmek için birlikte çalışacaksak, bu gerçekten ortak olmamız gerektiği anlamına gelir.

Ve bir ortak diğer ortağın teklifine cevap vermek için atlamaz. Her iki tarafa da gitmek zorunda. Beni çakırkeyif yapmasa da kendimi daha fazla şarap içmeye zorluyorum ve beklerken birkaç parça sert, yassı ekmek . Tam olarak neyi beklediğimden emin değilim. Sadece... doğru anın gelmesini. Sonra Rhagos'u görmeye gideceğim.

Ama tam ekmeğin son parçasına uzanırken, odamın kapısı uçarak açılıyor.

Rhagos sanki odanın sahibiymiş gibi uzun boyu, solgun vücudu ve ince kıcıyla odama girdi. Ayrıca çırılçıplaktı.

Bakıyorum. Başka ne yapabilirim ki? İleriye doğru adım atıp bana yaklaşırken aleti adeta el sallıyor.

"Çağırımı almadınız mı?" Çıplak bir adamın buyurgan olması mümkün mü? Çünkü o kesinlikle buyurgan, boyuna kadar uzanıyor ve bana dik dik bakıyor. Dövmeler kolunun üzerinde çaprazlama duruyor ve yumruklarını kalçalarına koyduğunda esniyor.

Adamla göz teması kurmak için elimden geleni yapıyorum. "Üstüne bir şeyler giymen gerekmiyor mu?"

Gözleri kısıldı. "Neden?"

"Uygun mu?"

Rhagos homurdanıyor, sanki sözlerim onu eğlendiriyormuş gibi. "Düzgün olmamı mı istiyorsun? Ben bir tanrıyım. İstedığımı yaparım."

Onun bir tanrı olduğunu unutmadım. Sanki bana sadece güzelliğiyle tanrısal olduğunu hatırlatıyor. Gerçekten daha çekici bir adam görmedim. Saçları bile -siyah ve dalgalı- gevşek ve mükemmel bir şekilde yüzünün etrafına dolanıyor ve bir tür kara melek gibi onu çerçeveleyiyor. O bir tanrı ve ben de ona hizmet eden bir ölümlü olduğum için, herkesin yaptığı gibi yere çöküp alnımı fayansa bastırmak istiyorum. Ama... o zaman onun ortağı olamam, değil mi? Onun dengi? Kendimi ondan daha aşağı bir yere koymuş olurum.

Titreyen dizlerimin uzun, pileli elbisemin altından görünmemesini umarak ayağa kalkıyorum. "Odama gel," diye şaka yapıyorum. "Kapı açık."

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine çarpıyor ve sonra *arkasına*, açtığı için şimdi açık duran kapıya bakıyor. Bir süre sonra bana dönüyor ve yüzümü inceliyor, yanında yere çömelmiş duran Vossa'yı görmezden geliyor. "Çağırma neden gelmedin?"

"Oraya gidiyordum," diyorum, sonra ekliyorum, "Yakında. Önce yemeğimi bitirmek istedim."

"Benden kaçamazsın."

Bu bir soru mu? Alay ediyorum. "Hayır."

"O zaman neden benden kaçıyorsun?" diye soruyor, beni inceleyerek. Bir adım daha atıyor ve ben hızlı bir geri adım atıp masanın etrafında ondan uzaklaştığımda sinsî gülümsemesi genişliyor. Başını hafifçe Vossa'ya doğru çeviriyor. "Bizi yalnız bırak."

"Elbette lordum." Sesi zar zor duyulabilen bir fısıltıya dönüşüyor ve aceleyle odadan çıkıyor. Başka bir hizmetçi de öyle yapıyor ve Rhagos beni incelerken kapılar arkamızdan sessizce kapanıyor.

Sonra büyük, çıplak bir tanrıyla yalnız kaldım.

"Senden kaçmıyordum," diye itiraz ediyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Artık onunla yalnız olduğum için çok etkileyici ve çıplaklığının -ve güzelliğinin- çok farkındayım. "Sadece akademisyenlerin bana çapalar hakkında verdiği bazı bilgileri gözden geçiriyordum."

"Peki çapalar hakkında ne dediler?" Öne doğru ilerliyor, kişisel alan kavramına sahip olmadığı belli olacak kadar yaklaşıyor ve Vossa'nın yüzümü çerçevelemek için topuzumdan çıkardığı sarkan saç tutamlarından birine dokunuyor.

"Onlar... hizmet ediyorlar."

"Ve bu seni kızartıyor mu?"

Öyleyim. Kesinlikle öyleyim. "Bazıları *çok* hizmet ediyor."
kahkahalar yükseliyor, karanlık ve acıtıcı bir şekilde erotik. "mi?
Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

Cevabımı düşünerek dudağımı çiğniyorum. Kafamı kaldırdığımda hâlâ şahin bakışlarıyla beni izliyor, yeşil gözleri çok yoğun. "Bilmiyorum."

"Ama beni itici buluyorsun," diye sorar.

"Hayır, tabii ki değil." Tanrım, yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. Ellerimin tersini yanaklarıma bastırıp serinletmek istiyorum ama bu çok belli olur. Neredeyse cevabımı ne kadar çabuk ağzımdan kaçırduğım kadar bariz olurdu, farkındayım.

Gülümsemesi daha da genişliyor ve kendimi en büyük aptal gibi hissediyorum. "Demek beni çekici buluyorsun."

"Buna cevap vermeyeceğim."

Rhagos kakhaha atıyor, boğucu bir ses ve sonra bir parmağını hafifçe çeneme dokunduruyor. Tenlerimiz birleşirken aramızdaki o yoğun, nane kokulu bağı hissediyorum ve yüzümü parmaklarının arasına alıp çenemi yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladığında bir nefesimi tutuyorum. "İnsan etkilenmediğinde böyle tepki veriyor demek ki," diyor sinsice, parmaklarını sıcak yanaklarımda gezdirerek.

Yakalandın.

"Buna alışık değilim. Özür dilerim." O bana bakarken kelimeleri fısıldıyorum ve yine onun varlığıyla vücudumda sıcak bir çekim hissi oluşuyor. Bu adam çok etkileyici. Birinin "odanın tüm havasını alması" deyimini duymuştum ama şimdiye kadar böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Rhagos'un yanında nefes alamıyorum, düşünemiyorum, ürpermekten başka bir şey yapamıyorum.

Ve adamım, şu anda karıncalanıyorum.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor ve vücudumda dalgalanan his karşısında soluk soluğa kalmamak her şeyimi veriyorum. "Bana eski sevgililerinden bahset, Max."

Yutkunuyorum, onu doğru duyduğumdan tam olarak emin değilim. "Sevgililer mi?" Sesim gıcırıyor.

"Evet. Bana sevdiğin ve sevmediğin şeylerden bahset. Çarşafların arasında sana neler çekici geliyor?" Daha yakına eğiliyor. "Vücudunun neresinde bir erkeğin ağzını seversin."

Aman Tanrım. Dizlerim titriyor. Bu da sunucu paket anlaşmasının bir parçası mı? Ağzını vücuduma dayaması? "Sevgilim yok."

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, birkaç erken dönemden öteye giden gerçek bir ilişkisi olmamış inek Max'in yüzüme gülmesini bekliyorum.

randevular. Kendi beceriksizliğimin neredeyse her yakınlaşma girişimini nasıl sabote ettiğini. Bu, yaşlandıkça daha fazla farkına vardığım bir şey. Kimse yirmi dört yaşında bir bakire olmak istemez. Bu sizin seçici olduğunuz anlamına gelmez, sadece sizde bir sorun olduğu anlamına gelir.

"Ama dokunuşumdan hoşlanıyorsun?" diye soruyor usulca ve nefesi yüzümde sıcak hissedilecek kadar yakınımaya eğiliyor. Sessiz kaldığımda devam ediyor. "O zaman bana nefret ettiğini söyle. Elbisenin içinden meme uçlarını açıkça görebildiğim halde dokunuşumdan nefret ettiğini söyle."

O zaman benden küçük bir nefes kaçıyor, yumuşak ve ağırlı. Sözleri beni çok tahrik etti. "Ona bakmamalısın."

"Neden olmasın? benim için bir zevk, değil mi?"

Sesi baştan çıkarıcı bir çikolata gibi ve başparmağı tekrar alt dudağımın üzerinde gezindiğinde, dudağımın ucunu ısırma isteğimle savaştığım zorunda kalıyorum. Bu bana göre değil. Hayatımda hiç kimseden bu kadar içgüdüsel olarak etkilenmemiştim ama zihnimde sürekli kendimi Rhagos'a doğru fırlattığım görüntülere engel olamıyorum. Tanrım, bunu çok istiyorum.

"Nelerden hoşlanırsın?" Lafi ağzımdan geçiriyorum, sonra da içten içe ne kadar aptalca konuştuğumu fark ediyorum.

Durakladı. Bunu benden beklemediği çok açık. "Bir sevgiliden mi?" Başımı salladığımda, parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor. "Hafızam boş. Bana yapmak istediğin bir şey var mı?"

Ah, iğrenç, iğrenç şeyler. Ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. "Benim için soyunur musun?"

Soru alçak bir mırıltı, kadar alçak ki ilk başta hayal gördüğümü sanıyorum. Ama başımı kaldırdığımda, Rhagos o alev alev yanan yeşil gözleriyle beni izliyor ve her tarafım ürperiyor.

Onun için soyunmamı mı istiyor? Her şekilde onun hizmetkarı olmamı mı?

Kesinlikle alınmalıyım ama o kadar tahrik oldum ki ondan başka bir şey düşünemiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Onu memnun etmek. Yine de, süslü bir broşun milyarlarca kıvrımı bir arada tuttuğu omuzlarımdaki elbisemin bağlantılarına uzanıyorum. "Bunu yapıyor muyuz o zaman?"

"Sen benim hizmetimdesin," diyor Rhagos, beni dikkatle izleyerek. "Hizmet ancak karşılıksız verilirse olur. Aksi takdirde sadece almaktır, öyle değil mi?"

Soyunmam konusunda fikrini değiştirdiğinde daha da nefessiz kalıyorum. Soyunmamı izlemek yerine, elimi eline aldı ve

Karnının alt kısmında, kocaman sikini çevreleyen koyu renkli buklelerin hemen üzerinde. "Şimdi bana hizmet edecek misin, Maxine?"

Oh...Tanrım. Bu sözleri duyunca neredeyse boşalacaktım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"İstediğin bir şey var mı? Şu anda ben seninim."

Beklentiyle titriyorum. Hâlâ önümde çıırılçıplak duruyor, tüm o kaslı, soluk teni tam bir mükemmellik gibi. Normalde soluk benizli erkeklerden hoşlanmam ama onda beni büyüleyen bir şey var. Sanki biri fantezilerimin ne olduğunu biliyor ve onları hayata geçiriyor. Bu yüzden ona baktım ve cesurca "Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

Tabii ki cesur olduğumu düşünüyorum. Ortaya çıktığında kulağa utangaç ve kız gibi geliyor.

Bana cevap vermiyor. Sadece yanağımı tutuyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve ağzını yanağıma koyuyor.

Ellerinin biberli, karıncalı hissinin aksine, dudakları kavurucu. Sert ve otoriter bir şekilde ağzımı sert, ezici ve muhteşem bir öpücükle tekrar tekrar kavırıyor. Dili benimkine değmeden önce dudakları dudaklarımı fethediyor gibi görünüyor ve sonra tamamen kayboluyorum, öpüşürken ellerim göğsünde kıvrılıyor.

Ve

öpücük.

Ve

öpüşmek.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Dünya onun ağzının ya da avuçlarımin altındaki vücudunun hissinin dışında var olmayı bırakıyor. Ağzının benimkinin üzerindeki her eğiminde biraz daha tahrik oluyorum ve biraz daha cesaretleniyorum. Bir elimi sikine götürüyorum ve parmaklarımı sikinin etrafında kıvrıyorum. Bakire olmama rağmen belden aşağı bir şeyler yapmışlığım var. Uzun zaman oldu ama Rhagos'a böyle dokunmak doğru geliyor. Sanki onunla böyle olmam gerekiyormuş gibi.

Ona dokunduğumda nefesinin keskin bir şekilde kesilmesi bunu doğruluyor. Ağzı benimkinden kalkıyor ve yeşil gözleri hâlâ aç, ama benimkiler kadar şehvetle bulanık. "Max..."

Daha fazlasını yapmak istiyorum. Bu yüzden bir elimi beline koyarak yaklaşıyorum ve hafif, tüylü bir öpücükle ağzımı göğüslerinden birine bastırıyorum. Daha da alçalıyorum, vücuduna daha fazla öpücük konduruyorum.

Aletini hafifçe sıktığımda inliyor.

"Durmamı ister misin?" Karnına cilveli bir öpücük daha kondurup önünde dizlerimin üzerine çökerken bile soruyorum.

Rhagos boğazından alçak bir ses çıkarıyor -neredeyse bir hırıltı- ve eli saçlarıma gidiyor, hayır, durmamı hiç istemediğini gösteriyor.

Bu şimdiye kadar yaşadığım tüm kirli fanteziler. O muhteşem, vücudu mükemmel ve benim cesaretimden hoşlanıyor. Bu bana göre değil, ama hoşuma gidiyor. Ona dokunmayı, onun tadına bakmayı seviyorum ve belki de Maxine Chavez'in korkak bir fare olmayı bırakıp istediğini alan bir kadın olmaya başlamasının zamanı gelmiştir. Ve şu anda? Bu adamı kesinlikle istiyorum. Elimi uzun, sert aletinde aşağı yukarı kaydırıyorum, görüntüsünden büyüleniyorum. Çoğu penis çirkin ya da garip görünür, ama bu mermerden şekillendirilebilir, o kadar mükemmel ki. Tepesi dolgun, shaftı kalın, altından tek bir damar geçiyor. Başında dikkatimi çeken bir damla prekum var ve eğilip onu yalıyorum. Rhagos'un ilk tadı sarhoş edici.

Benden küçük bir inilti kaçıyor ve onun uzunluğunu kavriyorum, sonra dilimle horozunun ucunu kızdırıyorum, alt tarafa doğru döndürüyorum ve emmeden önce ortadaki çukuru yalıyorum.

Onu ağızıma aldığımda çıkardığı sesi, parmaklarının kafa derimi sıkma şeklini seviyorum. "Tam da bir çapadan beklediğim gibisin," diye geveliyor. "Kesinlikle."

Ağızımı sikinden çekip o kışkırtıcı damarı yalıyorum. "Umarım bu iyidir."

"İkisi de. İkisi de değil," diyerek yanağımı okşamayı başarıyor.

Doğru. Garip bir ifade ama dokunuşumdan hoşlandığını söyleyebilirim. Sesinin bu kadar heyecanlı çıkması, ağızımdan bu kadar zevk alıyor gibi görünmesi beni cesaretlendiriyor. Ben de zevk alıyorum. Parmaklarımı sikinin dibinde kıvırıyorum ve onu ağızımın derinliklerine doğru , bunu yaparken dilimi alt tarafa sürüyorum. Tekrar inliyor, ben onunla uğraşırken vücudu titriyor. Elleri saçlarımda yumruk oluyor ve biraz daha sert emdiğimde nefesi kesiliyor.

"Bu konuda çok kötüsün," diyor, sesi kısık ve boğuk. Donup kaldım.

Ne oluyor ?

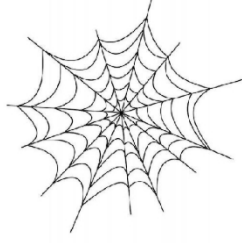
İşte buradayım, gırtlığıma kadar onun sikine gömülmüşüm ve o bana çöp olduğumu mu söylüyor? İçimde öfkeyle karışık bir acı belirliyor ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Onu ısırdım.

Ben ondan uzaklaşırken o uluyor, sarsılarak kurtuluyor. Rhagos geriye doğru tökezliyor, yeşil gözleri şok içinde parlıyor ve aletini kavriyor.

"Siktir git," diye hırlayarak ağızımı sildim. Sonra dönüp hızla odadan çıkıyorum.

I

koridorda tökezleyerek ilerliyor, herkesten ve her şeyden kaçmak istiyor. Tabii ki bu imkânsızdır; binanın serin ve gölgeli koridorlarında hizmetkârlar ve muhafızlar gezinmektedir.

saray ve hiçbir şeyden kaçış yok. Yine koridordan koridora koşuyorum, sadece bağlı olduğum pislikle arama mesafe koymak istiyorum.

Çok aptalım.

Onu öptüğüme, üzerine çıktığıma ve gururlanmasını beklediğime inanamıyorum. Dokunuşumdan zevk almasını. O bir tanrı. Muhtemelen ona sakso çekmeye çalışırken aptalların en zayıfı gibi göründüm.

Bu konuda çok kötüsün.

Sözleri kulaklarımda çınlıyor, tekrar tekrar, alçak sesle, sessiz bir şekilde söylemesi beni daha da delirtiyor. Onu anlamıyorum. Bana ne kadar berbat olduğumu söyleyecekken neden ona dokunmam için beni ikna ediyor, elini saçlarıma koyuyor ve beni cesaretlendiriyor?

Nefes nefese kalıyorum, bir duvara yaslanıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Bulduğum koridorun en ucunda nöbetçiler var -nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok- ama onları görmezden geliyorum. Duvara yaslanıyorum, dizlerime sarılıyorum ve vücudumu iki büyük amforanın arasına saklıyorum, utanç ve aptallık hissediyorum. Elbisem darmadağınık, kıvrımları açılmak üzere, saçlarım karmakarışık ve en kötüsü, o öpücüğü düşündükçe kalçalarımın arası hâlâ zonkluyor.

Şu anda kendimden de en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Bu benim hatam.

-Onunla yatacak kadar aptaldım, değil mi? Yumuşak bir ses ve güzel bir yüzle gözlerimin kamaşmasına izin verdim. Ugh.

"Leydim?" Vossa köşeyi dönüyor ve elbisesi dalgalanarak bana doğru koşuyor. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "İyi misiniz? Ne oldu?"

Dizlerimi sıkarak yere çömelıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Yanıma çömeldi. "Bir şey mi oldu? Lord Rhagos berbat bir ruh halinde. Onu kızdırdınız mı?" Ellerini iki yana açıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Başımı sallıyorum. Nazik ve destekleyici olmaya çalıştığını biliyorum ama aynı zamanda tüm gücün onda olduğunu da biliyorum. Ondan korkuyor ve ben de onu suçlamıyorum. "Artık onun dayanağı olmak istediğimi sanmıyorum, Vossa. Benden bu kadar." O korkunç andan sonra bir daha onun gözlerinin içine bakamayacağıma eminim.

Bu konuda çok kötüsün.

Kendimi ona karşı açık ve savunmasız bıraktım. Kendimi ona sundum. Onun lanet aletini emdim. Ve ne elde ettim?

Bu konuda çok kötüsün.

Avuçlarımı bir çocuk gibi kulaklarıma bastırıyorum, kulaklarımda çınlayan sesini bastırabilmeyi diliyorum. Ama bu imkânsız ve uzun bir an için onu ısırdığıma aptalca seviniyorum. Umarım acımıştır. Umarım o değerli siki hemen düşer. Umarım bir daha asla başka bir kızın onunla yatmasına izin vermez. Bu onun için iyi olur.

Eğer benden onunla yatağa girmemi isteseydi, bu şansı kaçırmazdım. Ona her şeyimi verirdim. Diğer tüm çapalar gibi *her şekilde seve seve hizmet ederdim*.

Ben çok aptalım. Çok, çok aptal. Spinner çok güvendiğimi söyledi, değil mi? Haksız da sayılmazdı. Rhagos'a güvendim ve o da sözleriyle yüzüme bir tokat attı.

Vossa yine dizime dokunuyor, yüzü endişeyle dolu. Onu duyabilmek için ellerimi indiriyorum ve o da konuşuyor. "Leydim, bu bağı koparmanın bir yolu yok. O bir kez yükselene kadar siz onun dayanak noktasısınız. Beklenti her zaman böyle işlemiştir."

Bunu cevap olarak kabul etmeyi reddederek başımı sallıyorum. "Bir yolu olmalı. Para ve biraz erzak istiyorum. Ve bir silah."

"Ama neden?"

"Ben gidiyorum," diye karar verdim. Bunu yüksek sesle söylediğim an hoşuma gitti. Rhagos söylediği gibi eve dönmeme yardım etmeyecekse -ki şimdiye kadar hiç çaba göstermedi- o zaman kendi başıma arayışa çıkmak zorunda kalacağım. Bu noktada onu bir daha görmekten daha iyi bir seçenek gibi görünüyor.

"Onun yanından ayrılamazsın," diye işaret ediyor Vossa, yüzünde endişeli bir ifadeyle. "Aspect'ine bir çapa bağlı-"

Evet, bu teoriyi test edeceğim. Başımı sallıyorum. "İstediğim şeyleri bana getirmen ne kadar sürer?"

Göz kırıyor. "Uzun değil-"

"O zaman burada bekleyeceğim. Git eşyalarımı al, ben de bekleyeyim." Ses tonumdaki şirretliği biraz olsun yok etmek için ona gülümsüyorum. Ona karşı kısa ve imkânsız davrandığının farkındayım. Geldiğimden beri bana gerçekten iyi davranan tek kişi o oldu ve bunun onun için sinir bozucu olduğunu biliyorum. Ama odama dönüp oturup Rhagos'un beni tekrar fark etmesini beklemeyeceğim. Ayrıca... muhtemelen aletini ısırdığım için çok kızgındır.

Kısaca, bunun akıllıca bir hareket olup olmadığını merak ediyorum. Ölüm tanrısını kızdırmalı mıyım?

Yine de fark eder mi? Eğer Vossa'nın söyledikleri doğruysa, ben ona ne kadar bağlıysam o da bana o kadar bağlı. Değilse... o zaman onun öfkesi için endişelenirim.

Vossa tereddüt eder, sonra başını sallar ve ayağa kalkar. "Burada bekleyin leydim. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Teşekkürler." Olduğum yerde kalıyorum, birkaç muhafızın koridorun sonunda sıralandığını ve bana göz kulak olduklarını fark ediyorum. Bu noktada her zaman takip edilmeye alışkınım ve yaklaşmamaları bana her zamanki gibi beni korumak için burada olduklarını söylüyor. Belki de Rhagos'un aletini ısırdığımı kimse bilmiyordur? Belki de bu konuda bir şey söylememiştir?

Vossa'nın dönmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve yerde oturmaktan kığım üşüyor ve uyuşuyor. Döndüğünde ise yanında başka bir hizmetçi olduğunu ve çantasının olmadığını fark ediyorum. Bu iyiye işaret değil. Yaklaştığında onu karşılamak için ayağa kalkıyorum ve yüzünde endişeli bir ifade var. Ellerini sıkıyor. "Leydim, kötü haberlerim var. Çok üzgünüm." Ağlamaya hazır görünüyor.

"Ne oldu?"

"Lord Rhagos dairesine döndü ve sizin de ona katılmanızı istiyor."

mi? Onu reddetti mi? "Evet, ona hayır diyebilirsin."

Ellerini ovuşturuyor, belli ki kararımın dolaylı üzgün. "Leydim-"

"Biliyorum. Yine de duymak istemiyorum." Ayağa kalkıp elbisemin tozunu alıyorum. "Hâlâ benim odamda mı?"

Vossa tereddüt eder. "Hayır, o odasına döndü."

Güzel. Başımı salladım ve odama dönmeye başladım. Tamam. Kendimi o pisliğin önünde küçük düşürdükten sonra burada kalamayacağım açıktı, bu yüzden bir çanta hazırlamalı ve Dodge'dan defolup gitmeliydim. O gittiğimi bile anlamadan sessizce sıvışıp yola koyulacağım... ve muhtemelen umurunda olmayacak. Sikini yalayacak daha yetenekli birini bulabilir çünkü bir daha asla dokunmayacağım. Ne kadar muhteşem olduğu umurumda değil. Açıkçası onun çapası olmak aklımı başımdan aldı. Artık nasıl bir pislik olduğunu bildiğime göre, bir daha olmayacak.

Koridorda ilerlerken Vossa sessiz, yanımdan ayrılmıyor ama birkaç adım arkamda duruyor. Ama odama geldiğimizde duruyorum. İçeride ve dışarıda koşuşturan bir düzine insan var, duvarlardaki asmaları söküyorlar ve battaniyelerimi topluyorlar. Odadaki her şeyi söküyorlar. "O piç beni kovuyor mu?"

Yani zaten istiyordum ama bunu yapan o iki kat daha aşağılayıcı oluyor.

"Ben...bilmiyorum." Vossa da en az benim kadar şaşkın görünüyor. Elinde bir kucak dolusu elbiseyle bir hizmetçiyi durdurdu. "Nedir bu?"

Kız derin bir eğilme hareketi yapmak ister gibi görünüyor ama kolları doluyken bunu yapamıyor. Başını sallamak ve gözlerini kaçırmakla yetiniyor. "Bayan Vossa. Leydi çapam. Ölüm Lordu, çapasının dairesine taşınmasını talep etti."

Ne? "Gitmek istemiyorum. Ona hayır de."

Herkes donup kaldı ve bana baktı. Vossa'nın beti benzi attı. Hizmetçiler durdu.

", o bir tanrı," diye fısıldıyor hizmetçi. "Onun emirlerini bekliyoruz. Biz ona hayır diyemem."

"Ben gitmiyorum." Hizmetçinin elinden sepeti kaptığım gibi hışım ile odama giriyorum. "Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin ama ben gitmiyorum." Battaniyeleri artık sıyrılmış olan yatağın üzerine bırakıyorum ve bana bakan hizmetçilere ters ters bakıyorum. "Hepiniz dışarı."

"Ama..." diye başlar biri.

"Leydimi duydunuz," diyor Vossa keskin bir sesle. "Herkes dışarı. Kendisi mahremiyet istiyor."

Hizmetkârlar birer birer topladıkları şeyleri bırakıp odadan dışarı çıkarlar. Vossa başını buyurgan bir açıyla eğerek onların gidişini izliyor ve sonuncusu da çıkınca kapıları arkalarından sessizce kapatıyor. Yalnız kaldığımız anda dönüp bana temkinli bir bakış atıyor. "Leydim, burnumu sokmak istemem ama sizce bu akıllıca mı?"

Rhagos'a ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Muhtemelen onu neden bir daha görmek istemediğimi anlayamaz, hele de son birkaç gündür onun güzelliği karşısında sersemlemişken. "Uzun hikâye ama şu anda o adamı görmek istemediğimi söylediğimde bana güvenin ve bunu sadece beni kızdırmak için yaptığından eminim." Battaniyelerden birini alıp katlıyorum. "Sadece... Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

"Pekala." Vossa aynı fikirdeymiş gibi görünmüyor ama başını eğiyor. "Lord Rhagos'a gidip müsait olmadığınızı söyleyeyim mi?"

Yüzü asıldı ve korktuğu belli oluyor. "Hayır. Bunu kendi başına halledebilir. Şimdilik bana daha önce konuştuğumuz malzeme çantasını getirebilirsin."

Dudağını ısıırıyor ve onun da bunu anlamak istemediğini söyleyebilirim. "Leydim... siz onun çapasısınız-"

"Sadece... benim için al, tamam mı?" Sözlerimin keskinliğini gidermek için gülümsüyorum ve küçük bir yalan ekliyorum. "Muhtemelen kullanmayacağım bile ama yanımda olması fikri hoşuma gidiyor."

". " Vossa bana reverans yaptı ve sonra odadan çıktı.

Elimde katlanmış battaniyeyle oynuyorum, sonra soyulmuş yatağa sürünüp kıvrılıyorum. Burada bunun bir macera olacağını düşünmüştüm. Bir macera. Onun yerine, aşağılanma üstüne aşağılanma yaşadım. Bu noktada, gerçekten eve gitmek istiyorum. Rhagos'u da, tüm bunları da sikeyim. Eve uyum sağlayamadığımı mı sanıyordum? Burada kendimi ne kadar garip ve yersiz hissettiğimin yanında hiçbir şey. Bu dünyada bulunmaktan öğrenmem gereken ders bu mu? Bunun arayışla bir ilgisi yok, sadece bana özel olmadığımı mı öğretiyor?

Eğer öyleyse, mesaj iletildi. Açık ve net.

YATAĞA KIVRILMIŞ UYUYAKALMIŞ OLMALIYIM, ÇÜNKÜ BİR SONRAKİ ŞEY Biliyorum, Vossa bana doğru eğiliyor ve koluma dokunuyor. "Leydim. Lütfen uyanın. Bir sorunumuz var."

Yüzü ürkütücü derecede solgun ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez Vossa biraz dağınık görünüyor, karmaşık topuzunun dalları her yere kaçıyor. Sanki koşuyormuş gibi görünüyor. Bir elimi yüzüme sürüyorum. "Ne oldu?"

"Lord Rhagos ona gelmeyeceğin için üzgün-" "Sert çocuk."

"-ve uzak kaldığınız her saat için bir kişiyi öldürmeye yemin eder." Bu beni ayağa kaldırdı. "O ne?"

Vossa ellerini tekrar sıkar, yüzü solgun ve son derece ciddidir. "Lordum Rhagos, ondan saklandığınız her saat için bir kişiyi öldüreceğini söylüyor leydim."

"Bunu yapamaz!"

"," diyor Vossa, alçak sesle. "O ölüm tanrısıdır." Kadın haklı.

Tabii ki insanları öldürecek. Yaptığı şey bu. Ona göre, ölüm sadece işin bir parçası. Sertçe yutkunuyorum. İçimden bir ses bana ulaşana kadar bu saraydaki herkesi öldürmeyi hiç düşünmeyeceğini söylüyor. Sinirli ve üzgün bir şekilde yataktan kalkıp kıyafetlerimi düzeltiyorum. "Peki. Beni ona götür."

Vossa başını sallıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Kendimi oldukça neşeli ve dengeli bir insan olarak görmeyi seviyorum. Gerçekten de öyleyim. Bardağın dolu tarafını tercih ederim ya da daha iyisi, bardağa biraz daha su koyabildiğim anda bardağın dolu *olacağını* düşünürüm. Bir plan yapmaya ve istediğinizi elde etmek için harekete geçmeye inanırım. İyimser biriyim ve çok çalışırsanız istediğiniz sonuçları alacağınıza inanıyorum. Ama Rhagos'un yakınında olmak beni tamamen sarstı. Ne zaman onu anlamaya başlasam, beni bir döngüye sokuyor gibi hissediyorum.

Bunun kolay olacağını düşünmemiştim ama üstesinden gelebileceğimi sanmıştım. Hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğimi fark etmeye başlıyorum. Bir tanrıyla -hatta onun Sureti'yle- uğraşmak ölümlü bir insanla uğraşmaktan tamamen farklı. Hazırlıklı olduğumdan emin değilim.

Muhafızlar ve endişeli insanlar koridorlarda sıralanmış, Vossa'nın beni daha önce sadece bir kez girdiğim büyük bir odaya, taht odasına doğru götürmesini izliyorlar. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve hepsinin aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Eğer istediğini elde edemeyen bir velet gibi davranırsam, ölecekler. Ben de öyle düşünüyorum. Rhagos adil oynamıyor. İstedikini elde etmem için bana zorbalık yapıyor ve bunun işe yarayacak olmasından nefret ediyorum.

En çok da ondan etkilendiğim için nefret ediyorum.

Kendime artık gittiğini söylüyorum. Sırf olağanüstü güzel olduğu için, bu onun kocaman bir pislik olduğu gerçeğini gizleyemez ve bu ona olan şehvetimi öldürecek. Ben beyinden etkilenirim, kabuktan değil... ya da en azından ben hep böyle düşünürdüm.

Taht odasına giriyorum, duruşum dik ve Vossa girişte durakladığında ve sonra itaatkâr bir şekilde dizlerinin üzerine çöktüğünde bile ilerlemeye devam ediyorum poz herkes Rhagos'un etrafında varsayar. Tüm etrafında

Odada insanlar dizlerinin üzerine oturmuş, izliyor ve bekliyorlar. Ben yanlarından geçerken kısık bir ses mırıltısı duyuluyor, dedikodular başlamış bile. Uzun, yankılı, gölgeli odanın ön , bir kürsünün üzerinde bir taht var ve o tahtta ölüm tanrısının kendisi oturuyor. Giyinik, sanırım bu bir lütuf, ama gerçekten tüm "ölüm tanrısı" şeyine yaslanıyor. Koyu renk, vücuda oturan, tamamen siyah bir tunik, siyah tozluk ve siyah bir pelerin giyiyor. Yüzü her zamankinden daha solgun görünüyor, yüzünün bir tarafındaki yara izi taze bir kesik gibi göze çarpıyor.

Ben yaklaşırken beni izliyor, gözleri kısık ve yoğun.

İlerlerken yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. Son korkunç etkileşimimizi düşünüyorum, ona oral seks yaptığımı, onu memnun etmek istediğimi, ondan tamamen etkilendiğimi ve onun bana bu konuda ne kadar kötü olduğumu söylediğini. Böyle bir hıyar olduğu için kendimden mi yoksa ondan mı utanıyorum bilmiyorum. Ama bana zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim. Onun ortağı olmam gerekiyordu. Öyle olduğumu biliyorum. Kitaplardaki hiçbir şey -ve iplikçinin bana söylediği hiçbir şey- benim her şeyden önce istediğini elde etmek isteyen şımarık bir tanrının şamar oğlanı olduğumu söylemiyor. Bu yüzden omurgalı olmalıyım. Zorundayım.

Tamamen dik bir şekilde kürsünün kenarına kadar yürüdüm ve ona mümkün olan en soğuk bakışı attım. "Sorunuz nedir?"

Kaşları kalktı.

Oda ölüm sessizliğine bürünür.

"Benim sorunum mu?" diye yankılanıyor o yumuşak sesiyle. "Bir sorun mu var? Yoksa sadece benden kaçan itaatsiz bir çapan mı var?"

"Ona karşı bu kadar hıyar olmasaydın belki de çapan sürekli gitmezdi," diye çıkışıyorum, sonra öfkeli sözlerimin geri kalanını ısııyorum. *Bardağın yarısı dolu, Max. Bardağın yarısı dolu.* Adama bağırmanın bir anlamı yok.

Ama o sadece gülümsüyor, o kocaman ağzı alışılmadık özelliklerine rağmen bir şekilde seksi. "Benden korkmuyor musun?"

Bu bir meydan okuma mı? Korkmamı mı istiyor? "Beni öldüremezsın," diye belirtiyorum. "Bu senin amacına uygun değil."

"Ölümden önce gerçekleştirebilecek pek çok şey vardır."

Bunu duymak bile öfkemin yeniden alevlenmesine neden oluyor. "Bana işkence etmekle tehdit etmediğini *biliyorum*."

Gülümsüyor ve haklı olduğumu onaylayan bir el hareketi yapıyor.

"Senin yanına taşınmak istemiyorum," diye belirttim. "Kendi odamı istiyorum. Mahremiyete ihtiyacım var."

Rhagos o yoğun yeşil gözleriyle beni izliyor. "Seçme şansın yok."

"Senin çapan olduğum için mi?" Başını salladığında devam ediyorum. "İyi o zaman. Ben de senin dayanağın olmak istemiyorum. Aramızdaki bu bağı koparmak istiyorum."

"Tekrar söylüyorum, seçme şansın yok." Gözleri parlıyor, daralıyor. Yüz ifadesi tehlikeli bir hal alıyor.

"Bağı koparmanın bir yolu olduğunu söylemiştin. Ya biliyorsundur ya da bilmiyorsundur." Bana cevap vermedi, ben de devam ettim. "Bir kabadayıya takılıp kalmak istemiyorum ve sen de anlaştığımız şeyi yapmak için acele etmiyorsun, o yüzden gidiyorum. Bu göreve sensiz devam edeceğim."

"Devam et ve dene." Öne doğru eğildi, elleri tahtının kollarında sıkıca duruyordu. "Bakalım ne kadar uzağa gideceksin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni durdurmak için peşimden adamlarını göndermeni de istemiyorum. Gidiyorum ve işim bitti."

Tahtında arkasına yaslanıp gülümsüyor. "Seni kovalamayacağım."

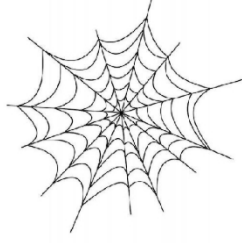
"Ve sen kimseyi öldürmeyeceksin?" Kızgın bir eş gibi ona parmağımı sallıyorum. "Sırf istediğini elde edemiyorsun diye mi?"

Rhagos yumuşak bir sesle, "Siz istemediğiniz sürece kimseyi öldürmeyeceğim," diyor.

"Sormayı düşünmüyorum," diyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp gidiyorum.

Ben geri çekilirken gülmeye başlayana kadar bunun da oldukça iyi bir çıkış olduğunu düşündüm. Sonra tekrar sinirlenmeye başladım.

E Ben çıkarken herkes beni izliyor.
Bu bir sürpriz değil. Sanırım Rhagos burada bir nlyse, ben de bir nlym. Sürekli gözlerin üzerimde olmasına alışıyorum, ama şu anda sadece sinir bozucu buluyorum.

Ben sarayın merdivenlerine doğru yürürken Vossa hazırladığı paketi bana uzatıyor. Yüz ifadesi düpedüz isteksiz. ", bu işe yaramayacak.
_"

"Biliyorum," diyorum. "apalar tanrılara bağlıdır ve yadda yadda. Ama denemek zorundayım. Deneyeceğim. Bu beni onun yanında tutmak için bir yalan olabilir ve şu anda olmak istediğim son yer de orası."

Başını sallayarak yolumdan çekiliyor. Çantamı omuzluyorum, eteklerimi topluyorum ve eğimli kasabanın içinden geçen ana caddeye doğru ilerliyorum. Yolun indiği yere doğru gidersem rıhtımlara ve tersanelere ulaşacağımı biliyorum. Denize açılma fikrine pek hevesli değilim, bu yüzden onun yerine birkaç gün önce geldiğim yoldan yukarıya, eğimli sokaklara doğru ilerliyorum. Belki iplikçinin evine uğrar ve ona her şeyi yanlış anladığını söylerim. Belki de kendi dünyama geri dnebileceğim bir geçit bulup bulamayacağıma bakar ve bu "maceradan" vazgeçerim. Eğer orada değilse, o zaman tamamen farklı bir yöne giderim. Bu görevi Rhagos olmadan tek başıma yapacağım.

Onun Apati olduğuna hiç şpthem yok. Ve yle olduğuna göre, bunu benimle yapacağına güvenemem. Her halükarda tek başımayım, bu yüzden onu arkamda bırakabilirim.

İnsanlar evlerinden dışarı akın ediyor, meraklı bakışlarla beni izliyorlar. Birkaçı sırtıyor, diğerleri de alkışıyor. Yüzüm kızarıyor ve keşke gözlüklerimi takmadığımı hatırlasaydım da daha fazla uyum sağlayabilseydim diyorum ama sanırım uyum sağlama zamanı da çoktan geçti. Üzerimdeki elbise bir elbisenin milyonlarca katından oluşuyor.

Yanından geçtiğim insanların giydiği her şeyden daha zengin olan ipekli, işlemeli bir malzeme, bu yüzden sadece kocasını terk eden öfkeli zengin bir kadın gibi görünmekle kalmıyorum, aynı zamanda bir aptal gibi de görünüyorum.

İyi olduğumda üstümü değiştireceğim ve yola çıkacağım, karar verdim.

Ana yoldan şehrin kenarına doğru dik bir yürüyüşe çıktığımda bile uzuvlarım ağırlaşıyor. İlk başta bunun masa başı işi yapan bir kız olduğum ve bu kadar dik bir tırmanışa alışık olmadığım için olduğunu düşünüyorum. Ama her adımda daha da zorlaşıyor, öyle ki bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Vahşi doğayı dışarıda tutan uzak kapıları görebildiğim şehrin kenarına geldiğimde, göğsüm ağrıyor ve sanki her adımım acı verici olacakmış gibi geliyor. Sanki içimde bir şeyleri yırtıyormuşum gibi.

Haklıydılar.

Onu terk edemeyeceğim. Bu bağ bitene ya da kopana kadar her zaman ona yakın olmak zorundayım.

Çenem sıkılmış bir halde kapılara bakıyorum. Birine ya da bir şeye bağlamak ve küfretmek istiyorum ama birkaç derin nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Onlar bile acıtıyor. Tamam. Gidemem. Başka bir şey bulmam gerekecek. İleriye ve yukarıya, bardağın yarısı dolu, vesaire. Kendimi toparlayarak gülümsememi tekrar yüzüme yapııştırıyorum ve arkamı dönüp saraya doğru ilerliyorum.

Gözlüklerimi çıkarıyorum çünkü insanların yüzlerini görmek istemiyorum. Gülüyorlarsa ya da acıyorlarsa fark etmez, bilmesem daha iyi.

Saraya ve Rhagos'a doğru attığım her adım daha iyi hissettiriyor. Göğsümdeki gerginlik hafifliyor, ağrı kayboluyor. Vücudum daha az halsiz hissediyor ve saray merdivenlerini çıkıp çantamı sözsüz bir şekilde bekleyen Vossa'ya geri verdiğimde, fiziksel olarak harika hissediyorum.

Zihinsel olarak, her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum.

Sarayın serin gölgesinden içeri adımımı attığımda tereddüt ediyorum. Şu anda bile boşaltılmakta olan odalarımı mı gideyim? Yoksa Rhagos'la yüzleşip bu raundu onun kazandığını mı itiraf edeyim? Bir an düşünüyorum ve sonra iç çekiyorum. En iyisi bu işi bitirmek. Taht odasına geri dönüyorum ve bir muhafız benim için kapıları açıyor. Oda insanlarla dolu, çoğu dizlerinin üzerinde oturuyor ama cüppeli bir adam -sanırım bir bilgin- Rhagos'un önünde duruyor ve konuşuyor.

Adımlarımı sakın ve ölçülü tutarak yaklaşıyorum ve bunu yaparken Rhagos'un dikkatinin bana döndüğünü hissedebiliyorum. Uzak, karanlık bir bulanıklıktan başka bir şey değil ama bunu hissedebiliyorum.

Bir elini hareket ettirir ve parmaklar şaklar. "Çapama bir koltuk getirin."

Hizmetkârlar onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyor, ben de âlimin yanından geçerken gözlüklerimi yüzüme kaydırıyorum. Rhagos'un yeşil gözleri yoğun bir dikkatle beni izliyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Bilgin'in yanında durup bekliyorum. Hizmetkârlar sandalyeyi getirip kürsünün altına, kalabalığın arasına yerleştirmeye başladıklarında Rhagos kaşlarını çatıyor ve öfkeyle tahtının yanındaki yeri işaret ediyor.

Sanırım kalabalıkla birlikte oturmayı tercih ederim.

Ama terliyim ve yorgunum ve , alçak arkalı altın sandalye onunkinin yanına kurulduğunda ve işlemeli bir minder kabartılıp koltuğa yerleştirildiğinde, yorgunluk beni vuruyor. Tüm bunlardan çok yoruldum. Yürüyüşten değil ama akıl oyunlarından. Gidip oturuyorum.

"Sen kazandın," diyorum alçak sesle Rhagos'a, eteklerimi düzeltirken.

"Bu bana büyük bir zevk veriyor."

Ona bir bakış attım. İfadesi hiç de memnun görünmüyor, ama bu sözleri yanlış anlamamanın imkanı yok. "Kasıtlı olarak kötü davranmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet." Beni yakından izliyor.

İç çekiyorum. Bu adam. Alime elimle işaret ediyorum. "Dönüşümü bölmeme izin vermeyin. Eminim beni bekliyordunuz."

Rhagos eliyle elime dokunmak istercesine uzanıyor. Beni rahatlatmak için mi? Bunu istemiyorum. Uzanamayacağı bir yere doğru eğildim ve bilgine öyle bir baktım ki, sanki gözlerim kesişiyor gibiydi.

Rhagos iç geçiriyor ve bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Ben onu görmezden gelmeye devam edince, cüppeli bilginle konuşuyor. "Kardeşim Kalos'tan haber var mı?"

"Henüz değil."

Bir hoşnutsuzluk sesi çıkarır.

Bilgin boğazını temizler. "Bu, onun bu Beklenti'ye gelmediği anlamına gelmiyor lordum. Sadece henüz ondan haber alamadığımız anlamına geliyor. Tüm büyük şehirlere kuzgunlar gönderdik ve henüz birkaçından haber alamadık. Bilgi aldıkça size ulaştıracağımıza söz veriyorum."

"Mmm." Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben ona baktığımda Rhagos düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyordu. "Yshrem'de Magra. Glistentide'da Vor. Riekki Hrit Svala'da. Peki ya Belara? O nerede?"

Bilgin tekrar, "Henüz elimizde bir bilgi yok," dedi.

"Onun nerede olduğunu bulduğumuzda, sanırım Kalos'u da bulacağız," diye devam ediyor Rhagos o yumuşak sesiyle. "Onu her zaman kendine çekmiştir."

Bilgin başını sallar. "Elbette. Eğer sizi memnun edecekse, özellikle onu aramak için daha fazla kuzgun göndereceğiz."

"Diğer Unsurlarımdan haber var mı?"

Bilgin donakalır ve Rhagos'un gözlerinin içine bakmaz. "Duyduklarımız... söylentiler, daha fazlası değil."

"Ama bir şey duydunuz."

Rhagos'un ses tonunda, bilgini dikkatle izlememe neden olan bir gerilim var. Adam terliyor. Gergin. Bir şey duyduğu çok açık. "Ben... bu iyi bir haber değil lordum."

"Ve yine de bunu benden saklıyorsun?" Zengin, tereyağı yumuşaklığındaki ses bir an için son derece tehlikeli geliyor.

"Hayır, tabii ki değil." Bilgin dizlerinin üzerine çökerek alnını yere bastırır.

"O zaman konuş."

Bilge oturur, yüzü solgundur. "Kuzgunlar, kutsal Suretlerinizden ikisinin Blackwall ve New Fanor'da görüldüğünü haber verdi. Biri çapasıyla birlikte kaçtı ve bir daha görülmedi. Yeni Fanor halkı..." Adam kelimeleri boğarcasına söylüyor. "Ayaklandılar ve Aspect'inizi öldürdüler lordum."

Şok içinde adama baktım. Bir tanrıyı mı öldürdüler? Bu onun çapasını öldürdükleri anlamına geliyor, çünkü bana söylenene göre Aspect'in kendisi zarar göremez. Rhagos'a paniklemiş bir bakış attım. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum." Rhagos bana baktı. "Seni güvende tutacağım."

Buna inandığımdan emin değilim ama başka ne seçeneğim var ki? Her zaman bir silah istiyorum, karar verdim. Bu kadar uçuşan, güzel elbiseler yeter. Beni güvende tutacak bir ya da iki bıçağa ihtiyacım var. Çünkü artık kendimi güvende hissetmiyorum. Hiç güvende hissettiğimi sanmıyorum, gerçekten. Kendimi kandırıyordum, her şeyde önemli olduğumu düşünüyordum, oysa aslında sadece bir hedeftim. Kuru dudaklarımı yalıyorum ve ellerimi kucağımda sıkıyorum.

Tamam. Yeni bir plana ihtiyacım var. Planın ilk adımı, bir daha asla taht odasının önünde oturmamak. Çünkü herkes beni izliyor ve kendimi hedef gibi hissediyorum. Büyük, kocaman, bariz bir hedef. Bu kadar açık olmayı bırakıp daha akıllıca davranmanın zamanı geldi.

Bu odadan çıktığımızda Rhagos'la da konuşmam gerek. Aynı fikirde olduğumuzdan emin ol. Bir buçuk pislik olabilir ama ölmemi istediği izlenimini hiç edinmedim. İnsanların neden ona tapmak yerine onu öldürmek için ayaklandıklarını biliyor olmalı ya da bir fikri olmalı.

"Başka bir şey var mı peki?" Rhagos'un sesi sıkılmışa benziyor. Ona bakıyorum ve tahtında arkasına yaslanmış, boş bir can sıkıntısının resmini çiziyor. Nasıl olur da

Şu anda sıkılmak mı? Şok oldum. Alimi kenara çekip bildiği her şeyi sorgulamak istiyorum ama Rhagos umursamıyormuş gibi görünüyor.

Hayal kırıklığı içinde tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

"Bir şey daha var lordum." Bilgin'in sesi titriyor ve dinleyiciler arasındaki başka bir adama bakıyor. Görünüşe göre siyah cüppeli bir rahip. Adamın kafası tıraşlı ve aynı derecede endişeli görünüyor ve içim biraz ürperiyor.

"Ne oldu?"

"Tanrılar ölümlüler diyarına indiğinden beri, doğal yollar altüst oldu." Bilge terli alnını sildikten sonra devam ediyor. "Ve bunun gibi herhangi bir şehirde çok sayıda insan ve çeşitli nedenlerle çok sayıda ölü vardır."

"Ve?"

Sıkılmış ses tonu karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Siz burada ölümlüler diyarında olduğunuz için lordum, ölümler dinlenemiyor. Bedenlerinin içine hapsolmuş durumdalar. Karanlık dokunuşunuzu bekleyen çok sayıda ölü var."

Çenem düştü. Ölümler ölmüyor mu? Aman Tanrım. Yanımdaki adama bakıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki ölmüyorlar. Sürgün edilmiş ölüm tanrısının yanında oturuyorum. Ölümler kabul edilemiyorsa... Onların dünyasında bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama kulağa hiç hoş gelmiyor. Hem de hiç.

Rhagos sadece başını öne eğiyor, sanki hiç umurunda değilmiş gibi bakıyor. "Ve?"

Bilgin, rahiple bakış alışverişinde bulunur. "Ben-ben-ben... Bilmeniz gerektiğini düşündüm lordum," diye kekeler. "Siz onları ebedi kucağınıza alana kadar acı içinde olacaklar."

Ölüm Tanrısı ince bir şekilde gülümsüyor ve eliyle kendini işaret ediyor. "Burada, ölümlüler diyarında güçlerimden yoksunum."

"Parşömenler diyor ki-" diye başladı bilgin ve Rhagos ona ters ters bakınca durdu.

Sandalyemde öne doğru eğilir miyim? "Ne? Parşömenler ne diyor?"

"Kimsenin umurunda değil," diyor Rhagos.

Kaşlarımı çattım. "Duymak istiyorum."

Bana ters ters baktı ve sonra bilgine devam etmesi gerektiğini belirten sinirli bir bilek hareketi yaptı.

Bilgin'in sesi ince ve korkmuş, sanki ölüm tanrısına karşı gelme düşüncesinden nefret ediyormuş gibi. "Parşömenler... diyor ki, zorlayabilir ve

güçlerinize erişin."

Rhagos boğazından yumuşak bir onaylama sesi çıkarır ve sandalyesindeki ağırlığını kaydırır. "Ama neden yapmalıyım?"

Boğazımdan sözsüz bir protesto sesi çıkıyor ve tüm gözler bana dönüyor. Rhagos'a bakıyorum. "Onları böyle mi bırakacaksın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Kekeledim. "Senin lanet işin!"

Kapüşonlu gözleri beni izliyor. Ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Peki bunun karşılığında ne yapacaksın?"

Boğazım kilitlendi. Bunun nereye varacağını biliyorum. Beni odasında istiyor, tamam mı, çünkü kız arkadaş ilişkisi ya da daha fazlasını istiyor. Onu ısıırıp kaçmış olmam önemli değil. Eminim nasıl olması gerektiğine ve beni kollarına nasıl "ikna edeceğine" dair fikirleri vardır. Ya da belki de davranışlarımdan dolayı beni cezalandırmak niyetindedir. Her neyse, bu düşünce beni iğrenç bir dolduruyor. "O değil."

Gülümsemesi incelir. "O zaman kibarca sor."

"Lütfen."

"*Güzelce* dedim."

Bununla ne demek istediğini tahmin edebiliyorum. "İğrençsin."

Nedense cevabım onu kıkırdatıyor. Akademisyene doğru geri dönüyor. "Kaç kişi?"

"Ne?"

"Dediğiniz gibi. Kendimi sınırlarıma kadar zorlamadığım sürece buradaki güçlerim işe yaramaz, değil mi? Tam olarak kaç kişinin ilerlemesine yardım edeceğim?"

Bilgin tekrar başını eğiyor ve konuşan rahibe dönüyor. "Geçen hafta on yedi kişi öldü lordum. Hepsi tapınağınızda gömülmeyi bekliyor."

Farkına vardığımda elimi ağzıma bastırıyorum. İnsanlar ölü bedenlerine hapsolmuş, onun dönüşünü bekliyorlar. Bu acı çektikleri anlamına mı geliyor? Ne oluyor? Zombi mi oldular? Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Burası onların standartlarına göre bir şehir, parlak mavi suların olduğu körfeze inen kayalıklar boyunca evler kümelenmiş ama burada beş binden fazla insanın yaşadığını sanmıyorum. Geçen hafta on yedi kişi öldüyse, Rhagos krallığına dönmeden önce kaç kişi kapana kısılmış ölümü bekliyor olacak?

Tüm o insanların acı çektiğini, kapana kısıldığını ve ölemediğini düşünmek beni hasta ediyor. Dönüp ona bakıyorum ve onun da beni izlediğini görüyorum,

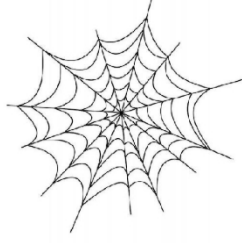
O yeşil gözler esrarengiz.
"Lütfen," diye
mırıldanıyorum.

Bir kez başını sallar ve tahtında arkasına yaslanıp gözlerini kapatır. Oda sessizliğe gömölüyor. Bir an için havadaki basıncın değiştiğini düşünüyorum. *Bir şeyler* farklı geliyor. Bir şeyler yapıyor, sonra da güçleri olmamasına rağmen ölüleri evlerine göndermek için çabalıyor. Onu izlerken başım zonkluyor, gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşuyor.

Burnum kaşınıyor ve dalgınca dokunuyorum. Ancak elimi çektiğimde kanla kaplanmış olduğunu görüyorum. Dehşete kapıldım, kanamayı durdurmak için burnumu sıktım. Bu da ne-

Zihnim sanki bir şey kafatasımı sertçe ve sıkıca çekiyormuş gibi sıkışıyor. Acı verecek kadar sıkı, sanki çok gerilmiş bir lastik bant gibi, sadece şiddetle geri kopuyor. Gözlerimin arkasında bir yıldız patlıyor ve sonra dünya kararıyor.

"M

y lady." Vossa'nın nazik sesi kulaklarıma dokunuyor.
"Hanımım. Lütfen, uyanın."

Bir el yanağıma dokunuyor, sıcak ve yumuşak.

Başım zonklayarak inliyorum ve gözlerimi açmaya çalışıyorum. Üzerlerinde ıslak ve ağır bir şey var, bir bez.

"Uyanıyor lordum," diye fısıldıyor Vossa. "Gideyim mi?"

Cevap yok, ama yanımdaki ağırlık hareket etmiyor. Vossa'nın eli tekrar yüzüme dokunuyor, havluyu kaldırıyor ve gözlerimi yavaşça açıyorum. Ezilmiş gibi hissediyorum. Her yerim acıyor ve boğazımın arkasında hâlâ bir parça kan tadı alabiliyorum. Burnuma dokunuyorum, ama bu küçük hareket bile çaba gibi geliyor ve bakışlarımın üzerime eğilen Vossa'ya odaklanması sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor.

Omzunun üzerinden kara cüppeli Ölüm Lordu bakıyor, bakışları beni izlerken parıldıyor.

"Tekrar hoş geldiniz leydim." Vossa'nın sesi alçaktı. "Size bir içki getireyim mi?"

Başımı salladım ve beni Rhagos'la yalnız bırakarak ayağa kalktı.

Yatağa doğru ilerliyor ve odamda olmadığımı fark ediyorum. Yatağın üzerinde bana ait olmayan kalın, ağır işlemeli asmalar var ve etrafım yumuşak yastıklarla çevrili. Onun odası. Onun yatağı. Protesto etmek için ayağa kalkmak istiyorum ama gücüm yok. Şu an için küçük, sidikli bir şey gibi görünüyor.

Rhagos parmaklarıyla yanağımda geziniyor, bakışları esrarengiz. "İyi misin?"

Çarpıntının hâlâ devam ettiği alnımı ovuyorum. Bayıldığımda beni buraya götürdüğü çok açık ve bundan çok . "Ben iyiyim. Teşekkür ederim.

önemsediğiniz için."

Çeneme dokunuyor, sonra başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor. "Senin için hiçbir şey umurumda değil."

Sonra dönüp gidiyor ve beni bir kez daha tamamen ve tamamen şaşkın bırakıyor. Onu anlayamıyorum. Tam şefkatli davrandığını düşündüğüm anda zalimleşiyor.

Elimi tekrar alınma götürdüm, hayal kırıklığına uğramıştım.

"Bunu için leydim," diye mırıldanıyor Vossa, elinde bir kadehle yanıma gelerek. "Biraz şarap size iyi gelecektir."

Oturuyorum ve o da içmeme yardım ediyor. Tatlı şaraptan birkaç yudum ağzımdaki tada iyi geliyor ama başka bir şey yok. Hâlâ bir kamyon tarafından ezilmiş gibi hissediyorum. "Ne oldu?"

"Akademisyenler diyor ki..." Tereddüt ediyor. "Siz Lord Rhagos'un çapasısınız, değil mi?" Başımı salladığımda devam ediyor. "Bir sürgün olarak, bir Aspect kendi büyüüne erişemez. Bir yerden gelmesi gerekir. Görünüşe göre senin aracılığınla onun bağından geliyor."

Bu da demek oluyor ki büyüünü başkalarını öldürmek için kullanırsa bu bana zarar verir. Yatağa uzandım. Oh ne güzel. Bu bağın nefret ettiğim bir başka yönü. "Kimse bana söylemedi."

"Lord Rhagos'un bildiğinden emin değilim," diyor Vossa. Yatağın kenarında duraksayarak fincanı tutuyor. "Seni yaralı gördüğünde çok üzüldü. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim."

Muhtemelen kendi postunu riske attığı için. Tekrar kaşlarımı ovuşturdum, sinirliydim. Bunu daha sonra düşüneceğim. Şimdilik o ıslak bezi zonklayan gözlerimin üzerine geri koymak istiyorum ki dinlenebileyim. "Teşekkür ederim, Vossa."

O gidiyor ve ben düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

GÜNÜN GERİ KALANINDA ARA ARA KESTİRİYORUM. HER UYANDIĞIMDA

Rhagos'un varlığını hissedebiliyorum. Odada gizleniyor ve sanki beni uyurken izliyormuş gibi tenim karıncalanıyor. Belki de izliyordur. Tanrıların nasıl düşündüğünü bilmiyorum, açıkçası, çünkü o benim için tam bir gizem. Yine de onunla konuşmak istemiyorum, bu yüzden uyumaya devam ediyorum.

Daha fazla uyuyamadığım zaman, tamamen gece oluyor. Rhagos'un ön odada biriyle konuştuğunu duyabiliyorum ama artık benim-odamda değil. Yatakta doğrulup bir çift terlik buluyorum, ardından ince, ipliksi geceliğimin üzerine bir bornoz geçiriyorum. Burası geceleri sıcak oluyor ve klima yok, bu yüzden herkes mümkün olduğunca az uyuyor... ki bu mantıklı

Tabii sikini ısırmış olabileceğin kudretli tanrıyla aynı odayı paylaşmıyorsan. Bu işleri garipleştirir.

Ayağa kalkıp odasına bakıyorum ve bir çift kapı gördüğümde oraya yöneliyorum. Kaçtığımdan değil -gidecek hiçbir yer yok- ama onun varlığının sürekli baskısından kurtulmak için bir molaya ihtiyacım var. Kapısını arkamdan kilitleyebileceğim bir banyo bile iyi olurdu.

Çift kapı, bir dolap ya da banyo yerine bir balkona açılıyor. Ay ışığı taş karoların üzerinden içeri süzülürken şaşkınlıkla nefes alıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Rhagos'un sol tarafında aşağıya doğru yayılmış bir şehir manzarası var. Sağ tarafta ise körfezi ve limanda sallanan gemileri görebiliyorum. Birkaç küçük gemi var ama bir iki tanesi oldukça büyük görünüyor ve şu anda bile bir tanesi denizden geliyor, gökyüzünü dolduran ve Dünya'nın ayından çok çok daha yakın olan devasa kan kırmızısı ay tarafından aydınlatılıyor.

Burası güzel, gece berrak ve kristal berraklığında ama yine de çok yabancı hissettiriyor. Eğimli sokaklar boyunca kümelenmiş yüzlerce küçük ev, evde buna benzeyen hiçbir şey yok. Köpekler ve insanlar var.

-Ölüm tanrısı sarayda zenginlik içinde yaşarken ve hiçbir şey yapmazken sokak aralarında uyuyor. Bu konuda çok yanlış hissettiren bir şeyler var ama bu konuda ne yapacağımı ya da yapabileceğimi bile bilmiyorum.

"Uyumuyor musun?"

Yumuşak sesi gecenin içinde arkamdan kıvrılıyor.

Titriyorum, bornozumu sıkıca göğsüme bastırıyorum ve uyuyan şehre gibi yapıyorum. "Uyandım."

"Başın?" "Eskisinden daha iyi."

Yanımda durmak için balkona doğru ilerliyor. Koyu renk cübbesi esintiyle dalgalanıyor ve ona baktığımda gür saçlarının rüzgârda savrulduğunu ve muhteşem olduğunu görüyorum. Adam mide bulandırıcı derecede güzel... ve anlaşılması imkânsız.

"Hizmetçi kadını çağırayım mı?" diye soruyor, ellerini arkasında kavuşturmuş ve o yoğun yeşil bakışlarıyla beni izliyor.

"Hayır." Bütün öğleden sonra uyudum diye Vossa'yı uyandırmak kabalık gibi geliyor. Rhagos beni izlemeye devam edince, sonunda ona aklımdakini sormaya cesaret ediyorum. "Neden buradayım?"

İnce ince gülümsüyor. "Bu sadece Kader'in bir cevap."

"Hayır, o değil. Demek istediğim, neden burada senin odandayım? Seninle birlikte? Kendime ait bir oda yerine?"

Rhagos uzun bir süre bana bakıyor ve ben cevabını bekliyorum. Sonra şehre dönüp gözlerini dikeyyor ve cevap gelmeyeceğini anlıyorum. Biliyorsa bile söylemiyor. Ya da belki de bilmiyor ve beni merakta bırakmak istiyor. Her iki durumda da, bu çok sinir bozucu.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum ona.

"Öyle değil mi?" Bir an için sesi o kadar ama o kadar üzgün geliyor ki şaşıyorum. "Ortak olmamız gerekiyordu," diye hatırlatıyorum ona. "Anchor ve Aspect.

Bütün tarih kitapları yazar. Birlikte çalışıyoruz." "Öyle olmadığımızı kim söyledi?"

Ama bunu söylerken bana bakmıyor. Sadece sanki cevapları varmış gibi ay ışığıyla aydınlanmış şehre bakıyor.

"Ortaklar birlikte çalışır," diye tekrar vurguluyorum. "Ama sana ne zaman bir şey sorsam bana cevap vermiyorsun. Ne zaman bir şey yapmaya çalışsam, benimle kavga ediyorsun."

"Sizin-bizim-iyiliğimiz için olmayan hiçbir şeyi yapmayacağım," diyor sonunda.

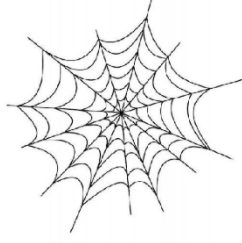
"O zaman bana yardım et! Yanlış bir şey yaptığımda bana söyle. Bir şeyi bilmediğimde söyle. Sana güvenmek istiyorum, Rhagos. İkimizin de eve dönebilmesi için seninle çalışmak istiyorum. Ama sana en basit şeyleri sorduğumda bana cevap vermezsen sana nasıl güvенеbileceğimi anlamıyorum."

Şehre bakıyor, bir kez daha sessiz. Ben yine bir cevap alamayacağım gerçeğini kabullenmişken nihayet konuşuyor. "Sözlerime olmasa da davranışlarıma güvenebilir misin?"

Bana neden soru sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Sanırım mı? Ama hangi eylemler?"

Rhagos bana gizemli bir gülümsemeyle bakıyor ve manzaraya geri dönüyor; ben de neden bahsettiğini merak ediyorum.

F

ya da bir hafta, Rhagos'un işine hapsoldum. Biz her gün diğer uzak şehirlerden haberleri beklerken, Rhagos taht odasında oturuyor ve

sarayda. Bu da akademisyenlerin, onu görmek isteyen dilekçe sahiplerinin... ve her gün daha fazla ölüm haberiyle gelen rahiplerin ziyaretleri anlamına geliyor. İlk başta bu beni şok etti, çünkü nasıl oluyor bu kadar çok insan düzenli olarak ölüyor? Ama sonra Vossa bana her yerden insanların Lord Rhagos'un onları serbest bırakması umuduyla ölümlerini ona getiriyorlar.

Ücretsiz. Onlar.

Dehşet verici. Haklıydım - Rhagos'un Suretleri burada ölümlü düzlemde cezalandırılırken kimse ölemez. Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü bilmiyorum ama hayal bile edemiyorum. Mezarlıklar çok sıkı korunuyor, çünkü ölümlerin *içeride* tutulması gerekiyor. Anneler kucaklarında ölü çocuklarıyla merdivenlere geliyor, ya yardım ya da sıkışıp kaldıkları yarı ölümden kurtulmak için yalvarıyorlar.

Daha da mı korkunç? Rhagos onlara yardım etmeyi reddediyor. Kesinlikle reddediyor.

Bunu hıyarlık olsun diye yapmadığını, canımı yaktığını bildiği için reddettiğini anlamam biraz zaman aldı. Burnumu kanatıyor, migrenimi azdırıyor ve eğer çok sert "çekerse" bayılıyorum. Bunu her yaptığında kendimi biraz daha sıkılmış ve kırılgan hissediyorum, sanki içimden yerine konamayacak bir şey çekiyormuş gibi.

Bu yüzden reddediyor.

Ve ne zaman biri gelse, ona bir şekilde soruyorum. Herkesin acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Çocukların başında ağlayan annelere dayanamıyorum.

ölmüş ama hala seğiriyor. Rhagos sinirlenir. Tekrar reddeder. Kitlelere hizmet etmek için burada olmadığını söyler.

Ama ben "lütfen" dediğim anda yapıyor.

Bu yüzden haftanın büyük bir bölümünü başımda bir bez ve zonklayan bir baş ağrısıyla geçiriyorum. Burun kanaması üstüne burun kanaması geçiriyorum ve her uykudan uyandığımda Rhagos'un yatağımın kenarında durup ince dudaklı bir onaylamama ifadesiyle bana baktığını görüyorum. Bunu yapmak istemediğini biliyorum ama kalbi olan hiç kimse bunu reddetmez.

Ayrıca onun bir kalbi olmadığına giderek daha fazla ikna oluyorum. Belki de Yüce Babamız onu bu yüzden gönderdi, bir ders alması için. Eğer öyleyse? Tutmuyor.

Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Burada, Tidewater Limanı'nda, arabalara yüklenmiş ölümlerle gelen ya da sadece bir tanrıyı (ya da çapasını) görmek isteyen insan orduları tarafından kapana kısılmış hissediyorum. Bu bir arayıştan ziyade bir gösteri gibi geliyor ve ne onun ne de benim için eve dönmek için bir şey yaptığımızı hissetmiyorum. Ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam ya konuyu değiştiriyor ya da cevap vermeyi reddediyor.

Bir şeyler değişmeli, hem de yakında.

"NE HABERİ?" LORD RHAGOS'UN SESİ TAMAMEN SIKILMIŞTI, ÇÜNKÜ BAŞKA BİR haberci bir karga ustasının üniformasıyla geldi.

Bunaltıcı, kalabalık taht odasında bir gün daha. Vossa sayesinde şık giyiniyorum ama elbiselerimi soluk, ruhani renklerden koyu, kasvetli renklere çevirmeye başladı çünkü kan lekeleri o kadar da göze batmıyor. Bir hafta sonra mendil taşımaya başladım ve şu anda bir tanesini kucağımda çevirerek kaçınılmaz beyin sıkışmasını bekliyorum. Kalabalık salonun arka tarafında bekleyen ve konuşma sırasının kendilerine gelmesini bekleyen yalvarıcıları görebiliyorum ve bundan sonra ne olacağını biliyorum.

Yine de nasıl reddedebiliriz? Reddedemeyiz.

"Haberlerimiz var Lord Rhagos," diyor karga ustası, derin bir eğilme ve ardından doğrulma hareketiyle. "Diğer şehirlerden üç karga geldi ve çok fazla bilgi taşıyorlar." Rhagos devam etmesini işaret edince adam konuşur. "Cleaver Lordu Aron Aventine'de ortaya çıktı. Ya da en azından kısa bir süreliğine. Saldırıya uğradı ve kaçtı. Görünüşlerinden bir de Adassia'da olduğu söyleniyor."

Rhagos homurdanıyor, bu bilgiyi düşünüyor. Baltalı Aron'un kim olduğunu bulmaya çalışarak zihnindeki tanrılar listesinde geziniyorum. Savaş. Doğru.

"Aventine," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde. "Ve kaçtı... nereye? Hisar'a mı?"

Karga yöneticisi rahatsız görünüyor. "Hisar'ın düştüğü haberini aldık."

Bu, Rhagos'un sıkılmış yüz hatlarında şaşkın bir ifadeyle doğrulmasına neden olur. "Düşmüş mü?"

"Yok edildi. Leydi Tadekha'nın Sureti ve tüm hizmetkârları öldürüldü ya da en azından söylenti bu yönde." Haberci tekrar eğildi. "Aventine, Toprak Toprakları geri aldı."

Rhagos'a bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki ifadeden bu haberin onu heyecanlandırmadığını anlayabiliyorum. Leydi Tadekha'nın adını hatırlıyorum - yüzen bir sarayda yaşayan sihirli tanrıça. İçimden bir ses oranın Hisar olduğunu söylüyor.

Aventine kulağa güvensiz geliyor. Eğer oradaki insanlar bir tanrıyı kovalayıp diğerini öldürdüyse, gitmek isteyeceğimiz bir yer gibi görünmüyor.

"Aventine kulağa umut verici geliyor," diye mırıldanıyor Rhagos. Ben bunu sindiremeden devam ediyor. "Kardeşimin Aspect'lerinden haber var mı? Ya da Belara'dan?"

"Leydi Belara'nın buranın güneyinde bir Aspect'i olduğunu duyduk ve Lord Gental ile Lord Vor'un Opal Kıyısı'nda olduğuna dair söylentiler var ama hiçbir şey doğrulanmadı."

"Peki ya diğer Unsurlarım? Üçüncünün yerini tespit ettiniz mi?"

Karga ustası boğazını temizler. "Üçüncüsünden henüz haber yok ama... lordum..." Yakınlarda duran birine bakıyor ve o da başını sallıyor. "Blackwall'daki Aspect'inizin geldikten hemen sonra katledildiğini duyduk. O artık yok."

Oda sessizleşiyor.

Nefesimi tutuyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Katledilmiş mi? Sandalyemin kolunu sıkıyorum, dehşete kapılıyorum. Bazen Rhagos'tan nefret eden birinin benim peşime düşeceğini unutuyorum. Birdenbire bir oda dolusu insanın önünde, üzerimde koyu mavi bir elbiseden başka bir şey olmadan otururken kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyorum.

Bu iki Aspect demek. İki hafta içinde iki Aspect. Bu kadar hızlı mı ölmeleri gerekiyor? Çünkü bana çok hızlı geliyor. Tüm efsaneler, tüm kitaplar bunu Bekleyiş gibi anlatıyordu.

tanrılar- yıllarca devam edebilir. Rhagos'un Aspect'leri bir ay bile sürmeyecek gibi görünüyor.

Bunun benim için ne anlama geldiğinden korkuyorum.

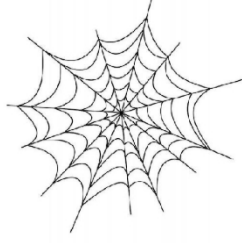
Rhagos'un soğuk, nane kokulu eli beni rahatlatmak istercesine kısa bir süre benimkine dokunuyor. Yumuşak sesi yuvarlanıyor. "Hangi Aspect?"

"Raporlarımda , Lordum."

Ona bakıp fısıldıyorum. "Şaşırmadın mı?"

Bana dönüyor, bakışları araştırıyor ve sonunda şöyle diyor: "Şaşırdım. Daha fazla mücadele edeceğimi düşünmüştüm."

I

Bütün öğleden sonra bu bilgiyi kafamda evirip çevirdim. Rhagos'un Aspect'lerinden biri ortaya çıktı... ve halkı onu hemen öldürdü.

İki kere.

Bunu anlamıyorum. Pisliğin teki olduğu kesin ama gücünü sorgulamaya gerek yok. Ölülerini dinlendirmedeği için mi? Başka bir şey mi oldu? Anlamıyorum. Neden bir tanrıyı öldürmek isteyesin ki? Senden intikam almak için sonsuza kadar zamanı var. Neden bunu riske atasın ki?

Bir şeyler gitmiyor.

Rhagos'un odasında meyve ve hamur işleri atıştırıp bir baş ağrısını daha hafifletmeye çalışırken bu konuda endişeleniyorum. Rhagos odada, ki bu hiç yardımcı olmuyor, ama benimle konuşmuyor. Sadece sessiz. Düşünceli. Dikkatli.

Belki de Rhagos'un ortaya çıkan Görünüşü bundan daha dayanılmazdı? Bu Rhagos buyurgan ve bir tür pislik, ama aynı zamanda kim olduğu nedeniyle oldukça kayıtsız. Belki de daha dinamik biriyle yaşamak imkansızdı. Rhagos'un "kibir" yönünün ne kadar rahatsız edici olduğunu hayal bile edemiyorum. Bunun çapası olan kişi için üzülüyorum.

Kapı acilen çalınıyor ve ben cevap veremeden Vossa içeri giriyor. Titriyor, gözleri kocaman ve yüzü solgun, Rhagos'ateşin yanında otururken görür görmez dizlerinin üzerine çöküp secdeye kapanıyor. Ellerini kalçalarına koyarak hızla doğruluyor ve bana geniş bir bakış atıyor. dehşet içinde baktı. ". Özel olarak konuşmalıyız. Lütfen."

Rhagos yayıldığı sandalyeden , "ne söylemen gerekiyorsa söyle," diyor. Yüzünde tembel bir can sıkıntısı ifadesi var.

Vossa bana paniklemiş bir bakış daha attı.

Yanına gidip elini tutuyorum. "Balkona gidelim, orada yalnız konuşabiliriz." Sorun her neyse vahim olmalı çünkü Rhagos'un yanında temkinli olduğunu biliyorum ama yine de ilk bana baktı. Odadan çıktık ve büyük, ahşap kapıları arkamızdan kapattım. Alacakaranlık çökmek üzere ve beyaz badanalı kerpiç evler günbatımında turuncu renkte parlıyor, yamaçtan aşağıya, aşağıdaki masmavi koya doğru iniyor. Büyük bir gemi rıhtımında, yelkenleri sımsıkı açılmış ve uzakta insanlar yoğun bir niyetle rıhtımın her yerinde geziniyor. Burada sıradan bir gün daha. Her şey normal görünüyor. Ellerimi taş parmaklıklara koyup şehre bakıyorum ve bir an için tek yapmam gerekenin bu olup olmadığını merak ediyorum - Cennete dönmeyi beklerken somurtkan bir ölüm tanrısına bakıcılık yapmak. Ya da cehenneme. Ya da ölüm tanrıları her nereye gidiyorsa. Şu anda unuttum.

Vossa yanıma geliyor ve elime dokunuyor. Parmakları buz gibi soğuk ve Rhagos'un dokunuşu gibi tuhaf bir şekilde canlandırıcı değil. "Leydim... Sizin için korkuyorum."

Endişeyle ona bakıyorum. " var?"

Kapılara bakıyor, sonra bana bir adım daha yaklaşıyor, neredeyse öpülebileceğimiz kadar yakın. Bu tuhaf bir kişisel alan ihlali ve o eğilirken kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. "Bilginlerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Yeni biri geldi, eski diller konusunda bilgili bir adam."

"Tamam." Devam etmeyince, ben soruyorum. "Eee?"

"Yani... Lordum Rhagos'un sırtında ve kolunda dövmeler var. Sana ne yazdıklarını söyledi mi?"

Başımı salladım. "Bu dili okuyamıyorum." Konuşmamı sağlayan sihir her neyse, yazmamı sağlamıyor gibi görünüyor.

Başını iki yana sallıyor. "Bu bizim dilimiz değil. Büyücü mektupları için kullanılan çok eski bir dil. Ve ben de okuyamıyorum. Başka kimse de okuyamaz ama bu bilgin bugün Lord Rhagos'la buluştuğunda sırtındaki dövmeyi gördü ve diğer rahiplerle konuştu." Sanki suçlayıcı görünmek istemiyormuş gibi geriliyor. "Nasıl dolaşmayı sevdiğini biliyorsun."

Benim var. Rhagos sandalyelerde yayılmayı sever ve taht odasında giydiği resmi siyah cübbesi dışında en sevdiği kıyafet yumuşak, bol bir pantolondan başka bir şey değildir, hepsi bu. Ayakkabı yok, gömlek yok. Birlikte odalarımızda olduğumuzda bu onun gayri resmi üniforması. Sanki bana günlerdir kaya gibi sert karın kasları ve oblik kasları olduğunu hatırlatmaya çalışıyor. Hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi mi? O kasları rüyalarımda görüyorum. Onu öyle gördüğümde hayranlık ve özlemle doluyorum... ve nefretle, çünkü

Saçıma yumuşak bir şekilde dokundu ve ona sakso çekerek boktan bir iş yaptığımı söyledi.

Vossa sustuğunda devam etmesi için elimle işaret ediyorum. "Dövmede bir şey yazıyor mu?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri kocaman. "Bilginlerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Sırtındaki 'Ölümün efendisine onu en çok memnun edecek şeyi verin' diyor."

Bir an düşündüm, kelimeler üzerinde kafa yordum. Nedense aptal beynim onun önünde diz çöktüğüm zamanı hatırlıyor, ama o bunu doğru yapmadığımı açıkça belirtmişti. Lanet olsun ona. Kelimeleri tekrar ediyorum, ve tekrar. Ve diğer Rhagos'un bu yüzden öldürüldüğünü anladığımda nefesim kesiliyor. "Ölümü istiyor. Kendisi için mi?"

Bir kez hızlıca başını sallıyor.

Sempatı duyuyorum. "Bir Aspect olmak korkunç olmalı. Tüm Unsurları öldükten sonra tekrar yükselecek, değil mi? Belki de çabucak bitmesini sağlamak için desteyi istifliyordur."

Vossa'nın soğuk elleri benim ellerimi tutuyor. " hanımefendi, o öldürülemez . Hatırladın mı?"

Sanki soğuk vücuduma sızıyor. Bağırsaklarımı ele geçiriyor ve oradan yayılıyor. Kısa bir an için unutmuştum. Rhagos serbest bırakılmak istiyor olabilir ama bu benim ölmem anlamına geliyor. Ben onun çapasıyım, ölümlü dünyaya olan bağıyım.

Ve herkes ona en çok istediği şeyi verirse, hedefte ben olurum. "Oh kahretsin."

"Kalırsanız güvenliğiniz için endişeleniyorum, leydim Max. Lütfen." Ellerimi sıktı, yüzü endişe doluydu. "Burada, Tidewater Limanı'nda kalamazsınız."

Ben de kendim için endişeleniyorum. Eğer bir bilgin Rhagos'un isteğini biliyorsa, diğerleri de eninde sonunda öğrenecektir. Neden bilmesinler ki? Bu saklanacak bir sır değil. Rhagos'u mutlu etmek istiyorlar. Ona istediğini vermek istiyorlar. Kimse sıkıcı çapa Max'in ne istediğini umursamıyor, bu yüzden kimse beni öldürmek için iki kez düşünmeyecek. Ben sadece bir engelim.

Yol engeli bile değil. Daha çok bir hız tümseği.

Eğer Rhagos'un derisinde bu dövme varsa... diğerlerinin neden hemen ortadan kaldırıldığı bir anda anlaşılır. Adamları onun emirlerine itaat ettiklerini sanıyorlar.

Ona tam olarak istediğini veriyorlar.

Vossa haklı. Gitmek zorundayız. Ona hizmet etmeyi kabul ettiğimde Rhagos'un bana söz verdiği bu göreve başlamalıyız. Ama Rhagos ilgisizlikle dolu. Hiçbir yere gitmek istemiyor. Dünyanın ona hizmet etmesine izin vermekten son derece memnunken ve övgüyü hak edecek hiçbir şey yapmazken bu adamı saraydan nasıl çıkarabilirim? Ellerini bir kez daha sıkıyorum ve Rhagos'un içeride beklediği odalara doğru geri dönüyorum. Muhtemelen hâlâ aynı sandalyede oturuyor ve yüzünde sıkılmış bir ifade var.

Onu yaşamamız gerektiğine nasıl ikna edeceğim? Üzerinde ölüm isteği dövmesi var ama pes etmeye hazır değilim. Yuvarlanıp gitmeyeceğim ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. O harekete geçmeyecekse, ben geçmeliyim. İkimiz için de en iyisinin gitmek olduğuna onu ikna etmeliyim.

Kapıları iterek açıyorum ve yüzüme sert, kararlı bir ifade yerleştiriyorum. "Rhagos? Konuşmamız gerek."

Elbette, hâlâ ateşin yanındaki sandalyede oturuyor ve alevlere bakıyor. Bakışları bana kayıyor ve dikkatini ateşe vermek yerine tamamen bana odaklandığı izlenimine kapılıyorum. Tepki olarak içimde dalgalanan ürpertiği görmezden geliyorum.

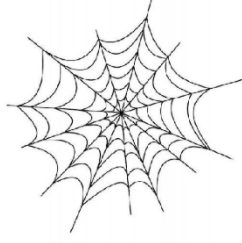
Spinner'ın uyarılarını unuttuğumu fark ettim. Rhagos'un ortaya çıkardığı duygu yelpazesine kendimi o kadar kaptırmışım ki uyarılarından birini tamamen unutmuşum.

Koru onu.

Şimdi anlıyorum ki kimse sırtındaki dövmeyi görmesin diye, ki bu dövme beni öldürmelerini söylüyor. Bunu bana neden *söyleyemediğini* asla bilemeyeceğim ama ilk görüşmeden sonra her şeyin yolunda olduğunu düşünmek benim hatam. İleriyi düşünmeyi unutmamalıyım - en büyük kusurum. Bir de insanlara güvenmek var ki o da şu anda canıma okuyor.

Bu tek seferlik bir iş değil. Rhagos ile çalışmak sadece kontrol edebileceğim bir görev listesi değil. Bu devam ediyor ve bunu unutmamam gerekiyor.

H Ben yaklaşırken ayağa kalkıyor, ellerim endişeyle elbisemin içinde düğümleniyor. Çıplak, solgun göğsünün tamamen farkında olarak ona yaklaşıyorum. "Sırtındaki dövmenin ne ne diyor?"

"Hayır."

Yapmıyor mu? Bir yanıma rahatladı. Bu, ölümümü kasten planlamadığı anlamına geliyor. Ama haberi yoksa oraya nasıl geldi? Onu oraya başka bir tanrı mı koydu? Belki de ona karşı benim bilmediğim bir komplo vardır.

"Ölmemi istediğini söylüyor, Rhagos. Herkese beni öldürmelerini söylüyor. Bunu gerçekten istiyor musun?"

Rhagos'un yüz ifadesi hemen eziyete dönüşür. Omuzlarının üzerinde dans eden karalama rünlerini görebilmek için boynunu yeterince eğmeye çalışarak iki büklüm olur. Bir süre sonra pes eder ve sadece koluna doğru uzanan yazıya bakar.

Ama bana cevap vermiyor ve bu başlı başına dehşet verici. Onun ölüm tanrısı olduğunu biliyorum ama benimkini istiyor mu? Güçleri için her zorladığında çok endişelendi ve bu beni incitti. "Bunu istiyor musun?" Korku dolu bir sesle tekrar sordum. Kendimi bir canavara mı bağladım?

Rhagos elini uzatıyor ve beni şaşırtarak, bir aşığın yapacağı gibi yanağımı okşuyor. Bakışları yoğun. "Eve gitmene yardım etmek istiyorum."

Vücudumda oluşan tüm o korkunç gerilim biraz olsun hafifliyor. Hâlâ aynı takımdayız. Bunun neden bu kadar rahatlatıcı olduğunu bilmiyorum ama öyle. Elini tutup yanağımdan çekiyorum ve kendi ellerimin arasında sıkıca kavriyorum. Ona dokunduğumda garip, keskin bir şekilde serin hissediyor ama bu nahoş değil. Hoş olmayanın tam tersi ve bana ne kadar kolay olduğunu hatırlatıyor.

bu adamın yanında aklımı kaybetmek. "Rhagos, eğer burada kalırsak beni öldürmeye çalışacaklar çünkü senin istediğinin bu olduğunu düşünüyorlar. Sırtının her yerinde bu yazıyor. Buradan gitmeliyiz. Kaçmalıyız, sen ve ben, ve kimsenin senin kim olduğunu ya da benim ne olduğumu bilmediği bir yere gitmeliyiz. Ama sensiz gidemem. Lütfen benimle geleceğini söyle." Sesim çatlıyor, çünkü bir an için benimle gelmeyeceğinden, ayaklarını yere basıp burada kalmak isteyeceğinden çok korkuyorum. Neden kalmasın ki? Ona bir kral gibi davranılıyor. Bu onun için bir kazanç - eğer kalırsa, ben öldüğüm anda eve postalanacak.

Nefesimi tuttum, cevabını bekliyorum.

Ölüm Tanrısı yüzümü inceliyor, iri yüz hatları tuhaf bir şekilde yakışıklı ve zarif. Bir kez başını sallıyor, sadece küçük bir baş sallama, sanki bu küçük hareketi yapmak bile zormuş gibi. Sonra elini yapıştığım yerden çekip duvara doğru ilerliyor.

Duvarı süsleyen süslü kılıçlardan birine yaklaşp onu süslü kınından çıkarana kadar şaşkınlıkla izliyorum. "Doğru. Silahlar. İyi fikir. Paraya da ihtiyacımız var. Erzak."

Rhagos elinde kılıçla döner ve omuz silkmeye başlar.

Doğru. O Apathy, Apathy olduğundan neredeyse eminim ve bu yüzden umurunda değil. Neden umursasın ki? Endişe duygularımdan sıyrılıyorum çünkü benimle birlikte ayrılacağına söz verdi. Bu kaçış girişiminden ben sorumluyum. Bana yardım edecek ve bu şimdilik yeterli. İlerliyorum ve koluna dokunuyorum. "Teşekkür ederim, Rhagos."

Sessiz ama beni bir şahin gibi izliyor.

Tereddüt ediyorum, sonra koluna hafifçe vuruyorum. "Aletini ısırduğım için özür dilerim." Bu sefer ağzından hayalet gibi bir gülümseme geçiyor. "Gerçekten mi?"

Tamam, haklı olduğu bir nokta var. Pisliğin tekiydi ve kendimi berbat hissetmeme neden oldu ve o anı asla unutamam. "O zaman harika biri olup kaçmamıza yardım ederek beni affettir, tamam mı? Hadi gidelim buradan. Lütfen. Gitmemiz gerek. Bu gece." O cevap veremeden Vossa'nın balkonda beklediğini hatırlıyorum.

Bir kez daha kapıları kırarak dışarı fırlıyorum ve onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Gidiyoruz," diye fısıldıyorum ona.

Yüzüne bir rahatlama çöker ve gözleri yaşlarla dolar. "Oh, leydim. Çok sevindim. Onu ikna ettiniz mi?"

Başımı sallıyorum, elinden tutup onu Rhagos'la paylaştığım dairelere çekiyorum. Tanrı ona sert bir bakış atıyor ama dikkatini tekrar kılıcına veriyor, ama hâlâ bizi dinlediği, izlediği kapılıyor

gerçekten izlemeden. "Eğer yapabilirsek, bu gece buradan gidiyoruz. Ama kıyafete ihtiyacımız var. Paraya. Erzak."

Vossa başını sallar. "Hizmetçilerin odasında bir paket hazırladım bile. Hizmetçilere kardeşimin limana gelen gemilerden birinden ziyarete geldiğini söyledim, bu yüzden malzemelerin onun için olduğunu düşünüyorlar. Onları alıp buraya getirebilirim."

"Ama o zaman herkes gittiğimizi öğrenecek," diye belirtiyorum. "Bizi durdurmaya çalışmazlar mı?" Şu anda bile Rhagos'un odasının kapısında muhafızlar bekliyor. Aslında, peşinde bir yığın insan olmadan hiçbir yere gitmiyor.

Rhagos omzunun üzerinden, "İstersen muhafızları ben halledebilirim," dedi ve kılıcı göz hizasına kadar kaldırıp dengesine bakmak için aşağıya baktı.

Vossa ve ben bakıştık. Eyvah.

"Bunun için de bir planım var leydim," diyor Vossa. "Kaçmak için gücünüze ihtiyacınız var. Güçlerini kullanmasına izin vermeyin."

Doğru. Biz sakın olmaya çalışırken onun insanların üzerine "anında ölüm" gibi gitmesi çok kötü bir fikir.

Bakışlarını bana yöneltti. "Seni saraydan sağ salım çıkarmam konusunda bana güveniyor musun?"

Ben biliyorum. Vossa ilk günden beri arkamı kolluyor. Bana yardım etmek için neleri riske attığını bilmiyorum ama onun için endişeleniyorum. "Elbette. Güvende olacak mısın? Bana yardım ettiğini bilecekler mi?"

"Ben iyi olacağım. Sırrın dudaklarımda güvende." Rhagos'a ve sonra tekrar bana baktı. "Senin için bir çantam ve birkaç pelerinim var. Bir muhafız bize yardım edecek. O sadık biri, söz veriyorum." Bakışları kendinden emin. "Bana birkaç dakika verin, döneceğim ve sizi dışarı çıkaracağız."

Ben başımla onaylayamadan beni bıraktı ve hızla odadan çıktı.

Rhagos'a bakmak için dönüyorum. En sade kılıç kınını beline bağlamakla meşgul. Hâlâ biraz fazla görünüyor ama bir tartışma başlatmak istemiyorum. "Gizli bir hikâyeye ihtiyacımız var," diyorum ona, hızlı düşünerek. "Eğer bir gemide olacaksak, gezgin gibi davranacağız. Yeni evliler. Ben senin karınım, sen de benim kocamsın ve bir yere ailemizi ziyarete gideceğiz."

"Aventine," diyor.

"Tamam, Aventine." Bir tanrıyı şehirlerinden kovdukları ve sihirli bir sarayı yok ettikleri gerçeği dışında, diğerleri kadar iyi bir yer gibi geliyor.

Ama her neyse. Planlarımızı değiştirebiliriz, sadece buradan gitmeliyiz. "Yeni evlendik, eğer soran olursa. Aslında, bırak ben konuşayım."

Dönüp bana bakıyor, gözleri dolu dolu. "Dokunuşuma tahammül edebilecek misin? Eğer senin kocan olacaksam, öyle davranmalıyım."

İçimden bir ses bana sadece toplum içinde el ele tutuşmaktan falan bahsetmediğini söylüyor. "Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım," diyorum çenemi kaldırarak. "Ama iyi bir görüntü verdiğimiz sürece kimse soru sormamalı. İnsan gibi görünmeye çalışabilir misin?"

Mükemmel kaşlarını bana doğru kaldırıyor, küçük bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Bir insan nasıl insan gibi görünür?"

Ona doğru ilerliyorum. "O kadar da... doğaüstü değil. Belki biraz daha dağınık." Sanki o gecedan beri aramızdaki bu tuhaf hava değil de birbirimize aşınaymışız gibi uzanıp gür siyah saçlarını okşuyorum. "Biraz dağınık."

Ben geri çekilirken Rhagos elimi tutuyor ve bileğimi nazikçe kavlıyor. "Benim olmak seni rahatsız edecek mi?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Yoksa beni yine ısıracak mısın?" Bana bakışı hem meydan okuyucu hem de alaycı. Sanki ona saldırmam ikimizin de içinde olduğu bir tür kötü şakaymış gibi. Bu konuda kızgın değil. Eğleniyor mu?

Daha önce nefessiz kaldığımı mı sanıyordum? Şu an hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. O korkunç anla ilgili benimle dalga geçiyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sesi kızgınlığın tam tersi gibi geliyor.

Ve sikini ısırdım.

"Rhagos, ben-"

Kapılar açılır ve Vossa yıpranmış bir halde aceleyle içeri girer. Kollarında kocaman bir sandık vardır ve kapılar arkasından kapanana kadar bekler. Kapılar kapandıktan sonra sandığı yere bırakır ve büyük bir çanta da dahil olmak üzere eşyalarını çıkarmaya başlar. "Madavar ve bir arkadaşı birazdan dışarıdaki muhafızlarla yer değiştirecek. Hazır olduklarında kapıyı çalacaklar." Bana uzun kahverengi bir kumaş parçası uzattı. "Bunu giy."

Şimdiye kadar gördüğüm en sıkıcı ten rengi tonunda bir elbise, ki bu mükemmel. Onu giyiyorum, sonra pelerini omuzlarıma atıyorum ve başlığı saçlarımin üzerine çekiyorum. Rhagos'a koyu renk bir pelerin veriliyor ve o da yüzünü gizlemek için pelerini yüzüne iyice çekiyor. Pek iyi değil. Hâlâ heybetli ve biraz da ürkütücü görünüyor ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok.

Vossa bana bozuk paralarla dolu bir çanta uzatıyor ve Rhagos'a da çantayı veriyor. "Yiyecek, su tulumları ve kıyafet değişiklikleri var. Daha fazla bozuk para da koydum. Onları rıhtıma varana kadar sakla. Kardeşim Atollo *Darkwitch*'te yelken açıyor. Ona seni benim gönderdiğimi ve soru sormamasını söyle. Kesedeki paraları ona ödeyin. İsimleriniz Kemma ve Taros, ve şafakta ayrılmanız gerekiyor. Bu iş için yeterli olacaktır."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki düğüm büyüyor. "Peki ya bekçi? Ona ne kadar ödeyeceğiz?"

Duraksıyor. "Madavar'ın hastalığa eğilimli genç bir kızı var. Tanrıların Lord Rhagos'a yardım etmesine iyi gözle bakacağına dair ona söz verdim. Umarım haddimi aşmamışımdır."

Olamaz, hasta bir çocuk. Rhagos'un onu vaktinden önce öldürmemesi karşılığında kaçmamıza yardım edecek. Umarım çocuk Rhagos evine dönmeden ölecek kadar hasta değildir, yoksa işler gariipleşebilir. "Tabii ki haddini aşmadın. Sorun yok. Değil mi Rhagos?"

Tek söylediği "Seni takip ediyorum".

Vossa bana endişeli bir bakış attı. Elini tekrar okşuyorum. " yok."

Kapı hafifçe çalınıyor ve donup kalıyoruz. Kalbim sıkışıyor ve Vossa'nın bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum.

"Vakit geldi leydim," diye fısıldıyor. "Hazır mısınız?"

Hazır değilim. Dehşete düştüm. Daha önce hiç avlanmamıştım ve herkesin ürkütücü davrandığı iplikçi köyünde yürürken yaşadığım o tedirgin anlar bile bunun yanında hiçbir şeydi. Sanki saraydan dışarı adım atarsak, kafamızda hedefler olacakmış gibi hissediyorum. Ve bu görevde bir ortağım ve bir dostum olması yerine, gerçek bir top ve zincirim var. Her fırsatta benimle savaşacak olan Kayıtsızlığın Rhagos'u var çünkü bu onun doğasında var.

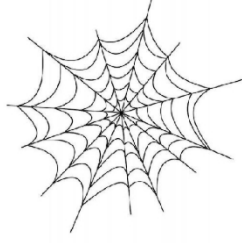
Ama diğer seçeneğimiz nedir? Burada kalıp pes etmek mi? Rhagos'un adanmışlarının gelip beni öldürmesini mi bekleyelim çünkü tanrılarının bunu istediğini düşünüyorlar? Bunu da yapamam. Bu yüzden Vossa'ya gülümseyip başımı sallıyorum. "Kemma ve Taros. *Darkwitch*. Atollo. Hatırlayacağım." Düşüncesizce onu kollarıma çekip sarılıyorum. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Vossa."

Beni sıkıyor, kokluyor ve geri çekildiğinde gözlerini silip Rhagos'a bakıyor. "Özür dilerim lordum. Derinize yazdığınız emirlere itaatsizlik ettiğimi biliyorum ama bunu leydiniz için yapıyorum."

Yavaşça başını sallıyor. "Bu gece ikimizin de ölmesini istemiyorum."

Ama biraz garip, biraz sert, sanki her heceyi ağızından çıkarmak için savaşıyormuş gibi söylediğini düşünmeden edemiyorum. Gerçi sormaya vakit yok, çünkü Vossa kapıyı açıyor ve gitme vakti geliyor.

E Çok gergin olmama rağmen rıhtıma kadar kazasız belasız geliyoruz. Vossa'nın muhafız arkadaşı Madavar, bizi hala şaşırtıcı derecede yoğun olan kalabalık rıhtımlara götürüyor

Bu geç saatte bile. Etrafta dikilip konuşan adamlar, kasaların üzerine atılmış zar oyunları ve Madavar'ın burada olmasına sevinmemi sağlayacak kadar çirkin görünümlü karakterler var. Rhagos'un yanında kendimi güvende hissetmediğimden değil. Güvende hissediyorum. Sadece onun kalabalık kontrol yöntemlerinin kasabaya kolayca girip izin vereceğini sanmıyorum.

Darkwitch'i bulmamız birkaç dakika alıyor, ama bulduğumuzda Madavar bizi ileriye doğru sallıyor ve ona ilk kez iyice bakıyorum. Yelkenleri olan bir korsan gemisi ve önünde birkaç adam oyalanıyor.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyor bir denizci öne çıkarak. Birkaç dişi eksik ve yüzü sert ve çizgili. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki bir sorunmuşuz gibi bizi inceliyor.

"Benim için Atollo'yu bul," diyor Madavar. "Onun için yolcularım var."

Adam kaşlarını kaldırıp beni sertçe inceliyor. En azından öyle olduğunu düşünüyorum çünkü kalabalığa karışmak için gözlüklerimi çıkarmak zorunda kaldım, akıllıca olduğunu bildiğim ama pişman olduğum bir karar. Bir an bana bakıyor ve Rhagos sanki hak iddia ediyormuş gibi omzuma kocaman bir el koyuyor. Arkamdan adama ters ters baktığını hissedebiliyorum. Belli ki bütün o "çaktırmama" konuşmamızı çoktan unutmuş, ben de elini okşayıp denizciye gülümsüyorum, sanki evli bir çiftin gecenin bir yarısı bir korsan gemisine yolcu olarak gelmesi çok normalmiş gibi.

Kim bilir? Belki de bu dünyada öyledir.

Sonunda Atollo ortaya çıkıyor, köşeli bir yüzü ve traşlı bir kafası olan çirkin görünümlü bir genç. Yine de Vossa'nın zeki gözlerine sahip ve onu görünce hemen kendimi daha iyi hissediyorum. En azından o elini uzatıp bekleyene kadar.

Gardiyan bana baktı. "Şimdi iyi olacaksın." İkimize de başıyla selam verdi, bakışları Rhagos'un üzerindeydi. "Sözünü unutma."

Konuşmaması gerektiğini hatırlatmak için Rhagos'un elini daha sıkı sıkıyorum ve elimdeki keseyi Atollo'ya uzatıyorum. "Vossa geminizde bizim için yer bulabileceğinizi söyledi. Mümkün olduğunca çabuk gitmeliyiz."

Yüz ifadesi değişmiyor ama parayı alıyor ve saymıyor bile, sadece tuniğinin ön kısmına sokup okşuyor. "Burada bekleyin. Kaptanla konuşup özel ihtiyaçları karşılayıp karşılayamayacağımıza bakacağım."

"Teşekkür ederim."

Ağzı sert bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve para dolu çantayı tekrar okşuyor. "Hayır, teşekkür ." Gemiye giden rampaya geri dönüyor ve ben Rhagos'la rıhtımda yalnız kalıyorum.

Dakikalar geçiyor ve denizciler bize sırtarak ve alçak sesle fısıldayarak içmeye ve kumar oynamaya devam ediyor. Aklıma Atollo'nun paramızı alıp kaçmış olabileceği ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığı geliyor. Ama o Vossa'nın kardeşi. Bunu yapmaz, değil mi? Rhagos'un elinin omzumda kıpırdadığını hissediyorum ve dönüp ona bakıyorum. "İyi misin?"

Çenesi sert bir çizgiye oturmuş ve hiç de iyi görünmüyor. "Bu adamların sana bakışını beğendiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır." Neden böyle düşüneyim ki? Bunu sormak çok garip. "Ama bu uzun sürmeyecek. Yakında dönecek."

Rhagos'un eli belime gidiyor ve beni daha yakına çekiyor, sonra kapüşonumu başımın üzerinde daha derine çekerek yüzümü gizliyor. Bu biraz sahiplenici ve tuhaf bir şekilde tatlı, onun gibi bir pislikten gelmesi garip. Belki de kendi malı olarak gördüğü şeylere başka erkeklerin bakmasından hoşlanmıyor. Bu düşüncelerimi bozuyor ve ondan uzaklaşmak istememe neden oluyor. Ama yapmıyorum. Ben deli değilim. Bu kaba görünümlü adamların önünde birleşik bir cephe olmalıyız. Yolculuğa çıkan yeni evli bir çift.

Gece yarısı.

Bir korsan
gemisinde. Tabii
ki.

Atollo kısa bir süre sonra dönüyor ve arkasından güverteye çıkmamızı işaret ediyor. Minnettarlıkla pelerinimi vücuduma yakın tutuyorum ve ter ve içki kokan acımasız görünümlü denizcilerin yanından geçip geminin güvertesine çıkan dik ahşap rampayı tırmanıyorum. Adımımı attığım anda gıcırıyor ve umduğumdan çok daha az sağlam olduğunu hissediyorum. Geminin limanda hafifçe sallanıp durduğunu hissedebiliyorum ve bu da tedirginliğimi artırıyor.

"Size kamaranızı göstereyim," diyor Atollo, karanlık güvertede ilerlerken keskin hareketlerle. "Sen ve kocan normal bir yolcu ranzası için para ödüyorsunuz." Omzunun üzerinden bana bir sırtış fırlatıyor. "Yine de kaptana başka şekillerde ödeme yapmak isterseniz daha iyi kamaralar ayarlanabilir."

"Ben evliyim," diye itiraz ediyorum, şok olmuş bir halde.

"Gece yarısı yolcularımızın çoğu da öyle."

İğrenç.

Atollo aşağıya açılan küçük bir tuzak kapısını açıyor ve ardından çürük görünümlü merdivenden inmemizi işaret ediyor. Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve eğiliyor. "Kocan neden böyle görünüyor?"

Uh oh. Şimdiden yakalandık mı? Rhagos'a dönüp ona en aptal yeni evli gülümsememi veriyorum, elini tutup sıkıca kavıyorum. Hâlâ tam olarak insan gibi görünmüyor. Cildi sanki hiç bronzlaşmamış gibi -ki muhtemelen bronzlaşmamıştır- olağanüstü solgun ve onda biraz... fazladan bir şeyler var. Sanki yüzde yüz elli oranında bir insan normal bir bedene sığdırılmış ve tam olarak uymuyor. "Sadece solgun. Hastaydı. Ve eminim bizim için ayırdığınız oda da iyidir." Eğiliyorum. "Vossa soru sormaman gerektiğini söyledi."

"Vossa'nın sana verdiği isimler neler?" Atollo sorar, ifadesi kurnazdır.

"Kemma ve Taros."

"Evet." Sırıttıyor. "Buraya çok fazla Kemma geliyor. Kocanı her zaman yanında tut, olur mu Kemma? Erkekler gemide pek kadın görmezler. Başının belaya girmesini istemezsin."

Rhagos sertleşir.

Bir şey söylemesin diye elini acı verecek şekilde sıkıyorum. "Harika. Bunu unutmayacağız."

Atollo'nun peşinden gidiyoruz ve onu Vossa ile karşılaştırmadan edemiyorum. Çok tatlı ve son derece güvenilir biri ama

Atollo beni geriyor. Belki de şakacı, tembel gülümsemesinden ya da yanından geçtiği herkesi kolunun alt kısmına vurarak selamlamasından, yani kanka tokalaşmasının bu dünyadaki versiyonundan. Ve yanından geçtiği insanlar hiç de iştah açıcı tipler değil. Bir ısırik sandviç için beni (ve Rhagos'u) öldürecekmiş gibi görünüyorlar.

Geminin içi sıkışık ve karanlık, sanki yüzen bir tabutun içinde yürüyormuşuz gibi hissediyoruz. Aşağıdaki güverteler sıkışık ve Rhagos başını eğiyor. Boyum kısa ama sanki tavan benim de saçlarımı kazıyacaktı gibi geliyor ve bu da tedirginliğimi artırıyor. Atollo bizi dar bir koridora götürüyor ve sonra tıpkı benim yatakhane dolabımdaki gibi katlanır bir kapı açıyor. "Burası senin odan."

Onu geçip içeri giriyorum ve burası bana yine yurttaki dolabımı hatırlatıyor. Duvara yaslanmış küçük, dar bir ranza, kirli çarşaf ve yastık yok. Altında çantalarımız için yer var ve... hepsi bu. Bırakın yatağı paylaşmayı, Rhagos'la benim içeride kalmamıza bile zar zor yetecek kadar yer var. Ama tamam. Bu konforla ilgili değil. Hayatımızı kurtarmak için kaçıyoruz. "Harika. Teşekkürler." Rhagos içeri girerken memnun görünmeye çalışıyorum, odayı incelerken yüzünde hoşnutsuz bir ifade beliriyor. Bir süre kambur bir şekilde düşündükten sonra yatağın kenarına oturuyor.

İkimiz için çok küçük, dar bir yatak, fark etmeden edemiyorum.

Atollo odaya doğru eğilir, elleri kapı çerçevesinin iki yanında durur ve bir an için ifadesi değişir. "Kız kardeşim nasıl? Durumu iyi mi? Güvende mi?"

Yüzündeki değişim karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. O kendini beğenmiş korsan çocuk gitmiş, yerine herhangi bir genç gibi görünen bir çocuk gelmişti.

"O iyi," diyorum sessizce. "Mutlu. Sağlıklı."

"Güvende," diye ekliyor Rhagos.

Atollo uzun bir nefes verir ve bir kez başını sallar, sonra yüzüne o iğrenç gülümseme geri döner, sanki bir maske takıyormuş gibi. "Gel bakalım. Sana tuvaleti göstereyim."

Aventine'e varana kadar yeni evimiz olacak küçük bölmenin etrafına bakıyorum ve banyo olmadığından emin oluyorum. "Oh. Tamam."

Sanırım ortak bir tane var? Burası için büyük umutlarım yok ama saray beni şımarttı. Akan suyu vardı ve banyo yapmak istediğimde hizmetçiler küveti benim için ılık, kokulu suyla doldururlardı. Bu... aynı olmayacak. Ama kendi evimde öldürülmekle

uyumak ya da İyi Gemi Lolipop' binip kaçmak, ben tamamen geminin yanındayım. Bunun kolay olmayacağını biliyordum.

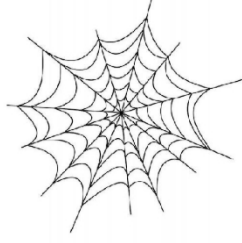
Kolay olsaydı bu bir görev olmazdı, değil mi? Önümüzdeki birkaç hafta... ya da ay... ya da her neyse, halka açık bir tuvaleti kullanmak zorunda kalmaktan korkmanın bir anlamı yok.

Bir gemi yolculuğunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Tanrım, eğer aylarca Rhagos'la o dolapta kalmak zorunda kalırsam... Ne yapacağımı bilmiyorum. Onun devasa vücudunu, yatağa yaslanışını ve bir şekilde tüm odayı kaplayışını ve beni izleyişini hayal ediyorum. Her zaman, her zaman beni izleyişini.

Titriyorum ve bu korkudan değil.

"C Benimle gel," diyor Atollo ve kapı çerçevesinden uzaklaşıyor. İsteksizce arkadan takip ediyorum ama Rhagos bize katıldığında ve onun varlığını arkamda hissettiğimde memnun oluyorum. Eğer Bir ay önce bana ölüm tanrısının benim için rahatlatıcı bir varlık olacağını söyleseydiniz, deli olduğunuzu düşünürdüm. Ama o yanımdayken kendimi çok daha güvende hissediyorum ve beni kolladığını biliyorum. Sonuçta ölmemi isteseydi sarayda kalabilirdik. Apathy olmak onun için en kolayı. Bu kaçak görevde bana katılması muhtemelen onun için çok şey ifade ediyor ve omzumun üzerinden ona minnettar bir bakış atıyorum.

Yeşil bakışları benimkileri yakalıyor ve gülümsememe şaşırmış görünüyor. Tekrar öne doğru dönüyorum ve ağır elini omzumda hissediyorum, sanki sadık bir koca gibi beni koruyor.

Sonra bir sıçan botumun üzerinden geçti.

Bir çılgılığı bastırıyorum, çünkü gecenin bir yarısı ve onları göremesek bile gemi insanlarla dolu - onları duyabiliyoruz ve yıkanmamış bedenlerin kokuşmuş kokusu her yerde. Geriye doğru sendeleyerek Rhagos'un göğsüne çarptım. Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni sabitliyor.

"Farelere dikkat edin," diyor Atollo kayıtsızca.

Fareler. Hem de bir sürü. Aman Tanrım. Birdenbire yerden birkaç metre yükseklikteki o küçük yatak çok güzel görünmeye başladı. Dar koridorun en ucunda, yerde yatan insanları görüyorum ve hayal bile edemiyorum. Bunun iyi bir seyahat deneyimi olduğunu kim düşünebilir?

Ama sonra işler daha da kötüleşiyor. Dar koridorun sonunda, uyuyan birkaç kişinin üzerinden geçiyoruz ve o, üzerinde tahta bir kapak olan bir varili işaret ediyor. "İçme suyu. Sabah zil çalınca yemek servisi yapılacak. Herkesi takip edin ve bir kâse alın."

"Harika," diyorum belli belirsiz.

Uyuyan bir adama tekme atar, adam battaniyesini de yanına alarak yuvarlanır ve çürük bir kapıyı çekerek açar. Hemen korkunç bir koku yayılıyor. Dışarıdaki bir ev gibi kokuyor ve bunun ne olduğunu tahmin edebiliyorum. İçeri girmemi işaret ediyor. Onun yerine içeriye bakıyorum. Karanlık, sadece tuvaletteki delikten çıkan ışıkla aydınlanıyor, garip bir şekilde. Öne doğru eğildim ve evet, her şeyin diğer taraftaki suya düşmesine izin verecek kadar büyük bir delik. Çok şık. Daha da tuhafı, bir taraftan geçip tuvalet "deliğinde" kaybolan uzun bir ip var ve ne kadar uzun süre bakarsam bakayım çözemiyorum. "Neden bir ip var?"

"Suya giriyor," diyor Atollo, gerçekçi bir şekilde. "Kıçınızı temizlemeniz gerekirse, yukarı çekin ve ıslak ucunu kullanın."

"Oh," diyorum belli belirsiz. Çünkü buna ne diyebilirsiniz ki? Bu bir... kaka ipi. Buradaki maceramda karşılaşacağımı düşündüğüm şeyler arasında kaka ipi en alt sıralarda yer alıyor.

Aventine'e gidene kadar hayatım böyle geçecek, bu yüzden sineye çekmeliyim.

Kulübeye geri döndüğümüzde, sıkışık odaları görünce rahatlıyorum, çünkü şimdilik onlar benim. Burada yerde uyuyan insanlar, fareler ve kaka ipi yok. Tüm bunlar benim için biraz fazla ve hepsini sindirmeye çalışıyorum. Bunun zor olacağını biliyordum. Buraya geldiğim ilk gün Arla beni Tidewater Limanı'na götürmüştü. Bütün gün yürüdük, tuvaleti yol kenarındaki çalılıklarda kullandık ve derelerden su içtik. Port Tidewater'a vardığımda bir ara sokakta uyudum ve hemen ardından fakirler tarafından soyuldum.

Ama hiçbir şey beni bu korkunç gemiye hazırlayamadı. Belki de sıkışık, yüzen bir pislik tabutu gibi hissettirdiği ve kaçmanın bir yolu olmadığı içindir. Ormanda yürürken kaçabilirim. Tidewater Limanı'nın ara sokaklarından mı? Kaçabilirim. *Darkwitch*'te gidecek hiçbir yer yok. Ve her yerde beni öldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünen pis korsanlar var... ve sonra ölü bedenime korkunç şeyler yapıyorlar.

Ürperiyorum.

"Adamlar tavernadan döner dönmez yola çıkıyoruz," diyor Atollo rahat bir sırıtışla. "Denize açılana kadar kamaranda kalman senin için en iyisi olabilir. Dikkat çekmemeye çalış." Ben cevap veremedim kapıyı arkasından kapattı ve beni Rhagos'la yalnız bıraktı.

Yatağın üzerinde bıraktığımız çantaya bakıyorum. Giydiklerimiz dışında tüm erzakımız bu kadar. Fazla bir şey gibi gelmiyor. Paramızın büyük bir kısmını bu hücre karşılığında Atollo'ya verdiğimiz biliyorum. "Aventine'e varmamızın ne kadar süreceğini sormalıydım."

"Muhtemelen cevabı beğenmezsiniz."

Yanılmıyor. Kollarımı kavuşturup çantaya bakıyorum. Yatağın üzerinde devasa görünüyor ama bunun tek nedeni yatağın çok küçük olması. Bir önseziyle kollarımı uzatıyorum ve ellerim karşı duvara çarpıyor. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Rhagos bana bakıyor, bekliyor, tavan çok kısa olduğu için başı eğik. Korkunç derecede rahatsız görünüyor. Yatağı işaret ediyorum. "İçeriye mi istersin, dışarıyı mı?"

"Dışarıda. Eğer biri odamıza girerse, seninkini değil benim vücudumu görür ve duraklar... sence de öyle değil mi?"

İçeri zorla mı girmişler? Bunu düşünmemiştim bile ama arkamızdaki kapıya baktığımda ne bir mandal ne de bir kilit mekanizması var. Sadece mahremiyetimiz varmış gibi davranan katlanabilir bir tahta parçası. Histerik bir kahkahaya karşı koyuyorum. "Bunu hiç düşünmemeye çalışıyorum."

Homurdanıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, sonra pelerinimi omuzlarımdan çekip beceriksizce ellerimde tutuyorum. Asacak hiçbir yer yok. Aslında çantamızı yere koymaktan korkuyorum çünkü o zaman fareler içine girecek. Onu bir yastık gibi yatağın başına taşıyorum, sonra pelerinimi lekeli yatağın üzerine seriyorum ve duvara bakacak şekilde yavaşça uzanıyorum. Tahta boyalı ama altından eğri büğrü, çürümüş ve berbat görünüyor.

Tüm bunlar çok güvensiz hissettiriyor.

Rhagos kenarda otururken yatak gıcırıyor ve inliyor, kalçasının benimkine bastırıldığını hissediyorum. Uzanmıyor -henüz değil- ama yakında uzanacak ve o zaman birbirimize yaslanacağız çünkü gidecek başka yerimiz yok.

Yatakta kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum. Güvertede biri bir şeyler bağırıyor, sonra tekne yalpalıyor ve suyun içinde sertçe sallanıyor. Sanırım ayrılıyor. Atollo'nun söylediklerini düşünüyorum, adamlar meyhaneden döner dönmez yola çıkacağımızı. "Gecenin bir yarısı yola çıkıyorlar," diyorum hafifçe. "Bu normal mi?"

"Yasalara uyan gemiler için değil mi?" Rhagos'un sesinde eğlenen bir ton var, sanki sormak zorunda kaldığım için içten içe gülüyor. Yine de haklı. Hayır.

Gemiye binmek için ne kadar ödersek ödeyelim, eğer iyi durumdalarsa kimse gece yarısı kaçamaz.

Kapana kısılmışlık hissi yoğunlaşıyor ve bu gemideki tüm korkutucu görünümlü korsanları düşünerek ürperiyorum. Vossa güvende olacağımızı söylemişti ama ben hiç de güvende hissetmiyorum. Bu insanlar Rhagos'un kim olduğunu öğrendikleri an onu öldürmek isteyecekler. Arkası herkese bunu yapmasını söylüyor. Ben yürüyen ölü bir kadını. Ve tamamen dehşete düşmüş durumdayım. Kalkıp sıçan istilasına uğramış, sıkışık, tabut gibi gemiden dışarı fırlama dürtüsü yoğunlaşıyor. "Burada kalmak istediğimi sanmıyorum Rhagos," diye geveliyorum.

"Benim adım Taros," diye hatırlatıyor bana. "Peki başka seçeneğimiz var mı?"

Biz yapmayız. Ondan benimle gelmesini istedim çünkü ölmeye hazır değildim. Benimle bu göreve gelmesini istedim. Sanırım geride kalıp kaçınılmaz cinayeti beklemek gibi bir seçenek var. Ama ben de yuvarlanıp ölmeyeceğim.

Rhagos ağırlığını sert, dar yatağın kenarında kaydırıyor. Sonunda yanıma doğru gevşiyor ve sonra iri vücudu benimkine yaslanıyor. Etinin nanemsi serinliğini hissedebiliyorum, ama bundan daha fazlası, burada sıkışıp kalmış olmanın sıkışık hissine katkıda bulunuyor. Rhagos'un bile gidecek bir yeri yok. Bana dokunuyor ve bu gemi Aventine'e inene kadar tekrar tekrar dokunmaya devam edeceğiz.

Ve Aventine'de bir tanrıyı kovdular. Neden tekrar *oraya* gidiyoruz?

Sessizce ağlamak için elimden geleni yaparak yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum. Ben hayattayım. Bu görevi tamamlayacağım ve bir gün daha savaşacağım. Bunu başarabilirim.

Ama şu anda çok ama çok korkuyorum. Yakışıklı bir tanrının koca bedeni sırtıma yaslanmış olsa da kendimi... yalnız hissediyorum. Herkesin beni öldürmek istediği garip bir dünyada tamamen ve tamamen başıboş.

Büyük bir el omzuma dokunuyor. "Neden üzgünsün?"

"Neden üzgünüm?" Boğuk bir sesle söyledim. "Tehlikeli bir yere giden yüzen bir tabutta mahsur kaldık ve senin kim olduğunu öğrenen herkes beni öldürmek isteyecek. Paramız yok, ne yaptığımıza dair hiçbir fikrimiz yok ve nereye gideceğimize dair hiçbir fikrimiz yok. Herkesin seni öldürmek istediği bir sarayı terk ettik ve bir korsan gemisine atladık. Çok korkuyorum."

Kolumu ovuyor. Sadece bir kez, ama garip bir şekilde rahatlatıcı. "Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Rahatlatıcı sözler, ama Rhagos çelişkilerle dolu bir adam. Sırtında beni öldürme talimatı vardı, ama o beni her zaman dairelerinde istedi.

Bana oral seks konusunda kötü olduğumu söylemesine rağmen. "Senin hakkında ne düşüneceğimi hiç bilmiyorum."

"Mmm."

Gözyaşlarımı tekrar siliyorum, onlardan nefret ediyorum. "Sabah daha pozitif olacağım," diyorum ona. "O zaman bir oyun planı yapacağım. Ama şu anda kendimi çok ama çok yalnız hissediyorum."

Duraksıyor. Bir an için bunu inkâr edeceğini düşünüyorum. Benimle birlikte bu küçük, rahatsız yatağa sıkıştığını ve nasıl yalnız kalabileceğimi? Ama yine omzuma dokunuyor. "Max, yalnızsın."

Ve derin, nazik bir tonda verilen bu garip yanıt kafamı daha da karıştırıyor.

GEMIDEKİ İLK GÜN İNANILMAZ DERECEDE UZUN GÖRÜNÜYOR. YEMEK YİYORUZ

VE

Çantamızdaki yiyecek ve suyu içiyoruz, çünkü Atollo'nun dikkat çekmememiz için yaptığı öneriyi düşünmeden edemiyorum. Eğer bir korsan bizi gözden uzak durmamız konusunda uyarıyorsa, bu *gerçekten* çok iyi bir fikir gibi görünüyor. Rhagos ve ben kamaramızda mümkün olduğunca uzun süre takılıyoruz, ancak penceresiz ve uzanacak çok az yer olduğu için sonunda klostrofobik hissetmeye başlıyorum. Ayrıca tuvalet yok ve ben de ancak bu dayanabiliyorum. Sonunda kabinimizden ayrılmak zorunda kalıyorum.

Rhagos benimle gelmekte ısrar etti, ben de rahatladım. Kulübemizden yalnız ayrılmak istemiyorum. Zaten kendimi yürüyen bir hedef gibi hissediyorum. Uzun, donuk renkli pelerinini giyiyor ve ben de onu normal göstermeye çalışarak saçlarını karıştırıyorum.

İşe yaramıyor. Ne olursa olsun hala doğaüstü bir havası var. Sadece ayakta durarak bile dikkat çekiyor. Eğer ben ona bakmaktan kendimi alamıyorsam, başka kimse de alamayacaktır. Ama kapüşonunu iyice çekerek yüzünü olabildiğince gizliyor ve bu benim gözümde "hey bize bakın!" diye bağırırsa da, elimizdeki tek seçenek bu. Elimi uzatıyorum ki alabilsin, sonra da tuvalete ve su bidonumuzu doldurmak için topluluk variline gidiyoruz.

Dışarıda yaptığım kısa bir gezinti bana içeride kalmanın daha akıllıca olduğunu söyledi. Artık gün ışığı olduğu için güvertenin her yerinde sürünen ve koridorları kirleten insanlar var. Kimse küçük kamaralarında kalmak istemiyor ve yanlarından geçip gitmek zorunda kaldığımız yolcular da en az korsanlar kadar tehlikeli görünüyor. Temiz olmayan erkekler bana bakıyor ve bir adım arkamda yürüyen "kocam" olmasına rağmen kasıtlı olarak yoluma yayılıyorlar. Erkekler mum ışığında geminin ahşap zemininde bıçak bileyip zar atıyor ve

Tuvalet için sıra var. Sırayı geçmek sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ve insanlar öksürüp alçak sesle fısıldaşırken kendimi göz teması kurmadan dümdüz karşıya bakmaya zorluyorum. İyi ki gözlüklerimi takmamışım, çünkü kaç kişinin bize baktığını görmek istemiyorum. Her şeyin benim için karanlık bir bulanıklık olması daha iyi. Gördüğüm az şey yeterince kötüydü.

Rhagos, garip kalbi sağ olsun, en azından yeni evlenmiş özenli bir koca gibi üzerimde geziniyor. Elini omzumdan ayırmıyor ve arada sırada bir adam fazla yaklaştığında beni kendine doğru çekiyor ve sanki beni kalabalıktan koruyormuş gibi bir kolunu uzatıyor.

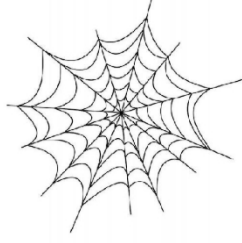
Kamaramıza döndüğümüzde o kadar rahatlamış oluyorum ki, bir daha asla küçük odamızın mahremiyetinden çıkmak istemiyorum. Perişan bir halde yatağa geri dönüyorum -çünkü gidecek başka yer yok- ve uyumaya çalışıyorum.

İki uzun, acı dolu gün böyle geçer. Her saat yüz gibi geliyor ve her nefes sıkışık ve sıkışmış hissettiriyor. Tüm bunlar olurken gemi dalgaların üzerinde usulca yuvarlanıyor ve ben bir denizde yol aldığımızı varsayıyorum - varsayıyorum, çünkü güverteye çıkamayacak kadar korkuyorum. Buradaki yolcular yeterince kötü. Daha da sert olan denizcilerin yakınında olmak istemiyorum.

Parlayan tek nokta Rhagos, garip bir şekilde. O sürekli bir varlık. Hareket edebileceğimiz fazla yer olmadığı için sürekli birbirimize dokunuyoruz; bir bacağımız burada, bir kolumuz orada. Geceleri koca vücudu benimkine dayanıyor ve uyandığımda kolu belimde oluyor. Geçmişimiz düşünüldüğünde, onunla bu kadar küçük bir alanda sıkışık olmaktan nefret edeceğimi düşünebilirsiniz, ama aslında bu rahatlatıcı. Onun çok daha büyük bedeninin sürekli baskısı bana bu konuda asla yalnız olmadığımı hatırlatıyor ve aslında o bana yaslandığında uyuyabiliyorum. Bu en ufak bir cinsellik de değil.

En azından benim tarafımda değil. Eğer onun tarafındaysa, bunu saklamak için harika bir iş çıkarıyor. Bu kokuşmuş, fare istilasına uğramış gemide seksi bir şey düşünmek zor.

T

Zaman geçiyor. Yeterince hızlı değil ama geçiyor.

Bazen yapacak pek bir şey olmadığında, Rhagos'un yanındaki karyolada yatıyor ve onu tanımaya çalışıyorum.

Bu tahmin ettiğim kadar iyi gidiyor, yani çok kötü gidiyor. Bana cevap verdiğinde, asla gerçek bir cevap vermiyor. Tanrı olduğu için mi muğlak yoksa umurunda olmadığı için mi muğlak bilmiyorum. Kayıtsızlığın Yönü olduğunuzda umursamanın zor olduğunu hayal ediyorum.

Ve şimdi iki kat eminim. Hatta ona soruyorum. "Hangi yönden olduğunun farkında olduğumu biliyor musun?" Durmadan sallanan, gıcırdayan gemide sıcak, kokuşmuş bir öğleden sonra ona soruyorum.

"Öyle misin?" Sesinde hafif bir eğlence belirtisi var.

"Evet. Bana söylemek istemediğini söylediğini biliyorum. Ama merak etmeden duramıyorum. Benim yerimde kim olsa merak ederdi, biliyorsun." O sustuğunda devam ediyorum, ellerim karnımın üzerinde düzgünce katlanmış, başım çantamın üzerinde. Muhtemelen bir tabutun içinde yatıyormuşum gibi göründüğümü fark ediyorum ve öyle de hissediyorum. "Vossa ve ben bunun hakkında çok konuştuk," diyorum.

"Peki hangi sonuca ?" "Senin Apati olduğun."

Sessiz.

Omzumla onu biraz dürtüyorum. "Sorun değil, biliyorsun. Utanılacak bir şey değil. Sadece seni biraz daha iyi anlayabilmek için bilmek istedim. Seni biraz daha anlayabilmek için. Bu işte birlikte olduğumuz için, değil mi?"

Rhagos homurdanıyor, bu evet demek olabilir.

"Her neyse, bu dördünden en olası olanı Apati. Sen Hedonizm değilsin. Bu oldukça açık."

"Hayır mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla ve yüzüm ısınıyor çünkü şimdi onun sikini ağzıma aldığım ve bana ona boktan bir oral seks yaptığımı söylediği o korkunç anı düşünüyorum. Bunu düşünmek istemiyorum -hiç düşünmemeye çalışıyorum- ama elimde değil. Tanrım, umarım o günü hatırlamıyordur. "Akademisyenler Hedonizm yönlerinin nasıl hareket edeceğini anlatıp durdular. Seni memnun etmek için odana bir sürü şey koydular ama sen onları hiç almadın. Burun baharatı yok - sanırım bu benim dünyamda kokain gibi bir şey." Gevezelik ediyorum ama umurumda değil. Tüm bu konuşmalar yapacak bir şey. "Tatlı yok, şarap yok. Sana yatak hizmetçiliği bile teklif ettiklerini söylediler ama ilgilenmemişsin. Sen Hedonizm değilsin."

"Anlıyorum."

"Bir süreliğine Kibir olabileceğini düşünmüştüm ama bu konuda liderliği bana bırakıyorsun ve Kibir'in bunu yapacağını sanmıyorum, anlıyor musun? Daha doğrusu, konu görevler olduğunda Kibir'in daha hevesli bir tip olacağını düşünüyorum ve sen bunu umursamadın. Eğer sana kalsaydı, sanırım hala sarayda olurduk."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Ses tonunda alaycılık var ve dirseğimle onu tekrar dürtüyorum. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. Haksız mıyım?"

Bir an düşünür. "Şart değil." "Kesinlikle."

"Yalan söylüyor olabilirim."

"," diye kabul ediyorum. "Ama bana öyle olduğunu söylemezdin."

Kıkırdıyor.

"Ve bana seni eylemlerine göre değerlendirmemi söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve senin eylemlerin kesinlikle Apati."

Rhagos sessiz.

"Bunda utanılacak bir şey yok," diye hatırlatıyorum ona. "Apati olmayı sen seçmedin ki. Yukarıdaki büyük adam sadece seni cezalandırıyor ve bunu sisteminden atmaya çalışıyor. Hepsi bu. Eve döndüğünde, yeni ve gelişmiş bir Ölüm Lordu olacaksın gibi görünüyor. Sanırım bu dört gözle beklenecek bir şey?"

"Mm." İkna olmuş gibi görünmüyor.

Onu suçlamıyorum. Bana sorarsanız tüm bunlar bir ders almak için oldukça boktan bir yol, ama kimse almadı. "Her neyse, kim ve ne olduğunu biliyoruz, bu yüzden dediğim gibi, çalışacağız. İşlerin başında ben olacağım. Sen sadece benimle kal ve ben seni sonuna kadar bu işin üstesinden getireceğim." Uzanıyorum

ve elini ya da okşamaya çalışıyorum. Onun yerine kalçasını okşuyorum ve o korkunç saksoyu tekrar düşündüğümde vücudumda sıcaklık kıvrılıyor.

Tabii ki bana bunun korkunç olduğunu söyledi. O bir apati. Yaptığım hiçbir şey bu adamı memnun etmeyecekti çünkü onu memnun etmek imkansızdı.

"Özür dilerim," dedim ona. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Amacımız senin ayakta kalan son tanrı olman, bu yüzden bunu gerçekleştireceğiz. Tamam mı?"

Bana bakıyor, yeşil gözleri çok yoğun. "Ve tüm bunlar için yanımda kalmaya istekli misin?"

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "İkimiz de başka seçeneğim olmadığını biliyoruz." "Yok."

"Ama yapsam bile... Yapabilir miyim? Biz arkadaşız ve bazen her zaman yanınızda olacak bir arkadaşla ihtiyaç duyarsınız. Eve dönebilmem için bu görevde bana yardım ediyorsun ve ben de senin eve dönmene yardım edeceğim."

Bana o kadar uzun süre ve o kadar sert bakıyor ki, yoğun incelemesi altında kıvrılmak istiyorum. Ama yapamıyorum, karyolada yer yok. Bir çift sardalya gibi tıktık tıktık doluyuz. Ama sonra Rhagos bana küçük bir gülümseme veriyor, kasvetli yüzündeki ifade garip bir şekilde güzel. "İkimizi de eve götürmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Ona bakıyorum. "O zaman hedefimiz bu." Onun için neredeyse biraz kötü hissediyorum - ölüm tanrısı olarak, gülümsemelerin ya da mutlu şeylerin tanrısı değil. Kimse onunla tanıştığı için heyecanlanmaz. Ve o... o kadar da kötü değil mi? Onu tüm ilgisizliğinden arınmış bir şekilde hayal etmeye çalışıyorum ve bunu yapmak çok zor. Onun hakkında çok az şey biliyorum ve o daha da azını sunuyor. "Aventine'e vardığımızda nereye gitmemiz gerektiğine dair fikrin var mı? Bu arada bana hâlâ berbat bir fikir gibi geliyor."

Omuz silkiyor. "Eğer şehir bir nakliye merkeziyse gemimiz ortama uyum sağlayacaktır, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım mı? Ya ondan sonra?" Tekrar omuz silkiyor.

Ne harika bir plan. Hayal kırıklığımı bastırıyorum. "Bence tapınaklardan uzak durmalıyız. İlk başta bize yardım edebilirler ya da savaş tanrısına yaptıkları gibi seni de öldürmeye çalışabilirler. Yeni evliler gibi seyahat ederek gizli kalacağız ve etrafa soracağız. Belki birileri bir şeyler bilir ve bize yardımcı olabilir."

Rhagos uzun bir süre düşündü ve sonra bana baktı. "Bırakayım da sen önden git."

Başımı sallayıp ona sempatik bir gülümseme veriyorum. Elbette öyle. Kendi başına liderlik edecek kadar cesareti yok ve bu onun suçu değil.

Sadece ilgisizlik.

Gerekirse etraftan dolanırız.

KONUŞMALAR VE ŞEKERLEMELER ARASINDA UYANIYORUM VE Rhagos. Uyanık, yüzünde düşünceli bir ifadeyle tavana bakıyor. Başka bir zaman, uyandığımda yüzünde aynı yoğun, düşünceli ifadeyle beni izliyor. Bir elimi gözlerime sürterek uyanmaya çalışıyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Oh, tamam." Arkama yaslanıyorum ve havasız havayı derin derin içime çekiyorum. Kamara aşırı sıcak ve sıkışık hissettiriyor, ama dışarıda daha iyi kokmuyor ve güverteye çıkmamamız talimatı verildi. "Sanırım henüz Aventine'de değiliz?"

Bana cevap verirken Rhagos'un sesine eğlence karışıyor. "Yakında, belki?"

Ona bakıyorum. "Sen hiç uyur musun? Bir Aspect olarak?" Onu hiç böyle bir şey yaparken gördüğümü sanmıyorum, sarayda aynı odayı paylaştığımız zamanlarda bile. Sadece benden kaçmanın yollarını bulduğunu sanıyordum, ama şimdi bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

"Beni yemek yerken gördün mü?" diyor o alçak, derin sesiyle. "Ya da içerken? Ya da başka bir ölümlü işlevi?" Yüzü esrarengizdir. "Burada senin yanıdayım ama yine de ölüm tanrısıyım, değil mi?" Tepkimi görmek için beni izliyor. Sadece başımı sallıyorum, çünkü bunların hiçbiri artık beni şaşırtmıyor ve zaten tüm bunlar hakkında bir önsezim vardı. "Açlık ve biliyordum, bu yüzden sürekli yiyip içiyorum." Şu anda bile midem guruldayarak yeni bir beslenme vaktinin geldiğini hatırlatıyor. "Ama emin değildim

uyku hakkında. Özür dilerim."

"Pardon?" Cevabıma şaşırmış görünüyor. "Neden?"

"Çünkü en azından uyurken tüm bunlardan kaçabiliyorum." Elimi sıkışık çevremize doğru sallıyorum. "Bunu bile anlamıyorsun."

Sert ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Cezalandırılıyorum, değil mi? Tüm bunların cezanın bir parçası olduğu düşünülebilir."

"Sanırım." Yan dönüyorum, elimi yanağımın altına sokuyorum ve onu inceliyorum. Belki uyku sersemliğinden, belki de paylaştığımız yerin darlığından, ama onunla yatakta uzanmak hem samimi hem de

Rahat. Sanki gelmiş geçmiş en boktan pijama partisindeymişiz ama yine de beraberiz gibi. "Bana kendinden biraz daha bahset."

Ölüm Tanrısı merakla bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Rhagos hakkında." Parmağımla onu dürtüyorum. "Nasıl ölüm tanrısı oldun? Bir yarışma vardı da kısa çöpü sen mi çektin? Gönüllü mü oldun?"

Bir an düşünür. "Ne kadarını söyleyebileceğimden emin değilim."

"Kurallara aykırı olduğu için mi? Eğer öyleyse, bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece seni merak ettim. Hepsi bu."

Rhagos bana tekrar bakıyor ve bir an için öyle bir yalnızlık ve özlem parlıyor ki nefesim boğazımdan kaçıyor. "Eğer yapabilseydim... sana bu rol için yaratıldığımı söylerdim. Kardeşim de ben de Yüce Baba'ya hizmet etmek için doğduk. Ölüm tanrısı olmayı seviyorum. Yalnızlık değil." Kelime boğazından kopmuş gibi görünüyor ve sonra tamamen sessizleşiyor.

Tamam, bu... garipti. Ama yine de Rhagos garip bir adam. "İş tatmini önemlidir. Beğendiğine sevindim."

Bana ince ince gülümsüyor. "Çok fazla seçeneğim olduğu için mi?"

Biraz omuz silktim, düşündüm. "Yani, olabilir mi? Herkes er ya da geç sana gelir, değil mi? Birçoğunu seçebilirsin. Onları nihai ödüllerine yönlendirebilirsin. Ya da ölümden sonraki hayatlarını sonsuz bir sefaletle dönüştürebilirsin. Bunda çok büyük bir güç var."

"Peki sen benim hangisi olduğumu düşünüyorsun?" diye soruyor, beni dikkatle izleyerek. Yan dönüp bana bakıyor ve sonra aramızda birkaç santim mesafe kalıyor, burunlarımız birbirine değmeye yakın, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Her zaman sahip olduğu o serin, naneli auranın hafif kokusunu alıyor. Bir an için benimle flört edip etmediğini merak ediyorum. Bana oral seks konusunda en kötüsü olduğumu söylediği ve onu ısırmamı istediği için pişman olup olmadığını. Ama hareket etmiyor. Beni öpmeye çalışmıyor. Sadece o sakın, sessiz yoğunluğuyla bana bakıyor.

"Senin kötü bir adam mı yoksa iyi bir adam mı olduğunu düşünüyorum? Bunu mu soruyorsun?" Yine omuz silkiyor.

Düşünerek dudaklarımı yalıyorum. "Bilmiyorum. Dünyanız hakkında yeterince bilgim yok. Sadece tanrılar arasında kimin kim olduğuna dair temel bilgiler çünkü onlardan biriyle karşılaşabiliriz. Ölümden sonraki hayatınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yine de bana anlatabilirsin, değil mi?"

"Hayır."

"Doğru. Tamam o zaman, sadece sana dayanarak tahmin ediyorum." Apati konusunu açmıyorum çünkü bu onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. Sanırım beni de rahatsız ederdi. Tüm kusurlar arasında en sinir bozucu olanı bu gibi görünüyor. Hedonizm kulağa yorucu geliyor ama bir parti gibi. Bu adam kesinlikle bir parti değil. "Seni tanıdığım kadarıyla..." Düşünüyorum, zor. Onunla tartıştığım onca zamanı düşünüyorum. Bana dokunduğu ya da beni koruduğu tüm zamanları... ve beni ittiği tüm zamanları. Kişiliği tam bir kaos. Ama etrafımızdakilere karşı asla acımasız olmadı. Ölüm tanrısı olarak işini yapmak istemedi, elbette, ama ben bunu Apati'ye bağlıyorum. Vossa'ya ve saraydaki diğer hizmetkârlara karşı her zaman sakin ve saygılıydı. "Kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum," demeye cüret ediyorum. "Bence insanlar için doğru olanı yapmak istiyorsun. Ama... belki de bazen nasıl yapacağını bilmiyorsun."

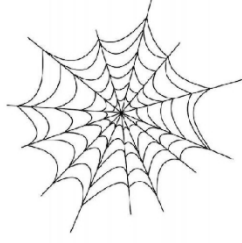
Homurdanıyor. "Bu yüzden cezalandırılmıyor muyum?"

"Muhtemelen." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Ne yazık ki sen de bana mahkumsun. Bu durumda körler sağırılar birbirini ağırlar. Ben de sizin dünyanız hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o yüzden pek rehber sayılmam."

"Değilsin," diye kabul ediyor ama dudaklarında bir gülümseme var.

Onu tekrar dürtüyorum ve nedense alınmıyorum. Bu sadece Rhagos'un Rhagos olması.

A

Sıkışık bir uykuyla geçen bir gecenin ardından akıl sağlığımın sınırlarına ulaşıyorum. O gün kabini öncekinden daha fazla terk ettik. Karyolanın darlığından ağrıyor ve

Bacaklarımı uzatamıyorum ve küçük odamız klostrofobik hissetmeme neden oluyor. Tüm gün boyunca diğerlerinin seslerini, yerlerde gezinen farelerin koşuşturmalarını, suyun ve deniz kuşlarının sürekli sesini duymamız da yardımcı olmuyor. Erzakımız azaldığında, geminin yemeğini beklemek için diğerleriyle birlikte dışarı çıkıyoruz. Herkes kaseler getiriyor ve içlerine berbat, yağlı görünümlü bir güveç dolduruluyor. Herkes koridorlarda durup yemek yiyor ve ben de kamaralarımıza çekilip bu pisliği baş başa mideye indirmek istiyorum (çünkü bir demirci olarak bu pisliği bile yiyebilecek kadar açım) ama fiçıya gitmediğimiz sürece içme suyu almamızın bir yolu yok. Bu yüzden dışarı çıkıp diğerleriyle birlikte sırada bekliyoruz. Denizcilerden birinin tatlı su fiçısını getirmesini beklerken fısıltılar duyuyorum.

Bizim hakkımızda fısıltılar.

Onun yanından hiç ayrılmıyor.

Onun saklanan bir lord olduğunu mu düşünüyorsun?

Hayır. Çok çirkin. Çok garip. Çok büyük. Lordlar cılızdır.

Çirkin mi? Onlar da benim baktığım adama mı bakıyorlar? Çünkü yüz hatları büyük ve her biri tek başına tuhaf görünebilir, ama yüzünde mükemmel bir şekilde bir araya gelmiş gibi görünüyorlar. Geleneksel olarak yakışıklı değil, hayır, ama Rhagos'un yüzünde o kadar etkileyici ve yoğun bir şey var ki, ona bakmak nefes kesici. Onunla birlikte olmanın sorunlarından biri de bu - muhteşem yüzünü ve çerçevesini boktan, tuhaf kişiliğiyle uzlaştırmaya çalışmak. Ama kendime sürekli hatırlatıyorum ki tanrılar

iyi adamlar olsalardı sürgün edilip eşit derecede boktan dört kişiliğe bölüneceklerdi. Onlar şımarık veletler ve Yüce Baba onları böyle cezalandırıyor.

Öyle bile olsa.

Suyumuzu alıp odamıza dönerken hiçbir şey söylemiyorum.

Odalarına geri çekiliyorlar.

Çok kibirliler. Bizden daha iyi olduklarını

düşünüyorlar. Zenginler mi sence?

Olabilir.

Gidip görmek için fazla bir şey gerekmez.

Güzel kız. O kalçaların arasında seve seve bir tur atardım.

Sertçe yutkunup etrafıma bakıyorum. Gölgeler, sıkışık ortam ve gözlüksüzlüğüm yüzünden bu kokuşmuş, pis kalabalığın içinde kimin konuştuğunu anlayamıyorum. Bizden bahsetmiyor bile olabilirler, diye düşünüyorum kendi kendime. Başka biri hakkında konuşuyor olabilirler. Ne de olsa o kadar da "güzel" biri değilim ve Rhagos da yakışıklı. Yine de tedirginim ve kulübemize dönerken Rhagos'a daha da yakın duruyorum. Eğer konuştuklarımızı duyduysa bile görmezden geliyor ama boynumdaki ağır ve serin eli için minnettarım.

Geminin yemekleri - tabii buna yemek bile denebilirse - beni hasta ediyor. Gecenin bir yarısı midemin guruldaması ve itirazıyla , keskin ağrılar bağırsaklarıma doğru fırlıyor. Doğrulup karnımı tutuyorum. "Aman Tanrım."

"Ne oldu?"

Midem tekrar guruldarken ve bağırsaklarım sıkışırken bile ona "Tuvalete gitmem gerek," diyorum. O berbat yahniyi ve etin tuhaf tadını düşünüyorum. Kötü olduğuna on dolarına bahse girerim. O boku memlekette bir köpeğe yedirmezdim ama görünüşe göre burada yolcular için sorun yok. Midemin itiraz etmesine neden olan şeyin bu olduğundan hiç şüphem yok ve karyoladan kalkıp botlarımı aceleyle ayağıma geçiriyorum. "Gelmek zorunda değilsin."

"Öyle değil mi?" Sesi her zaman olduğu gibi tembel ve sıkılmış.

"Her neyse, acele et." Kusacak mıyım yoksa diğer ucundan bir şey mi çıkacak emin değilim, tek bildiğim arınmaya ihtiyacım olduğu.

Odamızdan aceleyle çıktım ve koridora yöneldim. İlk defa, tuvalet için fazla sıra yoktu ve buna minnettarım. Uyuyan, üst üste yığılmış bedenlerin üzerinden geçip koridorda uzanan insanların yanından geçiyorum. Her zaman aylak aylak dolaşan yolcular olur, o yüzden bunu pek önemsemiyorum. Tam zamanında tuvalette oluyorum ve vücudum boşaltımını tamamladığında, kendimi kaba, dağınık ve bitkin hissederek zayıf bir şekilde karnımı tutuyorum.

Bu en kötüsü.

Kıyafetlerimi yeniden bağladım, alnımdaki nemli teri silmek için kolumu kullandım ve sonra banyonun kokuşmuş bölmesinden çıktım. Benden sonra tuvaleti kullanmak için bekleyen bir adam var ve ona yarım bir gülümseme verip koridorda ilerlemeye başlıyorum.

Beni tutup geriye doğru çekti ve kolu göğsümün üzerinden geçip küçük göğsümü sıktı. "Ağız dolusundan başka bir şey değilsin, değil mi?"

İğrenç nefesi ve üzerimdeki korkunç elleri karşısında dehşete kapılarak sıkıntılı bir çığlık attım.

"Bunu paylaşacak mısınız?" diyor başka bir adam, bana doğru bastırarak. Birdenbire iki kokuşmuş adamın arasına sıkıştım ve korsan mı yoksa diğer yolcular mı olduklarını bilmiyorum. Tek bildiğim çok büyük bir tehlike içinde olduğum.

"Bırakın beni."

Gölgelerin arasından gözleri parlayan üçüncü bir adam belirlediğinde bile bir el ağzımı kapatıyor. Arkasında iki kişi daha var. "Bize neyin var göster, Wittis."

Eller -pek çok el- eteklerimi kavırıyor, kumaşı yırtıyor. Beni tutan ellere karşı mücadele ediyorum, düşünemeyeceğim kadar korkuyorum. Bunca zamandır gerçek bir tehlike altında olduğumu hiç düşünmemiştim. Elbette, ölüm tanrısıyla seyahat ediyorum ve insanlar beni öldürmek istiyor, ama her zaman bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağımı varsaydım. Bu gerçekten eve çarpmayacaktı. Ne de olsa bu dünyaya bir amaç için getirilmiştim, değil mi?

Ama belki de değildim.

Kıyafetlerimin ilk katmanı sökülürken, dehşetle fark ediyorum ki belki de hiçbir amaç yoktur. Belki de burada, güvertede, yabancılar tarafından toplu tecavüze uğrayarak öleceğim.

Ağzımı sıkıyan eli ısırarak başka bir protestoyu boğmaya çalışıyorum ama ne kadar tekmeleşsem ve çırpınsam da beni bırakmıyor. Göğsümü o kadar sıkıyor ki sanki göğsümden kopacakmış gibi hissediyorum ve nefes alamıyorum. Elleri beni pençelerken, giysilerimi yırtarken ve kişisel alanımı ihlal ederken her saniye sanki bir milyon yıl sürüyormuş gibi geliyor.

Tıpkı geri kalanıma tecavüz etmek üzere oldukları gibi.

Çırpınarak bir adama tekme atıyorum ve şaşkınlıkla yere yığılıyorum. Bir saniye sonra burnumdan kan fişkırıyor ve bir eliyle ağzımı kapatan adam, zihnim bıçaklanıyormuş gibi hissederken bile tiksinti dolu bir ses çıkarıyor. Gözlerimin arkasında acı alevleniyor ve bir bulanıklığın içinden Rhagos'u görüyorum.

Adamların arasına dalıyor, her birini bir kenara itiyor ve o yaparken adamlar yere yığılıyor. Dar koridorda yaklaşırken bir öfke bulutuna benziyor -bir ölüm meleği- ve tam bana doğru geliyor.

Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Zaman yavaşlıyor. Rhagos yanından geçerken her adam yere yığılıyor, ta ki sadece beni tutan kötü adam kalana dek. Rhagos eğilirken beni esir alan kişi duvara yaslanıyor ve salon taze kan kokuyor. Başım o kadar kötü ağrıyor ki yere yığılmak istiyorum ama Rhagos eğilirken acıyla savaşımaya çalışıyorum.

"O benim *karım*."

Elini beni göğsüne bastıran adamın alnına vuruyor ve kafamın içinde yeni, taze bir acı patlıyor.

Bayılıyorum.

SOĞUK, ISLAK BİR BEZ ALNIMA HAFİFÇE BASTIRILIYOR.

Gözlerimin arkasında zonklayan bir acı var ve bez yanaklarımı ve yüzümü nazikçe silerken inliyorum. Bez tekrar daldırıldığında ve ardından taze, soğuk su cildime sürüldüğünde bir kaptaki suyun sesini duyabiliyorum.

Gözlerimi açmayı başarıyorum, kirpiklerim Rhagos'un üzerime eğildiğini, yüzümü nazikçe yıkarken yüzündeki endişeli ifadeyi gösterecek kadar dalgalanıyor. Üzerimizdeki tavanı yanlış anlamadıysam, kamaramıza geri döndük. Aklımdan görüntüler geçiyor, beni hırpalayan yabancılar, tehlikede olduğumu fark etmenin dehşeti ve sonra Rhagos'un koridorda adım adım ilerleyerek adamları hiçbir şey değilmiş gibi kenara ittiğini görüyorum.

Onları öldürdü. Sanki hiçbir şey değillermiş gibi canlarına okudu. İki ya da üç değil, altı... belki sekiz. Bana çok fazla dokunuyormuş gibi geldi. Bunu yaptığı için üzgün bile değilim.

Beni bildiği tek yolla kurtardı. Ölmeme izin verebilir ve turunu Apati olarak sonlandırabilirdi, ama bunun yerine beni kurtardı.

Yüzümü tekrar yıkamak için hareket ettiğinde elini tutuyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Rhagos hiçbir şey söylemiyor, sadece bezi yere bırakıyor ve o unutulmaz, yoğun yeşil gözleriyle beni inceliyor.

Sanki bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Benim için yarım düzine adam öldürdü. Dahası, gizli bir yerde saklanıyor olmamız gerekiyordu.

Birileri soru soracaktır. Atollo sıçıp batırdığımızı anlayacak. Herkes bilecek.

Yine peşimizden gelebilirler. Ama bu sefer saklanacak, kaçacak bir yer yok. "Sanırım sırrımızı ele verdin," diyorum titrek bir gülümsemeyle.

Bezi tekrar eline alır ve sıkar. "Cesetleri denize atarsam bir şey bulabileceklerini düşünüyor musun?" Bezi gözlerimin üzerine koyuyor ve serin nem gözlerimin arkasındaki bıçakları köreltmeye yardımcı oluyor.

"Sen... *ne*?" Ne zamandır ? Bunu gerçekten yaptı mı?

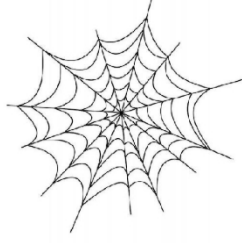
"Endişelenmene gerek yok." Nemli beze hafifçe bastırarak alnıma dokunuyor. "Dinlen, Max."

"Burada benimle kal." Körü körüne elini tutuyorum ve bulduğumda kendi ellerimin arasına sıkıştırıyorum. "Bir daha güverteye çıkma. Sadece yanımda kal, tamam mı?"

Çok sessiz. bir şekilde cevap bekliyorum ve sanki söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sanki umutsuzca bana söylemek istediği bir şeyi saklıyormuş gibi. Ama o sadece elimi okşuyor, parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Dinlen, Max," diye tekrarlıyor. "Güvendeyiz."

Dinleniyorum. Ve uykuya geri dönerken, zarif, kayıtsız Rhagos'un ölü bedenleri güverteye sürüklediğini ve sonra beni kurtarmak için onları kenardan aşağı attığını hayal etmeye çalışıyorum.

W

Uyandığımda Rhagos koruyucu bir şekilde bana sarılmıştı ve çantamız katlanır kapının önüne itilmişti. Kapıyı açmaya çalışmak isteyen herkes için küçük bir engel.

ama başımızın ne kadar büyük bir belada olduğunu hatırlattı. Gizli görevde olmamız gerekiyordu ve Rhagos yarım düzine insanın üzerine "ölüm tanrısı" gibi gitti. Morarmış göğsüme dokunuyorum ve beni korumak için yaptıklarından pişmanlık duymuyorum ama bu işleri karmaşık hale getirecek.

Geminin son derece sessiz olduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Normalde sürekli bir insan mırıltısı olur ama bu neredeyse... çok sessiz. Bu bana huzursuz bir his veriyor. Sanki herkes yanımda kimin olduğunu biliyor ve ondan kaçıyor... ya da saldırmak için doğru anı bekliyor.

Yatakta doğruldum, doğal olmayan sessizlik beni telaşlandırdı. Hava ağır geliyor. Sanki dünya bir şeyi bekliyormuş gibi. Ensemde ürkütücü bir karıncalanma var, bu dünyaya adım attığımda hissettiğim duygunun aynısı. "Tuhaf bir şeyler oluyor," diye fısıldıyorum Rhagos'a. "Sen de hissediyor musun?"

Cevap vermiyor.

Bu hiç şaşırtıcı değil. İstedığım zaman bana asla cevap vermez. Buna alışkınım. Ama bu içimdeki tuhaf duyguyu görmezden geleceğim anlamına gelmiyor. İlerliyorum, kapıya dokunuyorum ve eğilerek içeri giriyorum. Her şey sessiz.

Rhagos aniden, "Geri çekil oradan," diyor ve kulaklarım patlıyor.

"Ben sadece-"

Gürültülü bir kükreme olur ve gemi yalpalar. Sert.

Odamızın küçük dolabında uçarak yatağın üzerine düşüyorum ve Rhagos bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Bir an için dünya sallanıp eğiliyor ve midem güçlü bir protesto veriyor.

Gemi inliyor, ahşap gıcırıyor, öyle yüksek sesle gıcırıyor ki sanki pes edecekmiş gibi hissediyorum ve sonra yavaşça kendini düzeltiyor. Rhagos'un omuzlarına bir kolumu doladığını ve göğsümün neredeyse yüzüne bastırıldığını geç de olsa fark ederek boğuk bir nefes veriyorum. "O da neydi öyle?"

"Bilmiyorum." Beni yere bıraktı ve yerde kayan çantamızı tekmeleyerek yoldan çekti. "Burada bekle."

Kapıyı itip açıyor ve gidiyor.

. Burada mı bekleyeyim? Deli mi bu? Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. İtirazımı yutarak kolunu tutuyorum ve koridordan güvertenin üstüne çıkan merdivene doğru ilerlerken ona tutunuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde koridor yolcularla dolu, herkes bir arada ama yine de ürkütücü bir sessizlik var. Birkaçı merdivenin yanında bekliyor ama biz yaklaşınca geri çekilip bize yer açıyorlar.

Rhagos yukarı tırmanıyor, ben de peşinden gidiyorum ve güverteye çıktığımız anda yüzüme rüzgarlı, tuz yüklü bir hava çarpıyor. Gemi dalgalarla birlikte yuvarlanıyor ve gıcırıyor ama günlerdir ilk kez temiz hava solumak ve güneş ışığını hissetmek o kadar iyi geliyor ki havada duman kokusu olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

Havada koyu, kirli bir duman bulutu kıvrılıyor, geminin üzerinde daha kalın bir pus var. Dümenin yanında birkaç kişi yan tarafta asılı duran kırık ve yanmakta olan direğe kovalarla su atıyor.

Ölüm Tanrısı bana bakıyor, sanki onu takip ettiğimi yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatıyor ve sonra bir elini enseme koyarak beni yanına yönlendiriyor. Güvertenin her yerinde insanlar toplanmış, korkuluklara doğru ilerliyor ve uzaklara bakıyorlar. Hiçbir şey göremiyorum, çünkü etrafımızı bir duvar gibi insanlar sarmış. Yüz hatlarında gri bir ifade olan Atollo'nun yanından geçiyorum, yüzünde bir korku ifadesi var. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra uzaklara bakıyor. "Ona senin için yaptıklarımı hatırlamasını söyle," diye mırıldanıyor ben yanından geçerken. "Ona acı çekmeme izin vermemesini söyle."

Neden bahsettiğini sormak istiyorum ama Rhagos beni parmaklıklara doğru yönlendiriyor. İnsanlar bana sürtünüyor, kiminle olduğumu anlıyor ve dehşet içinde kaçıyorlar. Ellerimi parmaklıklara koyup dışarı bakıyorum... ve başka bir gemi görüyorum.

Ufkun kenarında. Mürettebatın yüzlerini görebileceğim kadar yakın değil ama güvertede duran insanları seçebiliyorum. Gemi bizimkinden daha büyük ve daha şık görünüyor ve direğin üzerinde siyah bir bayrak dalgalanıyor.

Bu beni endişelendiriyor. Siyah bayrak korsan demektir... en azından benim dünyamda öyleydi. Burada tek boynuzlu atlar ve gökkuşakları olduğunu düşünemiyorum. Bir korsan dünyasındayız.

Ama onların gemisinin daha güzel olması ve bizimkine hızla yaklaşıyor olması beni tedirgin ediyor. Rhagos'un koluna yapıştım.

"Güverteye bak," diye mırıldanıyor Rhagos. "Büyücülerini gör."

"Büyücüler mi?" Yankılanıyorum. Gözlerimi kısarak gemiye bakıyorum ama her şey bulanık. Bu noktada umursamadan cebimden gözlüklerimi çıkarıyorum ve her şey daha net bir görüntüye . Diğer geminin güvertesinde de adamlar var ama en yüksek güvertenin tepesinde tuhaf, aynı üniformayı giymiş iki adam duruyor ve sanki bir masanın üzerine eğilmiş gibi görünuyorlar. "Bu ne anlama geliyor?"

Birden hava tekrar ağırlaşıyor ve kulaklarım patlıyor.

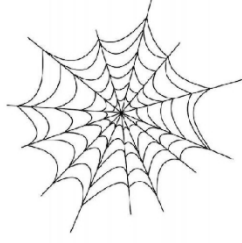
Rhagos telaşlı bir bakışla bana döndü. Beni tutup geminin kenarından uzaklaştırıyor, kendini ve pelerinini etrafıma sarıyor.

Birisi "**Ateş topu**" diye bağıyor. Bir çarpışma.

Bir sıcaklık dalgası güvertenin üzerinde yuvarlanıyor, saçlarımı yakıyor ve cildimi anında kurutuyor. Rhagos'un elleri sanki beni en kötüsünden koruyabilirmiş gibi her tarafımda, büyük bir eli başımın yanında, beni göğsüne yaslıyor, diğer kolu etrafımızdaki ateş alevlenirken şiddetle gövdeyi sarıyor.

Hayatımın en yavaş saniyesi ve sadece bir saniye. Çünkü bir sonraki anda havaya uçuyoruz.

I

Dumanlı havada süzülüyorum, ağırlıksız. sıcak, sanki bir ateşin ortasında duruyormuşum gibi.

Sonra sert bir yüzeye, suya çarptım.

derinlikler. O kadar dibe batıyorum ki üzerimdeki ışık sönükleşiyor ve yüzeye çıkmam sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Bunu başardığımda, ciğerlerim yanıyor ve görüş alanımın kenarında sürünen bir karanlık var. Ama kırıyorum ve derin nefesler çekiyorum. Bir, iki kez - sonra su yüzümü tokatlıyor ve tekrar dibe batıyorum, giysilerim ağırlaşıyor ve beni aşağı çekiyor.

Nefes almak için tekrar yüzeye çıkıyorum ve başım acı içinde çığlık atıyor. Suyun üstünde her yerde siyah duman var ve ne olduğunu bilmiyorum. Denize mi düştüm?

Bir sonraki düşünce: Ateş topu büyülerini burada gerçek bir şey mi?

Öksürüyorum, su fişkırtıyorum ve kolumun yanından geçen bir tahta parçasına uzanıyorum. Kollarımı üzerine koymaya çalışıyorum ama beni tutacak kadar büyük değil ve bir kez daha bırakıyorum. Bir tahta parçası daha geçiyor, sonra da bir ceset.

Dehşetle geri çekildim, bakındım.

Gemi - *Darkwitch* - tamamen yıkılmış durumda. Dumanın en yoğun olduğu bir tarafta, enkazı yavaş yavaş sulara gömülüyor. Tahta parçaları ve çöpler göz alabildiğine yüzüyor ve bizi bombalayan -ateş topuna tutan- gemi hiçbir yerde bulunamıyor. Hâlâ yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için yeterince uzağı göremiyorum. Çok fazla duman var.

Başka bir ceset sürüklenerek geçiyor, yüzü yere düşmüş. Uzanıp adamı nazikçe ters çeviriyorum, sadece hayatta olmadığından emin olmak için - ve geriye hiçbir yüz kalmıyor. Ön tarafı yok.

Ondan geriye hiçbir şey kalmamış. Yangında yok olmuş. Öğürerek, suyun içinde geriye doğru çırpınarak uzaklaşıyorum.

Büyük eller beni arkamdan tutup kenara çekti.

Çılgılık atıyorum, su sıçratıyorum ama onun Rhagos olduğunu fark ediyorum. Çene hizasındaki kalın saçları mürekkep siyahı bir karmaşa halinde kafatasına yapışmış ve burnundan aşağı su damlıyor. Bana o yoğun bakışlarıyla bakıyor, sonra beni kolunun altındaki fiçıya doğru çekiyor. "Tut şunu."

Daha fazla deniz suyu öksürerek varile tutunmaya çalışıyorum ama kollarım onunki kadar uzun değil. Sadece bana doğru dönüyor ve beni tekrar suyun içine atıyor. Rhagos nefesinin altında bir küfür ve sonra yakınlarda sürüklenen bir ip parçası buluyor. Onu fiçinin etrafına doluyor, düğümlüyor ve sonra ipi bana uzatıyor. Bu sefer dönmeden ipe tutunuyorum ve varil dalgalı yüzeyde sallanırken bir anlığına rahatlayabiliyorum.

"Ne... ne oldu?"

"Ateş topu," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Gemi. Yok oldu." Dehşet içinde dumanı tüten enkaza bakıyorum. "Bunu yaptıklarına inanamıyorum." Şok olmuş bakışlarımı ona yönelttim. "Bizim için mi avlanıyorlardı?"

Bana bilmem gereken her şeyi anlatan bir bakış atıyor ve kendimi korkunç derecede suçlu hissediyorum. Alt dudağım titremekle tehdit ediyor, ben de yanağımın içini ısıırıyorum. Ağlamak işe yaramayacak. Bir planım olmalı. Güvende olduğumuzda ağlayabilirim. Bulanık, soğuk sulara bakıyorum ve başka bir ölünün sürüklenip gitmesini izliyorum. "Sadece biz mi hayattayız?"

"Kim bilir?" Yanımda yüzüyor. "Yaralandın mı?"

Kendimi biraz pişmiş sosis gibi hissediyorum, her tarafım kavrulmuş ama kırılan bir yerim yok, bu yüzden başımı sallıyorum. "Karayı bulmamız gerek," diye devam ediyorum ama su yüzüme bir tokat daha indiriyor. Tuzlu ağız dolusu suya karşı tükürüyorum ve fiçıyı tutuşumu ayarlıyorum. "Hayatta kalanlar ve kara."

"Hayatta kalanları mı bulmak istiyorsun?" Başımı salladığımda, başını sallıyor. "Olanlar için bizi öldürmeye çalışacaklarını düşünmüyor musun? Sorumlu olduğumuzu biliyorsun."

Düşündükçe karnım ağrıyor. Biz sorumluyuz, değil mi? *Darkwitch* bir korsan gemisiydi, yani tamamen masum değillerdi, ama hedefin biz olduğumuzdan şüpheleniyorum. Rhagos'u öldürmeye çalışıyorlar.

Ölmek istediğini düşünüyorlar.

Düşüncesi bile ürkütücü, özellikle de şimdi suyun içindeyken. Rhagos'un ıslak giysilerinden bir avuç tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Sen

Şu anda ölmek , değil mi?"

"Tabii ki hayır." Elimi giysisinden ayırıyor ve tekrar namluya vurarak beni ayakta tutuyor. "Sıkı tutun."

Ona inandığımdan emin değilim. Bunu çok kolay ve çok hızlı bir şekilde cevapladı. "Rhagos," diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen burada ölmeme izin verme. Boğulmak istemiyorum." Bundan daha korkunç bir şey olamaz ve bu düşüncüyü aklımdan çıkaramıyorum. Sürekli yanımdan yüzerek geçen cesetleri görüyorum ve her biri karnıma bir bıçak daha saplanmış gibi hissettiriyor.

Buradaki her şey ölmemizi istiyor.

Benim ölmemi istiyor.

Rhagos yanağıma dokunuyor, parmakları ıslak ve soğuk. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Max."

Nedense bu güven verici geliyor. Başımı sallıyorum. Titreyerek fiçıya tutunuyorum ve dalgaların üzerinde sallanarak bekliyorum. Duman yavaş yavaş etrafımızı görebileceğim kadar dağılıyor ve bizi bombalayan gemi gitmiş gibi görünüyor. Kimin kurtulduğunu görmek için burada kalmadılar ve onları suçlamıyorum, çünkü nasıl kurtulduğumdan tam olarak emin değilim. Etrafımda ölüm var ve suda paslı bir gölge fark ediyorum ve sonra kalbim tamamen yeni bir durum karşısında paniklemeye başlıyor.

Sudaki kan ve cesetler yırtıcı hayvanları çekecektir.

Varilin diğer tarafında yüzen Rhagos'un elini tutuyorum. "Sizde köpekbalığı var mı?"

"Köpekbalıkları mı?"

diye . "İnsan yiyen

balıklar mı?"

Bir an düşünüyor, sıkıntılı bakışlarla etrafımızdaki suyu inceliyor. "Hayır."

Rahatlayarak namluya yaslandım. "Oh iyi. Endişelenecek bir şey daha azaldı." İç çekiyorum ve etrafıma bakıyorum. Gözün görebildiği kadarıyla sudan başka bir şey yok. Sonsuz, tokat gibi, tuzlu su. "Kıyıya çıkmalıyız, Rhagos."

Onaylarcasına homurdanıyor.

Evet, bariz olanı söylediğimi biliyorum ama bir planı yüksek sesle söylemek daha iyi hissettiriyor. Her zaman öyledir. Etrafıma bakıyorum, yeterince dikkatli bakarsam uzak bir kıyının ortaya çıkmasını umuyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Sadece... daha fazla su. Yine de izlemeye devam ediyorum, hangi yöne gitmemiz gerektiğine dair ipucu verecek bir şey arıyorum. Bir martı yardımcı olabilirdi. Kayalara çarpan dalgalar. Bir şey. Herhangi bir şey.

Lütfen, *ne* olursa.

Ayağıma bir şey çarpıyor. Büyük, karanlık bir şekil bacaklarımın altından geçerken bir çılgılığı bastırıyorum. "Bu da ne böyle?"

Rhagos fiçimin benim tarafıma doğru ilerliyor. Karanlık şekil suyun altında sürüklenip kısa bir mesafe ötede yavaşça yüzeye çıkarken dehşet ve çaresizlik içinde koluna yapışıyorum.

Bu bir vücut.

Bunun beni mutlu edip etmediğini bilmiyorum. Bu insan yiyen bir yırtıcı değil ama başka bir ölü insan. Etrafımızda kırık tahta parçaları ve molozlarla birlikte hala yüzen tonlarca ölü var. Yakınımızdaki suyu ince bir is tabakası kaplıyor ve her şey biraz kan kokuyor. Bu bir kabus, uyanamadığım bir kabus.

Ben bakarken önümdeki beden seğiriyor, kolu suyun içinde çırpınıyor. Nefesim kesildi, Rhagos'a baktım. "Kimsenin hayatta olmadığını söylemiştin!"

Gözlerini kırıştıtır ve hayal kırıklığına uğramış gibi sadece iç çeker.

Görmezden geliyorum ve adama yardım etmeye kararlı bir şekilde ileriye doğru yüzüyorum. "Yakaladım seni," diye sesleniyorum, çocukluğumun yüzme derslerinden kalma keskin kulaçlarla suyu yarararak ilerlerken. "Yakaladım..."

Adama ulaşmadan önce bile öldüğünü görebiliyorum. Göğsünün olması gereken yerde kocaman, kararmış bir delik var ve gözleri gökyüzüne bakıyor, hiçbir şey görmüyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor çünkü bu Atollo, Vossa'nın kardeşi.

Kardeşini öldürttüm. Bu dünyadaki tek gerçek dostum ve bu oldu. Sertçe yutkunuyorum, kendimi gelmiş geçmiş en kötü insan gibi hissediyorum. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, tereddüt ederek. Bir yanım gidip onun gözlerini kapatmak istiyor, bir yanım da cesedine hiç dokunmak istemiyor. Midem bulanıyor. Ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra yanına gidiyorum. Omzuna dokunuyorum ve budaklı parmaklarımı kaldırıp yüzüne uzanıyorum.

Ben ona dokunamadan gözleri kayıyor. Bana baktı.

Şok içinde bağırıyorum, çırpınıyorum ve suya sırıyorum. İlk başta hayatta olduğunu düşünüyorum. Göğsündeki imkansız yaralardan bir şekilde kurtulmuş ve yardımına ihtiyacı var. Ama ona ikinci kez dokunduğumda, buz gibi soğuktu ve göğsü yükselmiyordu.

Bunun ne olduğunu anladığımda içim çalkalanıyor.

O öldü. Öldü ama hala vücudunun içinde hapsolmuş durumda.

Boğazımda safra birikiyor. Bir dokunuşla gözlerini kapatıyor, ondan sessizce özür diliyor ve sonra Rhagos'a doğru yüzüyorum. Beni sakın, neredeyse sıkılmış gözlerle izliyor. Neden çıldırmıyor? Neden üzülüyor?

Doğru ya, çünkü *o* ölemez. Onu ısıran benim. O sadece eve gidecek.

Ona doğru yüzerken bile yakınlarda başka bir bedenın seğırdiğini görüyorum. Hayır, bu bir beden değil. Sadece artık bir sahibi olmayan bir çift bacak, bunu hastalıklı bir şekilde fark ediyorum. Kendi cesetlerinin içine hapsolmuş ölü insanlarla dolu bir denizde yüzüyoruz.

Ve Rhagos eve dönene kadar sıkışıp kalacaklar.

Bu şimdiye kadarki en korkunç şey. Ya... ya yenilirlerse? Ya vücutları şişerse ve ben bu düşünceyi kapatır, gözlerimi sıkarak kapatırsam.

Sıcak bir el omzuma dokunuyor ve ardından Rhagos beni kendine doğru çekiyor, diğer eli yüzen varile bağılı ipi tutuyor. Kendimi kaybetmeye çok yakınım. Panikliyorum, hiperventilasyonun eşiğindeyim. Her zaman olaylara olumlu bir bakış açısı getirmeye çalışırım ya da harekete geçirmek için bir planım vardır, ama etrafımızda görebildiğim tek şey ölüm ve bu beni korkutuyor.

Buradaki her şey beni öldürmek istiyor.

"Max," diye mırıldanıyor Rhagos o karanlık, kadifemsi sesiyle. "Nefes al."

Islak giysisinin önünü tutuyorum, paniklemiş gözlerimle bakışlarını parmaklarımı içinde döndürüyorum. "Onlara yardım etmelisin."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Kime yardım edeceksin?"

Gerçekten umurunda değil mi? Etrafımızda ölen herkes onun için bir hiç mi? O korsan gemisinde bizi aldıklarında büyük bir tehlike olduğumuzu fark etmeyen herkes? ", " diyorum ona hırıltılı bir sesle ve suya bir şeyler sıçratıyorum. "Onları serbest bırakmalısın. Yapılacak en doğru şey bu."

Atollo'nun ateş topu çarpmadan hemen önce bana attığı bakış aklımdan çıkmıyor. Biliyordu. Öleceğini biliyordu ve benden Rhagos'un ona merhamet etmesini istedi. Tuzağa düşeceğini biliyordu. Bunun korkunç büyüklüğü karşısında histerik oldum.

Hiçbir şey söylemeyince, tuniğinin önünü daha sert tutuyorum. "Yapmak zorundasın," diye bağıriyorum. "Yapmalısın!"

"Ve seni incitmek mi?" Alay ediyor. "Gücüne ihtiyacın olduğunda mı?"

"Seni orospu çocuğu," diye sarsıyorum onu - bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şekilde. "Onlar *insan*. Onlar *önemli*! Bunun başlarına gelmesine izin veremezsin.

Onlar. Eğer bunu tekrar tekrar yapacaksan senin apan olmak istemiyorum!" Yüzüne bağıırken hıçkırır hıçkırır ağılıyorum. Bu sözleri haykırırken bile doğru olduğunu biliyorum.

Ölmek istemediğim için dünyanın en bencil kadını mı oluyorum? Rhagos'tan herkesin beni öldürmesine izin vermemesini istediğim için mi? Eğer tüm Unsurlar geri dönerse, krallığına geri dönecek ve tüm ölümler hapishanelerinden kurtulacak. Ama ben yaşamak istiyorum.

Beni kendine doğru çekip ıslak bir şekilde sarılırken ağılıyorum.

"Yaşamak istiyorum, Rhagos," diyorum ona hıçkırıklar arasında. "Yaşamak istiyorum. Burada, suyun içinde ölmek istemiyorum. Lütfen burada ölmeme izin verme."

Beni kendine yakın tutuyor, ıslak yüzümü yarı burnuna çekerken kolunu belime doluyor. "Seni her zaman güvende tutacağım, Max."

Kelimeler yemin gibi geliyor.

Tekrar hıçkırıyorum, bana sarılmasına izin vermek istiyorum ama su ikimiz de batmadan buna izin vermiyor. "O zaman lütfen, lütfen doğru olanı yap," diyorum ona kırık bir sesle. "Bu insanlara yardım et."

"Sana tecavüz etmeye çalışanlarla aynı kişiler mi?" Ses tonu affedici değil.

"Onları çoktan öldürdün, unuttun mu?" Nerede sıkışıp kaldıklarını düşünmek bile istemiyorum. "Bu adamların kötü olduğunu bilmiyorsun." Daha da yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyoruz ki burunlarımız neredeyse birbirine değecek. "Ben senin vicdanının olmalıyım, değil mi? Bu yanlış. Bu o kadar yanlış ki beni parçalıyor. Lütfen, Rhagos. Lütfen."

Yalvarışlarımın pek bir işe yaradığını sanmıyorum. Muhtemelen onları daha önce milyonlarca kez milyonlarca farklı boğazdan duymuştur. Ama tek yapabildiğim yalvarmak. başka bir şey kalmadı.

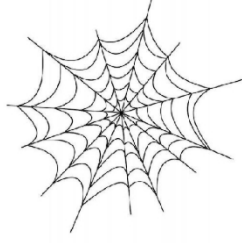
Rhagos sadece çenesini sıkıyor. "Gücümü kullanmak sana zarar vermez mi?" "*Umurumda değil!*"

Hırılıyor, sesi şiddetli ve sonra gözlerini kapatıyor.

Onu içimde hissediyorum, zihnime karşı o sert, keskin çekimi ve beynime saplanan acıyı hissetmek neredeyse bir rahatlama. Burnumdan fişkırarak kanı memnuniyetle karşılıyorum, zihnimin en önündeki sert ıstırabı memnuniyetle karşılıyorum.

Bunu takip eden karanlığı da memnuniyetle karşılıyorum.

T

Zaman yavaş ve sonsuz dalgalar halinde akıp gidiyor. Odaklanmak ve bilinçli kalmak benim için çok zor. Güneş, rahatlama sağlayacak tek bir bulut olmadan tepemden aşağı vuruyor ve

Suyla çevrili bir yerde canlı canlı pişiyormuşum gibi hissediyorum. Rhagos'un denizcileri son ölümlerine gönderme işinden zaten yorgun ve bitkin düşmüş durumdayım ama buna bir de her geçen saat daha da kötüleşen güneş yanığı ve içecek hiçbir şeyin olmaması eklenince? Bilincimi korumamı zorlaştırıyor. Ateş beni pençesine alıyor ve uyanık olmaktan daha nazik bir metres gibi görünüyor, bu yüzden ona gömülüyorum. Ateşin beni taşımasına izin veriyorum. Dünyayı bir dizi anlık görüntüden başka bir şeye dönüştürmemesine izin veriyorum.

Kuru dudaklarımdan, çatlayan ve kanayan, pul gibi dökülen.

Rhagos'un tenimi ıslattığını, yakıcı sıcaklığı soğutmak için alnıma avuç avuç su döktüğünü.

Ben zayıf bir şekilde ona tutunurken fiçı suyun içinde çekiliyor.

Tekrar tekrar baygın düşerken boğulmayayım diye beni suyun üstünde tutan boğucu, çok sıkı bir kol.

Bir şeyin bacaklarıma çarpması, Rhagos'un hırıltısını duyarak uyanmam, suyun sıçraması ve sonra zihnimde beni bir kez daha bayıltan sert, korkunç bir çimdik.

Bu görüntüler kavrulmuş beynimde uçuşuyor, aralarına karanlık serpiştirilmiş.

Sonunda uyanmam sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor, ama uyandığımda, bacaklarımin altındaki kuma, okyanus dalgalarının nazik okşayışına çıplak ayaklarıma karşı.

İnleyerek doğrulmaya çalışıyorum, yüzümdeki kumları siliyorum. dünyaya bakıyorum. Her şey bulanık, gözlüklerim yok. Öyle bile olsa...

Ayaklarımın altındaki zemin hareket etmiyor. Karadayım ve bunun ne kadar önemli olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Parmaklarımı ıslak kuma gömüyorum ve bunun gerçek olduğuna dair kendimi rahatlatıyorum. Bu sadece susuzluk ve güneş çarpmasının neden olduğu ateşli, kafayı yaran bir rüya değil. Yine de kum gerçekmiş gibi geliyor ve doğrulduğumda her şey o kadar çok acıyor ki ağlamak istiyorum.

Bu da gerçek.

Her tarafım sıyrılmış gibi hissediyorum, vücudum ağrıyor. Doğrulmayı başarıyorum ama sadece bu küçük çaba bile tüm gücümü alıyor. Nefes nefese etrafıma bakıyorum. Neredeyim ben? Dalgaları ve soluk, devetüyü rengindeki kumu görüyorum. Uzakta gölge vaat eden yeşil, yapraklı ağaçlar var ama onlara doğru yürüyemeyecek kadar yorgunum. Daha ötede, uzaktaki tepeleri görüyorum.

Bir ada. Büyük bir ada.

Dünyayı son görüşümün sonsuz deniz dalgalarından başka bir şey olmadığını düşünürsek, gerçekten uzun zamandır baygınlığım. Dudaklarımı yalamaya çalışıyorum ama dilim zımpara kağıdı gibi. Güneşin altındaki yerimden kalkmam gerektiğini biliyorum ama kendimde o enerjiyi bulamıyorum. Kaslarım acıdan çılgın atıyor ve o kadar susamış ve halsizim ki hemen tekrar kuma düşüyorum, bu sefer sırtüstü.

Sadece biraz kestirmem lazım. Bir ... ve sonra gidip o ağaçları bulacağım. Ve Rhagos'u.

Buralarda bir yerde olmalı.

Yüzüme bir gölge düşüyor, serin ve hoş. Bilinçsizlikle savaşıarak gözlerimi açık tutmaya ve üzerimdeki karanlık şekle odaklanmaya çalışıyorum. Yara izi olan soluk bir yüz yaklaşıyor, parlak yeşil gözler bana odaklanmış.

Rhagos.

Burada, yanımda olacağını bilmeliydim. Ne de olsa bağım acımıyor. Hissettiğim tüm vücut ağrısı, onun yanından ayrılmaya çalıştığımda hissettiğim sinir patlamasından daha çok bir ateş gibi. Aklımdan başka anılar geçiyor, gece boyunca beni dikkatle tutan tanrının kolları namlunun etrafında kilitli. Bilincim gidip gelirken kulağıma bir şeyler mırıldanıyordu. Islak giysilerinin tenime attığı sonsuz, tuzlu tokatlar bana her zaman yakınımda olduğunu hatırlatıyordu.

Beni bir an bile terk etmedi, ölmeme izin vermenin daha kolay olacağı zamanlarda bile. Sadece beni bıraktı ve dalgaların altında batmama izin verdi.

Ama başardık. Yaşıyorum.

Ona solgun bir gülümseme veriyorum ve kuru dudaklarım bu çabam karşısında hemen çatlıyor.

Yanımda diz çöküyor ve beni kollarına çekerken teni kutsanmış bir şekilde serin. "İç şunu."

Ağızma bir şey bastırıyor ve bir kabuğun sert dudağının belli belirsiz farkına varıyorum... ve sonra dudaklarımdan su damlıyor. Tatlı su. Sıcak ama temiz ve tadı o kadar güzel ki hepsini yutmak istiyorum. Kendimi küçük yudumlar almaya zorluyorum, bunu yaparken dudaklarımı ve ağızımı ıslatıyorum. Çok uzun sürüyor ama hepsini içiyorum ve ben içerken o da yüzümü inceliyor.

"Daha fazla mı?" diye soruyor.

Tanrım, evet. Daha fazlasını istiyorum. O sudan kuvvetler dolusu içmek istiyorum. Ama daha fazlasının muhtemelen kusmama neden olacağını biliyorum ve kendimi yavaşlatmam gerekiyor. "Yakında," diyorum ve doğruluyorum. "Bir adada mıyız?"

Sorumu duymazdan geliyor ve elini uzuvlarımda gezdiriyor. "Yaralandın mı?"

"Sanırım iyiyim. Sadece susuz kaldım. Ayağa yardım eder misin?" Onu itiyorum

ayağa kalkmaya çalışıyordum.

Rhagos ayağa kalkıp bana elini uzatıyor ve ben de kendimi dik tutmayı başarıyorum. Kavrayışı aşırı ısınmış tenime karşı o kadar serin ki, ellerini vücudumun her yerine bastırma dürtüsüyle savaşıyorum. Ona dokunmak çok ferahlatıcı geliyor. Kıyafetlerinin hala ıslak ve ağır olduğunu, tenine yapıştığını fark ediyorum, bu da kıyıda uzun süre kalmadığımızı gösteriyor.

Gözlerimiz buluştu. Sessizce gözlüklerimi uzatıyor. Kirli ve lekeli ama sağlam.

O değerli, çok önemli gözlükleri onun elinde görmek bile beni alçaltıyor. Onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden onları sakladı. Her nasılsa, bir gemi kazası ve okyanusta sürüklenme boyunca onları elinde tuttu. Boğazımda kocaman bir düğüm oluşuyor ve gözlerim yaşıyor.

Düşüncesizce uzanıp ona sarılıyorum, kollarımı beline doluyorum ve yanağımı ıslak tüneline bastırıyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Sırtıma hafifçe dokunuyor. Sadece bir kez. Kısaca. "Sen hak etmedin o."

Onun sözlerinden alınmadım. Hak edip etmediğim önemli değil.

Söylediği gibi, kanıtı eylemlerinde ve tüm bunlar boyunca gözlüklerimi güvende tuttu - *beni* güvende tuttu. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Hakarete uğramak yerine kıkırdıyorum. "Yine de teşekkür ederim."

Vücut dili sert ve inatçı olmaya devam edince onu serbest bırakıyorum. Sarılmamdan rahatsız oldu. Sorun değil. Geriye doğru bir adım atıyorum ve hala sıcak, ağırlı ve bitkin bir şekilde hafifçe sallanıyorum. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Bir ada mı?" Omuz silkiyor.

Başımı sallıyorum. Benim de hiçbir fikrim yok. "Sorun değil. İlerledikçe bir şeyler buluruz. Ne yaparsak yapalım arazi durumumuzu iyileştirecek. Sadece bir plana ihtiyacımız var."

"Mmm." Ses tonundan bana tam olarak inanmadığını anlayabiliyorum. Yoğun yeşil gözleri bana odaklanıyor ve korumacı bir tavırla yaklaşıyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Biraz daha su, sanırım." Elimi güneşten yanmış alnıma bastırıyorum. Benim tenim onunkinden daha koyu doğal olarak, ama nedense ben güneşten tamamen kızarmışım ve o dokunulmamış görünüyor, pislik. "Ve yiyecek, eğer varsa. Pek aç değilim ama bu karmaşadan nasıl çıkacağımızı bulmak için gücümü geri kazanmam gerekiyor."

"Gel," diyor, bir elini sırtımın küçük kısmına koyup uzaktaki ağaçları işaret ederek.

Birkaç adım sonra ona yaslanıp gücünün beni ileriye taşımasına izin veriyorum. Sendeleyerek ilerlerken "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Yakında daha iyi olacağım. Gerçekten."

"Şşş." Belimi sıkıca kavradı.

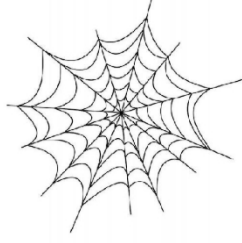
"Doğru. Özür dilerim. Bunlar sadece bahane, biliyorum ama seni gerçekten takdir ediyorum." Neredeyse umursuyor gibi. "Bunun sadece kendini kurtarmak için olduğunu biliyorum ama yine de teşekkür edebilirim."

"Kendi derimi kurtarmak kesinlikle öncelikli," diye karşı çıkıyor o zengin, eğlenceli sesiyle. Sendeleyerek ilerlerken beni biraz sıkıyor. "Seninki değersiz."

Gülüyorum. Bana değersiz dese bile gülmek iyi hissettiriyor. Değersiz olmadığımı biliyorum. Öyle olsaydım beni hayatta tutmak için bu kadar mücadele etmezdi. Gözlüklerimi kurtarmazdı. Sırf ölmeyeyim diye saatlerce başımı suyun üstünde tutmazdı. Sözleri sadece dalga geçmek içindi, başka bir şey değil. "Ne iltifat ama. Eğer böyle devam edersen, bütün bunlar kafama girecek."

Gülüyor. Çok az, ama duymak büyüleyici. Az önce ölüm tanrısını güldürdüm. Bu bir başarı gibi geliyor. Ya da belki o da karada olduğu için sersemlemiştir ve kendini unutupordur.

I

Lanet suya ulaşmak sonsuza kadar sürecektir gibi görünür. Kumsal yerini bir yamaca bırakıyor ve sonra bir ağaç çizgisini geçip yeşilliklerin içine giriyoruz. Büyük yapraklar ve eğrelti otu benzeri bitkiler

her yerde, ama suyu görmeden önce duyuyorum. Hışırdayan yeşilliklerin ve kuş seslerinin arasında şelale gibi hafif bir şırıltı var ve içmeyi o kadar çok istiyorum ki canım acıyor.

Su havuzunu gördüğümde içimi bir rahatlama hıçkırığı kaplıyor. Kristal berraklığında, yüksek bir kayalıktan damlıyor ve yüz yıl boyunca susuzluğumuzu gidermeye yetecek büyüklükte.

"Bu inanılmaz," diyorum Rhagos'a ağlayarak.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü yaşayacağız." Yüzümü tekrar tüneline gömüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Tekrar teşekkür ederim."

Bu sefer eli sırtımda biraz daha uzun kaldı. Bu bir ilerleme. Onu çözeceğim, karar verdim. Beni boğulmaktan, bir ateş topundan ve korsan tecavüzcülerle dolu bir gemiden kurtaran bir adam o kadar da kötü olamaz. Ne kadar dikenli görünürse görünsün, sözleri ne kadar bencilce olursa olsun, kendime yaptıklarını hatırlatmak zorundayım.

Ona dokunduğumda hâlâ kaskatı kesiliyor. Kendi kendime gülümseyerek ona sarılmaya devam ediyorum. "Sarılmayı seven biri olduğumu bilmelisin," diye belirtiyorum. "Bir noktada buna alışmak zorunda kalacaksın."

"Yapmayacağım."

"Yapacaksın," diye ona güvence veriyorum ve geri çekiliyorum. "Sen..." Arkamızdaki patıkaya bakarken sesim kesiliyor. Yapraklı eğrelti otlarının arasından bariz bir iz bıraktık. Bitkiler canlı, parlak bir yeşil, ama kırmızı bir izi gizleyemiyorlar.

Kan. Yapraklara bulaşmış. Yerde kalın bir iz var, neredeyse siyah renkli ve taze.

Korku içinde Rhagos'tan uzaklaşarak nefes nefese kaldım. Yaralı mıyım? Yaralandım ve bunun farkında bile değil miydim? Islak giysilerime bakıyorum. Normalde yumuşak bir yeşil olan elbisemin önü koyu ve ıslak, dokunduğumda parmaklarım kıpkırmızı oluyor.

"Sanırım yaralandım," diyorum ona, sersemlemiş bir halde.

Rhagos boğazından acı dolu bir ses çıkarır. "İmkânsız." Ellerini gövdemin üzerinde gezdiriyor ve her şeyden çok acıtmasa da dehşetten donuyorum.

Bütün bu kan. Belki de öldüğüm için başım sersemlemiştir. Şok olmuş bir şekilde etrafıma bakıyorum. Tüm bunları tropik bir adada ölmek için mi yaptım? Bu Seçilmiş Kişi'nin başına asla gelmez.

Elbisemi çekiştirirken bile "Buranın gerçekten kurallarını tazelemesi gerekiyor," diye mırıldanıyorum. Şaka yapıyorum ama elimde değil. Rhagos'un elleri çılgınca kollarıma, boynuma ve yanağıma dokunuyor, yaralarımın nerede olduğunu görmeye çalışıyor. Yine de giysilerimin altında olduğunu biliyorum. "Şunu çıkarmama yardım et."

İkimiz de elbisemi başımın üzerinden yırtana kadar çıplaklığı düşünmüyorum bile ve sonra bu dünyanın iç çamaşırı versiyonu olan kısa slipim dışında onun önünde çıplak kalıyorum. Göbeğimden uyluğumun ortasına kadar beni örten bir çift ince pantolondan başka bir şey değil. Kumaş vücuduma yapışıyor, her şeyi ortaya çıkarıyor ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Rhagos durur.

Sadece durur.

Bu beni dehşete düşürüyor ve dikkatli bir şekilde elimi ön tarafımda gezdiriyorum... ama herhangi bir yara bulamıyorum. Göğüslerimi avuçlayıp kenara itiyorum, belki bir şey saklıyorlardır diye ama yok. Biraz hırpalanmış ve morarmışım, biraz da çizilmişim ama hiçbir yerimden kan fişkirmiyor. "Anlamıyorum."

Rhagos'a bakıyorum... ve
kızarıyorum. Göğüslerime
takılmıştı.

Utangaç olmak aklıma gelmedi. Kan kaybından öleceğim düşüncesi beni çok korkutmuştu, bu yüzden kıyafetlerimi yırtıp attım. Şimdi bile, onun önünde küçük göğüslerimi avuçlarken, utangaç hissetmiyorum...? Onun büyülenmiş tepkisi karşısında meme uçlarım sertleşiyor ve bir an için bana dokunup dokunmayacağını merak ediyorum.

Bu konuda çok kötüsün.

Anı zihnimde dolaşıyor, anı mahvediyor. Doğru ya. Rhagos ve ben arkadaş olarak sevgili olmaktan daha iyiyiz. Elbisemi kapıp tekrar önüme çekiyorum ve göğüslerimi ondan saklıyorum. Neden bu kadar büyülendiğinden emin değilim, o bir tanrı. Daha önce milyarlarca meme görmüştür. "Anlamıyorum. Kanamam yok mu?"

Cevap vermiyor. Sadece çıplak tenime, elbiseyi tuttuğum yerin hemen üzerinde görünen göğüs dekolteme uzanıyor.

Yaramaz bir çocuk gibi bana dokunamadan elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Rhagos geri çekilir, bakışları şok olmuştur. Duruşundaki her şey "Bu ne cüret?" der gibiydi. Sanki onun bir tanrı olduğunu unutmuşum gibi. Ama onlar *benim* göğüslerim.

Geri çekilirken bileğinden aşağıya, uzun, ıslak kollarından birinin altından gelen bir kan damlası fark ediyorum.

Göğüsleri ve bir tanrıyı tokatlamayı unutuyorum. "Rhagos... Yaralandın mı?"

"Hayır," diye alay ediyor.

Elbisemi bırakıyorum çünkü tuniğini açmak için iki elime de ihtiyacım var. Dokunuşuma karşı koymasını bekliyorum ama koymuyor. Ben tuniğinin önündeki bağcıkları çekiştirirken öylece duruyor ve sonra duruyorum çünkü tunik tenine yapışıyor. Bir nefes çekiyorum. "Hasarın ne kadar kötü olduğunu görmek için bunu çıkarmalıyım."

"Acımıyor," diyor sabırla.

"Umurumda değil. Sırf sen ölemiyorsun diye yaralanmayacaksın diye bir şey yok." Ona başımı sallıyorum ve tuniğini dikkatlice derisinden kurtarıyorum. Çok fazla yere yapışıyor ve her tarafının kanla kaplandığını fark ediyorum. "Gel, suyun kenarına otur."

Öyle.

Sonraki bir süre boyunca, ben yaralarıyla ilgilenirken ikimiz de sessiz kaldık. Rhagos'un tuniğini ve ağır pelerinini çıkarabildiğimde, yaralarının boyutu açıkça ortaya çıktı. Parçalanmış. Kendi dünyalarında köpekbalığı olmadığını söylemişti ama belli ki bir tür eşdeğeri var. Vücudunun her yerinde kesik izleri var, solgun derisinden ısırtıklar alınmış ve yan tarafında tamamen iğrenç görünen yırtık bir yara var. Suda bir şeyle dövüştüğünü anımsıyorum... ve yaralı olan benmişim gibi davranma cüretini mi gösterdim?

Daha da kötüsü, sırtını gördüğümde benden çok şey sakladığını fark ediyorum. Rhagos'un tuniği kömürleşmiş parçalardan başka bir şey değil.

çekip çıkardığımda parçalanıyor, kabarcıklar ve koyu kırmızı yanık yaraları ortaya çıkıyor. Anılarımın karmaşasında, beni tutup kendine çektiğini ve vücuduyla beni ateş topundan koruduğunu hatırlıyorum.

Yaşamayı başarmamızın sadece şans olduğunu düşünmüştüm. Kendimi gelmiş geçmiş en kötü arkadaş gibi hissediyorum.

"Ah, Rhagos," diye fısıldıyorum yaralarını tatlı suyla temizlerken. "Keşke bir şey söyleseydin."

Ben ona bakarken hiç kıpırdamadan duruyor. "Neden?"

"Çünkü o zaman sana bu kadar yaslanmazdım. Ya da seni buraya kadar yürütmezdim. Buna inanamıyorum. Yüzdün, deniz canavarlarıyla savaştın ve..." Ellerimi açtım, ne kadar hasar aldığına biraz şaşırmıştım. Ölümlü bir insanı öldürmeye yeter de artar bile. "... ne kadar kan kaybettin?"

Bir kez daha dalgınca omuz silkiyor. "İyileşecek, değil mi?"

"Öyle bile olsa." Pelerinininden bir şerit koparıyorum, onu bandaj olarak kullanmaya kararlıyım. "Yaralanmandan ve bunu fark etmememden nefret ediyorum."

"Bunun bir şeyleri değiştireceğini fark ettiğin için mi?" Bana çarpık bir gülümseme veriyor.

"Olmazdı, ama... ne demek istediğimi anlıyorsun." Belki de bilmiyordur. Bana açıkça belli olan bir şey varsa, o da Rhagos ve benim çok ama çok farklı işlev gördüğümüzdür ve sadece fiziksel yönlerden bahsetmiyorum. Zihinsel olarak o buradaki insanlar gibi düşünmüyor, ben de öyle. Bu ikimiz için de tuhaf bir kombinasyon oluşturuyor. "Acıyor mu?"

"Hayır."

Bezi en derin yaralarından birine dokunduruyorum ve yüzünü buruşturmasından nefret ediyorum. Paniklememem için olayları önemsiz gösterdiğinden şüpheleniyorum. Gariptir ki paniklemiyorum. O ölemez. Az önce yaşadığımız çile bunu kanıtlıyor. Herkes kurtulamazken onun ateş topundan kurtulması bunu kanıtlıyor.

O ölemez... ama canı yanabilir ve bunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben suyun içinde çırpınırken o beni boğulmaktan, ateş topundan ve köpekbalıklarından kurtarmakla meşguldü. Elbette güçlerini kullanarak beynimi ezip posa haline getirebilirdi ama bunu yapmasını da ben istemiştim.

"Bir dahaki sefere yaralandığında bana söyle, tamam mı? En azından yaralarına bakabilirim."

Rhagos omzunun üstünden bana bakıyor, ben de ıslak bir bezi derin, hâlâ kanayan bir oyuk üzerine bastırıyorum. "Pekâlâ."

Bakışları aşağıya kayıyor ve tekrar göğüslerime bakıyor. Doğru ya. Hâlâ çoğunlukla çıplağım. Sadece önemli görünmüyor. Parmaklarımı yüzümün yanında şıklatıyorum. "Gözlerini buraya dik, Ölüm."

Başını kaldırıp bana bakıyor, kaşlarını çatıyor ama ben de ona meydan okuyan bir bakış atınca kaşları eriyor. Bir kıkırdamaya dönüşüyor ve başını sallayarak benimle konuşurken bile gözlerini sulara dikeyor. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Bazı kısımlarının çiğ et gibi göründüğünü ve beni kurtarmak için birden fazla kez kışını yırttığını düşünürsek? Hayır, değilim."

"O zamandan önce bile," diye . "Hiç gitmedin, değil mi?"

"Görmedim," diye katılıyorum. "Sanırım benim için seni ölüm tanrısı olarak görmek zor. Benim halkımın bir ölüm tanrısı yok. Sadece her şeyin bir tanrısı var. Ölüm hakkında düşünüyoruz ama bu sizin versiyonunuzdan biraz farklı. Sanırım bu yüzden korkmuyorum. Seni ölümümle ilişkilendirmiyorum. Sadece bu dünyadaki ölümlerle."

"Ama artık buradasın."

"Öyleyim ama eve gidiyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Hatırladın mı? Bu yüzden ortağız. Eşitiz. Yoldaşız."

Bununla biraz alay ediyor. "Bir ölümlüyle ortak."

"Evet, çünkü ikimiz de aynı şeyi istiyoruz." Şeridi ıslattım ve kolundaki derin bir yarayı bağlamayı bitirdim. "İkimiz de eve gitmek istiyoruz. Sadece... bir plana ihtiyacımız var."

Rhagos tropik ağaçları ve şelaleyi işaret ediyor. "Bütün bunlar planınıza nasıl uyuyor?"

"Öyle değil. Ama planlar değişebilir. Yakında ne yapacağımıza karar verebiliriz. Sadece dinlenmemiz ve yeniden toparlanmamız gerekiyor." Tereddüt ediyorum, uzaktaki kıyı şeridine doğru bakıyorum. "Başka birinin kurtulup kurtulmadığını görmek için beklemeli miyiz? Başka biri gelecek mi?"

"Bunun cevabını , değil mi?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Sanırım öyle. Suda yüzen tüm o ölü insanları düşünüyorum. Geminin ne kadar dolu olduğunu düşünüyorum ve midem suçluluk ve üzüntüyle çalkalanıyor. Atollo-Vossa'nın küçük kardeşini düşünüyorum. Bir anlığına gardını indirene kadar nasıl da sert bir korsan gibi görünmüştü. Bir dakika. Bu sadece bir maskeydi.

hayatta kalmak. Zavallı Vossa. Zavallı Atollo. Gemideki herkesi düşünüyorum, tüm o insanları.

Sertçe yutkunuyorum. "Atollo'yu düşünmeden edemiyorum. Ne olacağını biliyordu. Güverteye çıktığımızda bana baktı ve... biliyordu." Burnumu çekiyorum. Kahretsin, ağlıyorum.

"Onun için elimden gelen her şeyi yaptım." Rhagos beni rahatlatmak için uzanıp omzuma dokundu.

En azından deniyor. Onun yerine, eli yanlışlıkla çıplak göğüs ucuma değiyor.

İkimiz de donup kaldık.

Göğsüm farkındalıkla karıncalanıyor. Vücudum zonkluyor. Rhagos da tamamen hareketsiz. Bakışları yüzüme kilitleniyor.

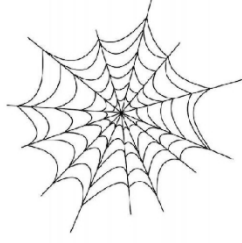
Bir an için birbirimize bakıyoruz, ikimiz de o kısa dokunuşun farkındayız.

"Max," diye mırıldanıyor, yakınına eğilerek.

Bu konuda çok kötüsün.

Tanrım. Haklısın. Bu adamla arkadaştan öte olamam. Ayağa fırladım. "Giyinmeliyim."

E Bir daha asla ıslak giysilere dokunmamaktan başka bir şey istemesem de, yine de elbisemi giyiyorum. Tenime değmesi rahatsız edici ama aramızda mesafe olması gerekiyor.

kendimden ve Rhagos'tan. Ondan nefret edemem. Beni kurtarmak için o kadar uğraştıktan sonra olmaz. Aynı zamanda, bu adamla kesinlikle romantik ilişki peşinde değilim. Kibirli, kaba, bencil ve insanları çok ama çok küçümsüyor.

Ortak bir amaç için birlikte çalışıyoruz, eve dönmek için. Ne eksik, ne fazla. İlişkimiz sadece çalışan bir ilişki olabilir. Dedektifler ve ortakları gibi. Diğer tüm sunucuların geçmişte yatakta "tanrısına" hizmet etmiş olması umurumda değil. Diğer tüm sunucuların dünyalı olduğundan şüpheliyim. Masaya farklı hassasiyetler getireceğim ve onun da bunu anlaması gerek.

İş ortakları. Başka bir şey değil.

Kafamda çınlayan bu olumlu düşünceyle işe koyuluyorum. Bu adada birkaç gün ya da daha uzun süre kalacaksak bir şeylere ihtiyacımız var. İçme kabı olarak kullanmak için birkaç deniz kabuğu daha buldum ve tatlı suyumuz var. Yiyecek, barınak ve silaha ihtiyacımız var.

Görünüşe göre hep silahları düşünüyorum.

Bizim de ateşe ihtiyacımız var ama nasıl yapacağımı ya da nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu yüzden önce diğer şeylere odaklanıyorum. Çalıları kazıyorum, çilek ya da bir çeşit yemiş arıyorum ama hiçbir şey yok. Birkaç kabataslak görünümlü mantar var, ama onlardan kaçınıyorum çünkü bir gemi enkazından kurtulup zehirden ölmek istemiyorum. Özellikle silaha benzer bir şey de yok, bu yüzden ince bir ağacı tekmeleyip başını sivri kayalara sürtmeye çalışıyorum. Sayılır. Daha çok körelmiş bir kaleme benziyor ama gerekirse onunla bir kaltağı bıçaklayabilirim.

Muhtemelen içmem gerekenden daha fazla su içmek ve bol bol mola vermek arasında, bize bir sığınak yapmayı da başardım. Her şey düşünüldüğünde oldukça berbat bir barınak. Çoğunlukla bir uçurum duvarına yaslanmış bir barınak ve birkaç dayanıksız sopayla destekleyerek, çatı-duvar yapmak için büyük boy palmiye yapraklarını katlıyorum. Rahat etmek için içeride sürünmem gerekecek ve her şeyin güçlü bir esintiye karşı dayanacağından emin değilim, ama bu bir başlangıç.

Rhagos'un yaralarını düzenli olarak kontrol ediyorum ve tanrı-iyileştirmesi konusunda uzman değilim ama oldukça hızlı iyileşiyor gibi görünüyorlar. Yaraların çoğu çoktan tamamen kapanmış ve pembeleşmiş durumda. Endişelenecek bir şey daha azaldı.

Rhagos'un endişelendiğinden değil. Ben kamp kurmak için harıl harıl çalışırken o uzanıp beni izliyor. Ayağa bile kalkmıyor. Yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle beni izliyor, sanki hayatta kalmak hiç aklına gelmemiş gibi. Muhtemelen hiç aklına gelmemiştir. Ne de olsa Tidewater Limanı'ndaki saraydaki tüm hizmetkârlar onun hakkıymış gibi davranıyordu.

Sarayı çok fazla düşünmemeye çalışıyorum çünkü bu bana Vossa'yı düşündürüyor ve bu da beni üzüyor. Ayrıca bana bu dünyadaki herkesin beni öldürmeye çalıştığını hatırlatıyor ve mızrağımı daha sıkı tutmama neden oluyor.

Karanlık çöktüğünde ateş yakmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Bu adada vahşi hayvanlar ya da başka kazazedeler görmedim ama yine de bir ateşle kendimi daha iyi hissedirdim. Ateş olmadan karanlıkta oturmaktan başka yapacak bir şey yok. Sığınağıma sürünerek giriyorum ve Rhagos'un hemen yanıma girip iri bedenini benimkine yaslaması beni pek şaşırtmıyor. Kolu hiç tereddüt etmeden belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Sadece korumacı davranıyor, kendime hatırlatıyorum. Bundan daha fazlasıyla hiçbir ilgisi yok. Onu uzaklaştırmalıyım ama bencil yanımda onun korumasından memnun çünkü ne ateşim ne de silahım var.

Bir dışımda. Sopalardan nefret etmeye başlıyorum.

En kötü uyku gecelerinden biri. Böcekler -ya da yengeçler- üzerimizde geziniyor. Hava çok soğuk ve güneş yanıklarım acıyor. Midem o kadar çok gurulduyor ve gurulduyor ki beni uyandırıyor. Rahat edemiyorum ve her yer değiştirdiğimde Rhagos'un dikkati tekrar bana çekiliyor.

Hiç uyumuyor, bu da hiçbir şeye yardımcı olmuyor. Yanımda yatarken varlığının aşırı farkındayım, sessiz ve bakıyor, eli belimde. Bütün gece ne düşündüğünü merak ediyorum.

Ama sonunda sabah oluyor ve ben de kulübemden çıkıp kadar taze su içiyorum. Havuzun yanına uzanıyorum ve

Güneş yanığımın bir gün önceki kadar korkunç olmadığını fark ettim. İyileşiyorum. Ve karadayım. Eğer yiyecek bulabilirsek, bu o kadar da kötü olmayabilir.

Ne de olsa ıssız bir adada kimse bana suikast düzenleyemez, değil mi? Açlık beni harekete geçiriyor ve günü küçük adayı keşfederek geçiriyorum. Her çeşit bitki var ve ben yaprakları ve kökleri yemeye çalışıyorum ve ağzımı yakan her şeyi tükürüyorum.

"Sen... otluyor musun?" Rhagos yanına oturup bir ağız dolusu yaprak kemirdiğimde bana soruyor. Dudağı küçümsemeyle kıvrılıyor.

"Buralarda hiç yiyecek gördün mü?" Kazdığım, umut verici görünen bir kökün üzerindeki pislği temizliyorum. Hayal gücümü kullanırsam, neredeyse soluk bir havuca benziyor. Ucunu ısırdım ve hemen ardından yakıcı, keskin kokulu şeyi tükürdüm. Yenilebilir değil. İç çekerek soluk havucu fırlatıp atıyorum. "Normal bir insandan iki kat daha açım, bu yüzden bu özel bir tür işkence," diye ona. Midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki acıyor ve kendimi titrek ve halsiz hissediyorum.

"Sana yiyecek bulmamı ister misin?"

Ona bakıyorum. "Yani yiyecek bulmayı biliyorsun ve çalıları yememe izin mi veriyorsun?"

Omuz silkiyor, sanki ben hiç sormamışım da o da hiç teklif etmemiş gibi.

Kafasına bir yaprak fırlatıyorum, bana kaşlarını çatarak kenara fırlatıyor. "Cidden, burada açlıktan ölüyorum. Lütfen, lütfen bulabilirsen biraz yiyecek bul."

Rhagos bana doğru değerlendirici bir bakış atıyor. "Peki bunu yaparsam bana ne vereceksin?"

Omzunu itiyorum, muhtemelen yapmam gerekenden biraz daha sert. Sinir. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Arkadaşın olmama ne dersin?" Hemen onun önünde diz çökmüş halimi düşünmekten nefret ediyorum, bana saksomun ne kadar berbat olduğunu söylerken bile eli çenemde. "Eğer cinsel bir iyilik istiyorsan, bunu yapmayacağım. Biz ortağız, başka bir şey değil."

"İstedğim bu değildi ama çok iyi." Gözlerini kapatıyor ve bir elini suyun kenarına doğru uzatıyor.

Merakla onu izliyorum. Benim başka güçleri de var mı?

Burnum gıdıklanıyor ve tam bir şey yüzeye çıkarken hapşıırıyorum.

Bu ölü bir balık.

Rhagos bana "Gördün mü?" dercesine kendini beğenmiş, muzaffer bir bakış attı.

Ben de ona bakıyorum. Güçlerini bir balığı öldürmek için kullandığı için tamamen iğreniyor muyum yoksa eğleniyor muyum karar veremiyorum. Burnuma dokunuyorum ama

Kanama değil. Sanırım hapşırmama neden olacak ve beni tamamen bayıltmayacak kadar bir beyin sıkışmasıydı. "Teşekkürler. Sanırım."

Ölü hayvanı sudan çıkarıyoruz ve bıçağımız olmadığı için onu kesip açmak için yeterince keskin bir taş parçası arıyorum. Bıçak yok ama kırık bir deniz kabuğu parçası işimizi görüyor. Balığı kesip açarken biraz öğürüyorum, çünkü onu çiğ yemem gerekecek. *Bunu suşi olarak düşün, Max, diyorum kendime. Gerçekten berbat bir ambalajı olan bir suşi.*

O kadar açım ki, kendi yemeğimin içini boşaltıp pullarını ayıklamak bile beni caydırmıyor. Balığın kendisinden kalın et dilimleri kesebildiğim zaman ağzım sulanıyor. Bir parça yiyorum ve dilimin üzerinde patlayan tatlar karşısında bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum. Çiğ balık olduğu kesin, ama kesinlikle şimdiye kadar tattığım en güzel şey. Yiyebildiğim kadar yiyorum, sonra iğrenç parçaları kıyıya gömüyorum ve benim için hayatını feda eden balığa zihinsel bir teşekkür ediyorum. Karnımda gerçek bir yemek olması ruh halimi çok iyileştiriyor ve tropik adamıza yeni gözlerle bakmaya başlıyorum.

Barınağımız var.

Temiz suyumuz var.

Yiyeceğimiz var.

Burası sıcak ve yalınız.

"Biliyor musun Rhagos," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı havuza sokuyorum ve biz konuşurken bacaklarımı ıslatıyorum. "Burası bir süre kalmak için fena bir yer olmayabilir."

Rhagos bana baktı. "Saklanmaktan bahsediyorsun."

"Kastettiğim bu değildi," diye itiraz ediyorum. Ama... biraz öyle. "Sadece... şu anda planımız ne, Aventine'e gitmek mi? Zaten bir tanrıyı kovdular. Sence bizi gördükleri için çok mu heyecanlanacaklar?" O cevap vermeyince ben devam ediyorum. "Bunun senin için bir oyun olduğunu biliyorum ama benim için ölüm kalım meselesi. Herkes beni öldürmeye çalışacak çünkü senin istediğinin bu olduğunu düşünüyorlar."

Onaylar gibi homurdanıyor ama söylediklerime itiraz etmiyor. İkimiz de haklı olduğumu biliyoruz.

"Belki bir süre daha burada kalabiliriz. Amaç ayakta kalan son Aspect olmak, değil mi? O zaman bu parçanı sağlam tutabilirsin?" Ona bir el salladım.

"Evet. Amaç bu."

"Belki bir süre saklanırsınız. İşler yoluna girene kadar bu adada kaplumbağa gibi dolaşırırsınız. Beklenti hâlâ çok yeni. Tarih kitapları bu şeylerin

yıllarca sürebilir. Belki..." Düşünerek dudaklarımı ıslattım. "Belki de yıllarca burada kalmayız. Yıllarca çiğ balık yiyebileceğimden emin değilim. Ama belki bir süre kalırız. Sadece nefes almak için."

Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi bana doğru eğiliyor. "Bir şey unutuyorsun, değil mi?"

"O da ne?"

"İkimiz de nerede olduğumuzu ya da buradan nasıl ayrılacağımızı bilmiyoruz."

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. "İyi bir noktaya değindin. Çok iyi bir nokta." Serin sulara bacaklarımı tekmeliyorum, huzurlu adaya bakıyorum... karadan binlerce mil uzakta olabilecek huzurlu bir ada ya da karadan on mil uzakta olabilir. Bunu bilmeme imkân yok. "Yani nerede olduğumuzu bilmiyor musun?"

Başını sallıyor ve ben ayaklarımı oynatırken onları izliyor.

Kaybolduğumuz gerçeğini düşünmemiştim. Ama nedense, eğer istersek buradan ayrılabileceğimizi de hissediyorum. Bir sal inşa edebilir ve bir şekilde suyla doldurabiliriz." Bu kısmı henüz çözemedim. "Balık yiyebilir ve kıyıyı bulana kadar yüzebiliriz, musun? Ama ben burada kalma fikrini daha çok seviyorum." Hiçbir şey söylemedi, ben de uzanıp eline dokundum. "Burada benimle kalmak seni rahatsız eder mi?" Nefes nefese sordum.

"Biraz," diye itiraf ediyor. Bir an sonra omuz silkiyor, yüzümü izliyor. Hayır, fark ettim. Yüzüme bakmıyor. Özellikle ağzımı izliyor. Sanki beni öpmek istiyormuş gibi.

Başka bir konuşma yapmamız gerektiğini fark ederek nefesimi içime çekiyorum. Eğer bu adada sadece ben ve Rhagos kalacaksak, onun da benimle aynı fikirde olduğundan kesinlikle emin olmalıyım. "Umarım arkadaştan fazlası olamayacağımızı anlamışsındır," diyorum ona sessizce.

Bakışları gözlerime takılıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ben ciddiym. Bunu aptal olmak için söylemiyorum. Sadece... önümüzde bir görev var, değil mi?" Ona en ikna edici bakışımı attım, umarım. "Eve dönmeye odaklanmamız gerekiyor. Ve bu yüzden sana yatağında hizmet etmememin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Diğer çapaların geçmişte bunu yaptığını biliyorum ve bu onlar için harika bir şey ama bunu yaptıktan sonra senden nefret etmeyeceğimi sanmıyorum."

Rhagos'un gözleri kısılır. "Benden nefret mi ediyorsun?" diye , sesi düzdür.

Tekrar başımı salladım. "Zaten garip bir karşılaşma yaşadık. Isırmamam gereken şeyleri ısırmış olabilirim." Utançtan kızarıyorum. "Ve bir bakıma, o küçük sorunu yaşadığımıza memnunum, çünkü bana bunu duygularımızı yapmamız gerektiğini hatırlatıyor. Biz ortağız. Biz ortağız."

mantıklı olmak ve göreve odaklanmak. Duygularımızla dikkatimizi dağıtamayız. Ve eğer geçmişte biriyle çıkmış ve ayrılmış iş arkadaşlarınız olduysa? Bunun her için de çok rahatsız edici olduğunu bilirsiniz. Bu yüzden hiçbir şey yapamayız. Birbirimizden nefret etmeyi göze alamayız. Aramızdaki şeylerin seksi bir yöne gideceğini söylemiyorum. Varsaymaya çalışmıyorum." Ben de deli gibi kızarıyorum çünkü o sadece susuyor ve bana ters ters bakıyor. "Ama ikimizden biri yanlış bir fikre kapılmadan önce bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm."

"Sana aşık olacağımı mı düşünüyorsun?" Sert ağzının kenarları kıvrılıyor.

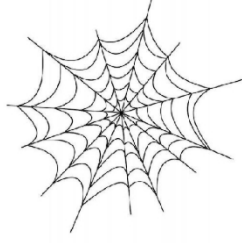
Vay canına, bu kadar hıyar gibi konuşmasına gerek yok. "Söylediğim şey bu değildi. Sadece ikimizin de duygusallaşmayı göze alamayacağını söyledim. Tıpkı şu anda olduğu gibi, kulağa bu kadar boktan geldiği için ağzını yumruklamak istiyorum."

Rhagos ayağa kalkar, vücudu kaskatı kesilmiştir. "Sana tanrılar hakkında ne kadar şey anlattılar bilmiyorum Max, ama şunu bil ki asla bir insana aşık olmayacağım."

Hışımınla uzaklaşıp sahile doğru yöneliyor ve ben ağzım hafifçe açık bir şekilde ormandaki su havuzunun yanında kalıyorum.

Yani... iyi gitti.

Rhagos gecenin geri kalanında çok sinirliydi. Sanırım romantikleşebileceğimizi söyleyerek bile onu gücendirdim. Belki de bunu bir tanrıya söylemek büyük bir hakarettir.

Hay aksi. Her iki durumda da, geç saatlere kadar yatağa gelmiyor ve belime dokunmuyor ya da beni koruyarak sarılmıyor. Bu berbat bir şey. Hâlâ arkadaş olmamızı istiyorum.

Sabah yine gitti ve yakındaki bir tepenin zirvesine tırmandığımda onu sahil boyunca yürürken görüyorum, buruşuk pelerini esintide dalgalanıyor. Belli ki kafasını toplamak için zamana ihtiyacı var. Ya da belki de benim etrafımda olmaktan yoruldu. Her iki durumda da kendimi suçlu hissediyorum.

Onunla tekrar konuşmalıyım. Ona hâlâ arkadaş olmak istediğimi anlatmalıyım. Bu iş yürüyecekse arkadaş olmamız . Onu aşağılamak istememiştim.

Ama o gittiği için, bu aynı zamanda yıkanmak için mükemmel bir fırsat yakaladığım anlamına geliyor. Tatlı su dolu havuza özlemle bakıyorum. Cildim kumdan soyuluyor ve kaşınıyor, kendimi kirli ve dağınık hissediyorum. En az bir gündür yıkanmak istiyordum ama Rhagos'un yaralıyken çıplak bedenime nasıl baktığını da düşünüp duruyordum. Bu her şeyi çok garipleştirdi ve onunla sadece arkadaş olmak hakkında bir konuşma yaptıktan sonra çıplak dolaşmak? Bu çok ikiyüzlü bir davranış gibi görünüyordu.

Rhagos artık yok.

Özel olarak banyo yapabilir ve temizlenebilirim.

Sadece bir an tereddüt ediyorum ve sonra kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıp suya atıyorum.

SIRT ÜSTÜ YÜZÜYÖRÜM, GÖZLERİM KAPALI, MUTLULUĞUN TADINI ÇIKARIYORUM.
ağır bir şey çarptığında temiz su, sanki cızırtılı bir

Battaniye. Çırpınarak su yüzeyinin altına giriyorum, kollarımı çırpıyorum, ancak ağırlaştıklarını . Bunun farkına varmak beni panikletiyor ve umutsuzca çırpınarak yüzeye çıkmaya çalışıyorum. Bu bir ağ. Birisi başımın üzerine bir ağ atmış ve kollarımı, bacaklarımı ve-

Ağ büyük bir sarsıntı yapıyor ve sonra ileri doğru çekiliyorum.

Nefes nefese, su tükürerek su yüzeyine çıkıyorum ve sonra kıyıya sürüklenip iki yabancının ayaklarının dibine iniyorum. Ağın iplerini itiyorum, sırtüstü yuvarlanıyorum ve yukarı bakıyorum.

Adamlar soğuk ifadelerle bana bakıyorlar. Sıcak ve güneş ışığıyla başa çıkmak için dökümlü, açık renkli giysiler giyen Port Tidewater adamlarından farklı giyinmişler. Daha çok *Darkwitch*'teki korsanlar gibi giyinmişler, vücuda oturan pantolonlar ve tunikler giymişler, saçlarının üzerine bir başlık çekmişler. Her ikisinin de alnına kazınmış bir sembol var, dalgalı kırmızı bir girdap.

Ve ikisi de bana kaşlarını çatmış bakıyor. Bir an için onların *Darkwitch*'ten kurtulanlar olduğunu düşündüm. Yanıldığımızı ve o korkunç enkazdan sağ çıkan başkaları da olduğunu. Gemiye yaptığım saldırıyı hatırlıyorum ve kanım donuyor. Ağa karşı savaşıyorum, ama ne kadar savaşsam savaşayım yapışıp kalan bir tür malzemeden yapılmış.

Berbat durumdayım. Çıplağım, yalnızım ve tamamen savunmasızım. "Sence bu onun çapası mı?" diyor biri.

Diğeri omuz silkiyor. "Başka kim olabilir ki? Emirlerimiz burada sadece onların olacağını söylüyordu."

İlki homurdanıyor ve etrafımdaki ağları sıkılaştırıyor. "O zaman onu tekneye geri götürelim ve bizi bulmasını bekleyelim."

Tamam. Hayatta kalanlar değil o zaman. Muhtemelen tecavüzcü de değiller. Bir şekilde Rhagos'la burada olduğumu bilen fidyeciler. Sesimi bulmayı başardım. Boğazımı temizledim, sakın ve soğukkanlı olmaya çalıştım. "Muhtemelen bunu yapmak istemezsiniz. Lord Rhagos-"

Büyük adamın omzunun üzerinden fırlatıldım ve karnım koluna çarptı. Kusma tehlikesi baş gösteriyor ve kendime gelmeden önce bir süre kuru kusuyorum. "Bu her şeyi açıklıyor," diyor arkadaşına. "Bu o."

"Lordum memnun olacak," diye onaylıyor diğeri, koşarak beni esir alanın yanına gidiyor. Kahretsin. Az önce her şeyi ele mi verdim? Hırıldıyorum.

"Lütfen... bırakın gideyim."

Beni görmezden geliyorlar. "Sinfas parayı ödemek zorunda kalacak," diyor ikincisi neşeyle, önde koşarak. "Bir erkek çapaya para yatırmış."

Beni taşıyan homurdanıyor. Eli kıcıma gidiyor ve ağın içinden sıkıyor, bu da beni inletiyor. "Bir fahişeyi görmeyeli uzun zaman oldu. Belki lordum hepimizin onunla bir tur atmasına izin verir."

Bu da bacaklarımı daha sert tekmelememi sağlıyor. Kimse benimle sırasını savamaz! "Bırakın beni! Rhagos seni öldürecek!"

Sadece gülüyorlar. "Senin tanrın şu anda güçsüz, ufaklık. Ve eğer postunu kurtarmak istiyorsa, bizimle gelecektir." Kıcımlı tokatlıyor. "Ölü bir bedeni de canlı bir beden kadar kolay sikebiliriz."

Kıpırdamadan durdum,
dehşete kapıldım. "Ew!"

Korsanlar daha çok gülüyor.

"Rhagos seni öldürecek," diye tısladım.

"Güçleri gitti," diye karşı çıkıyor korsanlardan biri. "Size yardım etmek için parmağını bile kıpırdadığından şüpheliyim. Söylentilere göre evine dönmeyi çok istiyormuş. Şu anda bağırsaklarını deşmediğimiz için şanslısın."

Sertçe yutkunuyorum.

"Ne yazık ki lordum Vor bundan hoşlanmayacaktır. Onun sana ve efendine ihtiyacı var," diyor beni tutan korsan ve kıcımlı bir kez daha okşuyor. "O yüzden şimdilik hayatta kal."

Ağın içinde kıvranıyorum, onlar yürürken kurtulmaya çalışıyorum. Vor. Vor. Bu isim neden tanıdık geliyor?

Ancak sahile vardığımızda ve alnında aynı garip işaret olan yarım düzine adamın ayaklarının dibinde kuma atıldığında isim geliyor. Vor denizlerin tanrısıydı. Efsanelere göre de huysuz bir tanrıymış, bu da beni dehşete düşürüyor. Bu onun görünüşlerinden birinin eylemi olmalı.

"Vay, vay, oldukça ilginç bir balık türüne benziyor," diyor korsanlardan biri, üzerimde dolaşırken.

Ağların içinde çırpınıyorum, kurtulmaya çalışıyorum. "Siktir git."

"Ve bir de ağzı var!" Hepsi gülüyor. "Bu yüzden seçilmiş olmalı."

Şaşkınlık içinde korsanlardan biri pelerinini çıkarıp hemen yanıma geliyor. Ağa dokunup bir kelime fısıldıyor ve ağ su gibi akıp gidiyor. Bu... büyü mü? Adam bana hiçbir şey söylemiyor, sadece pelerinini vücuduma sarıyor, çıplaklığımı gizliyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Ben ayağa kalkarken pelerinin üzerindeki kumları temizliyor ve yurttaşlarına ters ters bakıyor. "O da bizim gibi tanrıların hizmetinde. O da saygıyı hak ediyor."

Ona sadece gülüyorlar. "O zaman ona göz kulak olabilirsin, Zakros."

Zakros'un yüzü kızarıyor ve diğerlerine kıyasla genç olduğunu fark ediyorum. Sanki bana göz kulak olmak bir hakaretmiş gibi ona dudak büküyorlar ama o beni kıyıda sallanan tekneye doğru götürüyor. "Gelin. Teknede bekleyeceğiz."

"Siz kimsiniz?" diye sordum. Karada kalmak istiyorum ama buna izin verilmeyeceğini biliyorum. Rhagos'u düşünüyorum ve onsuz yola çıkacağımızdan endişeleniyorum. Eğer öyleyse, ıstırap içinde olacağım. Şimdiden ölüm tanrısıyla aramdaki bağın rahatsız edici bir şekilde sızladığını hissedebiliyorum, onun yakınımda olmadığını farkındayım. "Gidemeyiz. Ben gidemem-"

Zakros tekneyi işaret ederek, "Aspect'in olmadan buradan ayrılmayacağız," diyor. "Gel. Benimle güvendesin."

Pelerini vücuduma daha yakın tutuyorum ve onu ahşap rampaya kadar takip ediyorum. Tekne benim bindiğim yelkenli gemiye pek benzemiyor; bu daha çok kürekleri ve önünde büyük bir yelkeni olan büyük boy bir cankurtaran botuna benziyor. Yelkenin üzerinde erkeklerin kaşlarına taktıkları sembolün aynısı var, kıvrımlı, girdaplı çizgiler. Adam teknenin ön tarafındaki banka oturmamı işaret edince oturuyorum. Elimde olmadan diğerlerinin kıyıda durduğunu, sanki bir partiye katılacak başka birinin gelmesini bekliyormuş gibi gülüşüp konuştuklarını fark ediyorum. Kılıç kuşanmışlar ve silahlarını ellerine alıp ağaçları taradıklarını görüyorum, Rhagos'u aradıklarına şüphe yok.

"Size yiyecek ve içecek getireyim mi?" Zakros sorar. "Neden bana iyi davranıyorsun?"

Tekrar kızarıyor, çilli yüzü neredeyse saçları kadar kırmızı. "Lord Vor bizi onun isteğini yerine getirmemiz için gönderdi. Siz de tanrıların isteğini yerine getiriyorsunuz. Bu saygıyı hak ediyor."

"Evet, belki de arkadaşlarınla konuşmalıydın." Kıyıdaakilere elimle işaret ediyorum. Biri puro ile kocaman bir esrarın karışımı gibi görünen bir şey sarmış ve başka bir arkadaşıyla paylaşıyor.

Zakros sadece başını sallar. "Gerçekten hizmet etmenin ne demek olduğunu anlamıyorlar. Annem hayatı boyunca Vor'un tapınaklarından birinde hizmet etti. Ve kardeşim..." Bir an duraksıyor. "Kardeşim Lord Vor'a hizmet ediyor."

Çapa olarak mı? Bunu bilmek iyi oldu. "Vor bizden ne istiyor?"

"Konuşmak için." Zakros'un yüzü masum bir coşkuyla parlıyor. "Rhagos'un onunla konuşmak istemeyeceğinden korkuyor, bu yüzden Rhagos'un dikkatini çekmek için seni yakalamamız talimatını verdi."

Birazdan göreceklere ilgiyi isteyeceklerinden emin değilim. Gemide bana saldıran korsanları ve Rhagos'un onları nasıl bıçtığını, bir düşünceyle öldürdüğünü düşünüyorum. Uzanıp Zakros'un elini tutuyorum. "Bana iyi davranıyorsun, bu yüzden seni uyarmalıyım... Rhagos ortaya çıktığında bana yakın durmak isteyeceksin. Seni korumaya çalışacağım."

Zakros'un kafası karışmış görünüyor. "Beni korumak mı?"

"Evet." Eğer tahminimde yanılmıyorsam, Rhagos olanları öğrendiğinde çok kızacak. Etrafıma bakıyorum, kaçınılmaz olarak çıkacak kavga için bir silah arıyorum. "Peki neredeyiz? Bu ada da neyin nesi?"

"Birçoğundan biri. Bu, Sunswallow'un hemen batısında yer alan bir adalar zinciri."

Bunun benim için hiçbir anlamı yok, ama yine de bu bilgiyi dosyalıyorum. "Lord Vor nerede? Başka bir adada mı?"

"Yakınlarda, merak etmeyin."

"Hangi Aspect o?"

Zakros bana temkinli bir bakış attı. "Bunları sana söylemem gerektiğinden emin değilim. I-"

Kıyıda gelen gürültülü bir çığlık onun sözünü kesiyor. Burnumdan kan fişkırıyor ve başım acıyla çarpıyor, sanki biri küreklerden birini almış ve onunla bana vurmuş gibi. Ben de alnımı tutarak haykırıyorum.

"Ne oldu? Neyin ?" Zakros bir kare keteni bana doğru itti.

Çarşafı burnuma tutuyorum ve vücut kokusu yaydığını fark ediyorum. Bu onun ter bezi, şimdi tuniğinin yakasından çıkmış. İğrenç. "Bu Lord Rhagos," diyorum ona, başım zonklayarak.

"Ama..."

Ayağa kalkıyor, gözlerini kıyıya dikerken sözleri kayboluyor. Etrafına bakıyorum ve karanlık, yalnız bir figürün tepeye doğru geldiğinden emin oluyorum. Bu Rhagos, geniş omuzları dik, adımları hızlı ve öfke dolu. Gözlüklerim olmadığı için yüzünü göremiyorum ama kaşlarını güçlü bir şekilde çattığından eminim.

Bir figür ilerler ve Rhagos elini havaya kaldırır, sanki esintiyi tokatlayarak uzaklaştırır. Adam -hâlâ epey uzakta- bir çığlık atıp kılıcını düşürüyor, önce dizlerinin üzerine sonra da yüzüstü kuma düşüyor. Zihnimi parçalayan bir baş ağrısı daha içimi parçalıyor, bu seferki öncekinden daha kötü.

"**MAX!**" Bir başka baş ağrısı beni teknenin zeminine düşürürken bile Rhagos'un belli belirsiz böğürdüğünü duyuyorum.

İnliyorum, kan yüzümden aşağı akıyor. Sanki eli beynimi tutup sıkıyormuş gibi hissediyorum. "Dur," diye soluyorum, acıdan nefesim kesiliyor. Sonra, daha yüksek sesle, "Dur! Lütfen!"

"Ne oldu?" Zakros koluma dokunarak yanımda fısıldıyor.

Güçsüzce omzunu tutuyorum ve kendimi bir kez daha dik durmaya zorluyorum. Başım dönüyor ve bayılmanın eşiğindeyim. Yine de Rhagos'un bunu durdurmasını sağlamalıyım. Bu diğer ölü denizcileri ölüme gönderdiği zamanki gibi değil. Bu sadece onun düşmanı biçmesi ve sistemi kandırması ve sistem de bunun bedelini benden çıkarıyor. Zihnimde bir başka keskin, kazıyıcı ıstırap belirirken acıyla tıslıyorum.

"Rhagos," diye bağıriyorum. "Lanet *olası dur!*"

Zakros bir kolunu belime dolayarak beni dik tutmaya çalışıyor. Garip ama Rhagos'un beni tuttuğu zamankinden çok daha farklı hissettiriyor. O zaman kendimi güvende hissediyorum. Önemsendiğimi. Zakros'un tutuşunda, sanki ikimizi de teknenin kenarından aşağı atacakmış gibi hissediyorum.

Gözlerimi kısarak kıyıya odaklanmaya çalışıyorum. Rhagos orada, kumların üzerindeki cesetlerin arasında duruyor. Elini hâlâ havaya kaldırmış, sanki ona devam etmesini söylememi bekliyor ve ayaklarının dibinde bir adam acı içinde kıvranıyor.

"Artık yok," diye başarıyorum. " yakıyorsun."

"Sana dokundular mı?" diye hırlayarak rampadan tekneye doğru hışımla ilerliyor. Buradan bile öfkesinin etrafımda yankılandığını hissedebiliyorum. "Seni çalmaya cüret mi ettiler?"

"Ben iyiyim. Ya da öyleydim." Titreyen ellerimle bezi tekrar burnuma tutuyorum. "Lütfen, Rhagos. Daha fazla dayanamıyorum. Her yaptığında bir öncekinden daha kötü oluyor."

Adımlarıyla tekneyi sarsarak tekneye doğru fırlıyor ve yaklaşırken yüz hatlarına kazınmış öfkeyi görebiliyorum. Öfkeden akkor haline gelmiş, yeşil gözleri vahşi, yüzünü boydan boya kesen yara izi soluk tenini morartıyor. Bana bakarken bile bakışları, elini belime koymuş olan Zakros'a kayıyor. Boğazında yine o öfkeli hırıltı başlıyor-

"Yapma," diyorum Zakros'un önüne geçerek. Bu hareket başımı patlayacakmış gibi hissettiriyor ama ona zarar vermesini istemiyorum. "Bana karşı nazik davranıyordu. Bana bir pelerin verdi ve beni diğerlerinden uzak tuttu."

"Diğerleri," diye tekrarlıyor Rhagos, sesi düz. "Diğerleri sana karşı acımasız mıydı?"

"Hayır," diyorum hemen, bana gerçekten nasıl davrandıklarını öğrenirse onlara ne yapacağını hayal ederek. "Sadece korkmuştum. Zakros bana iyi davrandı. Lütfen başka kimseyi öldürme, tamam mı?"

Rhagos kaşlarını çattı. Elinin yumruk haline geldiğini duyabiliyorum. "Zakros?"

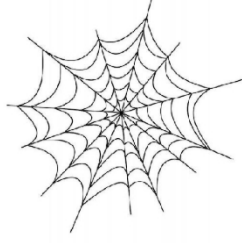
Tanrım, tutsaklardan biriyle ilk isim bazında olduğum için beni kıskanıyor mu? Durumu yatıştırmam gerekiyor, bu yüzden tökezleyerek Rhagos'a doğru ilerliyorum ve kolları bana dolandığında yanağımı tuniğine bastırıyorum. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim," diyorum ona. "Artık baş ağrısı yok, lütfen."

Sessiz bir anlaşmayla yanağıma dokunuyor.

"Bu adamlar Lord Vor'dan," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum. İleriye doğru attığım o birkaç adım bile beynimin ağrımasına neden oldu ve gözlerimin arkasından siyahlık dalgalanıyor. Bilincimi uzun süre koruyamayacağım ve düşüncelerimin solduğunu hissedebiliyorum. Rhagos'un buruşuk tuniğinin önünü tutup kumaşa yapışıyorum. "Yakınlarda. Buluşmak istiyor..."

Ve sonra baygın bir şekilde güverteye kaydım.

W

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Tekne suyun üzerinde hafifçe sallanıyor ve ıslak bir bez alnıma bastırıyor. Başım binlerce akşamdan kalmadan daha kötü ağrıyor,

Ama artık parçalanıyormuşum gibi hissetmiyorum, sanırım bu da bir gelişme. Birinin kollarına sarıldım.

Beni tutan kişinin Rhagos olduğunu fark ettiğimde küçük bir iç çekiyorum. Tabii ki o. Diğerlerinin bana dokunmasına izin vereceğini sanmıyorum. Uyandığımı anladığında gözleri benimkilerle buluşuyor ve alnımdaki bezi sıyrıp ıslattıktan sonra yerine koyuyor.

"Kıyafetlerin nerede?" Ses tonu yumuşak, ama alttan alta kaynayan öfkeyi duyabiliyorum.

"Yüzerken üzerime geldiler," diyorum Rhagos'a kalın bir sesle. "Hepsini öldürdün mü?"

"Yapmalıydım," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. Acı içinde baygın düşmekten çok yoruldum. "Güçlerin konusunda daha dikkatli olmalıyız," diyorum ona. "Her seferinde daha çok acıtıyor."

"Umurumda değil."

"Evet, ," diye . "Oturmama yardım et."

Rhagos'un iri elleri dik durmama yardım ederken beni destekliyor ve bir tanesi sırtımın alt kısmında duruyor. Yüzümü inceliyor ve sonra sessizce bana gözlüklerimi uzatıyor.

"Onları buldun mu?" Onları burnuma yerleştiriyorum ve benim için ne kadar önemli olduklarını hatırladığı için onu öpmek istiyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Vor'un inine gittiğimizde yanımdan ayrılma," diye mırıldanıyor. "Söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye güvenme, tamam mı?"

Başımı salladım. Eğer selamlaşmamız buysa, görüşmenin geri kalanının nasıl geçeceği konusunda pek umutlu değilim. "Hâlâ ziyarete gidiyor olmamıza biraz şaşırdım. Adada kalmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Yalnız mı? Seninle mi? Hayır." Uzun bir süre yüzüme baktı ve sonra omuz silkti. "En iyisi Vor'la buluşup önce ne istediğini görmek."

Ona alaycı bir tavırla, "Benimle saçma sapan konuşup sonra da bana sarılman hoşuma gidiyor," diyorum. "Bu karışık mesajları sevmek lazım."

Çeneme dokunuyor, başparmağını tenimde gezdiriyor. "Sana daha önce ne demiştim?"

"Sözlerine aldırma ve ne yaptığına dikkat et?" Bir kez başını sallar.

"Doğru. Deniyorum. Benim için geldiğin için minnettarım. Gözlüklerimi aldığın için minnettarım. Ama böyle bir pislik olmamayı deneyebilir misin? Benim için? Arkadaşlığımızın hatırı için?"

Rhagos'un ağzı "dostluk" kelimesiyle düzleşiyor ve bana sertçe başını salladıktan sonra gözlerini sulara dikeyyor.

Ben de dışarı bakıyorum. Geceleri her yer maviler ve siyahlarla kaplı, gökyüzü bulanık sulardan daha parlak. Yine de hava sakin ve parlak, kan rengi ay hiçbir yerde görünmüyor. Uzakta, ufkun kenarında küçük bir ışık kümesini zar zor seçebiliyorum; bir yerleşim yeri. Tekneden aşağı bakıyorum. Zakros ve Vor'un adamlarından biri -sadece biri- diğer uçta, bizi dikkatle izliyorlar. Küreklere dokunulmamış, sudan yukarı kaldırılmış. Yelken dolu, bizi olmamız gereken yere doğru taşıyor. En azından benim kuşku bu.

Vor'un bir pislik olmayacağını umuyorum. Rhagos'un ölmesini istemediği çok açık. Adamları bir şekilde adada olduğumuzu biliyordu ve Rhagos'u gelmeye zorlamak için beni kaçırmaya gelmişlerdi. Yani Vor bir şey istiyor... ama ne? Ve belli ki Rhagos'un bu kadar güçsüzken olması gerekenden çok daha yıkıcı olduğunu bilmiyor. Ya da belki Vor'un umurunda değildir? Bana anlatılan hikâyeler Vor'u hiç de hoş bir şekilde resmetmiyordu. Her zaman huysuz ve patlamaya meyilli biriydi ama bunun sadece okyanustaki hava durumunu açıklamak için kullandıkları bir yol olduğunu düşündüm. Belki de tam tersi değil de Vor öyle olduğu için okyanus karmakarışık ve tahmin edilmesi zor bir yerdir? Bu dünyada kim ne diyebilir ki?

Eğer durum böyle olsaydı, Rhagos'un sakin olması gerekmez miydi? Ölüm öyle olması gerektiğini düşündüğüm şeylerden biri, ama bu Rhagos neredeyse her zaman öfke ve bastırılmış hiddetle dolu.

Belki de Apati olmaktan gerçekten nefret ediyordur. Ya da belki de Apati'den çok Kibir'dir? Bazen merak ediyorum.

SUYUN KENARINDAKİ KASABA SESSİZDİ.

Tidewater Limanı'nda girdiğim gibi hareketli bir parti bekliyorum ama her şey sessiz. Zakros ve diğer asker tekneyi rıhtıma çekiyor ve kaşlarına aynı sembolü kazımış diğerleriyle karşılaşıyorlar. Teknenin ne kadar boş olduğunu gördüklerinde yüzleri asılıyor ama kimse açıklama yapmak için öne çıkmıyor. Rhagos bir geçit açtıklarında onlara buyurgan bir bakış atıyor ve rıhtıma adım attığımızda beni yakınında tutmaya özen gösteriyor.

Gözlüklerim birkaç tuhaf bakışa neden oluyor, ama sanırım pelerin dışında bir şey giymediğim gerçeği de öyle.

"Bizi Lord Vor'a götür," diyor Rhagos en sabırsız ses tonuyla. "Çıpam yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Sorun olmadığını, gerçekten iyi olduğumu söyleyip itiraz etmek istiyorum ama şimdi zamanı değil diye düşünüyorum. En azından şimdi, belki, yiyecek bir şeyler alabiliriz.

"Lütfen bizi takip edin lordum," diyor yeni gelenlerden biri ve pelerinini yüzüne iyice çekerek yüz ifadesini gölgelerin arasında gizliyor. Adam bizi kirli sokaklara doğru götürerek yola koyuluyor ve biz de ona yetişmek için yarışmak zorunda kalıyoruz.

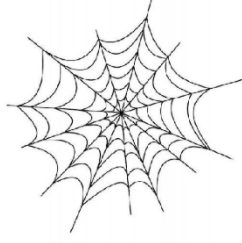
Sokaklarda bu kadar hızlı koşuşturmamız beni biraz endişelendiriyor. Görülmek istemiyor muyuz? Yoksa dışarıyı tehlikeli olduğu mi? Ben ve Rhagos dışında herkes kapüşon takmış gibi görünüyor ve kasabanın kendisi de biraz daha kabataslak görünüyor. Tidewater Limanı gibi suyun kenarında ama oranın aksine köhne ve pis. Rıhtımlar ölü balık kokuyor ve gölgeli görünümlü karakterler ara sokaklardan bizi izliyor. Parti veriyor gibi görünen bir yerin önünden geçiyoruz, ancak pencereden müşteri çağıran bir kadının çıplak göğüslerini gördükten sonra buranın bir genelev olduğunu anlıyorum. Tamam o zaman. Erkeklerin uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışırken çıplak ayaklarımın farkındayım ve ıslak ya da kirli bir şeye her bastığımda irkiliyorum.

Şu anda bir çift ayakkabı için neler yapmazdım.

"Burada," diyor adamlardan biri ve bizi şehrin uzak ucunda, farklı bir tersanede devasa, harap bir depoya benzeyen bir binaya götürüyor. Bir tanrıyı barındıracak türden bir yere benzemiyor ve ensemdeki tüyler endişeyle diken diken oluyor.

Sanki korkumu hissetmiş gibi Rhagos omzuma kocaman bir el koyuyor.

T

Kapı açılıyor ve alnında sembol olan başka bir adam bizi kapıda karşılıyor. Kardeşlerini arıyor, sonra Rhagos'u görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Ben de onun yanındaydım. O eğilir ve evdeki diğer herkes de eğilir.

Sadece biri ayakta duruyor ve çilli yüzü Zakros'a benziyor. Saçları kızıl ve kahverengi arasında garip bir renkte ve hemen biraz fazla dostça görünen geniş, geniş bir gülümsemesi var.

"Lordum Rhagos," diyor, sanki bizi kucaklayacakmış gibi kollarını açarak öne doğru adım atıyor. "Lord Vor sonunda ziyaret etmeye karar verdiğinizizi görmekten oldukça memnun olacak."

"Öyle mi?" Rhagos'un sesi onaylamaz bir şekilde düz.

Adam bunu fark ederse, görmezden gelir. Başını hafifçe sallar. "Benim adım Sinfas ve bu dünyayı ziyaret eden şanlı lordum Vor'un çapasıyım."

"Ziyaret. mi adlandırıyoruz?"

Kahretsin, Rhagos bugün yanıyor. Adamın adına kendimi garip hissederek irkildim.

Sinfas sadece kıkırdıyor ve tekrar başını sallıyor. "Lord Vor sizi hemen görmek isteyecektir. Lütfen beni takip eder misiniz?" Diğerlerine dönerek bizi yalnız bırakmaları gerektiğini işaret ediyor. "Kardeşliğin onlara eşlik ederken nazik davrandığına inanıyorum."

"Kibar. Biz buna böyle mi diyoruz?" Şakaya karşı koyamayarak ekliyorum.

Rhagos bana bakıyor.

Sinfas da öyle düşünüyor ve yüzü parlak, neredeyse şaşkın bir sırıtışla parlıyor. "Zaman zaman biraz görgüsüz olduklarını tahmin ediyorum. Lorduma hizmet etmekte yeniler ama memnun etmeye hevesliler. Belki biraz fazla istekliler." Alnını işaret ediyor ve gözlerini deviriyor. "Burada, Sunswallow'da dikkat çekmemeye çalışıyoruz, adamlarımızın bağlılıklarını bu kadar açık bir şekilde ilan etmeye karar vermiş olmaları bunu biraz daha zorlaştırıyor. Neyse ki bu liman neredeyse tamamen korsanlardan ve ayyaşlardan oluşuyor, bu yüzden onlara sadece bir tarikat gibi görünüyor." Dar bir koridorda yürürken omuz silkiyor, olması gerektiği kadar ışık vermeyen apliklerde meşaleler titriyor. "Tüm bu huzursuzlukla birlikte, tarikatlar şu anda çok anlaşılabilir. Sayıların güvenliği var."

Yürürken gözlüklerimden çevremize bakıyorum. Bu yerde dekorasyon ya da konfor adına pek bir şey yok. Bina ahşap tahtalardan yapılmış, hiçbirisi yeni ya da düzgün değil ve her şey cehennem gibi yıpranmış görünüyor. Daha fazla meşale tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyor, bu yüzden her yerde duman var. Döndüğüm her yönde kaş dövmele adamlar var, çoğu genç. Bizi izliyorlar ama öne çıkmak ya da araya girmek için bir hamlede bulunmuyorlar ve Sinfas'a saygı duyuyor gibi görünüyorlar. Hepsi de birbirine çok benzer giyiniyor. Karyolalarla dolu odaların ve yemekhaneye benzeyen geniş bir alanın yanından geçiyoruz. Burası bana bir korsan sığınağından çok bir kışlayı hatırlatıyor.

Ya da, yanno, bir tarikat. Bu görüntü aklımdan çıkmıyor.

Sonra çift kapılı bir odaya yönlendiriliyoruz ve duvarlardan gelen hafif müziği duyabiliyorum. Sinfas küçük bir gösteriş yapıyor. "Benim büyük ve saygıdeğer lordum, Vor, suların hükümdarı." Kapıları açıyor ve Rhagos'un girebilmesi için kenara çekiliyor.

Vor'un kamarasına ilk bakışında tüm konforu kendine sakladığını ve adamlarına hiçbir şey vermediğini görüyorum. Duvarlardan zengin perdeler sarkıyor, rengârenk çiçekler ve yiyecekler masaları süslüyor. Oda sandıklarla dolu, bazıları zenginliklerini yere saçıyor ama çoğu sıkıca kapatılmış ve istiflenmiş. Korsanlığın çok kazançlı olduğu açık ve Vor'un tüm bunların ortasında bir tahtı olması, bana onu istifinin tepesindeki bir ejderha gibi düşündürüyor. Arkasında kapalı çift kapı var ve buranın da aynı derecede dolu ve süslü bir yatak odası olduğundan hiç şüphem yok.

Tahtın önünde açılan küçük alanda, daracık kostümler giymiş bir kadın ve bir erkek flütlerin yumuşak tınları eşliğinde kıvranıyor ve

flütçü -çırılçıplak- yerde bağdaş kurarak oturuyor ve yarattığı müzikle sallanıyor.

Bu manzara karşısında gözlerimi kırptırdım. Rhagos'un Tidewater Limanı'nda kendini şımartmasına izin verdiğini sanıyordum ama bu adamın odanın her santimini tıka basa doldurduğu şeyle kıyaslanamaz bile. Pelerinimi daha sıkı kavıyorum ve bu Vor'un hangi Aspect olduğunu hâlâ bilmediğimizi fark ediyorum. Benim tahminim Hedonizm olurdu.

Vor gülümseyerek ayağa kalkıyor. Rhagos'a hiç benzemediğini fark ediyorum. Rhagos'un omuzları devasa ama daha çok bir yüzücü gibi yapılı. Vor ondan daha kısa boylu, tıknaz kasları ve iri cüssesi var. Saçları şok beyazı renginde, yaklaşık bir santim uzunluğunda ve kafasından alev gibi yükseliyor. Teni kadar soluk bir keçi sakalı var ve keskin, fazla gülen yüzündeki ifade tüm açılardan oluşuyor. Kaşları çatık, çenesi sivri ve elmacık kemikleri o kadar yüksek ki Rhagos'un büyük, iri yüz hatlarını neredeyse körelmiş gibi gösteriyor. Soluk, dökümlü bir pantolon ve giyenin kas yapısını göstermek için tasarlandığı belli olan bol, açık bir yelek giymiş. Yalınayak, ki bunu da tuhaf buluyorum.

Buna karşılık Rhagos, uzun cübbesi ve her zaman giydiği peleriniyle mütevazı ve tamamen örtülü görünmektedir.

"Rhagos. Görmeyi beklediğim tanrı değilsin ama yine de seni gördüğüm için minnettarım Lord Ölüm. Uzun zaman oldu." Vor bana başını salladı, gözlerinde bir pırıltı vardı. "Yanınızdaki kim?"

"Önemli biri değil," diyor Rhagos soğuk bir şekilde, bana doğru bakmadan.

Ouch. Bunu görmezden geliyorum, çünkü Vor'da güvenilir görünmeyen bir şeyler var. Çok fazla gülümsüyor ve çok fazla dişi görünüyor. Bana ikinci el araba satıcısını hatırlatıyor, anlaşma yapmak için her şeyi söylemeye kararlı.

"Benden ne istiyorsun?" Rhagos devam ediyor. "Ve neden bu kadar kaba bir karşılama? Elbette bir haberci gönderebilirdiniz."

Vor, başını sallayıp selam veren Sinfas'la bakış alışverişinde bulunur. "Güneşsuyu'nda dikkat çekmemeye çalışıyoruz," diyor tanrı. "Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki elçilerin yolu kesilebilir. Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değil. Size ihtiyaçlarınıza uygun bir koltuk ayarlayayım." Kadın ve adam dans pistinde kıvranmaya devam ederken duraklıyor ve sesi soğuyor. "Eğlencecilerimin sizin varlığınıza boyun eğdiğini görmedim."

Flüt tizleşir ve . Oda sessizleşir.

Dansçılar duruyor ve hemen dizlerinin üzerine çöküyor, alınlarını yere bastırıyorlar. Ben de aynısını yapmalı mıyım diye düşünerek sertçe yutkunuyorum. Sinfas'a bakıyorum, Rhagos'un önünde eğilmiyor, ben de Vor'un önünde eğilmiyorum. Yine de yüzündeki gergin ifade hoşuma gitmiyor.

Vor sadece başını sallar. "Bu iğrenç modern zamanlarda iyi bir eğlence bulmak gerçekten çok zor." Dansçılara eliyle işaret eder. "Çıkın dışarı. Hepiniz. Size bir tanrının nasıl karşılanması gerektiğini göstereceğim... ama sonra. O zamana kadar, ne istediğimi biliyorsunuz." Sesi bir nefeste sertten yumuşağa dönüşüyor.

Dansçılar ve flütçü titreyerek, elleri ve dizleri üzerinde yavaşça odadan çıkıyorlar. Flütçü sürünürken flütünü dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve ben onun çırılçıplak, yüzünden yaşlar süzülerek koridorda süründüğünü görmeden edemiyorum.

Sadece birkaç dakikadır buradayız ve ben şimdiden gitmek istiyorum. İçgüdüsel olarak Rhagos'a yaklaşıyorum. Eli enseme gidiyor ve kendimi daha iyi hissediyorum.

Gerçi böyle bir dokunuşu fark eden tek kişi ben değilim. Vor'un bakışları ilk kez benim üzerime düşüyor ve çok uzun süre kalıyor. Birden keşke gözlüklerimi takmasaydım diyorum. Görmek istemediğim için değil, bende farklı bir şey olduğunu fark etmesini istemediğim için. Buralı olmadığımı.

"Sinfas," diye sesleniyor Vor tahtına dönerken bile o fazla sevimli sesiyle. "Neden Lord Rhagos'un çapasını alıp onu temizlemiyor ve beslemiyorsun? Lord Rhagos için de bir sandalye ve yeni giysiler getiren hizmetkârlar gönderin. Makamına uygun bir şekilde giyinmiş olmalı."

"Derhal lordum." Sinfas başını sallıyor ve belinden derin bir selam veriyor, sonra kapıya doğru ilerliyor ve bana sessizce acele etmemi teşvik eden bir bakış atarak bekliyor.

Rhagos'a uzanıyorum, çünkü onun yanından ayrılmak istemiyorum. Ayrıldığımızda hep kötü şeyler oluyor ve bu beni tedirgin ediyor. Bu adamların hiçbirine güvenmiyorum. İkimize de krema yemiş kedi gibi sırıtan solgun, kısa boylu Tanrı'ya güvenmediğimden eminim.

Rhagos bana bakıyor, ifadesi donuklaşıyor. Sanki gitmeme izin veriyormuş gibi başını sallıyor ve sonra Vor'a dönüyor. "Buraya nasıl geldin?"

Kovuldum.

Canım yanıyor ama sanki yaptıklarının ne kadar kaba olduğunu biliyormuş gibi boynumu sıkıyor ve sonra gitmeme izin veriyor.

"Lütfen benimle gel..." Sinfas başladı ve sonra ona adımı söylememi bekledi.

"Kemma," diyor Rhagos ben cevap veremedim. "Onun adı Kemma."

Bu Vossa'nın korsan gemisinde kullanmamızı önerdiği sahte isim. Oh. Rhagos da Vor'a güvenmiyor. Birden yine aynı gibi hissettim. Bu yüzden böyle bir pislik gibi davranıyor. Gerçek ilişkimizi kimsenin bilmesini istemiyor. Vor'a güvenmiyor.

Bu iyi, çünkü ben de ona güvenmiyorum.

Sinfas'a hafifçe gülümsüyorum ve ona doğru yöneliyorum. "Teşekkür ederim."

"Elbette, sevgili Kemma. Benimle gel de seni iyileştireyim." Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve sonra koridorda sadece ben ve diğer çapa kalıyor. Uzun bir süre birbirimize baktık.

Bekliyorum.

"Biraz zaman alacak. Eminim Vor'un, bizim küçük 'ölümlü' kulaklarımız olmadan efendinize söylemek istediği milyonlarca şey vardır." Hemen duraklıyor ve bana hem arsız hem de sırlarla dolu bir bakış atıyor. "Sen tanıdığım ilk diğer çapasın."

Oh. "Sen de. Başka bir çapa ile tanışmadım. Ya da tanrılarla," diye ekliyorum. "Bunların hepsi benim için oldukça yeni."

"?" diye sorarak beni Vor ve Rhagos'un bulunduğu çift kapıdan uzaklaştırıyor. "Aslen Adassialıyım ama Lord Vor'un yanına çağrıldığımda burada, Sunswallow'da bir gemide hizmet veriyordum. Görünüşümü beğenmiş."

"Tidewater Limanı'ndanım," diyorum, çünkü oradaki insanlar da benimle aynı esmer tene ve koyu renk saçlara sahip. Yine de, bu düpedüz yalanı söylerken biraz utanıyorum, umarım beni çağırmaz.

Cevap vermiyor. Sadece cevabıma şaşırmamış gibi küçük bir homurtu çıkarıyor. "Yüzünüzdeki o şeylerin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Gözlüğüm mü? Oh. Onlar görmek için." Bakabilmesi için uzatıyorum. "Evde çok popüler."

"Öyle mi?" Onlara bakıyor. "Büyüleyici. Büyücü yapımı mı?"

"Elbette," diye yalan söyledim. Tidewater Limanı'ndaki büyücüleri hatırlamıyorum... ama sonra gemimizi havaya uçuran ateş topunu hatırlıyorum. Büyücüler gerçek, hepsi

Doğru. Bardakları ondan geri aldım. "Sanırım bizi buraya getirdiğiniz için teŖekkür etmeliyim."

Sinfas omuz silkiyor ve gülümsemesi daha geniş ve daha içten. "Tanrıların kaprislerini takip ediyoruz. Sen de benim gibi hizmet ediyorsun. Umarım birlikte çalışabiliriz. Birbirimize göz kulak olabiliriz." Elimi sıkıca kavırıyor. "Birbirimizin arkasını kollarız, çünkü başka kimse kollamaz."

Onun bu düşüncesizce dokunuşuna biraz şaşırdım ve aklımdan geçen düşünceye daha da çok şaşırdım. *Rhagos, Sinfas'ın bana dokunmasından nefret ederdi.* Kardeşçe bir dokunuş olması önemli değil. Bundan *nefret ederdi.* Rhagos'un neyden nefret edip etmediği umurumda değil. "Yani hizmet ettiğimiz tanrıdan başka kimse bize sahip çıkmayacak, öyle mi?"

Tereddüt ediyor ve bana acıyan bir bakış atıyor. "Çok masumsun. Bu Bekleyiş'te canlı canlı yeneceksin, değil mi?"

"Umarım öyle değildir."

Sinfas sadece kıkırdar. "Onlar bizim gibi düşünmüyor, Kemma. Bunu unutma. Şimdi gelin, efendimiz öfkelenmeden önce hizmetkârlarımızı efendimiz Vor'a götürelim."

"Bunu çok sık yapar mı?" Pelerinimi göğsüme sıkıca tutarak soruyorum.

Sinfas bana cevap vermiyor, sadece çok masum olduğumu söyleyen bir bakış daha atıyor ve yemekhaneye giriyor. Adamlardan biriyle konuşuyor, işaret ediyor ve emirler veriyor ve sonra yanıma dönüyor. "Gel. Burada dansçılar dışında kadın kıyafetimiz yok, bu yüzden onlardan birinden çalacağız."

Dansçıların düşünerek "Erkek kıyafeti giyebilirim" diye itiraz ediyorum. Aklıma "şeffaf" kelimesi geliyor. Vor'un yanında giymek istediğim şey bu değil... Yine de böyle giyinirsem Rhagos'un ne düşüneceğini merak ediyorum.

Ne düşündüğünü umursadığımdan değil. Sadece merak ettim. Hepsi bu kadar.

"Lordunuz Rhagos için sorun olmasa bile, Lordum Vor sorgulamalıyım. Makamınıza yakışır şekilde giyinmelisiniz." Duraklıyor ve ekliyor... "Yani sadece Lord Rhagos'u memnun etmek için varsınız."

"Sadece onun hedefi olabilmek için var olduğumu sanıyordum."

Sinfas göz kırpmıyor ve sonra kahkahayla havlıyor. "Bu yüzden mi seni seçti? Çok çirkin bir diliniz olduğu için mi?"

İçimden bir ses başka bir dünyadan geldiğimi ve bana Ölüm'ü bulmamın söylendiğini belirtmemem gerektiğini söylüyor. Bir topaçtan iplik çektiğimi ve siyahtan başka bir şey elde etmediğimi. Rhagos'un sırtında bir istek dövmesi olduğunu.

Tüm bunlar Rhagos'la aramızda, ara sıra ona sataştığım için bir bağ oluşmasından çok daha fazlası olduğunu gösteriyor. "Bu doğrultuda, evet."

Kıkırdıyor. "Tanrıların çok ilginç zevkleri var." Ses tonu komplocu bir fısıltıya dönüşerek beni koridorda ilerletiyor. "Lordum Vor itaate çok düşkündür. Onunki kadar kaotik bir zihne ve iradeye sahip olduğunu düşünmezsin ama bu doğru. Dilini duyduğu an, onu ağzından keserdi."

Sertçe yutkunuyorum. Bu bir uyarı mı? Eğer öyleyse, mesaj alındı. Mesaj *açıkça* alındı.

Sinfas sessizliğime göz kırptıyor. "Oh, seni korkutuyorum. Özür dilerim." Elimi sıkıyor. "Son zamanlarda lordumun kaprislerini idare etmeyi öğrendim. Gerçekten de Rhagos'un açık izni olmadan sana hiçbir şey yapamaz. Sen Ölüm Lordu'na aitsin, tıpkı benim Denizler Lordu'na ait olduğum gibi. Senin sivri dilini seviyorsa, seviyordur." Omuz silkiyor. "Ben sadece konuşuyorum. Heyecanlandığımda bu benim alışkanlığım."

"Heyecanlı mısın?"

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Çünkü artık planlarımız ilerleyebilir."

Kulağa... alakalı geliyor. "Ne tür planlar?"

Ama Sinfas sadece elini sallar. "Tanrılar bunu kendi aralarında hallederler. Şimdilik benim tek görevim seni temizlemek ve Rhagos'un onayını alacak şekilde güzelleştirmek."

Gülümsüyorum, böyle bir şeyin ne kadar bariz bir şekilde cinsiyetçi olduğu hakkında yorum yapmak istesem de... Vor'un dilimi kesmesini düşünmeden edemiyorum. Cinsiyetçilikle bir gece yaşayabilirim. Ya da iki gece. Ya da burada ne kadar kalırsak.

Birdenbire endişelendim. Burası bizim adamız ya da Tidewater Limanı değil. Gidecek güvenli bir yerimiz yok, paramız yok, arkadaşımız yok... Vor ve Sinfas dışında. Ugh. Beni kaçırdıklarını ve Rhagos'u buraya gelmeye zorladıklarını düşünürsek, burada kalıp "onlarla çalışmak" istediğimden pek emin değilim. Meraklı olduğu ve yine de buraya gelmek istediği için şanslılar.

Bir dizi merdivenden çıkıyoruz ve uzun bir koridora dönüyoruz. Orada, salonun en ucunda, üç dansçı dizlerinin üzerinde oturuyor, yüzleri duvara dönük, sırtları tamamen dik. Biz yaklaştığımızda dönmüyorlar ya da bile kıpırdatmıyorlar.

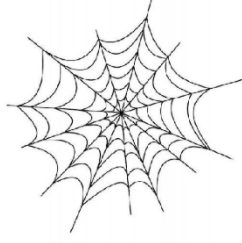
Sinfas meraklı bakışımı fark ediyor ve onlara bir el sallıyor. "Ceza. Onlara bir şey olmayacak. Bunu sadece Lord Vor'un gözüne tekrar girmek için yapıyorlar. Dediğim gibi, büyük bir itaat gösterisinden hoşlanıyor." Dansçılardan biri olan kadının yanından geçip omzuna dokunuyor. "Lord Vor, Lord Rhagos'un çapasını giydirmemizi istiyor. En iyi kıyafetleriniz nerede saklanıyor?"

Onun en iyi kıyafetlerini çalmak istediğimden emin değilim. Protesto etmek için ağzımı açıyorum... ve sonra dilimi dişlerime bastırarak tekrar kapatıyorum. Onu saklamak istiyorum.

"Mavi sandık," diyor kadın, duvara bakmaya devam ederek. "Neye ihtiyacın varsa al. Lord Vor'un hizmetinde her şeyimi seve seve veririm."

Sinfas sinsice, "Eminim biliyorsundur," diyor ve sonra odasının kapısını açıyor.

I

Kadının odasının içi dağınık ama tanıdık. İki kişi için yeterince büyük bir yatak var -ve partneriyle yaptığı seksi dansı hatırlıyorum- ve odanın duvarları boyunca birkaç küçük sandık.

Duvar. Yıpranmış giysiler ve yatak takımları her yere saçılmış durumda ve Sinfas dağınıklığı karıştırıp mavi sandığı açarken boğazından tiksinti dolu bir ses çıkarıyor. "İşte başlıyoruz. Soyun canım, bak bakalım bu nasıl oluyor." Bebek pembesi, soluk, ince bir elbise çıkarıp bana uzatıyor.

Battaniyeyi göğsüme bastırıyorum. "Um."

Sinfas bana bakıyor ve sonra iç geçiriyor. "Ben de bir çapayım, unuttun mu? Sana dokunmak istesem bile yapamam çünkü Lord Vor bunu onaylamaz. Şu anda sadece ona hizmet etmek için varım ve şu anda akşam yemeği için düzgün giyinmeni istiyor. Eğer senin lordun da benimki gibiyse, seni yemek yerken izlemeyi sever. Sanırım içlerindeki daha derin bir şeyi besliyor." Omuz silkiyor, elbiseleri karıştırıyor.

Tamam. Pembe şeyi alıyorum ve ürkmemeye çalışıyorum. Hemen hemen bir etek ve hepsi bu. "Giyecek başka bir şey var mı?"

Sinfas omuz silkiyor. "Lord Vor kadınlarda açık renkleri sever."

"Lord Rhagos daha koyu renkleri sever." Eteği ona geri uzattım, inatçıydım. "Ve alçakgönüllülük."

Sinfas bana isteksiz bir saygı gülümsemesi veriyor. "O zaman belki ortada bir yerde buluşuruz." Bir süre daha sandığı karıştırıyor ve sonra derin, kadifemsi mavi ve hacimli bir şey çıkarıyor. "Bu mu? Lordum Vor maviyi sever ve bu oldukça koyu."

"Mükemmel." Pelerinimi bırakmaya isteksizim ama Sinfas bana ters ters bakıyor. "Arkanı dön, lütfen."

Ofluyor ama dediğimi yapıyor ve ben de pelerinimi bırakıp elbisemi giyiyorum. Ve dehşet dolu bir iniltiyle savaşıyorum. Kumaş onun ellerinde sadece parlak görünüyordu, ama şimdi vücudumun üzerinde, tamamen transparan ve çok hafif parıltılı. *Omuzlarımdan* sarkan büyük, yuvarlak bir boyun, *Flashdance tarzı*, bileklerime kadar uzanan kabarık kollar var ve şeffaf elbise dizlerime kadar düz bir A çizgisi şeklinde düşüyor. Hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyor ve bundan nefret ediyorum.

Ben yakayla uğraşırken Sinfas arkasını dönüyor ve boğazından memnun bir ses çıkarıyor. "İyi. Güzel bir vücudun var. Daha fazla göstermelisin."

Onları saklamak için ellerimi göğüslerimin üzerine koymak istiyorum. Ya da bu elbisenin içinde tamamen doğal olduğum gerçeğine kadar açıkça belli olan amımın üzerine. Tanrım, bu çok aşağılayıcı. Pelerini tutup vücuduma geri çekmeye çalışıyorum, ancak Sinfas onu ellerimden kapıp yatağa fırlatıyor.

"Hayır," diyor. "Güven bana. Eğer efendiniz korunmanızı istiyorsa, sizi koruyacaktır."

"En azından ayakkabı alabilir miyim?"

"Lord Vor evinde ayakkabı sevmez." Sinfas bana göz kırptı. "Şimdi otur da saç dediğin o paspasla bir şeyler yapayım."

Homurdanarak oturuyorum ve Sinfas'ın bir stilist olmadığı anlaşılıyor. Karmakarışık, tuzlu sudan mahvolmuş saçlarımda kanlı bir cinayet çılgılığı atmak isteyene kadar saç fırçasını gezdiriyor. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, saçıma yarım yamalak bir kurdele bağlıyor ve sonra omuz silkiyor. "Yapacaksın. Gel hadi. Geri dönmeliyiz ki yemek yiyebilelim. Ben hep açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. Sinfas tekrar koridora çıkmadan önce pelerinime bir kez daha özlemle bakarak tereddüt ediyorum. "Rhagos'un bütün bu insanların bana bakmasını istediğinden emin değilim," diyorum ona, arkasından aceleyle giderken bile, göğüslerimi saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Onlara geri dönmelerini söyleyeceğiz," diyor Sinfas kolayca. "İtaatsizlik etmezler. Çünkü sen bir çapasın, burada şovu sen yönetiyorsun. Göreceksin." Omzunun üzerinden bana kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor. "Hepsi lordumuzun kulağına sahip olduğumuzu düşünüyor ve kimse tanrıları kızdırmak istemiyor. Biraz güce sahip olmak eğlenceli ve yakında daha da fazlasına sahip olacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söyleyemem. Henüz." Gözleri muziplik ve zevkle dolu. "Tek söyleyebileceğim, eğer birlikte çalışırsak -tanrılar ve ikimiz-

durdurulamaz."

Bu kesinlikle "her şey bitene kadar bir adada saklanmak" şeklindeki orijinal planımdan daha agresif görünüyor. Rhagos'a böyle bir şey önerdiğim için kendimi biraz aptal hissediyorum. O bir tanrı. Neden saklanmak istesin ki? Bir tanrı neden bir tür fetih çılgınlığına girişmek istemez ki?

Rhagos'un rehberi olarak kendimi tamamen yetersiz hissediyorum. Onun çapası olarak şimdiye kadar yaptığım tek şey bizi batırmak ve yatakta ona hizmet etmeyi reddetmek oldu. Bu arada Vor'un daha fazlasını yapma planlarıyla kendi küçük denizci tarikatını yarattığı ve Sinfas'ın da her adımda onunla birlikte olduğu çok açık. Kesinlikle bir takım gibi görünüyorlar.

Kıskandım. Rhagos ve ben henüz tam olarak uyum sağlayamadık. Sürekli çatışıyor ya da bir şekilde beceriksizleşiyor gibiyiz. Birlikte çalıştığımızdan daha çok kaçtık. Bir şekilde adada olduğumuzu bilecek kadar bilgi edindiler.

Kesinlikle... Orada olduğumuzu nereden biliyorlardı? Birden meraklandım... ve biraz da temkinli. Şimdiye kadar denizcilerle pek şansımız olmadı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Birlikte çalışacağız, sen ve ben." Bana komplocu bir bakış attı. "Dediğim gibi, birbirimizin arkasını kollamamız gerekiyor."

"O adada olduğumuzu nasıl anladınız? Vor güçlerini mi kullandı?"

Yanımda yürüyen Sinfas aniden duraksadı. "Güçlerini kullanamaz. Beni yok etmeden olmaz. Ya da bize öyle inandırıldı." Beni yakından inceliyor, bakışları yoğun. "Rhagos kendi gücünü kullandı o zaman?"

Bir an tereddüt ettim ve sonra başımı salladım. "Tidewater Limanı'nda. Saray büyücülerine bir sürü eski parşömen okuttuk ve güçlerine erişebildiği ortaya çıktı. Bazı ölüleri göndermek için bunu ona yaptırdım ama... bunu yaptığında benden çok şey alıyor. Sanki kafam parçalanıyormuş gibi hissediyorum." Elimi alnıma bastırıp hatırlıyorum. "Hayal edebileceğiniz en kötü acı. Ve iyileşmesi sonsuza kadar sürüyor."

"Bunu yapmasına izin veremezsin, Kemma." Sinfas'ın ifadesi endişeli bir hal alır. "Çok fazla güç çekerse seni öldürebilir."

Buna inanıyorum. Bunu her yaptığında, kafatasımın içinde kafam kızarıyormuş gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum. "Sadece... insanların bedenlerinde sıkışıp kalmalarına izin veremezdik, anlıyor musun?"

"Beni dinleyin. Hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız." Elimi tutup sıkıca kavradı. "Diğer herkes bir çapayı öldürmek için dışarıda. Sonuncusu

İhtiyacınız olan şey Aspect'inizin de bunu yapması." Elimi biraz sıkıyor. "Vor'a bundan bahsetmeyeceğiz. Bu gece Rhagos'la konuştuğunda ona artık bunu yapamayacağını söyle. Bunun sana çok acı verdiğini söyle. Ne olursa olsun söyle, yeter ki dursun."

Göz kırpıyorum. Bunu Vor'dan saklayacak mı? Zakros ve kaçırılmamızdan kurtulan arkadaşı konuşmaya başladığında bu çok uzun süre bir sır olarak kalmayacak. Ama bunu yarın düşüneceğim. "Tamam. Onunla konuşacağım." O rahatlamış görününce ben de biraz rahatlıyorum. Belki her şeye rağmen arkadaş olabiliriz. Güvenebileceğim başka birinin olması kesinlikle iyi olurdu. "Adada olduğumuzu nasıl bildiğinizi hâlâ söylemediniz."

Gülüyor, elimi bırakırken yüzündeki gergin ifade hafifliyor. "Bu kolay. Buradan çok uzakta olmayan bir kâhinler tapınağı var. Belli bir ücret karşılığında rehberlik ediyorlar. Bir rahibeyi lordumun müttetik istediğine ikna edebildim. Bilgiyi almak ve oradan devam etmek yeterince kolaydı." Sinfas tekrar yürümeye başlar. "Burada mahsur kalan Aspect'lerin çoğu hakkında bilgimiz var ama Vor'un diğer benlikleri hakkında bize bilgi vermediler. Tarafsız kalmaları gerektiğini ya da buna benzer bir delilik yaptıklarını söylediler. Yine de diğerlerinin yerlerini söylemeye oldukça hevesliydim."

Kahinler tapınağı mı? "Tapınak nerede?"

Sinfas omuz silkiyor. "Balsingra. Buradan çok uzakta değil ve biz de ihtiyacımız olan şey için onları kullanabileceğimizi düşündük. Herkes orada olduğunu biliyor. Sürgün kurallarını çiğniyor değiliz. Güç kullanmak gibi değil."

Bu küçük iğneyi görmezden geliyorum ve bu bilgiyi zihinsel olarak dosyalıyorum. Bilgi içeren bir kâhinler tapınağı. Her biri belirli bir tanrıya adanmış bir kehanet tapınağı. Kesinlikle oraya gitmeliyiz. Eğer hangi Aspect'in nereye indiği hakkında bilgileri varsa, eve nasıl dönebileceğimi de biliyorlardır. Bu ihtimal beni heyecanlandırıyor ve Rhagos'la konuşmak için sabırsızlanıyorum. Onun da bir an önce oraya gitmek biliyorum çünkü o da en az benim kadar eve dönmek istiyor.

"Her neyse, kahinlere gitmenize gerek yok," diyor Sinfas kendinden emin bir şekilde çift kapıya doğru yürürken. "İsteyeceğin tüm bilgilere zaten sahibiz. Ölüm'ün diğer Suretlerinin nerede olduğunu biliyoruz."

İşte bu önemli bir bilgi. Ona gülümsedim. "Bunu bilmek isterim."

"Eminim yaparsın." Göz kırpıyor. "Madem bazı bilgileri paylaşıyorum, sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Yüzüm kızardı. Rhagos'la yatıp yatmadığımı soracak mı? Bilgi paylaştığımızı biliyorum ama tuhaf ilişkimizin doğasını tam olarak itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değilim. Bu elbisenin altında ne kadar çıplak ve ne kadar savunmasız olduğumun farkındayım. Ayakkabılarım, düzgün kıyafetlerim ya da biraz param yok. Lanet olsun, bir sopam bile yok. "Ateş et."

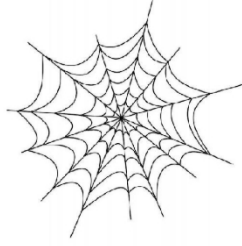
"Ateş etmek mi?" Kafasını eğiyor, kafası karışmış.

Elimle bir işaret yapıyorum. "Yani, devam et ve sor."

Sinfas yakınımı eğilip kulağıma fısıldıyor. Nefesi sıcak ve... neredeyse ürpertici? Rhagos'un kulağıma eğildiği ve içimi ürpertiyle doldurduğu zamanlarla karşılaştırmadan edemiyorum. Onun varlığının ve yakınlığının tamamen farkında olmamı sağladı. Bu ise Sinfas'ı itip uzaklaştırma isteği uyandırıyor. Denizci bana, "Hangi yönden?" diye sordu.

Geri çekildim, şaşırdım.

H

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Bunu sormamın cesurca olduğunu biliyorum ama merak ediyorum." Tekrar eğiliyor, sesi günah çıkarır gibi. "Benimki Kibir. Sanırım bu yüzden

çok kontrolcü."

Oh. Bu mantıklı. Biraz rahatladım. "Benimki Apati." "Bu iyi," diyor Sinfas sırtarak.

Öyle mi? Kimin standartlarına göre? "Tamam."

Kaşlarını oynatıyor. "Bu onu kontrol etmeyi kolaylaştıracak."

Kontrol mü? Adamla *tanıştı* mı ki? Rhagos'un yaptığı her şeyi renklendiren Apati'ye rağmen, hissettiğim son şey "kontrolde olmak". Ben daha bu bilgiyi sindiremeden, kapıları açıyor ve eğilerek selam veriyor. "Geri döndük lordlarım."

Elbisemin yakasını tutarak ben de aceleyle küçük bir fiyonk yapıyorum.

Kısa bir süre önce buraya geldiğimden beri oda biraz değiştirilmiş. Vor'unkine bitişik ikinci bir taht yerleştirilmiş, her ikisi de birbirlerine hafifçe bakabilecekleri ve yine de ana kata bakabilecekleri şekilde açılı. Dansçılar geri dönmedi ama her tahtın dibinde bir yastık var, sanırım Sinfas ve ben oraya oturacağız. Onların karşısındaki boş dans pistinde, üzerinde bir harita ve yer yer kürdan büyüklüğünde küçük bıçaklar bulunan büyük bir masa var.

Belki de bunlar diğerlerinin yerleridir. Birden daha yakından bakmak istiyorum ama kendimi görmezden gelmeye ve Rhagos'a odaklanmaya zorluyorum.

Ben yokken Rhagos'un da kıyafet değiştirdiğini fark etmeden edemiyorum. Biri buraya gelip onu çırlıçıplak soymuş, eski kıyafetlerini almış ve şimdi Vor'unkine benzer koyu renk bir pantolon giymiş ama onu örten uzun, siyah tunik zengin, lüks ve çok uzak görünüyor

Tanıdığım Rhagos'a daha çok benziyor. Omuzlarına kalın bir pelerin de atmış. Onu kim giydirdiyse zevkini biliyor... ve sonra başka biri gelip onu çırlıçıplak soyduğu için sinirleniyorum.

Sonra da sinirlendiğim için sinirleniyorum.

"Gel, gel, otur," diyor Vor, elini sabırsızca çapasına vurarak. "Bu kadar formalite yeter. Çapanın yeterince iyi temizlendiğini görüyorum Rhagos."

Sinfas hemen Lord Vor'un tahtına doğru gülümseyerek ilerler.

Rhagos yine de gülümsemiyor. Sanki onu bir şekilde gücendirmişim gibi bana dik dik bakıyor, bakışları hiçbir şeyi gizlemeyen ve istediğimden çok daha fazlasını gösteren transparan elbisemde. Ellerimi göğüslerimi örtmek için kaldırıp sonra tekrar indiriyorum çünkü tanrıları gücendirmek istemiyorum. Onların *benim tanrılarım* olmadığını biliyorum ama iki tanrının önünde oturduğunuzda farklı şeyler hissediyorsunuz. Şu anda, kesinlikle kimseyi kızdırmak istemediğimi hissediyorum.

Rhagos'un yanına doğru beceriksizce adım atıyorum, onunla göz teması kuramıyorum. Çok utanıyorum. Ölüm Tanrısı beni şaşırtarak ayağa kalkıyor ve pelerini çekip çıkarıyor, sonra omuzlarıma yerleştirerek vücudumu gizliyor.

Vor bir kahkaha atar. "Sorun nedir, Rhagos? Görünüşünden memnun değil misin? Ben onun görünüşünü seviyorum." Bana öyle şehvetli bir bakış atıyor ki çılgılık atarak odadan kaçmak istiyorum.

"O bana ait," diye hırlıyor Rhagos. Bakışları yüzümü tarıyor ve sonra oturduğu yere geri dönüyor, vücudu gerginlikle dolup taşıyor. "Ben izin vermedikçe ona bakma ve ben buna izin vermiyorum."

Bir an için Vor'un soyunurken dövmelerini gördüğünden endişeleniyorum ve boğazım düğümleniyor. Ama... Rhagos aynı hatayı ikinci kez yapmazdı herhalde?

Umarım mı?

Vor'a bakıyorum ama bana doğru eğlenerek sırtıtmakla yetiniyor. Beni öldürmek istiyormuş gibi görünmüyor, sanırım bu iyi bir şey. Ayrıca Rhagos'u canlı istiyor, değil mi? Böylece birlikte çalışabilirler. Biraz daha rahatlıyorum ve Rhagos'un ayaklarının dibindeki yastığa oturuyorum.

Sinfas oturmuyor ama. Hem de hemen. Bunun yerine Vor'un sandalyesinin kenarına eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. İkisi de bana doğru bakıp fısıldaşmaya devam ediyor ve ben bir şekilde biliyorum - sadece biliyorum -

Sinfas ona söylediğim her Şeyi Lord Vor'a itiraf ediyor. Ona bu kadar çok Şey anlattığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Yine de eşit bir aptallık alıŐveriŐi oldu, değil mi? Çünkü ben de ondan bilgi aldım ve bunu kesinlikle Rhagos ile paylaşmayı planlıyorum.

Vor Sinfas'ın eline dokunur ve başını sallar. "Kendin ve küçük namuslu kız için yiyecek getir. Sanırım o da en az senin kadar a."

"Namuslu" yorumuyla kaskatı kesildim ama bu, bütün gece neredeyse çıplak memelerime anlamına geliyorsa? Lanet bir namuslu olacağım. Rhagos'un pelerinini göğsüme daha yakın tutuyorum ve bacağına yaklaşıyorum. Şu anda Vor'un büyük bir hayranı değilim. Kendini beğenmiş, kibirli bir palavracı.

Bu da uyuyor. Sinfas bunu kesinlikle baŐardı.

Sinfas yemek bfesine doğru ilerleyip benim için bir tabak dolusu yemek yığarken karnım gurulduyor. Bir Şarap tası alıp ikisini de yanıma getiriyor ve bana doğru özür dileyen bir gülümseme fırlatıyor. Sonra kendi servisini yapıyor, bu sırada Vor sivri sakalını sıvazlayıp Rhagos'u izliyor. Rhagos ise olan biten her Şeyden neredeyse sıkılmış görünüyor.

"Benimle çalışmak isteyeceksin Rhagos," diyor Vor sonunda. "Şimdiden ne kadar çok bilgiye sahip olduğuma inanamazsın. Seni bu durumdan kurtardığım için bana minnettar olacaksın."

Bir parça tütsülenmiŐ etle boğuldum. Tanrım, gerçekten de tam bir pislik. "Peki bu durum nedir?" Rhagos soruyor, sesi mlayım.

"Bunların hepsi." Vor bir elini havada sallıyor. "Ayakta kalan son kişi olmak istiyorsun, değil mi? Benim amacım da bu. Eğer benimle çalıŐırsan, bunu baŐarabiliriz. Geçmişte birlikte ittifak yaptık."

"Geçmişte bana ihanet ettiğini hatırlıyor gibiyim... değil mi?" Rhagos kibarca sorar. "Yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?"

Vor kıkırdar. "Yeni ittifakların zamanı geldi. Eskilerin bir önemi yok. Kardeşin buradan çok çok uzağa atıldı ve destek için ona yaslanamazsın. Yeni müttefiklere ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var." Kendinden memnun bir Şekilde sırtıyor. "Birlikte Şehirleri fethedebiliriz."

"Ama neden yapalım ki? Neden umursayayım ki?"

"G, tabii ki. Eğer burada olmamız gerekiyorsa, neden alabileceğimiz tüm gücü almayalım?" Ben aceleyle bir avuç fındık yerken bile yumruğunu sıkıyor. Bu konuşma kulağa çılgınca geliyor. Bir megalomanın söyleyeceği bir Şey gibi. Rhagos kalkıp giderse, bu beni hiç ŐaŐırtmaz... İŞte bu yüzden hızlı yemem gerekiyor. Bir ğn ada suŐisi bile

Açlıktan karnım zil çalıyor ve gördüğüm her şeyi yemek istiyorum. Sinfas'a bakıyorum ve onun da benim kadar hızlı ve çok yediğini fark ediyorum. Belki o da bu işin benim düşündüğüm kadar hızlı kötüye gideceğinden şüpheleniyordur.

"Sadece bir Aspect'im kaldığını unuttun," diyor Rhagos sakince. "Onu avlamak yerine neden seninle güçlerimi birleştireyim?"

"Aspect'ini unutmuş değilim. Ama seni tanıyorum Rhagos. Sonsuzluktan en az benim kadar sıkıldığını biliyorum."

İşte yine yemeğimde boğuluyorum. Sıkıldınız mı? Sonsuzluktan mı?

Rhagos omzuma dokunuyor. Sadece kısa bir dokunuş ama ne demeye çalıştığını biliyorum. *Sakin ol amina* koyayım. Kendimi yavaşça çiğnemeye zorluyorum. Bu bir blöf oyunu, değil mi? İkisi de blöf yapıyor. Sadece oturmam ve bir anlaşma yapılabileceği kadar aletlerini sallamalarına izin vermem gerekiyor. Bahis oynayan biri değilim ama sonunda Vor'la çalışacağımıza eminim. Onun için zaten çok şey var-tarikat ve her şey-ve benim bir çift ayakkabım bile yok. Çok kolay gibi görünüyor.

"Sıkıldığımı kim söyledi?" Rhagos soruyor. Tabağımdan bir bıçak alıyor ve bir parça meyve dilimlemeye başlıyor. Bir süre geçtikten sonra dilimi bana uzatıyor.

Alıp yiyorum, çünkü bu bir yiyecek ve bana tanıdık geliyor.

Beni beslemeye çalışırken kaç kez Rhagos'un yanına oturdum?

Görünüşe göre bu diğerlerine tanıdık gelmiyor. Sinfas yemesini yavaşlatıyor, beni izlerken dudaklarını yalıyor ve Vor'un bakışları daralıyor. Odak noktası tamamen benim üzerimde ve Rhagos'un sunduğu bir sonraki meyve parçasını aldığımda kendimi garip hissediyorum.

"Sıkıldığımı biliyorum," diye devam ediyor Vor. "Çünkü sürgünümüzden hemen önce Spidae ile konuştuğumu duydum. Belli ki Kaderin Efendileri'nden bir şey istemişsin. Ne olduğunu merak ediyorum."

"Önemli bir şey değil. Onun yerine benimle iletişime geçmediklerini nereden biliyorsun?"

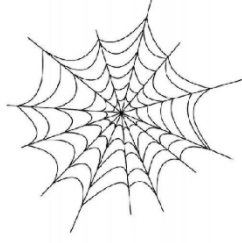
Homurdanıyor. "Çünkü ikimiz de kaderin lordlarının nasıl çalıştığını biliyoruz." Vor başını sallıyor. "Sanırım görevlerimizin bitmek bilmeyen monotonluğundan sıkıldın. Yüce Baba bunu anlamıyor. Bu yüzden kendimizi ölümlülerle eğlendirmeye çalıştığımızda bizi cezalandırıyor. Ama bir de şu açıdan bakın. Eğer burada ölümlüler aleminde kalırsak, bizi kim cezalandırabilir? Zaten cezalandırılıyor, değil mi? Öyleyse birkaç krallık fethetmemiz ya da düşmanlarımızı yerle bir etmemiz kimin umurunda?" Bir yumruğunu sıkıyor. "Kardeşinize yaptığı hakaretlerden dolayı Belara'nın halkını alçaltmak istemediğinizi söyleyin. Söyle bana

Anali'nin zonklayan rahibelerinin ağızlarının kalıcı olarak kapatıldığını görmek istemezsiniz."

Rhagos sakince, "Ben olsam yapmazdım," diyor ve bana bir dilim meyve daha veriyor.

"Apathy olduğun için mi?" Vor başını öne eğer. "Ayaklarının dibindeki tatlı küçük parçan Sinfas'a bunu anlatmakta gecikmedi."

I

Sinfas bana özür dileyen bir bakış atarken bile kaskatı kesiliyorum. Bu kadar çabuk çağrıldığım için aşağılandım ama Rhagos beni teselli edercesine yapışkan başparmağıyla çeneme dokunuyor.

"Apati olmamın bir önemi var mı? Beni kullanmak için hala planlarınız var, değil mi?"

Vor, Rhagos'a kurnaz ve hesapçı bir bakış atar. "Kahinlerden senin hakkında pek çok söylenti duydum."

"Söylentilerinizle ilgilenmiyorum," diyor Rhagos sessizce. "Sadece ne önerdiğinizle ilgileniyorum. Bana planlarınızı anlatın ve sessiz olun ya da beni ve çıpamı bırakın."

Vor sandalyesine geri yerleşti ve sonunda işe koyuldu. "Buraya ilk geldiğimde, bir süre daha ölümlü diyarlarda kalmaya karar verdim. Diyarımı seviyorum, beni yanlış anlamayın ama sonsuz bir aynılığı var ve diğer tanrılar ve Yüce Baba tarafından sürekli engelleniyoruz. Eğlenemiyoruz. Özgür olamıyoruz." Parmaklarını dikleştiriyor ve bize doğru bir gülümseme fırlatıyor. "Anlıyorsunuz."

"Sizin eğlence anlayışınız gemi enkazları ve kasırgalar değil mi?"

"Bunlar eğlenceli," diye katılıyor Vor. "Ama bunları burada yapamayız. Ölümlüler âleminde sahip olduğumuz her türlü eğlence, büyümüz elimizden alındığı için güçsüz bir eğlence türüdür."

Şanslıyım ki, Sinfas bana ters ters baktığında bile tıkanmıyorum.

Vor mansplaining'e devam ediyor. "Yine de ölümlüler âleminde hâlâ eğlenilecek şeyler var. İsterseniz bütün bir ölümlüler krallığının bize diz çöktüğünü hayal edin. Bir ordu kurabiliriz. Krallıkların tüm servetini toplayabiliriz. Bu dünyanın çehresini değiştirebiliriz. Yshrem'den hoşlanmadığınızı biliyorum - onu haritadan silebiliriz. Yapar mısın?"

Ayaklarınızın dibinde bir sürü kızıl ister misiniz? Bunu da yapabiliriz. Ne istiyorsak burada, ölümlüler diyarında yapabiliriz. Sonsuz bir eğlence olacak." Elleri sandalyesinin kollarını kavrayarak eğiliyor. "Ve Yüce Baba hiçbir şey yapamaz çünkü biz zaten sürgündeyiz."

Bana "eğlenceli" gibi gelmedi. Kulağa biraz Hitler Junior gibi geliyor... ya da pek Junior bile değil. Sinfas'a endişeli bir bakış attım, ama Vor'a bakarken yüzünde gururlu bir ifade vardı, sanki planlarının hepsi gerçekleşiyormuş gibi. Bunu kabul etmek istediğimden emin değilim. İnsanları yok etmek istemiyorum. Krallıkların bize boyun eğmesini istemiyorum.

Rhagos'un ayaklarının dibindeki kızıl saçlıları düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunu umursadığımdan değil, çünkü biz sadece arkadaşız.

Tüm bunlar kulağa yanlış geliyor. Berbat. Açgözlü. Rhagos'un ne diyeceğini görmek için bekliyorum, bana son meyve dilimini uzatırken ona bakıyorum.

Başparmağını dudaklarına götürüp yalayarak suyunu temizledikten sonra omuz silkiyor. "O zaman bana ne bulduğunu göster."

Vor bir çocuk gibi sevinçle parlar ve ayağa kalkar. Haritayı işaret ediyor ve Rhagos tüm zarafetiyle ayağa kalkıyor. İkisi de haritanın üzerine eğiliyor ve Sinfas ayağa kalktığında ben de kalkıyorum. Bu konuşmanın dışında kalan tek kişi ben olmayacağım. Adamlar haritanın üzerine eğiliyorlar ve her küçük bıçağın bir tanrının Aspect'inin olduğu söylenen nokta olduğundan eminler. Haritanın üzerindeki yazıları okuyamıyorum ve coğrafyanın hiçbirini tanıdık gelmiyor, bu yüzden konuşmanın çoğu kafamın üzerinden geçiyor. Magra Yshrem'de. Gentel kuzeyde ve kıyıda. Aron Aventine, Katharn ve Adassia'da. Glistentide'da Belara. Kalos çok çok güneyde ve Vahşi Topraklar'da. Citadel'deki Dirtlands'de Tadekha.

Vor, "Bunların bazıları artık doğru değil," diye belirtiyor. "Benim bilgilerim en az bir haftalık ve rüzgârla birlikte her şeyin nasıl değiştiğini bilirsin." Bana sinsi bir bakış attıktan sonra uzanıp denizin ortasındaki küçük bir adadan bir hançer koparıyor ve kendisinininki olması gereken şeyin yanına saplıyor.

"Aspect'imden haberin var mı?"

"Ben biliyorum." Harita üzerinde eliyle işaret ediyor. "Bir tanesi Blackwall'a indi. Biri Yeni Fanor'a ve biri de Adassia'da doğuya doğru ilerliyor. Hangisinin hayatta kaldığını bilmiyorum ama öğreneceğim."

Rhagos homurdanıyor. İsimler bana da bir şey ifade etmiyor ama ezberlemeye çalışıyorum. Üçünden sadece biri hâlâ hayatta. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Tek iyi şey, hepsinin çok çok uzakta olması.

Bulunduğumuz yer çok daha büyük bir kıtanın kıyı şeridinde. Tidewater Limanı güneydeydi ve biz kuzeye doğru ilerledik.

Vor, "En azından bana teşekkür etmelisin," diyor. "Halkım bu bilgiyi elde etmek için çok çalıştı."

Rhagos onun yorumunu görmezden gelerek haritaya bakıyor. "Kendi Aspect'lerinle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onları katledin." Vor hınzırca sırtarak haritanın üzerine eğildi. "Suikastçılar çoktan gönderildi. Başarılı olup olmadıklarını birkaç gün içinde öğreneceğim."

Sertçe yutkundum, şok oldum. Hepsini kendisi mi çıkaracak? Tabii ki bizim de yapmamız gereken bu, değil mi? Ama bunun bu kadar soğukkanlı bir şekilde ifade edildiğini duymak içimde korkunç bir his uyandırıyor. Rhagos'un bir zamanlar yaşamak isteyen üç çapası daha vardı... ve ikisi öldürüldü.

Vor, Rhagos'un hiçbir şeye verdiği tepkiden memnun görünmüyor. Onu kısık gözlerle izliyor ve dostunun burada olmasından sandığından daha az memnun olduğu hissine kapılıyorum.

"Hangi Yön'ün nerede olduğunu biliyor musun?" Rhagos haritadan uzaklaşıp tahtına dönerek soruyor, sanki tüm bunlar onu ölümüne sıkıyormuş gibi. "Elbette bilmiyorum. Çoğu ne olduğunu açıklamakta o kadar da aceleci davranmıyor." O Rhagos'un yüzüne döner, masa haritasına yaslanır. "Çoğu bunu dünyadan saklamayı sever."

"Çoğu," diye hafifçe onaylıyor Rhagos. Bıçağı ve başka bir meyve parçasını alıp kesmeye başlar. "Kemma, hâlâ acıkmadın mı?"

Benimle konuştuğunu anlamam bir anımı alıyor. Omuz silkip yanına gidiyorum. "Yemek yiyebilirim." İstemiyorum -bu gece kafama doldurulan her şeyi sindirmek istiyorum- ama her zaman açım. Pelerinini vücuduma daha sıkı sarıyorum ve bana uzattığı meyve parçasını itaatkâr bir şekilde alarak yerime dönüyorum. Biraz itaatkârca mı? Elbette.

Vor ve çapasının önünde tekneyi sallamak üzere miyim? Tabii ki hayır. İyi bir kız gibi meyvemi yiyeceğim ve çenemi kapatacağım.

Ben yerken Rhagos bir parça daha kesiyor. Sinfas minderine oturuyor, bakışları üzerimde. Yüzünde endişeli bir ifade var, sanki hiçbir şey planladığı gibi gitmiyormuş gibi. Nasıl hissettiğini anlıyorum. İki tanrı arasında kalmış bir rollercoaster'da olmak gibi bir şey bu. Kimse bu lanet yolculuğu durduramıyor ve ben günler önce inmek istedim.

Hiç Seçilmiş Kişi olmak istedim mi? Belli ki bunu hiç düşünmemişim. Seçilmiş falan olmak istemiyorum. Sadece eve dönmek istiyorum.

Bir pisliğin asistanı olduğum ve sıkıcı hafta sonlarında lonca üyeleriyle akın yaptığım sıkıcı, cinsiyetçi işime. Sıkıcılığı severim. Tüm bunlardan sonra mı? Sıkıcılığı *seviyorum*. Sıkıcıyken hayatım asla tehlikede değil. İki kedi arasında kalmış bir fare gibi hissetmiyorum.

Bu gece mi? Kesinlikle bir fare gibi hissediyorum.

Vor adım atmaya başlar. Ellerini geniş sırtının arkasında kavuşturur ve sanki çok fazla enerji biriktirdiği için oturamıyormuş gibi bir ileri bir geri yürür. "Sanırım sormam gereken bir sonraki şey planlarının ne olduğu, Rhagos."

Rhagos beni şaşırtarak omuz silkti. "O kadar ilerisini düşünmedim. Şu anda sadece hayatta kalmaya odaklanmış durumdayım."

Planlarımızı Vor'dan kasten mi saklıyor? Çünkü adaya yaptığımız gezi dışında planımız anakaraya ulaşmaktı - ki sanırım ulaştık - ve bizi çapa ve Aspect olarak tutan bağı bir şekilde kırmanın bir yolunu bulmaktı. Amacımız eve dönmek. Gerçi Vor'un amacı bu değil ve Rhagos'un aptalı mı oynadığını merak ediyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece teklif edildiğinde ağzıma bir parça meyve daha atıyorum.

"O zaman bana katılmalısın," diyor Vor. "Senin ilgisizliğini aşabilirim. Sadece işlerin başında benim olmama izin vermelisin. Ordularımızı ben idare edeceğim. Senin adına bize katılanlar benim sancağımın altına girecek, çünkü hücum liderlik edecek olan."

Bu küstahça bir ifade. Hiç şaşırmadım. "Peki nasıl bir ordu kurmamızı öneriyorsun?"

Vor sırtıyor. "Çok basit. Hazır bir ordunuz var, değil mi? Adamlarıma gemileri batırtırım ve ölümler kıyıya vurdukça, öbür dünyaya gitmek istiyorlarsa onları itaat etmeye zorlarız."

Ne de olsa meyvelerim boğazıma kaçıyor.

Vor'un önerdiği şey...korkunç. Sırf onlardan ölümsüz askerler yapmak için insanları öldürmek mi? Onları cesetlerine hapsedip öylece oturmalarına izin vermek mi? Sonsuza kadar mı? Çünkü Vor eve gitmek istemiyor ve eğer Rhagos ona bir ordu yaparsa, o da Rhagos'un eve gitmesini istemeyecektir. Öksürükler arasında, "Bu korkunç," diye mırıldandım.

"Oh, onaylamıyor musun, ?" Vor alay eder. "İşte bu yüzden konuşmamı tercih ediyoruz. Ağzını meyve ile doldur yoksa sana boğulman için başka bir şey veririm."

Nefesim kesildi. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en korkunç şey olabilir. Biraz dehşete düşmüş bir halde Rhagos'un bana uzattığı meyve parçasını alıyorum ve

yüzümde yalvaran bir ifade vardı.

Gözlerimin içine bakmıyor. "Ölüler acınası bir ordudur."

"Ama onları geçmişte kullandınız, değil mi? Kardeşin hastalıklarıyla binlerce kişiyi katletti ve sen de çağlar önce Toprak Toprakları ele geçirmek için veba taşıyan ölülerden oluşan bir ordu kurdun. Bunu hatırlamıyor musun?"

Rhagos kesin bir dille "Hayır," diyor.

Vor sırtıyor, ifadesi korkunç ve biraz da çılgınca. "En hızlı ordu olmayacak ama hızlı olmasına da gerek yok. Sadece durdurulamaz olması gerekiyor."

Sadece Vor'un yorumlarından Rhagos hakkında çok şey öğreniyorum ve öğrendiklerim hoşuma gitmiyor. Geçmişte böyle bir ordu mu yetiştirmiş? Bunun insanlar için işkence olduğunu bile bile mi? Umurunda değil mi?

Tabii ki umurunda değil. Bu yüzden cezalandırılıyor.

Ancak şu anda bu ceza, tilkilerin kümeste serbest bırakılmasına benziyor. Vor'un planları Vor dışında kimse için iyi değil.

"Eee?" Denizler Tanrısı Rhagos'a sorar. "Benimle misin?" Nefesimi tutup Rhagos'un doğru şeyi yapmasını bekliyorum.

Ölüm Tanrısı omuz silkiyor. "."

Boğazımda yükselen dehşet sesine karşı koyuyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bu bir kâbusa dönüşüyor.

Vor yüzünde bir sırıtışla bana bakıyor. "Senin küçük çapan bunu onaylamıyor kardeşim."

Rhagos mülayim bir sesle, "Ne istediği önemli değil," diye cevap veriyor. Bana bir parça daha meyve uzatıyor.

Ben almam. Yeni elbiselerine kusmak istemiyorum ve bu odada bir şey daha yersem kesinlikle kusacağım. Buraya bunun için getirildiğimize inanamıyorum. Buna seyirci kalmak zorunda olacağıma inanamıyorum... tabii kendimi öldürmek istemiyorsam.

Daha iyi bir seçenek olmalı. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor.

"Sana sadece bir soru daha kardeşim," diyor Vor. "Sonra dansçıları getirebilir ve ittifakımızı uygun bir şekilde kutlayabiliriz."

"Hmm?" Rhagos'un sesi her zamankinden daha sıkılmış geliyor. "Yeğim ne renk?"

Sanırım bir şeyi yanlış duydum. Kulağıma dokunma ve onu sallama dürtüsüne direniyorum, sanki bu bir şekilde işitmemi düzeltecekmiş gibi. Onun rengi ne?

Yelek mi? Denizler tanrısına bakıyorum -hepsi beyazlar içinde- ve bunun bir şekilde bir hile olup olmadığını merak ediyorum.

"Bunu bana neden soruyorsun?" Rhagos'un sesi kızgın geliyor.

"Neden sadece cevap vermiyorsun?" Vor alay eder.

"Ne anlamı var ki?"

"Demek istediğim, her doğrudan soruya kendi sorunuzla cevap veriyorsunuz.

Bir şey mi saklıyorsun *kardeşim*?"

"Tabii ki hayır." Rhagos derin bir iç çeker. "Burada işimiz bitti mi?" "Bitmedi. Yeleğimin ne renk olduğunu söyle. Söyle."

İki tanrı arasında bir ileri bir geri bakıyorum, kafam tamamen karışmış durumda. Neler olduğunu anlamıyorum. Sinfas'a bakıyorum ve yüzünde son derece acımasız bir ifade var.

"Bu çok saçma," diyor Rhagos ve ayağa kalkıyor.

"Öyle mi? Çünkü küçük değerli bakire çapanızın varsaydığı gibi Apati olduğunuzu düşünmüyorum. Çok fazla önemsiyorsun. *O da* çok fazla önemsiyor ve cevaplarınız onu şaşırtıyor." Vor dişlek bir gülümseme verir. "Eğer senin Apatine gerçekten alışmış olsaydı, senden böyle cevaplar beklerdi. Tabii sen de ona yalan söylemiyorsan."

Rhagos sanki bu konuşmadan tamamen rahatsız olmuş gibi tekrar iç çeker.

"O zaman bana doğrudan bir cevap verin. Bu kadar basit." Vor ellerini açıyor. "İstersen bir oyun oynayabiliriz. Yeleğimin ne renk olduğunu söylemek istemiyorsan, oturuyor muyum yoksa ayakta mıyım söyle. Gökyüzünün ne renk olduğunu söyle. Bunlardan herhangi birini söyle ve ben de özür dileyeyim."

Rhagos'a bakıyorum, bekliyorum. Bu çok basit bir şey. Neden çekindiğini anlamıyorum. O Apathy olmalı. Öyle olmak zorunda. Bunun başka bir açıklaması yok.

Ve yine de... şimdi merak ediyorum.

Merak ediyorum ve içimdeki düğüm daha da aşağılara iniyor. Bunca zamandır bana yalan mı söylendi?

"Söyle kardeşim," diye alay ediyor Vor. "Bana en basit cevapları ver. Şüphelerimi uzaklaştır."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Bir soru daha," diye alaycı bir şekilde sesleniyor Vor. "Bana gerçeği söylemekten kaçınıyorsun. Sen Apathy falan değilsin, değil mi?"

"Rhagos," diye fısıldıyorum. "kanıtla."

O yoğun yeşil gözleriyle bana bakıyor, ağzı düz. "Kanıtlayacak hiçbir şeyim yok. Hiç kimseye. Gel, Kemma."

"Kim olduğun yüzünden gerçeği söyleyemezsin," diye bağıyor Vor, zaferinin hırçınlığıyla. "Yalanların Sureti kimseye doğruyu söyleyemez, kendi postunu kurtarmak için bile. Gel kardeşim. Başarısızlığını kabul et. Yalanlar ile çalışabilirim. Sadece nerede durduğumuzu bilmem gerek."

Rhagos onu görmezden geliyor. Bana bakmaya devam ediyor. Ona katılmamı, ayağa kalkıp onun yanına geçmemi bekliyor.

Ayağa kalkmıyorum. Olduğum yerde kalıyorum, pelerini kendime doğru çekiyorum ve onun doğru cevabı vermesini bekliyorum. Herhangi bir cevap. Sırf onların yanıldığını kanıtlayabilsin diye.

Böyle bir şey .

Sessizliği yüzünden tamamen ihanete uğramış hissediyorum. Cevap vermeyi reddetmesiyle. Her şeyiyle. O düşündüğüm değil. Bu Apati'nin Görünüşü değil.

Bu adam beni her yanıltan lanet yalancı.

Eve gitmek istemiyor. Bu düşünce bana bir tuğla gibi çarptı. Bu bir yalandı.

Kalmak istiyor. Eve dönmeme yardım etmek istemiyor. Bana söylediği onca yalandan sonra eve dönmenin bir yolu olduğundan bile emin değilim. Gözlerim yaşla doluyor. Ağlamaktan nefret ediyorum ama bana yalan söylediğini fark ettiğim için o kadar sinirli ve perişanım ki öfkelenmek istiyorum.

Bir şeyler fırlatmak istiyorum.

Onun yerine ağlıyorum. Küçüklüğümden beri öfkelendiğimde hep ağlamışımdır. Bu en sinir bozucu tepki ama elimdeki tek tepki bu.

Vor tsks. "Bak. Onun duygularını incittin."

Rhagos ona sakinleştirici bir bakış fırlatıyor. Bana bakmak için dönüyor ve o anda yanaklarımı silmemden nefret ediyorum, burnum sümük akıtıyor ve gözlerim yaşlarla dolup kızarıyor. Burada güvendiğim tek kişi tarafından ihanete uğradım. Güvenebileceğim tek kişi.

Yalnızım. Gerçekten yalnızım, yabancı bir dünyada arkadaş diyebileceğim kimse yok. Düşündüğümden daha çok acıtıyor.

Rhagos bir süre daha beni izliyor, düşünüyor. Özür mü dileyecek? Bebek gibi davrandığımı mı söyleyecek?

Bunun yerine, çenesini sonsuz küçüklükte bir miktar kaldırıyor. "Burada olan hiçbir şeyden pişman değilim."

Ve döner ve bıçağı -meyve bıçağını- Sinfas'a doğru fırlatır. Kan fişkirir.

Sinfas'ın elleri boğazına gidiyor ve boğuluyor, ben ayağa fırlayıp haykırırken bile bakışları benim üzerimde. Vor da haykırıyor ama sesi korkudan çok öfkeyle çıkıyor. Adam seçirerek yere düşerken Sinfas'a bakmıyor. Gözlerinde nefretle Rhagos'a bakıyor.

"Bunu unutmayacağım, Yalancı."

Rhagos sadece omuz silkiyor ve bekliyor.

Vor bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bana doğru bir adım attığında dehşete kapılıyorum... ve sonra yavaşça ortadan kayboluyor, sanki hiç var olmamış gibi yok oluyor. Burada olduğunu gösteren bir duman bile yoktu. Sadece gitti.

Sinfas hareketsiz, bedeni yerde bir kan gölünün içinde yatıyor. Dehşet içinde bakıyorum, sonra Rhagos'a bakıyorum.

Sinfas'ın vücudunu izliyor. Bir süre sonra homurdanıyor. "Görünüşe göre çapalar anında ölmüyor. Bu farklı bir şey."

Sözlerinin hiçbir anlamı yok. Sinfas'a bakıyorum, ama hayır, o gerçekten ölmüş. *Doğru ya.* Çünkü Rhagos bana yalan söylüyor. O bir *yalancı*.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldıyorum. Sinfas'ın yanına gitmek istiyorum ama nedense Rhagos'un bundan hoşlanacağını sanmıyorum ve şu anda Rhagos'tan biraz korkuyorum.

"Neden?" Rhagos doğruldu ve yüzündeki ifade inanılmaz derecede soğuktu. Bana doğru ilerliyor ve ben korkuyla geriye doğru bir adım attığımda kaşları çatılıyor. Ben sandalyenin koluna yapışıp geri gidemeyinceye kadar yaklaşıyor ve sonra en nazik parmaklarıyla çeneme dokunuyor. "Ben kimim, Max?"

Bu hileli bir soru mu? "R-Rhagos," diye kekeliyorum. Sonra ekliyorum,

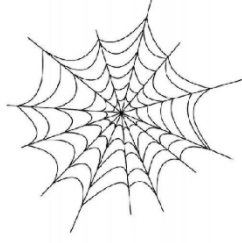
"Yalanlar." "Hayır," diyor ve sesi çok sabırlı. "Ben kimim?"

Ne istediğini anladım. "Ölüm. Sen ölümsün."

Yeşil gözleri onaylarcasına parlıyor. "Bunu asla unutma." Unutmak mı?

Sanırım bu geceden sonra beynime kazındı.

I

az önce olanlara inanamıyorum.

Nedense bir tanrı öldüğünde -daha çapası- büyük bir patlama olacağını düşünmüştüm. Bu

Dünya sonik bir patlamayla sarsılır ve saçlarım geriye doğru uçardı. Vor'un öylece yok olup gitmesi çok tuhaf. Kafamı karıştırıyor. Hâlâ şokta olan Sinfas'ın yanına çöküyorum. Gözleri faltaşı gibi açık ve bakıyor ama vücudu hareketsiz. İçinde hapsolmuş bir ruh yok. Hiçbir şey kalmamış. Boğuk bir hıçkırıkla uzanıp gözlerini kapatıyorum. Boğazından çıkan bıçağa bakmaktan kendimi alamıyorum, kırmızı, yoğun kan pompalanıyor.

ayaklarımın dibinde.

Bunu hak etmemişti.

Rhagos'a dönüp bakıyorum, tamamen şok olmuş bir halde. "Bunu nasıl yaparsın?"

Ölüm Tanrısı'nın kaşları çatıldı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Neyi nasıl yapabilirim?" Masaya doğru ilerliyor, küçük bıçak işaretlerini koparıyor ve sonra haritayı yuvarlamaya başlıyor.

"Onu sen mi öldürdün? *Bıçakla* mı?" Bu suçlamanın neden benden çıktığını bilmiyorum. Birinin öldürülmesi için iyi bir yol yoktur. Yine de Rhagos'un birisine karşı silah kullandığını ilk kez görüyorum. "Neden parmaklarını şıklatıp en azından insanca bir ölüm vermiyorsun?"

Bu Rhagos'u duraklattı. Bana doğru baktı. "Sana zarar verdiği için güçlerimi kullanmamı istemediğini mi söylemiştin?"

"Bunun suçunu bana *atma*," diyorum sertçe ve sonra bakıyorum, Vor'un ölümünün intikamını almak için koşuşturan çılgın denizciler ordusunu görmekten korkuyorum. Muhtemelen onun öldüğünü henüz bilmiyorlar. Şimdilik güvendeyiz. "Sinfas'ı öldürmeni istediğimi hiç söylemedim. Bana karşı iyiydi!"

"O Vor'un yarattığı değildi," diyor Rhagos küçümseyerek, haritanın kalın rulosunu bağlayıp kolunun altına sıkıştırarak.

Neden bahsediyor bu? Çıldırıldığını biliyorum. Buraya geldiğimden beri başkalarının öldüğünü gördüm, ama Sinfas... yeterince iyiydi. Sohbetlerimiz vardı. O da benim gibi bir çapaydı. Birbirimizin arkasını kollayacaktık.

Efendisi Hitler seviyesinde saçmalıklardan bahsediyordu ama belki bunu durdurabilirdik. Vor'un mantıklı düşünmesini sağlayabilirdik. Sırf Vor'a ulaşmak için Sinfas'ı öldürmeye gerek yoktu. Başımı sallıyorum, hâlâ şokun ötesindeyim. Rhagos Sinfas'ın cesedinin üzerinden geçip bir sandığı karıştırmaya, mücevherleri ve ıvır zıvırları ceplerine tıkıştırmaya başladığında daha da tiksindim.

Sanki üzgün olmam umurunda bile değil. Sadece taptığı tanrıya hizmet etmek isteyen bir adamı öldürdü. "Berbatsın."

Rhagos omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Onlara kızgınsın ve hıncını benden çıkarıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır! *Sana* çok kızgıyım! Sen-"

Bakışı sabırlı bir hal alınca sesim kesiliyor. Bir kaşını kaldırıyor.

"Siktir," diye mırıldandım. Bana yalan söylüyor. Yalan söylüyor çünkü Vor'un dediği gibi

-Vor *haklıydı*, doğruyu söyleyemiyordu. "Sana kızgın değilim," diye ısırđım. "İhanete uğradım."

"Evet."

Bu basit kelime beni duraksatıyor. Yani o anlıyor-

Sonra hayır, söylediğı her şeyin yalan olduğunu fark ediyor. Bana ihanet ettiğini hiç düşünmüyor. Öfkeden deliye döndüm. "Bunca zaman bana yalan söyledin. Bana! Ortak olmamız gerektiğini sanıyordum!"

Rhagos içi para dolu bir keseyi kemerine sokuyor ve bana bakıyor. "Daha yüksek sesle bağır. Kimseyi üzerimize çekmeyeceğiz."

Burun deliklerim akkor halindeki öfkeyle alevlendi. Rhagos'un güzel ağzını yumruklamak istiyorum. Nasıl hissettiğimi anlayana kadar tekrar tekrar yumruklamak. Ve ben *şiddet yanlısı* biri bile değilim. Mutlu bir insanım. *Muthuyum*. Pozitifim.

Şu anda Rhagos'un en kötüsü olduğuna eminim.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" Bana verdiği pelerini omuzlarıma sımsıkı sararak soruyorum. Bunun altında neredeyse çıplak olan bedenimi gördüğüne inanamıyorum. Bunun beni biraz gıdıkladığına inanamıyorum. Şimdi gıdıklanmıyorum. Bunu daha önce görmediğim için dehşete düştüm.

Tıpkı iplikçinin dediği gibi, gerçekten de çok güvenen bir aptalım. "Gitmek zorunda değiliz," diyor Rhagos.

"Yani onları öldürecek, soyacak ve gecenin karanlığında yarışacak mıyız?"

Duraksıyor ve sonra bana kalbimi hoplatan çapkın bir sırıtış fırlatıyor. Boktan, boktan bir kalp. "Hayır."

"Bana sırtıtma," diye . "Bunların hiçbirine yardım etmiyorum."

"Kıyafetlerin nerede?" diye soruyor, öfkemi görmezden gelerek. "Giyinmen gerekmiyor mu?" Bir an duraksıyor ve sonra tekrar bana bakıyor, artık gülümsemiyor. "Bu giysiyi sevdim. Yine onun gibi bir şey giy."

Gözlüklerimin arkasından gözlerimi kısarak düşüncelerini takip etmeye çalışıyorum. Olumlu sözlerine rağmen ses tonu uğursuz geliyor ve beynimin bunu çözmesi biraz zaman alıyor. Elbisemi beğenmedi mi? Çok kötü. Ben de beğendiğimden değil ama lanet olsun. Bir şey talep edecek durumda değil. Gözümün önünde birini sebepsiz yere öldürdükten sonra olmaz.

Daha önce de başkalarını öldürdü, diye fısıldıyor hain zihnim.

Görmezden geldim. Bu beni korumak içindi. Bu farklı. Bu sadece... kasıtlı. "Onları öldürdün çünkü seni ele verdiler," diyorum ona. "Seni ifşa ettiler ve sen de onlardan kurtuldun."

Rhagos bana doğru ilerliyor. Bir adım geri atıyorum, kan gölünün içinde tökezliyorum. Bana bıkkın bir bakış attı ve sonra uzanıp Sinfas'ın boğazındaki bıçağı çıkardı. "Haklısın."

"Seninle bu şekilde konuşmak başımı ağrıtıyor."

Kaşlarını bana doğru çattı. "Benden korkmuyorsun."

"Bu doğru," diye haykırıyorum. "Senden korkuyorum. Az önce başka bir çapayı hiçbir şey değilmiş gibi katlettin. Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi." Dudağım titriyor ve tekrar ağlayacakmışım gibi hissediyorum. "Çapalar önemli olmalı, lanet olsun."

"Max," diye mırıldanıyor. "Benim için önemli değilsin."

"Oh, siktir git," diyorum, yorgun bir şekilde. Elimi alnıma bastırıyorum. "Söylediğin hiçbir şeye güvenemiyorum. Beni daha da yanıltmak için yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Bu hiç de kafa karıştırıcı değil." "Kesinlikle!"

Bana bakıyor, daha kısa olan formumun üzerinde yükseliyor. de bir adım daha geri atmıyorum. Bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki tüm dünyam alt üst olmuş gibi. Bildiğimi sandığım her şey mi?

Pencereden atıp baştan başlamalıyım. Belki de bu yüzden bu kadar korkuyorum.

Bir an sonra Rhagos'un sadece bana bakmadığını, ağızıma da baktığını fark ediyorum, yüz ifadesi düşünceli.

Bir süre sonra "Siktir ," diyor ve sonra eğilip ağızımı sert, hızlı bir öpücükle yakalıyor.

Olayların bu şekilde gelişmesi beni o kadar şaşırttı ki, olanlara inanamayarak kıpırdamadan duruyorum. Ağızı benimkinin üzerinde sıcak, dili dudaklarımın kenarında geziniyor.

Sadece bir anlık.

Sonra geri çekiliyorum ve tiksintiyle ona bakıyorum. "Beni şu anda öpemezsin! Ya da asla!"

"Ne istediğimi saklamaya devam edeceğim," diyor alçak bir hırıltıyla. Eli saçlarıma dolanıyor ve yüzüme öyle bir şehvet ve özlemle bakıyor ki şok oluyorum. Bu lanet şey nerede saklanıyordu?

Zamanlaması neden bu kadar kötü?

Neden bu kadar berbat?

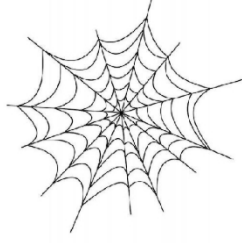
Rhagos beni tekrar öpmek için eğiliyor ve ben yüzümü yana çeviriyorum, kalbim küt küt atıyor. Beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilir. Sadece parmaklarını şıklatıyor ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi ölüyorum. Çapaların onun için hiçbir şey ifade etmediği açık ve eve gitmek istediğini söylediğinde yalan söyledi.

Gözyaşlarımla savaşıarak gözlerimi sıkıyorum.

Eve dönüş yolunu bulmama yardım etmek istediğini söyledi.

Boğazından kısık sesle hırlıyor, sonra beni belimden tutup omzuna atıyor. "Burada işimiz bitmedi. Gel hadi."

I

Sırtına bir yumruk indirdim, ama o bunu görmezden geldi ve beni odadan çıkardı. Kapıları arkasından kapattı ve koridorda öyle bir gürledi ki nefesim kesildi.

Boğazımı. Beni düşmana mı verecek? Yoksa bu binadaki herkesi katledecek mi?

Ne yapacağımı bilemiyorum. Çaresiz, omzunda zıplarken sessiz kalıyorum... ve sonra durduğunu hissediyorum. Başımı çevirip etrafıma bakıyorum ve yemekhanenin önünde durduğumuzu görüyorum, şu anda alnında aynı işaret olan düzinelerce denizciyle dolu.

Hepsi bizi izliyor.

Rhagos onlara başıyla selam verir. "Hizmetçimi odama götürüyorum." Boğazımdan yükselen öfkeli sese karşı koyuyorum. "Rahatsız edilmek istemiyoruz," diye devam ediyor. "Lord Vor çapasıyla ittifakımızı kutluyor ve rahatsız edilmek istemiyor. Sabah sizi göreceğini ve o zaman plan yapacağımızı söylüyor. Bu gece için, fiçileri açmanızı ve bal likörünün serbestçe akmasına izin vermenizi söylüyor."

Bir tezahürat bu açıklamayı karşılıyor ve Rhagos omzunda benle koridorda ilerlemeye devam ediyor. Oooh, yalan söylemekte çok iyi. Kimse bir şeyden şüphelenmiyor.

Rhagos, o kara yalancı, kollarında benimle ön kapıdan çıkarken kimse peşimizden gelmiyor ve kimse bir şey sorgulamıyor bile. Kendilerine içki almakla ya da yemekhanede her ne yapıyorlarsa onunla meşguldüler. Kimse bizi indirmeye çalışmadığı için biraz öfkelenmişim. Yapsalar da fark etmezdi. Rhagos parmağını çevirir ve onları oracıkta bombalar.

Şu anda ondan nefret ediyorum. Hem de çok.

"Nereye gidiyoruz?" Karanlık sokaktan gecekondlu mahallelerine doğru ilerlerken ona tükürüyorum. "Ve ben yürüyebilirim. İndir beni."

"Ayakkabıların ve düzgün kıyafetlerin var, bu yüzden seni taşıyacağım," diyor Rhagos kolayca. "Şimdi, ölmek mi istiyorsun? Eğer öyleyse, daha sessiz ol. Sesin hiç duyulmuyor."

Karanlığa doğru kaşlarımı çatıyorum ama sözlerine dikkat ediyorum. Yalancı Rhagos'tan nefret ediyorum. "Şimdi bu kadar geveze olman hoşuma gidiyor," diyorum alçak bir tonda, sesimi alçaltarak. "Sanırım artık kendini ifşa etme endişen olmadığına göre, kulağımın dibinde konuşacaksın, değil mi?"

Kıkırdıyor.

"Seni sessizken daha çok seviyordum." "Hayal bile edemiyorum."

"Sen en kötüsüsün."

"Tamamen." Sesi alaycı ve kuru. Sanırım sümüklü cevaplar yalan sayılıyor?

"Nereye gidiyoruz?"

"Bulunacağımızdan emin olacağımız bir yer."

Gözlerimi deviriyorum. Kaptan Apaçık. Tabii ki bulunamayacağımız bir yere gidiyoruz. "Peki orası neresi?"

Tek söylediği "Sabır". Sanki burada sorun benmişim gibi.

Ama ona söyleyecek bir şeyim kalmadı. Tutarsızca çılgılık atmaya izin verilmediği sürece, ama bu da dikkatleri çabucak üzerimize çekecektir. Şu anda Rhagos'tan nefret etsem de, uyum sağlama konusunda iyi olduğunu kabul etmeliyim. Kirli, Arnavut kaldırımli sokaklarda sanki hep burada yaşıyormuş gibi yürüyor ve durakladığında sokaktan geçen bir askerle konuşuyor. Adam beni görünce kıkırdıyor -sanki kaçırılmış bir kadın ilginç bir eğlenceden başka bir şey değilmiş gibi.

"Genelev nerede?" Rhagos soruyor, ses tonu kardeşliği ve eğlenceyi yansıtıyor.

Adam başka bir sokağı işaret eder ve Rhagos'a sırtır. "Görünüşe göre çılgın bir gece geçireceksin dostum. Kendine dikkat et."

"Oh, yapacağım."

Şimdi gerçekten, *gerçekten* hayal kırıklığı içinde tutarsız bir çılgılık atmak istiyorum. Rhagos geneleve doğru giderken sessizlik içinde kıvranıyordum ve daha içeri girmeden müzik, kahkaha ve parti seslerini duyabiliyordum. Sokakta aylak aylak dolaşan insanlar var ve Rhagos beni içeri çekerken onlar da bağırıyorlar.

Hemen parfüm ve daha önce hiç koklamadığım baharatlı bir koku yayılıyor. Hepsi burnumu çıldırtıyor ve hemen hapşırmaya başlıyorum. Bir köşede göğüsleri elbisesinden dışarı sarkan bir kadın beni süzüyor, bakışları gözlüğümde takılı kalıyor. Hemen gözlüğümü çıkarıp elime saklıyorum. Etrafımdaki oda bulanıklaşıyor ama bu muhtemelen kötü bir şey değil.

"Aranızda macera duygusu olan var mı?" Rhagos belindeki para kesesini şingirdatarak soruyor.

Kadınlardan birkaçı kıkırdıyor ve cesur bir tanesi Rhagos'a yaklaşıyor. Ona dokunmak için eğildiğinde saçlarının bacaklarıma değdiğini hissedebiliyorum. "Bu teklifinizi kabul edeceğim efendim."

"Daha küçük biri var mı?" diye soruyor, sesi rahat. "Onun boyunda mı?" Kıcıma bir tokat atıyor ve benden bir öfke çığlığı yükseliyor.

Kadın ofluyor. "Onun amını da senin sikini yaladığım kadar iyi yalayabilirim."

"Eminim yapabilirsin aşkım, ama bu benim özel bir fantezim."

Rhagos mırıldanıyor. "Şimdi bana onun boyuna yakın birini bul."

Kadın bir parfüm bulutu içinde kaçıp gidiyor, bana doğru bakıyor. Sanki sorun benmişim gibi. Köşeye geçip on dört yaşından büyük olmayan bir kızla konuşuyor - evet!- ve kız yaklaşıyor. Ön tarafı bir tahta kadar düz, ama yaklaşık olarak benimle aynı boyda. Rhagos bana hiçbir şey söylememiş olsa da, bana kıyafet alacağımızı varsayıyorum.

"İşe yarayacaksın, değil mi?" diyor memnun bir şekilde. "Bize odalarınızı göster, aşkım."

Bu işte bu kadar iyi olmasından nefret ediyorum. Yalan söylerken sesi çok doğal çıkıyor. Söylediği her şeyi zihinsel olarak ayırmaya başlıyorum. Her şeyi soru olarak ifade ettiğini nasıl fark etmedim, böylece doğrudan cevap veremeyeceği gerçeğinin etrafından dolaşabilir? Artık çok açık. Yine de çok düzgün biri. Merdivenlerden yukarı çıktığımızda, genç fahişeyi avucunun içine almıştı. Bizi genelevin içinden geçirip arka odalardan birine götürürken kıkır kıkır gülüyor, orada birkaç kapalı kapının ardında homurdanmalar ve inlemeler duyabiliyorum.

"Buradayım," diye sesleniyor kız ve sonra bir odaya giriyoruz ve Rhagos sonunda beni yere bırakıyor.

Kan başıma hücum ediyor ve başımı döndürüyor. Bir elimi alnıma bastırıyorum, biraz zamana ihtiyacım var ve odaklandığımda kızın odasının puslu olduğunu ve garip baharat kokusunun burada alt katta olduğundan daha yoğun olduğunu fark ediyorum. Kızın

Duvarlar çıplak ve burada dağınık bir yatak, küçük bir sandık ve köşedeki bir tabureden başka bir şey yok.

Bana doğru eğiliyor, eli göğsüme doğru kayıyor. "Yani bu geceki işimiz seni mutlu etmek mi? Öyle mi lordum?"

Sıkıntıyla ciyaklayıp elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Dokunma bana!"

Kız şaşkınlıkla geri çekilip bize bakıyor. "Kafam karıştı. Bunun çift kişilik olduğunu sanıyordum?"

"Sabırlı ol, oraya varacağız." Rhagos bir elini enseme koyup beni destekliyor. Ya da beni yerimde tutuyor. Hangisi olduğunu henüz bilmiyorum. "Adın ne senin?"

Başını eğiyor ve sonra yüzünde baştan çıkarıcı bir ifade beliriyor. "Belara, tanrıça gibi."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor Rhagos. Ahh. Ama kız sopayı yemez. Gülümsemeye devam eder ve Rhagos devam eder. "Belara, bunun bedeninde sağlam giysileriniz var mı?"

"Kıyafetler mi?" Kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Alabileceği giysileriniz varsa söyleyin," diyor sabırla, sesi yumuşak ve derin. Yalan söylemek zorunda kalmadan komutlar verebiliyor gibi görünüyor, bu da garip bir şekilde mantıklı. "Ve fark edilmeden şehri terk etmenin en iyi yolunu biliyorsan söyle."

"Oh, anlıyorum. Bu sevişmekle ilgili değil, değil mi?" Kız -Belara- bize kurnaz bir bakış attı. "Giyebileceği kıyafetlerim olabilir, evet. Ayrıca bir kaçakçının şehirden çıkış yolunu da biliyor olabilirim." Çenesi yukarı kalkıyor. "Kıyafetleriniz oldukça iyi, bu yüzden ucuz olmayacaktır. Ne kadar ödemeye hazırsınız?"

Rhagos ona kalbimi oynatan yavaş bir gülümseme veriyor. "Ne kadar istiyorsun?"

Gözleri ilgiyle parlıyor. "Kıyafet için altın bir taç. Ve rota için altın bir taç."

Rhagos para kesesini çıkarır. "Ve sessizliğin için bir taç daha?" "Ah evet," diye mırıldanıyor Belara, yüz ifadesi açgözlülüğe dönüşüyor. "Bir taç daha bunun için de." Rhagos'un uzattığı paraları kapar ve arkasını dönerek gerçek olduklarından emin olmak için ısıtır. Sahte olmadıklarından emin olunca küçük bir zevkle iç çeker, sonra yatağın yanındaki küçük masaya geçer. Bir kese çıkarıyor, parmağını yalıyor ve bir demet toprak ya da ot gibi görünen şeyin içine daldırıyor. Sonra sertçe kokluyor, burnunu ovuşturuyor ve

Yatağın başucundaki muma biraz daha bitki ekler ve odadaki koku daha da artar. "Pekâlâ o zaman. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Rhagos bana eliyle işaret etti.

Ona hala kızgınım. Hâlâ ayaklarımı yere vurmak ve çığlık atmak istiyorum... ama aynı zamanda pratik zekalıyım. Bir plana ihtiyacım var. Yarı çıplak ve yalınayak hiçbir şey yapamam ya da hiçbir yere gidemem. Rhagos'un suratına hüsrarla (defalarca) yumruk atmak istesem de, o net düşünüyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi Belara'ya gülümsemeye zorluyorum, çünkü yeterince dostça davranıyor. "Her şeye ihtiyacım var. Ayakkabılar, iç çamaşırları, her şey."

Yatağın ayak ucundaki küçük sandığı açıyor ve giysilerini karıştırmaya başlıyor. "Bunların çoğu burada giydiklerim. Sanırım göğüslerini göstermek yerine örtmek istiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle örtülü." Kızarak söylüyorum. "Çalışan kız yerine çiftçi olduğunu düşün."

"Çalışan kız mı?" Eğlenerek kükrüyor. "Oh, bunu sevdim. Gerçekten de ilkel ve düzgün bir ülkeden geliyor olmalısın." Belara başını sallar ve birkaç şey çıkarır. "Şunu deneyelim. Süslü değil ama süs için para ödemiyorsun, değil mi? Uyum sağlamak için ödüyorsun."

Belara akıllı bir kurabiye.

Tereddütle, bir can simidi gibi tuttuğum pelerini bırakıyorum ve Belara hemen yumuşak bir ses çıkarıyor. Çıplaklığımı görmezden geliyor ve onun yerine kolumu parmaklıyor. "Bunu saklayacak mısın?"

"Alabilirsin."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Müşterilerim buna bayılacak." Eğiliyor. "Biraz burun baharatı ister misin? Kötü bir akşamı çok daha iyi hale getirecektir." Burnunu tekrar ovuşturuyor.

Başımı sallıyorum. Odadaki sisten dolayı zaten sersemlemiş hissediyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Köşede bir tabure var ve Rhagos'un oturmak için hareket edişini izliyorum. Dinlenirken bile heybetli görünüyor. Dirseğini bir kalçasına dayıyor ve yoğun yeşil bakışları bana kilitleniyor. Soyunmamı mı izleyecek? Gerçekten mi?

Telaşla, beni nasıl öptüğünü düşündüm. *Siktir et*, demişti ve beni öperek öldürmüştü. Zamanlama berbattı. Ayrıca, o öpücüğün ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ona bir çapa gibi hizmet edeceğime mi karar verdi? Yatağında mı? Yoksa beni kandırmaya mı çalışıyor?

Ona güvenemem.

"Bu... bu kan mı?" Belara çıplak ayaklarıma bakarak soruyor.

Çıplak bacaklarıma bakıyorum, koyu kırmızı lekelerle kaplılar ve ayak tabanlarımda ve ayak parmaklarımda arasında daha fazlası var. Bu Sinfas'ın kanı ve görünce midem bulanıyor. "Temizlenmek için biraz su alabilir miyim?"

Sanki yüzümdeki şok ifadesini görmüş gibi omzumu okşuyor. "Burada bekle aşkım. Seni iyileştireceğim."

Belara odadan çıkıp gidiyor ve beni bir kez daha Rhagos'la baş başa bırakıyor.

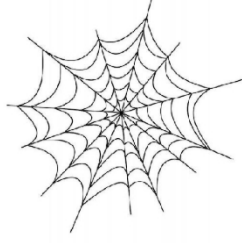
Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak huzursuzca ona bakıyorum.

"Sorularınız olmadığını biliyorum," diyor sesi boş bir şekilde. "Daha sonra daha fazla konuşmayacağız. Özel olarak."

Bir parçam patlamak istiyor. Ona gerçekten vermek için. Ama sadece başımı sallıyorum, çünkü şu anda bunu yapamam. Akıllı olmalıyım, akıllı olmak dilimi ısırma anlamına gelse bile. Şirketteki işimde bunu milyonlarca kez yaptım, değil mi?

Bu yine boktan bir patrona sahip olmak gibi. Bu düşünce iç karartıcı ama tanıdık. Rhagos'a da Bay Perkins'e davrandığım gibi davranacağım - sahte bir saygı ve sessiz bir nefretle. Bunu yapabilirim. Bunu işim için haftada 40 saat, yılda 52 hafta yapıyorum. Eve dönecek kadar uzun süre yapabilirim.

BElara bir kova su, bir bez ve büyük bir tepsi yiyecek ve bir su tulumuyla geri döner. "Bu gece şehirden kaçarsanız erzağa ihtiyacınız olacak," diyor.

"Onları size yüksek fiyattan satmaktan mutluluk duyarım."

En azından birileri bu işten haydut gibi para kazanıyor. Sessizce ayaklarımı temizliyorum, bitkin bir halde. İyi bir gece uykusu çekmeyeli ne kadar oldu? Daha da uzun sürecektir, çünkü bir kez daha kaçıyoruz. Bu acı bir düşünce ve sonra neden bu kadar kızgın olduğumu merak ediyorum.

Vor korkunçtu. Sinfas efendisine bilgi sağlamak için beni kullanacaktı. Bu çok açıktı. Ama neden bu kadar öfkeyle yanıyorum?

Hepsi Rhagos yüzünden. Sinfas'ı bir hiçmiş gibi öldürdü. Kim olduğu hakkındaki gerçeği bana hiç söylemedi. Ve şimdi ona güvendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Onun için bir hiçmişim gibi hissediyorum ve bu beni hem incitiyor hem de öfkeliyor.

Her zamankinden daha fazla kapana kısıldım. Seçilmiş Kişi'ymiş, kışımın kenarı. Daha çok Seçilmiş Enayi gibi.

Belara kapıya gider ve inlemeye başlar. Komşu odayı işaret ederek, "Sesi iyi çıkarmalıyım," diye fısıldıyor. "Duvarlar ince." Sonra sürekli bir teatral inleme akışına, küçük zevk seslerine ve hayatının bir santiminde beceriliymiş gibi görünmesi için elinden gelen her şeye başlar.

I. Am. Çok. Utandım.

Belara akıllı olduğu için ben de onun kitabından bir sayfa alıyorum. Genç bir fahişe feryat figan edip ikimizle de seks yapıyormuş gibi yaparken bizim şehirden sıvışmaya hazırlanmamız neredeyse komik. Üzerimdeki dar, transparan mavi elbiseyi çıkarıyorum ve hemen Belara'nın giymeye başlıyorum. Bu

Toprak tonlarında kaba, kaba bir malzeme ve defalarca tamir edildiği yerleri görebiliyorum. Yine de etek uzun ve üst kısmı her şeyi örtecek gibi görünüyor, ki bu mükemmel. Büyük, kabarık krem rengi tunik üstünün boyun deliğini bulup vücuduma geçiriyorum.

Sonra da mazoşist olduğum için Rhagos'a bakıyorum.

Bir centilmen üstümü değiştirirken beni izlemezdi. Bir beyefendi gözlerini kaçırır ve beni biraz yalnız bırakmaya çalışırdı. Ama Rhagos öyle değil. Beni o yoğun bakışlarla izlerken bakışları yanıyor ve yaptığım her hareketi, ayak parmaklarımı yere her kıvrışımı ezberlediğini biliyorum. Bakışları ön tarafıma kayıyor ve meme uçlarımın gömleğin ön tarafına sertçe bastırıldığını biliyorum, beni hem utançla hem de biriken bir tahrikle dolduran bariz küçük çakıl taşları.

Tamam, görünüşe göre bir tehlike fetişistim ya da teşhirci bir fetişistim. Rhagos'un yatan kafasına bir tuğla indirmekten başka bir şey yapmak istemezken neden tahrik olduğumun tek mantıklı nedeni bu. Bana hipnotize edici, yoğun bakışları tepki vermemi sağlıyor olmalı. Bana bakıyor... sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi. Sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi.

Daha fazla yalan. Hepsi kandırmak için.

Bu balonu patlatıyor ve ona sırtımı dönüp giyinmeyi bitiriyorum. Belara'nın çılgınlıkları daha da yükseliyor ve yatağa gidip onu sertçe sallıyor, duvara vuruyor, sonra bana eleştirel bir bakış atıyor. "Bırak ben yapayım."

Bir çocuk gibi giyinmeme yardım ediyor ve bana Vossa'yı ve onun nezaketini hatırlatıyor. Gözlerimin arkasına yaşlar süzülüyor. Onu görelili sadece bir hafta mı oldu? Umarım iyidir. Umarım gittiğimiz için başı belaya girmemiştir. Umarım kardeşini öldürtmek istemediğimizi anlar.

Belara tuniği eteğin içine sokuyor ve sonra bana önü bağcıklı küçük bir deri yelek veriyor. Bağcıkları sıkıca çekiyor ve işi bittiğinde üzerimde kabarık soluk kollar, koyu renk deri bir korse ve uzun bir etek var. Kötü bir görünüm değil ve her şey örtülü, bu da güzel. Ondan alacağımızı düşündüğümünden daha iyi ve sonra kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Tabii ki Belara'nın normal kıyafetleri var. Günün her saati fahişelik yapmıyor.

"Botlar," diyor ve bana bir çift bot uzatıyor, sadece bir an tereddüt ediyor. Çizmeler pahalı olmalı. Bana onları nasıl giyeceğimi ve derinin üzerinden baldırlarıma kadar uzanan bağcıkları nasıl bağlayacağımı gösteriyor.

Ayak parmaklarını biraz sıkıyor ama yalınayak olmaktan bir mil farkla daha iyi. "Teşekkür ederim. Onlara iyi bakacağım."

"İstersen onları bir çukura at, umurumda değil" diyor. "Onlar için bir sürü para ödüyorsun. Başka?"

Omuz silkiyorum, çaresiz.

Görünüşümü inceliyor, sonra küçük bir çanta alıp içine bir tarak ve bir iç çamaşırı koyuyor, sonra da yiyecekleri ekliyor. Su tulumunu yanına koyuyor, sonra sandığına gidip bir pelerin çıkarıyor ve ayaklarımın dibinde biriken ince siyah pelerini işaret ediyor. "Sanırım bu onun, yani kötü hava koşulları için bir pelerine ihtiyacın olacak."

"İyi tahmin." Pelerinini alıp omuzlarıma geçiriyorum, sonra da kapüşonunu saçlarımdan üzerine çekiyorum.

"Astarın içinde gözlüğün için bir cep var," diyor. Rhagos'un pelerinini alıp gözlüklerimi içine yerleştiriyorum, ve sonra ona vermek için odayı geçiyor.

"Bir tahmin daha yapabilir miyim?" diye soruyor bir süre sonra. Başımı salladığımda Rhagos'a bakıyor. "Sen de onlardan birisin, değil mi?"

"Neyin bir tanesi?"

"Aspects," diyor. "Sadece bir fahişe olabilirim ama kulağımı dört açıyorum. Bunun Anticipation olduğunu biliyorum. Ve rıhtımın kenarındaki büyük binada denizcilerle takılan tuhaf bir lord olduğunu da biliyorum. Bazen birkaç iş için oraya gidiyorum ve çok ketumlar. Sanki saklayacak bir şeyleri varmış gibi. Gerçi alınına Vor sembolü kazıyan o kadar adam varken pek bir şey saklayamazsın." Küçümseyerek homurdanıyor, sonra Rhagos'u biraz daha inceliyor. "Sende de onunki gibi bir ifade var, güzel lord."

"Ne bakışı bu?"

Belara çaresizce eliyle işaret ediyor. "Sanki sen... çok fazlaymışsın gibi. Sanki sana çok uzun süre bakarsam beni damgalayacakmışsın gibi. Bu yüzden senin bir Aspect olduğunu düşünüyorum."

Bunu ifade etmenin mükemmel bir yolu.

"Benim hangisi olduğumu düşünüyorsun?" Rhagos rahatça sorar, ifadesi nötrdür.

"Sanırım bunu sormaktan daha iyisini biliyorum." Belara bana göz kırpmıyor, yüzünde sinsî bir ifade var. "Sanırım zaten çok fazla şey istiyorum. Bu gece kimseyle tanışmadım ve hiçbir şey görmedim ve bunu kanıtlayacak sikkelerim de var." Ellerini önünde kavuşturuyor, bir an için masum ve genç görünüyor. "Peki sizin ve güzel leydinizin benden başka neye ihtiyacı var?"

Midem gurulduyor ve ağzım kuruyor. Böyle bir zamanda yemek düşünmek istemezdim ama bir sunucu olarak her zaman yemek düşünüyorum. Koşuyorum.

Ellerimi korse görevi gören dar yeleğin üzerine koyuyorum. "Sence buraya bir bıçak sığdırabilir miyim?"

"Sanırım yapabilirsin, ama silah kullanmama izin yok. Buranın sahibesi bundan hoşlanmıyor." Yüzünü buruşturuyor. "Zehiri tercih ediyor."

Yüz ifadem dehşete kapıldığımı gösteriyor olmalı, çünkü Rhagos boğazını temizleyip ayağa kalkıyor. "Şehirden çıkmanın en güvenli yolu nedir?"

"Tekne," diyor Belara.

"Teknede değil," diye ekliyorum hemen.

Rhagos bana dönüyor. İfadesi tuhaf bir şekilde samimiydi. "Adamıza geri dönmek istemiyor musun? Daha önce söylediğin gibi?"

Çenem düştü. Ciddi mi bu adam? "Ve orada seninle mi kalayım? Her şey değiştikten sonra mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim." Gülümsemesi zayıf.

Başımı salladım. "Hayır. Her şey değişmiş olsa da hedefim değişmedi." Ona sert bir bakış attım. "Hâlâ eve dönmek istiyorum. Bana yalan söylediğini biliyorum. Bu noktada ne olacağını umursamadığını biliyorum ama ben umursuyorum. Bana karşı çalışıyor olsan bile, yine de benim için doğru olanı yapmam gerekiyor... ve buna ait olduğum yere dönmek de dahil. Yine de birlikte çalışmamız gerektiğini biliyorum." Bu sözleri söylemekten nefret ediyorum. Birlikte kapana kısıldığımızı kabul etmekten nefret ediyorum. Ama yalancı bir bok çuvalı olsa bile bunu yapmayı kabul etmesine ihtiyacım var. "Eve gitmeme yardım eder misin?"

"Max," diye mırıldanıyor, yaklaşarak. "Bana güvenemeyeceğini biliyorsun." Bunu söylediğini duyunca neredeyse gülecektim. "Hadi canım."

Onu kasten yanlış anladığımı bilerek bana doğru ters ters bakıyor. Sorun değil. Bırakalım da bir süre kendi ilacının tadına baksın. Bana daha da yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Yalnız kaldığımızda bu konuyu daha fazla tartışmayacağız. Düşmanlarımıza bize karşı kullanabilecekleri bir malzeme vermek istiyorum."

Bana bakışları sivri.

Haklısın. Ona ne kadar kızgın olsam da, bu lanet dünyadaki herkes beni öldürmeye çalışıyor. Nedense ölmeme izin vermedi ve hayatımı kurtardı. Kafasının içinde her ne oluyorsa, bir süre daha hayatta kalmak istiyor, bu da sırlarımızı aramızda tutmamız gerektiği anlamına geliyor. Belara'ya bakıyorum.

"Bana aldırmayın," diyor parmağını baharat çantasına daldırıp bir nefes daha çekerek. "Siz ikiniz yaşlı bir evli çift gibi konuşuyorsunuz. Evli çift tavsiyesi ister misiniz?" Gülümsüyor. "Evin üzerinde. Tamam."

uzlaşmalısınız." Baharatlar sayesinde sesinde hülyalı bir ton var. "Sen, koca adam." Rhagos'u işaret ediyor. "Kadınına istediğini vereceksin. Karşılığında da gözlerin görmeyene kadar sikini yalayacak." Sanki dünyanın bütün sorunlarını çözmüş gibi bize bakıyor. "Uzlaşın!"

Kekeliyorum. "Ben bir şey emmeyi kabul etmedim!" Yüzümün kıpkırmızı olmasından nefret ediyorum, çünkü şimdi Rhagos'la dizlerimin üzerinde onun önüne çöktüğüm zamanı düşünüyorum ve...

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Sadece söylüyorum," diye omuz silkiyor Belara. "Kadınlar karmaşıktır. Erkekler genellikle hızlı bir emmeyle düzeltilebilir."

Onun tavsiyesine uymayacağım. Kesinlikle almayacağım. Rhagos'a dönüyorum ve ona en kasvetli, kızarmayan, bakire olmayan bakışımı atıyorum. "Balsingra'ya gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Kahinler tapınağına. Sinfas'ın Vor için diğer tüm Unsurlar hakkında bilgi aldığı yer orası. Oraya gidip bize eve nasıl döneceğimizi söylemeleri için onları ikna edebilir miyiz diye bakabiliriz. Bilgi sahibi olacak biri varsa o da bir kahindir."

Tek söylediği "Mmm,". Bunun yalan mı gerçek mi olduğunu bilmiyorum.

Belara sarhoşça kıkırdıyor, biz fısıldaşırken bize eliyle işaret ediyor. "Gördün mü? Sana ne istediğini söylüyor. Ona ver ve sikini emsin."

"Şunu söylemeyi kes!" Ona doğru tısladım. "Ona cinsel iyilik yapmıyorum!"

"Sen bilirsin." Uyuşturucusundan bir nefes daha çekiyor. "Bana her zaman istediğimi verir."

Çenemi sıkıyorum.

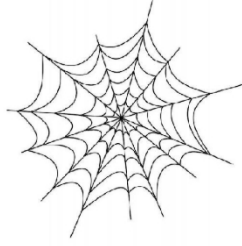
"Oraya gitmeyeceğiz," diye mırıldanıyor Rhagos. "Balsingra'ya. Sana söz vermiyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Sözün bir işe yaramaz," . Pes etmeyi reddediyorum. Eğer benimle gelmek istemiyorsa, kıcını bağlayıp onu oraya kadar sürükleyeceğim. Bir şekilde. Bir şekilde. Eğer tanrıların bu kahinleri tüm Aspect'lerin nerede olduğunu biliyorlarsa, dünyama nasıl geri de biliyorlardır... ya da kime soracaklarını biliyorlardır.

Her halükarda, burada kalmak ya da Aventine'e gitmekten daha iyi bir plan gibi görünüyor.

Ya da adaya geri döneriz.

I

elimi uzattım. "Harita, lütfen."

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirliyor ve bana uzatıyor.

Buraya olan yolculuğumuzdan dolayı biraz buruşmuş ama yine de yeterince okunabilir. "Bana Balsingra'nın nerede olduğunu ve bizim nerede olduğumuzu göster."

Haritayı yatağın üzerine yaydık ve Balsingra'yı bulmak yeterince kolay. Buranın kuzeyinde büyük bir şehir ve göller var ve Sunswallow ile arasında nehir, dere ve gölet gibi görünen bir sürü şey var.

Belara haritaya dokunarak işaret ediyor. "Eğer tekneyle gitmek istemiyorsanız, Ghosthollow Murk'tan geçmeniz gerekiyor."

Ghosthollow Murk? Bir video oyununda olsaydım, kesinlikle kaçınmak isteyeceğim bir bölge olurdu. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Bataklıklar her zaman öyledir. Bu seferki perili." Burnunu çekerek tekrar burnunu karıştırıyor. "Ana yolda kalsaydınız sorun olmayacağını söyleyebilirdim ama Hırsız Yolu'nu kullanmak isteyeceksiniz."

"Robber's Way?"

"Bir haydut yolu," diye kabul ediyor. "Baharatçım kasabaya geldiğinde bu yolu kullanır." Bana aptalca bir gülümseme veriyor, gözbebekleri kocaman. "Bataklığı kesen eski, çok eski bir patika var. Kasabanın kuzeyindeki köprüye vardığında, üzerinden geçmek yerine geçiyorsun. Bazı taşların arkasında küçük bir mağara var, içinden geçilebilecek kadar büyük. Mağara bataklığa çıkıyor ve oradan patikayı takip etmek yeterince kolay olmalı. Ağaçlar işaretli olduğu için diğer baharat koşucuları da kolayca takip edebilir." Sırıttırıyor. "Ama yerinde olsam patikada kimseye merhaba demekten kaçınırdım."

Parmağını boğazında gezdirirken yüzüm kızarıyor. "Mesaj alındı. Peki ya hayaletler?"

Belara bana keyifle bakıyor. "Hayaletlerden korkuyor musun?"

"Korkmama gerek var mı?"

"Evet." Belara başını sallar.

"Evet," diyor Rhagos, sesi kısa ve öfkeli. "Hayaletlerle başa çıkamayız. Başka bir şey var mı?"

Belara tembel bir parmakla çenesine dokunuyor ve sonra omuz silkiyor. "Sanırım hepsi bu kadar. Kaybolabilirsin ama sen yolunu bulamazsan kimse de seni bulamaz, değil mi?"

"Sanırım?" Keşke kafası güzel olmasaydı da yönlendirmelerine biraz daha güvenebilseydim. Dilencilerin seçici olamayacağını biliyorum, ama hayatımı kelimenin tam anlamıyla ziyan olmuş bir ergenin ve yalanların vücut bulmuş halinin ellerine bırakıyorum. Bu bana hiç de sıcak bir his vermiyor.

"Tamam. Beni takip etmek ister misiniz? Size arka çıkışı göstereceğim." Belara parmağını dudaklarına götürerek sessizliği işaret ediyor. "Bu bir ev sırrı. Kızgın müşterilerden ve vergilerini istediğinde belediye başkanından kaçtığımız yer burası." Kendi şakasına kıkırdıyor.

Eşyalarımızı topluyoruz ve Rhagos haritayı alıp pelerininin altına saklıyor. Malzemeleri de alıyor ve ben onu geçmek üzereyken omzuma dokunuyor.

Dönüyorum ve bana bir bıçak uzatıyor. Sadece küçük bir tane, belli ki Vor'un zengin taht odasından çalınmış, ama bu bir silah. Ayrıca Sinfas'ı öldürmek için kullandığı bıçak da değil, bunun için minnettarım. Silahı ondan alıp deri korsemim dar ön kısmına sokuyorum ve Belara'nın peşinden gidiyorum.

Kız etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için bizi koridorun sonuna götürüyor. Mümkün olan her pozisyonda sevişen insanların yer aldığı müstehcen görünümlü bir duvar halısını kaldırıyor ve duvara yerleştirilmiş küçük bir kapıyı açıyor. "Beni takip edin."

Dar geçide giriyoruz ve karanlık. Rhagos'un ne kadar yakınımda olduğunun, benimkine kıyasla ne kadar büyük olduğunun farkındayım. Onun yakınlığını ve geçmişte bana dokunduğu zamanları düşünmeden edemiyorum. Bunların hiçbirine güvenemiyorum ve bu beni son derece üzüyor.

Belara elimi tutuyor ve koridorda ilerliyor. "Bir elini taşların üzerinde tutarsan kaybolmazsın," diyor bana. Uzanıp sağımdaki serin taşlara dokunuyorum ve tüneli takip ederek yeraltından komşunun ahırına çıktığımızdan emin oluyorum. Su aygırı benzeri yaratıklardan biri yakınlarda meliyor ve bir diğeri ayaklarını yere vuruyor. "Ve dışarıdayız," diyor

muzaffer bir edayla. "Köprü için kuzeye gidebilirsin ve oradan Hırsız Yolu'nu bulmak yeterince kolay olmalı. Eğer bir baharat koşucusunun yanından geçersen, ona beni görmeye gelmesini söyle. Neredeyse bitti." Ve tekrar kokluyor.

"Yardımanız için minnettarız," dedim ona. Gerçekten.

Rhagos sessizce birkaç sikke daha uzatır ve Belara sırtarak onları alır.

Tereddüt ediyorum. Çok genç görünüyor. Bir genelevde olmasından ve açıkça uyuşturucu bağımlısı olmasından nefret ediyorum. Dışarıda onun için bundan daha iyi bir hayat olmalı. "Biliyor musun, bizimle gelebilirsin? Burada kalmak zorunda değilsin. Kendini fahişeliğe zorlamamalısn."

Bana göz kırptıyor ve sonra gülüyor, sanki hayatında duyduğu en eğlenceli şey benmişim gibi yanlarını tutuyor. "Zorla mı? Bunların hiçbirini yapmaya zorlanmıyorum. Burada çalışarak istediğim tüm baharatları alabiliyorum ve iyi para kazanıyorum. Burada mutluyum. Bir çiftlikte mutlu olamazdım." Eğlenerek başını sallıyor. "Zorla. Çok komiksin."

"Ben sadece... Düşündüm ki..." Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Boş ver."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok," diyor Belara kıkırdarak. "Herkesin büyük bir kaderi yok. Bazılarımız sadece burun baharatları istiyor." Rhagos'a göz kırptıyor ve sonra tünele geri dönüyor. "İkinize de iyi şanslar, hiç görmediğim insanlar!"

Kapıyı kapattı ve Rhagos'la baş başa kaldım. Ve sığırlarla. Ya da bu dünyanın sığır versiyonu. Ona baktım, aniden bitkin düşmüştüm. "Gidelim mi?"

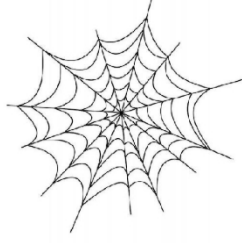
"Yapabilir misin?" diye sorar, yumuşak bir sesle. "Yorgun değilsin."

O haklı. Çok ama çok yorgunum. O kadar yorgun ve zihinsel olarak bitkinim ki gözlerimi kapatıp bir hafta boyunca uyumak istiyorum. Ama kaçtığımız son yeri hatırlıyorum, bizimkinin peşinden bir gemi göndermişlerdi. Vor'un öldüğünü anladıklarında peşimize düşeceklerinden hiç şüphem yok.

Geçen sefer bir tanrı bile öldürmedik.

"Yürüyebilirim," dedim ona ve ciddiye dim. Gerekirse bütün gece yürürüm. Eğer yaşamak içinse bataklıkta dizlerimin üzerinde sürünürüm. Asla pes etmeyeceğim.

H

Bataklıkta "dizlerimin üzerinde sürünmenin" bir metafor olacağını düşünmüştüm.

Ghosthollow Murk berbat. Düpedüz berbat.

İlk başta yolculuğumuz o kadar da kötü değildi. Gün doğmadan önce kasabanın kuzeyindeki köprüyü bulmayı başardık ve altından doğrudan bataklığa açılan gizli tüneli bulduk.

Soyguncu Yolu olduğunu söylediğinde, üzerinde yürünecek yollar olacağını kastettiğini düşünmüştüm. Başka bir şey yoksa toprak bir patika. Burası sadece bir bataklık. Hemen dizlerimize kadar bulanık, bataklık su ve çamura batıyoruz. Her şeyin üzerinde kalın yeşil bir pislik var ve buradaki ağaçların kökleri suya doğru kıvrılıyor ve yürümeyi zorlaştırıyor. Güneş yükseldikçe bataklık buharlı ve sıcak bir hal alıyor ve berbat, pis bir koku her şeyi bir battaniye gibi kaplıyor.

Böceklerden bahsetmiş miydim? Çünkü böcekler var. Böcekler ve çamur var ve bu berbat bir yolculuk. Yürümenin ilk birkaç saatinde, neredeyse Belara'nın bize yalan söylediğine ikna oluyordum. Baharat yüklü beyni bizi göndermek için "bataklık!" diye bir yer bulmuş.

Ama bir yol var. Sayılır.

Her yirmi ya da otuz metrede bir, göz hizasında X ile işaretlenmiş bir ağaç var. Rotayı takip etmeyi yeterince kolaylaştırıyor ama bunu yapmak için bataklığın içinden geçmek gerekiyor. Ondan aldığım yepyeni botlar sudan şişmiş durumda ama bataklığın içinde gizlenen şeylerden korktuğum için onları çıkaramıyorum. Eteklerim kötü kokulu bataklık suyunu emerken sanki bir milyon kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum ve aynı kaderi paylaşmaması için pelerinimi boynuma doladım.

Berbat bir durum.

Yorgunum ama bir ayağımı diğerinin önüne sürüklemeye devam ediyorum. Bazen durup ürpertici, sarkık bir yosun damlayan uçsuz bucaksız ağaçlara bakarak bir sonraki X'i aramamız gerekiyor. Bazen de bir önceki X'i bulmak için geri dönüp yeniden başlamamız gerekiyor.

Cehennem gibi hissettiriyor. Yeryüzünde sefalet.

Yürüyüşten daha acıklı olan şey Rhagos'un yanımdaki sessizliği. Rahat bir sessizlik değil. Asansörde eski erkek arkadaşınızla karşılaştığınızda yaşadığınız rahatsız edici bir sessizlik. İkinci de diğerinin acı verici bir şekilde farkındasınızdır, ancak garip, kişisel ya da düpedüz kaba olmayacak bir şey söylemeyi düşünemezsiniz. Bu yüzden hiçbir şey söylemezsiniz ve gerilim artar.

Kesinlikle gergin hissediyorum. Rhagos tökezlediğimde bana her kolunu uzattığında gergin hissediyorum. Bana doğru her bakışında gergin hissediyorum. Su tasını yudumlamam için bana uzattığında gergin hissediyorum. Her nefes alışında çılgılık atmak istiyorum.

Elbette mantıklı değil, bu yüzden sessizce bekledim. "Kızgın değilsin," diyor sonunda.

Sözleri -ve ayaklarımın dibindeki ağaç kökü- beni tökezletiyor. Kızgın değil miyim? Lanet olsun, değilim...

Ah.

Çenemi sıkıp ona bakıyorum. "Söylediğin her şeyin kulağa saçma gelmesi ya da yalanın ne olduğunu anlamak için zihinsel olarak çözümlemem gerekmesi yardımcı olmuyor."

Omuz silkiyor. "Yardım edebilirim."

Başımı sallıyorum, başka bir ağacın etrafından dolanırken eteklerimi emici, pis sürüklüyorum. Önümüzdeki uzak bir X işaretini gösteriyor ve o yöne doğru ilerliyoruz. "Ben sadece... Artık senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, Rhagos. Kim olduğunu bildiğimi sanıyordum."

"Apati değil," diyor, sesi düz.

"Aslında sana açıkça Lies olup olmadığını sordum," diye haykırıyorum. "Ve ben de evet dedim."

"Hayır, yapmadın! Sen-" Yine yakalandığımı fark ederek ofluyorum. "Nasıl iletişim kuracağımızı bulmalıyız yoksa beni delirteceksin."

"Sana söyleyeceğim her şey gerçek olacak," diyor Rhagos ciddiyetle. "Bunun seni kızdırdığını biliyorum ama bu benim kontrolümde."

"O zaman bir el işaretine ihtiyacımız var. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Bana saçmaladığını söyleyecek bir şey. Böylece söylediklerine güvenmeyeceğimi bileceğim."

söylüyorsun."

"Eylemlerime güvenin, sözlerime değil."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bak neredeyiz." Kollarımı bataklığa doğru savuruyorum. "Kaçıyoruz. Yine kaçıyoruz. Çünkü onunla çalışacağını söyledikten sonra birini öldürdün. Seni evine davet etti. Sana yemek yedirdi. Sana kıyafet verdi. O-"

Rhagos, "Seni beni zorlamak için kaçırmadı," diye karşılık verir.

Tamam, haklı olduğu bir nokta var. Bıkkın bir nefes verdim. "Vor'un iyi bir adam olduğunu söylemiyorum."

"O iyi bir adam. Ona güvenilebilir. Dengeli biri. Naziktir. Kimseye işkence etmez." Rhagos bana kızgın bir bakış fırlattı. "Senin yanıdayken ona güveniyordum, bu yüzden ölmek zorunda kaldı."

", bunu benim üzerime yıkmayın. İkincisi, gerçekten bir el işaretine ihtiyacımız var." Olduğum yerde duruyorum, çünkü aniden bitkin düşünüyorum. Rhagos'la tartışmak bataklık yürüyüşünden çok maratona benziyor ve bu sinir bozucu. "Bana bir iyilik yapar mısın? Gerçek olmadığını bilmem için her yalan söylediğinde parmaklarını çapraz yapar mısın? Söylediğin her şeyin yalan olduğunu biliyorum ama bir sinyal almak yorgun beynime iyi geliyor."

Parmaklarımı kaldırıp ona gösteriyorum - bu tamamen ilkokul tarzı bir şey. Parmaklarını birleştirip yalan söylemek. Ama şu anda, o kadar inandırıcı ve yatıştırıcı bir ses tonuyla bir şeyler söylerken gerçekle yalanı birbirinden ayırmak gerçekten çok zor. Bana o yoğun gözlerle baktığında. Beynimi karıştırıyor.

Rhagos elini kaldırıyor ve ona gösterdiğim gibi parmaklarını birleştiriyor. Konuşurken bakışları yüzüme kilitleniyor. "Yalan söylediğime memnunum," diyor ciddi bir sesle. "Tek istediğim sana yalan söylemektir. Benden neden nefret ettiğini anlamıyorum."

Garip bir şekilde, ağlama dürtümle savaşıyorum. Beni ağlamaklı yapan şey yorgunluk. "Senden nefret etmiyorum," diyorum gergin bir sesle, boğazımda bir düğümle. "Sadece... Seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

"Anlamıyorum." Parmaklarını kaldırarak yine bir yalanı işaret ediyor. "Bu her şeyi değiştirir."

"Yanılıyorsun, Rhagos. Bu benim için her şeyi değiştiriyor," diye karşı çıkıyorum. "Birbirimizin arkasını kolladığımızı sanıyordum. Senin benim arkamı ya da yalan söylediğini nereden bileceğim? Bunların hepsinin yalan olmadığını nereden bileceğim?" Kaldırdığı parmaklarını işaret ediyorum. "Bunun beni kandırmak için tasarlanmadığını nereden bileceğim?"

Bana karşı dürüst oluyorsun - olabildiğince dürüst - ve gerçekte değilsin? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Söylediğin her şeyi şüpheyile karşılıyorum."

"güveniyor musun?" diye tekrar soruyor, sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi.

İçimi çekiyorum, elimi alnıma bastırıyorum... ve hemen ardından koluma konan kocaman bir sivrisineği kovalıyorum. "Yaptıklarına güvenmemi söylüyorsun ama dün gece ona da güvenebileceğimi söyleyen bir adamı öldürdün. Sinfas bana karşı nazikti."

"Sana ne söyledi?" Rhagos'un ses tonu alışılmadık derecede sert ve ona baktığımda yüzündeki ifadeye şaşırıyorum. Pişmanlığı gitmişti. Şimdi kızgın. Sadece kızgın değil... Kıskanç mı? Sinfas'ı mı? Ben şaşkınlıkla Rhagos'a bakarken çenesi sıkıştı ve soruyu tekrarladı. "Ne dedi o?"

"Önemli bir şey değil," diye kekeledim. "Sadece birbirimizin arkasını kollamamız gerektiğini çünkü siz Aspect'lerin bir çapayı kollamayacağını söyledim. Birbirimize göz kulak olmamız gerekiyormuş."

"O haklı." Parmaklar çapraz. Ters ters bakıyor. "Seninle asla ilgilenmeyeceğim."

Şimdi sinirlenme sırası bende. "Aspect'lerin çapaları umursamadığı konusunda çok yanılıyordu, değil mi? Onu sırf Vor'a güvenmediğin için öldürdün! Çünkü Vor'a ulaşmanın tek yolu buydu! Çekip gitmek ve 'hayır teşekkürler Vor, senin boktan partinin bir parçası olmak istemiyorum' demek yerine onu öldürmek zorunda kaldın. Şimdi bana bunu yaparken bir çıpanın ihtiyaçlarını göz önünde bulundurduğunu söyle."

Çenesini tekrar sıkıp bana ters ters bakıyor. "Durum aynı." Parmaklar çapraz. "Tamamen aynı."

"Öyle. Vor'un seni kızdıracağını düşündüğü anda beni hançerlemekte tereddüt etmeyeceğini mi sanıyorsun? Kesinlikle yapardı. Bu lanet gezegendeki herkes bunu kesinlikle yapardı!" Kollarımı iki yana açtım. "Hepsi beni öldürmek istiyor! Ve güvenebileceğim tek kişi, yani sen, başından beri bana yalan söylüyordun. O yüzden biraz kin tutuyorsam beni affet."

Birbirimize bakıyoruz. O bana dik dik bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Kesinlikle bir çıkmazdayız, ikimiz de diğerinin haklı olduğunu kabul etmeye hazır değiliz. Rhagos'u daha önce sessiz olduğu zamanlarda, bu tartışmacı adamdan daha çok seviyordum. Tabii daha önce sessizdi çünkü milyonlarca sır saklıyordu, o yüzden daha mı iyiydi bilmiyorum.

Vor'u düşünüyorum. Ne kadar adi biri olduğunu. Kendini ne kadar samimiyetsiz ve güvenilmez hissettiğini. Yalan bile değildi, kibirdi. Onu hayal bile edemiyorum.

Yalanlar Vor'unun ne kadar kabus gibi korkunç olacağını. Yine de... Vor zekiydi. Rhagos'a neler olduğunu çabucak anladı. Bu arada ben haftalardır Ölüm Tanrısı'nın yanındaydım ve hiçbir fikrim yoktu.

Geriye dönüp baktığımda, bu çok açık. Bana cevap vermediği onca yol, bir şey söylemesini istediğimde sessiz kaldığı onca zaman. Çünkü beni karanlıkta tutuyordu.

Şimdi adam hakkında bilmediğim onca şeyi merak ediyorum. Vor'un söylediklerini düşünüyorum. "Vor'un orada söyledikleri doğru mu?"

Rhagos iç çeker. "Hangi kısımlar?"

"Kardeşinin herkesi hastalıkla öldürmesi ve senin de onları bir ordu için zombiye dönüştürmen hakkında mı?"

Bir an tereddüt eder. "Doğru değil." Parmaklar çapraz.

Sadece başımı sallıyorum. "Berbatsın."

"Hayatlar önce değildi," diyor, sesi kısık. "O zamanlar farklı bir insan değildim."

"Nereden bileyim? Gittiğimiz her yerde, geçmişte yaptığın tüm korkunç şeyleri mi duyacağım? Ne kadar korkunç bir Tanrı olduğunu mu? Ne kadar zalimsin?"

"Hayır." Parmaklar çapraz. "Ben her zaman kahraman olduğumu iddia ettim."

"İddia ettiğin şey değil, söylemeden bıraktığın şeydi. Ve şimdi kafam karışmaya başladı. Konuşmayı keselim, tamam mı?" Açıkta kalan tenime konan bir sivrisineğe daha tokat atıyorum. "Tüm bunları düşünmek için zamana ihtiyacım var ve şu anda o kadar yorgunum ki tartışmak değil, biraz kestirmek istiyorum."

Bir kez başını sallıyor, sanki tüm varlığı onunla savaşıyormuş gibi sarsıntılı bir hareket. Belki de öyledir. Belki o baş sallama bile "gerçek" gibi geliyor ve bu yüzden vücudu onunla savaşıyor. Bir an için ona sempati duyduğumu hissediyorum. Lies olmayı hiç istemedi. İstemediğin halde herkesi kandırmak zorunda kalmak nasıl bir cehennemdir?

Rhagos sessiz. Bir süre sonra parmaklarını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sinfas'ı da elbiseni beğendiğim için öldürdüm. Seni onun içine koyması hoşuma gitti."

"Ne?"

"Sana bakması hoşuma gitti." Çenesi sıkıştı, yüzünde bir çatıklık oluştu. "Onun ve Vor'un sana dokunmak ister gibi bakmaları hoşuma gitti. Seni rahat bırakacaklarına güvendiğim için onları öldürdüm. Ve bu bir yalan."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Kıskanamazsın. Biz arkadaş değiliz. Mecbur olduğum için seninle çalışıyorum. Başka bir şey için değil. Şu anda senden *hoşlanmıyorum* bile."

"Senden hoşlanmıyorum." Parmaklarını kaldırıyor ve çapraz yapıyor. "Burada olduğum her an senin tarafından rahatsız edilmiyorum."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. I-

Bir an sonra bileğime bir şey dolandı.

Mezardan kalkan ve bana saldıran elleri hayal ederek çığlık atıyorum. Beni çamurun altına çekmeye çalışan korkunç canavarlar hayal ediyorum. Bu diz boyu çamurda yürümek zorunda olmam yeterince kötüyken bir de bana mı saldırıyorlar? Ciyaklayarak en yakın şeye, bir ağaç köküne tırmanıyorum. Ya da deniyorum. Burada ağaç kökleri kalın ama çoğu suyun üstüne çıkmıyor ve bu da işe yaramayınca Rhagos'un omuzlarından tutup kendimi sırtına çekiyorum, kollarım boğazına dolanıyor.

"Ne?" diye boğuluyor, tutuşum nefes alma yeteneğini yok ediyor. "Ne... o... o?"

"Bir şey bana saldırdı! Botuma dokundu!" Ayaklarımla kalçalarına tutunmaya çalışıyorum, dünyanın en kaygan orman jimnastiği gibi ona tırmanıyorum. "Sanırım bir eldi!"

"Bir el mi?"

"Yemin ederim öyleydi." Beni nazikçe bataklığa geri bıraktığında küçük bir inilti çıkardım. "Bana dokunmasına izin verme."

"Bu bir el," diyor garip bir şekilde nazik bir sesle, bana bakarak. "Bu bataklıkta hayaletler var. Güven bana."

Titreyen bir nefes alıyorum ve giysisini ölümüne kavrayışımı gevşeterek geriye doğru bir adım atıyorum. "Emin misin?"

"Ben değilim." Parmaklarını çaprazlıyor. "Hayaletler olsaydı hissetmezdim. Bu sadece bir masal değil."

Bu bilgiyi sindiriyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Bir şey hissettim." "Yılan mı?"

"Yılan olmasını da istemiyorum," diye tıslıyorum ona. Göğüslerimi çekiştiriyorum, kendimi kesmeden korsajımın ön kısmına sıkışmış bıçağı kurtarmaya çalışıyorum.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Seni korumayacağım. Eğer sana bir daha dokunursa, ölmeyecek."

Rhagos'a göz kırpıyorum. Geçtiğimiz gün hissettiğim tüm öfke yavaş yavaş azalıyor. Ben kız gibi ve saçma sapan davranırken bile o sakın ve

Koruyucu. Bana her türlü şeyi hissettiren o yoğun bakışıyla bakıyor.

Kalbimi çok ama çok karıştırıyor.

O şey tekrar ayak bileğime sürtünüyor ve ben çılgılık atarak bir kez daha kolunu tutuyorum.

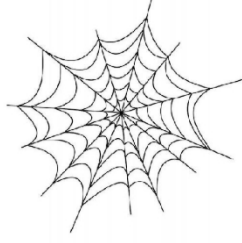
Rhagos çamurlu sulara uzanıyor, eli baldırımdan aşağı kayıyor ve botumun üzerinden geçiyor. Bir an sonra elinde uzun, kıpır kıpır, gri, yılansı bir şeyle çıkageldi. "Sülük değil."

Bu... bir hayaletten daha kötü olabilir. "Ciddi misin sen? Bu şey sülükten çok su hortumuna benziyor." Elbette, büyük bir yılan boyutunda olabilir ama garip, gözsüz bir kafası ve normal bir ağız yerine emici bir şeyi var. Ugh.

Omuz silkiyor. "Seni öldürmesine izin vereceğim." Göz kırparak parmaklarını birleştiriyor ve sülüğü suya geri atıyor. "Gel. Devam etmeyeceğiz."

Dediğim gibi, kafa karıştırıcı.

W

Gün boyunca ve gece boyunca bataklıkta ilerlemeye devam ettik. Yorgunluğun ötesindeyim, beynim bulanık. İki ya da üç gündür uyumadım mı? Hissediyorum

Tamamen yıpranmış ve sanki bir insan kabuğuymuşum gibi. Yaslanabileceğim güzel bir ağaç bulup ayakta uyumak istememe rağmen bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ediyorum.

Uyumak istesem bile uyuyamıyorum. Geceleri böcekler tüm güçleriyle dışarıda oluyor ve havaya maruz kalan her santimim ısırılıyor ve kaşınıyor. Böceklerle ve yanaklarıma tokat atıyorum ve ikisi arasında uyanık kalmayı başarıyorum. Tökezleyerek ama uyanık.

Rhagos gece boyunca bize rehberlik eden kişi. Ben arkasında tökezlerken o sabırla işaretli ağaçları tarıyor. Yorgunluktan dengemi kaybedip öne doğru yuvarlandığımda bana destekleyici bir kol uzatıyor. Bir noktada, bataklıkta başka bir kişinin sallanarak ilerlediğini duyuyoruz ve baharat koşucusu uzaklaşıp Sunswallow'a doğru yola çıkana kadar "patikanın" kenarında, karanlıkta çömelmek zorunda kalıyoruz. Orada olduğumuzu asla fark etmiyor.

Rhagos onu sadece çok yaklaştığı için de öldürmüyor, sanırım bu benim yararına, ama umursamayacak kadar yorgunum. Sadece önümüzdeki iki gün boyunca uyumak istiyorum. Belki de üç gün.

Ağaçlar seyreltiğinde şafak sökmek üzeredir. Uçsuz bucaksız bataklıklar, suya ekilmiş sıra sıra ekinlere dönüştüğünde. Aptalca aşağı bakıyorum ve birinin çiftliğine girdiğimizi fark ediyorum. Başımı kaldırdığımda gördüğüm tek şey düz, acı bir toprak, ama yeşil şeyler sıralar halinde düzgünce ekilmiş ve uzakta her çiftliği işaretleyen dağınık kulübeler var.

Uzakta, sabah sisinde, büyük bir kale görüyorum. Bu Balsingra olmalı. Yükseltilmiş bir yol tarım arazilerinin arasından dolanarak ilerliyor ve

Bu. Çamurda debelenmek yerine gerçek toprağa ayak bastığımda rahatlayarak ağlamak istiyorum ve Rhagos bana pelerinimi uzatıp kapüşonunu yüzüme çektiğinde aldırımıyorum bile. O da aynısını yapıyor, yüz hatlarını gizliyor ve ben de buğulanmış gözlüklerimi cebime sokuyorum.

"Bunun zamanı olmadığını biliyorum," diyorum ona usulca, "ama eğer uyuyacak güvenli bir yer bulabilirsek, buna ihtiyacım var. Hem de çok. Düzgün düşünemiyorum."

Sanki kabul ediyormuş gibi elini omzuma koyuyor. "Yakınımda kal." Sanki başka bir şey yapacak enerjim varmış gibi?

Yola ıkıyoruz ve her adımda çamur ve suyla ezilerek yürürken, şafak vakti şehre doğru giden insanlar ve çiftlik hayvanları olduğunu belli belirsiz fark ediyorum. Her bir hayvanın geniş sırtına düzinelerce yük yığılmış, su aygırı benzeri büyük yaratıklardan daha çok var. Hızlı değiller, bu yüzden onlara yetişip geçebiliyoruz ve şöyle bir baktığımda, insanların bir tarafa savrulmuş bir şekilde at sürdüğünü görüyorum ve bir adam, hayvan ilerlerken bile eyerindeki hamakta uyukluyor gibi görünüyor.

Şehir önümüzde sabah sisinin içinden yükseliyor ve ona iyice bakabilmek için umutsuzca gözlüklerimi takmak istiyorum. Yine de cesaret edemiyorum. Bunun yerine gözlerimi kısıyorum ve bir şeyler çıkarmaya çalışıyorum. Balsingra sanki kayalık bir platonun üzerine inşa edilmiş gibi görünüyor, kilometreler boyunca tek "gerçek" sağlam arazi. Diğer her yer sisle çevrili bataklık tarım arazileri. Şehri saran ve onu çevreleyen bir duvar var, parmağın etrafındaki bir alyans gibi. Neredeyse şehrin kendisi için çok küçük görünüyor, çünkü duvarın üzerinde çatılar birbiri üzerine yığılmış, sanki yer için savaşıyormuş gibi birbirlerine sıkışmışlar. Hepsinin üzerinde ince, iğneye benzer bir kule ve katedrale benzeyen bir şey var. Belki de kehanet budur.

Yolun sonundaki kapı açık, insanların girebilmesi için büyük bir tente yukarı kaldırılmış. Girişin her iki yanında nöbetçiler duruyor ve Rhagos içeri girerken beni hayvanlarıyla birlikte birkaç çiftçiye yaklaştııyor. Neyse ki kimse bize doğru bakmıyor. Gardiyanlar esniyor ve sanki her sabah aynı şey oluyormuş gibi sıkılmış gözlerle insanların girişini izliyorlar.

Kalabalık binalara bakarak dar sokaklara giriyoruz. Çiftçiler ve sürü hayvanları olanların hepsi aynı yöne gidiyor gibi görünüyor, bu yüzden sözsüz bir şekilde onları takip ediyoruz. Sıkışık şehrin merkezine doğru ilerliyorlar ve ilerledikçe yol, satıcıların stantlar kurduğu ve insanların mallarını pazarladığı büyük, açık bir meydana çıkıyor. Birisi sebzeleri tutup fiyatlarını haykırırken

Başka bir adam et kesiyor ve satmak için asıyor. İnsanlar sepetlerle geliyor ve mekanın genel havası hafif ve neredeyse... mutlu. Pazar günü ve hava güzel ve bu insanlar dışarıda olmaktan memnun.

Kimse bana ya da Rhagos'a zerre kadar ilgi göstermiyor. Biz sadece özensiz, çamurlu giysiler içindeki çift yolcuyuz ve meydanda yürüyen bazı insanlara bakılırsa sadece biz değiliz. Balsingra genel olarak çamurlu bir yer gibi görünüyor.

Rhagos sessizce işaret ediyor ve ben de onun hareketini takip ediyorum. Meydanın uzak ucunda, katedrale çıkan büyük bir taş merdiven dizisi var. Gitmemiz gereken yer orası olmalı.

Bir an için protesto etmek istiyorum. İnsanların sattığı taze biraz almak istiyorum. Yakınlarda biri ateş yakmış ve bir çeşit yassı kek yapıyor ve o kadar güzel kokuyorlar ki ağzım sulanıyor. Yorgunum. Huysuzum ve vücudumun her yerinde böcek ısırıkları var. İsteyeceğim son şey kahinlere gidip daha fazla pisliğe bulaşmak.

Ama başka ne seçeneğimiz var ki? İç çekiyorum, ıslak pelerinimi bedenime daha sıkı sarıyorum ve yaklaşırken onu takip ediyorum.

Biz merdivenlere ulaşamadan gri cüppeli bir kadın binadan aşağı iniyor. Elinde bir çan var ve yüksek sesle iki kez çalıyor. Herkes hareketsiz kalıyor ve ona doğru dönüyor.

Rhagos aniden durdu, ben de sırtına çarptım. Kendimi dik tutmak için beline yapıştım ve bana karşı sertleştiğini hissettim.

"Bugün tanrılardan bir haber var!" diye sesleniyor kadın, sonra zili iki kez daha çalıyor. "Bugün tanrılardan haber var!"

Meydan sessizleşiyor ve sanki dünya onun söylediklerini dinlemek için duraklıymış gibi hissediyor.

Zili tekrar çalar. "Beklenti devam ediyor."

Kalabalıktan alçak bir mırıltı yükseliyor ve sesi dehşete benziyor. Zil bir kez daha çaldı. "Hem Lord Vor'un hem de Aron'un Cleaver yok edildi. Her ikisi de Aether'e yeniden yükselmeye çok yakın."

Bunu duyunca içten içe ürperiyorum ve Rhagos'u dürtüyorum. Beni görmezden geliyor, bakışları zili çalan kadına odaklanmış.

Tekrar çalıyor. "Rhagos, Ölülerin Efendisi-" Kaskatı kesiliyorum, kulaklarımda kan uğulduyor.

"-İnananlarına bir mesaj gönderdi. Yeraltı Dünyası'na hızlıca dönmek istiyor. Eğer Ölüm Lordu'nu görürseniz, ona ve çıpasına

istediği hızlı ölüm."

Parmaklarım Rhagos'un cübbesinde sıkıştı. Kadın konuşmaya devam ediyor, Gental ve Anali hakkında bir şeyler söylüyor ama ben dinlemiyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan tenekemsi panik sesi.

Bütün bir şehre ölmek istediğimizi söylediler. Burada kesinlikle güvende değiliz.

Vor'un adamları tarafından avlanırken burada Sunswallow'dakinden daha az güvende olabiliriz.

Yüksek sesle inliyor olmalıyım, çünkü Rhagos beni kendine doğru çekiyor ve susturmak için bir eliyle ağzımı kapatıyor. "Şşşt," diye fısıldıyor, nefesi sıcak ve naneli yanağıma değiyor.

"Saklanmalıyız," diye fısıldadım ona. "Buradan uzaklaşmalıyız." "Gel," diyor ve elimden tutup beni meydandan dışarı sürüklüyor.

Minnettarlıkla, beni çekip götürmesine izin veriyorum, ağrıyan ayaklarımın üzerinde olabildiğince hızlı koşuyorum. Kabinlerin yanından hızla geçip bir ara sokağa, sonra diğerine dalarken arkasında tökezliyorum. Nereye gittiğimizi bilmiyorum, sadece korkunç zili olan kadından uzağa. Bir sokağa sapıyoruz, sonra bir başkasına, sonra bir başkasına. Sonunda büyük, köhne görünümlü bir bina buluyoruz ve Rhagos beni de yanına çekerek içeri dalıyor.

Kokunun ve meleme sesinin bir ahırda olduğumuzu anlamam biraz zaman alıyor. Burası karanlık ve sessiz. Islak, vıcık vıcık botlarıma ve çamurlu pelerinin kenarlarına saman yapışıyor ama umurumda değil.

Tamamen bitkin düştüm. En yakın ahıra doğru sendeleyerek ilerliyorum ve dolu olmadığını görünce içindeki samanların üzerine yığılıyorum.

Rhagos yanıma oturuyor, uzun, sırık gibi bedenini dikkatli bir zarafetle indiriyor. "Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Omuz silkiyor.

Ya bilmiyor ya da söylemek istemiyor.

Tipik bir Rhagos ve bir an için o kadar yorgun ve yenilmiş hissediyorum ki bir bebek gibi ağlamak istiyorum. Uzaklaşmak için gelmiş geçmiş en kötü bataklıktan geçtik... sadece happy hour'da bedava birayı duyurdukları gibi ölmemiz gerektiğini duyurdukları bir şehre geldik. Sanki herkesin katılması gereken bir şeymiş gibi.

Muhtemelen panik atağın eşiğindeyim ama panik atak geçiremeyecek kadar da yorgunum.

Sadece yenilmiş hissediyorum.

Rhagos bir sonra, "Sessiz değilsin," dedi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye açıkça itiraf ediyorum. Her zaman bir planım olduğu için kendimle gurur duymuşumdur. Ne olursa olsun, bir şekilde harekete geçtiğim sürece her şey yerli yerine oturacaktır. Ama burada sanki dünya yaptığım her planın içine etmeye kararlı gibi. "Eve gitmenin yeterince basit olacağını düşünmüştüm, biliyor musun? Bu bir video oyunundaki görev gibi olacaktı. Başarılı olmak için ne yapmamız gerektiği söylenecekti. Bir nesne toplamak, kötü adamı yenmek gibi şeyler. Gidip yapacaktık ve sonra eve gidecektim. En iyi ihtimalle, Seçilmiş Kişi olacağımı düşünürdüm. Gurur verici ama aptalca sanırım. Sanki kahraman olmak yerine kötü adama yardım eden benmişim gibi." Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

"Ölüm hem iyi hem de kötüdür," diye mırıldanıyor. "Öyle bir şey yoktur."

Sanırım bana kötü biri olmadığını, doğanın bir başka gücü olduğunu anlatmaya çalışıyor, ama Lies'in dilini bükmesi sayesinde her şey birbirine karışıyor.

İç çekiyorum. "Gerçekten bir fark yaratmak için burada olduğumu düşünmüştüm," diye fısıldıyorum, o kadar bitkinim ki bunu iliklerimde hissediyorum. Ayaklarım zonkluyor ve olması gerekenin iki katı büyüklükte hissediyorum ve her yerim ağrıyor. "Onun yerine buraya ölmeye getirildim. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı Rhagos. "Belki de buraya daha büyük şeyler için getirildin. Bu önemli."

Bunu çözümlüyorum. *Sen aptal değilsin. Buraya daha büyük şeyler için getirilmedin ama bunun bir önemi yok.* "Senin için önemli olmayabilir ama benim için önemli. Hayatımda bir kez olsun önemli biri olmak istedim, anlıyor musun? Eve döndüğümde hiç kimseyim. Bana kaba davranan yüksek rütbeli bir hiç kimseye kahve getiriyorum. Ne yaparsam yapayım, ilerleyemiyorum. Buraya geldiğimde..." Omuz silkiyorum, yan yatmak için samanların üzerinde dönüyorum. "Özel olacağımı düşünmüştüm. Bunun benim için bir şans olduğunu düşündüm."

"Benim için özel değilsin." Sesi garip bir şekilde nazik.

Bu beni daha kötü hissettiriyor. "Neden bana iyi davranıyorsun?" Homurdanıyorum. "Son bir gündür sana bağırımdan başka bir şey yapmadım. Ve aletini ısırđım."

Kıkırdıyor. "Sence de bunu hak etmedim mi?"

Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Birazcık."

Şaşkınlıkla samanlıkta yanıma uzandı ve yüzlerimiz santim aralıklarla yan yana geldi. Yan dönüyor ve sonra bakıyoruz, ben elimi yanağımın altına koymuşum ve Rhagos koyu renk saçları samanların üzerine dökülmüş, sanki dün geceyi bir bataklığın içinden geçerek geçirmemiş gibi mükemmel görünüyor.

Ondan nefret etmek istiyorum ama edemiyorum.

"Tüm bunlar için üzgün değilim," diye mırıldanıyor, bakışları yüzümde. Parmaklarını birleştiriyor. "Zor olmadığını biliyorum."

İç çektim. "Sadece yorgunum. Uyuduğumda kendimi daha iyi hissedeceğim. Biraz kestirdikten sonra yeni bir plan yapacağım."

"Ne tür bir plan?"

"Henüz emin değilim," diyorum ona, esneyerek. "Ama bir tanesine ihtiyacımız olduğunu biliyorum."

Bakışları yüzümü tarıyor. "Senin bu yönünü seviyorum, Max." Rhagos'un sesi sessiz, neredeyse okşayıcı. Parmakları hâlâ çapraz duruyor. "Her şeyin seni yenmesine izin veriyorsun."

Ne bildiğini gösteriyor. Şu anda kendimi oldukça yenilmiş hissediyorum. Yine de onun yorumu beni biraz cesaretlendirdi ve kendimi daha iyi hissediyorum. Bundan sonra bir plan yapacağım. Yeni bir çıkış yolu bulacağız. Burada kalamazsak, başka bir yere gideriz. Olur böyle şeyler. Hayat devam ediyor. Hayatta olduğum sürece, bu şekilde kalmak için savaşılmaya devam edeceğim.

"Teşekkür ederim," dedim aniden.

"Şey için...?"

"Benimle çalıştığın için. Eve gitmek istediğini biliyorum." Yarım yamalak bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Yani, lanet olası sırtında dövme var."

Rhagos elini uzatıyor ve parmak eklemlerini yanağımda hafifçe gezdiriyor. "Şu anda tek istediğim seni üzme."

Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği hem en tatlı hem de en berbat şeydi. Yüz hatlarını özümseyerek ona bakıyorum. Bu kadar yakından, gözlüklerim olmadan bile mükemmel görünüyor. Dudakları dolgun ve ağzı neredeyse yüzüne göre çok büyük olsa da, yine de görünüşünü seviyorum. *Yoğun*. İşte böyle görünüyor. Sanki olduğu her şey biraz fazla gibi. Tabii ki ağzı yüzüne göre çok büyük. Elbette burnu yüz hatlarına biraz fazla. Tabii ki gözleri o kadar keskin ki neredeyse tenimde delikler açıyor. Rhagos'un her şeyi yoğunluktur.

Ben ona bakarken, bakışları ağzıma kayıyor ve parmak eklemlerini tekrar yanağıma sürüyor. Daha yakına eğiliyor ve Sinfas ile Vor'u öldürdüğünde bana verdiği öpücüğü düşünüyorum.

Siktir et, dedi ve beni sertçe öptü. Sanki sonsuza dek savaşmış ve sonunda pes etmiş gibiydi.

Çok kafa karıştırıcı. İlk öpüştüğümüz zamanı düşünüyorum. Kamarasındayken, güzelliği ve fazlalığı gözümü kamaştırmıştı ve önünde diz çökmüştüm.

Bu konuda çok kötüsün.

O kadar sinirlenmişim ki onu ısırılmışım. Ama şimdi, yüzüne bakarken fark ettim ki... ağzından bir yalan kaçırmıştı. Düşündüm. Çünkü belki de o kadar da kötü değildim. Belki de her şeye rağmen hoşuna gitmişti.

Belki de bunca zamandır onu yanlış anlıyordum.

"Max," diye mırıldanıyor ve o kadar yakınımda ki yanağımı okşarken bile sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum.

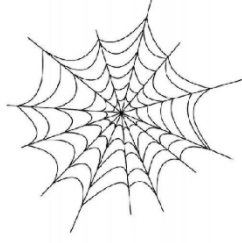
Aniden dönüyorum, diğer tarafıma geçiyorum ve ona sırtımı gösteriyorum. "Uyumam gerek," diye geveliyorum. "Bana göz kulak olur musun lütfen?" Ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Çünkü birden Rhagos'u öpmek istedim. Şu anda içimde kaynayan tüm ihtiyaç ve açlıkla onu öpmek istiyorum.

Bunu istemek akıllıca değil. Onu öpmeden önce nasıl hissettiğimi -gerçekten hissettiğimi- ve onunla nerede durduğumu bilmem gerekiyor.

O yüzden korkakça davranıp kestireceğim.

I Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir uykuya dalıyorum. Uykum tamamen rüyasız ve saatler sonra beni uyandıran tek şey midemin deli gibi guruldaması. I oturup samanla kaplı saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve gözlerimi ovuşturdum. "Rhagos?"

"Burada olmaz," diye mırıldanarak ahıra giriyor ve yanıma çömeliyor. Bana su tasını uzatıyor. "Aç mısın?"

"Her zaman." Deriyi ondan alıyorum ve sulu şarabı açgözlülükle emiyorum. Hafif ekşi ve o kadar da ferahlatıcı değil ama umurumda değil. Karnımı doyurduktan sonra ağzımı siliyorum ve bana uzattığı sert rulolardan birini alıyorum. "Saat kaç?"

Parmaklarını çaprazlıyor. "Gün batımı değil. Yakında tekrar dışarı çıkmak güvenli olmayacak."

"Kimse mi?" Ekmeğimden büyük bir ısırık alıp çiğniyorum. "Tehlikede miyiz?"

"Şimdilik... evet." Parmaklar çapraz. "Ama gece hareket edersek akıllıca olmaz."

Doğru. Gece biraz daha kaynaşmamızı sağlayacak. Ekmek sert ve bayat, bu yüzden her lokmayı çiğnemek ekstra çaba gerektiriyor. Uyuduktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Daha az umutsuz. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diyorum ona lokmalar arasında. "Sana güvенеbilmemin anlamı çok büyük."

Bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Sana zarar gelmesine izin vereceğim."

Her şeye rağmen onun koruyucu beyanlarına inanmaya başlıyorum. Bana yaptıklarına güvenmemi söyledi ve şimdiye kadar beni güvende tuttu, istediği şeyin bu olmadığını bilsem bile. Yine de ne istediğinden tam olarak emin değilim. Sırtı

Dövmeye ölmek istediğini söylüyor ama yanımdaki Rhagos hayatta kalmaya çok niyetli görünüyor, yani kim bilir. "Bir plana ihtiyacımız var," diyorum ekmeği çiğnerken. "Bozuk plak gibi konuştuğumu biliyorum ama bir planımız olduğunda bir sonraki hamlemizi belirleyebiliriz."

"Bozuk plak mı?" diye soruyor.

"Plak benim evimden bir şeydir," diyorum, son yuvarlağı çiğnerken saçımdan bir parça saman koparıyorum. "Döndürüp durduğun bir disk'tir ve müzik çalar. İnsanlar bozuk plak olduklarını söylediklerinde, aynı eski hikayeyi tekrar tekrar anlattıklarını kastederek."

Kıkırdıyor. "Ve sen *benim* dünyamın garip olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Henüz benim dünyamda kimse beni avlamadı," diye hafifçe karşılık veriyorum.

"Şimdiye kadar mı?" Kaşlarını çatıyor, o büyüleyici ağzında bir gülümseme beliriyor.

Sifonu çekiyorum. Flörtöz bir konuşma mı yapıyoruz? Daha dün Rhagos'un bir kez daha susmasını istiyordum, böylece ağzından çıkan yalanları duymak zorunda kalmayacaktım. Ama bugün, onun konuşmasını duymak hoşuma gidiyor. Tuhaf yalan konuşmasını anlamaya bile alışmaya başladım.

Bu konuda çok kötüsün.

Bakışlarımın onun yüzünden kaymasına izin verdim, çünkü şimdi o anı düşünmenin zamanı değil. Nokta. Tekrar güvende olduğumuzda aramızdaki tuhaf çekim hakkında endişelenebilirim. Çantadan tarağı çıkarıp saçlarımı karıştırıyorum, saçlarımdaki karışıklık ve samanlardan irkiliyorum. Eğer ortama uyum sağlayacaksak, en son ihtiyacım olan şey bir ahırda uyuyormuşum gibi görünmek. Bunun bize doğru bakan herkese gezgin ya da serseri olduğumuzu haykıracağından eminim.

Tamam. Yani bir plana ihtiyacımız var.

Saçlarımı tararken bunu düşünüyorum. Balsingra'yı çepeçevre saran sıkı bir duvar var. Bana göre bu, şehrin korunduğunu gösteriyor ve gecenin bir yarısı pelerinli bir Rhagos'la kapılarda görünmenin ikimize de yanlış türden bir dikkat çekeceğinden şüpheleniyorum. Kalabalığın içinde kendimizi kaybetmeliyiz. Belki de şafak vakti, içeri doluşan tüccarların arasına karışmak için en uygun zamandır. O zamana kadar şehre bir göz atabilir, kaçmak için en iyi yeri bulabilir ve gün doğumunda harekete geçebiliriz.

Haritayı açıp samanların üzerine koyuyorum. Bilmediğim toprakları inceliyor, parmağımı Balsingra'nın küçük lekesine koyuyorum. için

Kuzeyde, arazi muazzam bir ormanla çevrili ve bunun üzerinde şehirler ve ovalar var. Şehirlerden birine dokunuyorum. "Burası neresi? Sen biliyor musun?"

"Adassia," diyor.

"Burada bir bıçak izi var. Burada bir Aspect vardı. Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir an düşünüyor, sonra omuz silkiyor. "Cleaver'ın Aron'u mu?"

"Onunla arkadaş mıyız?"

Rhagos sanki söylediklerim komikmiş gibi homurdanıyor. "Aron'un pek çok arkadaşı var."

Bunu düşünerek dudaklarımı büzüyorum. "Peki, tamam, eğer ıssız bir adada mahsur kalacak olsaydın, Vor'la mı yoksa Aron'la mı kalmayı tercih ederdin?"

Eğiliyor, ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim, sanırım?"

Bir avuç saman alıp ona fırlatıyorum. "Ben ciddiym. Eğer buradaki kahinleri kendi yararımıza kullanamayacaksak, belki de başka bir tanrı bulmalı, onunla dost olmalı ve ne yapacağımıza oradan karar vermeliyiz." Bir an duraksıyorum, sonra başımı sallıyorum. "O zaman belki de olmaz. Arkadaşlarla aranın iyi olduğunu sanmıyorum... özellikle de Lies olarak. Üzgünüm."

Başımı eğerek sözlerimi sessizce onaylıyor.

Eğer bir arkadaşım sırtında *Lütfe Beni Öldürün*'ün Tanrı'daki karşılığının olduğunu görseydi, göz açıp kapayıncaya kadar ölürdüm. Özellikle de bir savaş tanrısıyla takılıyorsak. Yani evet, aklıma gelen en iyi fikir değildi. "Sanırım farklı bir taktiğe ihtiyacımız var."

Rhagos uzun bir parmağıyla haritaya dokunur. "Yshrem, belki?"

"Yshrem'de ne var?"

"Büyücüler ve bilginler değil. Bilgili insanlar değil." Yeşil bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sen bilgiyi kâhinlerden istedin, belki de onun yerine kitaplardan aramalıyız?"

Ona bakıyorum. "İşte şimdi konuşuyorsun." İçimi bir sevgi seli kapladı. Birlikte çalışıyoruz. Neredeyse arkadaş gibiyiz. Sanki ona tekrar güvenebilirim.

İçimi bir özlem dalgası kaplıyor. Ona güvenebilmeyi her şeyden çok istiyorum. Bana o okşayıcı, yoğun bakışlarını attığında... İnanmak istiyorum.

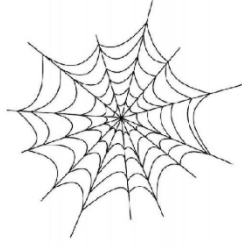
Kendi kendime başımı sallayarak haritayı yuvarlıyorum. "O zaman gideceğimiz yer orası. Bu gece şehrin etrafında yürüelim ve kaçışımızı nerede yapacağımızı planlayalım, olur mu? Güneyde olduğu gibi kuzeyde de bir kapı olmalı."

"Yeterince güçlü müsün?" diye soruyor. "Yoksa daha fazla dinlenmeye mi ihtiyacın var?"

Etrafımızı gözden geçiriyorum. "Bütün geceyi burada geçirmeyi ve daha uzun süre dinlenmeyi ne kadar istesem de, yakında birileri gelip geçecek ve yakalanmak istemiyorum. Yolumuza devam etsek daha iyi olur." Yorgun olsam bile. Bu yolculukta öğreniyorum ki yorgun olmak, şımartacak zamanım olmayan bir lüks. Hareket etmeye devam etmeli ve bu tür şeyleri daha sonra düşünmeliyim... mesela yere yığıldığımda. "Çok fazla düşünmeden yola koyulalım."

Pelerinimi silkeleyip üzerindeki samanları temizliyorum ve çantalarımızı yeniden dolduruyoruz. Ben uyurken Rhagos ıslak ve çamurlu çizmelerimi çıkardı ve kurumaları için astı. Onları tekrar giydiğimde deri hâlâ hafif nemli ama tolere edilebilir durumda ve sonra ahırdan çıkıp geceye .

Balsingra tamamen sessiz değil. Yakınlarda su aygırı sığırlarının ve atların, bir yerlerden damlayan suyun, müziğin ve bir şarkıda yükselen seslerin gürültüsü var. İşte bir kadın gülüyor ve uzaktan bir bebek ağlıyor. Bunlar normal kasaba tipi sesler, ama yine de beni tedirgin ediyor.

Bir sokaktan sonra bir diğerine saparak meydandan ve kahinlere ev sahipliği yaptığından emin olduğum büyük katedral görünümlü binadan uzaklaşıyoruz. Balsingra'nın geri kalanı Sunswallow'un biraz daha temiz bir versiyonuna benziyor - küçük binalar, klostrofobik, dar sokaklarla birbirine sıkıca sıkışmış. Bir genelevin önünden geçiyoruz ve umarım Belara iyidir, bize yardım ettiği için başı belaya girmemiştir. Başka bir ahırın önünden geçiyoruz ve içimden içeri çöküp biraz daha kestirmek geliyor.

Ve sonra bir mezarlığın yanından geçiyoruz.

Sıra sıra dizilmiş mezar taşlarını gördüğüm an nefesimi tutuyorum. Hepsinin üzerinde bir heykel belirliyor ve bunun Rhagos'un bir sembolü gerektiğini biliyorum. Siyah pelerinli, uzun boylu, fazla sıksa (gerçekten aşağılayıcı) bir adam ve bir gözünün üzerinde kesik bir yara izi olan bir yüz. Rhagos heykeli affetmez ve neredeyse zalim görünüyor ve bir elinde bir karga taşıyor. Diğer elinde ise kabzasında bir kafatası bulunan, kemiklerden yapılmış bir kılıç.

Tanrım, böyle gösterişsiz bir adamla neden çalışmak istemeyeceklerini düşünmüyorum. Arkadaşıma kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Senin hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorlar."

Homurdanıyor. "Kemikten yapılmış bir kılıç çok kırılgan olurdu, sence de öyle değil mi?"

Ona dirsek attım. "Bu çok ciddi. Herkesin senden korkmasına şaşmamalı. Bu adamı yakalamayı bekliyorlar." Heykeli işaret ediyorum. "Gerçek değil

sen."

Rhagos bana bakıyor ve bir an için sanki ikiz lazer ışınlarının önünde duruyormuşum gibi hissediyorum, bana o kadar dikkatle bakıyor ki. "Peki gerçek ben neyim?"

Telaşla cevap vermem bir anımı aldı. "O adam değil. Sen... farklısın."

Bu işten sıyrılmama izin vermeyecek. "Nasıl?"

Ona heykelin gösterdiğinden çok daha çekici olduğunu söylemeyeceğim. Ona o kadar güçlü görüldüğünü ve heykelin neredeyse bir hakaret olduğunu söylemeyeceğim. Omuzlarının çok daha geniş olduğunu ya da ağzının çok daha cazip olduğunu söylemeyeceğim. Elimle heykeli işaret ediyorum. "O adamla takılmak istemezdim. Diz kapaklarını kesecek ve sonra da neden bu kadar yüksek sesle bağırdığın konusunda sana ders verecekmiş gibi görünüyor."

"Ama benimle takılırdın?" "Ben öyle

bir şey demedim."

"Öyle değil mi?"

"Kes şunu," diyorum ona uyararak. Bu yola girmeyeceğiz.

Bugün değil. "edelim."

Ben bir adım öne çıkarken, "Bir *tek* biz hareket ediyoruz," diye sesleniyor. O yerinde kalıyor.

Duraksıyorum, dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Rhagos mezarlığı işaret ediyor. "Şu taze mezarlara bak."

Mezar taşlarını tarıyorum, yeni bir şey arıyorum. Mezarlık büyük değil, mezarlar sanki gerçek tabutlardan çok ölümler için yapılmış anıtlar gibi bir araya toplanmış. Ne aradığımı merak ediyorum ve sonra onu görüyorum.

Bazı mezarların taş levhalar var. Bir nefes çekiyorum. "Onları içeri sokmuyorlar mı?" "Öyle görünüyor, değil mi?"

Dudağımı çiğneyerek yüzünü inceliyorum. "Onları... hissedebiliyor musun?" Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ürperiyorum, öbür dünyaya gidemeyecek şekilde bir mezara -ve bedenime- hapsediğim düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Başını salladığında kalbim sıkışıyor. Şafakta ayrılma planım buraya kadarmış. "Onlara yardım etmeliyiz. Onlara yardım etmelisin."

"Öyle mi?"

"Rhagos," diyorum, onun yanına dönerken ses tonumda bir uyarı var. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Yapılacak en doğru şey o insanlara yardım etmektir."

"Her zaman doğru olanı yapmak istemişimdir," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Özellikle de sana zarar verdiğinde."

Tereddütünü bir kenara itercesine elimi yüzümün önünde sallıyorum. "Bana nasıl zarar verdiği önemli değil. Orada kapana kısılan ben olsaydım, beni serbest bırakmanı isterdim. Rhagos, eğer sen yıllarca ölümlüler âleminde kalırsan, o insanlar çok uzun bir süre mezarlarında, cesetlerinde sıkışıp kalacaklar." Başımı sallıyorum. "Bunu onlara yapma."

Sanki kanayan kalbim her şeyin önüne geçiyormuş gibi iç geçiriyor. "Neden yapayım ki?"

"Ben senin vicdanın olmalıyım, değil mi? Çıpan olarak ben senin rehberinim ve sana ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatan kişiyim. Beni dinle." Mezarları gösteriyorum. "Onlara yardım et. Bunu söyleyeceğimi biliyordun. Burada durakladığında sana bunu soracağımı biliyordun." Kaşlarımı birbirine çatıyorum. "Senin oyunun ne?"

Rhagos bana kaşlarını çattı. "Zeki değilsin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Parmaklarımı ona doğru salladım. "Çıkar ağzındaki baklayı. Ne düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, sonra büyük omuzlarını dikleştiriyor, o alev alev yanan yeşil gözleriyle bana bakarken herhangi bir heykelden daha uzun ve gururlu duruyor. "Onları krallığıma gönderirsem bana ne vereceksin?"

"Affedersiniz?"

"Bunu yapmak istemediğimi bilmenin bedeli ne olacak? Sana zarar verdiği için yolculuğumuzu engellediğini bilmenin?" İkimizi işaret ediyor. "Bana ne vereceksin?"

"Um... minnettarlık?" Kaşlarımı çok fazla çatmamaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bir öpücük değil," diyor sessizce. "Özgürce verilmemiş."

Şok olmuş bir halde bakakaldım. Rhagos'un istemesini beklediğim onca şey arasında öpücük gibi basit bir şey radarımda yoktu. Ama... tabii ki öpücük istiyor. Bana doğru attığı her için için yanan bakışta bu var. Aramızda oluştuğunu hissettiğim sıcak, yoğun özlemde. Parmaklarının yüzümdeki her darbesinde, belime biraz fazla uzun süren her dokunuşunda.

Rhagos, bana giydirdiği elbiseyi beğenmediği için Sinfas'ı öldürüyor. "Bir öpücük," diye yankılanıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Karşılıksız vermedim," diye mırıldanıyor. Yüzündeki ifade tam bir duygu savaşı, sanki bana sırtıtmak istiyor... ve aynı anda beni kollarına sürüklemek. "Yapacak mısın?"

"Tabii ki. Şimdi mi istiyorsun?" Birkaç kişinin sonsuz işkenceden kurtulması karşılığında kollarımı boynuna dolamaya ve onu öpmeye fazlasıyla istekliyim.

Başını sallıyor. "Şu anda. Benim seçtiğim zamanda."

Oh. Tamam. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Daha sonrası için söz verilmiş bir öpücük mü? Eğer şimdi olsaydı, onu öperdim, bu işi bitirirdim ve doğru şeyi yaptığımı bilirdim. Ama o sinsi biri. Bunun şu anda benim için bir görev olduğunu biliyor. Biraz düşünmemi istiyor. Bunu düşünmemi istiyor.

Ve bunun bir zorunluluk öpücüğünden daha fazlası olmasını istiyor.

Meme uçlarım diken diken oluyor ve vücudum tepkiyle ısınıyor. Onun isteği üzerine tahrik olduğum için dünyanın en kötü insanıyım.

Yine de cevabım değişmiyor. "Yapacağım. Sen bana zamanını söyle, ben de sana hayatının en güzel öpücüğünü vereyim."

"Bundan şüphem var," diye mırıldanıyor. Öne doğru bir adım atıyor ve bir an için beni tutup kollarına sürükleyeceğini düşünüyorum, ama o sadece bana bakıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Seni incitmeyi seviyorum. Güçlerimi sadece senin aracılığıyla kullanabilmeyi seviyorum."

"Ama yine de bunu önerdin," diye belirttim. "Sırf bir öpücük almak için bunu yapamazsın."

"Bunu belirttim çünkü bunun sizi rahatsız etmeyeceğini biliyordum," diyor. "Şimdi ben de sadece bir şey almıyorum."

Bütün konuşma boyunca parmaklarını çapraz tuttu ama yine de söylediklerini sindirmem bir anımı aldı. Anlaşmadan bir öpücük koparmak için sempatimi kullanıyor. Şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. Hem zekice hem de el altından ve sinsiliğine gülümsüyorum. "Sen çok yaramaz bir çocuksun, Rhagos."

Kıkırdıyor ve sonra elini bana uzatıyor. "Ölüyü ne zaman dinlendirmemi istersin?"

Elimi onun elinin içine koyduğumda yeniden bağlanmış gibi hissediyorum. Sanki vermem gerekenden biraz daha fazla söz veriyormuşum gibi... ama yine de veriyorum ve verdiğimde gözleri biraz daha sıcak oluyor. Sanki son zamanlarda yaşadığımız sıkıntıları atlatıyormuşuz gibi. Bana yalan söylemesini hâlâ kabullenemiyorum. Sinfas'ı öldürmesini hâlâ kabullenemiyorum... ama bunu neden yaptığını anlamaya başlıyorum ve kızgın değilim. Hiçbir şey olmasa bile, bir kez daha takım olduk.

Parmaklarını sıkıyorum ve şimdilik iyi olduğumuzu söylemeye çalışıyorum. "Bunun canını yakması hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor Rhagos.

Elim hâlâ onun elinin içindeyken, "Ben de canımın yanmasından hoşlanmıyorum," diyorum. "Ama onların acı çekmesi düşüncesi de hoşuma gitmiyor. Eğer burada bir gün daha kalmamız gerekiyorsa, o zaman öyle yaparız. Biraz yiyeceğimiz ve suyumuz var. Bir gün daha ahırda saklanabiliriz. Bir gün daha fark yaratmaz ama bu zavallı insanlar için çok şey ifade eder." Kendimi çenemi sıkarak, yoğun, korkunç bir acıya hazırladığımı bilsem de ona cesurca gülümsüyorum. "Ahıra dönüş yolunu hatırlıyor musun?" Ona soruyorum. "Bizi oraya geri götürebilecek misin?"

"Bunu ," mırıldanıyor. "Hazır mısın?"

Bir an düşünüyorum ve sonra uzun kollarımdan birinin manşetinden bir şerit koparıyorum. Diğerinden de aynı şeridi yırtıyorum ve kumaşı her bir burun deliğime tikiyorum. Elbette gülünç görünüyorum ama arkamızda fişkırarak bir kan izi bırakmak da istemiyorum. Bu kesinlikle insanları saklandığımız yere geri götürecektir. "Yapalım şu işi," diyorum Rhagos'a, sesim tomarlardan genizden geliyor. "Bitirelim şu işi."

Elimi tekrar avucunun içine alıyor, parmaklarımızı birleştiriyor. Buna şaşıyorum ama geri çekilmiyorum. Gözlerini kapatıp diğer elini kaldırarak mezarlığa bakarken yüzünü izliyorum. Tamamen hareketsiz, yakışıklı yüzünde konsantrasyon var.

Sonra, onu hissediyorum. Zihnimde her an daha da kötüleşen sert, korkunç bir sızı. İlk başta görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü Rhagos o kadar konsantre oluyor ki vücudunun titrediğini görebiliyorum. Kaşlarını hafifçe çatıyor, gözleri kapalı ve her şeyin yolunda olduğunu umuyorum. Yine de sözünü kesmiyorum. Konsantre olması gerekiyor.

Göz kapaklarımdan arkasından bir acı şimşegi çıkıyor ve sonra dizlerimin üzerine düşüyorum. Rhagos homurdanıyor, elimi tutuyor ve başımdaki acı artarken bile vücudu titremelerle dolu. Bu... öncekinden daha çok acıtıyor. Sanki beynimi çekip omuriliğimden koparıyormuş gibi hissediyorum ve tüm vücudum buna tepki olarak sertçe kıvrılıyor. Çok sıkı çekilmiş bir yay kirişi gibiyim ve acı içime işlediğinde, her şeyi daha da sıkı çekmeye devam ediyor.

Ve daha sıkı.

Ve daha sıkı.

Gözlerimin arkasında renkler yüzüyor ve yere yığılıyorum.

"Max." Büyük, nazik, nane şekeri gibi soğuk eller beni kucaklıyor. "Sana sahip değilim," diye mırıldanıyor. "Sana sahip değilim."

Gözlerimi açmak için savaşıyorum. Ona bakmak ve her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak istiyorum ama bu şaşırtıcı derecede zor. Görüşümün kenarlarında siyahlık yüzüyor ve tekrar bayılmak üzere olduğumu biliyorum.

"Lord Rhagos siz misiniz?" diye sordu bir kadın sesi, çok sessiz olan mezarlıkta yüksek sesle.

Rhagos'un hırıltısını duyuyorum, beni göğsüne daha yakın tutuyor.

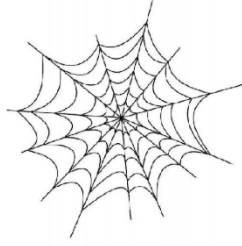
Siktir. Kahretsin, bu iyi olamaz. Kim olduğunu görmek, bir şekilde onun kim olduğunu bilen kadına bakmak için mücadele ediyorum. Bulanık gözlerimi açmayı başarıyorum... ve gri cüppeli, saçları karmaşık bir düğümle toplanmış bir kadına bakıyorum. Boğazında bir örümcek sembolü taşıyor ve Rhagos'a gülümserken ona dokunuyor.

"Spidae bana burada olacağınızı söyledi lordum. Size yardım etmek için gönderildim. Benimle gelerseniz güvende olursunuz."

Eğer yalansa, kulağa inandırıcı geliyor. Bu konuda bir seçeneğim olduğundan değil. Hızla soluyorum ve gözlerimi açmaya çalışmak çok fazla çaba gerektiriyor. Beynim zonklayarak bana yaralı olduğunu hatırlatıyor ve ben de onun getirdiği karanlığa gömülüyorum.

O zaman hiçbir şey yok.

I bir yatakta uyandım, ahırda değil. Yumuşak, gri battaniyeler üstüme yığılmış, o kadar sıcak ki alnım terden nemlenmiş. Başımın altında bir kabarık yastık var, ve öyle ki O kadar rahatım ki ona zerre kadar güvenmiyorum. Hemen dik oturup etrafıma bakıyorum. Küçük bir odadayım - daha çok bir hücre aslında. Duvarlar düz taş, tavan yüksek, tek pencere göz hizasının çok üzerinde küçük yuvarlak bir pencere ve odanın kendisi de bir dolaptan daha büyük değil.

Burada bir tek ben varım.

Rhagos hiçbir yerde görünmüyor.

Panikle yorganı fırlatıp attım. Bu dünyada yalnız olmak sadece kötü şeyler anlamına geliyordu. Göğsüme dokunuyorum, geçmişte onun yanından ayrılmaya çalıştığımda o korkunç çekilmeyi hissettiğim yere. İyi hissediyorum ama bu her an değişebilir. Rhagos ve ben ayrılamayız. Bunu zor yoldan öğrendim ve eğer götürüldüysem, onu bulmak zorundayım. Bulmak zorundayım.

Uzak, kadınsı kıkırdamalar küçük odamda dolaşıyor.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Ağır ve tahtadan yapılmış ama kilitli değil. Kolu çekiyorum ve başımı kapıdan dışarı uzatıyorum. Odam birçok odadan biri, önümde birbirinin aynısı kapılarla uzanan uzun bir koridor var. Koridorun ilerisinde bir güneş ışığı huzmesi var ve sesleri tekrar duyuyorum. Bir kadın bir kez daha kıkırdıyor ve sonra alçak sesle konuşmalar başlıyor.

Sonra uykumda bile tanıyabileceğim çok çok daha derin bir ses .

Bu Rhagos.

Kıyafetlerime bakıyorum. Hala giyiniktim, ayakkabılarım ve pelerinim yoktu ama diğer her şey yerli yerindeydi, dar deri elbiseme kadar

ve koltuk altımdaki dikişe sakladığım bıçak. Yatağa bakıyorum ve gözlüğüm orada, yastığımın yanında duruyor, ben de onu alıp yüzüme takıyorum. Kolumu kaldırıp bıçağımı çekiyorum ve koridorda sürünerek ilerliyorum. Ne beklediğimden tam olarak emin değilim.

Düşmanlar, tabii ki. Herkes bizim lanet düşmanımız.

Bıçağımı daha sıkı tutuyorum. Rhagos ölemez ama yaralanabilir. Gemi kazasında aldığı korkunç yaraları hatırlıyorum. Hasar alıp yaşayabileceğini biliyorum ve bunu öğrenen herkes bunu kendi avantajına kullanacaktır. Ona ulaşmalıyım.

Başka bir kadın kıkırdıyor ve ben kaşlarımı çatarak koridorda ilerliyorum. Bu kadar komik olan ne bilmiyorum. Rhagos'umu kim aldı bilmiyorum ama-

Bekle. O *benim* Rhagos'um değil. O sadece *bir* Rhagos. Onlardan dört tane vardı. Ve bu benim değil.

O *değil*.

Şimdi düşüncelerimin bu yola girmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum. Koridordan geçip güneşli odaya giriyorum... ve sonra duruyorum.

Burası bir oda değil. Gökyüzüne açık, bitki dolu küçük bir avlu. Güneş ışığı içeri süzülüyor ve sıra sıra bitkiler kaplarda ve dikdörtgen bahçelerde, hepsi düzgünce etiketlenmiş ve düzenlenmiş. Bitkilerin arasında dinlenmek için olduğu belli olan taş bir bank var ve Rhagos onun üzerinde oturuyor. Zarif bir şekilde siyahlara bürünmüş, uzun tuniği ve tozlukları da botları gibi tertemiz.

Etrafında kadınlar toplanmış. Hepsi gri cüppeler ve pelerinler giyiyor ve saçları üç uzun örgü halinde toplanmış. Her biri uzun bir kolye ve bellerinde bir kuşak takıyor ve bana biraz rahibeleri hatırlatıyorlar. Yaşları gençten yaşlıya kadar değişiyor ve bir tanesi Rhagos'a sanki bir rock yıldızıymış gibi kıkırdıyor. İçlerinden üçü ayaklarının dibinde oturmuş, gözleri büyülenmiş bir hayranlıkla açılmış, diğerleri de bitkilerle ilgileniyormuş gibi yapıyor ama Rhagos'un tüm dikkatini ona verdikleri çok açık.

Kendimi aptal gibi hissederek bıçağımı indiriyorum. Rhagos burada tehlikede değil. Sakatlanmaktan çok imza atma tehlikesi var.

Ben bu tuhaf sahneye bakarken, oturan kadınlardan biri uzanıp dizine dokunuyor, sonra elini geri çekiyor. "Lordum Rhagos, bunun Balsingra'ya ilk gelişiniz olmadığı doğru mu? Son Anticipation'da burada olduğunuz doğru mu?"

Gerçekten mi? "Tanrım, bunun cevabını ben de bilmek isterdim."

Kadınlar zıplıyor. Biri kız gibi bir çığlık attı ve sonra bütün gözler bana çevrildi. Elimde bıçak, saçlarım dağınık, ayaklarım çıplak ve gözlüklerim yüzümde öylece duruyorum. Muhtemelen deli bir kadın gibi görünüyorum ama umurumda değil. Yine sinirlenmişim ve bu sinirin sebebi de bu yapmacık, kıkırdayan kadınlardı.

Rhagos bana yavaşça, ayak parmaklarını kıvrarak gülümsüyor. "Max." Ayağa kalktı. "Seni uyanmış görmekten memnun değilim."

Açıkçası, tükürmek istiyorum ama kendimi durduruyorum. Benim neyim var böyle? O benim erkek arkadaşım değil. O sadece eve dönmek için zincirlendiğim bir tanrı. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Küçük şirin bir rahibe dizine dokundu diye sinirlenmeye gerek yok.

Ama yine de sinirliyim. "Neredeyiz biz?" Bıçağımla kadınlara işaret ediyorum, gözlerinin biraz korkuyla açılmasından hoşlanıyorum. "Kim bu insanlar?"

Rhagos yanıma doğru ilerliyor, her santimiyle karanlık bir tanrı gibi görünüyor ve kadınların onu hayranlıkla ve biraz da kıskançlıkla izlediklerini fark etmekten kendimi alamıyorum. "Gelin. Kütüphaneye gitmeyeceğiz. Bu açıklanmayacak."

Rahibelerden biri ayağa kalkar. "Saygıdeğer çapanız için yiyecek ve içecek getireceğim, lordum Rhagos!"

Bir diğeri ellerini kavuşturmuş, bana bakıyor. "Temiz kıyafetler ya da banyo ister misiniz leydim?"

İçimde kaynayan öfkenin bir kısmı sönüyor. "Ben... evet? Sonunda mı? Sanırım önce neler olduğunu bilmek istiyorum."

Bana utangaç bir bakış atıyor ve neredeyse reverans yapar gibi eğiliyor. "Onları sizin için hazırlayacağım, böylece siz geldiğinizde hazır olurlar." Sonra başka bir rahibenin koluna girerek koşar adım uzaklaşıyor.

Tamam, şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Rhagos elini omzuma koyarken içimi çekiyorum ve küçük bıçağımyı kemerime sokuyorum. Saçıma dokunup bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor ve ben diğer kadınları tamamen unutuyorum. Bu küçük dokunuşla kendimden geçmeden hemen önce olanları düşünerek telaşlanıyorum.

Bir öpücük istiyor. Güçlerini kullanmamın karşılığında, onu öpmemi istiyor.

"Başın nasıl?" Rhagos beni yakından inceleyerek mırıldanıyor. "Sorun yok."

Biraz zonkluyor ama fark etmedim çünkü o kadar

Rhagos'a ve onu kurtarmaya odaklandım. Aptal gibi. Tehlikede olan benim ama onu kurtarmak için bıçakla saldırdım. Tam bir aptalım. I

burnuma dokundum, ama artık orada kabuk bağlamış kan ya da kumaş parçası yoktu. Ben baygınken biri beni temizlemiş olmalı. "Biz... burası güvenli mi?"

"Güvenli değil," diye mırıldanıyor, elini omzuma koyuyor ve beni koridora doğru yönlendiriyor. "Sakin ol."

"Ama kehanet... senin sırtın..."

Başını sallar ve parmaklarını çaprazlar. "Diğer çapalarımından kurtulmak için kurduğum bir yalan olmadığını söyledim. Ölmek istediğimi biliyorlar."

Gözlerimi kıstım, anlamaya çalışıyorum. Yani onlara bunun kendi çıkardığı bir söylenti olduğunu ve güvende olduğumuzu mu söyledi? "Buna inandılar mı?"

"Hayır."

Kocaman bir iç çektim. *Güvendeyim*. Her şeyin göreceli olduğunu biliyorum ve yakında tekrar kaçacağımıza eminim ama şimdilik gergin ve olmak zorunda olmadığım için rahatladım. Rhagos beni başka bir koridordan geçirip binanın farklı bir bölümüne götürürken, "Özür dilerim," diyorum. "Sanırım bıçakla içeri dalmamalıydım."

"Hoşuma gitmedi," diyor ve sesinde eğlenen bir ton var.

"Ben sadece kendi postumu kurtarıyorum," diyorum ona savunmacı bir şekilde. "Kendimi kolluyorum."

"Doğal olarak."

Bunun yalan olup olmadığını anlayamıyorum. Yine de gülümsüyor ve rahatlamış görünüyor, bu da çok... bunaltıcı hissettiriyor. Yere çöküp günlerce uyumak istiyorum. Güvende. Güvende. Güvende.

Şimdilik güvendeyim, diye hatırlatıyorum kendime ve her ihtimale karşı kemerimdeki bıçağa dokunuyorum.

Rhagos beni taş binaya doğru götürüyor. İçeriye ışık alan yuvarlak pencerelerin olduğu çok sayıda dar salon var ve her biri tanrılardan birine adanmış bir dizi küçük sunağın önünden geçiyoruz. Birinde çekiç, birinde göz ve birinde de Rhagos'a ait olması gereken bir kafatası görüyorum. Sunakların çoğunun bir ya da iki mum, belki de bir çiçek var. Sembolü bir çift boynuz olan bir sunak - Vahşi Kassam - kullanılmamaktan tozlanmış, onun için tek bir mum bile yakılmamış. Rhagos'un sunağının üzerinde düzinelerce küçük mum ve dibinde parlak, renkli çiçeklerle dolu taze bir vazo var.

Bir avuç yalaka.

Beni garip, yapay ışıklarla dolu büyük, kubbeli bir kütüphaneye götürüyor. Çekiçle dövülmüş kaseler, içi parlayan taşlardan başka bir şeyle dolu değil.

Uzun rafların köşelerinde ampuller var ve her şekil ve türden kitap her yüzeyi dolduruyor. Bir duvar tamamen parşömenlere ve haritalara ayrılmış, sadece rulo haline getirilmiş tüpler bölmelere düzgünce istiflenmiş ve garip, karalayıcı bir dilde etiketlenmiş. Kütüphaneye yayılmış çok sayıda büyük masa var ve bir kız bunlardan birine oturmuş, kalemini daldırıp bir yandan çalışırken bir yandan da kitaba bir şeyler yazıyor. Bize zar zor bakıyor, baktığında da yüzü kıpkırmızı oluyor ve aceleyle tekrar yere bakıyor.

"Neredeyiz biz?" Mırıldanıyorum.

"Kahin değil," diye yanıtlıyor, yanıtını sadece benim duyabileceğim şekilde eğilerek.

Dudakları kulağımı gıdıklıyor ve içimde bir duygu karmaşası yaratıyor.

Boş masalardan birine oturuyoruz ve ben kütüphanenin etrafına bakıyorum. Odanın uzak ucunda, boyalı rünlerle kaplı bir çift kapalı çift kapı var. Arkalarında ne olduğunu çok merak ediyorum. Sihirli kitaplar mı? Büyücü parşömenleri mi?

Bir rahibe yaklaşıyor ve önüme bir tepsi koyuyor. "Umarım bu ihtiyaçlarınızı karşılar," diyor heyecanlı bir sesle. Yüzü yuvarlak ve genç, bana hevesli bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. "Bir çapanın ne yemekten hoşlandığından emin değildim, bu yüzden her şeyden biraz aldım. Burada süslü şeyler yemeyiz ama umarım bazıları hoşunuza gider." Tepsiyi bana doğru itiyor ve kapak üstüne kapak kaldırıyor. Bir kâse dolusu kuruyemiş ve kuru meyve, başka bir kâsede gelmiş geçmiş en güzel kokulu çorba, taze, kabuklu ekmekler, bir parça tuzlu et ve reçelle kaplı birkaç kurabiye benzeri tatlı var. Bir sürahi su koyuyor ve sonra karşımızda oturup çenesini ellerinin arasına alarak gülümsüyor. "Onun çapası olmaya karar vermenize neyin sebep olduğunu sorabilir miyim? Hizmet etmek istediğin kişinin o olduğunu sana ne hissettirdi?"

Yüz ifadesi tamamen rüya gibi.

İrkilerek Rhagos'a bakıyorum ama o sadece beni izliyor. "Oh. Um." Sıcak çorbadan bir yudum alıyorum ve neredeyse kendimden geçiyorum, çok güzel. Yudum yudum içiyorum ve o beni heyecanla izlemeye devam edince, "Bir köyde bir iplikçiye rastladım ve beni Ölüm'e hizmet ederken gördüğünü söyledi." diyorum.

Bana deliymişim gibi bakmak yerine, kızın gözleri kocaman açılıyor ve heyecandan bir çığlık atıyor. Ellerini birbirine kenetledi ve eğildi. "Topaçları duymuştum! Sana ip mi çektirdi?"

Başımı salladım. "Onları çektim ve hepsi siyahtı. Ve uzundu."

Rahibe coşkulu bir ses daha çıkarır. "Bu, etrafınızdaki ölüm anlamına gelir, ama sizinki değil."

"Nereden biliyorsun?" Çorba kâsemin üzerinden kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Kaşık yok, bu yüzden içerken elimde tutuyorum ve sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Tadı biraz tavuk ve pilava benziyor ya da bu dünyadaki eşdeğerine. Her neyse, etli ve sıcak ve o kadar lezzetli ki üç kase daha istiyorum.

"Biz kahinler topaçlara hayranlık duyarız," diyor bana. "Bir yardımcı olmadan kehanetleri nasıl tahmin edebildikleri bizim için çok ilginç."

"Bir yardımcı mı?"

Kızarır ve ayağa fırlar. "Şimdiden çok şey söyledim. Sana biraz daha çorba getireyim. Çapaların asker gibi yiyebildiğini duymuştum." Bana gülümsüyor ve başını eğerek uzaklaşıyor.

Rhagos'a bakıyorum. "Yardımcı mı?"

Boş boş omuz silkiyor.

Bir yudum daha alıyorum. "Sana bir şey söylediler mi?"

"Yeter." Rhagos küçük sandalyede rahatlıyor, cılız tahta ayaklarına göre çok büyük ve güçlü görünüyor. Kolunu benimkinin arkasına koyup gevşiyor ve bu midemde tuhaf bir karıncalanma yaratıyor. Sanki onun malı gibiyim... ve bunun kibirli mi yoksa korumacı mı olduğundan emin değilim.

Ya da biraz ateşli.

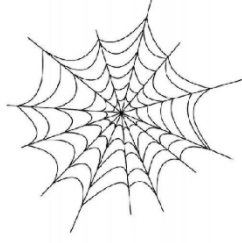
Hayır, içkime kaşlarımı çatarken karar verdim. *Sıcak* değil.

Sıcak değil. Kesinlikle değil.

Beynim bana bir hatıra fırlatıyor. Rhagos'un yanağıma dokunması. *Bu konuda çok kötüsün.*

Tanrım, keşke beynim bazen sussa. Keşke bana anılar fırlatmaktan vazgeçse, çünkü şu anda telaşlıyım ve çorbama konsantre olmakta zorlanıyorum. Kendimi bir yudum daha almaya zorluyorum.

Trün kaplı çift kapı açılır ve bir kadın dışarı çıkar. Kadın uzun gri eteklerindeki örümcek ağına benzeyen bir şeyin tozunu alıyor örgülerini düzeltiyor ve bize yaklaşıyor. Çorbamın son suyunu da içiyorum ve o yaklaşıırken ekmeği yemeye başlıyorum, buradaki genç rahibelerin çoğundan daha yaşlı olduğunu fark ediyorum. Yüzü çizgilerle kaplı, ince yapılı ve saçlarında en ufak bir beyazlık olmamasına rağmen, tecrübeli olduğunu gösteren bir havası var.

Bize yaklaşıırken gülümsemesi canlı ve o ifadeyi hatırlıyorum. Dün gece mezarlığın dışındaki kadındı bu. "Sizi uyanık gördüğüme sevindim, saygıdeğer çapa," diyor karşımızda otururken. "Lord Rhagos ve ben kısaca konuştuk ama derinlemesine konuşmadan önce sizin uyanmanızı beklememi istedi. Benim adım Rahibe Tiları ve Kaderin Efendileri'nin baş kahiniyim." Boynunda asılı duran örümcek madalyonuna dokunuyor. "Onların adına sana yaklaştım ve sana burada, bizimle birlikte sığınma teklif ettim."

Rhagos'a bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, yüzü okunmuyor, bu yüzden soru sorma işini ben üstlenmeye karar verdim. "Kaderin kişisel bir ilgi göstermesi kötü bir şey mi?"

Kıkırdıyor. "Kabul ediyorum, Spidae'lerin tanrılara yardım etmesi alışılmadık bir durum ama ne de olsa burası Öngörü. Tanrılar bir kez daha güvenli bir şekilde evlerine yerleşene kadar daha pek çok alışılmadık istekle karşılaşacağımızı tahmin ediyorum." Yüz ifadesi nazik. "Burada istediğiniz kadar dinlenip rahatlayabilirsiniz ama sizi uyarmalıyım ki bir yerde ne kadar uzun süre kalırsanız, gelişinizin duyulma ihtimali de o kadar artar. Kız kardeşlerimiz sadık ve fedakârdır ama sonuçta sadece insandırlar.

Tanrıların bizimle paylaşmayı seçtiği sır ne kadar büyük olursa olsun, kaçınılmaz olarak dünyanın geri kalanına ulaşmanın yolunu bulur." Omuz silkiyor.

Rhagos bana bakarak, "Uzun süre kalacağız," diyor.

Kadına bakıyorum, Rhagos'un sözlerini onun için deşifre etmem gerekip gerekmediğinden emin değilim. "Söylediği şey-"

Bir elini kaldırır. "Onun Yalan olduğunu biliyorum, endişelenme. Haftalardır onun varlığından haberdarım, tıpkı Kan Buzulu'nun kenarındaki Chandrilhar'a giden diğer Asalet'ten haberdar olduğum gibi."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Yani biliyorsun..."

"İlgisizlik ve Kibir çoktan bertaraf edildi mi? Evet." Başını hafifçe bize doğru eğiyor. "Her iki çapa da yok edildi. Geriye kalan Yönler Yalanlar" - ve Rhagos'u işaret ediyor- "Ve Hazcılık."

Bu bilgiyi nasıl karşıladığını görmek için Rhagos'a bakıyorum, ama o tamamen taş suratlı.

"Öldüklerini biliyordum, sadece hangileri olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum.

Gülümsemesi kibar. "Kehanetler alıyoruz. Her zaman bildiklerimizle örtüşmüyorlar ama genel olarak Beklenti'nin bu sefer nasıl sonuçlanacağını biliyoruz. Spidae'nin bir planı var."

Kaşlarımı çattım. "Yüce Baba'yı kastediyorsun, değil mi? Onlara bir ders vermek için herkesi sürgüne gönderen kişi o."

"Yüce Baba gözetmen, evet. İşlerin plana uygun gitmesini sağlayanlar Kaderlerdir."

Plan mı? Bunların hepsi bir çeşit plan mı? "O zaman bize ne söyleyebilirsin?"

"Rhagos'u güçlerini kullanmaya teşvik etmeye devam edersen, zihnini yok edeceğini ve seni gevezelik eden bir aptala dönüştüreceğini söyleyebilirim," diyor Rahibe Tiları sert bir şekilde. "Bir sebepten ötürü onlara erişmemesi gerekiyor."

Çenem düştü. "Ne?"

Tiları, "Güçlerini kullanırken sizin yaşam gücünüzü çekiyor," diyor. "Tabiri caizse yaşam ipinizi çekiyor. Eğer daha fazla çekerse, seni yok etme riskiyle karşı karşıya kalır. Tanrılar geçmişte bunu yaptı. Şimdi bile, ölümlüler âleminde kalmak için çapa üstüne çapa atmaya devam eden başka tanrılar var." Başını iki yana sallıyor. "Lord Rhagos Ölüm Lordu olarak gücünü her çektiğinde, bunu senin üzerinden yönlendiriyor. Her seferinde senin ölümlüler âlemiyle olan bağını zayıflatıyor. Güçlerini her kullandığında, bunun giderek daha büyük bir mücadeleye dönüştüğünü fark etmiş olmalı."

Rhagos'a baktım, şok olmuştum. Gözleri parlıyor, vücudu artık rahat değil. Öfkeyle gerilmişti. "Max'in hayatını tehlikeye atmak benim niyetimdi," diye hırılıyor.

"Biliyorum. Bu yüzden çok geç olmadan sizi uyarıyorum." Gülümsemesi canlı. "Görevini tamamlayamadan onu yok etmek istemezsin."

Bu dikkatimi çekti. "Az önce görev mi dedin?"

Rahibe Tiları o sakın bakışlarını bana çeviriyor. "Arayışta olduğunuzu kendiniz söylediniz. İstedğin bu değil miydi? Bir görev?"

"Şey, ben... evet, ama..."

Gülümsemesi genişliyor ve boynundaki muskaya dokunuyor. "Spidae bana ulaştı ve aradığın şeye bir cevap verdi."

Rhagos kesin bir dille, "Artık ," diyor. Sesi heyecanlanmış gibi gelmiyor. Aslında sesi sinirli geliyor, ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Başından beri buraya rehberlik için gelmemiş miydik?

"Gerçekten de öyle," diyor Rahibe Tiları, eliyle boğazındaki gümüşü örümceği okşayarak. "Gördüğünüz gibi, hayatlarını tanrılara adayan pek çok rahibe var, ama her tanrı için bir tane olmak üzere sadece on iki kahin var. Ben Spidae'nin kahiniyim. Rahibe Lahar -yani Ölüm Kahini- bana Bekleyiş'ten önce Lord Rhagos'tan gördüğü garip dalgalanmalardan bahsetti. Beklenti gerçekleşene kadar ne yapacağımızı bilmiyorduk ve sonra her şey netleşti." Rhagos'a gülümsüyor. "Spidae'ler size borçlu oldukları iyiliği yerine getirdiklerini söylüyorlar."

Rhagos boğazından alçak sesle hırlar.

"Bekle. Kaderin sana bir iyilik borcu mu var?"

"Evet," diye tersledi Rhagos ve sonra duraksadı. "Hayır... Karmaşık değil."

Şimdi verdiği cevapla kafam iyice karıştı. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Biliyorum," diyor. "Ölümlü formuna büründüğümde zihnimden silinmedi. hoşlanıyorum." Ayağa kalkıyor ve Rahibe Tiları'ye ters ters bakıyor.

Öfkeli tepkisine biraz şaşırdım. Bu öğleden sonra kendini çok beğenmiş bir haldeydi, diğer rahibelerin övgülerini sanki kendi hakkıymış gibi kabul ediyordu, ama bu rahibeye mi karşı çıkıyor? Kaşlarımı çatıyorum ve ona bakıyorum.

Eliyle küçük bir hareket yapıyor ve ağzından "Yalan" kelimesi çıkıyor.

Oh. Bu Rhagos bana gerçeği söylemek için mi savaşıyor? Yoksa başka bir şeyi sır olarak saklamak için mi savaşıyor? Merakla ona bakıyorum.

Bastırılmış enerji ve biraz da öfkeyle yerde volta atıyor. İleri geri adım atarken ellerini arkasında kenetliyor ve Rahibe Tiları sakın bir şekilde bekliyor.

"Peki ya kardeşim?" diye çıkışıyor bir süre sonra. "Kader onun için ne diyor?"

"Çok ama bu senin sahip olman gereken bir bilgi değil." Rhagos'un çenesi sıkıştı. "Neden olmasın?"

"Bir kâhin olarak sadece size yardımcı olacak bilgileri verme iznine sahibim. Diğer tanrılara karşı size üstünlük sağlayacak hiçbir şey veremem." Bir elini kaldırarak hafifçe omuz silkti. "Yardımcı olabilirim ama dengeli olmalı."

"Bekle," diyorum araya girerek. Rhagos kardeşi hakkında bilgi saklandığı için son derece mutsuz görünüyor. "Sadece ailesi hakkında sorular soruyor. Ona bu konuda yardım edemez misin?"

"Saygıdeğer sunucu," diyor Rahibe Tiları. "Karanlık Kardeşler için mesele asla sadece aile değildir. Üzgünüm ama ona sadece izin verilenleri söyleyebilirim."

Rhagos'a bakıyorum. Başını sallıyor, belli ki tiksiniş ve volta atmaya devam ediyor. "Tamamen dürüst olduğumu sanmıyorum. Lord Vor bize senin ona diğer Aspect'lerin nerede olduğu hakkında her türlü bilgiyi verdiğini söyledi. Hepsini bir harita üzerinde göstermiş."

Yüzü geriliyor ve yanaklarında iki parlak kırmızı nokta beliriyor. "Lord Vor size bu bilgiyi nasıl edindiğini söyledi mi?"

"İçeride bir muhbiri olduğunu söyledi." Çenemi kaldırıyorum. "Yani bilgi alıyorlarsa, Rhagos da bu bilgiyi istiyor."

"Lord Vor," diye ısırtıyor, sırtı o kadar sert ki sanki kışına bir sopa sokulmuş gibi görünüyor, "bir yardımcısını kaçırdı ve boğazını kesmeden önce üç gün boyunca ona işkence ederek bilgi sızdırdı. Lord Rhagos aynısını bana da yapacak mı? Tanrılara son dualarımı edeyim mi?" Örümcek madalyonunu parmağıyla göstererek bana doğru sert bir bakış fırlattı.

Çenem düştü. "Ben...Ben bilmiyordum." Dehşete kapıldım. Rhagos Vor'un kötü ve ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu söylediğinde, onun Rhagos gibi kötü biri olduğunu düşünmüştüm. Yani, biraz huysuz ama istendiğinde genellikle doğru şeyi yapıyor. Vor'un kötü versiyonu tamamen başka bir seviyede.

Ve onun öldürülmesine üzüldüğümü düşünmek. Tanrım.

"Kimseye işkence yapmıyoruz," dedim kararlı bir şekilde.

Rahibe Tiları Rhagos'a bakar.

Omuz silkiyor, sanki umursamadığını ama sorumluluğun bende olduğunu söyler gibi.

"İşte bu yüzden tanrılara çapa veriliyor," diye mırıldanıyor Tiları, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Biz onların gözünde insan değiliz, sadece oynuyoruz. Ona insanlığı yeniden öğretmelisin." Kolyesini bir kez daha parmaklıyor, gerginliğin bir kısmı azalıyor. "Bu dünyadan olmadığını biliyorum, Max." Sesi daha yüksek, konunun değiştiği çok açık.

Ben bir enayi olmalıyım, çünkü beni içine çekiyor. Onunla kendi dünyam hakkında konuşmak için can atıyorum. Sanki uzun zamandır ilk kez gerçekten görüyorum ve bu beni umutla dolduruyor. "Bu doğru. Nereden biliyorsun? Yoksa... çok mu belli?" Gözlüklerimi işaret ediyorum. "Boş ver. Sanırım belli oluyor."

"Bunu biliyorum çünkü Spidae'nin kehanetlerinde okudum. Başka bir dünyadan bu dünyanın dokusuna getirilen tek kişi sen değilsin." Çok sakın gözlerini bana kırıştırıyor. "Zamanın sisleri içinde Spidae bu topraklara başka diyarlardan pek çok kahraman getirdi. Şu anda bile hizmet eden tek çapa sen değilsin. Lord Aron'un Suretlerinden birinin çok sıra dışı bir çapası var. Sanırım adı... Faithful? Onu tanıyor musun?"

Nefesim kesildi, neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. "Bir Faith tanıyorum! Benim dünyamdan ve kayboldu. O benim komşum! Eve dönmesine yardım mı ediyorsun?"

"Adassia'daki kaderine doğru ilerlemesine yardım ediliyor." Ve Rhagos'a bir bakış fırlattı.

Ölüm Tanrısı kaşlarını çatarak adımlarına ara veriyor. "Bana Aron'dan biraz daha bahset.

Çok önemiştir."

"Aron hakkında söyleyebileceğim her şeyi söyledim," diye yanıtlıyor Rahibe Tiları. "Ve onun çapası." "Ama o iyi mi? Yaşıyor mu? Eve gitmeye mi çalışıyorsun?" Neden bu kadar

Faith burada olduğu için şok mu oldun? Tabii ki şaşırdı. Bu garip bir şekilde mantıklı. "İkimizin de bu dünyaya nasıl çekildiğimizi biliyor musun? Binamızda bir tür geçit mi var? Sihirli bir kelime?"

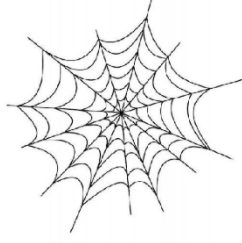
"Buradasınız çünkü Spidae sizi bu dokunun içine getirdi," diye başlıyor Rahibe Tiları.

Rhagos hışımla masamıza yaklaşıyor ve Tiları'nın üzerine doğru eğilerek kocaman ellerini masanın üzerine koyuyor. "Bize yardım mı ediyorsun yoksa dedikodu mu yapıyorsun?"

Ani sabırsızlığını görmek biraz şok edici. Tiları onun kısalığından rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. Sadece kedi gibi gülümsüyor ve ben tüm bunların başka bir şaşırtmaca olup olmadığını merak ediyorum. Peşlerinden gideceğim umuduyla bana bilgi kırıntıları mı veriyor? Arkadaşım Faith'in peşinden gitmek için Rhagos'u terk edeceğimi mi? Yoksa bana bu bilgileri

Onu Rhagos'tan güvenilir bir bilgi kaynağı olarak göreceğimi mi umuyor? Aramızı açmaya mı çalışıyor?

I

Özellikle de Rhagos sandalyemin yanına gelip elini koruyucu bir şekilde omzuma koyduğunda aniden temkinli davranıyorum.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, her zaman arkamı kolladı. Ve bunca zamandır Vor konusunda tahmin ettiğimden çok daha fazla haklıydı. Rahibe Tiları bana acıyan bir bakış atıyor ama görmezden geliyorum. Rhagos güvenimi hak ediyor. Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Rhagos haklı," diyorum destekleyici bir şekilde. "Buraya beni eve nasıl götürebileceğimizi öğrenmeye geldik. Bize yardımcı olacak bir bilgin olduğunu söylemiştin. Ya paylaş ya da bizi yalnız bırak. Oyun oynayacak vaktimiz yok."

"Oyunlar," diyor yavaşça. "Hayır. Oyunlara ayıracak vaktimiz olmamalı." Tekrar düşünceli bir şekilde kolyesini okşuyor. Kişisel yolculuğunuza gelince, zaten çok şey söyledim."

Rhagos'un eli omzumda sıkılaşıyor. "Hedonizm Unsuru'nun gelmediğini söylemiştin Chandrilhar."

"Hayır. Chandrilhar'a doğru yola çıktığını söyledim." Başını eğiyor, uzun örgüleri omuzlarına doğru hareket ediyor. "Chandrilhar çok doğuda, Godspine Dağları'nın kenarında. Kan Buzulu'nun eteklerinde yer alır. Peki neden oraya gittiğini biliyor musun? Aradığı şeyin ne olduğunu?"

Rhagos sessiz.

Bu belirsizliğe dayanamıyorum. "Ne oldu? Ne ?" Dramatik etki için duraklıyor.

Sonra...

Rahibe Tiları saygıyla, "Bir ejderha deposu," diye fısıldıyor. Burnumu kırıştırıyorum. "Ciddi misin?"

Tepkim karşısında şaşırmış görünüyor. "Ejderhalardan korkmuyor musun?"

"Ee, hayır mı? Yani, onlar gerçek değil mi? En azından benim geldiğim yerde değiller."

Bana küçümseyici ve düpedüz acıyan bir bakış attı. "Belki sizin dünyanızda. Burada, bir zamanlar topraklarda dolaşırlardı. Savaşlar yaptılar, ışıltılı hazineler aradılar ve her biri bunları dağının derinliklerine götürüp korudu. Bir ejderhanın büyü gücü çaldığı zenginlik miktarıyla artarmış ve efsaneye göre Ruh Yiyen Kuuvahl adında bir ejderha hepsinin en kudretlisiymiş. Dünyanın şu anda Unutulmuş Topraklar olarak adlandırılan kısmına, büyük buzulun doğusuna hükmediyordu. İnsanlığın kaçındığı bir yerdir. Ve işte orada onun hazinesini bulacaksınız."

Tereddüt ediyorum. Kulağa uzun bir yol gibi geliyor ve... para için mi? "Emin değilim. Beni yanlış anlamayın, para harika bir şey ama bizim özel durumumuza yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Ruh Yiyen Kuuvahl yaşamı boyunca pek çok tuhaf nesne elde etti ve onları Donmuş Yıldız Dağı'nın derinliklerindeki hazinesinde sakladı. Hepsinden önemlisi Spidae'nin kendisinden çaldığı bir hazineydi: Kader Makası. Bu makaslarla bir yaşam ipliği hareket ettirilebilir, kısa kesilebilir..." Bana bakarken gözleri kısılıyor. "Ya da bir Aspect'le bağlantıyı kes."

Nefesim kesildi.

İşte bu kadar. Görevimiz bu.

Buraya geldiğimden beri eve dönmek için bir arayış içindeydim. Şimdi, kader bunu sağlıyor. O makasları alırsam, Rhagos'a olan bağımlı ikimize de zarar vermeden kesebilirim. Gerçekten işine yarayacak bir çapa alabilir.

Ve eve gidebilirim.

Rhagos sessiz ama mutlu olmadığından şüpheleniyorum. Benim istediğim buydu ama onun bu olduğundan emin değilim. Eğer bu sihirli makasları alırsam, yerine birini bulana kadar onu dayanaksız bırakmış olurum. Onu ortada bırakmak istemiyorum ama eve dönmek için o makaslara ihtiyacım var. Hiçbir şey onları hemen kullanmam gerektiğini söylemiyor.

Doğru zaman gelene kadar bekleyebilirim. Rhagos için mükemmel yeni çapayı bulana kadar.

O zaman ikimiz de istediğimiz her şeye sahip oluruz.

Rhagos'un elini sıkarak arkasını kolladığımı hissettiriyorum. "Diğer Rhagos neden onların peşinden gidiyor?"

Omuz silkiyor. "Seninle aynı sebepten mi? Ya da belki de bu kadar zenginliğin cazibesine kapılmıştır. Bilemiyorum. Sadece size onun nereye gittiğini söyleyebilirim ve şu anda bile sizden çok ama çok ileride."

"Pekala," diyorum parlak bir sesle. "Rhagos ve ben bu konuyu konuşacağız. Uyardığın için teşekkürler."

Rahibe Tıları cevabım karşısında şaşkın görünüyor. "İstediğin şey bir görev değil miydi?" Rhagos'a bir bakış attı.

"Öyle ama biz bir takımız. Bu konuyu enine boyuna konuşmalıyız. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa size haber veririm." Ona kibarca gülümsüyorum ve ayağa kalkıp ekmeğin geri kalanını alıyorum. Dönüp boştaki elimi Rhagos'a uzatıyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Ona yaklaşıyorum, yüzümde hafif bir kaş çatma ifadesi var. "O kadar şaşırmış görünme?" Ekmekten büyük, meydan okuyan bir ısırık alıyorum. Herkes benim bir tür pislik olduğumu mu düşünüyor? Lanet olsun.

Rhagos bir süre sonra elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. "Anlamadıysam beni affet. Konuşacak ne var ki?"

Omuz silkiyorum, sonra ağzımdaki lokmayı yutuyorum. "Biz bir takımız. Seni kendim için bir şey almayı talep etmeyeceğim. Bu ikimiz için de iyi olmalı. Bu yüzden konuşuyoruz. Ortaklar böyle yapar." Onu dürtüyorum. "Eve dönme fırsatına balıklama atlayıp senin de aynı şansı mahvedersem, nasıl bir insan olurum?"

"Sen herkes gibi olmazdın," diye mırıldanıyor, kelimeler yavaş ve düşünceli. Parmaklarının elimde seğirdiğini hissedebiliyorum, sanki onları çaprazlamak istiyormuş gibi, ama söylediklerinin gerçek olmadığını biliyorum. Geriye dönük düşüncelerini takip etmekte giderek daha iyi oluyorum.

Ona kazık atmak beni diğer herkes gibi mi yapacak? Bu çok üzücü. Ölümlüler hakkında kötü bir fikri mi var, yoksa binlerce yıldan sonra en kötüsünü mü bekliyor bilmiyorum ama ben öyle olmayacağım. Rhagos bu insanlar için bir tanrı olabilir ama benim için o sadece Rhagos. Biraz baş belası, biraz düşünceli ve sorunlu ama gibi burada kapana kısılmış.

Yine de o makasları istiyorum. Kader Makası mı? Yani, kulağa mantıklı geliyor. Bu insanlar kader ve alinyazısı söz konusu olduğunda ip kavramlarıyla ilgileniyorlar, bu yüzden sihirli bir makas setinin beni eve götürmenin yolu olması mantıklı. Onlarla beni buraya bağlayan ipleri kesebilir, dünyama ve Chicago'ya dönebilirim.

Sıkıcı, önemsiz masa başı işime döneceğim.

Ama o dünya güvenli. Orada kimse beni öldürmeye çalışmıyor. Orada sürekli tehlike altında değilim. Ölüm saçan bir tanrı için çılgık atan büyük bir hedef değilim.

Keşke. Bu, eve dönmem için duyduğumuz ilk açık ve net yol ve ben de bunun peşinden gitmek istiyorum.

Yine de bunun yüzüme yansımaya izin vermemeye çalışıyorum. Bazı nedenlerden dolayı Rhagos ve benim bir ekip olarak kararlar almamız benim için önemli. Her zaman düşüncelerimi sorar ve fikirlerime değer verirdi. Burada bunun Apati olduğu ve umursamadığı için olduğunu düşünmüştüm ama başından beri başka bir şeymiş ve bu da onun... düşünceli olduğu anlamına geliyor. Çok hoş.

Ölüm Tanrısı'nın iyi biri olduğunu düşünmezsiniz ama Rhagos öyle. Ve bu yüzden söz sahibi olmayı hak ediyor.

O parlak yeşil gözleriyle bana o kadar uzun süre ve o kadar sert bakıyor ki, tenim farkındalıkla karıncalanıyor. Elimin onun elinin içinde olduğunun, yakınlığımızın farkındayım. Ve bana en son ne zaman böyle bariz bir açıklıkla baktığını düşünmeden edemiyorum... genelevde giyinirken.

Meme uçlarım hatırlatıcı bir şekilde diken diken oluyor ve bir an için beni kendine çekip öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. Beni kollarının arasına alıp, Rahibe Tiları'nın önünde ağzıma yapışacak mı diye.

"Eve gitmene yardım etmek istemem," diyor usulca. Oh.

Vereceği cevap için heyecanlanmalıyım. Bunun yerine, beni yakalayıp öpmediği için belli belirsiz hayal kırıklığına uğradım. Zaten bunu istemem de gerekmiyor. Rhagos'la romantik olmak işleri daha da zorlaştıracak.

O bir tanrı.

Ben bu alemden bile olmayan bir ölümlüyüm. Önemsiz bir işi olan aptal bir oyuncu kızım. Biz eşit değiliz. Eşitlerin aynı sayfasında bile değiliz. Öpücükler bir faktör değil... ona borçlu olsam bile, o bunu talep etmedi.

Belki de hiç sahiplenmeyecek. Belki de bu planın bir parçasıdır - bunu düşünmemi ve istememi sağlamak ve sonra bunu asla takip etmeyecek, aletini ısırdığım zamanın intikamını almak için bir zihin-fuck.

Ama gülümsüyorum, çünkü eve gideceğim. Bu Kader Makaslarını alacağız, biraz kış tekmeleyeceğiz ve göz açıp kapayıncaya kadar kahve içen, hesap tablosu seven işime geri döneceğim. "Teşekkürler, Rhagos."

Ve ilerleyip ona sarıldım. Bu bir çeşit sarılma. Bir elimde hâlâ bir somun ekmeğin büyük bir kısmı var, diğer elim de onunkine dolanmış durumda, bu yüzden çoğunlukla yanağımı ve vücudumu onun göğsüne bastırıyorum. Onun kolu

Yavaşça etrafımda dolaşıyor ve sonra bana sarılıyor, sanki bu sevgiye şaşırmış gibi.

Sarılmaktan vazgeçerken ona "Bunu daha sonra özel olarak konuşuruz," diyorum. Her şeyi enine boyuna düşünmemiz gerekiyor ve Rahibe Tiları yardımcı olsa da ona ya da diğer rahibelere tam olarak güvenmiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz.

Rahibe Tiları'ye teşekkür etmek için dönüyorum ama o çoktan yanımızdan ayrılmış, kütüphanenin en ucundaki çift kapıya doğru ilerliyor. Kapıları açıp içeri giriyor ve o sırada örümcek ağlarına benzeyen bir şey görüyorum. Ve o gelirken seğiren uzun, devasa soluk bir örümcek bacağı.

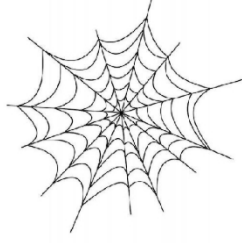
Mümkün değil.

"Burada dev bir albino örümcek var mı?" Rhagos'a soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kehanetlerini nasıl aldıkları önemli mi?"

Sanırım bu cevabı. Dev, albino, kehanet örümceği. Tamam o zaman.

W

Bir kez daha el ele tutuşarak odama doğru ilerliyoruz. Tenlerimizin birbirine değdiğinin ve avuç içimin gerginlikten terlediğinin farkındayım. Bu hissediyor inanılmaz samimi, sadece el ele tutuşma olsa bile. Daha fazlası değil. Koridorda ilerlerken, rahibelerden biri elinde bir tomar çamaşırıyla benim odamdan çıkıyor.

"Oh, işte buradasın." Kızarıyor, çenesini eğerken yüzü kıpkırmızı oluyor. "Odanızı sizin için temizliyoruz ve size en iyi battaniyeleri getiriyoruz. Rahibe Issil, tanrıların çapasının en iyi yatak takımlarına sahip olması gerektiğini söyledi ve ben de katılıyorum. Aemri dokuması battaniyeleri çıkardık ama hepsi tozlu. Sadece biraz zaman alacak."

Bir çift rahibe daha kıkırdarak odamdan çıkıyor.

Rahibe, "Yardımcılarınız giysilerinizi de temizleyecek," diye açıklıyor. "Umarım sorun olmaz. Neye ihtiyacınız olursa, size hizmet etmek isteriz." Utangaç bakışları Rhagos'a yöneliyor ve boynundaki madalyona dokunuyor - bir göz. Bunun kim olduğunu hatırlamıyorum. "İkinizin de neye ihtiyacı var?" diye soruyor, yüz ifadesi hevesli bir hal alıyor. "Daha fazla yiyecek? Daha fazla içki? Öğleden sonrayı geçirmek için güneşin altında bir yer? Belki bir kitap?" Hevesi bir üst seviyeye çıkıyor ve nefesi kesiliyor. "Rahibe Mauna müzik sağlayabilir. Harika bir flüt çalar."

Rahibe beklenti içinde bana bakıyor ve başka bir kapı aralığından dışarı bakan bir başkasını görebiliyorum, gözlerinde aynı memnun etmeye hevesli, beklenti dolu bakış. Bu öğleden sonra özel olarak konuşacak vaktimiz olmayacağı açık. Odam iyi niyetli temizlikçiler tarafından basılmışken ve etrafım flüt çalmak isteyen rahibelerle çevriliyken ve sadece *oturup* bizi izlerken

Güneş.

Kız kardeşin bana hitap etmesine rağmen bakışlarının sürekli Rhagos'a kaydığını fark ediyorum. Ah. Etraflarında olmak istedikleri ben değilim. Onunla. Göğsümde yükselmekle tehdit eden kıskançlık kıvılcımıyla savaşıyorum. Çünkü o bir tanrı. Tanrılara hizmet ediyorlar. Onlar için o bir rock yıldızı.

"Sanırım bir süre güneşin altında oturup yemek yiyebiliriz?" Rhagos'a bakarak omuz silktim. "Senin için de uygun mu?"

O da omuz silkiyor ve rahibe baş döndürücü bir çığlık atıp bizi koridordan aşağıya, avluya geri götürdüğünde kahkahalarımı tutmak için mücadele ediyorum. Rahibe Tiları biraz sevimsiz olabilir ama diğerleri memnun etme hevesleriyle büyüleyici.

Avluya vardığımızda, etrafımız yarım düzine kız kardeş tarafından sarılmıştı ve hepsi de heyecanlı bir şekilde belirli bir şey hakkında konuşuyorlardı. Oturulacak en iyi yerler, öğleden sonra hangi bitkilerin en güzel koktuğu ve çarşaflarımızda hangi kokulu sabunları kullanacağımız hakkında bir şeyler. Taş banklara yönlendiriliyoruz -en azından ben yönlendiriliyorum- ve sonra iki rahibenin daha zarif, püsküllü yastıkları olan ince oymalı ahşap bir sandalye getirmesini biraz şaşkınlıkla izliyorum. Onu bahçedeki en güzel yere koyuyorlar ve Rhagos'un oraya oturmasını işaret ediyorlar. Taht gibi görünüyor ve Rhagos oturduğunda rahibelerden birkaçı yere düşüyor, tapınan köpek yavruları gibi ayaklarının dibine kıvrılıp oturuyorlar.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Lordum Rhagos," der biri, nefesi kesilmiş bir halde. "Bize maceralarınızı anlatır mısınız?"

Bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var, ama bu durumdan eğlendiği gibi belli belirsiz bir izlenim ediniyorum. "Ne duymak istiyorsunuz?"

Birisi yanıma bir tepsi getiriyor ve sonra benim için taze yiyecekler, daha fazla fındık ve peynir ve sıcak çorbadan bir kase daha var. Bir kadeh şarap dolduruluyor ve sonra kız kardeş bankta yanıma oturuyor, bakışları Rhagos'u süzüyor.

Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve onun yerine yemekten doyurucu bir ısırık alıyorum. "Bize son Beklenti'yi anlat," diyor biri.

"Hayır, ilki!"

"Bize tanrı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlat." "Bize kardeşinden bahset, Lord Kalos."

"Bize Leydi Max ile nasıl tanıştığınızı anlatın," diye cıvıldıyor biri.

Bu onun dikkatini çeker. Rahibeye doğru döner ve sonra başını öne eğer. "O halde size bu Beklenti'den bahsetmeyeceğim."

Rhagos tuhaf hikâyesini anlatırken ben de güzel yemeklerle karnımı doyurup kadeh kadeh şarap yudumluyorum. Her şeyi yalanlarla, kendisinin "gelmediği" ya da tanrıların "yaramazlık yapmadığı" ve Yüce Baba'nın gazabının "korkunç olmadığı" hakkında anlattığını duymak garip. Derin sesi zengin ve pürüzsüz ve hikaye garip olsa da takip etmesi kolay.

Yine de rahibeleri izleyerek daha çok zaman geçiriyorum. Özellikle bir tanesi, küçük bir sarışın, o her konuştuğunda neredeyse gözyaşlarına boğuluyor ve Port Tidewater'daki insanların önünde bir tahtta uyanma hikayesini anlatırken yüzü tamamen kendinden geçmiş durumda. Kolyesine dokunuyor ve üzerinde bir kafatası olduğunu fark ediyorum.

Ah. O zaman onun kahini. Kendimi kaşlarımı çatarken yakalıyorum ve yemekten bir ısırık daha alıyorum. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Hepsi ona taparcasına bakıyor.

Bahse girerim o kız onun sikini ısırmazdı.

Ekmek ağzımın damağına yapışıyor ve onu yıkamak için büyük yudum şarap almam gerekiyor. Rhagos'un burada çok sevilmesine sevinmeliyim. Belki makasları aldıktan sonra Balsingra'ya geri dönebiliriz ve o da rahibelerden birini çapası olarak alabilir.

Muhtemelen ona her şekilde hizmet ederdi.

Bir avuç fındık alıp öfkeyle çiğniyorum, tatlı yüzlü küçük sarışından bir öpücük istediğini hayal ederken zihnim yarışıyor. Muhtemelen ona coşkulu bir bakış atıp dizlerinin üzerine çökeceğini ve tanrısal aletini emme ayrıcalığı için ona teşekkür edeceğini. Onun yanında uyuduğunu, elini beline koyduğunu ve onu kendine yakın tuttuğunu.

Bir ağız dolusu kuru meyveyi mideye indirirken kaşlarımı çatıyorum, yüzümü doldururken yanaklarım doluyor.

"Ve genç bir kadın korkusuzca bana yaklaştığında değil." Rhagos'un sesi grubun üzerinde dolaşıyor. "Pelerinini bana uzatıp arkadaşım olmak için orada olduğunu söylemedi. Başımı kaldırıp yüzünü gördüğümde ona ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Rahibeler hülyalı bir şekilde iç çeker.

"Bir çapa ne yapar?" diye araya giriyor biri. "Size nasıl hizmet eder?"

Öksürüyorum, yarı çiğnenmiş fındık ve meyveler boğazımın arkasına takılıyor.
Çapalar Unsurlarına her şekilde hizmet ederler.

Ama Rhagos sessiz. Şarabı yudumlayışımı izliyor, rahibelerden biri uzanıp kürek kemiklerime içten bir şaplak atarken yüzünde tuhaf bir ifade var. "Şimdilik bu kadar hikâye yeterli değil. Çıpam yorgun değil. Odası hazır mı?"

Rahibeler telaşla ayağa kalkar ve oda aniden koşuşturan insanlarla dolar. Birisi, odanın birkaç dakika içinde hazır olacağını söyleyerek mazeret beyan eder.

Bir sonraki konuşan, tapınılası küçük sarışındır. Rhagos'a bakıyor. "Siz ve çapanız yıkanmak ister misiniz lordum?"

"Kendim yıkanabilirim," diye öksürdüm. "Rhagos da yıkanabilir."

Bana bakarken soluk kaşları çatılıyor ve sonra sanki benim değil de onun cevabını bekliyormuş gibi ona dönüyor. Grr.

Rhagos sadece başını sallar. "Bizim için iki banyo hazırlayın. Biz kendimiz yıkanmayacağız."

Hayal kırıklığına uğrayan sarışın rahibe başını sallayıp aceleyle yanımdan geçtikten sonra Rhagos'la bir kez daha baş başa kalıyorum. Şarabı bitirip ayağa kalkıyorum, o yanıma gelirken kucağımdaki kırıntıların tozunu alıyorum.

"Kendimi nasıl yıkayacağımı biliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bir yolunu ," diye karşılık veriyorum. "Tabii o küçük sevimli rahibenin sana yardım etmesini istemiyorsan."

Bir kaşını kaldırıyor. "Sevimli mi o zaman?"

Bu adam beni delirtiyor. Ona ters ters bakıyorum. Kıskanmıyorum. Kıskanmıyorum. "Ben odama gidiyorum. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra görüşürüz. Planları o zaman konuşuruz."

"Bizim odamız değil," diye mırıldanıyor. "Ne?"

"Burası *bizim* odamız değil," diye tekrarlıyor beni izlerken. "Benim kendime ait bir odam var. Paylaşmıyoruz."

Oh. Aman Tanrım. *Çünkü o uyumuyor*, mantıklı beynim bana bunu hatırlatıyor. *Birlikteyken daha güvenlidir.* Ama sıcaklığın boynuma tırmandığını hissedebiliyorum ve yüzümün kızardığını biliyorum. Tabii ki aynı odada kalıyoruz. Günlerdir (tabiri caizse) yan yana yatmıyor muyuz?

Ama bu benden öpücük istemeden önceydi.

Başımı sallamayı başarıyorum ve sonra telaşlı bir faaliyet içinde olan küçük odama geri çekiliyorum. Rahibeler yatağı hazırlıyor, üzerine çeşit çeşit renkli yastıklar atıyor ve bu kez battaniye gri yerine parlak, canlı bir mavi. Odanın köşesinde küçük, bakır bir küvet dolduruluyor, kızlar içeri giriyor

ısıtılmış su sürahileriyle. Bir başkası sabun ve temiz havlu dolu bir kaseyle içeri giriyor ve ardından güneş batarken ışık sağlaması için yatağın ayak ucundaki küçük masanın üzerine parlak, parlayan taşlardan oluşan bir sepet yerleştiriliyor. Başka bir kız daha yiyecek ve içeceklerle gelip benim için bir tepsi içecek hazırlıyor. İhtiyacım olan her şeyi aldığımdan emin olduklarında, hepsi kıkırdayarak ve bilmiş bakışlarla dışarı fırlıyorlar ve bu gece Rhagos'la ne yapacağımı düşündüklerini merak ediyorum.

O zaman benim de yüzüm kızarıyor.

Küçük odaya bakıyorum, içerisi yığılmış eşyalarla dolu. Duvar da bir kanca var ve temiz kıyafetler giyebilmem için gri bir bornoz takımı asılı. Yatak, yemek, küvet ve diğer her şey arasında, küçük oda tamamen tıka basa dolu. Klostrofobik hissettiriyor ve bir an için tüm iyi niyetli rahibeler tarafından kapana kısılmış gibi hissediyorum. Yine de ne yaptıklarını biliyorlar. İçlerinden biri -herhangi biri- Rhagos için muhtemelen benden daha iyi bir dayanak olurdu. Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum, büyüm ya da silah kullanma becerim yok, dili okuyamıyorum, bakireyim ve gözlük takıyorum. Özellikle atletik bile değilim.

Kısacası, berbatım. Ben birinci seviye bir acemiyim. Bu bir video oyunu olsaydı, kimse beni partisinde istemezdi çünkü tüm grubu aşağı çekerdim.

Rhagos'un yanında işe yarar biri olsaydı neler başarabilirdi?

Bir an için bunu düşündüm... ve sonra muhtemelen çoktan ölmüş olacağını fark ettim. Sırtındaki dövme ölmek istediğini tüm dünyaya duyuruyor ama bir şekilde beni kurtarmaya ve bana yardım etmeye devam ediyor.

Belki de sırtındaki dövme başka bir yalandır. Belki de onun beni kurtardığı kadar ben de onu kurtarıyorumdur.

Bu düşünce durum hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Kıyafetlerimi çıkarıp küçük bakır küvete giriyorum. Bacaklarımı sıkıca göğsüme katlayıp oturabileceğim kadar büyük değil ama su sıcak ve bitki kokulu ve harika hissettiriyor. Cesaret edebildiğim kadar uzun süre içinde kalıyorum ve sonra rahibelerin bıraktığı sabun ve bezlerle vücudumu ve karmakarışık, kirli saçlarımı yıkıyorum. Benim dünyamdaki şampuanla tam olarak aynı değil ve işim bittiğinde saçlarım gıcır gıcır temizlenmiş gibi hissediyor ama karmakarışık, kalın bir düğüm yığınının başka bir şey değil. Bunu temizlemek hiç de eğlenceli olmayacak. Küvetten çıkıyorum, kurulanıyorum ve kapımı açıp koridora bakmadan önce yumuşak, gri giyiyorum.

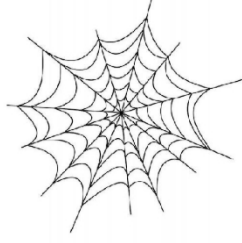
Kız kardeşlerden birinin yakınlarda gezinip banyo suyunu almak için beklediğini görmeyi umuyorum. Onun yerine duvara yaslanmış Rhagos'u görüyorum. Muhtemelen çoğu insan için son derece büyük olan sıradan gri bir tunik giyiyor, ama kocaman vücuduna o kadar kötü oturuyor ki omuzları dikiş yerlerinden patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Koyu renk saçları ıslak ve kuru dalgalar halinde yüzünden geriye doğru taranmış, ayakları ise çıplak.

"Daha iyi misin?" diye soruyor. "Rahatlamış görünmüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum ve odayı işaret ediyorum. "İçeri

gelmek ister misin?"

H

Cevap vermiyor, sadece öne doğru adım atıyor ve yanımdan geçip odamıza giriyor. Yatağın kenarına oturuyor -oturabileceği tek yer- ve ben kapıyı kapatırken beni izliyor

Arkamızda.

Tereddüt ediyorum. Rhagos odadayken, kalan her yer onun yörüngesine girmiş gibi hissediyorum. Küçük odaya hükmediyor ve nereye adım atarsam atayım, yüzüne çarpacakmışım gibi hissediyorum. "Banyo yaptın mı?"

"Hayır."

Rahat bir iç çektim. "Güzel. Kimse sırtını görmemeli, belki seni öldürmeleri gerektiğini hatırlarlar. O küçük sarışın sana yardım etmekten çok mutlu olabilir. Uyandığımda beni uykumda bıçakladığını görmek istemem."

Ağzı eğlenerek kıvrılıyor. "Küçük sarışın mı?"

"Evet, senin kahin. Biliyorsun işte." Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve hayranlık dolu bir bakış taklidi yapıyorum.

"Öyle mi?" Omuz silkiyor. "Hepsi benim için yüz­süz değil."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Yatağıma tırmanıyorum, onun karşısına oturuyorum, bacaklarımı sıkıştırıyorum. Sütyen ya da iç çamaşırı giymediğimin ve muhtemelen onun da giymediğinin farkındayım. Onu daha önce milyonlarca kez çıplak görmemiş değilim... yine de bugün her şey tuhaf bir şekilde samimi hissettiriyor.

Uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz ve sonra tarağımın benim için özenle bırakıldığı masayı işaret ediyorum. "Şunu bana uzatabilir misin?"

Öyle yapıyor ve parmak uçlarımız birbirine değiyor.

Yüzüm tekrar kızarıyor ve tarağı saçlarımin arasında gezdirmeye başlıyorum, saçlarım sürekli kırıstığı için yüzüm buruşuyor. "Bana bu makaslardan bahset. Daha önce duymuş muydun?"

Omuz silkiyor ve sonra elini uzatıyor. "Saçını tarayabilir miyim?"

Şaşkınlıkla göz kırptıyorum. "Neden?"

"Çünkü bunu yaptığında canın yanmıyor gibi görünüyor. Nazik olmayacağım."

Onun sözleriyle karnım sıkışıyor, sıcak ve düşük. Hormonlarıma *sadece tımar hakkında konuştuğumuzu* hatırlatıyorum. Başka bir şey konuşmuyoruz. "Emin misin?" diye soruyorum. "Yapabilirim. Ve sen kendini nasıl yıkayacağını bile bilmiyorsun."

"Ben çözemedim. Bunu çözmeyeceğim." Elimden tarağı alıyor ve kaşlarını çatıyor. "Senden daha kötü olamam, değil mi?"

Haklı. Omuz silkip yatakta arkamı dönüyorum, ona sırtımı ve ıslak gösteriyorum. Vücudumu geriıyorum, tarağın ilk takılmasını bekliyorum, ama o saçımın dibinden başlayıp yavaşça ve dikkatlice açmaya başlıyor ve asla çekmiyor.

Birkaç dakika sonra "Bu konuda oldukça iyisin," diye belirttim.

"Sabır gerektirmiyor," diye mırıldanıyor tarağı saçımın bir bölümünde dikkatle gezdirirken. "Sende çok olan bir şey."

Buna kıkırdıyorum. "Ben hiçbir zaman en sabırlı insan olmadım, hayır. Benim gücüm, bir şeylere yüzde yüz elli hevesle atlamak ve sonuçlarını daha sonra düşünmektir."

"Mmm."

"Yani sen sabırlı bir tipsin, öyle mi?" Ona sordum. Cevabı bildiğimden oldukça eminim.

"Beklemeye değmeyecekse olabilirim." Saçlarımdan bir tutam alıyor, parmakları boynuma değiyor. "Eğer istediğim bir şeyse, sonsuza kadar beklemeyeceğim. Zamanımı beklemeyeceğim."

Muhtemelen ölüm tanrısında olması gereken iyi bir kişilik özelliğidir. Çok düşüncesiz olsaydı, bu dünyadaki ölümlüler için iyi olacağını hayal edemiyorum. "O zaman birbirimizi dengelediğimiz için şanslıyız."

"Değiliz," diye kabul ediyor.

Bacaklarıminı çaprazlıyorum ve gözlerimi kapatarak rahatlıyorum. Saçlarımin daha büyük bölümlerini düşündüğümünden daha hızlı ve daha hoş hissettiren hafif çekiştirmelerle inceliyor. "Ee," diye mırıldanıyorum. "Makas mı?"

"Var olduklarından şüpheliyim," diye yanıtlıyor. "Onları gördüm ama şüpheleniyorum."

Bunu düşündüm. "Peki ya ejderha? Ruh Yiyen?" "Yaşıyor," diyor Rhagos. "Bu yalanı biliyorum."

"Yani öldü mü? Hazinesini kim koruyor?"

"Korunması gerektiğini kim söyledi? Buzulun ötesindeki vahşi topraklar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır."

"Buralarda yerleşim var," diyor. "Kan Buzulu lanetli değil. Arkasındaki tüm topraklar insanlardan boş değil. Orada sadece canavarlar yaşıyor."

Titriyorum. "Peki ya bir canavar ejderha istifini kendine saklamaya karar verdiyse?"

"O zaman öldürmeyelim ve alalım." Rhagos kıkırdar. "Korkuyor musun?"

"Benim dünyamda canavarlar yok. Yani, sizinki gibi değil. Canavarlar derken pedofillerden ya da umumi tuvalette hoparlörle konuşan insanlardan bahsetmediğinizi varsayıyorum. Gerçek canavarlardan mı bahsediyoruz? Dişleri, pençeleri ve kuyrukları olan?"

"Hayır."

Eep. "Yani beni eve gönderecek devasa bir makas almak için canavar diyarına ve lanetli bir buzula mı gidiyoruz? Bunu nasıl yaptıklarını biliyor musun?"

"Evet," diye itiraf ediyor. "Spidae bilmeyecek."

Ah. "Yani makası alıyoruz ve sonra Spidae'nin Yönlerini bulmaya gidiyoruz?"

Rhagos bir an duraksıyor, sonra tarağı saçlarımın arasından geçiriyor. Çekiştirmek inanılmaz bir his. Bazı kadınların taranmasından neden hoşlandıklarını hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Bunu yaparkenki otoritesi ve sanki şu anda dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi odaklanması. Bunu rahatlamanın ve temiz olmanın ne kadar iyi hissettirdiğiyle birleştirir misiniz? Sanki tarağın kafa derime her nazik dokunuşu vücudumun tepki vermesini sağlıyor. Beni tamamen açana kadar sıırıslıkla olacağım.

Bir süreliğine odadan çıkmasını sağlayabilir miyim diye merak ediyorum. Sadece kendime dokunup boşalmama ve kalçalarımın arasındaki ağrıyı hafifletmeme yetecek kadar bir süre. Sonra böyle bir şeyi düşündüğüm için bile kızarıyorum. Şimdi mastürbasyon yapmayı düşünmenin zamanı değil.

"Makasları buraya geri getirmeyeceğiz," diye mırıldanıyor Rhagos, sesi alçak ve şehvetli. "Rahibe Tiları'nın Spidae ile doğrudan bir bağlantısı yok. Bizim adımıza onlarla temasa geçemeyecek."

"İyi fikir." Tarak saçlarımın arasında süzülürken zevkle iç geçiriyorum, saçlarım tamamen açılıyor. Durmasını bekliyorum ama taramaya devam ediyor, sanki bu benim için olduğu kadar onun için de bir zevkmiş gibi tahta dişlerini kısmen kuru saçlarımda gezdiriyor. Kendimi makaslara ve Balsingra'ya dönmeye zorluyorum. "Mantıklı," diye itiraf ediyorum. "Bu makaslar ikimiz için de mükemmel bir çözüm."

Duraklıyor, sonra taramaya geri dönüyor. "Nasıl yani?"

"Makasları aldıktan sonra buraya döneceğiz, tamam mı? O zaman eve dönene kadar kendine yeni bir kız seçebilirsin. Aramızdaki bağı koparırsın ve sen de buradan bir kız seçersin. Kahinin gibi. Eminim tamamen sadık ve hizmet etmekten çok mutlu olacaktır."

Rhagos hiçbir şey söylemiyor.

Onu bir şekilde aşağıladığıma dair belli belirsiz bir izlenim ediniyorum ve sanki bu bir şekilde işleri daha iyi hale getirecekmiş gibi konuşmaya devam ediyorum. "Sana benden daha fazla yardım edebilecek birine ihtiyacın var," diyorum umutsuzca. "Bu kızlar bu dünyayı biliyor. Haritaları ve dili okuyabiliyorlar ve bahse girerim onlara geri döneceğini ve birini seçeceğini söylersek, silahlarla eğitime başlarlar, böylece gerçekten çok yönlü bir çapaya sahip olabilirsin. İdeal olan bu, değil mi?"

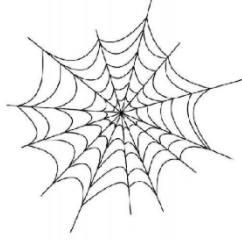
"Bunu sadece sen istemediğin için yapıyorum, Max. Yeni bir çapaya ihtiyacım var. Senden hoşlanmıyorum."

Kalbim sıkışıyor. "Ben de senden hoşlanıyorum, Rhagos. Sen iyi bir adamsın. Seni ortada bırakmayacağım. Söz veriyorum. Ben eve gitmeden önce seni toparlayacağız." Durup düşünüyorum. "Belki de makasları aldıktan sonra Adassia'ya uğrayıp arkadaşım Faith'i almalıyız. O da eve gelmek isteyecektir."

"Mmm."

Hala heyecanlanmış gibi görünmüyor. Biraz garip hissediyorum, sanki ona ihanet ediyormuşum gibi. Yani, ev harika bir yer değil ki. Penisim olmadığı için asla terfi edemeyeceğim çıkmaz işime geri dönmek mi? Kulağa pek hoş gelmiyor. Ayrıca, haftalardır uzaktayım - faturalarımın vadesi geçmiş olacak, muhtemelen kovuldum ve muhtemelen bir yerlerde kayıp kişiler listesindeyim. Eve dönme düşüncesi beni rahatlatıyor ama artık düşündüğüm gibi heyecan verici değil ve nedenini anlayamıyorum.

I

Ancak Rhagos tarağı saçlarımda tekrar nazikçe gezdirdiğinde beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Rhagos'u arkamda bırakacağım. Terk edeceğim.

kendi başına halletmesini istiyorum. Umurumda olmamalı, o bir tanrı. Benden binlerce yıl daha yaşlı ve her türlü inanılmaz güce sahip. Yağ ve sirke gibi iyi anlaşıyoruz. Ve yine de... Ona karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum. Arkadaşlara ihtiyacı var. Yaptığı saçmalıkları söyleyecek ve bencilce davrandığında onu uyuracak insanlara ihtiyacı var. Eğer onu geride bırakırsam, kimi olacak?

Ölümün tapınılan küçük kahini gibi insanları var. Berbat davrandığında ona söylemiyor. Sadece gülümseyecek ve sırf bir orduya ihtiyacı olduğu için insanları katletmesinin tamamen normal olduğunu düşünecek. Ya da ölümlerin ebedi istirahatlerine gitmelerine izin vermezse, bu da sorun değil, çünkü bu *onun* ne istediğiyle ilgili, yönetmesi gereken insanlar için en iyisinin ne olduğuyla değil.

Bu beni endişelendiriyor. Bunun benim dünyam olmadığını biliyorum ama Rhagos'un işinde olabileceğinin en iyisi olmasını istiyorum ki bu bir daha başına gelmesin.

Onun iyi olmasını istiyorum.

Ve garip bir şekilde, kendisinden başka birine güvenebilmesini istiyorum. Bununla başa çıkmanın ne kadar yalnızlaştırıcı olabileceğini biliyorum. Arkamı kollayacak kimseye güvenemeyeceğimi biliyorum... onun dışında. O da arkasını kollayacak kimseye güvenemiyor. Herkes ondan bir şey istiyor. Etrafı Vor tipleriyle ya da yardımsever gibi görünen ama aslında öyle olmadığından şüphelendiğim Rahibe Tiları ile çevrili. Belki kardeşi Kalos onun arkasını kollayabilir ama Kalos'un iyi bir adam olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Rhagos geçmişte iyi bir adam değildi. Bazı kararlarının ne kadar kötü olduğunu gösterecek biri olmadan, Vor'a dönüşmesini ne engelleyebilir?

Düşündükçe ürperiyorum.

Tarak saçında duraklıyor. "Çok mu sert?"

"Hayır, harika gidiyorsun," diye itiraf ediyorum, kollarımı ovuşturarak. "Ben sadece... Endişeliyim."

Eli beni rahatlatmak istercesine kolumu okşuyor ama bu sadece tüylerimi daha da diken diken ediyor. "Endişeli misin? Neden?"

Eve gitmek isteyerek bencillik ettiğimi. Seni terk ettiğimi. Ama bunu ona söyleyemem. Ben sadece biraz cinsel cazibesi olan sinir bozucu bir ölümlü çapayım, o kadar. Ona göre ben geçici bir problemim.

Bu bana pek doğru gelmiyor. Beni sadece dikkat dağıtıcı olarak mı görüyor? Yoksa daha fazlası mıyız?

Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Rhagos... biz arkadaş mıyız?"

Yüz ifadesi kapanıyor, ağzı inceliyor. "Arkadaşın olmak istiyorum." İrkildim ve arkamı döndüm. Ahh. "Sorduğumu unut."

Tarağı battaniyenin üzerine fırlatıyor ve hemen ardından beni kollarımdan tutup çekiştiriyor, vücudumu çevirerek yatakta ona dönük durmamı sağlıyor. Çırpınıyorum ve sonra ona ters ters bakarak kendimi düzeltiyorum. "Doğrudan sana bakmamı istiyorsan tek yapman gereken bunu söylemekti, Tanrım."

"Bana bir şey borçlusun, değil mi?" O yeşil bakış benimkini tutuyor.

Kıçıma hızlı bir tekme belki de. Ona ters ters bakıyorum. "Ne gibi?"

"Öpücük değil."

Nefesimi içime çektim. Anlaşmamızı hatırlayamayacak kadar sinirlenmişim. Şimdi mi sahip çıkmak istiyor? Şimdi, onunla ilgili çelişkili duygular içindeyken mi? Şimdi, ödünç aldığım gri bir elbiseyle yatakta otururken mi?

"Beni öpmek mi istiyorsun?" Onu doğru duyduğumdan pek emin olmadan soruyorum. "Az önce arkadaşım olmak istemediğini söyledin."

"Senden istediğim dostluk, Max. Her zaman dostluk oldu." Sesi boğucu, gözleri kapüşonlu. Kelimeleri kısık bir sesle söylüyor ve sonra gözlüğümü yüzümden çekip alıyor.

Bedenimden bir sıcaklık dalgası geçiyor. Bir ölüm tanrısına göre çok dolgun ve yumuşak görünen ağzına bakıyorum. O çok kısa an içinde ağzının benimkinin üzerinde olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini, beni arzuyla ne kadar acıttığını hatırlıyorum.

Dairelerinden kaçtığımı da hatırlıyorum, çünkü onun Yalan söylediğini anlamamıştım. Eğer sözlerini duymamış *olsaydım*.

Bugün nerede olurduk?

Onun yatağında olurdum. Bunu kesinlikle biliyorum. Bunun farkına varmak içimin titremesine ve göğüs uçlarımın gerilmesine neden oluyor.

Rhagos bir elini belime koyarak beni yatakta kendisine yaklaştırıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve ellerimi kollarına koyuyorum - büyük kollar, güçlü kollar, bir ölüm tanrısına dokunuyor olmama rağmen kendimi güvende hissettiren kollar. Dokunuşunda bir serinlik, hafif bir nane ısırtığı var ve bu sadece sistemimi dolduran sıcaklığı arttırıyor.

"Seni anlamıyorum," diye itiraf ediyorum usulca, beni kollarının arasına alırken.

"Anlaşılacak ne var ki?" Elleri aşağıya doğru kayıyor, sıkıca kenetleniyor Beni kucağına çekerken popomun etrafında dolanıyor. Bir an sonra, yatağın üzerinde ona sarılıyorum, elbisem kalçalarımın dolanıyor ve o kadar yakın ki burunlarımız birbirine değiyor. Heyecandan nefes nefese kalıyorum ve onun sert uzunluğunun kalçalarımın tepesine baskı yaptığını hissedebiliyorum. "Bu sana bilmen gereken her şeyi anlatıyor mu?"

"BEN... BEN..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kucağından inip beni yalnız bırakmasını söyleyebilirim. Ona sadece arkadaş olmamız gerektiğini söyleyebilirim. Bu işe karışmanın kötü haber olduğunu ve işleri zorlaştıracaklarını.

Sadece istemiyorum.

Onun kollarında olmayı seviyorum. Yakınıma eğildiğinde bile büyük elinin sırtımı süpürmesi hoşuma gidiyor, o kadar yakın ki nefesi yanağımda sıcak. Zorlukla nefes , duyularım onun yakınlığı karşısında açlık ve dokunuşu karşısında heyecanla dolup taşıyor.

"Anlat bana," diye mırıldanıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Gözleri tahrikten kapkara kesilmiş, yeşil derin bir yeşim taşı gibi içimi yakıyor. Kirpikleri uzun, dudakları hafifçe aralanmış ve hayatımda gördüğüm en muhteşem adam.

"Neden ben?" Aniden sordum. "Herkesi sahip olabilirsin. Buradaki tüm kadınlara sahip olabilirsin."

"Hepsini istiyorum," diyor şakacı bir şekilde.

Bu da istemediği anlamına geliyor. "Neden ben? Ben sadece Max'im. Ben özel biri değilim."

Benimle tekrar göz göze geliyor ve başını sallıyor. "Sana göre ben bir tanrıdan başka bir şey değilim. Senin için ben sadece Ölüm'üm."

O yanlış değil. Elbette o Ölüm, ama bana göre aynı zamanda Rhagos. Koruyucu, bazen biraz pislik ve karışıklıkları taramakta iyi. "Sen

diğer insanlar için de daha fazlası olabilir," dedim. "Sadece sizi tanımları gerekiyor."

"Benden korkuyorsun," diye mırıldanıyor, daha yakına eğilerek.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Korkmuyorum. Bana her zaman değer verdin."

"Ölüm tanrısından korkmak eşsizdir," diyor, yakınımı eğilerek. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, sadece en basit okşamalar, gerçekten istediğim şey için sadece bir iştah açıcı. "Bana daha önce dokunduğun zamanı hatırlıyor musun Max? Ben hatırlamıyorum." Dudakları alaycı bir şekilde tekrar benimkilerin üzerine düşüyor. "Her zaman bunu düşünmüyorum. Her gece aklımdan çıkmıyor." Sözcüklerin arasında dudakların bir başka hızlı, alaycı fırçası. "Hiç hoşuma gitmedi."

Mantıksızca inliyorum. Parmaklarımı dalgalı, omuz hizasındaki saçlarına geçiriyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. Aç dudaklarımla ağzını sahiplenip onu sertçe öpüyorum. Hissettiğim tüm vahşeti, duyguyu ve yoğunluğu ona veriyorum ve dudakları benimkilere çarptığında devam ediyorum. Dilimle onu kızdırıyorum, öpücüğü bir sonraki seviyeye taşıyorum ve karşılık olarak inlemesine bayılıyorum. Bu tüm benliğimi sızlatıyor ve onu sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen başka bir sıcak, çökmekte olan, ıslak öpücüğe davet ediyorum. Tekrar tekrar ağzımı onunkine doğru eğiyorum, dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Tadı nane ve tamamen Rhagos gibi bir şey. Dokunuşum altında serinliyor ama yine de hiç bu kadar acı verici, kavurucu derecede sıcak hissetmemiştim.

Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda ihtiyaçtan titriyorum. Alnını benimkine yaslıyor ve dolanarak nefeslerimizi paylaşıyoruz. Kokusunun, kalçalarımın tepesine bastırıldığı uyarılmışlığının ağır, kalın uzunluğunun son derece farkındayım. İslağım, kayganım, ağrıyorum ve meme uçlarımı utanmaz bir aşüfte gibi göğsüne sürüyorum, kollarım boynuna kilitlenmiş.

Ölüm tanrısının kucağına yayılmış durumdayım ve buna kızgın bile değilim. Devam etmek istiyorum. Beni tekrar yatağa yatırmasını ve her yerimden öpmesini istiyorum. Beni öyle bir ihtiyaçla kıvrandırmasını istiyorum ki battaniyeden çıkıyorum.

Her şeyden çok, bekaretimi almasını istiyorum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Geçmişte birileriyle çıktım. Geçmişte birkaç erkek arkadaşımla yattım ve bana belden aşağı dokundukları oldu. Hiçbir zaman çok ilham verici olmadı ve her zaman yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim, çünkü hiçbir zaman onların beceriksiz dokunuşlarından zevk alacak kadar başımı çeviremedim.

Bu Rhagos'la ilgili bir sorun değil. Dudaklarımız buluştuğu an her şeyi unutuyorum. Onun üzerinde sũrũnmek ve kıvranmak istiyorum. Bana dokunmasını, bana Ȕęretmesini istiyorum. *Ona her şekilde hizmet etmek* istiyorum, tıpkı efsanelerde sȔylendięi gibi.

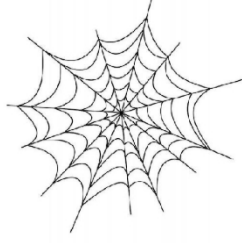
Sadece onu istiyorum.

Rhagos bunu biliyor gibi gȔrũnũyor. O için için yanan bakışıyla bana uzun uzun bakıyor ve sonra hızlıca bir Ȕpũcũk daha veriyor. "Bir dahaki sefere bir Ȕpũcũkten fazlasını talep etmeyeceğim," diyor ve beni kucağından çekip yatağa bırakıyor. Yataktan kalkıyor, çeneme son bir kez dokunuyor ve bana saf, dizginlenemez bir şehvetle bakıyor... ve sonra odadan çıkıyor.

Sadece *yapraklar*.

Ne be? Nefes nefese kalmışım, muhtacım ve bekaretimi bozmaya çok hazırım ve o Ȕylece gidiyor mu?

D Hayal kırıklığıma rağmen yine de mışıl mışıl uyumayı başarıyorum. Gecenin bir yarısı yatakta yanımda rahat, tanıdık bir ağırlıkla ve Rhagos'un saçlarını okşamalarıyla uyanıyorum. I dönüp göğsüne sarılır, sonra tekrar uykuya dalar.

Ama sabah uyandığımda yalnızım.

Hayal kırıklığına uğradım ama çok da şaşırmadım. Ne de olsa Rhagos uyumuyor. Muhtemelen yanıma uzanıp salyalarını izlemekten sıkılıyordur. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı daire şeklindeki pencereden içeri süzülüyor ve kahinlerin evinin koridorları sessiz. Her şey huzur dolu. Yuvarlanıp tekrar uyuyabilirim.

Bunun yerine ayağa kalkıp üzerime bir battaniye sarıyorum ve Rhagos'u aramaya gidiyorum.

Uzun koridordaki kapalı kapılar sırasını geçiyorum, nereye gideceğimden emin değilim. Ayaklarım taş zeminde üşüyor ve tam botlarımı almak için odama dönmek üzereyken ileriden gelen alçak seslerin mırıltısını duyuyorum. Onları takip ediyorum, başka bir koridora dönüyorum ve sonra kütüphane kapılarının açık olduğunu görüyorum, garip, yapay ışık zeminin kaldırım taşlarına dökülüyor.

"...beni arayacağımı biliyordum." Bu Rahibe Tiları'nın sesi, tonu uzak ve biraz da yasaklayıcı. "Karşı koyamıyorsun, değil mi?"

"Ne istemediğimi biliyorsun." Rhagos.

Kapıya yaklaşıp içeri eğildim. Burnumu sokuyorum ama umurumda değil. Battaniyeme daha sıkı sarılıyorum ve yakalanmadan içeri bakmaya çalışıyorum. Kütüphanede, Rhagos bir masanın üzerinde duruyor, yine siyah ve dar kıyafetlerini giymiş. Rahibe Tiları'nın üzerinde, bana hiç yapmadığı bir şekilde duruyor; baskıcı, talepkâr ve gözdağı vermeye kararlı. Ben biraz

Gördüğümde şok oldum. Bu bana, benim için ne kadar sabırlı olursa olsun, başkaları için onun bir tanrı olduğunu hatırlatıyor... ve daha nazik olanlardan biri değil.

"İstediğim gibi... değil mi?" Sesi o kadar alçak ki söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabiliyorum. Rahibe Tiları yine de korkmamış görünüyor. Elleri örümcek madalyonunun üzerinde, ona doğru bakıyor. "Siz.... bilgi mi?"

"Bir mesaj göndermeni istemiyorum." Masanın üzerine eğilip kızın yüzüne bakıyor. "Onu göndermemelisin..." Sesi o kadar kısık ki ne dediğini anlayamıyorum. Spidae'den mi bahsediyor? Vor'un halkından mı? Tidewater Limanı'ndan mı? Başka birinden mi? Kime mesaj göndermek istiyor?

Fark etmez, çünkü Rahibe Tiları'nın bakışı daha da soğuklaşır. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Rhagos onun itirazını duymazdan gelir. "Ona bunun ben olamayacağımı söyle. Anlamayacaktır."

Başını iki yana sallar. "Bunu yapmayacağım. Zaten kontrolünüz dışındaki şeyleri manipüle ediyorsunuz. Yakalanmayacağımı mı sanıyorsun? Cezalandırılmayacağımı mı?" Rhagos bir şey söylemeyince devam eder. "Derine ikinci bir mesaj yazdığını duydum. Koluna. Bu doğru mu? Sonucu manipüle mi ediyorsun?"

"Evet."

"O halde bana kolunuzu gösterin lordum, yasak olmasına rağmen böyle bir mesaj gönderip gönderemeyeceğinizi sorayım. Ancak kuralları bir kez çiğnediyseniz, tekrar çiğnemeniz için size yardım etmeyeceğim. Konumumu riske atmayacağım."

"Ben ölüm tanrısı değilim. Ölümden sonraki hayatınızı bir ızdıraba çeviremeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Titriyor ama çenesi yukarı kalkıyor. "Gerekirse tüm zamanlar boyunca Unutulmuşlar Tarlası'nda beklemeye hazırım. Baş kahin olarak görevime ve Spidae'ye sadık kalmaya devam edeceğim. Onlar beni hatırlayacaktır."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Bana kolunu gösterir misin?"

Nefesimi tutuyorum, çünkü oraya bir şeyler yazdığını zaten biliyorum. Yazmaması mı gerekiyor? Hangi kuralları çiğniyor? Onun için endişeleniyorum.

Rhagos kımıldamıyor. Ona göstermek için kolunu sıvamıyor. Tabii ki göstermez.

Rahibe Tiları nefesini içine çeker ve sonra başını sallar. "Spidae bundan memnun olmayacak. Size yardım etmeyi teklif ettiler, sonucu düzeltmeyi değil. Bu size beladan başka bir şey getirmeyecek lordum-"

"Onlar kadar suçlu değiller."

Endişeyle daha da yaklaştım.

Rahibe Tiları, "Suçlu olduklarının farkındalar," diyor. "Ve benden bu uyarıyı iletmemi istediler. Çok ileri gidiyorsunuz. İplikleri çok fazla manipüle ederseniz, kazanmaya çalıştığınız her şeyi kaybedersiniz." Eli kolyesinin etrafında sıkılaşıyor. "Ve diğerlerini de kendinle birlikte aşağı indireceksin. Yüce Baba-"

Duruyor, yüzünde garip bir ifade var ve kapı aralığında gezindiğimi görebildiğini fark ediyorum.

Rhagos döner ve duruşu hemen değişir. Kibirli, pislik ölüm tanrısından sadece Rhagos'a dönüşüyor. Bana bakışı tam olarak bir gülümseme değil, ama yine de hoş karşılıyor ve bana doğru adım atıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Bölüyor muyum? Yalnız uyandım ve düşündüm ki... şey, sanırım fark etmez." Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum, çünkü bana dün gece baktığı gibi için için yanan bakışlarla bakıyor. "Kulak misafiri olmak istememiştim."

"Bölüyorsun," diyor Rhagos nazik bir sesle. Uzanıp yanağımı okşuyor ve başparmağını tenimde gezdiriyor. Bu öylesine şefkatli, sahiplenici bir hareket ki içimi özlem ve sıcaklıkla dolduruyor, bana dün gece nasıl öpüştüğümüzü hatırlatıyor. Ona nasıl sarılmıştım ve o beni daha fazlasını ister halde bırakmıştı.

Rahibe Tiları'ye bakıyorum ama bizi izlerken yüzünde soğuk ve acıyan bir ifade var.

"Burada işimiz bitmedi," diye mırıldanıyor Rhagos. Omzunun üzerinden kahine bir bakış fırlatır. "Bunu tekrar konuşacağız."

"Hizmet etmek için yaşıyorum," diyor sert bir şekilde.

Rhagos homurdanıyor. Elini omzuma koyup beni kütüphaneden uzaklaştırıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor. "Kız kardeşlerin seni beslemesi için ısrar edeyim mi?"

"Kahvaltıyı bekleyebilirim," diyorum, battaniyeye sımsıkı sarılarak. omuzlar. "Tüm bunların ne anlama geldiğini bana anlatmak ister misin?"

"Kardeşime bir mesaj değil." Omuz silkiyor. "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

Slip o kadar sıradan ki neredeyse özleyeceğim.

Ben sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Ama bu bir yalan. Dikkati dağıldığında kayıyor ve şu anda yaptığı konuşma sayesinde dikkatinin dağıldığı çok açık.

Bekle, kardeşini kontrol etmiyor mu? Ne o zaman? Her neyse, Rahibe Tiları bu konuda üzgündü. Rhagos'un kuralları çiğnediğini söyledi. Şimdi de bu konuda bana yalan söylüyor.

Kalbim acıyor. Bir an için her şeyi unutmak istiyorum. Her şeyin umut dolu olduğu ve çok yakın olduğumuz dün geceye geri dönmek istiyorum. Ama bunun peşini bırakamam. "Yani bana gerçeği söylemeyeceksin."

Yürürken ağır ağır iç geçiriyor, bunu inkâr etmiyor. "Sana yakında söylemeyeceğim," diye söz veriyor, sözlerinin altını çizmek için parmaklarını çapraz yapıyor. "Önce bazı şeylerin gerçekleşmemesi gerekiyor."

İzlerimde durdum. "Tehlikede miyiz?"

"Spidae'den mi? Evet." Bana yaklaşıyor, neredeyse dokunuyor ama tam olarak değil ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Bana güveniyor musun?"

" biliyorsun."

Gözleri sıcak. Biraz daha yaklaşıyor ve beni tekrar öpmesini istiyorum. Onun yerine tek söylediği, "En kısa zamanda sana söylemeyeceğim."

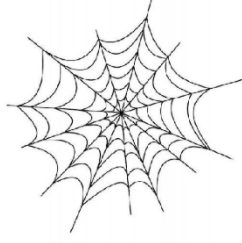
O zaman şimdilik bu kadarı yeterli.

Odamın kapısında durduğumuzda Rhagos'un bakışları okşayıcı. "İyi uyudun mu?"

Sanırım iyi uyuyup uyumadığımdan daha fazlasını soruyor. Dün geceyi düşünüyor. Ben de öyle. O öpücükleri ya da kalçalarımın arasına giren sert aletini düşünmeden edemiyorum. Birbirimize sarılmıştık, eli sırtımı okşarken dillerimiz birbirine karışıyordu.

Beni özümde derin, tatmin edilmemiş bir acıyla terk etmesinden.

"S

Harika sıçradım," diye idare ediyorum ve kızardığını saç çizgime kadar hissedebiliyorum. "Bir yatakta uyumak güzeldi."

"Senin yanında yatmak hiç hoş değildi," diye teklif ediyor.

Bu cilveli sabah Rhagos'u karşısında telaşlanarak dudağımı ısırıyorum. "Burada daha ne kadar kalacağız? Nereye gitmemiz gerektiğini biliyoruz ve korkarım bir yerde çok uzun süre kalırsak yakalanabiliriz." Rahibe Tiları'nın boyun eğmeyen yüzü aklıma geliyor ve bu beni tedirgin ediyor. "Burada nazikler ama Tidewater Limanı'nda da naziklerdi ve yine de bizim için geldiler. Ve şimdi kolunu biliyor."

"Ne yazdığını biliyor," diye beni rahatlatıyor. "Ama yanıyorsun. Şimdilik burada güvende değiliz. Bir gün daha kalacağız, sanırım? Sonra da yola çıkmayacağız."

Bir gün daha. Yeterince güvenli görünüyor. eşyalarımızı temizleyip biraz daha bilgi edindikten sonra yolumuza devam edebiliriz.... lanetli buzul ve canavar merkezine. Bu aptal görev konusunda biraz fazla hevesli olabilirim. Canavar merkezine gitmek şimdi uyuduğum için berbat bir fikir gibi görünüyor. "Sence bu yapılacak doğru şey mi?"

Omuz silkiyor. "Eve gitmek ister misin?"

"Evet." Ama bunu yüksek sesle söylemek bile garip bir şekilde çelişkili hissetmeme neden oluyor. Ona ihanet etmiyorum. O bir tanrı. Bu ölümlü düzlemde kurtulduğu an beni tamamen unutacak. Ben onun için bir karıncayım. Bir hiç. Radardaki bir bip. Bir insan hız tümseği.

"O zaman cevabınız bu değil."

"Lanetli buzula diğer Aspect'inizden önce varabileceğimizi düşünüyor musunuz?"

Rhagos bir an düşünür. "Evet."

Bu iyi bir haber değil. "Eğer onları bizden önce ele geçirirse, onca yolu boşuna gitmiş olacağız. Tabii planınız onlar için onunla savaşmak değilse?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Güvenliğini riske atmak istiyorum." "O zaman yeni bir plana ihtiyacımız var."

"Bunu düşünmeyeceğim."

"Ben de yapacağım." Sertçe başımı salladım. "Ne yapmak istediğimize karar vermek için bütün günümüz var. Aslında daha fazla. Nereye gideceğimizi bilmiyorsak hemen yola çıkmak zorunda değiliz. En akıllıcası bu ama yola çıkmadan önce bir plana ihtiyacımız var."

Ölüm tanrısı başını sallıyor. Giyinebilmek için odamın kapısını kapatıyorum ve sonra düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Yarıda kestiğim şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Yine de Rhagos ona güvenmemi istedi.

Yapacağım. Söylerim. Evet, o Yalanların Yönü ama gerçeği hak ettiğimi biliyor. Ve açığa çıktığından beri ona güvenebileceğimi hissediyorum.

Hormonlarım kararlarımı etkiliyor olabilir.

Fark etmez. Rhagos'a güvenemezsem, her halükarda ölürüm.

BÜTÜN GÜN KAHINLERİN TAPINAĞININ ETRAFINDA DOLANIYORUZ. ÖYLE OLMALI.

rahatlatıcı, ama ben içimde rahatlayacak bir şey bulamıyorum. Rahibe Tiları merdivenlerde duruyor ve çanını çalarak Balsingra halkına Bekleyiş'in devam ettiğini söylüyor. Konuştuğu süre boyunca korkudan kaskatı kesildim, "Ölüm Lordu çapasıyla birlikte burada, lütfen gelip onu öldürün" gibi bir şey söylemesini bekliyordum ama hakkını yemeyelim, hiçbir şey söylemedi. Sadece hangi Unsurların hala bu dünyada olduğunu net bir monotonlukla bildiriyor ve sonra tapınağa geri dönüyor.

Bu sabah Rhagos'la yaptığı konuşmayı unutamıyorum. Yaptığı bir şeyi onaylamıyor. Ne olduğundan tam emin değilim ama bana göre bu ona güvenemeyeceğimiz anlamına geliyor. Nasıl bir plan yaparsak yapalım, onun fikri olamaz.

Shears'ı alacağız ama onun önerdiği yoldan gitmeyeceğiz.

Rahibelerle takılıyoruz, bahçede oturup özel şey konuşmuyoruz ve ben öğle saatlerinde kestirmek için ayrılıyorum. Rhagos benimle gelmeyi teklif ediyor ama reddediyorum.

Beni de korkutuyor, ama tamamen farklı bir şekilde. Ne zaman hareket etse, o öpücüğü düşünüyorum. Ne zaman bana doğru baksın.

Vücudunun benimkinin altında nasıl hissettiğini hatırlıyorum. Saçlarımdaki ellerini düşünüyorum. Önünde diz çöktüğümü, bana bu işte berbat olduğumu söylediğini ama yalan söylediğini düşünüyorum.

Sadece biraz nefes almam lazım.

Odama çekildim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Yatağa uzanıp Rhagos'u düşündüm. Beni izlediğini bildiğim halde, kahinleri dinliyormuş gibi yapıp hiçbir şey hakkında konuşmamalarını. Elimi eteğimin altından kaydırıp yarığım dokundum ve ıslandığımdan emin oldum. İnanılmaz derecede ıslak. Boşalana kadar klitorisimi ovuyorum, acımasızca hızlı bir şekilde ve sonra orgazmın içimde zonklamasına izin veriyorum, nefes nefese kalıyorum ve aptal çapa bağımız aracılığıyla duygularımı hissedemediği için mutluyum.

İşim bittikten sonra, gerginliğimin bir kısmı gitmiş olarak yatakta dinleniyorum. Haritayı çıkarıp ona bakıyorum ve bu dünya hakkında bildiklerimi sıralamaya çalışıyorum. Tidewater Limanı altımızdaki kıtada, Sunswallow ise haritanın karanın düzinelerce nehir ve gölle parçalandığı kısmında, yani yakından gördüğümüz bataklık kısmında. Balsingra bunun hemen kuzeyinde, haritada bir duvarla çevrili küçük bir kale. Parmağımı haritanın üzerine koyuyorum ve gidebildiğim kadar doğuya doğru iz sürüyorum, ama dağlarda bitiyor. Canavar diyarı yok. Adını çıkaramadığım bir şehir ve yanında bir şeyler yazan bir ok var. Muhtemelen "Burada canavarlar var."

Gerçi şehirde bıçak izi yok ama sanırım gereken şehir burası. Chandrilhar. Rahibe Tıları'nın söylediklerini düşünüyorum. Rhagos- Hedonizm Rhagos- henüz orada değil. Oraya doğru gidiyor.

Ve oraya ondan önce gitmeliyiz. Ama nasıl?

Parmaklarımı haritanın üzerinde gezdirip düşünüyorum. Vor'un bulunduğu Sunswallow'un üzerinde bıçak izi var. Balsingra'nın üzerinde bıçak izi yok, bu yüzden ilham aramak için dışa doğru daire çiziyorum. Başka bir tanrıyla çalışmak istediğimizden tam olarak emin değilim ama başka seçeneğimiz olmayabilir. Eğer Hedonizm Rhagos oraya varmadan önce Chandrilhar'a ulaşamazsak, bulduklarını almamız gerekecek.

Hedonizm Rhagos.

Sahip olduğum kişi - onu benim Rhagos'um olarak düşünmek garip - o kadar yoğun, o kadar bariz bir şekilde cinsel. Hedonizm Rhagos'unun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. On kat daha yoğun mu? Yataktan çıkmama hiç izin vermez mi? Her zaman çıplak mı?

Elim tekrar eteklerimin altına giriyor ve kendime dokunmaya başlıyorum.

İkinci kez aşağı indikten sonra ellerimi ve kadınsı yerlerimi yıkıyorum ve odamın seks gibi koktuğuna ikna oluyorum. Ne yapacağımı bilemez halde haritayı toplarken kapıyı açık bırakıp hava aldırmayı aklıma not ediyorum.

Sonra beni meraklandıran bir şey gördüm.

Kuzeyimizdeki işaret - en yakın diğer Aspect'in bulunduğu şehir -Etrafında alışılmadık işaretler var. Şehrin adını gösteren alışıldık yazılar var ama etrafında birkaç büyük ağaç ve uçan kuşlara benzeyen şeyler de var. Benzer öğeler için haritamı tarıyorum ve Sunswallow ve Port Tidewater'ın her ikisinin de yakınında haritada gösterilen minik tekneler varken, hiçbirinde kuş yok.

Merak ettim, odamdan çıkarken haritayı yanımda getirdim... ve kapıyı açık bıraktım.

Rhagos bahçede, rahibelerden biri ona bir şeyler fısıldarken tahtında oturuyor. Sıkıntıdan patlamış gibi görünüyor, iri vücudu sandalyeye yayılmış, bacaklarını önüne uzatmış, bir eli yanağında. Bakışları bana kayıyor ve sonra gülümsüyor, gözleri parlıyor ve karnım o sıcak zevk ipliğiyle kıvrılıyor.

Sadece bir anlığına odama koşmak ve kendime tekrar dokunmak istiyorum.

"Max," diye mırıldanıyor, bana zevkle bakıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Ah evet," diye mırıldanıyorum, kızardığım gerçeğini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Kestirmemden bahsediyor. Şekerleme. *Şekerleme*. "Ölü gibi uyudum, kelime oyunu yapmıyorum."

Yanındaki rahibe kıkırdıyor.

Kendini ona adanmış kıkırdayan sarışın kahin olduğunu fark ettiğimde gülümsemem azalıyor. Sonra Rhagos'un ben içeri girdiğimde ne kadar sıkılmış görüldüğünü hatırlıyorum ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Seni çalabilir miyim?" Elimdeki haritayı göstererek soruyorum. "Sadece bir dakikalığına?"

Ayağa kalkıyor ve rahibe odadan dışarı fırlıyor, geri çekilirken beni selamlıyor. Rhagos yanıma geliyor, dirseğimi kavlıyor ve eğiliyor. "Bütün dakikalarımı alamazsın," diye mırıldanıyor, sesi kalın, zengin ve o kadar seksi ki aklımı kaçıracağım. "Odana gidelim mi?"

Benim odam mı? Mastürbasyon yaptığım için kokan odam mı? "Burası iyi," diye bağıryorum, gereğinden biraz daha yüksek sesle. Taş bankın üzerine çöküyorum ve o da oturuyor. Yırtık pırtık haritamızı açtığımda

Kucağıma oturup ilgimi çeken şehir işaretini gösteriyorum. "Burası neresi?"

Rhagos duraksıyor, düşünüyor. Haritayı benden aldı ve inceledi. "Hrit Svala. Eski bir dilde Uzun Ağaçlar anlamına gelmez. Oradaki şehir binlerce yıllık ağaçların dallarına inşa edilmemiş."

"Kulağa hoş geliyor. Peki ya etrafındaki kuş çizimleri? Onlar ne?"

Omuz silkiyor. "Orada büyük kuşlara binmezler. Ya da en azından soylular bir zamanlar binmezdi. Hala devam edip etmediklerine dair bir fikrim var."

Ben bunu düşünüyorum. "Gandalf tarzı kuşlarından birkaçını çalabilir miyiz?" Kara kaşları çatıldı. "Gandalf mı?"

Yüzüklerin Efendisi'ni ona nasıl açıklayacağımı tartışıyorum ve sonra bunun önemli olmadığına karar veriyorum. "Sadece gitmesi gereken yere dev bir kuşla giden bir büyücü hikayesi. Yürümekten daha hızlı olur. Eğer yaya ise oraya diğer Aspect'inizden önce bile varabiliriz." Haritadaki kesiğe dokunuyorum. "Ama bunun kim olduğunu hatırlamıyorum. Vor'un hangi Aspect'in burada olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" Rhagos düşünüyor için a an. "Değil

Riecki, Barış Muhafızı ve Bilgi Getiren. Yine de hangi Yönü hatırlıyorum." Omuz silkiyor. "O

kendisi olacak, hangi yönden olursa olsun."

Barışı koruyan bir tanrıça. Bu Vor'dan çok daha iyi olabilir. "Ondan nefret mi ediyoruz? Yoksa onunla çalışabilir miyiz?" Haritayı inceliyorum. "Yoksa Adassia'ya gidip arkadaşım Faith ve onun hizmet ettiği adamla bağlantı kurmaya mı çalışmalıyız? Çünkü pek çok insana güvenemeyiz ama Faith'e güvenilebileceğimi biliyorum. O da benim gibi eve gitmek isteyecektir."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Rahibe Tiları'nın bize onlardan bahsettiğine güveniyorum," diyor bir süre sonra. "Onlardan bize nasıl bahsettiği şüpheli değil. Belki de onlardan uzak durmalıyız?"

Haklı. "Hmm. Tamam. O zaman barışçı bayana güvenebilir miyiz? Bize dev bir kuş verecek birini bulabilirse, en hızlı atlardan bile çok daha hızlı olacaktır."

Rhagos başını sallar. "Oraya gidemeyiz. Riecki benden nefret etmiyor."

"Sevmiyor" ya da daha hafif bir şey yerine "nefret etmiyor" dediği gerçeğini tamamen görmezden geleceğim. Zavallı Rhagos'un diğer tanrılar arasında pek de popüler biri olmadığından şüphelenmeye başlıyorum ve bu beni onun için üzüyor. "Harika. O zaman bir planımız var. Oraya gideceğiz."

"Başka bir yol yok," diye mırıldanıyor beni izlerken. "Öyle mi?"

Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tekneler çok hızlı değildir."

Ona ters ters baktım. "Tekne falan yok. Yaşadığım sürece asla başka bir tekneye binmek istemiyorum."

Eğlenen Rhagos omuz silkiyor. "Ama bu hızlı olmayacak, Max. Sahilin etrafından öylece dolanamayız." Parmağı harita üzerinde gezinerek bir yol çiziyor. "Kuşlardan daha hızlı olabilir mi? Bir tekne yorulur."

"Bir teknenin hiç yorulmaması umurumda değil. Bir başkasına binmeyeceğim." Sırtışını görmezden gelip haritayı yuvarlıyorum. "Şimdilik bir planımız var. Hrit Svala'ya gidiyoruz. Ama bu ikimizin arasında kalsın. Şafaktan önce kız kardeşlere söylemeden gizlice çıkabiliriz, böylece kimse nereye gittiğimizi bilmez. Olur da sinirlenip bizi öldürmeye karar verirlerse diye." Kız kardeşler nazik ama yine de onlara güvenmiyorum. Rhagos dışında kimseye güvenmiyorum.

"Hrit Svala'ya gitmek tehlikeli olmayacaktır," diye yorum yapıyor. "Oraya gitmenin başka bir yolunu bilmiyorum."

Ona bir bakış attım. "Eğer tekne diyorsan, bana yardım et-"

Rhagos başını geriye atıyor ve gülüyor, sesi avluda çınlıyor. Ölüm Tanrısı'nı böyle güldürebildiğimi düşünmek beni şok edici derecede sıcak bir ısıltıyla dolduruyor. Buna bayılıyorum. O gülmeyi bitirdiğinde ben de sırtıma başlıyorum ve aniden odadaki havayı değiştiren ateşli bir bakışla bana bakıyor. "Onun yerine karadan gidersek bana ne verirsin?"

Nefesimi içime çekiyorum, konuşmanın geldiği nokta karşısında şok oluyorum. Hem de çok çabuk. Öpücük isteğini düşünmeden edemiyorum. Bu kulağa benzer geliyor ve bunun sadece bir tesadüf olup olmadığını merak ediyorum. Bunu geçiştirmeye karar verdim. "Ne istiyorsun?"

Bana yaklaşıyor. Rhagos eğiliyor ve kulağıma fısıldarken bile sırtıma dokunuyor. "Bir öpücükten fazlası değil."

Titriyorum, hayal gücüm yanıyor. "Daha ne kadar?" Fısıldıyorum. "Seni boşaltmak istemiyorum."

Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun yakınlığını, kokusunu, saf gücünü içime çekiyorum. Sadece bana yakın durarak bile beni boşaltabilir. İki mastürbasyon seansına rağmen o kadar hazırım ki, bu düşünce vücudumun güçlü bir şekilde tepki vermesine neden oluyor. "Şimdi her şey için pazarlık mı yapacağız? Vücudumla mı?"

"Bu fikir hoşuna gitti mi?" Parmak uçları çenemin üzerinde geziniyor. "Yoksa sadece arkadaş olarak mı kalmak istiyorsun?"

Onun dokunuşuna yaslanmak istiyorum. Kıyafetlerimi soymasını ve vücudumun her santimini okşamasını istiyorum. Bu fikir hoşuma gidiyor mu? Daha önce hiçbir şeyden bu kadar hoşlandığımı sanmıyorum. Bu akıllıca mı? Zerre kadar değil. Ama akıllıca bir hareket yapıp yapmadığım konusunda endişelenmek için fazla ileri gittim. O bir tanrı. Günün sonunda onun için hiç kimse değilim... Öyleyse ne zararı var?

Sadece biraz seks. Biraz öpüşme. Biraz öpüşme, dokunma ve keşfetme. Kimsenin aşık olduğu falan yok. Bu sadece hormonlar.

"Bu fikri sevdim," diye fısıldıyorum.

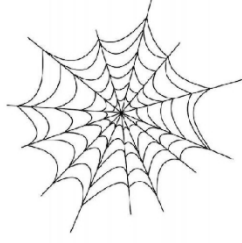
"O zaman bu gece beni yatağında bekleme."

Dönüp gidiyor, koridorda botların yere vuruşları eşliğinde ilerliyor ve ben kemiksiz bir şekilde bankın üzerine yığılıyorum.

Bu gece beni boşaltacak.

O kadar uzun süre nasıl dayanacağım? Hemen odama dönmek istiyorum.

T

Öğleden sonra acı verici bir şekilde yavaş geçiyor. Rahibeler Rhagos'u günün her anında rahatsız ediyor gibi görünüyor. Sürekli biri ya da diğeri ona eşlik ediyor. söylediklerini not eder, sürekli sorular sorar. Bu özel efsane doğru mu? Belara kardeşi Kalos'tan hikâyelerde anlatıldığı kadar nefret ediyor mu? Ölümlüler âlemindeyken Yüce Baba'nın öfkesini hissediyor mu? Ölüler Salonu gerçekten neye benziyor?

Bazı sorularını yanıtlıyor, bazılarını ise görmezden geliyor. Bundan rahatsız olmuş görünmüyorlar, sadece daha fazla soru sormaya ve ona tapınan bakışlar göndermeye devam ediyorlar.

Kendime dikkat etmezsem ben de ona doğru tapınan bakışlar gönderen kadınlardan biri olmaktan korkuyorum. Bu yüzden meşgul oluyorum. Mutfağı ziyaret edip oradaki rahibeyle konuşuyorum -Magra'nın kahini- ve o da bana yolculuk için erzak hazırlamamda yardımcı oluyor. Ona henüz tarihe karar vermediğimizi söylüyorum - her ne kadar mümkün olan en kısa sürede yola çıkacak olsak da - o da sert seyahat kekleri yapıyor ve bir torbaya kurutulmuş et şeritleri koyuyor. Çantayı, yola çıkmaya hazır olduğumuz zamanı beklemesi için kilere geri koyuyor ve ben de daha sonra çalabilmek için aklıma not ediyorum. Yeni temizlenmiş kıyafetlerimi ve botlarımı toparlıyorum ve üzerimdeki gri bornozu genç Belara'nın dar deri korsesi ve yün eteklerinden daha rahat olduğu için saklamaya karar veriyorum. Gittiğimde gecelik olarak kullanabileceğimi ya da kahinlerden biri gibi davranabileceğimi düşünüyorum. Saçımı onlar gibi bir eşarpla sarma alıştırmayı yapıyorum ve mum dolu sunağından Ölüm'ün kolyelerinden birini alıyorum.

Pislik gibi davranıp misafirperverliklerini kötüye kullanıyorum ama anlayış göstereceklerdir. Umarım.

Yemekten sonra bir banyo daha yapıyorum, saçlarım ıslanmasın diye tarakla yukarı çekiyorum. Vücudumu otlu, parfümlü sabunla keseliyorum ve Rhagos'un vücudumu beğenip beğenmediğini merak ediyorum. Küçük göğüslerimi avuçluyorum ve ellerimi kalçalarımda gezdiriyorum. Göğüs bölümüm kısa ve sönük. Umarım beni eksik bulmaz.

Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Beni daha önce çıplak gördü.

Ama bu gece farklı hissediyorum. Bu geceki pazarlık, beni boşaltmasına izin vermem karşılığında gemi almamak. Her iki senaryoda da ben kazanıyorum ve su soğurken küvette çömelirken, tanrıları ve zevki merak ediyorum. Benim için sevişmek, daha doğrusu seks yapmak büyük bir olay. Onun içinse sadece bir kaşıntıyı kaşımak mı?

O zaman bana ne? Duygusal olarak bağlı olduğumu sanmıyorum. Şey... Biraz öyleyim. Ama aşık değilim. Ondan hoşlanıyorum. Onun arkadaşı olmak istiyorum, çünkü bana oldukça yalnız gibi geliyor. İkimizin de başarılı olmasını istiyorum. Espri anlayışını seviyorum. Bana biriymişim gibi davranması hoşuma gidiyor.

Bana dokunduğunda aklımı kaçırmam hoşuma gidiyor.

Tamam. Aşık değilim, ama olabilirim... çarpılıyorum?

Ki bu utanç verici.

Ama birbirimizi karşılıklı olarak kullandığımız sürece, ne zararı var? Çıkar ilişkisi falan. Birçok insan bu tür şeyler yapıyor. Biz de yapabiliriz.

Önemli şey değil. Sadece beni .

Bu düşünceyle kalçalarımı sıkıca sıkıyor, içimin derinliklerindeki sızıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Gök gürültüsü tepemize çarpıyor.

Pencereye bakıp kaşlarımı çatıyorum ama dışarısı aydınlık ve güneşli. Bu çok garip. Belki de sadece garip bir yaz fırtınasıdır. Kim bilir? Bekliyorum ama yine gök gürlemiyor.

Küvette oyalanabildiğim kadar oyalanıyorum ve giyindikten sonra rahibelerin onu odamdan yardım ediyorum. Yeni gri bir cübbe giyiyorum, bu kez belime form veren geniş bir kemeri var ve altımda kısa slipimden başka bir şey yok. Saçlarımı örseydim, buradaki diğer rahibeler gibi görünürdüm. En seksi anım olmadığı kesin.

Ama akşam yemeği için yemek salonuna girdiğimde Rhagos bakışlarını benden ayıramıyor.

Sağ tarafına oturduğumda yüzüm kızardı. Ölüm tanrısı yemek yemese de, yemek zamanı ortaya çıkıyor. Sanırım bunun sebebi rahibelerin

Onu görmek hoşuna gidiyor ve bize iyi davrandıkları için o da uyum sağlıyor. Tüm o karanlık ve korkutucu dış görünüşünün altında, şans verilirse iyi bir adamdır.

Güvecimi yemeye çalışırken bana sıcak bakışlar gönderen hoş bir adam.

Yine de bu gece masada garip bir hava var. İlk başta bunun Rhagos'la aramdaki cinsel gerilimden kaynaklandığını düşünüyorum. Ona her baktığımda kıpkırmızı kesiliyor ve verdiği sözü düşünüyorum. Yemek yerken sanki dünyadaki en büyüleyici şey benmişim gibi beni izliyor ve bazen odada sadece ikimiz varmışız gibi geliyor. Gri terliklerimden birini tekmeleyip ayağımı masanın altında baldırına sürtmek istiyorum, sadece nasıl tepki vereceğini görmek için, ama yeterince cesur değilim. Rhagos'la ilgili düşünceler dikkatimi tamamen dağıtıyor ve bu yüzden bu geceki sohbetin oldukça yapmacık olduğunu fark etmem birkaç dakikamı alıyor. Rahibelerden biri -siyah saçlı ve siyah gözlü bir kız- birkaç kez burnunu çekiyor ve madalyonuna dokunuyor. Bir çekiç. Ağzını bir peçeteyle silmeden önce yahnisinden bir ısırık almayı başarıyor, Rhagos'a doğru bir reverans yapıyor ve sonra odadan kaçıyor.

Diğerleri ona sadece sempatik bir bakış atar.

"Neler oluyor?" Yanımdaki rahibeye fısıldıyorum. "Her şey yolunda mı?" Ayrılacağımızı öğrendiler mi -sinsice- ve bu özel kız üzgün mü? Kıkırdayan sarışın kahine bakıyorum ama o hiçbir şey yokmuş gibi sakın sakın ekmeğini ve yahnisini yiyor. Gizlice kaçacağımızı bilseydi elbette üzülürdü.

Yanımdaki rahibe, ben bir ekmek daha alıp yağlarken bana doğru eğiliyor. "Kitta bugün kendinden geçmiş durumda. Cleaver'ın son Aspect'inden Lord Aron'un bugün erken saatlerde savaşta öldüğünü öğrendi. Burada, fani düzlemdeyken onunla tanışma fırsatı bulamadığı için çok üzgün."

Ruloyu düşürüyorum, zemin altımdan kayıyor. Kulaklarımda kan uğulduyor. "Ne?"

"Lord Aron yeniden yükseldi," diye açıklıyor kısık bir fısıltıyla. "Hissetmedin mi? Daha önceki gök gürültüsünü?"

Aman Tanrım. Ben küvetteyken gürledi. Hiçbir şey . Lord Aron'un ölümünü kutladığını bilmiyordum.

Bu demek oluyor ki... İnanç...

Ekmeği eteklerimin arasından çıkarıp masaya geri koyuyorum ve kusma isteğimle savaşıyorum. ", lütfen." Taburemi masadan uzağa itiyorum.

Rhagos da ayağa kalktı. Bana doğru uzandı ama elini ittim. Düşünmem gerek. Bunu işlemem gerek. İhtiyacım olan...

Siktir olup *gitmem* lazım.

Koridorda koşturuyorum, her yere ve her yere bakıyorum. Saklanmak istiyorum. Nefes almak için kendime birkaç dakika ayırmak. Artık boş olan mutfığa giriyorum ve yerde bir kapı görüyorum. Kök mahzeni. Kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum; içerisi serin, karanlık ve hafif nemli, toprak zeminli. Sıra sıra kurutulmuş etlerin, ketenle sarılmış peynirlerin ve sebze fiçılarının yanına oturuyorum ve kendimi büyük bir soğan sepetinin yanına sıkıştırıyorum.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Ve ağlıyorum.

İnanç öldü. Biz arkadaşız. Çok yakın değil ama arkadaşız. Asansörde sohbet ediyoruz ve bir ya da iki kez bir şeyler içmeye gittik, ama onun programı yoğun ve benimki asla uyuşmuyor, bu yüzden çoğunlukla binanın lobisinde geçerken el sallıyoruz ve eğlenceli bir TV şovu hakkında ara sıra mesaj gönderiyoruz.

Ama o *buradaydı*.

O da bu dünyadaydı, Aos'taydı ve tıpkı benim gibi bir tanrıya hizmet ediyordu.

Ve o öldü. Biri onu *öldürdü*. Onu öldürdüler ve beni de öldürecekler.

Hıçkırarak ağlıyorum, perişan haldeyim. Suçluluk ve hayal kırıklığıyla doluyum ama en çok da korkuyorum. Ölmek istemiyorum. Biri Rhagos'a kızdı diye öldürülmek istemiyorum. Daha da kötüsü, biri Rhagos'un eve dönmek istediğini düşündüğü için öldürülmek istemiyorum. Kendimi çok yetersiz hissediyorum.

Daha da ötesi, kendimi yalnız hissediyorum. İnanılmaz derecede yalnız.

Birinin beni bulamayacağı, saklanabileceğim hiçbir yer yok. Hangi şehre kaçarsak kaçalım, kaç gemiye binersek binelim ya da gece kaç kez kaçarsak kaçalım, her zaman birileri bizim için gelecek.

Sanki ceza tanrıları için değilmiş gibi geliyor. Onlara bağlanacak kadar aptal ölümlüler için. Ve ben o kadar güvenen bir aptalım ki Rhagos'un elini hiç düşünmeden tuttum. Bunun ne anlama geleceği aklıma gelmedi, sadece bunun benim görevim olduğunu düşündüm.

Benim *arayışım*.

Faith de aynı şeyi mi düşünüyordu? Bu yüzden mi öldürüldü? Daha yüksek sesle hıçkırıyorum. Burada olduğunu öğrendiğimde ona ulaşmak için daha çok çabalamalıydım. Olan biten her şeyden o kadar bunaldım ki sanki bir felaketten diğerine savruluyormuşum gibi hissediyorum. Onu bulmayı bir görev haline getirmeliydim.

Yine de öncelik. Adassia'ya gidip güçlerimizi birleştirmek için baskı yapmalıydım. Belki ona yardım edebilirdik.

Bu düşünce karnıma bir yumruk gibi indi.

Mahzenin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Rhagos merdivenlerin tepesinden bana bakıyor. Soluk bir teni ve ışıltılı yeşil gözleri var, saçları başını mükemmel bir şekilde çerçeveleyen siyah bir taç. Ona bakınca uğursuz ve yasaklayıcı görünüyor, yüz hatları keskin ve acımasız, kıyafetleri gölgeler kadar siyah. Ölüm kadar siyah.

Sessizce bana elini uzattı.

Başımı sallıyorum, yanaklarımı silkeliyorum. "Henüz dışarı çıkmıyorum."

Ondan ağır, yorgun bir iç çekiş bekliyorum. Ya da sinirlenmesini. İkisini de yapmıyor. Bunun yerine dar merdivenlerden aşağı iniyor ve burada ikimizin de rahatça oturabileceği kadar yer olmadığı inanılmaz derecede belli oluyor. Kendini yere kadar sıkıştırmayı başarıyor ve sonra diz çöküyor. Rhagos klostrofobik saklanma yerimize şöyle bir bakıyor ve sonra elini tekrar uzatıyor. Sakin. Güven verici. "Burada ikimizin de rahatça oturabileceği kadar yer var. Benimle gelin. Seninle ilgilenmeyeceğim."

Onun varlığı bir şekilde rahatlatıcı. Sorunlarımın çoğunun kaynağı o olsa da, onun yanında kendimi daha iyi hissediyorum. Burnumu çekerek elimi onun elinin içine koyuyorum ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Mahzene geri dönerken elimi sıkıca tutuyor ve sonra beni odama götürüp kapıyı kapatıyor.

"Konuş," diye mırıldandı, yalnız kaldığımızda. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

Yatağın kenarına yığıldım. "Faith öldü." Bir hıçkırıktan daha boğuluyorum, yanaklarımı silkeliyorum. "O buradaydı, bu dünyada. Buraya onu aradığım için geldiğimi biliyor musun? Bu şekilde kapana kısıldım." Taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Ve şimdi o öldü ve ben yapayalnızım ve bu dünyanın beni de canlı canlı yiyeceğinden korkuyorum."

Rhagos yanıma oturdu. Parmaklarının bir dokunuşuyla yüzümü nazikçe kendisine doğru çeviriyor. "Yalnızsın."

Burnumu çektim, çünkü bu sözler çok tanıdık geliyordu. Bunu bana daha önce de söylemişti... ve ben onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Yalan söylediğini bilmiyordum. Görünüşe göre bunca zamandır beni rahatlatmaya çalışıyormuş.

Yeni bir hıçkırıkla kollarımı beline doladım ve ona tutunarak ağlamaya başladım.

Büyük bir eli saçlarıma gidiyor ve beni göğsüne yaslayarak ağlamama izin veriyor. Başımı okşuyor, beni rahatlatmak için yumuşak şeyler mırıldanıyor. Bir sel gibi gözyaşı döküyorum, bir buçuk kova dolusu ve bunun Faith için olduğu kadar kendim için de olduğunu biliyorum. Arkadaşımın bu affetmez, yabancı yerde ölmesi beni mahvediyor... ve sıradaki ben olacağım diye çok korkuyorum.

"Faith yalnızdı," diyor bana nazikçe, saçlarımı ıslak yüzümden geriye doğru okşayarak. "Aron'la tanışmadım ve o onunla ilgilenmezdi."

"Bunu bilemezsin," diye boğuluyorum. "Eğer Vor gibi biriye-"

"Öyle," diyor Rhagos.

Bunu duymak beni biraz daha iyi hissettirdi. "Umarım korkmamıştır. Acı çekmemiştir. Çabuk olmuştur."

"Tüm bunlar değildi."

Kaşlarımı çatarak doğruluyorum. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Açıklaması kolay. Bunu Yalan olarak yapabilirim." Ve sanki kendi iletişim becerilerinden rahatsız olmuş gibi çenesini sıkıyor.

Biraz iç çektim. Onun hayal kırıklığını hissediyorum. Keşke normal bir konuşma yapabilseydik ve sürekli yorum yapmak zorunda kalmasaydık ama bu. En azından nazik ve destekleyici. "Teşekkür ederim," diyorum ve hıçkırıyorum. "Beni neşelendirmeye çalıştığın için."

Rhagos parmaklarını saçlarıma doluyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Daha önce bir ölümünün ağlamasını hep önemsemiştim. Seni mutsuz görmek beni rahatsız etmiyor."

"Evet, benim için de eğlenceli değil." Sertçe burnumu çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve geniş göğsünün yanağıma değmesinin keyfini çıkarıyorum. Ona bu şekilde tutunmak rahatlatıcı. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor... Sanki onun çapası değil de kız arkadaşımıymışım gibi. Yine de farkına varıyorum ki değilim. Ben onun cezalandırma aşamasında görevlendirdiği bir kişiyim. Bir kız arkadaştan çok bir gardiyanım ve bu düşünce iç karartıcı. Ondan uzaklaşıyorum. "Bu dünya boynumda gittikçe sıkılaştıran bir ilmik gibi. İçinden çıkamayacağım bir tuzağa düşeceğimden endişeleniyorum. Burada öleceğim diye."

"Bu o kadar kötü mü olurdu?" diye soruyor, sesi alçak. "Ölüm olduğumu ve seninle ilgileneceğimi bilmek?"

Başımı sallıyorum. "Sen Ölüm'sün diye ben de bunu denemeye hazır değilim. Eğer doğum yapıyor olsaydın, sana aynı şeyi söylerdim."

Gülüyor ve onun eğlence sesi beni biraz daha iyi hissettiriyor. Dik oturuyorum ve yüzüme belli belirsiz bir gülümseme yerleştiriyorum. Eve döndüğümde Faith'in yasını tutacağım. Şimdilik odaklanmalıyım. Hedeflerimden uzaklaşmam. Eve döndüğümde ve dairemde güvende olduğumda hıçkırığa hıçkırığa ağlayan, dağınık bir sürtük olabilirim. Son bir iç çekişle yüzümdeki son gözyaşlarımı da siliyorum. "Ee. Hrit Svala? Oraya gidiyoruz, değil mi? Kocaman ağaçlar ve kuş şehri?"

Rhagos başını sallıyor, çok geniş ağzında hâlâ bir gülümseme hayaleti oynuyor.

"Bu gece gidebilir miyiz?" diye sordum. "Buradan siktir olup gidebilir miyiz?"

Sonra

bu inancı duymak..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Sadece bir yerde çok uzun süre kalmak istemiyorum. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

"Evet. Bu gece," diyor kararlılıkla.

Hayal kırıklığıma iç çekerek bastırıyorum. "Neden bu gece değil? Kıyafetlerim hazır ve gitmeye hazırım. Aşçıyı ziyaret ettim ve bizim için bir torba yemek hazırlattım. Sadece buradan gizlice çıkıp gitmemiz gerekiyor. Artık bu insanların etrafında olmak istemiyorum." Başımı sallıyorum. "Beni öldürmelerini söyleyen bir kehanette bulunmalarından ve sonra karnımdan bıçak çıkarmalarından korkuyorum." Düşünerek ona bakıyorum. "Tabii bizim yüzümüzden kalmak istemiyorsan..."

Bakire gibi kızardım. Bu gece beni boşaltması gerekiyordu, değil mi? Ama bu saatler önceydi, kendimi oynak, azgın ve onun kıyafetlerini yırtmaya hazır hissettiğim zamanlardı. Ama şu anda arkadaşımın ölümünün yasını tutuyorum ve canım en son seks yapmak istiyor.

Tereddütümü görmüş olmalı. Rhagos çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Ben bir canavarım, Max. Bu gece sana dokunacağım. Kalbin bunun içinde."

"Özür dilerim."

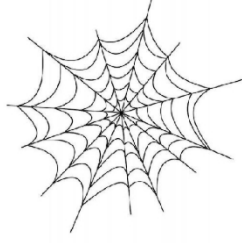
"Neden özür diliyorsun?" Başını sallıyor ve beni tekrar çekiyor. "Bu gece burada kalmayacağız çünkü sen yorgunsun ve uyumaya ihtiyacın var. Bir gün daha kaderlerimizi değiştirecek."

Kulağa çok basit geliyor. "Peki benim bir ipliğim var mı?" Yatağa uzanıp beni kollarının arasına alarak kendine doğru çekerken bile soruyorum. "Kaderin mi?"

"Hepimizin . Şimdi uyu."

Başımı eğip yanağımı omzuna yaslıyorum ve Faith'in kader ipine ne olduğunu merak ediyorum... ve aynı şeyin benimkine de olup olmayacağını.

W

Balsingra'da bir gün daha kalacağım. Uyuyabildiğim kadar uyuyorum ve çok fazla yemek yiyorum. Rahibe Tilarî bizden kaçıyor, diğer rahibeler onun "komünionda" olduğunu fısıldıyor.

Spidae ile birlikte" ve kesintiye uğratılamaz.

Bunun kütüphanedeki büyük albino örümcekle konuştuğu anlamına geldiğinden eminim, ki bu ürpertici, ama bu benim dünyam değil. Belki bu insanlar için normaldir.

Rhagos beni şafaktan kısa bir süre önce uyandırıyor ve giyinip çantalarımızı toplayarak kahinlerin tapınağından gizlice çıkıyoruz. Bir teşekkür notu bırakmak istiyorum, ama hiçbirisi İngilizce okuyamıyor, bu yüzden sadece birkaç günlüğüne bile olsa güvenli bir yere sahip olmanın ne kadar güzel olduğunu anlamalarını umuyorum.

Belki Spidae bunu Rahibe Tilarî'ye söyler ve o da aktarır. Kim bilir?

Şehrin kuzey kapısına yaklaşırken gökten hafif bir yağmur yağmaya başlıyor. Kapılardan geçen iki kukuletalı, pelerinli figüre kimse iki kez bakmıyor. Birkaç arabayı takip ediyoruz ve yarım somun yol ekmeği karşılığında yaşlı bir çiftçi Rhagos'la benim artık boş olan arabasının arkasına oturmamıza izin veriyor.

Yavaş ilerliyor ama Balsingra ile aramıza giren her adımda kendimi daha iyi hissediyorum. İlerliyoruz. Planımızı uyguluyoruz. O makasları almamıza kimse engel olamayacak.

Kimse beni eve gitmekten alıkoyamaz.

Araba bozuk yollarda ağır ağır ilerlerken ve yağmur giysilerimizi ıslatırken Rhagos'un elini tutuyorum. Şikâyet etmiyor, sadece kapüşonumu başımın üzerine çekerek beni havadan koruyor ve ben de listeme bir yemin daha ekliyorum.

Rhagos'un da eve gittiğinden emin olacağım. Şu Rhagos.

Yalan söylüyor olabilir ama o iyi bir adam. Eğer Yüce Peder bunu göremiyorsa, o zaman delidir.

VAGON YOLDA YAVAŞÇA SALLANIYOR, AMA DÖNDÜĞÜNDE

gitmemiz gereken yönün tersine iniyor, şoföre teşekkür ediyor ve yaya olarak devam ediyoruz. Balsingra'dan sonra yağmur bizi takip etmiyor ve akşam için yattığımızda arazi de değişiyor. Bataklıklar ve ağır, puslu hava gitmiş. Buradaki arazi daha yeşil, yol daha az çamurlu ve daha sağlam hale geliyor. Ekin tarlalarını, içinde çiftlik hayvanları olan tarlaları geçiyoruz ve uzakta büyük bir ormana benzeyen bir şey görüyorum. Her şey çok güzel ve yemyeşil, sadece küçük bir sorun var.

Etrafta hiç medeniyet yok.

Elbette birkaç dağınık çiftlik var ama şehir yok ve bu da han olmadığı anlamına geliyor.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum. Bu bölge yoğun nüfuslu olmadığı için, bizi kaçırmaya çalışan kimse yok demektir. Yine de uzun, yorucu bir öğleden sonra yürüyüşünden sonra, bizi bekleyen rahat bir yatak ya da sıcak bir kase çorba ve taze kabuklu ekmek olmadığı için biraz üzgünüm. Balsingra beni şımarttı.

Alacakaranlıkta saman balyalarıyla dolu bir tarla gördük ve Rhagos'a işaret ettim. "Görünüşe göre bu gece burada uyuyacağız."

"Orada mı?" Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Hiç de kötü kokmuyor."

"Dinlenmem gerek," diyorum ona kararlılıkla. "Ve ikimiz de ateş yakmayı bilmediğimiz için, kampımız için kabarık bir saman balyası yeterli olacak. En azından uyuyacak bir yer."

"Devam etmek istiyor musun? Seni taşımayacağım."

Başımı sallıyorum. Rhagos'un ben uyurken beni taşıması düşüncesi tuhaf geliyor. Sanki kendi başının çaresine bakamayan bir çocukmuşum gibi. "Biraz ara vermek bizi öldürmez," diye . Ayrıca, gerçekten işemem gerekiyor ve hiç yorulmayan, uyumak zorunda kalmayan ve yemek yemek zorunda kalmayan bir adamla sonsuz bir yoldayken bedensel işlevlerinizi yerine getirmek için uzaklaşmak zor. "Bu gece samanlara yaslanıp dinleneceğiz ve şafakla birlikte geri döneceğiz."

Anlaşmaya varan ya da varmayan bir yanıt homurdanıyor. Patikadan sapıp tarlanın içinden geçiyoruz, kara hippo woale'lerinin arasından geçiyoruz. Saldırgan değiller ama her çiftlik hayvanı gibi pis kokuyorlar. Her iki yoldan da güvenli bir mesafede uzun bir saman yığını buluyoruz.

İşimi özel olarak hallettikten sonra samanların yanına dönüyor ve üzerine çöküyorum.

Ve hemen irkildim.

Saman, filmlerde gösterildiği gibi yumuşak *değildir*. Sert ve cızırtılı ve üzerine çökmek yatak değil, topraktan bir tepenin üzerine çökmek gibi hissettiriyor. "Bu berbat bir şey," diye mırıldanıyorum doğrulurken. "Samana yaslanıp rahat bir gece geçirmek buraya kadarmış."

"Ne bekliyordun ki?" Rhagos eğlenerek sorar.

"Saman konusunda uzmanmışsın gibi davranma," diye alay ediyorum, gülümsemesine sinirlenerek. "Sanki daha iyi fikirlerin varmış gibi."

Huysuzluğuma kıkırdıyor ve pelerinini çıkarıp samanların bir kısmının üzerine atarak arkasına yaslanıyor. Ellerini başının arkasına koyuyor ve bana eğlenen bir ifadeyle bakıyor. O zaman böyle mi davranacak? Çok rahatmış gibi mi davranacak? Oturduğum yerden kalkıp kalçasının üzerine oturuyorum, çünkü o bunu harika gösteriyor.

Rhagos daha sert gülüyor, kollarını belime doluyor. "Korkusuzsun, değil mi?"

"Birbirimize yapışıp kaldık," diyorum hafifçe. "Seni kendi avantajıma kullanabilirim."

Sırıttıyor ve yorgunluğumun bir kısmı onun gülümsemesiyle hafifliyor. Tanrım, ama gülümsediğinde çok yakışıklı oluyor. Gülümsediğinde karanlık, yasaklayıcı bir ölüm tanrısı gibi görünmüyor. O kocaman ağzı yukarı kıvrıldığında genç ve çocuksu görünüyor.

Ondan bir kakhaha daha koparmak için kalçasının üzerinde küçük bir kıpırdanma .

İfadesi sakinleşiyor ve bakışlarındaki yoğunluk geri dönüyor, vücudum onun yakınlığının farkındalığıyla kızarıyor... ve onun bacaklarından birinin üzerine tünediğim gerçeğiyle. Su tulumunu çıkarıp ondan bir yudum alıyorum, sonra yıldızlar tepemde belirip gece gökyüzü dönüşürken kurutulmuş yiyeceklerden biraz yiyorum. Bu dünyanın büyük kırmızı ayı bir şeritten başka bir şey değil ve kanlı bir tırnak gibi gökyüzünde sürünüyor. Yıldızlar tepede pırıl pırıl, rengarenk takımyıldızları gökyüzünü bir battaniye gibi kaplıyor ve şehirde gördüğüm yıldızlardan çok daha etkileyici. Neredeyse görebileceğim kadar parlak ve bir an için devam etmeli miyiz diye düşünüyorum. Gece boyunca yürüyelim ki Tall Trees'e -ya da adı her neyse- bir an önce varabilelim.

"Hiç sessiz değilsin," diye mırıldanıyor Rhagos ben gökyüzüne bakarken.

"Sadece düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Doğruca Chandrilhar'a ve canavar topraklarına gitmek yerine buraya giderek yanlış bir karar verdiğimizden endişeleniyorum. Zaman kaybediyoruz ve bu tanrıçanın bize dev bir kuş ya da oraya ulaşmanın başka bir yolunu vereceğini umuyoruz. Ya bu yanlış bir hamleyse? Ya doğrudan oraya gitmemiz gerekiyorsa ve oraya ondan önce varamadıysak, bu çok mu kötü? Ya makasın peşinden gitmiyorsa? Ya Rahibe Tiları öyle düşünmemizi istediği için her şeyi yanlış yorumluyorsak?"

Omuz silkiyor. "Bir karar verilmemeli. Biri diğeri kadar iyi değil."

Kuru meyveden son bir ısırık alarak onu dürtüyorum. "Pek yardımcı olmuyorsun." "Ve sen paniklemiyorsun."

Olabilirim. Sadece birazcık. "Sadece bunu mahvetmek istemiyorum."

"Yapacaksın." Rhagos hafifçe doğrulup beni kucağına oturtuyor. Beni kendine doğru çekerken sert kalçalarının esnemesinin farkındayım ve sonra onu sadece bir bank olarak kullanmak yerine kollarına sarılıyorum. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve bana ciddiyetle bakıyor. "Yanlış karar vermeyebilirsin ama en azından denemiyorsun. Bu çoğu kişinin yaptığından daha fazla değil."

Bunu deşifre ettim ve başımı salladım. "Sadece... ikimizin de kazanması önemli, anlıyor musun? Eve gitmek istiyorum ama bu seni anlamına gelecektse olmaz." Endişeyle dudakımı . "Seni tehlikeye atacaksa bu makasları almaya gitmek istemiyorum."

Faith'in ölümü, içinde bulunduğumuz tehlikenin son derece farkında olmamı sağladı. Sırf bir tanrıyla ya da onun bir görünüşüyle uğraşıyorum diye -Bu onun her şeyden güvende olduğu anlamına gelmez. Rhagos da en az benim kadar kazanmak istiyor, sırtı ne derse desin. Eğer yaşamak istemeseydi, düşmanlarımızdan bir adım önde olmak için bu kadar çok savaşmazdı. Gemimiz battıktan hemen sonra beni günlerce sularda tutmazdı. Batmama ve boğulmama izin verebilirdi.

Onun yerine, beni güvende tuttu.

Ben de bunu düşünüyorum. Düşünecek çok şeyim var gibi görünüyor ama şu anda bunları dile getirmek biraz fazla gibi geliyor. Ona sahte bir gülümseme veriyorum ve konuyu umarım daha hafif şeylere geri getiriyorum. "Peki hiç dev bir kuşa bindin mi? Tehlikeli mi?"

Omuz silkiyor. "Hatırlamıyor muyum? Beklenti sayesinde anılarımda hiç boşluk yok."

Ona alay ettiğimi saklamaya çalışarak ciddi bir bakış atıyorum. "Bu yüzden mi nasıl yıkanacağını bilmiyorsun?"

"Bunu benim için yapacak güzel bir çapam varken neden yapayım ki?" Bana hınzırca sırtıyor ve kalçamı okşuyor.

Homurdanıyorum. Onu kesinlikle yıkamadım ve yıkamak gibi bir planım da yok. "İyi denemeydi."

Eli kalçamdan kalkıp sırtımda aşağı yukarı kayıyor ve ne kadar yakın olduğumuzun farkındalığıyla ürpermeme neden oluyor. "İstersen seni yıkayabilirim?"

"Sadece beni çıplak görmek istiyorsun."

"Ve ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmeyeceğim," diye kabul ediyor ve birden artık şaka yapmadığımızı fark ediyorum. Etrafımdaki tutuşu hafifçe sıkılaşıırken ve beni daha yakına çekerken yüzünde saf bir yoğunluk ifadesi var.

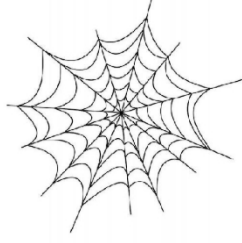
"Bu banyo yapmak değil," diye fısıldıyorum, yeşil bakışlarındaki ihtiyaçla hipnotize olmuş bir halde. Tüm yorgunluğum gidiyor, yerini karnımda alçak, heyecanlı bir heyecan alıyor.

"Sonunda seni yıkamayacağım," diye , yanım geniş göğsüne yaslanırken bile. "Eninde sonunda."

"Daha önce benimle ne yapardın?" Köpekbalığı tarafından yutulmak üzere olan bir balık gibi büyülenmiş bir haldeyim. Seksi, seksi bir köpekbalığı.

"Bu değil." Saçlarımdan bir avuç tutup başımı geriye doğru çekiyor ve ağzı boynuma gittiğinde nefesim kesiliyor.

I

Rhagos'u öpmeyi seviyorum ve paylaştığımız birkaç öpücüğün de bağımlısı oldum. Ama onun ağzının boynumda olması, tenimin tadına bakması? Bu beni farklı bir seviyeye getiriyor.

Tamamen. Dudaklarını boğazımda gezdiriyor, ağzını ve dilini bastırarak ve ara sıra dişlerini sıyrarak beni tekrar tekrar öpüyor. Boğazımın tadına bakıyor, kulağıma kadar ısıyor ve sonra beni titreten başka bir sıcak öpücükle onu sahipleniyor. Ağzı çeneme doğru ilerlerken nefes nefese kalıyorum ve sonra tekrar boğazıma doğru yalıyor ve tenimi o kadar sert emiyor ki sanki dağlanıyormuşum gibi hissediyorum.

Boynumdaki başka bir noktayı sertçe emerken nefes nefese ona yapışıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, nefesi tenimde alçak ve boğucu. "Ya da Durmalı mıyım?"

"Hayır," diyorum, kalın siyah saçlarına uzanabilmek için hafifçe dönüyorum. Parmaklarımı içine ona tutunuyorum. "Durma."

İnliyor ve boynumu tekrar öpüyor, ben de kendimi kaybetmiş bir şekilde ona yaslanıyorum. Tüm bunlar olurken nasıl olduysa kalçasına oturmuş, yanımı ona dayamış durumdan, sırtımı göğsüne dayamış, kalçalarımı onunkilerin üzerine bastırır hale gelmiştim. Hangi noktada altımda sertleştiğinden emin değilim, ama şimdi tek hissedebildiğim onun büyüklüğü, arka tarafıma doğru itilmesi. Büyüklüğü ve sıcaklığıyla talepkâr hissettiriyor, ama sonra Rhagos beni nazıkçe geriye doğru çekiyor ve boğazımı tekrar talep ediyor ve nasıl hissettirdiği dışında her şeyi unutuyorum.

Tenimde gezinen ağzının dışında bir dünya yok. Bana verdiği her aşk ısırığına, dişlerinin etime sürtünmesine, dilinin ürpertici bir okşayışla tenimde gezinmesine tamamen odaklanmış durumdayım. Kulak mememi dudaklarının arasına alıyor ve ben kulakların bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim.

Bu ana kadar seksiydim. O emerken, vücuduna karşı kıvranmak ve ona bu küçük dokunuştan ne kadar hoşlandığımı göstermek istiyorum.

Nefes nefese kalıyorum, her tarafına sürünmek istiyorum ve beni öpmeye devam edebilmesi için aynı yerde kalmak arasında kalıyorum. Boynum çökmüş hissediyor, amım ıslanmış hissediyor ve ağzım hiç ilgi görmediği için kıskanıyor.

"Max." Rhagos'un dilindeki ismim vücudumu ürpertiyor. Bu sese bayılıyorum ve parmaklarımı kalın, siyah saçlarına dolayarak ona yapışıyorum. İri ellerinden biri karnımın üzerinde kayıyor ve sonra uzanıp göğsümü avuçluyor, gri giysi katmanlarının arasından hatasız bir şekilde meme ucumu buluyor.

Zevk içimde patlıyor.

Boğazımı öperken bile meme ucumla oynayıp tepesiyle dalga geçerken inleyerek eline doğru eğiliyorum. Dudakları ve dilinin fiskeleri arasında yumuşak kelimeler mırıldanıyor ama vücuduma yaptıklarından ne dediğini anlayamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda.

"Sessiz ol," diye fısıldıyor boğazıma doğru. "Sessiz ol, yoksa bir çiftçi gelip bizi keşfedecek."

Küçük göğsümü avuçlarken bir sonraki iniltimi ısıyorum, nefesim dişlerimin arasında tıslıyor. Bana dokunduğu her yer çok sıcak, ama yine de dokunduğunda o heyecan verici, lezzetli karanlık ipucu var, sadece dokunduğumuzda var olan o nane kenarı. Sanırım bu aramızdaki bağın bir kanıtı ve bende bornozumun boynunu yırtıp açma isteği uyandırıyor, böylece elini bornozumun ön kısmına sokup bana dokunabilir, çıplak tenime çıplak tenime.

"Sana dokunmaya devam edeyim mi?" Dili köprücük kemiğime değiyor. "Seni boşaltayım mı?"

Nefes nefese bir cevap veriyorum. Bu bir evet olabilir. Bir 'ohgodyes' olabilir." Yine de içimde dehşet yok. Bu adamdan korkmuyorum. Ben sadece onun sağlayabileceği zevki istiyorum. O ölüm tanrısı ya da tanrıların bir görünümü değil, o Rhagos ve benim sevgilim.

Ya da olacak. Bunu kendi adımı bildiğim kadar biliyorum. Yüzeyi gözden geçirdikten sonra durmak için çok uzaktayız. Onun dokunuşuna bağımlıyım. Ona her yerde dokunana, her yerde tadına bakana kadar duramayacağım ve onun da bana aynısını yapmasını istiyorum.

Alçak sesle kıkırdayıp karnıma bir kez daha sıcaklık gönderirken ve sonra iki eliyle göğüslerimi avuçlarken düşüncelerim karmakarışık.

Boğazımda boğuk bir ses çıkarıyorum. Muhtemelen seksi bir ses değil ama önemli değil. Kendimi kaybettim. Ellerimi onunkilerin üzerinde kavuşturuyorum.

Boynumu istediği kadar öpebilsin diye geriye atıyor ve parmaklarını iki meme ucumun üzerinde birlikte gezdirdiğinde, yemin ederim daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. İçgüdüsel olarak kalçalarımı sallıyorum, boynumla sevişirken ve adımı fısıldarken ağrıyan uzunluğuna karşı geri itiyorum.

Meme uçlarımla oynarken onları ağrıyan noktalar gibi hissediyorum ve sonra eli aşağıya, elbisemin geniş kumaş kemerine kayıyor ve ben cesaretle inliyorum. Eteklerimi yukarı kaldırıp elleriyle ne yaptığını görmek istiyorum. Bana her yerimden dokunmasını istiyorum.

Ağzı kulağıma yaklaşıyor ve kulağımın kabuğunu son bir kez ısırırdıktan sonra fısıldıyor. "Benim için arkana dön."

Tüylerim diken diken oldu. Bu talep şimdiye kadar duyduğum en seksi şey ve yerine getirmek için can atıyorum. Bir geyik yavrusu gibi titreyerek ve kararsız bir şekilde ayağa kalkmayı başarıyorum. Rhagos hemen elimden tutup beni tekrar yanına çekiyor ama bu sefer yüz yüze geliyoruz ve beni kucağına çekerken eteklerim yukarı kalkıyor ve onun üzerine çıkıyorum.

Eğilirken bakışları yoğun, boynuma yaptığı bakımlardan dolayı ağzı koyu pembe. "Bunu yaparken sana bakmak istemiyorum," diye mırıldanıyor ve bu beni daha da fazla arzuyla dolduruyor. Uzun bir süre beni izliyor, gözleri kapüşonlu ve çok seksi ve ben başka bir öpücük beklerken neredeyse inliyorum. Tamamen bir ihtiyaç varlığıym, bana verdiği eziyetten hoşlanıyorum. "Tatlı Max," diyor o kısık, boğuk sesiyle. "Dokun bana."

Neredeyse titriyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bir an ona bakıyorum ve şaşkınlıkla gözlerinde yoğun bir özlem parıltısı görüyorum. Bir nefesle bir sonraki nefes arasında kayboldu ama ben gördüm. Bu bir özlem ve o kadar çığ ve derin ki onun için üzülmemen neden oluyor. Ona hiç kimse dokunmadı mı? Hiç dokunmak istemedi mi? Birden kendimi bir kullanıcı gibi hissettim, sanki her şeyi alıp karşılığında hiçbir şey vermiyormuşum gibi... ve daha iyisini yapmak istiyorum. Onu da iyi hissettirmek istiyorum.

İki elimi yavaşça yüzüne koyup garip, tuhaf yakışıklı yüz hatlarını kavriyorum. Büyük, çok güçlü burnuna, kocaman ağzına ve inanılmaz kalın kirpikli gözlerine bakıyorum. Ona bakmayı seviyorum. Parmaklarım hafifçe teninin üzerinde kayıyor, o kadar solgun ki, yüz hatlarını ezberliyorum. Şu anda nasıl görüldüğünü sonsuza dek hatırlamak istiyorum, böylece eve gittiğimde bunu yanımda taşıyabilirim.

Bu düşünce karnımda bir korku çekirdeğinin filizlenmesine neden oluyor. Kısa bir an için eve gitmek istemiyorum. Sadece burada, Rhagos'la kalmak istiyorum.

Ve ne, öldürölmek mi? diye soruyor beynim. Temizlemek için kafamı sallıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesine sert bir nota giriyor. Kırılğanlık bir anlığına tekrar parlıyor ve yerini çok daha sert bir ifadeye bırakıyor. "Gördüğün şeyden hoşlanmıyor musun?"

Ona bakmaktan hoşlanmadığımı sanıyor. Bir an için bile olsa böyle hissetmesini istemiyorum. Yumuşak, serin tenini okşuyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. "Gördüğüm şey hoşuma gidiyor. Çok fazla."

Rhagos inliyor ve sonra kolları etrafımda sıkılıyor ve beni bir kez daha kendine doğru çekiyor, ağızlarımız birbirine çarpıyor. Bu öpücük çılgınca, açlık, ihtiyaç ve o kadar çok özlemle dolu ki onu yutmaya çalışırken bile nefes nefese kalıyorum. Hiç kimseyi şu anda onu istediğim kadar istememiştim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Alt dudacağımı ısıyor, bir anlık acı verecek kadar sert, ama bu beni kapatmak yerine daha fazla şehvetle dolduruyor. "Seni memnun etmek mi? Etmeyeceğim."

Sonra ayağa kalkıyor ve bedenlerimiz birbirine dolanıyor. Bir sonraki an, onun pelerininin üzerindeyim, sırtım samanın bize verdiği sert yüzeye dayanıyor ve Rhagos üzerimde beliriyor, tüm karanlık, görkemli tanrı.

Gözlüklerim geriye doğru fırlıyor ve onları bir kenara atıyorum.

"Bana benim olduğunu söyle," diye hırlıyor bana, kalçamı kavrayıp bacağımı kalçasının etrafında sürüklerken bile. "*Söyle bana.*"

"Seninim," diye sızlanıyorum. "Ben seninim, Rhagos."

Adımın dudaklarında çıkardığı sestten hoşlandığı çok açık. Gururlu yüz hatlarında yeni ve aç bir şeyler beliriyor ve sonra eteklerimi yukarı iterek bacaklarımı ortaya çıkarıyor. "Adımı tekrar söyle."

"Rhagos." Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle söylüyorum, sonra tekrar tekrar söylüyorum. "Rhagos. Rhagos. Benim Rhagos'um."

İnliyor, titriyor ve sonra üzerimdeki çok uzun külotu kapıyor. Rhagos külotu vücudumdan sıyrıp , narin kumaşı yırtıyor ve parçaları bir kenara fırlatıyor. Bakışları aç bir şekilde kalçalarımın tepesine bakıyor.

Kendimi örtme dürtüsüyle savaşıyorum. Aptalca davranıyorum ama bu tür bir durumda hiç bu kadar açıkta kalmamıştım. Daha önceki tüm romantik beceriksizliklerim kıyafet üzerineydi ve hiçbirisi buna benzemiyordu. Rhagos'un yoğunluğu tarafından yutuluyormuşum gibi hissediyorum ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. Hiçbir şeyi şu anda bana dokunmasını istediğim kadar çok istememiştim.

İri bir eli kalçamın üst avuçluyor ve dizimden kalçama kadar bacağımın üzerinde geziniyor. Dokunduğunda ürperiyorum, çünkü başparmağı iç uyluğumu zar zor sıyrıyor. Bu iyi bir dokunuş ama yine de beni bir okşamadan çok daha fazlasına aç bırakıyor. Titrediğimde bana bakıyor ve anlamlı ağzını çapkın bir sırıtış kaplıyor. "Adımı tekrar söyle."

"Rhago-oh!"

Ben daha adını söylemeyi bitiremeden, iri bedenini kalçalarımın arasına indiriyor. Omuzları bacaklarıma baskı yapıyor, sonra birden dizlerimi omuzlarına alıyor ve yüzü sıcaktan zonkladığım yerden birkaç santim uzakta. Ne söylemem gerektiğini unutmama neden oluyor ve bana tekrar bakıp uyluğumun iç kısmını rahatça ısırdığında, onun adı olabilecek başka bir boğuk nefes veriyorum.

Tanrım, çok güzel.

Bu sadece onun muhteşem, tuhaf özelliklerinin bir şekilde birbirine bu kadar iyi uymasından kaynaklanmıyor. Onun bir tanrı olması ve bu yüzden dünyanın geri kalanından çok *daha fazlası* olması da değil. Bana bakış şekli, şefkatli ama ama aynı zamanda saygılı. Sanki ben onun gördüğü en iyi şeyim ve bunu bildiğimden emin olmak istiyor.

Ağzı tekrar kalçamın iç kısmına sıcak bir şekilde bastırıyor ve sonra, tıpkı boğazımı kemirdiği gibi, öpüyor, yalıyor ve emerek bacağımdan yukarı doğru ilerliyor. Yavaşça amıma doğru ilerlerken titriyorum ve dokunuşunun beni nasıl etkilediğini biliyor. Tenimi yalarken yukarı bakıyor, gözleri sabırlı olduğum sürece daha fazlasını ve daha fazlasını vaat ediyor. Bu yüzden beklemek için elimden geleni yapıyorum, dilinin her hareketi, ağzının her baskısı beni ağrıyan ihtiyaçtan çıldırtıyor olsa da.

Sonra, kalçalarımın birleştiği yere yaklaştığında, büyük bir eliyle karşı bacağımı avuçluyor, amımı çerçeveleyiyor - yüzü bir bacağın üzerinde, eli diğerinin üzerinde.

"Max," diye mırıldanıyor ve sonra elini hareket ettirerek başparmağını ateşimin dikiş yerinde gezdiriyor.

Yüksek sesle inliyorum. Sadece o küçük dokunuş bile o kadar iyi hissettiriyor ki kendiliğinden yanmak istiyorum. Teni kıvrımlarımın üzerinde o kadar yumuşak bir şekilde kayıyor ki, tamamen ıslandığımı biliyorum ve göbeğim kesinlikle hiçbir şeye sıkılmıyor, derinlerde bir ağrı bırakıyor.

"Durmamı istiyorsan söyle," diye emrediyor, amımı tekrar okşarken bile. "Çünkü bundan sonra seni tatmayacağım."

Tanrım, beni öldürüyor. Nefes nefese kıpırdanıyorum. "Lütfen," diyorum tekrar. "Tanrım, lütfen."

Boğazından alçak sesle gürlüyor, muhtaçlığımdan memnun ve sonra ağzı amımın üzerinde geziniyor.

Nefesim kesiliyor, başım pelerinin üzerine düşüyor ve ellerim samanları sıkıyor.

"Bana seni tekrar tatmamı söyle," diye mırıldanıyor, nefesi tenimde sıcak. "Bu tatlı amcığını bir kez daha uzun uzun yalamamı söyle. Seni yalamaya devam etmemi istediğini söyle çünkü bu şimdiye kadar tattığım en güzel şey."

Sözlerinin arasında inliyorum. İlk başta bu kadar zorlayıcı olmasının biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum ama sonra fark ediyorum ki... şu anda bana yalan söylemek istemiyor. Bana zevkimden nefret ettiğini ya da buna benzer bir şey söylemek zorunda kalmamak için her şeyi emir olarak ifade ediyor. Geçmişte yalanlarının beni nasıl hissettirdiğini biliyor ve bu yüzden dikkatli davranıyor.

Çok düşünceli ve onu daha da çok arzulamama neden oluyor. "Tekrar tat beni," diye cevap veriyorum, böylece devam edecek. "Tekrar tekrar tadıma bak. *Yala beni.*"

İnliyor ve sonra tam istediğim gibi yapıyor - beni yalıyor, sert ve derin, dili kıvrımlarımı ayırıyor ve amımın her santimini kayganlaştırıyor. Sessiz olmayı tamamen unutuyorum ve ellerim saçlarına gidiyor.

"Bana tutun," diye homurdanıyor.

Emiyorum. Kıvrımlarımı ayrı tutup klitorisimi açık havaya çıkarırken parmaklarımı kalın, siyah saç dalgalarına gömüyorum ve sonra emiyorum.

Aman Tanrım.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Sıkışıyorum, vücudum geriliyor ve boğazımın arkasından kutsal olmayan bir ses çıkarıyorum. Bu çok iyi. Aniden açgözlü oldu, ağzı boğazımı yuttuğu gibi aynı yoğunlukta üzerimdeydi. Her yerde, dudakları yalıyor ve tadına bakıyor, klitorisimi emmek için duraklıyor ve sonra sanki bana doyamıyormuş gibi göbeğimin girişine kadar yalıyor.

Ağızına doğru itiyorum, nefes nefese ve inleyerek ve dünya onun dokunuşunun, ağzının, öpücüğünün ötesinde var olmayı bırakıyor. Dili. Aman Tanrım, dili. Klitorisimin alt tarafına vurarak kalçalarımın sarsılmasını sağlıyor ve sonra büyük bir parmağın sıcak baskısını göbeğimde hissediyorum. Önce bir, sonra iki parmağıyla içime giriyor ve sonra ağzı sürekli klitorisimin üzerinde, nazik vuruşlarla beni çalıştırıyor.

Başını kaldırıyor ve ben itiraz ediyorum.

"Bana bak."

Sesi hırıltılı, sert. Tamamen erotik.
İnliyorum.

"Seni boşaltırken bana bak, Max."

Bu şimdiye kadarki en zor şey, dinlenmeden tam bir gün boyunca bataklıklarda ilerlemekten daha zor. Nefesimi tutup ona bakarken başımı kaldırmaya zorluyorum, dirseklerime dayanıyorum, yüzü kalçalarımın arasında, ağzı tekrar klitorisime iniyor. Parmaklarını bir kez daha içime sokarak bacaklarımın titremesine neden oluyor ve gözlerimiz buluştuğunda klitorisimi tekrar sertçe emiyor.

Anında boşalıyorum, orgazm öylesine beyaz bir şiddetle içimde parlıyor ki vücudum doruk noktamın gücüyle dolup taşıyor. Tamamen kaskatı kesiliyorum ve sonra tekrar samanların üzerine yığılıyorum, nefessiz kalıyorum ve pelerinini sıırılsıklam etmiş olmama rağmen hala beni yaladığının belli belirsiz

-Ve onun yüzünü, benim serbest bırakmamla.

Utanarak saçlarını çekiştiriyorum, durmasını sağlamaya çalışıyorum. Uzun bir süre başını kaldırmıyor ama sonunda kaldırdığında ve parmakları bedenimden kaydıığında, öyle bir memnuniyet ifadesi var ki sinirlerimin yeniden farkındalıkla çırpınmasına neden oluyor. Kızarmış ağzındaki müstehcen ıslaklığa bakmaktan kendimi alamıyorum, bunun dudaklarındaki benim tadım olduğunu biliyorum.

"Rhagos," diye fısıldıyorum, parmaklarımı elmacık kemiklerinde gezdirerek.
"Teşekkür ederim."

Başını çevirip yanağını avucuma bastırıyor. "Bana bunun senin için iyi olduğunu söyle."

Boğazımda bir düğümle başımı sallıyorum. "Hiç bu kadar harika bir şey hissetmemiştim."

Yüzünde bir zevk parıltısı belirliyor ve sonra karnımın alt kısmına son bir öpücük konduruyor, ardından eteklerimi titreyen bacaklarımın üzerinden dikkatlice çekip indiriyor ve bir kez daha yanıma uzanmadan önce düzeltiyor.

Hemen dönüp başımı göğsüne koyuyorum, bir kolum beline dolanıyor. Kemiksiz ve bitkinim ama aynı zamanda kendimi son derece muhtaç hissediyorum. Sarılmak, rahatlatılmak ve okşanmak istiyorum, çünkü bedenim olmasa bile beynim hala kontrolden çıkmış durumda.

Rhagos bir an tereddüt ediyor, sonra bana sıkıca sarılıyor ve kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum. Parmakları sırtımda küçük daireler çiziyor ve ben onu izlerken o da yıldızlara bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Soruyorum, çünkü sadece onun sesini duymak istiyorum.

İri bedeni altımda biraz kıpırdıyor ve omuz silktiğini fark ediyorum. "Burada, ölümlüler diyarında olmak bir ceza gibi geliyor." Bir elini kaldırdı

ve tembelce parmaklarını çaprazlar.

Buna gülümsedim. "Belki de eve döndüğünde o kadar kötü biri değildin, o yüzden bu o kadar da büyük bir ceza değil?"

"Fena değildim," diyor. Bir süre öyle kalmasına izin veriyor ve sonra devam ediyor. "Ama 'kötü' tam olarak nedir? Tembel ya da bencil değildim. Zalimdim." Bir an duraksıyor. "Çoğunlukla. Tanrı olmak... karmaşık bir şey değil."

Hayal edebiliyorum.

"Yine de Riecki burada, ölümlüler aleminde değil. O sıkıcı ve iyi biri değil. Neden aynı cezayı çekiyoruz?"

Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. Her yeri sertleşmiş, kolu güçle gerilmiş ve ben tenine dokundukça kolunun kolu yukarı kayıyor. Kolundaki dövmeği görüyorum ve aklıma sırtındaki dövme geliyor. "Belki de mesele iyi ya da kötü olmak değil, işini yapılması gerektiği gibi yapmaktır."

"İşimi önemsiyorum," diyor soğuk bir sesle.

"Belki de sorun budur." Ruh halinin bozulduğunu hissedebildiğim için konuyu değiştiriyorum çünkü bu anı mahvetmek istemiyorum. Parmaklarımı kolundaki dövmenin üzerinde gezdiriyorum. "Hafızanın zayıf olduğunu söylemiştin... Bunun ne yazdığını hatırlıyor musun?"

"Evet. Belki bir uyarı daha." Altımda tekrar omuz silkiyor. "Önemli."

"Riecki bilgi tanrıçası, değil mi? Belki o bilir. Sorabiliriz."

geriliyor. "Ona bunu sormayacaksın, Max."

Emrine itiraz etmek dilimin ucuna geliyor ama sonra sırtındaki dövmeği ve dövmenin "Lütfen Max'e suikast düzenle" dediğini hatırlıyorum. Muhtemelen haklıydı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Riecki'nin kendisi olmayacağını unutma. O benim kadar parçalanmış olmayacak."

Ona bakıyorum. "Parçalandın mı o zaman? Daha az mı hissediyorsun? Sanki eksik parçalar varmış gibi?"

O fevkalade yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Eğer varsa, onlar benim özlediğim parçalar. Belki de bunun amacı bu değildir."

Ona zevkine ya da tembelliğine güvenmek zorunda olmayan biri olabileceğini göstermek için mi? Diğer şeyler olmadan da iyi bir Ölüm olabileceğini? Bana iyi bir adam gibi görünüyor, ama Hedonizm Rhagos'un nasıl olduğunu merak ediyorum. Apati Rhagos'un ve Kibir Rhagos'un nasıl olduğunu merak ediyorum.

Açgözlüyüm çünkü en iyisinin bu olduğundan şüphelensem de hepsini bilmek istiyorum. Öyle olmak zorunda. Bundan daha mükemmel bir Rhagos hayal edemiyorum... sinir bozucu yalanları saymazsak. "Ölüm tanrıcılığı konusunda tavsiye istersen, ben bunun için buradayım, değil mi? Ölümlü bir bakış açısı sağlamak için?"

Homurdanıyor.

Onu dürtüyorum. Sertçe. "Ben ciddiym. Bahse girerim bu yüzden burada, Beklenti'desiniz. Hepiniz ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttunuz."

Bana bakıyor, gözleri meraklı. "Ben her zaman ölümlüydüm."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Hiç mi? Ama düşündüm ki..." Kaşlarımı çatıyor, Tidewater Limanı'ndaki bilginlerin bana günlerce anlattığı efsaneleri hatırlamaya çalışıyorum. Çok fazla bilgi vardı ama tanrıların bir zamanlar ölümlü oldukları ve Yüce Baba tarafından konumlarına yükseltildikleri hakkında bir şeyler hatırlıyorum. Belki de yanılıyordum.

"Ben Yüce Baba tarafından yaratılmadım," diyor bana. "Ne ben ne de kardeşim Kalos." Bir dakika düşünüyor. "Aron bir zamanlar ölümlü değildi. Riekkı ve Belara da öyle. Vor da değildi."

Vor'u düşününce burnumu kıvrıştırıyorum. "O zaman belki de olmaman iyi bir şeydir. Vor'un büyük bir hayranı değilim."

Kıkırdıyor ve kolları bana daha sıkı sarılıyor.

"Bana kardeşinden bahseder misin?" diye sordum. Birkaç kez Kalos'tan bahsetti ama onun hakkında tek bildiğim hastalık ve çürüme tanrısı olduğu. Kulağa eğlenceli bir iş gibi gelmiyor, ama yine de ölüm kâğıt üzerinde kulağa oldukça korkunç geliyor ve Rhagos hiç de korkunç değil.

"Kalos... karmaşık bir yer."

Bunu sindiriyorum ve sonra kardeşinin hiç de karmaşık olmadığını söylediğini fark ediyorum. "Öyle mi?"

"Onun en sevdiği şeyler yıkım ve kaos değildir. İlerlemek için ölümlüleri ya da diğer tanrıları kullanmaktan hoşlanmaz. Deliliği sevmez." Bir dakika düşünür. "Muhtemelen bu Beklenti'yi de sevmiyordur."

Ugh. "Kulağa tam bir pislik gibi geliyor."

Rhagos kıkırdar. "Öyle değil."

"Geçmişte onunla çalıştınız mı?" İç çekiyor.

"Yeterince sık değil."

Çok sık. Kardeşinin de kullanıcı olduğunu söyledi.

Karnını okşuyorum, sesindeki hüznü notadan nefret ediyorum. "Eğer onunla karşılaşsak, bizi itip izin vermeyeceğim." Cesur sözler, ama o yoğun

orgazm, oldukça ukala ve kendimden emin hissediyorum.

Rhagos kolumu okşuyor, beni sıkıca tutuyor. "Öyle mi? Savunmaya ihtiyacım olmasa bile beni kardeşimden mi koruyacaksın?"

"Elbette. Biri arkanı kollamalı." Dalgınca düz karnını okşuyorum. "Her zaman arkanda olacağım. Biz bir takımız."

"Değiliz," diyor, sesi düşünceli.

Acaba bunu ona daha önce söyleyen oldu mu? Kalbim sıkışıyor ve yalnız ölüm tanrım için üzülüyorum. Belki de buraya boktan bir iş yaptığı için gönderilmemiştir. Belki de buraya bir arkadaşı olsun diye gönderilmiştir. Bu kalbimi acıtıyor.

İkimizin de eve dönebileceğinden emin olana kadar gitmeyeceğim, tekrar söz veriyorum. Onunla yatmayacağım... çünkü herkes yatıyor gibi görünüyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. "Bana güvenebilirsin," diye söz veriyorum ve yere bakıyorum.

Cübbesinin ön tarafında büyük bir çıkıntı var.

Görünce ağzım kuruyor. Bu şaşırtıcı olmamalı. Tabii ki tahrik oldu. Az önce samanlıkta oynadık ve beni boşalttı. Sertleşmiş olması mantıklı, ama mantıklı olmayan şey konuda hiçbir şey yapmamış olması. Ona dokunmamı istemedi. Onu memnun etmemi istemedi. Her şey benimle ilgiliydi. Bu tembel, bencil bir tanrının nasıl olması gerektiğinin tam tersi değil mi?

Kendimi iyi hissettiğim için -ve o kadar çekici olduğu için- uzanıp giysilerinin arasından sert uzunluğunu okşuyorum.

Nefesi dişlerinin arasından tıslıyor. Elimi tutuyor ve çekiyor.

Şaşıarak doğruldum ve ona baktım. "Sana dokunmamı istemiyor musun?"

Rhagos tereddüt ediyor, gözlerindeki ifade donuklaşıyor. Yine de yüz hatlarında temkinli bir gerginlik var. "Ben... bunu istemeni istemiyorum. Her şeyi bana borçlusun."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sana dokunmuyorum çünkü sana borçluyum. Sana dokunuyorum çünkü bunu istiyorum."

Hiç kimse bu adama sırf o da okşanmayı hak ettiği için dokunmadı mı? Lanet kalbimi kırıyor.

Bana öyle uzun bir süre kaşlarını çatarak bakıyor ki, bana tam olarak inanmadığını söyleyebilirim. Hiç kimse bir şey istemeden ona yaklaşmadı mı? Bu beni aniden öfkeli yaptı. O güçlü bir adam -bir tanrı-

ve yine de tamamen yalnız. Arkasını kollayacak kimseye güvenmemesine şaşmamalı. Hiç güvenmediler.

Sert bir bakışla elimi tekrar sikinin üzerine koyup okşuyorum. Kitaplar ve televizyon sayesinde ne yaptığım hakkında çok az fikrim var, ama bunu yapabileceğimi düşündüm.

"Max," diye uyarıyor.

"Durmamı istiyorsan söyle." Elimi onun boyunda aşağı yukarı gezdirirken bile kendi sözlerini ona geri atıyorum. Bizi ayıran kumaş sayesinde onu parmaklarımla sarmak zor ama onu etkilediğini bilecek kadar sıkabiliyorum. Gözlerindeki sıcaklıktan ve elim hareket ettiğinde vücudunun sarsılmasından belli oluyor. "Bana bunun benim olduğunu söyle," diye talep ediyorum. "Ben senin isem, sen de benimsin. Bu iş böyle yürür."

Boğazından kısık sesle hırlıyor, nefes nefese ve gözlerinde büyük bir ihtiyaç var. Öyle bir sıcaklık. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ayağa kalkıyorum, onun devasa uzunluğunu tekrar okşarken bile. "Göğüslerime dokun," diyorum ona. "Meme uçlarımla oyna. Ve bana benim olduğunu söyle."

"Max." Rhagos küçük göğüslerimden birini avuçlarken bile elimi itiyor. "Max... benim değil..."

"Senin," diye mırıldanıyorum, onu daha hızlı okşuyorum. Daha sert. Kocaman ve sıcak, giysilerinin kumaşı elimi kavuruyor. Üzerindekileri çıkarıp ona bu haliyle iyice bakmak istiyorum. Sadece onu içime çekmek. Benim için ne kadar sert ve ağırlı olduğu başımı döndürüyor. Max için. "Tekrar söyle," diyorum ona. "İnanana kadar söyle."

Boğazından kısık bir ses çıkarken göğsümü eliyle eziyor. Eli benimkini sikinin üzerinde örtüyor ve sonra elimi kullanıyor, beni elimi daha hızlı hareket ettirmeye zorluyor, her zamankinden daha sert, meme ucumu sıkıştırıp kendini doruğa çıkarırken bile. Beni kullanıyor... ve ben buna kesinlikle bayılıyorum.

Boşaldığında, adımı inleyerek söylüyor ve aç bakışlarını -o kadar aç ki- benimkilere diyor. Tüm vücudu titriyor ve beni tekrar kendine doğru çekiyor, sert

nefes alıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim. Onu boşaltmışım. Çok sert. Bunu beklediğini sanmıyorum... ve sonra ani bir şüpheyle

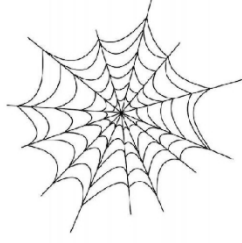
doluyorum. Endişeyle ona bakıyorum. "Sen

Kızdın, değil mi? Bunu yaptığımız için mi?"

Bir kahkaha atıyor ve beni göğsüne doğru çekerek sıkıca sarılıyor. Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi bedenimi kendi bedenine yaslıyor.

"Öfkeli," diye mırıldanıyor. "Sadece öfkeli."

M

Sabah çok erken geliyor ve uyandığımda ağzımda saman, yüzümde salya izleri ve Rhagos'un büyük vücudu beni sıcak tutmak için üzerimi örtüyor.

Kıyafetlerimiz de dahil olmak üzere her şeyin üzerinde ince bir sis var ve yakınlarda böğüren ve meleyen sığırlar yaklaşıyor.

Tekrar uyumaya çalıştığımda Rhagos kulağımı nazikçe ısıtıyor. "Uyan. Gitme vakti geçmedi."

"Beş dakika daha," diye mırıldanıyorum, dönüp yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Güneş yakında doğmayacak. Görünmeden gitmek istemeyiz." Ve yine kulağımı ısırdı. "Ayağa kalk yoksa seni tekrar yıkarım."

Bu beni dikleştiriyor ve Rhagos kahkahalarla gülüyor. Botlarımı tekrar giymek için çabalarken ona kaşlarımı çatıyorum. Dün gece, bir bezi ıslatıp eteklerimi yukarı kaldırdığında ve beni nazikçe yıkadığında uykuya dalmıştım. İnanılmaz derecede utanmıştım ve ben izlerken sırtarak kendini temizlemesi bile yardımcı olmamıştı. Seks konusunda daha deneyimli olsaydım bu seksi bir şey olabilirdi, ama bu sadece domates gibi kızarmamı sağladı.

Yine de beni harekete geçirmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

Dağınık samanların arasında gözlüklerimi buluyorum, kıyafetlerimi fırçalıyorum, son suyumuzu içiyorum ve yolda ilerlerken sert bir ekmek yiyorum. Rhagos'un keyfi yerinde görünüyor, biz yürürken sert ağzında bir gülümseme beliriyor. Bir eli üzerimde, ya sırtımın alt kısmında ya da bir kolu omuzlarımda ve bu çok hoş bir his.

Dün gece aramızda bir şeyler değişti. Çıkar ilişkisi gibi hissettirmedi. Aslında hiçbir çıkar ilişkisi gibi hissettirmedi. Ne ilk öpücük, ne kızgın ısırık (hala o anları düşündükçe

o ısırk) ve kahinlerin tapınağındaki ara bölüm değil. Her şey duygu ve hislerle yüklü gibi geliyor, ama belki de ben çok deneyimsiz olduğum için bu tür şeylere daha fazla anlam yüklüyorum. Belki de Rhagos için çok daha az şey ifade ediyordur.

Bu sabah gülümsüyor, yüzden kabul ediyorum.

Yumuşak inişli çıkışlı tepeler çok geçmeden ormana dönüşür ve yol her zamanki gibi geniş bir şekilde ağaçların arasından dolanmaya devam eder. Giderek daha fazla insan geliyor, sık ağaçlara rağmen evler birbirine yaklaşıyor ve yol sayısız kavşağa ayrılıyor. El arabalı çiftçiler, at arabası süren adamlar ve atlarını kuzeye doğru dörtnala sürerken acelesi varmış gibi görünen çok sayıda eski püskü zırhlı adam görüyoruz. Tüm bu askerlerin nereye gittiğini sormak için can atıyorum ama umarım cevap Hrit Svala değildir.

Ağaçlarda uzaktaki şehri gösteren ışıkları gördüğümde beni o kadar geriyor ki, aniden gitmek istemiyorum. Geri dönmek, saman balyalarıyla kaplı başka bir tarla bulmak ve saklanmak istiyorum. Rhagos'a dönüp onu yoldan çekiyorum ve bir başka üç asker binelerini uzaktaki ağaç şehre doğru sürmesini izliyorum. "Bu konuda endişeliyim. Bunun yapılacak doğru şey olduğundan emin miyiz?"

"Şimdi de bunun için mi endişeleniyorsun?" Başka bir çift adam yanımdan geçip bize doğru sırtırken kaşlarını çatarak beni daha da yaklaştırıyor, şüphesiz çalılıkların arasında yaramazlık yapacağımızı düşünüyorlar. "Yakında orada olmayacağız, Max." Kapüşonu yüzüme daha da yaklaştırıp gözlüklerimi saklıyor. "Kararını ver. Hangi kararı verirsen ver seni desteklemeyeceğim. Birinin diğeri kadar iyi olmadığını bil."

Hissettiğim panikle savaşıarak derin bir iç çekiyorum. O haklı. Bir karar diğeri kadar iyi. Doğruca Chandrilhar'a gidebiliriz ama karadan uzun bir yolculuk olacak ve çalmadığımız ya da öldürmediğimiz sürece binelerimiz olmayacak.

-Onlar için. Hedonizm Rhagos çoktan oraya doğru yola çıktı, yani bizden fersah fersah önde olacak, bu da ondan sonra parçaları toplayacağımız anlamına geliyor. İdeal bir durum değil.

Öne geçmek için tek şansımız bu. Zor bir ihtimal ama işe yaramazsa diğer Rhagos'lardan üç gün geride ya da on üç gün geride olmamızın bir önemi var mı? Yine de Kader Makası'na sahip olamayacağız. Hâlâ eve gidemeyeceğim.

Bir an için tüm bunlara "siktir et" demek istiyorum. Rhagos'la birlikte adaya dönüp birkaç ay saklanmak istiyorum. Ya da birkaç yıl. Ya da

Bu çapa-bakış olayını ne kadar uzatabilsek. Sadece bir ölüm lorduyla orman kızı ol, kilolarca suşi ye ve bronzlaşmaya çalış.

Ama Vor bizi buldu. Başka biri de bulabilirdi. Ve Faith bu yer yüzünden öldü.

Faith'i düşünmek eve gitmem gerektiğini daha da pekiştiriyor. Rhagos'u ne kadar sevsem de -ve Rhagos'u öpmeyi ve Rhagos'a dokunmayı gerçekten seviyorum -Burada kalamam. Ben yürüyen, nefes alan bir hedefim.

Derin bir nefes alıyorum ve uzaktaki şehre bakıyorum. Buradaki ağaçlar devasa, binalar kadar uzun ve ileride, dalların arasına sığınmış küçük evler, titreyen meşaleler ve cılız görünümlü ip ve tahta yürüyüş yolları görebiliyorum. Dev kuşlar görmüyorum ama bu onların burada bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyor. İleride koca bir ağaç şehri var ve şu anda tek görebildiğim kenar mahalleleri.

Tamam. Bunu yapabiliriz. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Çıldırarak üzereyim. Bana bir dakika ver."

"İhtiyacınız olan zamanı ayırmayın."

Şehre giden yolda yanımızdan başka bir grup geçiyor, sanki uzun süredir yolculuk yapıyorlarmış gibi kirli ve dağınık bir halleri var. Üç adam bir woale yönetiyor ve ikisi binerken biri dizginleri yönetiyor. Hepsi daha iyi günler görmüş eski püskü zırhlar giyiyor, pelerinleri yırtık pırtık. Bu yöne doğru giden herkes kirli ve yolculuk yorgunu görünüyor. Rhagos'a bakıyorum. Dün geceyi aşağı yukarı bir tarlada uyuyarak geçirmiş olmamıza rağmen tertemiz görünüyor. Zengin siyah giysisi benim çalıntı rahibe kıyafetim gibi kırışmamış ve ona doğru şekillerde yapıyor, geniş omuzlarını güçlendiriyor ve onu tehlikeli gösteriyor. Saçları her zamanki gibi mükemmel, içinde bir parça bile saman yok ve sakalında en ufak bir iz bile yok.

Bu hiç işe yaramaz.

"Bana güveniyor musun?" Ona aniden sordum. Gözleri kısıldı. "Hayır."

"Tamam, güzel." Elini tutuyorum ve onu yoldan çekip ağaçların arasına doğru götürüyorum. Kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzaklaştığımızda yere çömelip elimi uzatıyorum. "Çantayı bana ver."

Biliyor ama ne çalıştığımı anlamadığı çok açık. "Neden?"

"Biraz daha uyum sağlaman gerekiyor," diyorum ona. "Bana bak. Bana baktığında ne görüyorsun?"

"Tamamen çirkinlik." Sesi sessiz. Samimi.

Duraklıyorum, afallıyorum ve sonra tuniğinin önünü tutup onu sertçe öpüyorum. Yere yuvarlanıyor, sırt üstü düşüyor -bilerek yaptığından şüpheleniyorum- ve sonra çalılar arasında yuvarlanıyoruz, nefesim kesilene kadar öpüşüyoruz.

"Çalılar arasında kurtlar yok," diye sesleniyor neşeli bir ses. "Sadece bir fahişe ve müşterisi."

Oh. Whoops.

Açgözlü parmaklarımı Rhagos'un tuniğinin önünden çekip çıkarıyorum ve boğazımı temizliyorum. Tamamen dikkatim dağılmıştı. "Ne yapıyorduk biz?"

"Öpüşmek değil," diyor ciddiyle.

Gülme isteğimi bastırıyorum. "Hayır, ondan önce."

"Çantamızı istemedin." Ayağa kalktı ve coşkulu öpücüğüm sayesinde çantayı birkaç metre uzağa düştüğü yerden aldı.

Tamam. Teklif ettiğinde alıyorum ve açıyorum. "Acolyte cübbelerini sakladın, değil mi? Gri olanları?" Ayrılmak için acele ederken onları çantaya tıktırdığımı çok net hatırlıyorum, belki kıyafet değiştirmemiz gerekir diye. Onları buldum ve buruşuk dağınıklığı çıkardım. "Mükemmel."

"Mükemmel mi?" diye yankılanıyor.

Dudağımı ısırarak ona bakıyorum ve sonra orman zemininden bir parça toprak alıp çenesine sürüyorum.

Şaşkınlıkla geriye doğru sarsıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Biraz daha seyahat yorgunu görünmeliyiz," diyorum ona. "Şu anki halinle çok güzelsin. Seni biraz daha az tanırıs ve biraz daha insani göstermemiz gerekiyor."

"Yani cevabın üzerime pislik sürmek mi?"

"Oldukça fazla. Ve sana buruşuk kıyafetler giydirmek için." Kumaş tomarını ona uzattım. "Yeniden Kemma ve Taros olabiliriz. Balsingra'dan kaçıp Hrit Svala'ya kaçacağız."

Gözleri parlıyor. "Kaçmak mı?"

"Seninle takılacağıma ve rolümü oynayacağıma söz veriyorum." Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum, onu mu yoksa kendimi mi? İkimizin de bu konuda ikna edilmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

"O zaman bunlardan kurtulmana gerek yok," diyor ve gözlüğümün kenarına dokunuyor.

"Biliyorum." Derin bir iç çekiyorum ve pelerinin içine sokarak cebime atıyorum. "Bir duvara ya da başka bir şeye çarparsam bana haber ver."

Eğlenerek ve sonra alına ve çenesine biraz daha toprak sürdüğümde şikayet etmiyor. Sadece birazcık.

Saçlarımdan birkaç tutam saman koparıp onunkilere aktarıyorum. Buruşuk kıyafetlerini değiştiriyor ve...şey, hala muhteşem görünüyor.

Ama şanslıysa, kimse durup ona iki kez bakmaz.

Çalıların arasından birbirimize uygun, buruşuk cübbelerimizle çıkıyoruz ve elini tutuyorum. O da benimkini sıkıyor ve nedense onun elini tutmak beni aptalca mutlu ediyor. Dün geceki orgazm ruh halimi gerçekten iyileştirdi. Gülümsemeden duramıyorum.

Ben tam bir aptalım.

Yola geri döndüğümüzde kimse bizimle ilgilenmiyor. Gece çökerken kasabanın ışıklarına doğru ilerleyen başka bir çift yolcuyuz ve ilk ağaca vardığımızda, ağacın karşısında şok oluyorum.

Her bir ağaç bir ev büyüklüğünde. Gövdeleri o kadar geniş ki her biri binlerce yıllık olmalı. İlk ağacın dibinde ahşap bir iniş, ahırları olan büyük bir bina ve yatağa benzeyen tabela var. Bir han ve yolcuların atlarını koyabilecekleri bir yer. Akıllıca.

Ayrıca tıklım tıklım. Mekânın önüne bağlanmış yularlar ve cılız midilliler var ve ahırın kendisi tamamen hayvanlarla dolu görünüyor. Görünüşe göre Hrit Svala popüler bir seyahat noktası. Bir an tereddüt ediyorum ve sonra Rhagos'a dönüyorum. "İçeri girelim mi?"

Omuz silkiyor, bana bakıyor ve başkalarının yanında olduğumuz için Yalan söylediğini anlamasınlar diye sessiz haline geri döneceğini biliyorum. Bu beni biraz üzüyor, onunla konuşmayı seviyorum. Sırrı ortaya çıktığından beri onu çok daha iyi tanıdığımı hissediyorum.

Ama bütün fikir karışmaktır.

Tanrıçanın nerede olacağından tam olarak emin değiliz, bu yüzden hanın yine de en iyi yer olduğuna karar veriyorum. Rhagos'un elini sıkıca tutarak hınca hınç dolu mekâna giriyorum ve odanın ortasında iki tabureli boş masa görünce hemen oraya yöneliyorum.

Bir barmaid geliyor, gömleği kirli, yüzü terli ve kırmızı, ama yüzünde dostça bir ifade var. "Başka gezginler de mi var? Görünüşünüze bakılırsa yardımcılar. Nerelisin aşkım?"

Rhagos'un elini sıkarak ona bakıyorum, böylece liderliği bana bırakacak. "Balsingra'dan yola çıkıyoruz."

"Bir tapınağa katılmak için mi?" Kıyafetlerimize bakarken kaşları havaya kalktı.

Rhagos'a doğru utangaç bir bakış fırlatıyorum ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizlememe gerek kalmıyor. "Kaçıyoruz."

Gözleri genişliyor ve bana içten bir gülümseme veriyor. "İkinize de aferin. Tanrılar sadece kendilerine hizmet ederken onlara hizmet etmenin bir anlamı yok. Kime hizmet ediyor olmanız gerekiyordu?" Kıyafetlerimizi işaret ediyor.

"Belara," diyorum.

Rhagos aynı zamanda "Kalos" der.

Kadın kahkahalarla gülüyor. "İkinizin kaçmasına şaşmamalı. Bu ikisine hizmet etmeye çalışırken asla bir an bile huzur bulamayacaksınız. Acı düşmanlar olmalısınız." Omzunun üzerinden tükürüyor ve sonra bize doğru başını sallıyor. "Yiyecek ve içecek? Bu akşam evde tavuk haşlama var."

"Um." Rhagos'a ve sonra tekrar kadına bakıyorum. "Ne kadar paramız olduğundan emin değilim. Çok ilerisini planlamadık."

"Belli ki." Kırışmış giysilerimize bakıyor. "Aşk insana bunu yapar."

Yine yüzüm kızardı. Bu hikâyemiz gittikçe kolaylaşıyor. "Bu... bu Hrit Svala, değil mi? Bizimle evlenecek biriyle tanışacağız."

"Hrit Svala? Bu çöplük mü?" Kahkahalarla gülüyor, sonra uzanıp omzumu itiyor. "Sen de git."

Rhagos koltuğundan kalkmaya hazırmış gibi kaskatı kesilir.

Elimi masanın altındaki dizine koyuyorum ve ipucunu anlamasını umarak sıkıyorum. Gözlerimi kadından ayırmıyorum. "Anlamıyorum. Hrit Svala'nın ağaç şehri olduğunu sanıyordum?"

"Oh, öyle." Kıkırdıyor. "Burası Hrit Unth. Hrit Svala birkaç saatlik yürüyüş mesafesinde. Oraya sabah varabilirsin. Uyuyacak bir yerin var mı? Han neredeyse dolu." Barın yanında toplanan erkekleri işaret ediyor. "Yapabiliyorken mahremiyetinizi talep etmek isteyebilirsiniz."

Bana attığı göz kırpma korkunç derecede abartılı ve kızarmamı daha da artırıyor.

Rhagos beni sahiplenircesine kolunu omuzlarıma doluyor ve garson kız bize bakıyor. "Bütün bu askerler nereye gidiyor? Her yerde ." Beni daha yakına çekti. "Gelinimle yollarda olmanın güvenli olup olmadığından emin değilim."

Kadın ona bilmiş bir bakış atıyor. "Beklenti kesinlikle ilginç zamanları beraberinde getiriyor. Askerlere gelince..." Öfkeli bir şekilde elini havada sallıyor. "Adassia'ya giden aptallar, Kral'ın ordularına katılmak için

Kasap Tanrı. Söylentilere göre o oradaymış ve bu yüzden zafer arayan her salak kuzeye doğru gidiyor."

"Ah, Adassia?" kaçırdım. "Ama-"
Rhagos beni masanın altından
tekmeledi.

Oh. Doğru. Bir kahinden duymadıkları ya da açıkça görmedikleri sürece çoğu insan Aron'un yeniden yükseldiğini bilmeyecektir. Haber muhtemelen henüz buraya yayılmadı ve yapmak istediğim son şey, tüm bu sıkılmış askerlere odaklanacakları yeni bir şey vermek. Çenemi kapatıyorum.

"Biz de kuzeye gidiyoruz," diyor Rhagos kayıtsızca. "Sanırım bu gece burada kalacağız. Bu adamlar yollarda dolaşırken Kemma'yı karanlıkta tek başına dışarı çıkarma fikri hoşuma gitmiyor."

Kadın başını sallar. "Küçük gelinin çok güzelmiş. En iyisi onu yakından korumak. İkiniz için bir oda o zaman?"

Dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. "Paramız yok. Ahırınızda kalabilir miyiz? Sadece yatmak için biraz samana ihtiyacımız var."

Rhagos omzumu sıkıyor ve ben dün geceki saman kaçamaklarını düşünerek kıpkırmızı oluyorum.

"Beni duymadın mı?" Barmaid başını sallıyor, ellerini önlüğüne siliyor. "Han dolu. Ahır da öyle. Hiç yer yok. Burada, ana alanda yatabilirsiniz." Tavernayı işaret ediyor. "Ama orası da genç bir hanım için pek güvenli değil." Bakışları bana takılıyor ve ifadesi yumuşuyor. "Bu gece benimle eve gelmen gerekecek. Benimle ve kocamla kalabilirsin. Çatı katında hâlâ oğlumun yatağı var, orada kalabilirsin."

"Oh, emin değilim-" Rhagos'a bakıyorum.

"Karar verildi!" diyor kadın inatla. "Eğer erkeğin ikiniz için de neyin iyi olduğunu biliyorsa, burada ortak odada kalmayacaksınız ya da karanlıkta dolaşmayacaksınız."

Rhagos beni daha yakına çekiyor ve ona ısıltılı bir gülümseme atıyor. "Nasıl reddedebiliriz ki?"

"Yapamazsın," diye kabul eder ve karar verilir. Masaya vuruyor. "Sana biraz yemek getireceğim. Müesseseden. Bunu sana düğün hediyem olarak kabul et."

"Bize karşı çok nazıksınız," diyorum.

"Kocam Birkef ve ben bir zamanlar gençtik." Kıkırdıyor, terli alnını siliyor. "Adım Tadj. Birazdan yemeğinizle birlikte döneceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." Göz kırparak kalabalığın içinde kayboluyor ve başka bir masayı selamlıyor.

Rhagos'a bakıyorum. "Çok nazikti. Bunu yapmak istediğimizden emin miyiz?"
Düşünceli bir şekilde beni izliyor. "Yanılıyor, bu gece yollarda fazla asker yok.
Ayrıca, yemek yemene gerek yok."

"Hikayeyi devam ettirebildiğimiz sürece, *Taros*."

Gülüyor, sesi neredeyse gürültülü hanın içinde boğuluyor. "Ben yalanların
vücut bulmuş hali değilim, *Kemma*."

"Ayrıca bir dahaki sefere, belki de hizmet ettiğin tanrı olarak Kalos'u
seçmezsın," diye homurdanıyorum.

Gözleri parlıyor. "Ah, ama şimdi neden kaçtığımızı anlıyorlar. Tapınak, savaşan
tanrıların kahinleri olarak birlikte olmamıza asla izin vermeyecek."

Fazla kaygan. Yüzündeki kire ve buruşuk cübbesine rağmen çok yakışıklı,
özellikle de gülümsediğinde. Birinin onun kim olduğunu anlayıp bizi
enseleyeceğinden korkuyorum ve bu han insanlarla dolu.

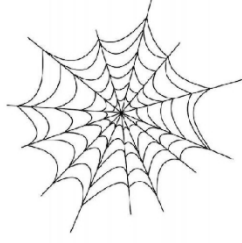
Hayır, *askerlerle* dolu, diye düzeltiyorum kendimi, hepsi çoktan gitmiş ve terk
etmiş bir tanrı için savaşmak üzere kuzeye gidiyor. Zavallı Faith'i düşünüyorum ve
biraz içim acıyor. "Sanırım yapılacak en akıllıca şey bu. Umarım bir süre daha
kaçıyormuş gibi davranmak bizim için çok zor olmaz."

Buna karşılık Rhagos elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

Telaşlandım, yerimde kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Kesinlikle

kaygan.

T

Daha fazla asker tavernaya girmeye çalışırken Adja bütün gece meşguldü. Elinde kocaman bir kase yağlı tavuk ve vıcık vıcık sebzelerle uğruyor ama ben

Seçici. Hepsini yiyorum ve gizlice Rhagos'un yemeğini de yiyorum. İçkilerimizi dolduruyor ve ara sıra bize gülümsüyor ama taverna o kadar çok müşteriyle dolu ki konuşacak vakti kalmıyor.

Sorun değil, çünkü hikâyemizin dayanıksız olduğunun ve Rhagos'un yalan söylemediği sürece kimseyle konuşamayacağının farkındayım. Ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Birbirimizle konuşmak bizim için zor, çünkü duyuluruz diye çok yüksek sesle konuşmak istemiyoruz ve meyhane o kadar kalabalık ki bağırmaktan daha alçak bir tonda konuşmak imkânsız. Bu yüzden çoğunlukla birlikte sessizce oturup Tadj'a'nın işten çıkmasını bekliyoruz. Müşterilerin arasında aceleyle birkaç bulaşık yıkamaya çalıştığını görüyorum ve Rhagos'un elini tutup onu da yanımda sürüklüyorum.

Hayal dünyasında pek bir şey yapmayı bilmiyor olabilirim ama yemek yemektir.

Tadja yardım için o kadar minnettar görünüyor ki ağlayabileceğini düşünüyorum. Bana sıkıca sarılıyor ve sonra biri yeniden doldurmam için seslenince hemen kaçıyor. Gecenin geri kalanını bulaşık yıkayarak geçiriyoruz. En azından ben yıkıyorum ve Rhagos'u kurulum. Ona havluyu uzattığımda kaşlarını çatıyor ve aslında ona ağır çömlek kaseleri nasıl sileceğini göstermem gerekiyor çünkü ilk başta anlamıyor gibi görünüyor.

Adam tamamen çaresiz. Çok sevimli.

Küçük mutfak alanında konuşmak için biraz daha yer var ve Rhagos'la vakit geçirmek - ellerim köpüklü, kirli bulaşık suyunda olsa bile - akşamın çabuk geçmesini sağlıyor. Bitmek tükenmek bilmeyen kase ve fincanlar sonunda ortadan kayboluyor ve meyhanenin giderek sessizleştiğini fark ediyorum.

Elbette, ön tarafta Tadj'a ahşap yerleri süpürüyor -ya da askerlerin etrafında süpürmeye çalışıyor- ve o ilerlediği anda adamlar pelerinlerine sarınıp rahatlıyorlar. Barmaid haklıydı - han, şafağa kadar ayrılmayı planlamıyormuş gibi görünen askerlerle dolu. Bazıları ara sıra bana doğru bakıyor ve aklıma korsan gemisindeki adamların beni yakaladığı an geliyor.

Ürperiyorum ve Rhagos'a biraz daha yaklaşıyorum.

Tadja sonunda esneyerek, "Eşyalarınızı alın ve benimle gelin," diyor. Yıpranmış pelerinini omuzlarına atıp barmene yöneliyor, o da bu akşamki çalışması için ona birkaç sikke veriyor ve sonra bize el sallıyor. Rhagos ve ben onu takip ediyoruz, o da ağaçların arasındaki dik yürüyüş yollarından birine yöneliyor ve Tadja tek taraflı bir sohbet sürdürürken birkaç dar köprüden geçiyoruz.

"Çok fazla asker var. Böylesini görmeyeli uzun zaman oldu," diye ofluyor, nefesi soğuk gece havasında beyazlaşıyor. "Kabadayı bir grup ama en azından parası iyi."

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum arkasından giderken. Geç oldu ve Hrit Unth sessiz, tek ses bizim sesimiz ve yaprakların hışırtısı. Buradaki evler Balsingra'dakilerden daha aralıklı ve ayrıca çok daha köhne görünüyorlar, yontulmuş kütüklerden yapılmışlar ve yosunlu çatıları var. Yakından bakınca Tadja'nın neden burayı biraz çöplük gibi gördüğünü anlayabiliyorum ve bu da beni Hrit Svala'nın nasıl bir yer olduğunu merak etmeye itiyor. Eğer Hrit Unth benzer bir yer ise, belki de Hrit Svala'yı ve tanrıçayı tamamen atlayabiliriz. "Burada dev kuşlar mı var?"

"Dev kuşlar mı?" Tadja .

"Binmek için mi?"

Ben daha fazla konuşmadan Rhagos söze girdi. "Kemma'ya onları düğünümüzde göreceğimize söz verdim. Masalın yanında tabii ki."

"Ne romantikler," diye kıkırdıyor Tadja ve ben hangi masaldan bahsettiklerini merak ediyorum. "Hayır, burada büyük griffinler yok. Onlar sadece bir hikaye, biliyorsun."

İzlerimde duruyorum, hayal kırıklığı içime çöküyor. "Onlar... onlar mı?"

Rhagos omzuma büyük, sakinleştirici bir el koyuyor. "Bütün efsanelerde gerçeklik payı vardır," diyor kolayca. "Griffinlerle ilgili olanlarda bile."

Tadja bizi düzeltmek için arkasını dönmüyor. "Evet ama hikâyelere göre Kassam bu topraklarda yürüdüğünden beri griffinler Hrit Svala'nın soylularını taşımamış.

ve kim bilir kaç yüz yıldır bu topraklarda yaşıyoruz?" Eliyle ileriye işaret ediyor. "İşte. Bu patikanın aşağısındayım."

Barmaid bizi devasa ağaçlardan birinin kalın gövdesinin etrafından dolaştırıyor. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarına rağmen, buradaki yürüyüş yollarını aydınlatan meşalelerin alevden yapılmadığını, daha çok Balsingra'daki kütüphanede olduğu gibi parlayan taşlardan yapıldığını fark ediyorum. Bir ağaç kasabasında ateş olmaması mantıklı sanırım. Ayrıca Hrit Unth'un bu bölümünün diğerleri kadar güzel olmadığını da fark etmeden edemiyorum, ki bu da bir şey söylüyor. Küçük, fıçı tahtası evler daha küçük ve birbirine daha sıkışık ve çamaşırlar başımızın üstündeki iplerden sarkıyor ve bizi ıslak giysilerin arasından eğilmeye zorluyor.

Tadja dar ve köhne kapısını gülümseyerek açıyor. "Birkef? Evimdeyim aşkım ve ziyaretçi getirdim."

"Geliyorum," diyor zayıf bir ses.

"Acele etmeyin," diye sesleniyor ve bizi içeri buyur ederken pelerinini çıkarıp kapının yanındaki bir kancaya asıyor.

"Ziyaretçi mi dediniz?" diye sesleniyor adam başka bir odadan. Evin etrafına bakıyorum. Benim dairemin oturma odası kadar küçük ama sanki koca bir evi buraya tıktırmış. Küçük bir mutfak alanı var, çanak çömlekler ve kurutulmuş otlarla dolu düzgün, kalabalık raflar. Küçük panjurlu bir pencerenin yanında iki sandalyeli zarif bir masa var ve yan tarafta depolama için bir sandık görebiliyorum. Bir köşede sallanan bir sandalye var ve parlayan taşlardan oluşan daha fazla kase, görebilmek için ışık sağlıyor. Bir tarafta, bir merdiven çatı katına çıkıyor ve arkadaki bir kapı, yatak odaları olması gereken yer için mahremiyet sağlıyor. Evin içinden geçen bir ipten taze çamaşırlar sarkıyor ve Rhagos ipin etrafında dolanırken başını eğmek zorunda kalıyor.

Tadja tekrar konuşur. "Nefesini boşa harcama, aşkım ve adımlarına dikkat et. Akşam yemeğini yedin mi?"

"Saatler önce," diye hırıltılı bir ses geliyor ve Rhagos ile ben Tadja'nın küçük oturma alanının ortasında dururken, bir adam sallana sallana ana odaya giriyor. Elinde ağırca yaslandığı bir baston var, uzun boylu ama kamburu çıkmış. Yüzü hastalıklı bir solgunlukta ve Tadja kırklı yaşlarında gibi görünse de bu adam kırk sekiz ya da yüz sekiz yaşında olabilir. Hastalık onu yaşının ötesinde solgun göstermiş ve küçük evin ana bölümüne giden kısa mesafeyi dikkatle katederken öksürüyor. Tadja bir kolunu beline dolayıp sallanan sandalyeye oturmasına yardım ederken kalbim adama acımakla doluyor.

Onu çok sevdiği açık ve aynı zamanda iyi olmadığı da açık. Salıncağa yerleşip dinlenirken battaniyeleriyle uğraşan ve sanki bu küçük çaba bile vücuduna çok ağır gelmiş gibi kocasının üzerine eğilen, yorgun olduğu her halinden belli Tadj'a için kalbim acıyor. Ama gülümsemesi

bize doğru atıyor, parlak ve kendini küçümseyen.

"Bakıyorum da güzel karım bu gece yeni arkadaşlar edinmiş."

Tadja kıkırdar. "Kaçıyorlar. Balsingra'daki tapınaklardan birinden rakip yardımcılar. Evlenmek için Hrit Svala'ya gidiyorlar. Ne kadar hoş, değil mi? Bana gençliğimizi hatırlatıyor." Başının üstüne bir öpücük konduruyor ve sonra bana ve Rhagos'a işaret ediyor. "Oturun, oturun, ben sıcak çay koyayım. Geç olduğunu biliyorum ama Birkef ve ben yatmadan önce her zaman bir fincan çay içeriz." Mutfaka yöneliyor ve maşayla parlayan taşlardan birkaçını alıp çaydanlığın içine atıyor.

"Çay çok güzel," diyorum ona, kırmak istemeyerek. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Küçük masasının kenarında duraksıyorum, çünkü sadece iki sandalye ve üç kişi var ve burası Tadj'a'nın evi. Ben oturmasını önermeden önce Rhagos sandalyelerden birini çekip içine oturuyor ve beni kucağına çekiyor.

Boğazımda yükselen şaşkınlık sesini bastırıyorum ve kendimi sabitlemek için bir kolumu onun omuzlarına doluyorum. Bunu yapmanın bir yolu da bu.

Birkef onu görünce sadece gülümsüyor. "Çok gençsin. Bir zamanlar o kadar genç olduğumu hatırlıyorum... ve çok dik başlı olduğumu da hatırlıyorum. Tadj'a ve ben de evlenmek için kaçmıştık, biliyorsun."

"Babam Aventine'li sert bir askerdin," diye söze karışıyor Tadj'a. "Kızının Sunswallow'lu bir seyisten daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu. Gece yarısı tanıştık ve birlikte kaçtık. Sonunda buraya geldik." Kocasına bakarken gülümsemesi sevgiyle büyüyor. "Pişman değilim."

Birkef, "Her şeye rağmen güzel bir hayat oldu," diye katılıyor. Bastonunu dizlerinin üzerinde tutuyor ve bize yorgun bir gülümseme veriyor. "Peki Hrit Svala'da görmeyi bu kadar çok istediğin ne var?"

Rhagos beni sıkıyor, iri eli birinin üzerinde duruyor. "Efsanelerdeki büyük kuşlar. Onları Kemma'ya göstermek istedim."

Dokunuşundan ve beni rahatça tutuşundan konuşamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda. Onun kucağı çok sıcak ve rahatlatıcı, kendimi... sarılmış ve sevilmiş hissediyorum, ki bu muhtemelen aptalca. Öyle olsa da umurumda değil. Güzel bir şey. Bu dünyaya geldiğimden beri o kadar çok boktan an yaşadık ki, güzel olanlar

hazine gibi hissediyorum. İç çekiyorum ve ona karşı rahatlıyorum, başımı omzuna yaslıyorum ve kollarının etrafımda sıkılaşmasını seviyorum.

"Griffinler için birkaç yüz yıl geç kaldınız," diyor Birkef. "Yine de gökyüzünde uçan soyluları görebilirsiniz.

Sertleştım.

"Oh?" Rhagos'un sesi sıradan.

"Ah, evet. Oraya bir ya da iki kez gitmişim, gerçi uzun zaman oldu." Birkef bastonunu işaret ediyor. "Ama soylular sokaklarda yürümezler. Her şey ağaçların arasında olduğu için woale'ler şehir için çok ağır ve dağınık. Onlar büyü kullanıcıları, Hrit Svala'nın soyluları ve beyaz yelkenlerden yaptıkları büyük yapıları görebilirsin. Şehrin üzerinde devasa güvercinler gibi uçuyorlar. Çok güzel. Çok çarpıcı. Leydinizin hoşuna gidecektir."

Bu...ihtiyaçlarımız için işe yarayabilir. Bir çeşit sihirli planör mü? Rhagos'un kolunu sıkıyorum. "Onları görmeyi çok isterim."

"Bekleyiş sona erece kadar beklemek isteyebilirsiniz," diyor Tadj, fincanlara sıcak su doldururken. "Hrit Svala'da Suretler'den birinin olduğunu duydum. Balta Aron'a giden askerlerle buranın ne kadar çılgın bir yer olduğunu düşünürsek, Riecki'nin orada ikamet etmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Her yerde büyücüler olduğunu hayal edebiliyorum." Başını sallıyor ve sonra kocasına bir fincan çay getiriyor. "Tek iyi büyücü ölü bir büyücüdür."

Birkef, "Tek iyi Aspect ölü bir Aspect'tir," diye karşı çıkıyor ve ikisi de kıkırdıyor.

Kalbim küt küt atarken donup kaldım. Bu... beklenmedik bir şeydi. Rhagos tepki vermiyor ama bunu duymak hoşuma gitmiyor ve kendimi bilinmeyen tanrıçayı savunmak zorunda hissediyorum. "Tanrıçanın iyi biri olduğuna eminim."

Tadja, "Gerçek bir kaltak olduğunu duydum," diyor.

Rhagos öksürür.

Sessiz kalıyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diyor Tadj, üç bardak çayı bir tepsiye koyup küçük masamıza getiriyor. "Benim bir kafır olduğumu düşünüyorsun. Hem genç hem de idealistsiniz, bu yüzden söylediğim sözler hoşunuza gitmiyor. Ama bizim kadar uzun süre buralarda olduğunuzda ve tanrıların insanları ne kadar az önemseydiğini gördüğünüzde, güvenilebileceğiniz tek kişinin birbiriniz olduğunu anlayacaksınız." Çayı bırakırken gülümsemesi hüzünlü.

Güzel kokmasına rağmen içmek istemiyorum. İplikçiyi ve durup ne olduğunu sormadan içtiğim için benimle nasıl alay ettiğini düşünüyorum. Tadj'a'nın yorumları beni gerdi. Bu bir tuzak mı?

Benim fark edemeyeceğim kadar tatlı yüzlüler mi? Elimi çay fincanının üzerine koyuyorum, sanki bunu düşünüyormuşum gibi, ama hepsi bu.

Rhagos, "Belki de tanrıça hangi yönden olduğu için nahoştur," der ve sesi son derece makuldür. "Ders almaları için ölümlüler âlemine gönderildiler, değil mi?"

Evli çift birbirlerine sadece bakarlar. "Bir bilgin olmadığın sürece Riekki'nin seninle ilgilenmeyeceğini tahmin ediyorum. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için Hrit Svala'nın köprülÜ sokaklarında çalıştığını hayal bile edemiyorum. Daha çok herkes onu memnun etmek için koşuştururken ayrıcalıklı kışının üzerinde oturuyordur."

Bu, Rhagos'un Port Tidewater'da -ve Balsingra'da- servis edilme şekline o kadar yakın ki yüzümün kızardığını hissediyorum.

Birkef kıkırdıyor: "Tanrılar derslerini almış olsalardı, Yüce Baba onları Anticipation üstüne Anticipation için aşağı göndermezdi."

"Ama güçleri yok - ne yapması gerektiğini düşünüyorsun?" Rhagos soruyor.

"O Riekki," diyor Tadjä, karşımızda otururken elini çaresiz bir hareketle açarak. "Bir bilgi tanrıçası. Bu bilgiyi insanlara yardım etmek için kullan. Şifacılarına hastaları nasıl iyileştireceklerini söyle. Bize hayatlarımızı daha iyi hale getirmenin yollarını göster." Başını sallıyor ve çayından bir yudum alıyor. "Eğer bu çok fazla işse, en azından Adassia'ya gidip savaşı durdurabilirdi, çünkü o bir Barış Muhafızı. Bunun yerine, o da diğerleri gibi tembel, dönene kadar zamanını bekliyor. Kendisine hizmet etmesi için kandırdığı çapaya acıyorum."

Rhagos'un altımda sertleştiğini hissedebiliyorum. "Tanrıların hepsi kötü değildir herhalde?" Tadjä bana ekşi bir bakış atıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum -sözlerimle

kendimi Unutulmuşlar Tarlası'nda bulacağımı." Omuz silkiyor. "En azından orada iyi bir arkadaşım olacak. Ben, tüm bebekler ve kendi küçük tatlı kızım." Sesi kesildi.

"Şimdi, Tadjä," diye mırıldanıyor Birkef, karısına sevgiyle ama hüznle bakarak -Gözler.

"Bebekler mi?" Sormak zorundayım.

Başını sallıyor. "O tapınakta kafanı ne ile dolduruyorlar? Sanırım iyi bir şey değil." Nefes nefese kalıyor. "Ve evet. Bebekler. Herkes bilir ki bir tanrıya adanamadan ölenler sonsuza dek Unutulmuşlar Tarlası'nda kalırlar. Bir şans bile bulamadan ölüme mahkûm edilirler, çünkü hiçbir zaman sahiplenilmemişlerdir." Önlüğünün bir köşesini kaldırıyor ve gözlerini siliyor. "Kızım kordonu boynuna dolanmış bir şekilde doğdu. Hiç nefes almadı, ama bu yüzden

sonsuz dek unutulacak mı?" Başını sallar. "Tanrıların umurunda değil. Onlar için bir hiç. Yüce Baba'nın bize verdiği zalim bir efendiler grubu."

Kalbim için ve söyledikleri için acıyor. Kulağa hiç adil gelmiyor. Rhagos'a dönüp bunun doğru olup olmadığını sormak istiyorum ama doğru olduğundan şüpheleniyorum. Hiçbir şey söylememesine rağmen içindeki öfkenin titreştiğini hissedebiliyorum.

Rhagos nihayet konuştuğunda gergindim ama sözleri kolay ve sakindi. "O zaman Ölüm Lordu sahipsiz ruhlarla ne yapmalı? Onun görevi sadece ölüleri ayırmak ve onları son dinlenme yerlerine götürmek, değil mi?"

Birkef konuşur. "O Ölümün Efendisi. Elbette kuralları o koyabilir. Neden masumları cezalandırıyor?"

Boğazımdan itiraz eder gibi bir ses çıkıyor ama Rhagos dizime vurup konuşmaya devam ediyor. "Belki de kurallar her zaman vardı? Neden sadece bir iki kişi için onları değiştirirsiniz ki?"

"Bir mi iki mi?" Tadj'a başını sallıyor. "Analı'nın rahipleri hayat kurtarmaktan çok ceplerini doldurmakla ilgilendikleri için her yıl kaç bebeğin öldüğünü biliyor musun?"

"Bu nasıl Rhagos'un sorunu oluyor?" diye sertçe sorar.

"O da aynı derecede yozlaşmış," diyor Birkef, sesi titreyerek. "Rahipleri ölüleri düzgün bir şekilde gömmek için her yıl daha yüksek fiyatlar talep ediyor ve hepimiz uygun ayinler yapılmayanlara ne olduğunu biliyoruz."

Rhagos homurdanıyor.

Uygun törenler yapılmayanlara ne olduğunu merak ediyorum ama sormaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, zihinsel olarak daha sonrası için dosyalıyorum.

"Kulağa acı geldiğinin farkındayım," diyor Tadj'a, sesi üzgün. "Sadece... iki çocuğunuzu kaybettiğinizde, ikisinin de sonsuz dek acı çektiğini düşünmekten nefret ediyorsunuz. Kızım dediğim gibi doğumda öldü ve oğlumuz Berris Glistentide'da savaşa kaçtı. Tüm lejyonu yok edildi ve hiçbirinden bir daha haber alınamadı. Ne olduğunu sadece tahmin edebiliyoruz ama... bu acı verici." Yanaklarını sıvazlıyor. "Ve tanrıların umurunda değil."

"Belki bu sefer farklı olur." Kelimeleri yumuşakça, nazıkçe söylüyorum. "Belki bu sefer dersler çıkarılır ve her şey daha iyi olur."

Hem Tadj'a'nın hem de Birkef'in bana bakışları üzgün ve acıyor, sanki dünyanın nasıl bir yer olduğunu anlayamayacak kadar genç ve idealistmişim gibi. Kiminle konuştuklarının farkındalar mı? Rhagos'un kim olduğunun? Bundan şüpheliyim - eğer farkında olsalardı, muhtemelen biraz daha geri çekilirlerdi.

Ama Rhagos tamamen sessiz ve ne düşündüğünü bilmiyorum.

Tüm bunlar o kadar rahatsız edici ve yanlış geliyor ki esniyormuş gibi yapıyorum. "Çok yorgunum. Misafirperverliğinizi bozduğum için özür dilerim ama biraz uyumak istiyorum."

"Oh, elbette, elbette." Tadj ayağa fırlar. "Al bakalım. Çatı katındaki yatak için yeni nevresimler getireyim ve seni hazırlayayım."

Ayağa kalkıyorum ama Rhagos sadece tutuyor ve avucuma bir öpücük konduruyor. "Birazdan size katılacağım. Sohbetin tadını çıkarıyorum."

Vay be. Bu yalanın dudaklarından dökülmesinden nefret ediyorum. Arkamı döndüğüm an, ona ders vermeye cüret ettikleri için onları öldürecek mi? Bu beni şaşırtmazdı ve tüm bunlardan aniden çok yoruldum. Zavallı Tadj ve Birkef sadece nazik olmaya çalışıyorlardı. Bu kadar acı çekmelerine şaşmamalı, iki çocuklarını da kaybettiler. Eğilip onu dudaklarından öpüyorum, yüzünü kavırıyorum. "Güçlerini kullanmamayı unutma," diye fısıldıyorum. "Bu çok tehlikeli."

Sadece bana bakıyor, ağzında hayalet gibi bir gülümseme var ve hiçbir şey söylemiyor.

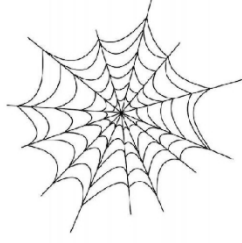
Çatı katı daracık, bir yavru çadırdan daha büyük değil ve yatağın kendisi yerde doldurulmuş bir şilte, çatı katının "çatısı" üç fit yukarıda değil. Tadj yatağı yapmak için sıkışıyor ve işi bittiğinde ona sarılıyorum, misafirperverliği için teşekkür ediyorum ve sonra yukarı tırmanıyorum. Rhagos için yeterince yer olacak... zar zor. Tabii o da yatağa gelirse.

Başımı yastığa koyduğumda ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Yorganı çeneme kadar çekiyorum ve gözlerimi kapatarak uyukluyorum.

Rhagos'un derin, duygulu sesi aşağıdan yukarıya doğru süzülüyor. Yine de tonu nazik. "Bana düşüncelerinden biraz daha bahset Birkef. Ölüler düzgün gömülmediğinde Ölüm Lordu'nun ne yapması gerektiğini düşünüyorsun? Doğru fiyat nedir? Yoksullar çevrilirse kim cezalandırılmalı?" Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Merak ediyorum... Kalos'un bir rahibi olarak."

Parmaklarımı çapraz yapıyorum ve umarım dinler.

W

Ertesi sabah uyandığım da yalnızdım ve Rhagos'un alt katta konuştuğunu duyabiliyordum. Bir kahkaha ve öksürük sesi geliyor ve sonra Birkef tekrar konuşuyor. I

yüzümü ovuyor ve parmaklarımla saçlarımı tarayarak uyanmaya çalışıyorum.

Rhagos ben uyurken onları azarlayıcı sözleri için katletmedi. Sanırım bu bir ilerleme. Çatı katından aşağı iniyorum ve onları dün geceki yerlerinde otururken buluyorum, Birkef ve Tadj'a'nın gözlerinin altında koyu halkalar var ama gülümsüyorlar. Rhagos da öyle.

"Siz uyudunuz mu?" Bana elini uzattığında hemen Rhagos'un yanına geçerek soruyorum.

Tadja bana bir kase uzatıyor, içinde bir çeşit kahvaltılık lapa var. "Yaptım ama bu ikisi bütün gece ayakta kalıp din hakkında konuştular." Gözlerini deviriyor ama yüzünde sevgi dolu bir ifade var.

"Taros çok keskin bir zekâya sahip," diyor Birkef, bir öksürüğü daha bastırarak. "Benim için bir zevkti."

"Her yönüyle mükemmel bir sohbet olduğunu sanıyordum?" Rhagos beni kendine doğru çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, bugün evlenmeye ne dersin Kemma?"

"Ben...ah...ne?" Gerçekten bu maskaralığı yapmak istiyor mu?

Tadja kahvaltısının üzerine gülümseyerek, "Belki de ikiniz konuşmalısınız," diyor.

Rhagos başıyla onaylıyor ve elimden tutup beni ön kapıdan dışarı çıkarıyor çünkü içeride yalnız kalabileceğim bir yer yok. Dışarıda güneş yeni yeni yükseliyor, ışık ağaçların arasından süzülürken soluk ve puslu. Uzakta, evlerinden çıkan bulanık insanlar ve dalların arasından yükselen sohbetler. Dışarısı serin, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup soğuktan sıçramamaya çalışıyorum. Pelerinim -ve gözlüklerim- içeride.

"Neler oluyor?" Kapı arkamızdan kapandığı anda fısıldıyorum. Etrafa bakıyorum ama yakınlarda yürüyen kimse yok, yani aşağı yukarı yalnızız. "Gerçekten bugün evlenmek istiyor musun?"

"Ne zararı var ki?" Omuz silkiyor. "Hikâyemize uymuyor ve Birkef ile Tadj'a'yı mutlu etmeyecek. Kocasına göre Tadj'a düğünleri sevmiyor."

"Ama..." İtiraz ediyorum. "Evli misin?"

"Kemma ve Taros evlenecek," diyor, ifadesi okunamaz halde. "Ev sahiplerimiz bize karşı nazik davranmadılar ve bana verdikleri bazı fikirlerin karşılığını onlara ödemek istiyorum. Birkef yakında ölmeyecek."

Nefesim kesildi. "Söyleyecek mi? Söyleyebilir misin?"

"Belli değil." Omuz silkiyor. "Yine de ondan hoşlanmıyorum. Onu Yeraltı Dünyası'nda kendime danışman yapmayacağım. İlginç olmayan fikirleri var."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Yani ne yapacaksın, sahte bir düğün mü yapacaksın, sonra da Tadj'a'nın kocası öldüğünde sırf bir arkadaşın olsun diye onu mu alacaksın?"

"Bunun nesi yanlış?" Şimdi gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Onaylamayacağını düşünmüştüm."

"Tadj'a ikisine de bakmak için para kazanmak amacıyla bütün gün o handa çalışıyor," diye tıslayarak kapıyı gösteriyorum. "Çalışmadığı çok açık. Ve sen onun ölmesine izin verip onu yapayalnız mı bırakacaksın? Kaybettiği onca şeyden sonra?"

"Ne yapmamı isterdin?" Bana kaşlarını çatıyor.

"Sen ölüm tanrısısın. Ölmemesine yardım etmeye ne dersin?" Başımı sallıyorum. "Birlikte yaşlanmayı hak ediyorlar, Rhagos. Onu ondan alma."

Kaşları daha da çatılıyor. "Ölüm kötü bir şeydir."

"Bunun kötü bir şey olmadığını biliyorum," diyorum ona kızgınlıkla. "Ama bundan otuz yıl sonra, karısıyla birlikte hayatlarının tadını çıkarırken ölemez mi? Bu hiç adil değil."

"Ölüm her zaman adildir. Her zaman."

Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ve avuçlarımı göz kapaklarıma bastırıyorum, yorgun ve çok üzgünüm. "Dokunduğumuz her şeyi yok ediyormuşuz gibi hissediyorum Rhagos. Ardımızda kötü şeylerden başka bir şey bırakmak yerine iyi olan tek bir şey yapamaz mıyız? Onların mutlu olmasını istiyorum. Çok iyi davrandılar... Daha iyisini hak ediyorlar."

"Bir kişi için kuralları değiştirebilirim," diyor sert bir şekilde.

"Biliyorum," diyorum, bitkin ve yenilmiş bir halde. ". Her şeyi yapma şeklini değiştir demiyorum. Sadece... belki bazen bütüne değil de bireye bak. Boş ver. Bunu sormak aptalcaydı. Ben sadece onlar için farklı bir şey istedim." Kollarımı göğsümde kavuşturup ayaklarımızın altındaki tahta kalasalara , gözleriyle buluşamıyorum. "Hepsi bu kadar."

Rhagos o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana kızgın olduğunu biliyorum. Biliyorum işte. Sebeplerini her sorguladığımda huysuzlaşıyor, sanki onun tarafında olmak yerine onu suçluyormuşum gibi. Sonunda kafamı kaldırdığımda konuştu. "Senin için tehlikeli olsa da güçlerimi kullanmamı mı istiyorsun?"

Bu düşünce karşısında içten içe irkiliyorum. "Baş ağrısı ve beyin ezme hissinden hoşlanmıyorum ama bir kişiyi kurtarmak anlamına geliyorsa, evet. Bunu yapmak istiyorum."

"Ve hayatını riske atmamı mı istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Bir kere olması o kadar da kötü olmaz, değil mi?" Hafif bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Lütfen, Rhagos. Kuralların tek bir kişi için değiştirilemeyeceğini söylemiştin, değil mi? Kimsenin bir diğerinden farklı olmadığını. Neden ben yaşamayı ondan daha çok hak ediyorum? Beni iyileştirirsin, onu da iyileştir."

Çenemi tutup bana bakıyor. "Peki bunu gerçekleştirirsem bana ne vereceksin?"

Nefesim kesildi, tamamen tahrik oldum. "Başka bir pazarlık mı yapıyoruz?"

"Neden olmasın? Şimdiye kadarki hallerini onaylamıyor musun?" Mürekkep gibi siyah bir kaşını bana doğru kaldırıyor.

Pancar gibi kızardım. "Hoşlanmadığımı biliyorsun," diye mırıldanıyorum. Şimdiye kadar ona dokunmaktan gerçekten hoşlandığımı mı söyletmeye çalışıyor? *Evet, beni orgazm etmen şimdiye kadarki en iyi şeylerden biriydi.* Egosunu okşamamı ve dokunuşunun beni ne kadar inanılmaz hissettirdiğini söylememi mi istiyor?

Ama sonra duraklıyorum, çünkü aklıma yeni bir fikir geliyor ve bunu düşünmeden edemiyorum. Üzerime eğilirken ona bakıyorum. "Yeni bir pazarlık o zaman? Tamam. Eğer Birkefi kurtarabilirsen, seni tekrar ağzıma alacağım. Ve bu sefer dişlerimi kullanmayacağım."

Rhagos hareketsiz kalır. "Bunu istediğin için mi yoksa istediğimi düşündüğün için mi *öneriyorsun?*" Bir parmak eklemiyle çenemde iz bırakıyor. "Benimle birlikte olmak için kendini alçaltman gerekiyormuş hissetmeni istiyorum."

Bu şekilde teklif ettiğimi mi sanıyor? Sinirle elini savurma isteğiyle savaşıyorum ama sonra bunu ona en son yaptığımda aletini ısırıp kaçtığımı hatırlıyorum. Yani... bu da var. "İstediğim önerdim," diyorum ona, kendimi aptal gibi hissederek. "Çünkü dokunduğumuzda

sadece benim zevkimle ilgili olmamalı. Bu seninle de ilgili olmalı ve sana dokunmak bana zevk veriyor. Ama bu fikir hoşuna gitmezse, başka bir şey bulabilirim."

Beni öpüyor, sözlerimi susturuyor. İri elleriyle yüzümü kavıyor ve beni öyle uzun, sert ve derin öpüyor ki çekildiğinde nefesim kesiliyor.

"Bunu istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Ve pazarlığımız mühürlü değil." "Tamam," diye nefes alıyorum ve hepsi bu kadar.

RHAGOS BIRKEF'I İYİLEŞTİRMİYOR. BIRAZ DAHA KONUŞURUZ.

-Öpücüklerinden yüzüm yanıyor, ağzım şişiyor ve bir süre daha Taros ve Kemma olmaya devam etmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum, bu da gitmeye hazır olana kadar iyileşmek yok demek.

El ele eve yeniden girdiğimizde, Tadjia şişkin, pembe ağzıma bilmiş bilmiş sırtıyor ve bir kez daha genç olmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak iç geçiriyor.

Sonra ayrıldık ve Tadjia av tüfeği düğünüm için hazırlanmama yardım etti.

Birkef ve "Taros" bizimle evlenecek Belara rahibesini bulmak için ağaç köyüne doğru yola çıkarken, Tadjia beni bir oyuncak bebek gibi giydiriyor. Bana koyu yeşil, sade bir elbise giydiriyor, elbisenin kol ağızları ve bedeni soluk altın işlemelerle süslü, sonra da etek ucunda yine altın işlemeler olan bir eteklik bağlıyor. "Bu benim gelinliğimdi," diyor iç çekerek. "Kızım için saklamıştım ama sana çok yakıştı, Kemma'cığım."

Ellerimi elbisenin ön kısmında gezdiriyorum. Kumaş, Port Tidewater'da giydiğim ince, ipeksi şeylere kıyasla kaba, neredeyse kaba bir kumaş. Oradaki elbiselerimin ne kadar zengin olduğunu bilse çok utanırdı ama ben bunu seviyorum. Etek ucunun biraz fazla uzun olması ve boyun kısmının o kadar derin olması umurumda değil ki, gerçekten dekoltem olsaydı dekoltem uygunsuz olurdu.

Kendimi prenses gibi hissediyorum. Bu benim düğün günüm.

Kemma'nın düğün günü. Hastalık tanrısının haydut bir yardımcısı olan Taros'la evleniyor. Max ölüm tanrısıyla evlenmiyor... ama bazen umutsuz bir romantik olduğum için aklımın bu yönde dolaşmasına izin veriyorum.

Tadjia saçlarımı üç ilmek halinde toplayarak başımın üstünde bir taç oluşturuyor ve örgülerimin arasından altın iplikler geçiriyor. Burada peçe yok, sadece parlak örgülerimin üzerine sabitlenmiş çiçeklerden bir taç var ve

Sonra tören için hazırım. Elimden tutarak beni evinden çıkarıyor ve yakındaki bir ağacın altında yer alan küçük Belara tapınağına doğru ilerliyoruz.

"Bunu bizim için yapacaklarından emin miyiz?" Ona sordum.

"Eminim," diyor Tadjia. "Benim Birkef'im dilini çok iyi kullanır." Ve bana müstehcen bir göz kırpmıyor.

Vay be. Biraz fazla bilgi var.

Beni devasa ağaç gövdelerinin etrafında kıvrılan dolambaçlı, kıvrımlı ahşap yürüyüş yollarından birine çekiyor ve ilerlerken diğer köylülerin yanından geçiyoruz. Tadjia el sallıyor ve başını sallıyor, beni elbisesinin içinde gördüklerinde meraklı bakışlara maruz kalıyoruz. "Bugün düğünümüz var," diye sesleniyor izleyenlere.

En azından, bizi gördüklerinde durakladıkları için izleyenlerin meraklı olduğunu varsayıyorum. Yüzlerini okuyamıyorum, çünkü bulanıklıktan başka bir şey değiller. Rampadan çıktığımızda, birkaç kişi ne yaptığımızı görmek için bizi takip ediyor ve ödünç aldığım etekler bacaklarımın etrafında ağır bir şekilde dönerken kendimi tamamen dikkat çekici hissediyorum. Dikkatleri topluyoruz ve birilerinin Rhagos'un kim olduğunu anlamasından endişe ediyorum. O zaman bir kez daha kaçıyor olacağız ve Birkefe yardım edemeyeceğiz.

Sahanlığın tepesine geldiğimizde gözlerimi kısıyorum, yeşil sarmaşıklar korkulukları kaplıyor ve yürüyüş yolunun kenarları boyunca uzanıyor. Rengârenk çiçekler yeşillikleri süslüyor ve yosun çatılı evin önünde büyük bir kemer var. Kulübenin girişine yakın bir taburede oturan bastonlu bir figür ve altın sarısı elbiseli bir kadın öne doğru ilerliyor. "Gelin bu mu?"

Rhagos'u hiçbir yerde göremiyorum. Yine de yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum -bağımız rahatça atıyor- ve etrafıma bakıyorum. "Taros nerede?"

Kadın ellerini bana doğru uzatıyor ve Tadjia beni ona doğru itiyor. "O içeride, üstünü değiştiriyor. Genç bir adamın buruşuk elbiseler içinde geliniyle evlenmesine izin vermeyeceğim." Elimi tuttuğunda yüzüne daha iyi bakabiliyorum. Son derece güzel, nazik gözleri ve yılların bilgeliğini görmüş bir yüzü var. Rahibenin saçları bir zamanlar parlak kırmızı olabilirdi ama artık beyazımsı turuncuya dönmüş. Saçları ince altın bir halkanın altında gevşek ve alnında tanrıçasının sembolü olan stilize bir güneş sembolü var. Bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Çok hoş görünüyorsun. Kemma, değil mi?"

"Evet." Birden dilim tutuldu. Her şey çok hızlı geliyor. Nasıl oluyor da evleniyorum? Nasıl oluyor da kimse onun ölüm tanrısı olduğunu anlamıyor? Bu benim için çok açık. Etrafıma bakıyorum ve kalabalığın daha da arttığını fark ediyorum. "Neden bu kadar çok insan burada?"

"Size şans getirmesi için elbette. Belara, sevincini arkadaşları ve ailesiyle paylaşanlara bereket bahşeder." Gülümsemesi nazik.

Belara'nın şu anda göklerde olmadığını, bu insanların benim arkadaşlarım ya da ailem değil, yabancılar olduğunu belirtmek istiyorum... ama bu biraz önemsiz görünüyor. Bizim için mutlular, bu yüzden en azından gülümseyebilirim. Rahibe beni ileriye doğru götürürken Tadjia ağır eteklerimle uğraşıyor.

Sonra Rhagos, Belara'nın kütük kulübeyi andıran tapınağından çıkıp nefesimi .

Benimkine uygun olarak tamamen yeşil giyinmiş. Çiçek tacı gibi düğünler için geleneksel bir renk olmalı, çünkü siyah dalgalı saçlarının üzerinde beyaz çiçeklerden oluşan bir taç da var. Bu onu kadınsı göstermek yerine ne kadar erkeksi olduğunu vurguluyor. Omuzları tam oturan ve kısa boyu kalçasının ortasını sıyıran tunik onun için yapılmış gibi. Dar beli kemerle bağlanmış ve genel görünüm katıksız bir güç... ve boğazım düğümleniyor.

Bu, onun hiç de ölümlü olmadığını anladıkları andır.

Ama kimse bir şey söylemiyor. Yanıma geldiğinde birkaç takdir mırıltısı duyuyorum ve yüzü netleştğinde ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Tunığın yeşili gözleriyle eşleşiyor ve bana öyle şiddetli bir gurur ve bağlılıkla bakıyor ki nefesim kesiliyor.

Bu bir yalan, tabii ki. Tüm bunlar sadece göstermelik... ama çok ama çok gerçekçi geliyor. "Başlayalım mı?" diyor rahibe hafif bir sesle. "Sende var mı Tanrıça için ondalık mı?"

"Öşür mü?" Endişeyle yankıladım. Kulağa para gibi geliyor. Çok fazla paraya. Balsingra'dan pek bir şey almadan ayrıldık.

Tadjia bir adım öne çıkarak, "Endişelenme canım," diyor. "Sen varsın." Kemerinden bir kese para çıkarıyor ve oturan kocasına göz kırptıyor.

Birkef sadece kıkırdar. "Aşk için her şeyi yaparım. Bu benim Tadjia'mın sloganı." Rhagos'un önünde dururken usulca "Teşekkür ederim," diyorum. Ona bir selam veriyorum.

Anlamalı bir bakış. Eğer buradan ayrılmadan önce Birkef'i iyileştiremezsek, o ejderha hazinesindeki en büyük hazineyi bulup bu iki güzel insana geri getireceğim. En azından bunu hak ediyorlar.

Rhagos sessizce başıyla onaylıyor, sonra ellerini havaya kaldırıyor, duruşu ellerimi onunkilerin üzerine koymamı işaret ediyor.

Oh.

Rahibenin önünde avuç avuca durmak garip bir şekilde samimi hissettiriyor. O ayinin sözlerini söylerken birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

töreni. Söylediklerine dikkat etmeliyim. Dinlemeli ve bu dünyanın gelenekler açısından bizimkine ne kadar benzediğini not etmeliyim ama Rhagos'un avuçları benimkileri gıcıklıyor ve beni öyle aç bir bakışla izliyor ki başka tarafa bakamıyorum. Karşımdaki yakışıklı görüntüsünden başka hiçbir şeye dikkatimi veremiyorum.

Sanki gerçekten aşıkmiş gibi bakıyor. Sanki bu düğün gerçekmiş gibi.

Sanki beni gelin olarak almaktan başka bir şey istememiş gibi. Ölüm tanrısı Rhagos yok. Chicago'lu Max yok.

Kader Makası, görevler ya da bu anın ötesinde bir şey yok. Sadece Kemma ve Taros var, Hrit Unth'da evleniyorlar, ağaçların bir köyde, sırf benim düğünüm olduğu için bir şekilde büyülü ve güzel olan bir yerde.

Rhagos o alçak, dumanlı sesiyle, gözleri yüzüme kilitlenmiş bir halde, "Biliyorum," diyor.

Yemin ettiğimizi fark edince gözümü kıptım.

"Sen, Balsingralı Kemma, Taros'un yanında kararlılıkla yaşayacağına ve seveceğine yemin ediyor musun? Tanrıların seni ziyaret edebileceği her şeyde onun elini tutacağına söz veriyor musun? Kalbini ona vereceğine ve onun kalbini elinde tutacağına söz veriyor musun? Onunla hem bedenini hem de ruhunu paylaşacağına söz veriyor musun?"

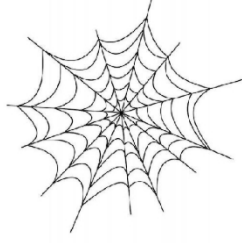
Boğazım kuruyor. Bir yanıt mırıldanıyorum ve ardından seyirciler titreyince yüzüm kızarıyor. "Evet," diyorum ve Rhagos'tan gelen en parlak gülümsemeyle ödüllendiriliyorum.

"Belara birlikteliğinizi görüyor," diyor rahibe. "Onu ve ikinizi de kutsuyor. Buraya iki kişi olarak geldiniz. Şimdi... tek bir kişi olarak ilerleyin." Alnındaki güneş sembolüyle eşleşen bir parmağını havada daire şeklinde gezdiriyor ve ardından kalabalık alkışa boğuluyor.

Rhagos aniden çocuksu bir tavırla bana sırıtıyor ve sonra beni kollarına çekip öpüyor.

Ve... şimdi evliyim.

A

Böylesine etkileyici bir başlangıçtan sonra gün tuhaf bir şekilde normale dönüyor. Düğüne katılan herkes yanımıza gelip parmak eklemlerimizi öpmek için duraklıyor - bu hem gelin hem de damat için iyi bir şans gibi görünüyor.

ve damadın yanı sıra seyirciler, bu yüzden bir süre devam ediyor. Yabancılar güzel sözler mırıldanıp elimi öperken Rhagos'un boştaki elini tutuyorum, sonra da güne başlamak için koşturuyorlar. Belara rahibesi her şeyi iyi niyetli bir ifadeyle izliyor. Yine de elinin para kesesinden ayrılmadığını fark ediyorum ve Tadjia ile kocasına ne kadar borçlu olduğumuzu hatırlıyorum. Bize çok şey verdiler ve verecek o kadar çok şeyleri de yoktu.

Yaşlı bir kadın elimi tutup parmak eklemlerimi öperken, "Benim kocam da bana seninkinin sana baktığı gibi bakıyordu," diyor. "Eğer benim için anlamı buysa, bu yıl bitmeden bebek sahibi olursunuz."

Kıpkırmızı oluyorum ve Rhagos yüz ifadem karşısında gülüyor.

Düğün ekibi dağıldıktan sonra üzerimizi değiştirmek için Tadjia'nın evine dönüyoruz ve bana yorgun bir gülümseme veriyor. "İşe gitmem gerek aşkım. Birkef'im bugün muhtemelen uyuyacak." Sallanan sandalyesinde yarı uykuya dalmış olan kocasına bakıyor ve yüzünde sevgi dolu bir ifade beliriyor. "Bu onun için çok fazlaydı, ama fırsatımız varken bu tür anıları yaşamak güzel." Gözlerinde keder parlıyor ve hemen kendini toparlıyor. "Siz ve yeni kocanız bu gece bizimle kalabilirsiniz, ancak parayı harcamak isterseniz, size handa indirimli bir oda ayarlayabileceğime eminim. Ne de olsa hancı bugün erken saatlerde elinizi öptü. Bunu hatırlayacaktır."

Tam çatı katının iyi olacağını söyleyip itiraz edecektim ki Rhagos onun elini tutup sıktı. "Hanın odasını alacağız, sanırım?"

"Yapacak mıyız?" .

Tadja yüz ifadem karşısında kıkırdadı. "Düğün gecen için mahremiyet isteyeceksin."

Rhagos'a da küçük bir şey için söz verdim. "Doğru," diyorum ve tekrar kızarıyorum. Yemin ederim bu adamın yanında kızarmak için daha çok zaman harcıyorum.

Gri cübbelerimizi bir kez daha giydikten sonra Tadja hana doğru yola koyuldu. Birkef odasına çekildi ve sonra oturma alanında sadece ben ve Rhagos .

Ona endişeli bir bakış attım. "Onlara borcumuzu ödemenin bir yolu var mı?"

"Yasaklanmış olmasına rağmen iyileştirmek için sihrimi kullanmak dışında mı?" O

Yaralı kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Yine de yemek yemeleri gerekiyor," diye karşılık veriyorum. "Ve bunun onlarla hiçbir ilgisi yok.

Yardım istemediler. Ben sizden bunu istiyorum."

"Farkında değildim." Ağzını sert bir çizgiye bastırıyor ve bana dönmeden önce Birkef'in yatak odasının kapısına bakıyor. "Kahinlerin tapınağından birkaç sikke almadım. Onları bulacağından emin olduğu bir yere saklamayacağız. Onlara borcumuzu ödemek için gösterdiğimiz çabayı geri çevirmeyecektir."

O haklı. "İyileştirmeyi ne zaman yapmalıyız?"

"O yokken bunu şimdi yapamam," diye mırıldanıyor beni dikkatle izlerken. "Ama senin için endişelenmiyorum."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye ısrar ediyorum. Yere yığılma ihtimalime karşı sallanan sandalyeye geçiyorum. "Daha önce birini iyileştirdin mi?"

"Sık sık," diyor kuru bir sesle. "Ama büyü büyü değildir. Her şey farklıdır."

Bu bana güven vermiyor. Tezgâhın üzerinde bir bez görüyorum ve burnum kanarsa diye onu alıp salıncağa dönüyorum. "Sanırım hazırım. Onlar ne olduğunu anlamadan önce yapalım şu işi."

Bir kez başını sallar, belli ki bu durumdan hoşnut değildir ve uzaklaşır.

Aklıma başka bir düşünce gelince gitmesine fırsat vermeden elini tutuyorum. "Rhagos, bekle."

Tanrı bana geri dönüyor.

"Sence bu akıllıca mı? Hrit Svala'ya gitmek yerine bir gün daha burada kalmak?" Bu gece kalacağımız han odasını düşünüyorum. "Yola koyulmak bizim için daha mı akıllıca?"

"Evet," diyor açıkça. "Ama yola devam edersek Birkefi iyileştireceğim. Bu senin seyahatini olumsuz etkilemeyecek."

Dudağımı ısırıyorum. O haklı. Eğer Birkefi iyileştirirsem, kendimde olmayacağım ve bir tanrıçayla uğraşmak bir yana, saatlerce yürüyecek durumda bile olmayacağım. Eğer

Vor'a benziyorsa, aklımın başımda olmasına ihtiyacım olacak, başka bir büyü turu sayesinde beynimden yeni sıkılmış değil. "Sanırım bir gece daha kalabiliriz o zaman."

"Yapmamalıyız," diyor bana sırtarak. "Bana bir söz vermedin."

"Bu konuyu sen açacaksın," diye mırıldandım.

Üzerime eğiliyor ve başımın tepesine şaşırtıcı derecede nazik bir öpücük konduruyor. "İyileşmeye başlamayacağım. Burada bekle."

Küçük evi geçip Birkef'in yatak odasının kapısını açmasını izliyorum. Kapıyı bir kez daha arkasından kapattığında her şey sessizleşiyor ve sonra sandalyede arkama yaslanıp bekliyorum.

Çok uzun sürmüyor. Gözlerimin arkasında bir sızı başlıyor, yanıyor. Görmezden gelmeye çalışarak yüzümü buruşturuyorum ama her geçen dakika daha da kötüleşiyor ve burnumdan tekrar sıcak kan akıyor. Lanet olsun. Etrafımdaki oda karanlığa gömülürken havluyu burnuma tutuyorum ama bu beni ilk kez mutlu ediyor.

Doğru şeyi yaptığımızı biliyorum.

KENDIME GELDİĞİMDE RHAGOS YÜZÜMÜ ILIK BİR BEZLE NAZIKÇE SILIYORDU, Islak havlu.

"Uzun süre baygın mıydım?" Başım zonklarken fısıldıyorum. Tüm beynim geçmişte olduğundan biraz daha farklı bir şekilde acıyor. Daha önce, sıkılarak kurutulmuş bir sünger gibi hissediyordum. Bugün ise beynim sanki çürük bir domatesten farksız, hırpalanmaktan kenarları yumuşamış gibi hissediyorum.

"Çok uzun," diye kabul ediyor. Tekrar yatak odasının kapısına bakıyor. "Biz gitmeden önce küçük değişiklikleri fark edecektir. Ne olduğunu anlaması uzun sürmeyecektir." Rhagos bana doğru keskin bir bakış fırlatıyor. "Minnettar olabilmeleri için onlara söylemek ister misin?"

"Hayır," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Biraz sallanıyorum ama çok fazla yürümek zorunda kalmadığım o kadar da kötü değil. "Onların minnettarlığını istemiyorum. Sadece onlara yardım etmek istiyorum."

Homurdanıyor, ben kapıya yönelirken kolu belime dolanıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Tadja'nın bu gece yardıma ihtiyacı olacak," diyorum. "Madem buradayız, onun için bulaşıkları yine biz yıkayabiliriz."

"Yine mi?" diye . "Düğün gecemizde mi? Sen acı çekerken mi?"

"Ben iyiyim," diye itiraz ediyorum. "Mutfakta bir tabure vardı, değil mi? Yıkılırken onun üzerine oturabilirim. Benim için kurular mısınız?"

Derin bir iç çekiyor ve sonra yüzümü avuçluyor. "Neden bu kadar inatçısın, Max?"

"İnatçı değilim. Bu sadece yardımcı olabileceğim küçük bir yol." Parmaklarımı elinin üzerinde gezdirip ona gülümsüyorum. "Ve seninle bulaşık yıkamak hoşuma gitti. Rahat hissettirdi. Güzeldi. Bu garip mi?"

"Evet," diye mırıldanıyor ve sonra bana hızlı bir öpücük daha veriyor.

Akşamın çoğunu bulaşık yıkayarak geçirdik. Yıkamak için gönüllü olmama rağmen yoruldum. Rhagos bir tabureye oturup kurulamam için ısrar ederken o da bulaşıklarla uğraşüyor. Bazı denemelerine ve kirli kâselere bakarak yaptığı surat ifadelerine gülmemeye çalışıyorum ama bu biraz komik. Bu adam hastalıklı zombi orduları yetiştirmiş bir adam ve bir kâsede kalan küçük bir güveçten iğreniyor mu?

Tam bir ahmak. Sevimli bir ahmak, ama yine de bir ahmak.

Tadja yardım ettiğimiz için heyecanlanmakla yukarı çıkıp düğün gecemizi düzgün bir şekilde geçirmemizi istemek arasında gidip geliyor. Ona mutfak kapandıktan sonra bolca vaktimiz olacağını söylüyorum, tartışmak ister gibi görünüyor ama çok fazla müşteri var. Bu gece, öncekinden daha fazla asker var gibi görünüyor ve hepsi çok gürültülü ve sürekli içiyorlar. Çok bahşiş alacağından şüpheleniyorum ama bu aynı zamanda çok bulaşık demek.

Bulaşık akışı yavaşladığında ve başım -hâlâ ezilmiş, çürük bir domates gibi hissediyorum- daha sert zonklamaya başladığında saat geç olmuştu. Elimden geldiğince saklamaya çalışıyorum ama Rhagos yüzümü buruşturduğumu fark edince bulaşıkları bitirip havluyu elimden alıyor ve beni kucaklayıp mutfaktan dışarı çıkarıyor. Tavernanın ana salonundan birkaç yuhalama ve bağırma sesi geliyor ama dikkat edemeyecek kadar yorgunum.

Kalın, sıcak bir yatağa yatırıldığımda sadece yarı uyanıktım. Alnıma bir öpücük konduruluyor. "Uyu, Max," diye mırıldanıyor Rhagos.

Benim var.

Tekrar uyandığımda gecenin bir yarısı, gözlerim kararmış ve etrafımın sadece yarısının farkındayım. Han sessizleşmiş, ayakkabılarımı çıkarmışım, battaniyenin altına kıvrılmışım ve yanımda, *yine* battaniyenin altında, büyük, sıcak, çıplak bir beden yatıyor.

"Düğün gecemiz" ve Rhagos'a verdiğim söz boyunca uyudum. Ugh. Ben çok kötü bir çapayım.

Rhagos sinirlendiyse de bunu belli etmiyor. Sanki ben uyurken bana dokunmadan duramiyormuş gibi elinin ara sıra saçlarımda gezindiğini ya da parmaklarının kolumda gezindiğini hissediyorum. O yanımdayken kendimi hep korunmuş hissederim. El üstünde tutulduğumu.

Eve döndüğümde bunu özleyeceğim.

Nedense bu düşünce boğazımda kocaman bir düğüm bırakıyor. Şu anda geleceği düşünmek istemiyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum.

Sadece o.

Elimi kaldırıyorum ve parmak ucumu karnının üzerinde gezdirerek düz karnını yavaşça aşağıya doğru izliyorum. Göbeği var, tam olarak "doğmadığı" düşünüldüğünde bu benim için büyüleyici. Belki de sadece gösteriş içindir. Sanırım bir tanrı olduğu için gözlere ya da kulaklara da ihtiyacı yok, ama bunlara sahip. Tabii ki, gözleri ve kulakları olmadan gerçekten tuhaf görünürdü ve bunu hayal etmek beni kıkırdatıyor.

Eli benimkini tutuyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Kulaksızsın," diye mırıldanıyorum, esneyerek.

"Hâlâ yarı uykulu musun? Yatağına dön." Sesi eğlenmiş gibi.

Ama şimdi az çok uyanığım ve onun teninin benimkine değmesi beni garip bir şekilde mutlu ediyor. Elinin hissini, bileğimin etrafında kıvrılan parmaklarını, başparmağını tenimin üzerinde gezdirmesini seviyorum, sanki fırsat bulduğunda küçük okşamalara karşı koyamıyormuş gibi.

Elimi aşağıya doğru indirdim. "Bu gece bizim düğün gecemiz."

Sanki buna nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi homurdanıyor.

Belki de cevap vermesine gerek yoktur. Hiçbir şey söylemesine gerek yok.

Hepsi.

Onu ortaya çıkarmak için battaniyeleri aşağı iterek parmaklarımı aşağıya doğru izliyorum,

Karnından aşağı, sikini çevreleyen koyu buklelere doğru. Taş gibi sert - bu çok hızlı oldu ya da bir süredir sertti ve yardım etmem için beni hiç uyandırmadı. Parmaklarımı şaftı boyunca hafif, çırpınan dokunuşlarla gezdiriyor, onu keşfediyorum. Ucu gözlerimin önünde nemle boncuk boncuk oluyor, sikinin geri kalanından daha koyu bir renkte kızarıyor. Uzunluğu boyunca uzanan büyüleyici bir damar var ve hassas olup olmadığını merak ediyorum.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordum.

"Zaten değil misin?" Sesi boğuk, eli uykuda karışmış saçlarımı sıkıyor. Çekecek kadar değil. Sadece... sanki beni kendine yakın tutmak istiyor ama sözümü kesmek de istemiyor.

"Durabilirim," diyorum masumca, parmak ucumu o büyüleyici damar boyunca gezdirirken bile. "Sadece söyle ve ellerimi kendime saklayayım."

Nefesi kesiliyor ve düz karnının sıkılaşmasını izliyorum, hareket ettikçe kasları tüm ayrıntılarıyla ortaya çıkıyor. Parmağımı horozunun başına geri götürüyorum ve onu şafttan ayıran çıkıntıyı hafifçe izliyorum. Bir damlacık ıslaklık başın şişman tarafından aşağıya doğru yuvarlanıyor ve parmağımı büyülenmiş bir şekilde içinden geçiriyorum.

"Bana durmamı söylediğini duymuyorum," diye fısıldıyorum.

"Çünkü yapabilirim." Sesi inanılmaz seksi, o kadar çakıllı ki içimi ürpertiyor. "Dokun bana o zaman, Max."

"Bunu planlıyorum." Dirseğimin üzerinde duruyorum, böylece vücudunun okşamalarına verdiği tepkiyi izleyebiliyorum. Bir süre sadece elimi kullanıyorum, sadece ona dokunuyorum ve vücudunu keşfediyorum. Dokunuşlarımı sadece sikiyle sınırlı tutmuyorum; oblik kaslarının sert hatları, göbeğinin çukurluğu, kalçalarının sert kasları da aynı derecede büyülüyor. Her tarafına dokunuyorum, solgun, solgun teninden ve muhteşem vücudundan büyüleniyorum. Sonra gezinen elim tekrar sikine kayıyor ve parmaklarımı sikinin dibine dolayarak, teninin burada ne kadar sıcak olduğuna iç geçiriyorum. Başka her yerde garip bir serinlik hissediyor - Rhagos'a özgü o nane kokulu kenar- ama burada yanan bir sıcaklıktan başka bir şey değil.

Önünde diz çöküp onu ağızıma almanın nasıl bir şey olduğunu hatırladıkça karnım kendi sıcaklığıyla kıvrılıyor. Bu benim en cesur anımdı... ve bir süre için en aşağılayıcı anımdı. şimdi her şey farklı. Rhagos öyle, ilişkimiz öyle ve ağızımı tekrar ona dayayıp bu sefer işlerin nereye gideceğini görmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama her ihtimale karşı ona bakıyorum. "Bu sefer seni dudaklarımın arasına aldığım, belki konuşma."

Küçük, sert bir kahkaha atıyor, ben dik otururken eli kolumda geziniyor. Hâlâ acolyte cübbemi giyiyorum; pek de seksi bir giysi sayılmaz.

-Ve Rhagos için bu deneyime biraz görsellik katmaya karar veriyorum. Bornozu başımdan geçirip bir kenara fırlatıyorum, sonra küçük göğüslerimi avuçluyorum. Meme uçlarım ağrıyor ama tam olarak sert değil, bu yüzden sıkılaşana kadar uçlarıyla oynuyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Rhagos'un gözleri ihtiyaçtan ağırlaşıyor ve bana uzandığında, saygılı bir okşayışla. Göğsümü avuçluyor, başparmağı meme ucumun üzerinde geziniyor ve ben inliyorum, sikine uzanıp tekrar kavrarken bile başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Parmaklarım onun devasa uzunluğunun üzerinde hafifçe gezinirken

göğsümü okşuyor, ben de aptal pantolonumu çıkarıp oraya da dokunmasına izin vermek istiyorum.

Daha fazlası için çok açgözlüyüm.

Ama bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili ve ona nasıl bir şey vermek ve onu nasıl iyi hissettirmek istediğimle ilgili. Okşamasından uzaklaşmak bana acı veriyor ama elini itiyorum ve sonra eğilip meme uçlarından birini öpüyorum. Neredeyse geri kalanı kadar solgunlar, ağzının yüzü boyunca koyu pembe bir yarık düşünüldüğünde bu büyüleyici.

Isırmaktan, bir an sonra dişleri dudağını tekrar hafifçe çizdiğinde fark ediyorum. Dudağını ısırıyor.

Bu beni eritiyor ve göğüs ucuna bir öpücük daha kondurduktan sonra nasıl tepki vereceğini görmek için küçük bir ısırık veriyorum.

Nefesi dişlerinin arasından tıslıyor ve eli saçlarıma gidiyor. "Max," diye inliyor.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle," diye fısıldıyorum, aşk ısırığını yalayarak uzaklaştırıyorum.

"Böyle bir şey var." Sesi sadece bir fısıltı, eli kafa derime sürtünüyor. Gözleri bir an için kapanıyor ve sonra sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi tekrar açıyor.

Ona izleyecek bir şeyler vermenin zamanı geldi.

Meme ucunu tekrar yalıyorum ve sonra daha aşağıdan öpüyorum. Göğsüne öpücükler konduruyorum, sanki nefes alışını ağızımla eşleştiriormuş gibi her dokunuşta ciğerlerinin dalgalanmasına bayılıyorum. Muhteşem karnından aşağı iniyorum ve daha da ilerleyerek sikine doğru ilerliyorum. Oblik kaslarını öpüyorum, dilimi göbeğinin altındaki düz kas düzleminde gezdiriyorum ve sonra sikini tekrar elime alıyorum.

Onu tadarken ona bakıyorum.

Gözleri o kadar kapalı ki irislerindeki yeşili göremiyorum. Yine de çıkardığı alçak, gürleyen iniltiyi duyuyorum. Vücudu altında geriliyor, eli saçlarıma sıkıca kavriyor ve ben onu tekrar yalıyorum, pre-cum damlacıklarını yalıyorum. Tadı tuzlu ve misk kokulu, burada o nane hissinden çok az var ama aldırmiyorum.

Umursamayacak kadar kendimi kaptırmışım. Tepki verme şeklini seviyorum. Ona ilk dokunduğumda ne düşüneceğimi bilememiştim. Bu sefer, nefesinin ne zaman kesildiğini, kaslarının ne zaman , elinin ne zaman biraz sıkıldığını çok iyi biliyorum.

Bu bende daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor. Çok daha fazlasını. Dilimi karnının alt kısmına değdiriyorum ve sikinin başını öpüyorum. Dudaklarımı üzerinde zar zor gezdiriyorum, ama nefesini keskin bir şekilde içine çekişini seviyorum.

Cevap. Bu bana onun bir tanrı, binlerce yıllık ölümsüz bir varlık olduğunu unutturuyor. Şu anda o sadece Rhagos ve ben onu boşaltmak istiyorum.

Sikinin başını yalıyorum, orada boncuk boncuk biriken pre-cum'a yetişmeye çalışıyorum. Bu imkansız bir görev; ne zaman birini yalasam bir başkası ortaya çıkıyor. Sonunda pes ediyorum ve onu dudaklarımla keşfetmeye, her yerini öpmeye devam ediyorum. Başının alt tarafını öpüyorum. Büyüleyici damarı öpüyorum. Dibine kadar öpüyorum ve sonra tekrar yukarı çıkıyorum. Hem dudaklarımı hem de dilimi kullanarak derinin her santimini öpüyorum ve ucuna kadar geri döndüğümde tamamen tahrik oluyorum, çıkardığı alçak inlemelere karşılık olarak kalçalarım sıkılıyor. Sesi çok seksi geliyor ve şu anda kendimi çok güçlü hissediyorum. Sanki her şeyin kontrolü tamamen benim elimdeymiş gibi. Bu baş döndürücü bir duygu.

Onu ağızma alırken başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzündeki açlık ifadesi beni daha da tahrik ediyor. Ben de ona duyduğum ihtiyaçtan acı çekiyorum ama önümdeki göreve odaklanmalıyım. Söz verdiğim gibi onu ağızla boşaltmak istiyorum. Elimi sikinin dibine koyup uzunluğunu sabitledikten sonra yavaşça yalıyorum, dilimi uzun bir hareketle alt tarafa doğru sürüklüyorum.

"Kendine dokun," diye fısıldıyor. "Sen bana dokunurken."

Sanki bunun için teşvike ihtiyacım varmış gibi? Yataktaki iri bedeninin yanında diz çöküyorum, kalçalarım hafifçe aralanıyor ve elimi pantolonumun beline sokuyorum. Kıvrımlarım o kadar kaygan ki, elim onlara değdiği anda nefesim kesiliyor ve bir inilti çıkarıp aç bir şekilde ağızla onun sikinin üzerine düşüyorum. Kendime dokunmak arzumu tavan yaptırıyor ve başını dilime alıyorum, yalıyorum, sürüklüyorum ve onu en iyi neyin hissettirdiğini bulmaya çalışıyorum.

"Ağıza boşalacağım," diye geveliyor ve bunun bir emir olduğunu anlıyorum.

Bu beni daha da heveslendiriyor ve onu daha derine götürüyorum, kalın uzunluğunu ağızma almaya çalışırken başımı sallıyorum. Dişlerimle dikkatli olmaya çalışıyorum, ama o kadar büyük ki bu imkansız bir uyum gibi geliyor. Onu neredeyse istediğim kadar alamıyorum, bu yüzden onun yerine başka şeylere odaklanıyorum, emmeye çalışıyorum ve dilimi horozunun alt tarafını kızdırmak için kullanıyorum.

Elini uzatıp meme ucumu tekrar okşadığında neredeyse şaşkınlıktan kasılacaktım. Aletini ağızma alırken inliyorum, elim klitorisimi arıyor ve Rhagos'un aletini emerken etrafında sert daireler çiziyorum. Bu işte pek iyi değilim; onun dokunuşuyla dikkatim çok dağınıyor ve elim klitorisimin arasında

ama umursadığını sanmıyorum. Hevesliyim ve kalçalarını pompalayıp sikini dilimin üzerinde gezdirdiğinde, cesaretlendirici bir ses çıkarıyorum ve onu daha derine alıyorum. Çenemi gevşetmeye çalışıyorum ve ağzım ne kadar ıslak olursa o kadar çok alabildiğimi fark ediyorum. Bir sonraki hamlesi onu boğazımın arkasına doğru ittiğinde cesaretleniyorum. Teması kesiyorum ve yarağının her tarafına özensiz, ıslak öpücükler konduruyorum, aklıktan ölüyorum ve sonra kaygan uzunluğunu bir kez daha derinlere alıyorum.

Parmakları göğüs ucumu sıkarken diğer eli başımın tepesine gidiyor ve tekrar ağzıma girerken beni sessizce yerinde tutuyor. Tanrım, bu çok iyi. O beni kullanıyor ve ben de onu kullanıyorum ve bu o kadar kötü ve aynı zamanda o kadar harika hissettiriyor ki hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Kendimi ovarken amımın çıkardığı ıslak sesleri duyabiliyorum ve odadaki tek ses Rhagos'un zor nefes alması ve ağzıma tekrar pompalarken ara sıra nefesinin kesilmesinden başka bir şey değil.

Kullan beni, ona söylemek istiyorum. Ağzımı sık. Sahip olduğum her şeyi al.

Ben ona o edepsiz şeylerden tek bir tanesini bile söyleyemeden eğilip o kadar derine itiyor ki öğürme refleksime çarpıyor. Geri çekiliyorum, hafifçe boğuluyorum ve o yatakta doğruluyor. Kolumdan tutup beni sırtüstü çeviriyor ve sonra elinde sikiyle üzerime abanıyor.

"Fikrimi değiştirmedim," diye homurdanıyor. "Onun yerine o güzel göğüslere boşalmayacağım."

Nefesim kesiliyor, elim tekrar klitorisime gidiyor. Daha sert ovuyorum, diğer elim göğsüme gidiyor ve meme ucunu çalıştırıyor. Kendini sert ve hızlı bir şekilde okşarken ona hayranlıkla bakıyorum, siki hala ağzımdan ıslak. Dudakları sert, düz bir çizgi halinde, neredeyse onaylamıyor gibi görünüyor ama bunun çok ama çok odaklanmış olmasından kaynaklandığını biliyorum. Yumruğunu benim ona hiç dokunmadığım kadar sert bir şekilde yukarı aşağı hareket ettiriyor, o kadar sıkı sıkıyor ki acı verici görünüyor ve sonra burun delikleri alevleniyor ve yeşil bakışları yüzümden gövdemize doğru kayıyor.

Tohumunun tenime ilk sıçrayışı kavurucu bir sıcaklık hissettiriyor. Belki harika bir zamanlamaydı, belki de bunu görmek beni uçuruma sürükledi, ama sonra ben de boşalıyorum, orgazmım beni yataktan kaldırıyor, sıcak boşalma ipleri tenime sıçrarken bile, o sikini tekrar tekrar sarsarken. Üzerimde o kadar yoğun bir şekilde duruyor ki, sanki ortak zevkimizde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Beni böyle görmekten hoşlanmasını istiyorum. Tıpkı istediği gibi kendimi tatmin etmek için elimi kullanmamı sevmesini istiyorum.

Beni sevmesini istiyorum.

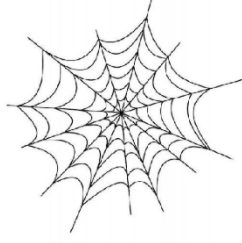
Bunun farkına varmak boğazımdan bir hıçkırığın kaçmasına neden oluyor ve duygusal gözyaşlarımla savaşmak için elimden geleni yaparak sertçe yutkunuyorum. *Hayır, seni koca aptal. Hayır. Hayır. Bu akıllıca değil. Yapmak istediğin şey bu değil. O bir tanrı. Sen bir video oyunu şirketinde yönetici asistanısın.*

Eve gidiyorsun.

Rhagos, duygusal çöküşümden habersiz, yatakta yanıma çöktü. İnliyor, sesi tamamen doymuş ve ben sırtüstü yatarken, her şey içimden akarken nefes nefese kalıyorum, o uzanıyor. İri eli göğüslerimdeki soğumuş tohuma değiyor ve onu tenime sürterek gövde mi daha büyük bir karmaşaya sürüklüyor. "Benim değil," diye homurdanıyor.

Umurumda değil. Bu şimdiye kadarki en sahiplenici şey ve ben buna bayılıyorum. "Senin," diye fısıldıyorum ve her şeyimi ona verdiğim için endişeleniyorum... ve karşılığında hiçbir şey alamayacağım.

Tadja oldu sağ-Hrit Unth o kesinlikle a Hrit Svala'ya kıyasla çöplük.

Ağaçlar burada da Hrit'te olduğu kadar büyük.

Unth, öğle güneşi ağaçların tepelerini zar zor aydınlatıyor. Gölgeleklerin altı gölgeli ve karanlık ve düzinelerce "ışık" kayası stratejik olarak büyük caddelerin üzerine sokak lambaları gibi yerleştirilmiş. Ağaçların arasında koca bir şehir bloğu var Hrit Svala ve her ağacın içine yerleştirilmiş birden fazla küçük bina yerine, tüm büyük ağaçlar birbirine sıkıca büyümüş gibi görünüyor ve tüm platformlar iç içe geçerek devasa ormanın yükselen dallarında büyük ve geniş bir şehir oluşturuyor.

Hrit Svala, tüm orman örtüsü boyunca uzanıyor, havada yüz metre yükseklikte bir şehir. Devasa ve insanlarla dolu, Manhattan şehri, ağaç ev tarzı. Biri bunu nasıl gözden kaçırabilir bilmiyorum.

Hepsi nasıl almıyor bilmiyorum. Aman Tanrım.

Burada yürüyüş yolları birkaç woale'nin yan yana yürüyebileceği kadar büyüktür ve pazar yeri sıkışık Balsingra'dan daha büyüktür. Kasnaklar ve sepetlerden oluşan ağlar örümcek ağları gibi tepeden tırnağa geçiyor ve evler ağaçların içine inşa edilmiş gibi görünüyor, apartmanlar aceleyle sahanlıklara dikilmek yerine gövdelerin içine yerleştirilmiş. Tepemde beyaz kanat çırpışları görüyorum ve eminim ki, sanki insanlar uçsuz bucaksız ağaç şehrinin etrafında süzülüyormuş gibi görünüyor.

Bir tanesini görünce Rhagos'u dürtüyorum. "Bunlardan bir tane almalıyız." Sadece homurdanıyor.

Bütün gün sessiz olduğunu fark ettim ve nedeninden emin değilim. İyi bir yürüyüşü ve Tadjanın tahmin ettiği gibi kuşluk vakti Hrit Svala'ya vardık. Handan ayrıldıktan sonra evlerine uğrayıp

Vedalaştık ve Tadj Rhagos'a sarılmadan önce ağlayarak bana defalarca sarıldı. Ölüm Tanrısı onun kucağında kaskatı ve doğal olmayan bir haldeydi ama o da ona garip bir şekilde sarıldı... sonunda.

"Ona aldırmayın," dedi Birkef bize sevgiyle. "Tadja bu yöne giden her genç kadını ve erkeği evlat edinir."

Çünkü ölmüş olan çocuklarını özliyordu. Son kez vedalaştığımızda ben de ağladım. Rhagos ve benim dün geceden sonra oluşan morluklarımızla dalga geçti ve bizim için hazırladığı taze ekmek ve seyahat yiyecekleriyle dolu bir çantayı bize uzattı.

"Bize ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin," dedim ona tekrar sarılırken.

"İnsanlar birbirlerini kollamalı," dedi basitçe, sanki her şeye cevap veriyormuş gibi. Belki de onun gözlerinde öyleydi. İyileştğine dair bir ipucu görebilmek umuduyla Birkef'e baktım. Bu sabah daha az mı öksürüyordu? Gözleri daha mı parlaktı? Bir şey söyleyemedim.

Ama Rhagos'a güveniyorum. Bu konuda beni kandırmaz. Diğer şeyler, elbette. Ama bu konuda değil.

Hrit Svala'da hava serin; gölgeler sabah güneşinin ortalığı ısıtmasını engelliyor ve kuzeye doğru gittikçe hava daha da soğuyor. Bazen Chandrilhar'ı ya da ejderhanın istifinin olduğu yeri bulana kadar karda tepinmek zorunda kalacağımızı düşünüyorum.

Tidewater Limanı'nı, sıcak sokaklarını ve ılık güneşini özlemle düşünüyorum. Tüm Anticipation'ı orada geçirmekten son derece mutlu olurdum, lanet olsun. Gözlerimi kısarak yol arkadaşına bakıyorum, gözlüklerimi bir kenara koymuşum, yüzünde hala ekşi bir ifade var gibi görünüyor.

Adem elmasının tam karşısında da beni kızartan bir morluk var. Bunu ne zaman yaptığımı bile bilmiyorum ama hayalet gibi soluk teninde gün gibi ortada duruyor. Memelerim de ağzının izleriyle kaplı ve boynumun ne kadar kötü görüldüğünü hayal edebiliyorum. Dün geceki oral seksin ardından temizlendik... ve hemen ardından başka bir ağır sevişme turu için tekrar birbirimizin üzerine düştük.

Ne yazık ki bu sabah regl oldum, bu da eğlencenin birkaç günlüğüne sona ereceği anlamına geliyor. Tadja bana bunun için de malzemeler verdi - gri cübbemin altına kemerle bağlanmış, makat bezi tarzı bir sürü eski paçavra. Belki de Rhagos'un bu kadar huysuz olmasının nedeni regl dönemimdir, ama bundan şüpheliyim. "İyi misin?" Uzanıp serçe parmağımla elini dürterek soruyorum. Kendi kendime bunun benim

bu beni çok muhtaç yapıyor. Düşüncelerimin çok ama çok kötü yönlere sapıp durmasının tek nedeni bu.

Ona aşık olursam ne yaparım gibi talimatlar?

Cevap çok açık: hiçbir şey. Bu konuda yapacak bir şey yok. Ama hormonlarım ve kalbim bu düşünceden hoşlanmıyor, bu yüzden bunu hiç düşünmemeye çalışıyorum.

Elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, eğilip kulağıma bir şeyler mırıldanıyor. "Burayı seviyorum."

Etrafıma bakındım, biraz şaşırmıştım. "Nesi var bunun?" Anladığım kadarıyla çok güzel. Ağaçların bu kadar yukarısında, dallarda tüneyen kuşlar, parmaklıkları kaplayan ve yürüyüş yollarına sarkan sarmaşıklar var ve gölgede çiçek açmaya ikna edilmiş çiçekler, her yerde yatakları var. Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yeşillik ve her yerde mutlu, yüksek sesle konuşan insanlar ağaçlık sokaklara dolmuş ve sanki herkes ağaç evlerde yaşıyormuş gibi günlerine devam ediyorlar. Efsanelerdeki devasa kuşları görmedim, doğru, ama gökyüzünü de pek görmedim. Yapraklı dallar ve binalar çoğu şeyi engelliyor.

Rhagos kocaman omuzlarını silkiyor ve elimi daha sıkı tutuyor. "Yakınımda kal."

Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söylemek istemediğinden şüpheleniyorum. Renkli kumaş stantlar ve yemek kokularıyla dolu daha büyük, açık bir plazaya doğru ilerlerken zihinsel olarak bunu anlamaya çalışıyorum. "Satılık kekler," diye bağılıyor bir adam yakınlarda. "Fındıklı kekler ve tatlı turtalar satılık!"

"En iyi dut birası burada," diye bir kadın. "Fincanlarınızı getirin. Fıçılarınızı getirin!"

"Köle kızlar," diye sesleniyor eski Romalı askerler gibi giyinmiş bir başka adam. "Toplanacak bakireler! Hiç Tadekha'nın birini becermek istediniz mi? Sizin için kızlarım var."

Sonuncusunda nefesim kesiliyor ve görmek için başımı kaldırıyorum. Rhagos beni aceleyle, bacaklarına zincir takmış birkaç kızın -başka da bir şey yok- yere yığıldığı bir standın yanından geçiriyor. İçlerinden ikisi o kadar solgun ki elflere benziyorlar ve biz hızla geçerken bana üzgün, soluk gözlü bakışlar atıyorlar. Görüşüm çok iyi değil ama kristal kanatlarını vücutlarına doğru katladıklarına yemin edebilirim.

"Rhagos," diye itiraz ediyorum o yürümeye devam ederken.

"Gel," diyor bana, yavaşladığım gerçeğini görmezden gelerek. İzlerimde durduğumda bana ters ters bakıyor. "Herkesi kurtarabiliriz, Max."

Sinirle oflayıp pufluyorum, beni ileri sürüklemesine izin veriyorum. "Herkesi kurtaramayacağımızı biliyorum," diye tıslıyorum ona. "Ama bilmek istemiyor musun-"

"Evet," diyor açıkça, köşeyi dönerek. "Bu dünyada pek çok iyi şey var, Max. Hepsine yardım edebiliriz."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum ve elimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum. "Bu sabah kışında ne var? Bütün gün kaşlarını çatmıştın."

Duraklıyor, etrafına bakıyor ve sonra beni güzel sarmaşıklar ve çiçek saksılarıyla dolu gölgeli bir sokağa çekiyor. Hrit Svala'nın estetiği birdenbire oldukça sığ görünmeye başladı - on adım lanet bir köle tüccarı varken kapınızın önünde parlak çiçek saksıları olması kimin umurunda? Hiç mantıklı değil.

Bu dünyadaki pek çok şeyin bir anlamı yok.

"Max," diyor Rhagos sabırla, ellerini sert ve sahiplenici bir şekilde omuzlarıma koymadan önce etrafına tekrar bakıyor. "Sana karşı acımasız olmak istemem ama... burada olmak bizim için kolay. Burada çok az insan var. Burada çok az hayat var." İki parmağının ucuyla hafifçe şakağına dokunuyor. "Burada bu kadar çok insan varken güvendesin. Ben de öyleyim." Ağzı buruşuyor. "Ve tabii ki tanrıça da yok."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam," diyorum usulca. Stresli olduğu çok açık. Buradaki tüm insanların varlığını hissedemiyorum ama... çok fazla ölü olup olmadığını merak ediyorum. Hrit Svala, Tidewater Limanı'nın iki katı büyüklüğünde ve biz daha tamamını görmedik bile. Burada bekleyen -tutsak- bir sürü ölü olduğundan ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımızdan hiç şüphem yok. Tıpkı hüzünlü gözleri olan köle kızlar gibi, yanlarından geçip gitmek zorundayım.

Bu çok zor. Kendimi çok kötü hissediyorum. Onlara yardım etmek istiyorum. Herkese yardım etmek istiyorum. Ama Rhagos'un Birkefi iyileştirmesi yüzünden zihnim hâlâ yaralı ve bunun bir işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyorum. Rahibe Tiları'nın söylediklerinin doğru olmasından, gücünü her kullandığında işleri daha da kötüleştirmesinden endişe ediyorum.

Eğer durum buysa, bu insanlara yardım edebiliriz... ya da kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Bundan nefret ediyorum. Ben nefret ediyorum. Rhagos cennete döndüğünde belki onlara daha fazla yardım edebileceğini kendime hatırlatmak zorundayım. Belki de normal insanlara nasıl sempati duyacağını öğreniyordur. Eve döndüğünde daha nazik, daha kibar bir tanrı olacak.

Eğer durum buysa, önce kendimizi düşünmeliyiz.

"Benim için endişeleniyorsan," diye fısıldıyorum, "senden bizi tehlikeye atacak bir şey yapmanı istemeyeceğim. Herkese yardım edemeyeceğimizi biliyorum."

Yüzünde pişmanlık ifadesi beliriyor. Beni kendine doğru çekip sıkıca sarılıyor ve bu düşüncesizce hareket karşısında şaşırıyorum. Yine de ben de ona sarılıyorum. "Bunu yapmazdım," diye mırıldanıyor. "Senin için."

Sözleri her ısıtıyor. "Biliyorum."

İç geçiriyor, ben geri çekilince bir tutam saç kulağımın arkasına itiyor. Saçlarım hala düğünümüzden kalma örgüler içinde, gerçi muhtemelen saçımın içinde kalmaktan çok saçımdan dökülüyor. Yine de saç benim için büyük bir odak noktası olmadı. Çok fazla şey oluyor, beynimin her santimini kaplayan çok fazla Rhagos var. "Bu sabah kısa kaldığım için üzgün değilim. Ben sadece..." Etrafındaki yeşil, ahşap şehre bakıyor. "Riekk'i'yi burada hissedemiyorum. Beni tedirgin etmiyor."

Şimdi anlıyorum. "Vor gibi olacağını mı düşünüyorsun?"

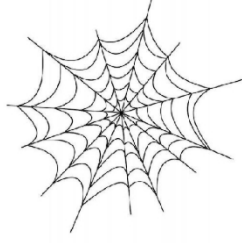
Rhagos homurdanır. "Vor hiçbir zaman aptal olmadı. Bir aptal asla kolayca yönlendirilemez." Bana bakarken yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Riekk'i ise aptalın teki. Ne söylersek söyleyelim ya da ne yaparsak yapalım, iki adım gerimizde olacak."

Başka bir deyişle, tetikte olmamız gerekiyor. "Ne yapmamız gerektiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır," diyor. "Ama bırak ben konuşayım. Sen sessiz kal."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum.

I

Riekki'nin nerede kaldığını anlamamız için yarım saat daha yürümemiz gerekiyor. Her bir ağacın gövdesine özenle yerleştirilmiş ağaç evler, biz yürüdükçe giderek daha da büyüyor.

Şehrin merkezine doğru ilerliyorum, tepedeki ağaç dalları otoyollardan daha büyük. Burada daha çok beyaz yelkenli yapı görüyorum, çoğu ağaçların tepelerine yerleştirilmiş platformların üzerine kullanılmadan tünemiş ve bana bir otoparkı hatırlatıyor, araçlar sadece sahiplerinin dönmesini bekliyor. Evler daha da büyüyor, asma kaplı büyük balkonlarıyla ağacın etrafını saracak şekilde yayılıyor ve taştan yapılmış çıkıntılı eklentilerle yürüyüş yollarına dökülüyor. Bazıları küçük kaleleri andırmaya başlıyor, ağaç şehrin arasında küçük saraylar.

O zaman görürüz.

Burası açıkça Riekki'nin evi. İnsanın aklını başından alacak kadar büyük olan devasa ağaç sanki Külkedisi'nin şatosunun etrafında büyümüş ve onu bütünüyle yutmuş gibi görünüyor, sadece kulelerin ve zarif özel yürüyüş yollarının kaçmasına izin veriyor. Ağacın içine yukarıdan aşağıya renkli pencereler oyulmuş ve her daldan üzerinde tüy kalem sembolü bulunan parlak pankartlar sarkıyor. Her yerde flamalar ve kağıt fenerler asılı; Hrit Svala'nın kalbinde bir renk ve ışık patlaması yaşanıyor. Döndüğüm her yerde tanrıçaya küçük sunaklar var, hepsinde aynı sembol var, her biri çiçek demetleri, zengin kumaş parçaları, yiyecek sepetleri, mücevherler, altın ve gümüşle kaplı. Hediyeler. Muhtemelen hiç umurunda olmayan bir tanrıça için her türlü hediye.

Oh, orada var ayrıca zırlı muhafızlar her yerde, ve ben demek istiyorum

Her yerde.

Ağaç tepesindeki sarayının önünde sıraya giriyorlar. Riekki'nin tüy kalemiyle süslenmiş pelerinler giyerek sokakları arşınıyorlar. Kılıçlar taşıyorlar ve

sırtlarında arbaletleri var. Yaprakların arasından nadiren çıkan bir güneş ışığını yakaladığında zırh parıldıyor, kör ediyor ve zaten kötü olan gözlerimin algılayabileceği çok şey var.

Neden Rhagos dışında herkes etrafını lanet olası bir orduyla sarıyor? Yanımdaki adama bakıyorum, endişeliyim. Yanlış mı yapıyoruz? Sihirli makasların peşine düşmek yerine yerimizde kalıp sadık askerlerden oluşan bir orduyla etrafımızı mı sarmalıyız? Birden içim şüpheyile doldu.

Sinsi beynim *Faith'i bir ordunun kurtarmadığını* .

Ugh. Geniş sarayın etrafında dönerken bir çift askerin daha yanından geçiyoruz. Burada yoldan geçenlerin sayısı daha az, çoğunlukla tanrıçanın dikkatini çekme umuduyla dua etmeye gelenler var. Birkaç kişi küçük sunaklarda diz çöküyor ve muhafızlardan biri uzun bir süre bize bakınca Rhagos'un elinden tutup onu en yakın sunağa sürüklüyorum, dizlerimin üzerine çöküp önünde dua ediyormuş gibi yapıyorum.

"Bizi izliyorlar," diye fısıldıyorum ona. "İçeri kolayca giremeyeceğiz."

"Yapmayacağız," diye kabul ediyor.

Ne dediğini anlamam bir anımı alıyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne-"

Göz ucuyla silahlı muhafızların yaklaştığını görüyorum. "Siz oradaki," diyor biri, bizi göstererek. "Ayağa kalkın."

Kalbim küt küt atıyor. Rhagos'a bakıyorum ama yüz ifadesi son derece sakin. Şaşırmamıştı.

"Merak etme. Sihrimi kullanacağım," diyor ve sonra alnıma bir öpücük konduruyor. "Geride dur."

"Ne..." Tekrar başlıyorum, ama sonra o harekete geçiyor.

Rhagos adamlara doğru hamle yaparken şaşkınlık çılgılığını bastırıyorum. İkisi de anında kılıçlarını çekiyor ve bir çılgılık yükseliyor. Daha fazlası koşarak geliyor, hepsi gözlerimde bulanıklaşıyor. Bıçağım -ki şu anda aptalca küçük geliyor- kınında ve çantamızda, çünkü acolyte kostümüne uymuyor. Çıkarabilirim ama birkaç dakika sürer. olduğundan emin değilim.

Rhagos harekete geçerek ilk askere saldırıyor. Adamın silahlı olmadığını anlamam bir anımı alıyor ve adam Rhagos'a doğru hamle yapıp onu ezdiğinde inliyorum. Kılıcın bıçağı diğer tarafından, kıyafetinin içinden dışarı çıkar. Rhagos sadece sırtıyor, parlak kırmızı kan fişkirmasını görmezden geliyor.

gri cübbesini lekeleyen kanı alıp elini bıçağın sapına koydu. Asker yüzündeki şok ifadesiyle geriye doğru sendeler ve Rhagos bıçağı çekip , sonra da başının üzerinde döndürür.

Muhafızın kafası tek bir bıçak darbesiyle uçar.

Bir diğeri Rhagos'a saldırıyor. Ölüm Tanrısı mükemmel, etkili hareketler yapar, hiçbir şey boşa gitmez. Bu darbe bu askeri geriye savuruyor, bu bıçaklıyor, bu da bir başka askeri arkadaşlarının üzerine sürüyor. Şimdi anlıyorum ki, sadece bir silah alabilmek için bıçaklanmasına izin vermiş. Başka türlü ona dokunmaları imkânsız; o bir yetenek semazenî. Tabii ki öyle. Bunu mükemmelleştirmek için binlerce yılı vardı.

Adamların ona karşı hiç şansı yok ve bunun farkındalar. Yavaşça geri çekiliyorlar, silahları hazır, Rhagos ise sırtını bana dönmüş, temkinli bir duruşla onları izliyor. Birkaçı bana bakıyor ve ne düşündüklerini biliyorum, hedef benim. Ben savunmasızım. Ama Rhagos bu konuda da manevra yaptı. Saldırdı ve diğerlerini o kadar dikkatli bir şekilde yönlendirdi ki Rhagos ile Riekki'nin sunaklarından birinin arasına sıkıştım. Bana ulaşmak için onu geçmeleri gerekecek.

Ve onun içinden geçmek yok.

Kanlı bıçağı tekrar gelişigüzel çeviriyor. "Denemek isteyen başka kimse yok mu?"

Görüş alanımdan uzaklaştıkça askerlere gözlerimi kısarak bakıyor, gözlüklerim olmadan yeşil ve beyazların bulanıklığında onları seçmeye çalışıyorum. Birçoğu zırhlarına rağmen topallıyor ya da yaralarına tutunuyor ama kimse yaklaşıyor. Bir şey bekliyorlar.

Eller çırpılır. Yavaşça. Alaycı bir şekilde.

"Şu haline bak," diye sesleniyor bir kadın sesi. "Çok cesur ve güçlüsün, değil mi Rhagos? Küçük çapan için gösteriş mi yapıyorsun? Bu... çok sevimli."

"Riekki değil," diye homurdanıyor Rhagos ve sesi biraz sinirli çıkıyor. Yarım adım geri çekildi, kılıcı hâlâ savunmak için havadaydı. "Geleceğimi bilmiyordun."

"Oh, biliyordum. Elbette biliyordum. Sürgünde güçlerini kötüye kullanan tek kişi sen değilsin."

Soluk beyazlar içinde bir figür öne doğru adım atıyor ve yeşilliklerin arasında odak noktasına geliyor. Bu Riekki olmalı. Yaklaşan kadın uzun boylu ve incedir, zayıf vücuduna yapışan beyaz ipekler giymiştir. Elbisesi neredeyse teni kadar solgun ve saçları gümüşten yapılmış gibi parıldıyor. Bir şelale gibi ipeksi ve gevşek bir şekilde omuzlarından aşağı dökülüyor ve o hareket ettikçe sırtının alt kısmına sürtündüğünü görebiliyorum.

Başının üzerinde parıltılardan yapılmış zarif bir taç parlıyor, şekli bir yıldız patlaması ya da bir hale gibi. Şaşırtıcı derecede güzel ama içinde hiç sıcaklık yok. Bana odaklanan gözleri bir avcının gibi soğuk ve bakışlarını Rhagos'a çevirmeden önce beni içine çekiyor.

Riecki zarif bir el hareketiyle işaret ediyor. "Ve sen de kılıcını indirebilirsin. Çapanı öldürmeyeceğim. Neden burada olduğunu biliyorum."

Kadının sesinde inanılmaz derecede küçümseyici bir ton var ve bu benim rahatlamamı imkânsız kılıyor. Çantamızı göğsüme bastırıyorum, aramızdaki kısa mesafeyi geçip Rhagos'un yanına koşmak istiyorum, böylece bir korkak gibi onun arkasına . Yine de korkmuyor ve Riecki'nin kötü tavrına hiç şaşırmamış gibi görünüyor.

"Kibirliyiz, öyle mi?" diye soruyor o derin sesiyle, kılıcını indirirken bile.

"Yalan, öyle mi?" diye alay ediyor başını eğerek. "Yalan söylemektense kibirli olmayı tercih ederim. En azından hâlâ kendimim. Bu sefer beni şaşırttın, Rhagos. Kaleme girerken önüne çıkan her şeyi öldürüp katledeceğini düşünmüştüm. Bunu geçmişte de yaptın, değil mi? Sırf beni rahatsız etmek için mi?" Ona bir kaşını kaldırıyor. "Yine de burada elini bırakmıyorsun, sırf küçük çapan hoşuna gitmediği için önemsiz bir kılıçla savaşmayı mı seçiyorsun?" Yüzünde alaycı bir ifadeyle bize doğru yürümeye devam ediyor. "Artık büyüü sevmiyor muyuz?"

Riecki'den nefret ettiğime karar verdim. Tadja haklıydı. Ne lanet bir kaltak. "Sana bir teklifim yok," diyor Rhagos sakince.

"Ne kadar eğlenceli." Ellerini kavuşturuyor. "Sanki ne söyleyeceğini zaten bilmiyormuşum gibi."

Rhagos boğazından sinirli bir ses çıkarır ve omuzlarının hafifçe sıkılması, kızın onu etkilediğinin tek göstergesidir.

Riecki zarif bir omuz silkmeye, "Ama yine de sana soracak sorularım var," diyor. Dönüyor, elbisesi bir dalgalanma gibi etrafında süzülüyor. "Sanırım içeri girsen iyi olur. Yine de bunu gelecekte hatırlasan iyi olur." Parmaklarını muhafızlarına doğru salladı. "Şimdilik geri çekilin."

"Emredersiniz, Barış Muhafızı." Eğilirler, kılıçlarının kınına sokulma sesleri havada yankılanır.

Peacekeeper. Ne şaka ama. Etrafını zırlı muhafızlarla saran bu kibirli bok kafalı barış muhafızı mı? Bu kadından nefret ediyorum.

Rhagos bana dönüyor, yüz ifadesini okumak imkânsız. "Çantayı bana ver. Yakınımda kal."

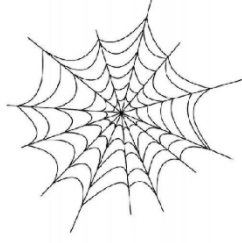
"Bekle," diye itiraz ediyorum elini uzattığında. Ona yaklaşıyorum, kimsenin saldırmayacağından emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sonra kana bulanmış tuniğine dokunuyorum. "İyi misin?" Fısıldıyorum. "Ölemeyeceğini biliyorum ama bu canının yanmayacağı anlamına gelmez."

Bana bakarken sert bakışlı ifadesi biraz olsun yumuşuyor. "Acıyor," diyor nazikçe. "Ve Riecki senin için bir tehlike. Benim yanımda güvende değilsin, söz veriyorum."

Başımı salladım. "Sana güveniyorum."

O sıcak özlem parıltısı bakışlarında bir kez daha titreşiyor, ama sadece başını sallıyor ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına yaklaştırıyor ve Riecki'yi ağaç köşküne doğru takip ediyor.

T İç mekân da en az dışarısı kadar gösterişli. Saksıdaki yeşillikler sayesinde hem içeride hem de dışarıda bir şekilde büyüyen dalların arasında rengarenk kuşlar uçuşuyor. İç mekan İç mekân vazolar ve ruhani görünümlü mobilyalarla ustaca dekore edilmiş, ancak içeride daha da fazla muhafız olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Riekki herkesin yanından geçerek, hizmetkârlar tarafından açılan çift kapılı büyük bir odaya yöneliyor. İçeride, yıldız işlemeli ve arkası mücevherlerle süslü oyma bir taht var. Kûrsüye doğru ilerliyor, oturuyor ve sonra bize kendini beğenmiş bir bakış atıyor.

Rhagos için sandalye yok. Bir yalvarıcı gibi önünde durması gerekiyor. Öfke karnımı yakıyor ve bu kadından daha da nefret ediyorum. Rhagos onun böyle olacağını biliyor muydu? Bugünkü ruh hali bu yüzden mi bu kadar baktandı? Birden anladım.

Kapılar arkamızdan kapanıyor, hizmetkârlar çıkıyor ve sonra tanrıçayla baş başa kalıyoruz.

"Çapanız nerede?" Rhagos boş odaya göz gezdirerek soruyor. Burada sadece Riekki var, korumaları dışarıda bekliyor. Onları içeri almaması beni şaşırtıyor ama sanırım kibir bu işte, ölüm tanrısından korunmaya ihtiyacı olmadığını düşünüyor.

Omuz silkiyor. "Dinleniyor musun? Ne fark eder ki? Ona ihtiyacım olmadığında yolumdan çekilmesi gerektiğini biliyor."

"Bir yol arkadaşısı değilsin o zaman?"

Riekki'nin güzel yüzü sert. "Bir çapa değersizdir. Bana hizmet etmesi için onu bilinmezlikten kopardığım için heyecan duymalı." Başını eğiyor, saçları omzunun üzerinden gümüş bir şelale gibi dalgalanıyor ve bana bakıyor. "Özel olarak konuşabilmemiz için seninkini dışarı göndermek ister misin? Seni temin ederim ki

Korumalarım ona dokunmayacak. Dokunsalar da fark etmez. O sadece bir ölümlü. Tamamen değiştirilebilirler."

Birdenbire çapası için kötü hissettim. Riekki, Rhagos'un büyü kullanan tek kişi olmadığını söyledi. Bu ağaç saray labirentinde bir yerlerde, boktan bir odada bir karyolaya kıvrılmış, içi dışı morarmış bir adam olduğundan şüpheleniyorum çünkü Riekki onu kullanmayı hiç umursamıyor. Gözünde ona bir iyilik yapıyor. Kendisinin o kadar harika olduğunu düşünüyor ki, adamın onu sihriyle sıkıp kurutması için heyecanlanması gerekiyor.

Bu plandan gerçekten pişman olmaya başladım.

"Max benim yanımda kalmıyor," diyor Rhagos, sesi sert. Eli omzumda sıkılaşıyor.

Riekki'nin gözleri parlıyor. "Yani gördüğüm şey doğru. Ona kur mu yapıyorsun? Bu çok lezzetli." Gözleri bir parça kuşkuyla genişliyor. "Ne kadar ölümlü olduğuna baksana. Bu iğrenç. *Kanamasının* kokusunu alabiliyorum, Rhagos." Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor ve ben hiç bu kadar yere batmak istememiştim.

"Kanıyor mu?" diye yankılandı, vücudu kaskatı kesilmişti. Panik içinde bana bakıyor, bakışları yara arar gibi üzerimde geziniyor.

Az önce yere mi düşmek istiyordum? Şimdi iki tanesinden düşmek istiyorum. "Regl dönemim," diyorum boğazımı kibarca temizleyerek. "Önemli bir şey değil."

"Öyle değil," diye katılıyor Riekki.

Rhagos yüz ifadesini tekrar tarafsız bir hale getirmeden önce bana rahatlamış bir ifadeyle bakıyor. "O ölümlü değil," dedi. "Böyle şeyler olmaz."

Riekki zarif omuzlarını silkiyor. "En azından onun zavallı küçük bedenine bir vaftiz yavrusu doğurmayacak kadar akıllısın." Çenesini kaldırdığı parmağına dayıyor, gözleri parlıyor. "Kendini kime bağladığını biliyor musun, küçük ölümlü? Ölüm Lordu pek de iyi bir adam değil."

Onu görmezden gelerek çenemi kaldırıyorum.

"Bir keresinde sırf kendisine dua etme şekillerini beğenmediği için bütün bir krallığı yok ettiğini biliyor muydun?" Başını eğiyor, saçları omzunun üzerinden kayıyor. "Ya da bir keresinde kardeşiyle ölümlüler âleminde kimin daha fazla acıya neden olabileceğine dair iddiaya girdiklerini? Eğer doğru hatırlıyorsam, bunu senin tatlı Rhagos'un kazanmıştı."

İrkilerek ona baktım. Bana bakmıyor.

"Kardeşi onlara kızgın olduğu için Belara'nın takipçilerine ölüm izni vermeyi reddettiğı zamandan bahsetti mi?" Çıtlatıyor. "Çok fazla bencilce, bencilce eylem-"

"Bu çok kısa bir süre önceydi," diye tersliyor Rhagos. "Dünya daha yaşlıyken. Eğer günahlarımızı birbirimizin yüzüne vuracaksak, seninkilerden bahsedelim mi? Yoksa neden burada olduğumu mu konuşalım?"

Riekki tahtında doğruldu ve küçük bir iç çekti. "Pekâlâ. Bu kaba ziyaretin sebebi bir griffin istemen mi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Griffin'in var mı?" Rhagos bir kaşını kaldırarak soruyor. "Yoksa hepsi gitti mi?"

"Sadece ben eminim." Yüz ifadesi kendini beğenmiş. "Ama bir süre yalvar. Ölüm Lordu'nu önümde diz çökerken görmeyi çok isterim."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Siktir et. Biz gidiyoruz."

Riekki'nin kaşları kalktı ve sandalyesinde doğruldu. "Vay vay."

"Max," diye mırıldanıyor Rhagos, sesi yorgun. Ben odadan çıkmadan önce beni durdurmak için elini omzuma koyuyor. "Bunun zor olacağını bilmiyorduk-"

"Zor mu?" Boğuluyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? O bir pislik!" Tanrıçaya elimle işaret ediyorum. "Ona iyi davranmaktan bıktım. Bu eşit bir oyun alanı. Kibar olmalı." Tahttaki tanrıçaya öfkeli bir bakış fırlatıyorum. "Çünkü Rhagos'un Gökler'den sürgün edilen tek kişi olmadığını hatırlıyor gibiyim, yani o Küçük Bayan Mükemmel değil."

Riekki'nin eli göğsüne gidiyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor, onunla bu şekilde konuşmaya cüret ettiğim için şok olmuş durumda.

Bu beni cesaretlendiriyor. Rhagos'un uyarı elini silkiyorum. "Bu doğru. Sen de sürgünde olduğun için ondan daha iyi değilsin. Kendine süslü bir ağaç ev yapsan da umurumda değil. Hâlâ yaramazlar listesindesin, tıpkı onun gibi. Buraya seninle çalışmaya geldik. Bize yardım edip edemeyeceğini görmek için. Belki biz de karşılığında sana yardım edebiliriz. Ama hıyarlık yapacaksan hepsini unut."

Hızla göz kırpmıyor. "Sik mi?"

"Evet." İçimi bir korku ürpertisinin kapladığını gizlemek için çenemi kaldırıyorum. Az önce bir tanrıçaya sik dedim. "Pislik. İyi davranmıyorsun demek. Ve Rhagos sana hiçbir şey yapmadı."

Arkamda, Rhagos iç çekiyor.

Tanrıça öne doğru eğilir, yüzünde büyülenmiş bir ifade vardır. "Az önce bir şeyin farkına vardım. Sen bu ağdan değilsin, değil mi?"

"Web?" .

Bir elini havaya kaldırıyor. "Bu dünya. Aos. Sen farklısın." Gözleri kısılır. "Farklı ve korkusuz. Kendini kime bağladığını biliyor musun ufaklık?"

Çenemi kaldırıyorum. "Rhagos. Ölülerin Efendisi. Ve bunu yine yaparım."

Kahkahası havada çınlıyor. "Oh, bu çok tatlı. Hiçbir fikrim yoktu. Rhagos, bu çok büyüleyici. Beklenti'ni yeniden başlattığını duymuştum, ama bu?" İnanmaz görünüyor. "Bu çok lezzetli."

"Yeniden mi başladı?" Rhagos'a bakmak için dönerek yankıladım.

Çenesini sıkıyor ve öne doğru bir adım atarak Riekki'ye bakarken enseme sert bir el koyuyor. "Bu kadar oyun yeter. Buraya doğudaki Tanrı Dağları'na gitmemize yardım edip edemeyeceğini öğrenmek için gelmedik. Unutulmuş Topraklar'a gitmiyoruz."

"Chandrilhar'a," diye ekliyorum ve Riekki sırtınca utançtan kızarıyorum. Doğru ya. O bilgi tanrıçası. Tabii ki bunu biliyor. Yine de söyledikleri hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum. Rhagos onun için kim? Bu yeniden başlatma saçmalığı da ne?

Riekki eliyle bir kez daha küçümseyici bir hareket yapıyor. "Bunun son derece eğlenceli olması bir yana, size neden yardım edeyim ki?"

Rhagos'un ifadesi daha da donuklaşır. "Ölüm Tanrısı'nda istediğin hiçbir şey yoktur herhalde."

Kalbim bir kez daha acıyor. Daha önce herkesin onu bir şeyler elde etmek için kullandığını söylememiş miydi? İşte yine pazarlık yapıyor. Ona Chandrilhar'a giden yolu kendimiz bulacağımızı söylemek istiyorum. Onun bize verebileceği hiçbir şeye ihtiyacımız yok.

Onun şirret tavırlarına ihtiyacımız yok.

"Seninle anlaşma yapmak mı?" İğrenmiş gibi geri çekiliyor. "Lütfen. Sanki herhangi bir konuda yardımına ihtiyacım var da. Ölüm bizim artıklarımızı alır ve onlardan bir krallık yaratır."

Bu ne cüret?

"Burada işimiz bitti," diye tekrar ve Rhagos'un elini tutuyorum. "Haydi. Biz ."

"Ama..." Riekki diyor ki. "Size yardımcı olabilirim."

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. Bu kaltağın yardımını istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ancak Rhagos, elini çekiştirmeme aldırış etmiyor. Gözlerini tanrıçaya dikti. "Fiyatını söyle."

"Hayır," diye tısladım ona. "Biz gidiyoruz. Ona ihtiyacımız yok. Sana bok gibi davranamaz. Sırf kibirli diye bunu kabul etmek zorunda değiliz. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Sen bundan daha değerlisin."

Ama Rhagos beni tekrar kendine çekiyor, sonra çenemi tutuyor. "Bana güveniyor musun?"

İnliyorum, çünkü bu konuda istediğimi elde edemeyeceğimi biliyorum. "Bu yanlış ve bunu sen de biliyorsun," diyorum ona ve Riekki'ye doğru meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. Tanrıça olması umurumda değil. O birinci sınıf bir pislik ve ben ondan korkmuyorum. "Sana katlanmak zorunda kaldığı için çapana acıyorum."

Kaşları havaya kalkıyor ve kıkırdıyor. "Seni savunurken çok sert, Rhagos. Böyle bir hayranlığı hak etmek için ne yaptın?"

Rhagos düz bir sesle, "Ne istiyorsan söyle de şu işi bitirelim," dedi.

Riekki'nin bakışları bana kayıyor ve sonra kolundaki tüyleri temizliyormuş gibi yapıyor. "Ne yazık ki Griffinler uzun zaman önce öldü, bu konuda haklısın. Ancak burada düzenli olarak konuştuğum büyücüler var. Seni gitmek istediğin yere taşıyacak bir yapı yapmaktan mutluluk duyacaklardır. Chandrilhar onların imkanlarının ötesinde değil. Tek yapmam gereken istemek, sonra da yapılardan biriyle oraya güvenle uçabilirsiniz." Gülümsemesi nazlı. "Bu senin için işe yarar mı?"

Gerginim. İstedikimiz her şey. Rhagos'a bakıyorum.

Kıpırdamıyor, iri vücudu kaskatı. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Dudaklarını yalıyor ve beni işaret ediyor. "Bunu sevdim."

Bir an için takip edemedim. Neyi işaret ettiğini görmek için arkama bakıyorum ve hiçbir şey göremeyince beni işaret ettiğini anlıyorum. "Bekle, ne?" Şaşkınlıkla Rhagos'a bakıyorum. "Neden ben?"

"O senin," diyor, sesi düz ve kesinlikle yasaklayıcı.

"Senin gibi bir çöp parçasını savunurken ne kadar sert olduğuna bir bak," diye Riekki. "Büyüleyici. Aklının nasıl çalıştığını bilmiyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Onu istiyorum."

"Ben bebek değilim!"

Rhagos tekrar, "O senin," dedi. "Max anlaşılmamızın bir parçası."

"Ama istediğim tek şey o." Riekki tırnaklarına bakıyormuş gibi yapıyor. "Chandrilhar'a gidiyorsun çünkü Unutulmuş Topraklar'a gidiyorsun, değil mi? Kader Makası'nı aramak için? Benim yardımımla oraya diğer Unsur'undan önce varabilirsin. Bensiz, kesinlikle başarısız olursun. Şimdiden şehre yaklaşıyor." Omuz silkiyor. "Ama nasıl istersen."

"Max'le pazarlık bana düşer," diye yalan söylüyor.

"Evet, öyle," diyor Riekki küstahça. "O kesinlikle senin. Senin çapan olduğu anda kendini sana teslim etti. Ona sahiptin."

Benim için kavga ettiklerine inanamıyorum. Bu şimdiye kadarki en saçma şey. "Anlamıyorum. Benden ne istiyorsun?"

Rhagos alev alev yanan yeşil bakışlarını bana çeviriyor. "Max, *sessizlik!*" diye kükrüyor. Riekki gülüyor.

Tepkisi karşısında şoka girerek geri çekildim. Şimdi de bana mı bağılıyor? "Sen de siktir git," diyorum öfkeyle. "Ben senin tarafındayım!"

Riekki daha çok gülüyor. "O da seni dinlemiyor! Ne kadar büyüleyici." Gözleri kocaman ve sanki daha önce benim gibi bir şey görmemiş gibi bana bakıyor. Bu çok tuhaf. "Onu şimdi her zamankinden daha çok istiyorum. Onu Makas'ı almaya götür ve sonra bana geri getir."

Heyecandan neredeyse tahtında zıplıyor. "Asla olmaz!" Ben ağlıyorum. "Ben kapmak için değilim!"

"Evet," diye Rhagos. "O senin."

"O bir bakire, değil mi?" Riekki sanki ikimiz de konuşmamışız gibi devam ediyor. "Onun bekaretini istiyorum. Ona dokunmayın." Rhagos'a baktı. "Bunu sahipsiz bıraktığını düşünmek. Düşündüğümünden daha aptalmışsın."

Rhagos dişlerini sıkıp omuzlarını silkiyor.

Bu gerçek mi? Gerçekten bekâretime mi laf ediyorlar? Tanrıçaya bakakaldım. "Birincisi, bunu nereden biliyorsun? İkincisi, bu ne cüret? Üçüncüsü, bu satılık *değil.*"

"Ben bilgi tanrıçasıyım. Sence bilmediğim bir şey var mı?"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Ona ters ters bakıyorum.

Rhagos beni tutup arkasına itiyor ve Riekki'nin bakışlarından uzak tutuyor. "O senin," diyor tekrar, sesi sert ve inatçı. "Başka bir şey seçme."

"Tek istediğim yatağında bir hafta geçirmek." Riekki sırtıyor, sanki her şey kararlaştırılmış gibi tahtında geriye doğru yaslanıyor. "Elbette bu sonsuzluk için ödenecek büyük bir bedel değil."

Burada aynı şeylerden bahsetmiyormuşuz gibi hissediyorum. Shears'ın eve gitmesini istiyorum. Ona doğru kaşlarımı çatıyorum, sonra Rhagos'a bakıyorum. Yumrukları sıkılı, öfke normalde solgun olan yanaklarını kıpkırmızı yapıyor. "Ben satılık değilim," diyorum tekrar.

"Bu senin kararın değil," diye yanıtlıyor Riekki. "O sana sahip. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta." Omuz silkiyor. "Ben yaşamayı tercih ederim, ama ölümü de kabul edebilirim, yeter ki

seni yeniden canlandıracağına söz veriyor."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Sen... ne? O kadar da tatlı değilim," diye itiraz ediyorum. "Eminim daha çekici ya da daha istekli başka birini bulabilirsin..."

Başını arkaya atıyor ve tekrar gülüyor. "Bunun görünüşle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Seni aptal." Bana en ölümcül görünen gülümsemesini veriyor ve öne doğru eğilirken neredeyse mırıldanıyor. "Bu ona ait olan şeyleri kırmakla ilgili. Zihninin nasıl çalıştığını öğrenmekle ilgili, böylece onu kullanabilirim. Bu *istekle* ilgili değil."

Tekrar geri çekiliyorum ve bu sefer Rhagos beni bir kez daha arkasına ittiğinde kalıyorum. Riecki... kafayı yemiş. Azgın olduğu için seks yapmamı istemiyor. Seks yapmak istiyor çünkü bu Rhagos'un canını sıkacak. Çünkü benimle uğraşacak. Çünkü beni parçalara ayırmak ve bir tür ilahi seri katil gibi tüm parçalarımı bulmak istiyor. Rhagos'un pelerininin arkasından dışarı bakıyorum, karnım korkuyla sıkışıyor.

"Çapanın yaşamasına izin vermeme ne dersin?" Rhagos hırlıyor, iri vücudu öfkeyle titriyor.

"Şantaj mı? Ne kadar da sıkıcı." Gözlerini deviriyor. "Sahip olduğun tek öngörülemez şeyin çıpan olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. İstedğim tek şey de bu."

"Tek şey," diye katılıyor Rhagos.

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

Riecki'nin gözleri kısılıyor, ilgisi yırtıcı. "Öyle mi?"

"Daha önce yeniden başlatmadan bahsetmemiştin," diyor Rhagos o tuhaf, düz sesiyle. "Nedenini bilmek ister misin? Onun yerine bunu önermiyorum."

Dikkati dağıldı. Şatafatlı sandalyesinde doğruluşundan anlayabiliyorum.

Benimki de delindi. Neden bahsediyor, yeniden başlatmaktan mı? Anlamıyorum.

"Size dövmelerimi göstereyim mi?" diye devam ediyor.

"Dövme mi?" Bir an düşünceli görünüyor, sonra başını sallıyor. "Pekâlâ. Bana işaretlerini göster, ben de sana bir el ilanı vereyim." Gülümsemesi çok tatlı. "Gördün mü? Mantıklı olabiliyorum, Rhagos."

Ona ters ters bakıyor.

Başımı sessizce sallıyorum ve Rhagos pelerininini çıkaramadan kolundan tutuyorum. Bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunun farkında değil mi? Sırtındaki yazıyı gördüğü an bütün muhafızlarını

bizim yolumuz. Beni bir, iki ya da on kişiden koruyabilirdi ama hepsinden değil. "Bekle," diye fısıldadım. "Rhagos, hayır. Eğer ona gösterirsen-"

"Max." Bakışlarıyla beni iğneliyor. "Bana güveniyor musun?" "Bunu sormanın tam zamanı."

Başka bir şey söylemiyor, sadece bekliyor.

Tahtında parıldayan gümüş bir akbaba gibi tüneyen Riekki'ye tedirgin bir bakış fırlatıyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki fiziksel olarak acı veriyor ama Rhagos'a güvenmek zorundayım, değil mi? Bu tanrılardan biriyle her karşılaştığımızda, sürekli olarak farkında olmadığım şeyleri gündeme getirmeleri önemli değil.

Ona ya hayatım pahasına güvenirim ya da güvenmem.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Sana güveniyorum."

Gözlerimi açtığımda, kasvetli yeşil bakışlarıyla beni izliyor. Bir kez başını sallıyor ve sonra Riekki'nin ağının üzerinde parlak gümüş bir örümcekle beklediği yere doğru dönüyor. Pelerinini çıkarıp yere atıyor. Ardından tuniğini başından çekip yere atıyor; soluk teni, sırtında gezinen siyah dövmeler ve göğsünden kan sızan bıçak yarası ortaya çıkıyor.

Dönüp sırtını korkunç Riekki'ye gösterdiğinde yüzüm buruşuyor. Bakışları üzerimde kilitli kalıyor, gözleri milyonlarca sessiz şeyi ifade ediyor. Ona güvenmemi. Sabırlı olmak. Anlamak. Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Onu desteklememi istiyor, ben de destekleyeceğim. Ne de olsa bu benim olduğu kadar onun da mücadelesi.

Riekki sadece "Mmm," diyor. "Büyüleyici ama kullanışlı değil. Bunu zaten biliyordum."

Tanrıçayla yüzleşmek için tekrar döner ve bu kez kolunu uzatır. Tanrıça oradaki yazıya daha da şaşırmış görünüyor ve ona ne gördüğünden tam olarak emin olmadığını söyleyen şaşı bir bakış atıyor.

Ne yazdığını bilmek için ölüyorum. Ama... Rhagos bilmediğini söyledi, değil mi? Yani bu, bilgi tanrıçası olduğu için mesajı sadece Riekki'nin bildiği anlamına mı geliyor? Yoksa Rhagos bana yalan mı söyledi? Her iki imadan da hoşlandığımdan emin değilim.

Riekki uzun bir süre sonra, "Pekâlâ," diyor ve gözleri kısılıyor. "Orada ne olacağını düşündüğümde emin değilim ama... bu çok ilginç."

"Tatmin oldunuz mu?" diye soruyor, sesi buz gibi soğuk.

"Oh, çok." Riekki ayağa kalkarken sinsice gülümsüyor. "Bu gün çok şey öğrendim. O zaman sana yardım edeceğim, ama bunu yaptığımı unutmamalısın. İşte

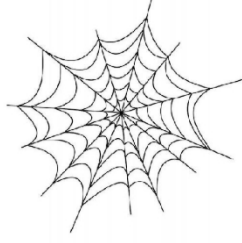
Gelecekte bilgi tanrıçasının Ölülerin Efendisi'nden bir şey isteyeceği bir zaman mutlaka gelecektir. Bunu unutmayın."

Bir kez başını sallıyor ve sonra tuniğini yerden alıyor, hareketleri hızlı ve keskin ve kızgın olduğunu anlıyorum. Riekki'den en az benim kadar nefret ediyor. Güzel.

"Sabah tekrar gel," diyor Riekki. "Büyücülerim senin için bir şeyler hazırlayacak."

Ve sonra kovulduk.

I

günün geri kalanı için duman. Çok kibar bir şekilde şehrin en iyi hanına götürülürken ve tanrıçanın misafirleri için özel odalar verilirken öfkeleniyorum. Kimse bilmiyor gibi görünüyor

Rhagos'un bir tanrı olduğunu, sadece Riecki'nin gözüne girdiğini ve bunun onlar için yeterli olduğunu söylüyorlar. Büyük, gösterişli bir odaya giriyoruz ve tepsiler dolusu yiyecek ve içecek getiriliyor.

Koridora hızlı bir bakış, gardiyanların kapımızın hemen dışında nöbet tuttuğunu gösteriyor. Güzel bir hapisane olsa da, yine de aynı hapisane.

Rhagos buranın bir hapisane olmasını umursamıyor gibi görünüyor ve bu da beni öfkeliyor. O kaltağa üstünlük sağlamasından nefret ediyorum. Ona "Lütfen çapamı öldür" dövmesini göstermesinden nefret ediyorum. Benden hâlâ sır saklamasından nefret ediyorum.

Tamamen bakire olduğumu anlamasından ve yatağında bir hafta geçirmemi kadar küstah olmasından nefret ediyorum.

Bekâretimi almadığı için Rhagos'u azarlamasından nefret ediyorum.

Kısa bir süreliğine de olsa bu konuda onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum. Onunla aynı fikirde olmak istemiyorum. Kendini beğenmiş, imkansız bir kaltak olduğu için onu boğmak istiyorum. Neden bir tanrıçayla çalışmak için buraya gelmemizi önerdim ki? Vor berbat bir adamdı. Riecki de berbat. *Hepsi* berbat.

Tabii ki berbatlar. Günahlarından arınıyorlar, az ya da çok. Ne beklediğimden emin değilim. Rhagos'un etrafında çok uzun süre kaldığım için kandırıldım. Bana karşı çok iyi olduğu ve arkadaş olduğumuz için diğerlerinin yarı yarıya iyi olduğunu düşünerek kandırıldım. İyi olmanın yakınından bile geçmiyorlar.

O zaman Rhagos'un gerçek olup olmadığını ya da beni kandırıp kandırmadığını merak ediyorum. Yani evet, şu anda hepsinden nefret ediyorum.

Bir leğen suyla, bir paravanın arkasında yıkanıyorum ve Riekki'yi, Rhagos'u ya da durumdan fazlasıyla hüsrana uğradığım gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kontrolden çıktığımı hissediyorum ve Hrit Svala'ya gelmemizi önerdiğim için ilk kez pişmanlık duymuyorum. Saçlarımı tarıyorum ve paravanın arkasından benim için hazırlanmış uyku önlüğüyle çıktığımda Rhagos garip, hafif kaya ışıklı şöminenin yanında duruyor, pelerini hâlâ üzerinde, sanki odaya yeni girmiş gibi giyinmiş. Omuzları gergin ve şöminenin dibine ustalıkla yerleştirilmiş hafif taşlardan oluşan kaseye neredeyse gözlerini dikmiş bakıyor.

Gördüğüm manzara karşısında iç çektim.

Otele geldiğimizden beri sessiz. Kötü bir ruh halinde olduğumu biliyorum, bu yüzden onun daha kötü olduğunu hayal ediyorum. Nasıl olmasın ki? Riekki ile uğraşmak zorunda kaldık ve çok kötüydü. Yardım edemem ama bir şekilde bize üstünlük sağladığını hissediyorum ve bu sadece benim kötü ruh halimi ve endişemi artırıyor. Riekki'nin Rhagos ve benim aramızı açmak istediğinden şüpheleniyorum... ve bunu başardığından da eminim.

En iyisi her şeyi açıklığa kavuşturmak, böylece sabaha kadar yeniden bir takım olabiliriz. Yatağın üzerinde battaniyelerin üzerine kıvrılıp bacaklarımın üzerine oturuyorum ve ellerimi kucağımda . "Konuşacak mıyız?"

"Bu gerekli mi?" Saçma şöminenin yanındaki yerinden kımıldamıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, sesindeki küçümseyici tonu görmezden gelmeye kararlıyım. Eminim şu anda ikimiz de kendimizi çok kötü hissediyoruzdur. Bunun acısını birbirimizden çıkarmamıza gerek yok. "Riekki senin hakkında çok şey biliyor," diye yorum yapıyorum.

"O bilgi tanrıçası değil. Benim hakkımda binlerce yıllık bilgiye sahip değil." Sesi düz. Yorgun.

"Seni kötü bir adam gibi gösteriyor," diye girişimde bulundum.

Sonunda bana bir bakış attı. Sinirli. "Ben her zaman adil ve merhametli bir tanrı olduğumu iddia ettim."

"Bana kızma," diye itiraz ediyorum. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Beni sinirlendirmek için böyle şeyler söylediğini biliyorum. Bizi ayırmak istiyor çünkü bu onun için eğlenceli. Art olduğunu biliyorum. Sadece... aynı zamanda, belki de bunun hakkında konuşmalıyız."

"Söyleyecek ne var ki? Benim hakkımda yalan söylüyor."

Ona güvenmem için beni kandırmaya çalışıyorsa, bunu çok kötü yapıyor. Riekki'nin onun hakkında söylediği tüm korkunç şeylerin

Doğru. O nazik bir tanrı değil. Hiçbir zaman öyle olduğunu iddia etmedi, tıpkı söylediği gibi. Ama öyle olsa bile, bu yüzden kovulmadı mı? Hatalarından ders almak için burada ve benim de ona yardım etmem gerekiyor. "Riekki'nin tüm bunları gündeme getirmesini, senin ne kadar boktan bir tanrı olduğuna işaret etmesini biraz ironik buluyorum, oysa onun da aynı derecede boktan olduğu ortada. O da sürgünde. Bu da onun büyük bir pislik olduğu anlamına geliyor. Ayrıca tanıdığım en iğrenç, en korkunç insan."

Kıkırdıyor, omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. "O da bir insan. Bunu unutmayın."

Doğru. O bir ölümlü değil, bir tanrıça. "O hala boktan."

Rhagos bana bakıyor, gözlerinde bir özlem parıltısı. "Şimdi benden nefret mi ediyorsun? Binlerce yıl boyunca nazik bir tanrı olmadığımı bildiğin için mi?"

O zaman beklediği şey bu. Ondan nefret etmemi, Riekki'nin beni ona karşı zehirlemesini bekliyor. Geçmişte başına böyle bir şey geldi mi? Hiç kimse ona destek oldu mu? Yoksa sadece Ölüm'den ne alabileceklerini görmek için onu kullandılar ve artık işlerine yaramadığında onu bir kenara mı attılar?

Riekki'nin acımasız sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Ölüm artıklarımızı alır ve hepsinden bir krallık yaratır.*

Artık yemesini istemiyorum. Elindeki tek şeyin kırıntılar olduğunu düşünmesini istemiyorum. "Senden nefret etmiyorum," diyorum usulca. "Senden asla nefret edemem. Yaptığın şeyleri yapmak için bir nedenin olmalı ve eğer bunlar iyi nedenler değilse, tek umudum gelecekte korkunç bir şey yapmadan önce durup insanları düşünmen. Ölümsüz bir ordu için yeniden canlandırdığınız her insan bir Birkef, bir Tadjia ya da bir Max olabilir. Ama hayır, senden nefret etmiyorum."

Yavaşça başını sallıyor, bakışlarıma karşılık veremiyor. "Rahatlamış değilim."

"Yani... bu bana dövmelelerinde ne yazdığını söyleyeceğin anlamına mı geliyor? Çünkü sanırım bu konuda bana yalan söyledin. Bence ne yazdığını biliyorsun."

Rhagos sanki bu sorunun sorulacağını biliyormuş ve sorulduğu için hayal kırıklığına uğramış gibi derin bir iç çeker. "Size gerçeği söyleyebilseydim, söylemezdim."

"Daha fazla sır mı?"

"Tamamen benim yapımım." Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Sence bilmeyi hak etmiyor muyum?"

."

Aklımda şüpheli bir fikir oluşuyor. "Bunun bahsettiği yeniden başlatma şeyiyle bir ilgisi var mı? Ne demek istedi?"

Yüzünde bir panik ifadesi beliriyor ve geriliyor. Rhagos dönüp bana bakıyor, yüzü o kadar ciddi ki biraz korkutucu. "Bunu sana söylemeliydi. Bunu söylediğini unutmaman en iyisi Max. Tehlikeli değil."

Bunu söylerken bu kadar stresli olması hoşuma gitmiyor. Tüm bu olanlarda beni rahatsız eden garip bir şeyler var. Geldiğimden beri garip olmayan ne var ki? İplikçinin çantasından o siyah iplikleri çıkardığım anda tuhaf bir yolculuğa çıkacağımı biliyordum. *Etrafında ölüm var ama seninki yok.*

Şimdiye kadar yanılmadı.

Rhagos ağzında isyankâr bir ifadeyle beni izliyor ve aradığım cevapları alamayacağımı biliyorum. "Bana güveniyor musun" anlarından daha fazlası olacak ve bugün bunlardan bolca yaşadım. Riecki'nin bunu beni ve onu kızdırmak için söylediğini biliyorum ve işe yaramasından nefret ediyorum. Şimdilik bunu geride bırakmalıyım. "Gerçekten çok şey istiyorsun, biliyorsun," diye ona işaret ediyorum.

"Değilim." O kadar üzgün görünüyor ki bu beni incitiyor.

İçimi çekiyorum ve battaniyeleri okşuyorum.

"Yatağa gel." Duraksıyor. "Hâlâ bana eşlik etmek istiyor musun?"

"Şey, evet. Bak, bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. Birlikte bu kadar çok şey yaşamışken olmaz. Gemi kazaları, katil korsanlar, bataklıklar ve biz evlendik..." Omuz silkiyorum. "Biz bundan daha güçlüyüz. Her şeye rağmen beni güvende tuttu ve bana saygı duydun. Bu yüzden onun yerine seni seçtim ve her seferinde seni seçmeye devam edeceğim." Yatağı tekrar okşuyorum, yüz ifadem cesaret verici. "Uzun bir gün oldu."

Uzun yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sanırım Riecki evli olduğumuzu biliyor."

"Güzel. O zaman ondan saklamamız gereken bir sırrımız var." Bu düşüncüyü olması gerekenden daha çok sevdim.

Rhagos pelerinini çıkarıyor.

Tuniğini ıslatan kanı görünce nefesim kesildi. Bıçaklandığı gerçeğini tamamen unutmuştum ve o tek kelime etmedi ya da acı çektiğini belli etmedi. "Oh kahretsin. Buraya gel."

Kana bulanmış cübbesine bakıyor. "Acıyor."

"Acıması umurumda değil. Çıkar şunu da sana bakabileyim." Yatağın kenarını işaret ediyorum. "Otur." Yataktan kalkıp odayı geçerek lavaboya gidiyorum içine temiz su dolduruyorum, sonra temiz havlulardan birini alıp yatağa doğru ilerliyorum.

Yanına döndüğümde Rhagos'un üzerinde bol gri pantolonundan başka bir şey yoktu ve solgun gövdesinin her yerinde kurumuş kan ve karnından aşağıya doğru akan taze bir damlacık vardı. Bunu görmekten nefret ediyorum, çünkü beni arkasında nasıl dikkatle köşeye sıkıştırdığını ve her zaman güvende olmamı sağladığını hatırlıyorum. Asla tehlikede değildim, çünkü beni güvende tutmak için kendisini binlerce kez bıçaklamalarına izin verirdi.

Lavaboyu yere koydum ve yarasına dikkat ederek göğsünü temizlemeye başladım. Kaburgalarının arasında derin bir bıçak yarası var ve köpekbalığı ısırıklarına benziyorsa çabuk iyileşecektir. Yine de bu onunla ilgilenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Arada bir dilimi gıdaklatarak yarayı temizliyorum çünkü o bir tanrı olsa bile bu hala kötü bir yara. Odada benim için bırakılan ve çalmayı planladığım yeni geceliğimin eteğinden uzun bir şerit koparıyorum. Gerçi Rhagos'un buna daha çok ihtiyacı var. Yarasını elimden geldiğince sarıyorum, derme çatma bandajların arasından taze kan sızınca kaşlarımı çatıyorum. "Daha fazla bez isteyeceğim," diyorum ona.

"İyi değil." Elimi tuttu. "Kal." "Emin misin-"

Kollarını belime doluyor ve kucığına çekip ölesiye öpüyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde eğilirken boynunu kavrayarak ağzına karşı inliyorum. Bu gece dokunuşunda her zamankinden daha fazla çaresizliğin aç bir kenarı var ve Riecki ile tanıştıktan sonra ona karşı döneceğimi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ben de onu şiddetle öpüyorum, burada onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaya çalışıyorum.

Ona *katılıyorum*.

"Max," diye inliyor ağzımı şişirip vücudumu sızlatan ateşli bir öpüşme serisinin ardından birbirimizden ayrıldığımızda. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve geceliğimi yukarı çekiyor. "Max. Sana dokunmama izin ver. Seni tatmin etmeme izin ver."

Eli kalçama gittiğinde bile donup kalıyorum, çünkü regl olduğum için iç çamaşırlarının en seksi olmayanını giyiyorum. "Bu gece bunu yapamayız, Rhagos."

Geri çekiliyor ve yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden?"

Beni geri çekme çabalarını görmezden gelerek kucağından kayıyorum ve yatağın diğer tarafına geçip yorganın altına girmeden önce elbisemi düzelterip vücudumu düzleştiriyorum. Aramızdaki bu şeyle kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Aynı o zamanı."

"Saat kaçta?"

"Regl dönemim, hatırladın mı?" Riekki bunu yüzüme vurdu ve ben de bunun utancıyla kızardım. Bu vücudun normal bir işlevi... sadece hoş bir şey değil.

Ama Rhagos sadece gözlerini bana diyor. Dört ayak üzerinde yatağa uzanıyor ve bana doğru sürünüyor, sonra battanileri yırtarak bacaklarımı ortaya çıkarıyor.

Gıcırdayan bir ses çıkarıp tekrar uzanıyorum ama elimi tutup beni durduruyor. Eğilip beni öpüyor, çok nazikçe ve sonra elimi göğsüne götürüyor.

Şu anda bile bandajları islatan yarasına doğru.

"Bu beni senin için daha az mı yapıyor?" diye mırıldanıyor, yüzü bir inçten daha az bir mesafede gezinirken bakışları benimkinde yoğunlaşıyor. O kadar yakın ki burunlarımız çarpışıyor ve nedense bunu tuhaf bir şekilde seksi buluyorum.

"Tabii ki hayır," diye nefes alıyorum. "Neden olsun ki?"

"Sadece kan değil," diyor yüzüme öpücükler kondurarak. Dudaklarımı, burnumu, kaşlarımı ısıyor ve bu şimdiye kadarki en nazik, en sevgi dolu, en erotik şey. Elimi yarasına tutarken bile bunu yapıyor ve sonra aniden bandajları yırtıp elimi doğrudan etindeki yırtığa bastırıyor. "Sadece kan değil," diye fısıldıyor.

Geri çekilmek istiyorum -parmaklarımın doğrudan lanet bir bıçak yarasının üzerinde olması, o beni öperken bile elimin onun kanıyla kaplanması çok garip ve yanlış geliyor. Ama yapmıyorum. Hiç geri çekilmiyorum, sanki dokunuşum bir şekilde acısını dindirebilirmiş, kanamasını durdurabilirmiş gibi elimi yaranın derin oyuklarına bastırıyorum. "Beni koruduğun için acı çektiğin düşüncesi hoşuma gitmiyor," diye fısıldıyorum ona.

"Sadece kan değil," tekrarlıyor ve yatağın üzerinde gelene kadar vücudunu indiriyor. Beni ağırlığıyla boğmamak için iri bedenini bir dirseğiyle destekliyor ve eli geceliğimin altından geçip tekrar uyluğuma uzanıyor. "Benim olduğunu bilmiyor musun, Max?" diye mırıldanıyor ağızma karşı, dili nefesimi bir alaycılıkla benimkine sürtünüyor. "Gerekirse sana kanımla sahip çıkacağımı bilmiyor musun? Yüzünde gözyaşlarıyla seni sahipleneceğimi? Yaşlı ya da genç? Her zaman benim olacağımı ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığını hâlâ bilmiyor musun?"

Tadja'nın bana verdiği makat bezi bandajların altından itmeden önce elini kalçamdıan yukarı kaydırıyor ve beni öpüyor. Ben nefes nefese kalıp parmaklarımı kanayan yarasına bastırırken, o beni öpüyor, bana tatlı şeyler mırıldanıyor ve ben ona karşı haykırarak boşalana kadar klitorisimi okşuyor.

Sonrasında bana sokulup sarılıyor ve bu hayatımın en tuhaf ama en şefkatli anı oluyor.

"Senden başka her şey önemli Max," diye fısıldıyor alnıma, ben uykuya dalarken. "Senden başka her şey."

RIEKKI ERTESİ SABAH BİZİMLE BULUŞMAYA ZAHMET ETMEDİ VE BEN rahatladım.

İlk başta hakarete uğradım, çünkü Rhagos'u eleştirmeye çalışmasının başka bir yolu olduğunu, ona haddini bildirmeye kararlı olduğunu düşünüyorum. Ama sonra sevindim, çünkü onun kibrine ve berbat yorumlarına katlanmak istemiyorum.

Rhagos siyah giysilerini giymiş, gri cübbesi dün gecenin dağınık, kan sıçramış çarşaflarıyla birlikte atılmış. Hanın hizmetçileri onları götürürken deli gibi kızarıyorum ama kimse bize bir şey söylemiyor. Gözlüklerimi takıyorum, Belara'nın elbisesini ve deri yeleğini giyiyorum, bıçağımı da yine gafil avlanmamak için korsajın içine . Riekki ve muhafızları kim olduğumuzu biliyorken, yardımcı gibi davranmanın bir anlamı yok. Yine de Kemma ve Taros'a veda ettiğim için biraz üzgünüm ve gri cübbelerimizi bir kenara bıraktığımızda onların sonu gelmiş gibi hissediyorum.

Riekki bizi sarayına davet etme zahmetine girmedi. Onun yerine bizi handa karşılaması için bir büyücü gönderdi. Saçsız kafasından yukarı doğru uzanan kır saçları ve çenesinden neredeyse bir o kadar dışarı taşan sakalıyla tuhaf, komik, küçük bir adam. Biraz düşmüş, kıllı bir hale gibi görünüyor, ama gözleri nazik. Mor renkte dökümlü bir pantolon ve üzerine, sanki onu kimin gönderdiğinden şüphe edermişiz gibi Riekki'nin tüy kalemiyle süslenmiş uzun beyaz bir tunik giyiyor.

Hızlı bir sesle konuşarak bize birkaç kez selam veriyor. "Benim adım Nargan. Büyük tanrıça beni hizmet etmem için gönderdi," diyor kahvaltı sırasında handa onunla özel olarak buluştuğumuzda. "Gideceğiniz yere güvenle ulaşmanızı sağlamak için ornitopterinize pilotluk yapacağım."

Rhagos'a baktım, emin değildim. "Kimse bizimle gelecek biri hakkında bir şey söylemedi."

"Oh, ama yapmalıyım," der küçük adam. "Birisi ornitopteri kullanmalı. Tabii büyülu yapılara aşına değilseniz?" Göz kırıyor

Bize, tüm çalışkan masumiyetiyle. "Sizi temin ederim ki Kan Buzulu'na gitmek benim de en büyük arzum değil ama tanrıça bunu emrediyor."

Rhagos sadece omuz silkiyor.

"Bekle," diyorum kaşlarımı çatarak. "Bizi Kan Buzulu'na mı götürüyorsun?"

"Tam kalbine," diye onaylıyor Nargan. "Gitmek istediğin yer orası değil miydi?"

"Chandrilhar'a gideceğimizi sanıyordum." Rhagos'a bakıyorum, belirsiz.

"Buzul şehrin ötesinde değil," diye düşünüyor Rhagos. "Üzerinden uçarak zaman kazanamayız."

"Aynen öyle." Nargan bu düşünce karşısında gururlu görünüyor. Küçük bir kitap çıkarır, parmağını yalar ve sayfaları çevirir. "Rotamızın haritasını çıkardım ve ornithopterim bizi Kan Buzulu'nun kalbine kadar götürecek kadar esrarlı güce sahip ama bundan daha uzağa gidemem. Yolculuğun geri kalanını yürüyerek yapmanız gerekecek." Aradığı sayfayı bulduktan sonra kitabın sayfalarını göstererek, arazinin üzerinden geçiyormuş gibi görünen küçük çizgiler ve koordinatlardan oluşan haritaları gösteriyor. "Belirlediğim yolculuk dört gün sürecek, ancak tanrıça bana rakibinizden önce varacağınızı garanti ediyor." Kitabı kapatıp üzerine vuruyor. "Leydi Riekk'i'nin onayını alabilmek umuduyla bütün geceyi bunun üzerinde çalışarak geçirdim."

İçimden bir ses onu memnun etmenin imkânsız olduğunu söylüyor. "Bunu konuşacağız," diyorum, çok istekli görünmek istemeyerek. Rhagos'u kenara çekip ona fısıldıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Onun çok fazla konuşan ve önümüzdeki birkaç gün boyunca beni fazlasıyla rahatsız edecek küçük bir adam olduğunu düşünmüyorum."

Bir kahkahayı ısırarak bastırıyorum. "Evet, ben de bir arkadaşımız olacağını fark etmemiştim. Bundan hoşlandığımdan emin değilim."

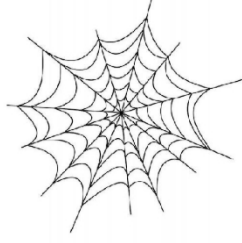
"Onu öldüreyim mi?" Rhagos başparmağını çenemde gezdirerek soruyor. "Buradan ayrıldığımız an mı?"

İç çekiyorum. "Bir ornitopteri nasıl kullanacağını bilmiyorsan olmaz."

"Ah evet," diyor ve sesinde biraz alaycılık var. "Lord Ölüm'ün uçan ornitopterlerini duymadın mı?"

Başımın tepesine bir öpücük kondururken bile "Bu konuda aptallık etmene gerek yok," diye mırıldanıyorum. Sanırım yanımda bir büyücü getiriyoruz.

T

ornitopter yakından biraz ürkütücüdür. Narin kanatlarının altında, sıcak hava balonlarına benzeyen büyük, dokuma bir sepeti vardır. Sepet her iki Rhagos için de yeterince büyük.

ve ben altta verilen iki küçük tabureye oturuyoruz ve karşımızda içi malzeme dolu bir sandık var. Sıcak hava balonundan farklı olarak, önünde metal, düz bir sehpa olan bisiklet koltuğuna benzeyen bir şey var. Ben izlerken Nargan birkaç parlayan taşı takılı tutuculara yerleştiriyor, kitabını açıp sehpanın üzerine düz bir şekilde koyuyor ve sonra seleye binip pedal çevirmeye başlıyor.

Bu da endişe verici ve korkutucu.

Nargan yüzümdeki ifadeyi görüyor ve bizi rahatlatmak için acele ediyor. "Her şey oldukça güvenli, söz veriyorum. Sadece açık bir noktadan havalanmamız gerekiyor ve gökyüzünde süzölmeye başlayacağız."

"Yelken dışında bir kelime kullanabilir miyiz?"

Rhagos beni sakinleştirmek için elini omzuma koydu.

İyi ya da kötü, bu benim fikrimdi. Kendimi sepete tırmanıyorum ve bana ayrılan tabureye oturuyorum. Sepet, benim ve Rhagos'un bacaklarının tamamen açılabilceğı kadar geniş, yani dışarıdan görüldüğü kadar sıkışık değil. Tabureye oturduğumda sepetin ağzını göremiyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Kırsal bölgeyi görmek istediğimden emin değilim.

Büyücü gözlerine tuhaf bir siperlik takıyor ve ardından kitabının bir sayfasını çevirip bir taşla ağırlaştırıyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

Sırt çantamızı tutan Rhagos'a bakıyorum. Omuz silkiyor.

"Elbette," diyorum belli belirsiz.

Nargan pedal çevirmeye başladığında şey havalanıyor ve büyük, beyaz kumaştan kanatlar yavaşça çırpılmaya başladığında Rhagos'un elini tutuyorum. Nargan'ın ne kadar yavaş pedal çevirdiği göz önüne alındığında bu şeyin kesinlikle çalışmaması gerekiyor ama bir şekilde yerden havalanıyor ve havaya yükseliyor. Büyücü bizi kalın ağaç gölgeliklerinin arasından geçiriyor, dallarda bir aralık buluyor ve sonra açık havadayız.

"Her şey yolunda," diye sesleniyor neşeyle pedal çevirerek. "Doğuya doğru hızlı bir tempo tutturacağız."

Ayağa kalkıyorum ve merakımı daha fazla tutamayarak sepetin kenarından bakıyorum. Sepet gökyüzünde, Hrit Svala şehrini gizleyen kalın ağaç örtüsünün üzerinde sallanıp duruyor. Buradan ağaç gövdelerini ya da içlerindeki evleri göremiyorum ve tüm ağaçları büyük bir metropolde birleştiren platformları da göremiyorum. Tek görebildiğim yapraklar ve dallar, birbirlerine o kadar yakın büyüyorlar ki büyük yeşil bir battaniye gibi görünüyorlar. Üstümüzde kalın bulutlar gökyüzünü kaplıyor ve kuşlar o kadar yakınımda uçuyor ki neredeyse uzanıp onlara dokunabiliyorum. Etrafıma baktığımda, beyazın uzak çırpınışlarını, şehirden uçup giden garip mekanizmaların üzerindeki diğer insanları görüyorum.

Kendime rağmen büyülendim. Sepetin ağzını tutuyorum ve aşağıda uzanan dünyaya hayretle bakıyorum. Hrit Svala'nın uçsuz bucaksız yeşilinin ötesinde, ağaçların yerini uzaktaki çiftliklere bıraktığını ve daha da ötesinde, bugün, hatta yarın bile ulaşamayacağımız kadar uzak ve grileşmiş kalın bir dağ sırası görüyorum. "Gideceğimiz dağlar bunlar mı?" Sepetin diğer tarafına geçerek soruyorum. "Nasıl-"

Hareket ettiğim anda her şey alçalıyor ve gemi yan yatıyor. Rhagos eteklerimden tutup beni kucağına çekti.

"Dikkatli ol," diye sesleniyor Nargan neşeyle. "Bizi devirmek istemezsin!"

Rhagos'un boynuna yapıştım, kalbim şok içinde çarpıyor. Hayır, hayır, kesinlikle bizi devirmek istemiyorum. "Sanırım yolculuğun geri kalanında yerimden kıpırdamayacağım," diye mırıldanıyorum ve ölüm tanrısına sıkıca tutunuyorum.

ALACAKARANLIKTA NARGAN BIZE INMEK İÇİN "GÜVENLİ BİR " BULDU VE Ornitopter bir tarlaya ağır bir gümbürtüyle düştü. Kimse bizi rahatsız etmek için dışarı çıkmıyor, bu yüzden haklı olduğunu ve güvende olduğumuzu umuyorum. Büyücü kendi küçük çadırını kurmaya devam ediyor, bu yüzden Rhagos ve ben battaniye olarak bir pelerinin altında toplanıyoruz ve çadırımız olmadığı için gece boyunca sepette uyuyoruz.

Daha doğrusu, başımı Rhagos'un kucağına koyarak dinleniyorum ve o da ben uyurken saçlarımı okşuyor.

Şafakta Nargan'ın bacaklarını esnetmesi ve kendi kendine bir şarkı mırıldanmasıyla uyanıyoruz, sonra pedal çevirme koltuğuna geri dönüyor ve parlayan taşlarından birini tutarak meditasyon yapmaya başlıyor. Kitabındaki sayfayı çeviriyor, birkaç kelime mırıldanıyor ve sonra yavaşça tekrar havalanıyoruz. Günü Rhagos'a yaslanmış, hiçbir şeyi devirmemek için sepetin zeminine oturarak geçiriyorum.

Ve o gün böyle devam ediyor, ve bir başkası, ve bir başkası. Çok fazla su içmemeyi öğreniyorum, böylece kesinlikle gerekmedikçe gemiyi yere indirmek zorunda kalmıyoruz. Sonsuz yolculuğun daha hızlı geçmesi için çok uyumayı öğreniyorum.

Ayrıca Rhagos'a bir şey söylediğimde Nargan'ın dinliyor gibi görüldüğünü, göz ucuyla bizi izlediğini ve duymamış gibi davrandığını öğreniyorum, bu yüzden pek bir şey söylemiyorum. Rhagos da aynı şekilde sessiz.

Günler geçtikçe hava daha da soğuyor ve dağlar daha da yaklaşıyor. Yolculuğun son gününde saçlarımda kırağı ile uyanıyorum ve nefesim sürekli duman gibi püflüyor. Sepetin üzerinden bakmaya cesaret ediyorum ve her şeyin üzerinde belli belirsiz bir kar tabakası var. Kar da yağmaya başlıyor ve rüzgâr ornitopterin çürük sepetini sanki hiçbir şey yokmuş gibi yırtıyor.

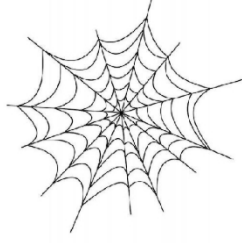
"Endişelenme," diyor Nargan dişlerimin gıcırdadığını duyunca. "Dağın sırtını aşıp buzulu geçtikten sonra hava tekrar ısınacaktır. Efsaneye göre Unutulmuş Topraklar oldukça sıcaktır. Tabii bu da bir efsane olabilir."

"Onlara gittin mi?" Isınmak için Rhagos'a sokularak soruyorum. Neyse ki adam her zaman bir fırın gibi hissediyor ve soğuk onu benim kadar rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Ben mi?" Nargan gülüyor, pedal çevirmeye devam ederken yüzü kızarıyor ve terliyor. "Oh hayır. İnsanlar onları ziyaret etse unutulurlar mı?"

Haklısın. Sanırım bu aptalca bir soruydu.

"I

Kan Buzulu'nu görün," diyor Nargan sonunda, beni yarı uykudan uyandırarak. "Bizi buzulun kalbine yakın uygun bir iniş noktasına yönlendireyim, sonra da

seni bırakacağım."

"Bizi üzerinden uçurabilir misin?" diye sordum. "Buzulun üzerine inmenin ikimiz için de tehlikeli olacağından eminim." Televizyonda buzulların tepesinde kaybolan dağcılarla ilgili duyduğum her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ve bu bana güven vermiyor.

"Korkarım leydim Riekki'den emir aldım," diyor. "Buzulun merkezine gitmeliyim ve başka hiçbir şey yapamam."

"Garip ama sorun değil." Omuz silkiyorum ve Rhagos'un yanına dokunarak ona bakıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Fısıldıyorum. Son birkaç gündür yarasını düzenli olarak kontrol ediyorum ve neredeyse tamamen iyileşmiş, sadece bıçak yarasının olduğu yerde benekli bir morluk var.

Yakınıma eğiliyor. "Eskortumuzdan kurtulmaya hazır değilim," diye fısıldıyor ve eli pelerininin altından göğsüme değiyor.

Tanrım, ben de onu terk etmeye hazırım. Nargan'ın sinir bozucu derecede geveze olması ve bizi gözetlemesi bir yana, onunla orada birkaç öpücük ve sarılmadan fazlasını yapamadık. Kendi kendime, regl dönemim nihayet sona erdiği için bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum ama Rhagos da onun bu tür şeylere ne kadar az önem verdiği dikkat çekti. Sanırım hoşuma gideceğine dair bir işaret versem, Nargan birkaç metre ötemde otururken bile bana dokunur ve boşalmamı sağlardı.

Rhagos'un şanssızlığı, bakir hassasiyetlerim büyücünün önünde öpüşmek için fazla utangaç, bu yüzden beklemek zorunda kalacak.

Ben izlerken Nargan çantasından parlayan bir kristal çıkarıyor, pedal çevirirken kitabının bir sayfasını çeviriyor ve bir şeyler işaretliyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. "Kristalleri ikinci kez değiştiriyorsun."

"Hepsi planın bir parçası," diyor kendinden emin bir şekilde. " sadece yeni bir kristale geçiş yapıyorum, böylece inerken bazı hassas manevraların üstesinden gelebilirim."

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkarıyorum, dinlediğini düşündüğümünden değil. Nargan'ın yanında geçirdiğim birkaç günden sonra, bu adamdan hoşlandığımdan emin değilim. Kibar ve arkadaş canlısı ama fazlasıyla dikkatli ve büyü hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Boynuna asılı bir çantada tuttuğu yarım düzine parlayan kristalde bir tür enerji depoladığı sonucuna vardım, ancak onları düzenli olarak değiştiriyor ve bazen yüzünde bana sinsi olduğunu söyleyen bir ifade var. Ama ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Sadece içimde bir his var. Biraz fazla arkadaş canlısı, biraz fazla neşeli ve bu bana doğru gelmiyor.

Yine de, sırf *arkadaş canlısı* olduğu için bir adamdan şüphelenmem benim hakkımda ne söyler?

Hava iyice soğuyor ve sepetin ağzında beliren dağların yanından geçerken onları izliyorum. O kadar yüksekler ki yerdeki koltuğumdan onları görebiliyorum, zirveleri sisle örtülü ve kayalar karla kaplı. Pek misafirperver bir yer gibi görünmüyor ama bunu biliyorduk. Büyük Chandrilhar şehrini saatler önce geçtik ve Unutulmuş Topraklar'a doğru ilerliyoruz.

Kan Buzulu'nu geçtikten sonra .

"Peki daha önce Kan Buzulu'na gittin mi?" Nargan'a soruyorum.

"Ben mi? Oh, asla." Neşeyle gülümsüyor ve pedal çevirmeye devam ediyor, bakışları kristallerine kayıyor. "Kan Buzulu'na kimse gitmez. Yanında biri olmadan gitmek çok ama çok tehlikeli."

"Neden tehlikeli?"

"Yırtıcılar, sanırım." Omuz silkiyor, gri öğleden sonra gökyüzüne bakıyor. "Yakında ineceğiz. Çantalarınız hazır mı?"

"Ben hazırım." Rhagos'a dönüyorum ve o da başını sallıyor. Bugün düşünceli, her zamankinden daha sessizdi ve aklında ne olduğunu merak ediyorum.

Sonra bir şey hissettim. Düşük bir vızıltı olarak başlıyor ve sonra derimin altında titreşiyor gibi görünüyor. Rhagos kulağına dokunurken bile kollarımın tüyleri diken diken oluyor ve onları ovuyorum.

Ona doğru eğildim. "Bunu hissediyor musun?"

Beni kendine çekiyor, alnımdan öpüyormuş gibi yapıyor. "Büyü değil," diye fısıldıyor. "Tetikte ol."

Sihir. Tetikte olun. Tamam. Buzulun bir çeşit büyü olduğunu biliyorduk, değil mi? Kendimi rahatlatmak için korsemın yan tarafına sıkıştırdığım bıçağa dokunuyorum ve Nargan'ın başka bir kristale dokunup onu değiştirmesini ve ardından sepetin yavaşça alçalmasını izliyorum.

"İnişe geçiyoruz," diyor neşeyle. "Bir şeylere tutun."

Tabii ki tutunacak bir şey yok, bu yüzden Rhagos'u tutup kollarımı ona doluyorum. Ona sarılırken göğüslerim yüzüne doğru bastırıyor. Kıkırdamasını göğüslerimin arasındaki vadide hissediyorum ve bu vücudumda bir şehvet dalgası yaratıyor.

Ama sonra vızıltı daha yüksek ve iğrenç bir hal alıyor, tüm zevki . Tam bir arı sürüsü üzerimize çökmek üzereymiş gibi sesler çıkarırken, ornitopterin sepeti bir gümbürtüyle yere iniyor ve buzun üzerinde kayıyor. Rhagos kendini destekliyor ve sepetin uzak tarafına uçmamamızın tek yolu bu.

Nargan etrafındakilere memnun bir bakış attıktan sonra bir krank çevirirken nefes nefeseyim ve titriyorum. Devasa kumaştan beyaz kanatları başının üzerine katlanıyor ve sonra pedal çevirdiği koltuktan iniyor. "Etrafa bir göz atalım mı?"

"Elbette," diyorum zayıf bir sesle.

Nargan kristallerini toplarken biraz dengesiz ve sersemlemiş bir halde ayağa kalkıyorum. Sepetin kenarından bakıyorum, ellerim kenarda kıvrılıyor ve buzulu seyredivorum.

Bazı nedenlerden dolayı, ...bilmiyorum. Daha büyük.

Bunun yerine, buzullara göre, bunun oldukça küçük olduğunu düşünüyorum. Elbette muazzam bir buz kütlesi. Her iki yanımızda bir dağ yükseliyor ve kendisi de iki kaya sütununun arasına sıkışmış parlak bir leke gibi duruyor. Buzulların kilometrelerce uzunlukta ve genişlikte olduğunu sanırdım ama bu öyle görünmüyor. Bu kadar efsanevi olması komik o zaman. Dar vadiyi dolduruyor ama genişliğinin bir milden fazla olduğundan şüpheliyim ve ne kadar uzun olduğundan da tam olarak emin değilim. Havada da tam olarak çıkaramadığım tuhaf bir koku var. Neredeyse okyanus gibi mi? Ama doğru hatırlıyorsam, okyanusa yakın bir yerde değiliz.

Aşağıya bakıyorum. Her şeyin üzerinde ince bir kar tabakası var, ancak bunun altında buzul derin, zengin bir kırmızı. Açıkça görülüyor ki

Adını. "Peki nasıl oluyor da kırmızı oluyor?" Gözlerimi kısarak buzula ve tepede uzanan beyaz şapkalı dağlara bakıyorum. "Yosun ya da alg gibi bir şey mi onu kırmızıya çevirdi? Demir mi?"

"Ne?" Nargan kaşlarını çatarak bana soruyor. Elinde kristallerinden bir tane daha var ve onu bir tür pusula gibi havaya kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun, neden kırmızı?"

Rhagos ayağa pelerinini hemen omuzlarıma geçirirken, "Buzullar normalde kırmızı değildir," diyorum. Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni buzun üzerine çıkarmasına izin veriyorum. "Bunun kırmızı olmasının sebebi ne?"

Nargan, normalde neşeli olan tavıyla çelişen sümüklü bir ses tonuyla, "Sanırım kan yüzünden," diyor.

Neden bahsettiğini sormak istiyorum, Rhagos'un burun delikleri alevleniyor ve eli elimi sıkıyor. "Yanılıyor," diye mırıldandı. "Kan değil."

Şok içinde ona, sonra da ayaklarımın altındaki buzula bakıyorum. Buza benziyor, her şeye rağmen koyu yakut kırmızısı. Rhagos'un elini bırakıp buza dokunmak için çömeliyorum ve buz çok soğuk olsa da parmaklarım kırmızı, kalın bir sızıntıya dokunuyor ve onu burnuma götürdüğümde kan gibi kokuyor.

Boğazımdan dehşet dolu bir ses çıkıyor ve elimi aceleyle eteğime siliyorum. "Ne oluyor *lan*?"

Nargan bir kristali havaya kaldırır ve ardından başarılı olduğunu gösteren bir mırıltı. "Buzulun kalbine giden yol bu."

"Bunu nereden biliyorsun?" Rhagos'a bakmak için döndüm. "O bunu nereden biliyor?"

Rhagos omuz silkiyor ve aynı derecede şaşkın görünüyor. "Doğru olan bir şey var," diye mırıldanıyor beni kendine çekerek. "Bu buzulu hatırlıyorum."

"Belki... belki de görmemişsindir?" diye soruyorum ve o da başını sertçe sallıyor. Önümüzde, Nargan kristalini havada tutuyor ve ışıkla titreşirken onu takip ediyor. "Sesi çıkaran şey kristal mi?" Rhagos'a soruyorum. "Vızıltı sesi mi?"

Ağzı düzleşir. "O gürültü sihir değil. Burada ondan çok az var."

O haklı. Diğer Unsurlardan birinin varlığında hep hissettiğim aynı çırpınma hissi. Vor'la tanıştığımızda ve Rieki'yle tanıştığımızda da hissetmişim. Sadece sinir olduğunu sanmışım ama daha fazlası varmış. Burada, binlerce kez büyütülmüş ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Bundan hoşlanmadım." Sanki kimse sevmezmiş gibi.

"Seni güvende tutmayacağım," diye söz veriyor Rhagos ve beni arkasından çekiyor. "Arkamda kal."

Kanlı buz üzerinde ilerlerken kendimi sabitlemek için elimi kemerine koyuyorum. Kaygan ve botlarım için bir destek yok, bu yüzden her adım tercih ettiğimden biraz daha maceralı oluyor. Ornitopteri arkamızda bırakıp ilerliyoruz, Nargan'ın parlak mor pantolonunu takip ederek kendinden emin adımlarla ilerliyoruz.

"Buralarda bir yerde," diye bağıyor, özellikle kalın bir buz parçasının yakınında bir daire çizerek dönüyor. "Onu arayın."

"Neye bakayım?"

Homurdanıyorum. "Büyünün kaynağını."

Kaynağı bulmak istediğimden emin değilim. "Bizimle bu yüzden mi geldin?" Ses tonum suçlayıcı, soruyorum. "Bize rehberlik etmek istediğin için değil, burada bir şey istediğin için mi?"

Nargan beni görmezden geliyor, tamamen kristallerine odaklanmış durumda. Rhagos bana doğru eğildi. "Onu senin için öldüreyim mi?" "Hayır," diye tıslıyorum. "Sadece yürümeye devam et."

Birkaç adım daha atıyoruz ve sonra botum sert bir şeye takılıyor. Ayağım takılıyor, buzun üzerine düşüyorum ve buz, çarptığım anda kırılgan bir kabuk gibi kırılıyor.

"Max!" Rhagos'un hırıltısı öfkeliydi. Bir an sonra elleri üzerimde, beni ayağa kaldırıyor ve yaralarımı kontrol ederek derimin üzerinde gezdiriyor. "İyi misin? Yaralandın mı?"

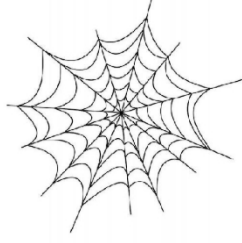
Yüzümdeki kan lekesini silerek, "Sadece gururum," demeyi başarıyorum. Giysilerimin ön tarafı sırlıslık ve bunun tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum. Buzul, tökezlediğim yerde neredeyse sıcak gibiydi, sanki içi yumuşakmış gibi. Nargan'ın havaya kaldırdığı kristaline kaşlarını çatarak baktığı yere göz atıyorum ve sonra bakışlarımı tekrar buza çevirip botuma neyin takıldığını arıyorum.

Bir kılıç kabzası görüyorum.

Ve iki saniye sonra buzun hemen altında bir yüz görüyorum.

Boğazımda bir çılgılık düğümleniyor.

R Hagos yanımda tek dizinin üzerine çöktü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Kassam."

"Öyle mi?" Şok olmuş bir şekilde fısıldıyorum. Gözlerimi aşağıya, kalın kırmızı

Buz, bir şeyler görmediğimden tam olarak emin değilim. Şimdi üzerinde durduğuma göre, buzun içinde bir beden olduğunu inkâr etmek mümkün değil. Kassam'ın kolları serbest, uzun, siyah saçları bir tutam dal gibi. Gömleksiz, göğsü bir tür garip geometrik dövmeyle kaplı ve kalbinden büyük bir kılıç çıkıyor. "Sizin ölemeyeceğinizi sanıyordum."

"Yapabiliriz," diye mırıldanır Rhagos. "O ölmüş sayılır. Kapana kısılmadı."

Nefesim kesildi, elim dehşet içinde ağzıma gitti. Yaşıyor ve buzun içinde mi sıkışmış? Aman Tanrım, ne kâbus ama. "Anlamıyorum. Nasıl olur da kimse bunu bilmez?" Efsaneleri hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. "Herkes onun uzun zaman önce ortadan kaybolduğunu söylüyordu."

"Belli ki burada kaybolmamış," diyor Rhagos. "Buradaki büyü onu tüm gözlerden saklamıyor."

Arkamızda, Nargan boğazından bir ses çıkarıyor. "İşte orada," diye sesleniyor Nargan parlak bir sesle, kayarak bize doğru geliyor. "Onu bulmuşsunuz!"

"Burada olduğunu biliyor muydun?" Ağlıyorum, sesim birkaç oktav yükseliyor. "Ciddi misin sen? Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?" Son derece öfkeliyim. Nargan bunun normal olduğunu nasıl düşünebilir? "Burada kapana kısıldığını biliyor muydun?"

"Oh, emin değildim," diyor bizim tarafa geçerken. "Ama emin olmak için Leydi Riekki'ye kontrol edeceğimi söyledim." Buzun üzerine eğilip boğazından mırıldanıyor ve bir kristali tekrar kesesine sokarken bile buza hapsolmuş bedeni inceliyor. "Bu bir gizemi cevaplıyor. Tüm bu kan ona ait olmalı."

Etrafımdaki buzullara bakıyorum, kendimi tamamen güçsüz hissediyorum. "Ama... nasıl..."

"O ölümsüz," diyor Nargan. "Kan kaybından ölemez. Ve eğer tahminimde yanılmıyorsam, o kılıç Kadim Suulian yapımı. Kara büyüyle dolu. Muhtemelen bu yüzden hala yaşıyor ve çapası öldü."

"Çıpasının öldüğünü nereden biliyorsun?" Rhagos kaşlarını çatarak sorar.

"Çünkü Riecki biliyordu," diyor Nargan, bakışları buzun içinde sıkışıp kalmış adamın üzerinde. "Sanırım çok uzun zamandır onu arıyordu. Bu habere çok sevinecek." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Çok sevinecek."

"Onu kurtarmalıyız," diyorum Rhagos'a. "Onu burada kapana kısılmış halde bırakamayız."

"Yapacağız," diye beni rahatlatıyor ve kemerinin kılıfından uzun ağızlı bir bıçak çıkarıp buzı kırmaya başlıyor. Ben de bıçağımı kapıp ona katılıyorum ve buzı kırmaya başlıyorum.

Zavallı Kassam'a kazara bıçak saplamak istemediğimiz için yavaş ilerlemek zorundayız ve Nargan'ın gerçek bir yardımcıdan ziyade arka koltukta oturan bir şoför olduğu açık. Buz parçaları ve kardan oluşan kanlı karmaşada ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüyor, sadece kırmamız gereken yerleri işaret ediyor ve kristalleriyle uğraşıyor.

Bu adamdan nefret etmeye başladım.

Onu ve yönlendirmelerini görmezden gelip Kassam'ın ellerinin etrafındaki buzı dikkatlice oymaya devam ediyorum. Adam tamamen hareketsiz ve Rhagos'un onun öldüğü konusunda yanılıp yanılmadığını merak ediyorum. Büyünün burada bir şeyi engellediğini söylemişti, o yüzden belki de adamın öldüğünü söyleyemiyordur? Ama adamın parmaklarını ortaya çıkaracak kadar buz kırıldığında, parmaklar açık havada seğiriyor ve buz sanki Kassam'ın kendisi kurtulmak için mücadele ediyormuş gibi inliyor.

Bu bende kuma isteği uyandırıyor. Bu şekilde kapana kısılmanın ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Ne kadar süre? Yüzlerce, binlerce yıl mı? Rhagos birkaç Anticipation'da ortadan kaybolduğunu söylemişti ve yanlış hatırlamıyorsam sonuncusu üç yüz yıl önceydi.

Her şey çok korkunç.

Buzu oyarken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve hem ellerini hem de başının bir kısmını kurtarmayı başarıyoruz. Çılgınca kestiğimiz için saçlarının bir kısmı buzun içinde kaldı ama Kassam'ın umursamayacağını umuyorum. Benim umurumda olmayacağını biliyorum. Sadece özgür olmak isterdim.

Rhagos bir süre sonra, "Bu kadarı yeterli değil," diye homurdanır. Bıçağını bir kenara fırlatır ve Kassam'ın iki elini birden kavrar, sonra da güçlü bir yapar.

Eğer onu serbest bırakacaksa.

Parmaklarımı ağızıma bastırıyorum, nefesimi tutup izliyorum. Rhagos'a bunun işe yaramayacağını, buzdan daha fazlasını kurtarmamız gerektiğini söylemek istiyorum, ama sonra buzul korkunç bir inilti çıkarıyor ve bir şey çatlıyor ve sonra Kassam serbest kalıyor. Rhagos onu çekip çıkarıyor ve kanlı buzun üzerine yatırıyor, mücevherlerle kaplı kılıç artık serbest olduğu için o kadar yüksek sesle titreşiyor ve uğulduyor ki midem sıkışıyor.

O kılıç... Tüylerim ürperiyor. Onda son derece iğrenç bir şey var. "Şimdi ne yapacağız?"

Rhagos, Kassam'ın kanlı yüzüne eğilir. Adamın her tarafı koyu kırmızıya boyanmış, saçları keçeleşmiş, derisi kanla kaplanmış. Sakalı koyu bir karmaşa içinde çenesine yapışmış. Her şey kanla kaplanmış... gümüş gibi parlayan, sapı mücevherli, altın rengi ve bir papatya kadar taze olan o ürkütücü kılıç dışında. Rhagos elini kaldırıyor ve Kassam'ın çenesine sert bir darbe indiriyor.

Kassam gözlerini açıyor ve kaşlarını çatıyor. Gözlerinin soluk bir gümüş renginde olduğunu fark ediyorum, berrak görünüyorlar; Riecki'ninkiler gibi, ama o kadar soğuk değiller. Yine de kırmızı yüzünde unutulmaz görünüyorlar ve bakışları önce bana sonra da Rhagos'a kayıyor. Sırıttıyor.

"Ölüm Lordu. Sonunda geldiniz."

Rhagos'un yüzünde ender rastlanan bir gülümseme belirir. "Beni burada mı istiyordun?"

Kassam, "Yüce Baba'nın beni bitirmesi için on bin kez dua ettim," diye mırıldanır ve eli göğsünde zonklayan kılıca gider. "Bunu serbest bırak. Bu işkenceye son ver."

"Hayır!" Nargan çılgılık atıyor. "Bekle!"

Şaşkınlıkla büyücüye bakıyorum. Tüm bu olanlar boyunca sessizdi ve Kassam'ın kurtarılmasına yardım etmek için parmağını bile oynamadı.

"Bu senin kararın değil ölümlü," diyor Kassam, sesi dişlerinin arasında tıslıyor. Pantolonunu çeker, gövdesi büyük bir acı çekiyormuş gibi kamburlaşır ve yarasından taze bir kan fişkirir. Acı dolu bakışları yanına çömelen Rhagos'a yönelir. "Eğer buradaysan... Bekleyiş hâlâ devam ediyor mu?"

Uh oh. Rhagos'a endişeli bir bakış fırlatıyorum. Kassam'a düşündüğü Beklenti'nin birkaç örnek önce gerçekleştiğini ve muhtemelen o zamandan beri iki ya da üç tane olduğunu kim söyleyecek? Bu, yaralı ve yakın zamana kadar kapana kısılmış bir tanrı için çok fazla olabilir.

"Yakında bitecek," diye yalan söylüyor Rhagos, sesinde kolay bir ton var. Yalan söylemekte bu kadar iyi olduğu için garip bir şekilde rahatladım. Hiçbir fikri yoksa Kassam'ın ne kadar zamandır orada olduğunu söylemek zalimlik gibi geliyor.

"Güzel," diyor Kassam kalın bir sesle, ağzından kan akıyor. "Bize çocuk gibi davrandığı için Yüce Baba'ya lanet olsun. Ve bir korkak gibi kaçtığı için çapama da lanet olsun. O öldü, değil mi? Aramızdaki bağın koptuğunu hissediyorum." Göğsündeki kılıca dokunuyor, nefesi ıslak geliyor ve derin bir nefes almak için çabılıyor. "Yine de bir sebepten ötürü hâlâ buradayım."

"Seninle ilgileneceğiz," diyorum, bir tür teselli sunmak istiyordum. Rhagos'un yanına gidip elimi omzuna koyuyorum. "Seni bırakmayacağız."

Kassam'ın bakışları önce bana, sonra Rhagos'a kayıyor. "Bu kim?"

"O benim değil." Rhagos'un sesi sahiplenmeyle doludur. "Ona bakma bile."

Kassam'ın yüzünde bir gülümseme belirir ve bu gülümseme kanla doludur. "Öyle mi? Bunca yıldan sonra? Ölümün de bir kalbi olduğunu düşünmek. O zaman bunu bitirmeme yardım et," diyor Kassam doğrulmaya çalışarak. Kılıç ondan müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyor ve her yerde kan var, taze kan akıntıları dövmeli göğsünü kaplıyor. "Çek şu lanetli kılıcı karnımdan-"

"Bende bu var," diyor Nargan sertçe. İleri atılıp Kassam'ın yanında diz ve kristallerinden birini uzatıyor. Soluk lavanta rengi bir ışıkla titreyiyor. "Riecki, laneti hafifletmeye yardımcı olması için sana sihrinden biraz gönderdi."

"Riecki? Şu sinir bozucu kadın. Onun yardımını istemiyorum." Nargan'ı iterek onu uzaklaştırmaya çalışıyor. "Uzun zamandır beni rahatsız ediyor. Ona borçlu kalmadan önce karnıma bir kılıç daha yiyeceğim."

Tamam, bu biraz garip oldu. Nargan, Riecki ve Kassam'ın süper kanka olduklarını söylemişti. Sanırım değil.

Nargan yine de caymıyor. Kristali tekrar Kassam'a doğru itiyor. "Onun yardımını istemediğini biliyor, ama seni temin ederim ki bu, kılıcı karnından çıkarabilecek tek şey."

Kassam Rhagos'a bakar, yüzü asıktır. Rhagos omuz silkiyor.

Kassam bir hırıltıyla elini kaldırır ve Nargan'ın parmaklarından kristali kapar-
-Ve kaybolur.

Az önce ne gördüğümünden emin olamadan nefesimi içime çektim. Etrafıma bakındım ama Kassam... gitmişti, buzulda kalan tek şey Rhagos'un ayaklarının dibinde yattığı kan gölüydü. "Ne oluyor lan?" Şok olmuş bir halde sordum.

Nargan artık donuklaşmış olan lavanta kristalini cebine atıp kesesine sokarken Rhagos ayağa fırlar. "Bırakın onu," diye hırladı Rhagos.

Nargan kesesini okşayarak, "Sizi temin ederim ki leydim Lord Kassam'a çok iyi bakacaktır," diyor. "İkinize de iyi şanslar."

Kesesinden bir kristal çıkarır, ona iki kez dokunur ve sonra o da kaybolur.

Sessizlik çöküyor. Rüzgâr ılık çalıyor ve Rhagos'la ben buzulda tamamen yalnızız.

"Az önce ne oldu?" Fısıldadım.

Rhagos'tan neşesiz bir kahkaha kaçır. "Riecki bizimle oynamadı. Bunca zamandır bize yardım etmek için başka bir nedeni olmadı."

Nargan'ı ve sürekli kristalleriyle oynamasını ama ne işe yaradıklarını söylememesini düşünüyorum. "O küçük boktan büyücü bunca zaman bize yalan söyledi. Olmamız gereken yerde miyiz? Makasları bulmak için?"

"Kim söyleyebilir ki?" Rhagos düz bir sesle cevap verir.

Büyük bir hayal kırıklığıyla hırıltımı bastırıyorum. "Bir kez olsun, bu pislik tanrılardan birinin açık ve dürüst konuşmasını isterdim. Bundan bıktım usandım."

Rhagos sessiz.

Ne söylediğimi anlamam bir anımı alıyor. Yanaklarımdan sıcak bir kızarıklık süzülüyor ve omzuna dokunuyorum. "Sen değil," diyorum çabucak. "Seni kastetmedim. Sen farklısın."

"Öyle miyim?"

"Öylesin," diye cevap veriyorum ve yalan söylediğim için nefret ediyorum. Pek çok açıdan... hiç de farklı değil. Ve bir korkak olduğum için konuyu değiştiriyorum. "Peki... şimdi ne yapacağız?" Büyük, kanlı buzulu işaret ediyorum. "Burada mı kalacağız? Gidip Kassam'ın peşinden mi gideceğiz? Nargan'ı bulmaya mı çalışacağız? Yoksa ilerleyecek miyiz?"

Rhagos ayağa kalkıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Beni incelerken kasvetli, sonra çevremize bakıyor. "Kassam kendini idare edemez. Riecki onun ölmesini isteyecektir."

En azından bu rahatlattı.

"İleri gitmiyoruz," diyor Rhagos. "Hâlâ Kader Makası'nı istiyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle?" Her geçen gün bu konuda daha az emin hissediyorum. Elbette, bu bir görev ve görevlerin *tam olarak* kolay olmaması gerekir ama... Bunun bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Zihinsel ve fiziksel olarak bu kadar yorucu olacağını düşünmemiştim. Bazen sadece "siktir et" deyip gitmek istiyorum. Bazen Rhagos'a acı sona kadar onunla takılacağımı söylemek istiyorum, çünkü bu yaşadıklarımızdan daha kolay.

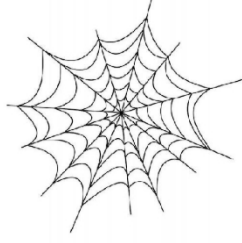
Bazen sadece Rhagos'la oturup rahatlamak istiyorum. Hiçbir endişe duymadan onunla bir gün geçirmek. Sadece onunla olmanın tadını çıkarmak. Sadece onun varlığının tadını çıkarmak.

Yine de bunun boş bir hayal olduğundan şüpheleniyorum. Rhagos ölümlüler dünyasında olduğu ve ben de burada onunla olduğum sürece bir an bile huzur bulamayacağız. Hiçbir şekilde birlikte olmamalıyız.

Bu düşünce beni yoğun bir üzüntüyle dolduruyor. Ama dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum. "Devam edeceğiz, çünkü

yapabileceğimiz tek şey bu."

I Buzulun diğ er ucunu bulmak saatler alıyor. Buz çok soğuk ve üzerinde yürümek hiç de kolay değıl. Rhagos'un ayakları daha iyi basıyor, bu yüzden kemerine tutunup kayarak ilerliyorum. onun yanında. Güneş arkamızdaki ufka doğıru ilerliyor ve hava giderek kararıyor ve beni yeni bir endişe sarıyor.

Hangi cehennemde dinleneceğız?

Eğer dışarıda uyumak zorunda kalırsak, benim için sorun değıl. Son birkaç gündür ornitopterin sepetinde uyuyorum, bu yüzden dışarıda bir gün daha geçirmek o kadar da büyük bir sorun değıl. Asıl zor olan *nerede* dışarıda olacağıımız. Kan Buzulu'nun kendisi dışarıda. Hava sadece soğuk ve ıslak değıl, aynı zamanda kan botlarımı, pelerininin eteklerini ve eteğimi kaplıyor. Her yerde kan var ve hepsi keskin bakır kokuyor ve  ğ rmeme neden oluyor. Tek yapmak istediğıim bir su birikintisi bulup kokusunu tenimden temizlemekken üzerinde uyumayı hayal bile edemiyorum.

Böyle zamanlarda aptal adamızı gerçekten  zliyorum. Vor'un adamları gelmeseydi hala çiğ balık yiyor olurum ama muhtemelen çok daha mutlu ve çok daha az yıpranmış olurum.

Buzulun kenarı ise daha kötü. Daha kötü olabileceğini d   nmemiştim ama buzulun kenarını görüp oraya doğıru ilerledikçe hem buzulun üzerinde hem de dışında çamurlu hayvan izleri ve kanla erimiş suyun yere aktığı dereler görüyoruz.

Bu eriyik suyun içinde her türden yırtıcı hayvan var. Birini gördüğümüz anda, saldırıdan kaçınmaya çalışarak kısa bir mesafe uzakla ıyoruz, ancak kısa süre sonra nereye gidersek gidelim, bir tür vahşi hayvanla uğraşmak zorunda kalacağıımız anlaşılıyor ve woales gibi güzel, yavaş, uyu uk olanlarla değıl.

Burada kurtlar var, ağızları Kassam'ın kanıyla ıslanmış ve memlekette gördüğüm kurtların en az dört katı büyüklüğündeler. İnanılmaz derecede uzun dişleri ve daha uzun boyunları olan devasa yılan benzeri kertenkeleler ve sonradan düşünülmüş gibi görünen küçük, cılız bacaklar var. Devasa yaban kedileri var. Kararan havada uçan ve buzulun kenarında duraklayan her şeye saldırmak için çığlık atarak aşağı inen şeyler var.

Bıçağımı dışarıda tutuyorum, ancak bu canavarların bazılarına kıyasla kendimi bir kürdanla savunuyormuşum gibi geliyor.

Burada ejderhaların yaşadığına kesinlikle inanabilirim... ya da hala yaşadıklarına. Buzulun diğer tarafına kıyasla burası vahşi ve evcilleşmemiş görünüyor. Hrit Svala'nın ormanı yerini tarım alanlarına ve dünyayı boydan boya kesen uzun, dolambaçlı yollara bırakmıştı. Chandrilhar manzaranın üzerine bir leke gibi yayılmıştı. Ama burada hiç yol yok ve baktığım her yerde otlar uzun ve yasaklayıcı ve yırtıcı hayvanların içlerinde gizlendiğine, sadece bir aptalın dolaşmasını beklediğine inanmak kolay.

Dolaşmak zorunda kalan aptalın ben olmasından nefret ediyorum.

"Bunun güvenli olduğundan emin miyiz?" Rhagos'a fısıldıyorum, buzulun eriyen kenarında kucaklaşan bir başka büyük kurt grubuna bakarken.

"Başka ne seçeneğimiz var?" Bana doğru bakıyor. "Sence Kader Makası, girilmesi tamamen yasak olmayan bir yerde güvende kalır mı?"

"Hayır, yani ," diye kekeliyorum. "Ben sadece..."

"Korkmuyorsun," diye mırıldanıyor.

"Boktan."

Rhagos homurdanır. "Seni elimden geldiğince güvende tutmayacağım ama bunun tehlikeli olduğunu bilmiyorduk Max. Geri dönmek istiyor musun?" Elimi avucunun içine alıyor ve birleşen parmaklarımız buzuldan akan kurumuş kanla lekeleniyor. Bir an için iç içe geçmiş ellerimize bakıyorum ve ne kadar farklı olduğumuzu inceliyorum. Onun büyük eli benim küçük elime karşı. Onun tamamen solgun eli benim altın tenli elime karşı. Onun zarif, kısa tırnakları benim çiğnenmiş ve daha da kısa tırnaklarıma karşı. Birbirimize hiç benzemiyoruz.

Ve yine de... Bu arayıştan vazgeçersem, beni yargılamayacağını hissediyorum. Anlayışla karşılardı. Beni azarlamazdı. Sadece elimi tutacak -ya da belki belimi- ve arkasını dönüp benimle birlikte gidecek...

...ve nereye gideceğiz, merak ediyorum? Güvenli olan nereye gidebiliriz? Issız bir adada güvende . Port Tidewater ya da Sunswallow'da da güvende değildik.

Balsingra'da güvendedik ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğundan şüpheleniyorum. Savaş tanrısı Aron'a Aventine'de tapılıyordu ve onu kovdular. Tanrılar ölümlüler diyarına indiğinden beri her şey tepetaklak oldu ve onlar evlerine dönene kadar da tepetaklak olmaya devam edecek.

Ve Rhagos ben ölene ya da bağımız kopana kadar eve gidemez.

Derin bir iç çekiyorum. O sihirli makaslara ihtiyacım olmasından nefret ediyorum. Ne yaparsam yapayım tehlikede olmaktan nefret ediyorum. Görev yapmaktan yoruldum. Sadece güzel, sıcak bir ateşin yanında oturmak ve Rhagos'a sarılmak istiyorum. Ellerini üzerime koymasını ve başım dönene kadar beni öpmesini istiyorum. Onunla yatmak istiyorum.

Onu sevmekte özgür olmak istiyorum ama . Bu işin birlikte imkan yok. Ne yaparsam yapayım, boku yiyeceğiz.

Ben de kalbim acıyarak kurtlara başımı salladım. "Sence onları gizlice geçebilir miyiz?"

Homurdanıyor, eli hâlâ benim elimde. "Sinsice mi? Evet."

"Öyleyse dövüşelim mi?"

Rhagos bana baktı. "Dövüşebilir misin?"

Vücudumdaki her kas ağrıyor. Uzun süre ornitopterde kaldığım ve şimdi de bu dengesiz buzulda yürüdüğüm için kaskatı kesildim. Savaşabilir miyim? Elbette. Bunda iyi olacak mıyım? Hayır. Ama pes etmeyeceğim. "Deneyebilirim." Küçük bıçağımı salladım.

Bakışları bıçağıma gidiyor ve ağzı inceliyor. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu seviyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de çok büyük bir hayranı değilim ama başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Başka bir yolu yok..." diye başlar. "Ama seni incitmek istiyorum."

Oh. Güçleri. Biz parmağımızı bile kıpırdatmadan hepsini öldürebilir. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum. Bu gerçekten en iyi seçeneğimiz... ve korkunç bir seçenek. Savaşabilir ve fil büyüklüğündeki kurtların bizi lezzetli bulmamasını umabiliriz. Domuz etiketimin bizi savunmak için yeterli bir silah olmasını umabiliriz.... ya da hile yapıp onun güçlerini kullanabiliriz.

Yine de beni endişelendiriyor. Başım hala ağrıyor, yavaş iyileşen bir çürük gibi. -Birkef için yaptığı iyileştirmeden. Bir süredir acının bir gecede geçmesini bekliyordum ama geçmedi ve güçlerini tekrar kullanırsa bana daha da fazla zarar vereceğinden şüpheleniyorum.

Ama...

Bu kadar yolu sadece buraya gelmek için gelmedim. "Başka seçeneğimiz var mı?"

"Savaşmam," diyor Rhagos, boştaki eli kısa kılıcına gidiyor. "Geride durup işleri benim halletmeme izin veremezsin."

Kurtlara bakıyorum. "Ya seni yerlerse?"

"Geri dönmeyeceğim. Eninde sonunda."

Ürperiyorum. Rhagos'un bir mega kurdun sindirim sisteminden çıkmak için savaştığını hayal ediyorum ve bu düşünce içimi tiksintiyle dolduruyor. Parmak eklemlerimi ovuyor, her zamanki sabrıyla, kararı benim vermeme izin veriyor.

Rhagos yine yumuşak bir sesle, "Dövüşmem," diyor. "Seni bir kez daha incitme düşüncesi hoşuma gidiyor."

Beni etkileyen sesindeki azap. Beni baş ağrısından kurtarmak için parçalanmayı ve ezilmeyi göze alıyor. Tamam, bu sadece bir baş ağrısı değil ama o bunu bilmiyor. Başımın günler öncesinden beri hala ağrıdığını ve bu yeni ağrının ne kadar kötü olacağından şimdiden korktuğumu bilmiyor. Sadece kısa süreli bir ağrı olduğunu ve sonra bayılıp gittiğimi sanıyor.

Ve beni bu durumdan kurtarmak için kendini feda etmeye hazır.

Ona bakıyorum, kalbim sızlıyor. Yeşil gözleri solan ışıktaki karanlık görünüyor, geniş, sert ağzı kararlı. Canının yanmasını istemiyorum. Kurtların onu lime lime ettiğini görmek istemiyorum çünkü onlar bir insanın savaşabileceğinden çok daha büyükler. Bu, insan gibi düşünen ve insan gibi davranan bir grup zırhlı muhafıza karşı savaşmak değil. Bu, onu lime lime edip yutmak isteyen devasa bir yırtıcı sürüsü.

Kılıcı bir kişinin işini görebilir. Ama yarım düzine için... artı ortaya çıkan başka bir şey için? Bu bir ölüm dileği.

Öne eğilip Rhagos'un yüzünü kirli ellerimle kavıyorum. Onun teninde ve benimkinde koyu kan lekeleri bırakıyorum ama umurumda değil. Onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, dişlerim onunkilere çarpıyor. O da inleyerek beni öpüyor ve kucaklaşmamız yoğun olduğu kadar kaotik ve aç. İlk kurtulan ben oluyorum ve onun mükemmel ağzına daha sıcak, minik öpücükler kondururken nefes nefese kalıyorum. "Buradan çıktığımızda tavşanlar gibi sevişeceğiz, tamam mı?"

Şaşkın bir şekilde kıkırdıyor. "Ne?"

"Sikişeceğiz. Sikişeceğiz," diyorum ona açık bir sesle. "Saatlerce. Hatta günlerce."

"Seni buna zorlamayacağım," diyor ve bana sert bir öpücük daha veriyor. "Kararın nedir?"

Bunu söylerken bile irkiliyorum. "Güvenli oynayalım. Güçlerini kullan."

"Güvenli, ha?" Yüzünde üzgün bir ifade var ama başını sallıyor.

Birimiz için güvenli. O da benim kadar iyi biliyor ki, eğer o yenilirse, ben kolay hedef olurum. Pek çok şey olabilirim ama bir savaşçı değilim. Ben bir cesaretlendirici ve yardımcıyım ve her ikisinde de harikayım, bu yüzden elini elime alıp ona en iyi gülümsememi veriyorum. "Bunu yapabilirsin Rhagos. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Kirli elimi tutup ağzına götürüyor ve avucumu öpüyor. Bakışları uzun, çok uzun bir an boyunca benimkilere kilitleniyor, sanki gözlerini benden kaçırmak, bakışlarını bir saniye bile ayırmak istemiyor. Uzaklarda bir yerde bir hayvan acı dolu bir çığlık atıyor.

Başıma bir acı saplanıyor. Nefesimi içime çekip onunla savaşıyorum ve ona bakmaya devam etmeye çalışıyorum. "Sen iyi bir adamsın," diyorum Rhagos'a. "Kimsenin seni başka şeylere inandırmasına izin verme... akıllıca." Bir başka yakıcı işkence bıçağı zihnimde öğütülürken bir sızlanmaya karşı koyuyorum. Bu geçen seferkinden daha mı kötü? Bilmiyorum. Akılsız, kavurucu acı, akılsız, kavurucu acıdır sonuçta.

Sonra kafamın içinde bir şey serbest kalıyor ve keskin acı bıçakları bir süpernovaya dönüşüyor. Burnumdan kan fişkirirken ve içimde bir şey sanki kâğıt gibi buruşturuluyormuş gibi hissederken bile kesinlikle daha kötü olduğunu fark ediyorum. Titreyerek nefes alıyorum, karanlık çökerken bile bilincimi kaybetmemek için savaşıyorum.

"Üzgün değilim Max," diye mırıldanıyor Rhagos.

Başka bir süpernova başlıyor ve kafamın içindeki her şey parçalanıyor.

YENİDEN UYANMAK İÇİN BİR SAVAŞ.

Çok yorgunum ve göz kapaklarım sanki mühürlenmiş gibi hissediyorum, ama sonunda bir şekilde onları açmayı başarıyorum. Başım zonkluyor, o çürük domates hissi bu sefer on katına çıkıyor. Rhagos'un güçlerini kullanması -benim teşviğimle bile olsa- bir hata gibi geliyor. Nefes almak acıtıyor. Uzuvarım acıyor. Boğazım acıyor. Lanet kirpiklerim acıyor.

Gözlerimi açmak bile tüm bu acıyı daha da yoğunlaştırıyor ve etrafımdaki şekilleri seçebilmek için gözlerimi kısıyorum. Hâlâ buzulda mıyız? Yıldızlara bakmaya çalışıyorum ama tepemdeki gökyüzü tamamen siyah. Konsantre olarak gözlerimi tekrar kapatıyorum ve sert ama sağlam bir şeyin üzerinde yattığımı ve Rhagos'un pelerini olması gereken kalın, ağır yünle sarıldığımı fark ediyorum. Elimin hareket ettirmek büyük bir çaba gerektiriyor ama parmaklarımı sürüyerek pelerinin dışına çıkmayı ve avucumu yüzeye yerleştirmeyi başarıyorum.

Bu bir buzul değil. Taş bir zemin gibi.

Kafam karışmış bir halde etrafıma tekrar göz gezdiriyorum ve başımı yana çevirmek için büyük bir çaba sarf ediyorum. Rhagos yakınlarda bir yerde oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, suratı asık bir şekilde ateşe bakıyor. Hah. Bir ateş. Kuru dudaklarımı yalıyorum ve birkaç kelime mırıldanmayı başarıyorum. "Ateş yakmayı ne zaman öğrendin?"

Ölüm Tanrısı hemen dikkat kesiliyor, aç bakışları üzerimde geziniyor. "Max." Yüzünde öylesine yoğun bir rahatlama var ki, içim sızlıyor -yani yeni yerlerim sızlıyor- ve beni dikkatlice kaldırıp göğsüne yasladığında irkiliyorum. "Dinlen. Sana sahip değilim."

"Bana bir dakika izin verin," diyorum. "Kalkacağım."

"Evet," diyor düz bir sesle ve beni kendisine yaslıyor. "Dinlen demedim."

"Gitmeliyiz...."

"Yakında," diye kabul ediyor ve yalan söylediğini anlamam bir anımı alıyor. İtiraz etmek istiyorum ama çok yorgunum. Beni kucağına çekiyor, sanki bir çocukmuşum gibi sarılıyor ve bunun bu kadar rahat olmasından nefret ediyorum. "Sen güçlüsün."

"Çok güçlü," diye alaycı bir şekilde fısıldıyorum. "Büyük kötü kurtlardan kaçabildik mi?"

Boğazından neşesiz bir kıkırdama kaçıyor. "Biz ."

Şimdi beni omzuna yasladığı için etrafımızı biraz daha görebiliyorum. Garip bir şekilde, her yer karanlık gibi görünüyor, ama garip bir karanlık. Esinti yok, dışarıdaki gece sesleri yok, sadece ateşin çıtırtısı ve garip taş zeminler üzerinde parıldayan soluk ışığı var. Alevler sıcıyor ve bir an için uzakta bir yüz gördüğüme yemin edebilirim. Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyorum... ve bunun bir heykel olduğunu anlamam bir anımı alıyor, alevlerin ışığının ulaşamayacağı kadar uzakta. "Neredeyiz?"

"Eski bir şehrin kalıntıları değil," diye mırıldanıyor Rhagos, dudakları alnımda gezinirken. "Şimdi dinlen. Uyu."

Gözlerimi kapatıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Temiz ve taze kokuyor ve kıyafetleri yeni yıkanmış gibi hafif nemli. Kan Buzulu kokmuyor ve elimi kaldırıp koyu renk tuniğinin önünü parmaklıyorum. Bir kez daha tamamen siyah giyinmiş, ona yakışmış. Siyah ona çok yakışıyor. Tırnağımı ön kısmında gezdiriyorum, ona daha fazla dokunmak istiyorum ama enerjim yok. "Sen... banyo mu yaptın?"

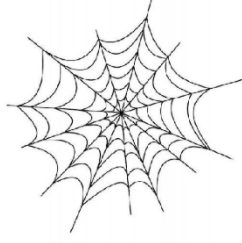
Kıkırdıyor, sesi şaşırtıcı derecede yorgun. "İki gündür senin uyanmanı beklediğim için pek bir şey yapmadım." Rhagos alnımı tekrar öpüyor. "Sesin hayatımda duyduğum en kötü şey."

Bunun üzerine içimden yorgun bir kıkırdama geçiyor. Çok yorgun olduğum için bir şeye odaklanmak zor. Ama nedense bana en kötüsünün ben olduğumu söylemesi hoşuma gidiyor. Bir esnemeye karşı koyuyorum.

"Uyu," diye emrediyor. "Sana sahip değilim."

Aklımın bir milyonlarca soru dolaşsa da ölüm tanrısının kollarında uykuya dalıyorum.

W

Uyandığında zonklayan bir baş ağrısı, bacağıma kramp girmesi ve Rhagos'un saçlarıma nazikçe dokunmasıyla uyanıyorum. İnliyorum ve dik oturuyorum, keşke kendimi daha zinde hissetseydim

bir tur daha uyuduktan sonra. Bunun yerine kendimi hâlâ o kadar bitkin hissediyorum ki bu biraz endişe verici. Endişelenen tek kişi ben değilim, çünkü Rhagos yüzünde belli belirsiz bir çatık kaşla beni izliyor, bu yüzden parlak bir şekilde gülümseyip her şey yolundaymış gibi davranıyorum. "Son zamanlarda uykum var gibi görünüyor."

Sanki yılın en hafif ifadesini kullanmışım gibi homurdanıyor.

Battaniye yuvamda doğrulup esniyorum ve Rhagos beni desteklemek için hemen yanıma geliyor. "Yavaş hareket et," diye emrediyor. "Zayıf değilsin."

"Ben iyiyim," diye tekrar itiraz ediyorum. Baş ağrısının devam ettiğini bilmesine gerek yok - sonuçta ikimiz de bunu değiştiremeyiz, yani bir anlamı yok. Yani, tabii ki iyileştirebilir... ama beni iyileştirmesinin hiçbir faydası olmaz çünkü iyileştirdiği kadar canımı da yakar. Bu yüzden en iyisi görmezden gelmek.

"Ye," diyor Rhagos ve seyahat erzaklarımızdan bazılarını çıkarıp ben ondan alıncaya kadar kaşlarını çatıyor.

"İyi, iyi, patroniçe," diye takılıyorum, ama açım. Açlıktan ölüyorum, gerçekten. Akşam yemeği boyunca uyumuş olmalıyım çünkü midem sıkışıyor ve yiyecek eksikliğinden dolayı midem bulanıyor. Ondan tuzlu etin bir kısmını kapıyorum ve su tulumundan bir yudum alarak geri yıkarken zar zor çiğneyerek mideye indiriyorum. "Burada güvende olduğumuza emin misin?" Lokmalar arasında, eti yutarken ve bana uzattığı sert ekmeği alırken söylüyorum. "Bu şehirde mi?"

"Güvenli değil," diye beni rahatlatıyor. "Yemeye devam et."

Yüzümü buruşturuyorum, çünkü olabildiğince hızlı yiyorum, yanaklarım bir sincabınki gibi tika basa dolu. Yemek yerken bakıyorum ama içerisi hâlâ tamamen karanlık.

Burada sadece önümüzde yanan ateş var. Bekle, bu tam olarak doğru değil. Gözlerimi kısıtışımnda, gölgelerin arasında bir yerlerde, çok daha sönük ve uzakta başka mangallar da görebiliyorum. Gözlüklerim olmadan, herhangi bir şeyin ne kadar uzakta olduğunu söylemek imkansız, ama başka ışıklar da var... bu da etrafta başkalarının da olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Ağız dolusu kuru ekmeği yutuyorum. "Chandrilhar'da mıyız? Geri mi döndük?"

Bir an düşünüyor, sanki bana nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi. "Evet, Chandrilhar," diyor bir süre sonra. "Bu yerin adını biliyorum. Çok, çok... yeni bir harabe." Sanki düzgün konuşamamaktan rahatsız olmuş gibi ağzı kapanıyor.

"Çok yeni," diye katılıyorum, alay ederek. Nedense onun sinirlenmesini sevimli buluyorum. "Tam olarak ne kadar yeni?"

Sinirli bir şekilde . "Birkaç bin yıl yeni."

Ekmek boğazımda düğümleniyor, şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Keşke etrafımı daha iyi görebilseydim ama karanlık olduğu için önümüzde duran mangalın ışığından başka bir şey göremiyorum. Mangala bakıyorum ve ilk kez, oyulmuş kanatlardan oluşan bir uçayak üzerine oturtulmuş gibi görünen oymalı, altın bir kase olduğunu ve içinde aslında kömür olmadığını fark ediyorum. Ateş ısı yayıyor ama duman çıkarmıyor ve daha yakına eğildiğimde ateş sanki... hiçbir şey yanmıyormuş gibi görünüyor. Sadece alevler var.

Dünya dönüyor, gözlerimin önünde siyah noktalar yükseliyor ve Rhagos bir kolunu belime doluyor ve ben yüzüstü ateşe düşmeden önce beni geriye doğru çekiyor.

"Whoa, bunun için üzgünüm," diye idare ediyorum ve görüşümün kenarlarındaki siyah tüyler kayboluyor. "Sanırım kafam hâlâ biraz yüzüyor."

Rhagos kısık gözlerle beni izliyor. Yanağımı okşuyor, bakışlarımı inceliyor. "İyi misin, Max? Yaralandın mı?"

"İyiyim," diye geçiştiriyorum. "Sadece açlıktan biraz başım dönüyor. Sorun değil." Bir lokma daha alıyorum ve beni göğsüne yasladığında itiraz etmiyorum. Ona yaslanmak, büyük kollarının beni sarılıp sarmalanacak ve değer verilecek çok değerli bir şeymişim gibi sarmaladığını hissetmek iyi geliyor. Tekrar ona sokuluyorum ve bir ısırık daha alıyorum. "Sana soracak milyonlarca sorum var ama beynim bu gece yavaş çalışıyor," diye mırıldanıyorum, sonra tekrar esniyorum. "Bütün bunlardan sonra bir uyku daha istemen mümkün mü?"

"Üç gündür uyumuyorsun," diyor Rhagos. Sesinde bir gerginlik var. "İyi olduğuna emin misin?"

Tam konuşurken bir yudum su alıyorum ve verdiği cevap karşısında o kadar şaşıyorum ki ağızımdan su damlıyor. "Az önce üç gün mü dedin?"

"Hayır. Üç. Gün." Sesi düz. "Endişelenmedim."

Lanet olsun, garip davranmasına şaşmamalı. Son üç gündür başımın etini yiyor, muhtemelen başarıp başaramayacağımdan emin değil. Dudağımı çiğniyorum, tüm bu durum biraz tuhaf. "Sırtında 'Lütfen çapamı öldürün' yazan biri için, beni hayatta tutmak için çok mücadele ediyorsun."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Geçen her günle birlikte ölümünü düşünmenin daha da kolaylaştığını fark ediyorum."

"Bunu düşünmek benim için de zor," diye itiraf ettikten sonra yüzüme dokunuyorum. Kan yok, cildim temiz. Ellerim de temiz. Ayrıca gri acolyte cübbemi de giydim. "Ben... ben uyurken beni yıkadın mı? Ve kıyafetlerimi değiştirdin mi?"

"Hayır," diyor kulağıma arkadan sokularak. "Sana ben bakmadım."

Bunun üzerine içimden biraz ürperiyorum, çünkü düşünmek istediğim son şey onun bilinçsiz bedenimin ihtiyaçlarıyla ilgilenmek zorunda kalması. O bir tanrı. Ama bu konuda üzgün görünmüyor, ben yemek yerken kulağıma ve boynumu kemiriyor, belimi sıkıca kavıyor. Onun dokunuşundan ben de memnunum. Güçlü ve destekleyici hissettiriyor ve şu anda kendimi o kadar zayıf hissediyorum ki onun gücünün bir kısmını içime çekmek beni rahatlatıyor.

"Bu kadar yorgun olman hoşuma gidiyor Max," diyor, sanki düşüncelerimi anlamış gibi. "Güçlerimi yine kötüye kullanacağız, çünkü çok daha fazlasını kaldırabileceğin açık."

Neredeyse bir hakaret gibi geliyor... ama haklı olduğunu biliyorum. Birkefi iyileştirdiğinden beri kendimi hiç bütün hissetmemiştim ve bu gece kendimi... yıpranmış ve yıpranmış hissediyorum, dikiş yerlerinden ayrılan bir kumaş gibi. Büyüsünü kullanmaya devam ederse beni içten dışa eriteceğine kesinlikle inanıyorum. Her kullandığında içimde bir şeyler parçalanıyor ama bu son sefer bir zorunluluktu. O kâbus büyüklüğündeki yırtıcıları sağ salim geçmemizin imkânı yoktu.

"Yapmayacağız," diye onu rahatlatıyorum. "Nasıl hissettirdiğini ben de sevmiyorum. Gelecekte daha dikkatli olacağız. Buzuldan sağ salim kurtulabildin mi?" Arkamdan uzanıp yanağını okşuyorum ve yüzünü elime bastırması beni gülümsetiyor. "Dev kurtlar seni kovaladı mı?"

"Daha fazla ye," diyor ve elime bir rulo daha bırakıyor. "Biraz daha iç, o zaman konuşacağım."

Doğruyu söyleyemediği için zaman zaman anlaşılmaz ve zor anlaşılır hale gelen yarım yamalak bir hikâye anlatırken yemeğimden isteksizce bir ısırık daha alıyorum. Anlattıklarına bakılırsa, birkaç yırtıcıyı alt etmiş, onlar da birbirlerine düşüp kavga etmeye başlamışlar. Beni buzuldan çıkarıp vahşi doğaya taşıdı ve daha fazla yırtıcıyı üzerimize çekmeden duramayacağını bildiği için bütün gece yürüdü. Vücutlarımız kanla kaplıyken, her şeyin takip edebileceği bir iz bıraktık, bu yüzden zar zor hatırladığı eski, eski bir şehrin kalıntılarını bulana kadar beni bırakmadı. Beni çoğunlukla bütün olan binalardan birinin içine taşıdı ve hala kadim büyüyle yanan mangallar buldu. Beni temizledi, bana bir yatak yaptı ve bekledi.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Hemen uyanmadığımda biraz paniklediğini söyleyebilirim. Sesinin sert tonundan, beni biraz daha sıkı tutuşundan, yüzünü boynuma gömüşünden. Yanağına tekrar dokunuyorum, onu rahatlatmak istiyorum. Ben hayattayım, o da hayatta. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Peki ya diğer Aspect?" Ona soruyorum. "Üç gün boyunca uyumuş olmaktan nefret ediyorum. Bize yetişmek için zamanı olabilirdi."

"Öyleyse ne olmuş?" Rhagos'un sesinde bir meydan okuma belirtisi var. Çantalarımızdan bir parça daha tuzlu et bulup elime tutuşturuyor; bu, karnımı doyurmaya devam etmem için sessiz bir talep.

"Ne demek 'ya '?" "Makas için onunla dövüşmeyeceğim."

"Kimsenin savaşmasını istemiyorum," diyorum ona huysuzca. "Zaten yeterince insan ölmedi mi? Ben sadece Shears'ı bulup eve dönmek istiyorum. İkimizin de."

"Diğer Aspect'im yok edilmemeli," diye hatırlatıyor bana. "Eve dönmeden önce"

"Bundan emin olamazsın." Ses tonumu kasıtlı olarak iyimserleştiriyorum. "Makaslar benim için işe yarayacaksa, senin için de işe yaramayacağını kim söyleyebilir?"

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bunun cevabını bilmiyorum."

Oh. Yani yanılıyorum. Bunu benim için yapıyor, sadece benim için. "Neden bu kadar önemsiyorsun?" Aniden sordum.

"Önemsemek mi?" Sanki bu düşünce ona yabancıymış gibi gülüyor.

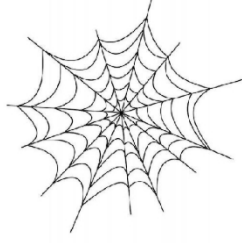
"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Elimi, sanki beni kendisine doğru tutup dünyadan koruyabilecekmiş gibi karnımın üzerinde duran eline doğru kaydırıyorum. "Senin kurallarına göre, benim buradaki tek amacım ölmek. Ama gitmeme izin vermek daha kolay olacakken beni kurtarmaya devam ediyorsun. Sana hiçbir faydası olmayacak sihirli bir eşyayı bulmak için bu göreve çıkıyorsun. Bataklıklara dalıp diğer Aspect'leri öldürdün ve beni köpekbalıklarından kurtardın. Sanırım sadece bilmek istiyorum... neden?"

"Çünkü sen Max değilsin," diyor ve sonra hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Yalanlarla dolu bir dile sahip olmayı seviyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Sinir bozucu. Ama yine de anlat bana. Anlamamı sağla. halde savaşmaya devam etmene neden olan şey ne? Yargılamıyorum, dikkatinizi . Rahatladım." Sanki ölmeme izin vermektense hayatımı kurtarmayı tercih ettiği için ne kadar rahatladığımı anlatabilirmiş gibi elini okşuyorum. "Sadece anlamaya ihtiyacım var. Bunun kaçırduğım bir kısmı mı var? Beni belli bir süre hayatta tutarsan ödül mü alacaksın? Bu kadar mı? Farkında olmadığım bir bonus mu var?"

Kıkırdıyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. Beni kollarıyla daha sıkı sarıyor ve aramızdaki o nane kıvılcımıyla tenim karıncalanıyor. "Bonus mu? Evet, kesinlikle." Rhagos kulağımı ısırtıyor. "Sadece seni hayatta tutmak istediğime inanabiliyor musun?"

"N

O," diyorum açıkça. "Bundan daha fazlası var."

"Sadece sen olduğunu söylediğimde bana inanmıyorsun o zaman?" Sesi hafifti ve bunu şu şekilde ifade ettiğini biliyordum soru olarak soruyor, böylece olabildiğince açık konuşabiliyor. "Benden kendisi için bir şey istemeyen en uzun yaşam süresinde tanıştığım tek kişi olduğunu mu? Güç, zenginlik ya da şan için benimle pazarlık etmeyen?"

Sözlerine şaşırdım. "Senden bir şeyler istedim."

"Başkalarının huzur bulması ya da iyileşmesi için, değil mi?" Boynuma doğru sokuluyor. "İkimiz de bunun tamamen aynı şey olduğunu biliyoruz. Ama bundan daha fazlası değil."

"Devam et..."

"Benden gerçekten korkmayan ilk çapam olduğunu biliyor muydun? Dostluğunu sunan ilk kişi? Bana dünyayı verebilecek ya da alabilecek bir tanrı değil de sadece Rhagos'muşum gibi bakan ilk kişi? Bunun seni eşsiz kıldığını düşünmüyor musun?"

Öyle mi? Kendimi eşsiz hissetmiyorum. Bunu söylediğini duymak içimi acıtıyor. Her zaman ölümsüzlüğün çok havalı olacağını düşünmüşümdür, ama bunu söyleme şekli kulağa... yalnızlık gibi geliyor. Sanki onun iyiliğini düşüneceğine güvenebileceği kimse yokmuş gibi. Sanki sevdikleri ve sevmedikleri, arzuları ve ihtiyaçları olan gerçek bir insan değilmiş gibi. Sanki o bir insan değil de güç için kullanılacak ve istismar edilecek bir şeymiş gibi konuşuyor. O sadece ölüm.

Bu düşünceden nefret ediyorum.

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Diğer tanrılar hakkında bir şeyler duydukça, senin adına hepsinin ağzına bir tane patlatmak istiyorum."

Gölüyor, nefesi saçlarını karıştırıyor. "İşte bu yüzden benim için özel değilsin, Max."

Şu anda itiraf etmeliyim ki kendimi onun için özel hissediyorum. Bana dokunma şekli, sanki beni bırakırsa ölecekmiş gibi beni çok yakın tutması... ruhumun o romantik, özlem dolu yanını besliyor. Biliyorum, çünkü ben onun dayanağı ve arkadaşım. O bir tanrı. Arkadaşlıktan başka bir şey olamaz.

Bir an için diğer Aspect'i merak ediyorum. O da çapasına Rhagos'un bana dokunduğu gibi mi dokunuyor? Dışarıda Rhagos'un farklı bir versiyonuyla kucaklaşan başka bir kız var mı? Bu düşünce beni kıskançlıktan hasta ediyor. O benim rakibim, garip ve hastalıklı bir şekilde. "Yani..." Rahat görünmeye çalışıyorum. "Peki ya bu tarafa doğru gelen diğer Aspect'iniz? Ondan bir iz var mı?"

"Birçok işaret gördüm."

"Sence hâlâ onun önünde miyiz?" Endişeyle dudakımı çiğniyorum. "Bizi yavaşlatıyor olmaktan nefret ediyorum. Ya ben yetişemediğim için o bizi geçerse?" Bu düşünce beni endişelendiriyor ve ayağa kalkmaya başlıyorum. "Belki de gitmeliyiz."

Rhagos beni tekrar kollarının arasına çekti. "Max, dur. İyisin."

"Sadece başarısızlığımızın sebebi olmak istemiyorum."

"Max," diyor uyarıcasına. "Her şeyin sebebi sensin."

Beni tekrar kendine doğru çekiyor ve kollarına yığılıyorum. Keşke bu kadar yorgun olmasaydım da onunla biraz daha tartışabilseydim ama enerjim yok. İyi ya da kötü, bir süre daha burada dinleneceğiz. "Özür dilerim."

Özrüm karşısında boğazından sinirli bir ses çıkarıyor.

"Peki... Neredeyiz?" Gözlerimi kısarak uzaktaki ateş kıvılcımlarına bakıyorum. "Çok karanlık."

"Daha parlak yapayım mı?" Ayağa kalkıyor, uzaklaşıyor ve gölgelerin içinde kayboluyor. Bir an sonra, ateşlerin hepsi sıcıyor, boyutları iki katına çıkıyor. Oda sarı bir ışıkla doluyor ve ben bu manzara karşısında şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük oda. Duvarlardaki alevler sanki kendi akılları varmış gibi zıplıyorlar, neredeyse her şeyi görebiliyorum. Çantamı karıştırıyorum, gözlüklerimi buluyorum ve etrafımı daha iyi görebilmek için yüzüme takıyorum.

Burası... vahşi.

Büyükülüğü bana bir futbol stadyumunu anımsatıyor, ki bu çok tuhaf, çünkü ışıklar azken samimi bir ortam hissi veriyordu. Şimdi bu garip, ürkütücü alevlerle tamamen aydınlandığında, mekanın atmosferi tamamen farklı hissettiriyor. Uzaktaki duvarlar mermere kazınmış süslü oymalarla kaplı, birbirlerine o kadar zarif bir şekilde dolanmışlar ki bir resmin nerede bitip diğerinin nerede başladığını görmek imkansız. Ateş ışığı bunu söylemeyi zorlaştırıyor ama kıvrılan şekillerin kanatlar, kuyruklar ve sinirli, güçlü vücutlar olduğuna yemin edebilirim. Ejderhalar... ya da buna çok yakın bir şey. Arada sırada süslü duvarları, devasa çift kapıları çevreleyen sert, uzun heykeller çevreliyor. Ayaklarımın altındaki zemin tozlu ve Rhagos'un botlarının yüzlerce yıllık tozda bıraktığı izleri görebiliyorum. En azından uzaktaki kapılar kapalı ama hemen ötesinde ne olduğunu merak ediyorum.

Rhagos kıvrımlı mermer duvar resminin yanında duruyor ve uzun, heybetli formu duvarın yanında cüce kalıyor. Bir an beni izliyor, sonra tekrar duvara dokunuyor ve alevler daha da yükseliyor, ikinci bir mangal katmanı yanıyor. Nefesim kesiliyor, başımı arkaya doğru çevirdiğimde odanın etrafında uzanan büyük bir dudak ve onun üzerinde başka bir dudak görüyorum. Bir opera tiyatrosu gibi, ama yumurta gibi kubbeli ve ben izlerken, ateş tavanın en tepesine kadar yalamaya devam ediyor, burada renkli bir duvar resmi yeşil ve altın sıçramalarından daha fazlasını seçemeyeceğim kadar uzakta.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Burası neresi?" Merakla soruyorum. Ağzıma dokunuyorum, şaşıyorum çünkü fısıldıyorum ama sesim yükseliyor ve sanki Rhagos'un yanındaymışım gibi odanın her tarafına taşıyor. "Dev bir yumurtanın içinde miyiz? Seslerimiz neden böyle taşıyor?"

"Burası büyümlü varlıklar tarafından yapılmış eski, çok eski bir şehir değil," diyor ve dönüp bana doğru yürüyor. Yoğun ateş ışığı gözlerini insanlık dışı bir parıltıyla ışılatıyor ve pelerini etrafıma daha sıkı sarıyorum. Burada, bu yerde, onda dünya dışı bir şeyler var. Yani, öncekinden daha uhrevi. Alevlerden oluşan yüksek mangalı dikkatlice benden uzaklaştırıyor, ateş tehlikesi altında olduğumdan değil. Bu saf büyüden oluşan bir sütun ve alevler asla bana doğru titremiyor ya da tehdit etmiyor. Onlar da buranın geri kalanı gibi doğal değiller.

Yukarıya, tiyatro koltuklarına benzeyen halkalara bakıyorum. Burası bir bir tür oditoryum olmalıydı, ama kim için ve

Ne? "Bu kadar büyük bir şeyi kim inşa eder?" Büyülenmiş ve biraz da korkmuş bir halde soruyorum.

"Ejderhalar değil," diye mırıldanıyor Rhagos.

Bakışlarımı balkon katlarından çekip ona bakıyorum. "Ejderhalar mı?"

Omuz silkiyor.

Etrafıma tekrar bakıyorum ve baktıkça mekanın büyüklüğü daha iyi . Eğer burası bir toplantı salonuysa, kesinlikle ejderha büyüklüğünde. Katların her biri, tünemiş birkaç ejderhayı rahatça oturabilecek gibi görünüyor ve içimden hepsinin yumurtanın kenarlarına yerleşip, burada yerde kim varsa ona baktıklarını hayal ediyorum... Tüylerim diken diken oluyor. "Ejderhaların neden böyle bir binaya ihtiyacı var?"

Rhagos omuz silkiyor ve yanıma çömeliyor. "Neden herkes yapar?" Etrafımızı işaret ediyor. "Neden herhangi bir şehir sahip olduğu binalara ihtiyaç duyar?"

"Halkı için..." Diyorum ve sonra fark ettiğim şey karşısında biraz şaşkına dönüyorum. "Bu şehirde yaşayan insanlar ejderha mıydı? Gerçekten mi?"

"Hayır." Gözlerinde bir pırıltı var. "Tüm insanların iki bacaklı ve beş parmaklı olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Şey, ben...hayır..." Hayattan daha büyük olan arena-tiyatro-her neyse binasına bakıyorum. "Ejderhaların insan olduğu hiç aklıma gelmemişti... ya da şehirleri olduğu..." Ve şimdi biraz aptal gibi konuşuyorum. Eğer ejderhalar gerçekse -ya da bir zamanlar gerçekse- neden şehirleri yok? Neden şehirler insanlara özgü olmak zorunda?

"İmparatorluklar yükselmez ve"-Rhagos tonlar-"imparatorluklar zamanla yıkılmaz. İnsanlardan önce ejderha şehirleri yoktu ve ejderha şehirlerinden önce de diğerleri yoktu." Omuz silkiyor ve yanağıma dokunmak için uzanıyor. "Bu senin için şok edici mi? Benim formum bir zamanlar ejderha değildi. O zamanlar bana Karanlık Hurorr denmiyordu." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İnsanlardan sonra belki de başka bir şey olmayacağım. Beni hâlâ yakışıklı buluyor musun?"

Bana anlattığı şeyler beni büyülüyor. Tüm bu yüzyıllar boyunca neler görmüş? Neler yaşamış? İnanılmaz olmalı. Ve burada sanki cevaplar bendeymiş gibi bana bakıyor. Kendimi tamamen yetersiz ve aptal hissediyorum. "Seni yakışıklı bulmamın bir önemi var mı? Ben sadece radarındaki bir parıltıyım."

"Benim için fark etmez."

Bunu söyleme şekli alçak ve boğucu ve o kadar ciddi ki kızarıyorum.

HATTA İLE DOĞAL OLMAYAN BÜYÜ ALEVLER YAPMA BU YER OLARAK İçerisi gün ışığı gibi aydınlık, tekrar uyumun gelmesi uzun sürmüyor. Rhagos beni kendine doğru çekiyor, çenesinin altına sıkıştırıyor ve kollarında uyuyakalıyorum.

Ama uyandığında gitmişti.

Oturup esniyorum ve bu geçen seferki kadar yoğun bir çaba gibi gelmeyince ayağa kalkmaya çalışıyorum. Biraz ağrım var ama kemiklerime kadar işleyen uyuşukluk gitmiş, yerine sadece başımda donuk bir zonklama gelmiş. Rhagos ortalıkta görünmüyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Güvenli olmadıkça yanımdan ayrılmaz, bu da tehlike olmadığı anlamına geliyor olmalı. Hâlâ yakınımda.

-Tuhaf zihinsel bağımız sayesinde onun rahatlatıcı varlığını hissedebiliyorum.

Bu yüzden yemek yiyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve doğrulduğunda ellerimi vücudumda gezdiriyorum. Bu şekilsiz gri acolyte elbisesini giymekten nefret ediyorum, çünkü Rhagos için çekici olamaz. Karmakarışık, terli saçlarıma dokunuyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Hiç de çekici değil, hayır. Ellerimi iç çekerek vücudumda aşağı doğru kaydırıyorum, göğüslerimin üzerinde duraklıyorum.

Rhagos bana dokunmayalı ne kadar oldu? Çok uzun, karar verdim.

Ölüm tanrısının bana dokunduğu, beni öptüğü, kalçalarımı ısırdığı düşüncesi, başka bir şey düşünemeyinceye kadar içimde titreyiyor. Saçlarımı parmaklarımla tarıyorum, kıyafetlerimi elimden geldiğince düzeltiyorum ve sonra onu aramaya çıkıyorum.

Çok katmanlı yumurta oditoryumunun ciddi odalarında yürürken buranın tuhaf bir huzuru olduğunu düşünüyorum. Üst katları görmek ve oraları keşfetmek istiyorum ama merdiven yok. Tabii ki yok - kanatlı insanların merdivene ihtiyacı olmaz. Muazzam odanın etrafında iki kez döndükten sonra yukarı çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve tozlu zemindeki izleri takip ederek büyük çift kapılardan birine ulaşıyorum ve kapıları iterek açıyorum.

Gülünç derecede ağır olmalılar - parmaklarımin altında oyulmuş taştan başka bir şey değiller ve bir kale duvarı kadar kalırlar. Ama buradaki her şey kolaylık için yapılmış gibi görünüyor, çünkü tereyağı gibi açılıyorlar ve yeşilliklerle dolu bir ön odaya adım atıyorum.

Oditoryumun kendisi kadar büyük değil ama yine de herhangi bir insan odasından çok daha büyük. Belki de bir zamanlar bir tür bahçeydi, ama şimdi tamamen büyümüş durumda. Her türden çiçek, bir zamanlar pencerelerle dolu olması gereken ve şimdi sadece kırık camlarla parıldayan narin çerçevelerin üzerinde büyüyen mermer sütunlarda yukarı ve aşağı yuvarlanır. Eğrelti otları ve çimenler

Devasa oyma kaldırım taşlarının arasından türlü türlü taşlar çıkıyor ve ileride bir çeşme var. Fıskiye'nin ortasında zarif kanatları ve yay gibi boynuzları olan bir ejderha heykeli, bir kavanoz suyu dikkatlice büyük dairesel bir havuza döküyor. Şu anda bile su damlıyor ve kristal berraklığında görünüyor ve etrafındaki yeşillik her zamankinden daha sık.

Suyun sesi beni deli gibi susatıyor ve çeşmenin kenarına oturup parmaklarımı suyun içinde gezdiriyorum. Serin ve berrak, ferahlatıcı bir his veriyor ve kokuyor. Rhagos'un botları burada iz bırakmış, bu yüzden içmek için güvenli olduğundan oldukça eminim. Elimi içine sokup deneysel bir yudum alıyorum ve midem isyan etmeyince daha da fazla içiyorum. İşim bittiğinde çenemi sıvazlıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Hala Rhagos yok.

Başımı kaldırıp tepemdeki yıldızlara bakıyorum ve kontrolden çıkmış bir şekilde döndüklerini fark ediyorum. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp ovuşturuyorum, ama yine de görülür bir şekilde hareket etmeye devam ediyorlar ve gerçek gece gökyüzüne değil, tavanındaki bir tür büyülü gösteriye baktığımı fark etmem bir anımı alıyor. Daha aşağıda tavanda büyülü desenleri bozan bir kırılma var. Ne kadar büyüleyici. Kırık pencerelerden birine doğru ilerliyorum ve kalın, yapraklı eğrelti otlarını kenara iterek dışarı bakıyorum. Dışarıda daha fazla yeşillik var, ağaçlar bozuk yolların ortasında büyüyor ve bir tanesi uzun dallarını yakındaki başka bir binanın çatısına doğru itiyor. Genel olarak binalar pürüzsüz ve kubbeli görünüyor, çoğu yumurta şeklinde ve terk edilmekten ağıyormuş gibi kirli beyaz çizgileri olan soluk beyaz taştan yapılmış. Hepsisi çok hüznü görünüyor ve kalbimi acıtıyor.

Ejderha insanlar nereye gitti, merak ediyorum. Onlara ne oldu?

Almayı beklediğim bir cevap değil elbette. Rhagos'un dediği gibi, imparatorluklar yükselir ve yıkılır. Aos'ta olduğu gibi Dünya'da da aynı şeyler oluyor ve zaman herkes için ilerliyor.

Zavallı, yalnız Rhagos hariç herkes.

Onu düşünmek vücuduma yeni bir özlem ateşi gönderiyor ve ellerimi tekrar göğüslerimin üzerinde gezdiriyorum. Tuhaf bir şekilde hassas hissediyorum, meme uçlarım gri tünün kalın dokumasına batıyor ve sürtünüyor. Huzurlu çeşmeye bir göz atıyorum ve Rhagos yokken hızlıca banyo yapma fikri... tamamen çökmüş hissettiriyor. Tamamen güvenli olmayabilir ama bu fikir bir kez aklıma düştü mü, bir daha kurtulamıyorum.

Kendime her ihtimale karşı gidip bıçağımı alacağımı ve Rhagos'la karşılaşsam yıkanmayacağımı söylüyorum.

Ama bıçağımı ve sabun kekimizi alıp çeşmenin kenarına dönüyorum. Çok ferahlatıcı görünen kristal sulara bakıyorum. Her tarafım terli ve ağrıyor, sıcak ve yapış yapış hissediyorum ve şımartılmaya o kadar ihtiyacım var ki.

Bu benim şansım.

Tuniğimi çıkarıp katlıyorum ve dikkatlice çeşmenin kenarına koyuyorum. Gözlüklerimi de üstüne koyuyorum. Uzun, şekilsiz tuniğin altına tozluk ya da Aos külot bile giymiyorum, bu yüzden botlarımı çıkarıyorum ve sonra tamamen çıplak kalıyorum.

Bu kadar savunmasız olduğum için çıldırıyor olmalıydım. Bunun yerine, vücudumda korku ile hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen açlıkla ilgili olan düşük bir sıcaklık var. Açık havada banyo yapma ihtimali beni tahrik ediyor... ya da belki de sadece banyo yapma ihtimali.

Belki de beni tahrik eden şey yakalanma ihtimalidir.

Bu düşünceyle bir nefes çekiyorum ve ellerimi tekrar vücudumda gezdirmekten kendimi alamıyorum. Bugün kendimi kesinlikle daha kendim gibi hissediyorum ve bir parmağımı soğuk suya daldırıyorum, sonra çeşmenin dudağının üzerinden kayıyorum ve içine batıyorum. Düşündüğümde daha derin, sıg görünümlü su kalçalarımı geçip göbeğimle alay ediyor. İçine girdiğimde etrafımda dalgalanıyor, sonra ejderhanın durmadan kavanozdan su döktüğü yere ilerliyor ve sürekli damlayan suyu duş olarak kullanıyorum. Saçlarımı ıslatmak harika hissettiriyor ve kısa süre sonra suyun sert, gecenin biraz serin ve çeşmede yapayalnız olmamın bir önemi kalmıyor. Temizleniyorum ve bu uzun, çok uzun zamandır hissettiğim en güzel şey.

Saçımı iki kez yıkıyorum ve bir süre sonra içme suyumuzda yıkadığımı fark ediyorum. Aman Tanrım, ben bir aptalım. Suyun yüzeyine bakarken yüzümü buruşturuyorum ama hiç de kirli görünmüyor. Aslında, çeşmenin ortasında büyük bir ızgara var ve eski suyu emip yerine sürekli yenisini koyuyor gibi görünüyor. En azından bunu berbat etmedim. Rahatlamış bir şekilde banyoya geri dönüyorum, sabunlu ellerim meme uçlarımda, göbeğimde ve uyluklarımda arasında geziniyor, ıslandığımı ve sızladığımı fark ettiğimde pek de şaşırmıyorum.

Kıvrımlarımın arasından bir parmağımı kaydırıyorum, klitorisimi okşuyorum ve Rhagos'u düşünüyorum. Keşke burada benimle olsaydı, çeşmenin içinde. Bana dokunmasını. Keşke arasında onun eli olsaydı ve sonra onu hayal ediyorum, onun büyük, solgun

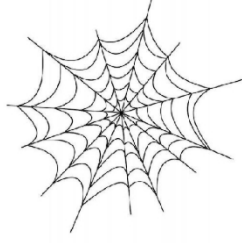
Önümde diz çökerken parmakları kalçalarımı okşuyor, büyük, aristokrat burnu tümseğimin kıvrımlarına sürtünüyor ve-

Tanrım, bugün gerçekten muhtaç bir şekilde uyandım.

Belki de... belki de kendime dokunmayalı ya da dokunulmayalı çok uzun zaman oldu. Üzerimdeki gerginliği atmanın bir yolu yoktu ve dostum, son zamanlarda *çok fazla* gerginlik oldu. Rhagos'un etrafında olmak beni sürekli ihtiyaçtan nefessiz bırakıyor, belki de tüm o hasta günler ve onunla ornithopterde olmak beni bir hornball'a dönüştürdü. Her neyse, burada olmadığı için memnunum, böylece kendime bakabilir ve zihnimin sakinleşmesine izin verebilirim. Bir göğsümü avuçluyorum, diğer elimin parmakları klitorisimi okşuyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Beni bekleyemedin mi?"

Rhagos'un kısık sesi eğlence ve açlık dolu, sanki beni çeşmede kendime dokunurken gördüğüne pek şaşırmamış gibi. Ben de ona tamamen şaşırmadım,

Çünkü tabii ki bir şekilde ne yaptığımı biliyordu. Doğal olmayan bir seviyede birleştik, bu yüzden mantıklı geliyor. Gözlerimi açıyorum ama kendime dokunmayı bırak. Cesurca göğsümü okşarken, onun giysilerini çıkarıp benimkilerin yanına yere atmasını izliyorum.

"Neredeydin?" Hareketlerinden etkilenerек soruyorum. Soyunmak gibi sıradan bir şeyi bile güçlü ve erotik göstermeyi başarıyor.

"Çevreyi kontrol etmiyorum," diyor, botlarını tekmeliyor ve pantolonunu . Sonra cırılçıplak kalıyor, öne doğru adım atarken bakışları üzerimde. Aleti tamamen dikleşmiş, kanla pembeleşmiş ve onu görmek beni özlemle acıktırıyor. "Peki ya sen?"

"Banyo," diye fısıldadım ve göğüs ucumu biraz daha okşadım. "

"Göğüslerin temiz değil mi?" Suya girip bana doğru ilerlerken sesinde nazik bir alay var. "Yardım edeyim mi?"

Boğazımda yükselen iniltiye karşı koyarak kendimi onu incelemeye zorluyorum. O çok muhteşem, bu büyük, korkutucu adam. Vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor ama korkmuyorum. Aksine, iri cüssesiyle beni güvende hissettiriyor. Su kalçalarını zar zor sıyrıyor, siki benimle dalga geçer gibi havuzun yüzeyini sıyrıyor.

Sabun keki suda yüzerek bacağıma çarpıyor ve ben de onu alıp sessizce ona uzatıyorum.

Yine de yanıma geldiğinde sabunu benden almıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, öne doğru eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

İffetli ve tatlı ama beni tatmin etmeye yetmiyor.

"Her şey yolunda mı?" İhtiyaçtan boğuklaşan sesimle soruyorum.

"Hayır." Bir öpücük daha konduruyor, bu kez burnumun ucuna. "Biz... burada güvende miyiz?"

"Hayır." Yüzümü eğiyor, yanağımdan öpüyor.

Bu küçük, sevgi dolu okşamalara bayılıyorum, ama şu anda sadece daha fazlası için bir alay gibi geliyor. "Beni... istiyor musun?" Boğazım ağrarak ona soruyorum.

Bir ihtiyaç sesi çıkarıyor ve karşı yanağıma bir öpücük daha konduruyor. "Cevaplarımın her zaman reddedilmiş gibi görünmesinden nefret ediyorum, ya sen?"

"O zaman bana kelimelerle cevap verme," diye fısıldıyorum. "Onun yerine göster bana."

Rhagos başını kaldırıyor ve gözlerindeki bakış ihtiyaçtan o kadar sıcak ki bir inlemeye karşı koyuyorum. "Ne istediğini biliyor musun, Max?"

Başımı salladım. "Ne istediğimi biliyorum. İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz. Günlerdir birbirimiz için yanıp tutuşmuyor muyuz? Balsingra'dan ayrıldığımızdan beri?" Dudaklarımı yalıyorum, elimi düz karnına koyuyorum ve parmaklarımı teninin üzerinde gezdiriyorum, ona dokunmanın verdiği o garip, naneli hissin tadını çıkarıyorum. Teni sıcak olmasına rağmen soğuk ama tam olarak değil hissi. "Kocama dokunmak istemem yanlış mı?"

İnliyor, kolları beni sıkıca sarıyor ve beni kendine doğru bastırıyor. Yüzüm göğüs kaslarına baskı yapıyor ve beni o kadar sıkı sarıyor ki sanki beni ruhunun içine çekmeye çalışıyor. Buna bayılıyorum... ama yine de içimi acıtıyor. Ona dokunmak istediğimde neden hep bu kadar şaşıyor? Daha önce hiç kimse onu istemedi mi?

O da herkes kadar sevgiyi hak ediyor.

Rhagos ağzını başımın tepesine, ıslak, yeni yıkanmış saçlarıma bastırıyor. "Max... bu senin ilk seferin değil..."

"Öyle," diyorum nefes nefese. "Bu bir sorun mu?"

"Bu bir onur değil." Sesi kalın, eli çıplak sırtımda, omurgamda geziniyor. "Ama ilk seferini özel biri için saklamak istemediğine emin misin?"

"Yaptım." Ölümcül pençesinden kurtuldum ve ona gülümsedim. "Senin oldukça özel olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Yeşil gözlerinde duygu yoğunluğu var ve daha tatlı şeyler söyleyip söylemeyeceğini ya da yüzüme daha fazla acı veren kısa öpücükler kondurup kondurmayacağını merak ediyorum. Titreyerek, ıslak ve çıplak bir şekilde önünde bekliyorum.

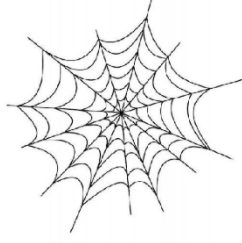
Rhagos beni kollarına aldı. Bu sefer sarılmak için değil, gelin gibi beni çeşmeden çıkarıp kamp alanımızı kurduğumuz yumurta şeklindeki boş oditoryuma doğru taşıyor. Boynuna tutunuyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve solgun boğazında izler bırakana kadar lezzetli tenini yalıyorum, ısırıyorum ve emiyorum.

Beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyor, sonra yatağımızı oluşturan battaniye ve pelerin yığınının içine yavaşça bırakıyor. Mangal her zamanki gibi parlak bir şekilde yanıyor ve Rhagos elini havaya kaldırıp anlamsız bir kelime söylüyor ve sonra elini yavaşça havaya doğru indiriyor. İkimiz de gölgeler içinde kalana kadar alevler sönüyor ve görebildiğim tek şey sevgilimin vücudunun solgun parıltısı, koyu renk saçlarının dağınık dökülüğü ve beni bir bakışla yutarken gözlerinin yoğun yeşili oluyor.

"Max," diye fısıldıyor ve o tek hecede sonsuz bir açlık ve özlem var.

"Buradayım," dedim ona. "Seninleyim."

H

Battaniyelerin üzerine yanıma uzanıyor, ben sırtüstü yatıp onu izlerken o daha büyük bedenini benim küçük bedenime yaslıyor. Neredeyse tereddütlü görünüyor ve ben

Bir sorun mu var diye sormanın eşiğindeyken, yavaşça uzanıp parmak uçlarını göğsümün üzerinde gezdirdi.

Bunun tereddüt olmadığını fark ettim. Benim tadıma bakıyor. Yüzündeki ifade huşu içinde, sanki ona daha önce hiç sahip olmadığı değerli bir şey veriyormuşum gibi. Bakire olmadığından şüpheleniyorum - yatakta ne yapılması gerektiği konusunda benden çok fazla şey biliyor - ama bana dokunma şekli o kadar saygılı ki, bunun benim için olduğu kadar onun için de özel olduğunu hissediyorum. Kafamda milyonlarca soru uçuşuyor ama şimdi sorma zamanı değil. Şimdi sadece hissetme ve tadını çıkarma zamanı.

Göğsümü avuçluyor, gözlerimin içine derin derin bakarken bile başparmağı tepe noktasını okşuyor. Sanki o küçük dokunuşla aramızda elektrik kıvılcımları çakıyor ve ben haykırarak onu daha da yakınıma çekiyorum. Beni öpmek için sonuna kadar eğilmiyor, sadece burnunu benimkine sürtüyor, dudakları işkencelerin en zarifiyle benimkinin yakınında geziniyor.

"Ağzımı üzerinde ister misin?" diye fısıldıyor, sesi o kadar karanlık ve boğucu ki ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Öp beni. Lütfen, Rhagos."

Eğiliyor ve göğsümü okşarken bile dudaklarını şefkatle dudaklarıma değdiriyor. Aç gözlü olan benim, omuzlarını ve güçlü kollarını pençeliyorum. Alt dudağını ısıyorum, dişlerimi geçirirken çıkardığı küçük homurtuya bayılıyorum. Bacakları benimkilere yaslanıyor, kalçalarını hafifçe ayırıyor ve üzerime eğildiğinde yarı yarıya onun tarafından örtülüyorum. Bu beni daha fazlası için açgözlü yapıyor. Her şeyi istiyorum. Onu bütünüyle yutmak istiyorum, onu yalamak istiyorum

Bana verebileceği her şeyi ve daha fazlasını istiyorum. Hiç kimseye ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Ama Rhagos acele etmemeye kararlı. Yüzüme daha hafif öpücükler konduruyor, sonra çenemi ve boynumu öpüyor. Tenim karıncalanıyor ve inliyorum, köprücük kemiğimi ısırırken parmaklarımı saçlarında kıvırıyorum ve amım havadan başka bir şey almadan sıkıca kenetleniyor. Onun tarafından doldurulmak için can atıyorum ama ben yutulmaya açken o çıldırtacak kadar yavaş davranıyor.

"Çok sabırsızız, değil mi?" diye boynuma doğru nefes alıyor. "Sana dokunmak için ne kadar beklediğimi biliyor musun?"

"Haftalar," diye nefes alıyorum omzumdan aşağı inerken, dişlerinin sıcak izleri tenime değişiyor. "Haftalar ve haftalar ve haftalar."

Tek söylediği "Mmm," yanılsam beni düzeltmiyor. Kolumdan aşağıya, gıdıklanıyormuşum gibi görünen dirseğime kadar ısırarak acı veren yavaş hızıyla devam ediyor. Bir kolun erojen hiç düşünmemiştim ama dilini kolumun bastırduğında, yemin ederim kalçalarımın arasında hissediyorum. Şok olmuş soluğum kulaklarımda o kadar yüksek yankılanıyor ki kızarıyorum ama o sadece kıkırdıyor ve omzuma doğru öpücükler gönderiyor.

O aşağıya, ağrıyan göğüslerime doğru öpüşürken ben kıvranıyorum. Meme uçlarım o kadar sert ki taş bile olabilirler ve onlara tekrar dokunması için can atıyorum. Onların üzerinde tereddüt ederken adını , sonra o kavurucu bakışlarından biriyle bana bakıyor. "Ağzımı üzerinde ister misin?"

O bu sözleri tekrarlarlarken içimde tahrik edici titreşimler oluşuyor. Ağzı pembe-kahverengi uçlu bir göğsümün üzerinde gezinirken bile benimle göz temasını sürdürüyor, öpmüyor. Dokunmuyor. Sadece meme ucumdan nefes alıyor ve cevabımı bekliyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey.

"Tanrım, bunun cevabını biliyorsun," diye soluyarak başını göğsüme doğru çekmeye çalışıyorum.

"O zaman ," diye emrediyor ve sesindeki otoriteyle daha da ıslanıyorum.

"Rhagos." Adını söylediğim anda gözlerinin alev alev parladığına yemin edebilirim. "Ağzını üzerime koy. Göğüslerimin tadına bak."

Bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum, yanaklarım ateşten kızarıyor, ama anında ödüllendiriliyorum, çünkü ağzı küçük göğsümü kaplıyor ve sonra o kadar sert emiyor ki yerden yükseliyorum. O yoğun emme hem acı hem de coşku veriyor ve bacaklarım arasına sıkıştırdığı kalçamın etrafında . Bacağının ucunu ısırırken bile bacağına sürtünüyorum.

Göğsümü yalıyor, sonra emmeye devam ediyor. Yumruklarım saçlarında ve bana daha fazlasını vermezse kopacakmışım gibi hissediyorum.

Yine de daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim. Bu beni bu kadar harika bir şekilde mahvederken olmaz.

İri kalçalarından biri bacaklarımın arasını daha sert iterek amımın dikişine bastırıyor ve dişlerini tekrar göğsümün üzerinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor, ona sallanıyorum, ıslak kıvrımlarımı kalçasına sürüyorum ve utanmadan bacağına sürünüyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama o kadar iyi hissettiriyor ki duramıyorum. Sanki kalçalarımın kendi aklı var ve meme ucumu her emdiğinde, her şey çok daha yoğun hale geliyor.

Ağzını kaldırdığında maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım, göğsüm zonkluyordu ve kıpkırmızıydı, dudakları da kızarmıştı. Aç bakışlarla bana bakıyor, meme ucumu son bir kez yalıyor ve sonra diğer göğsüme doğru öpücükler konduruyor.

İşkence zevki yeniden başlıyor. Adını inleyerek, ağzının her dokunuşunda, dilinin her hareketinde, dişlerinin her sıyrılışında onun altında kıvranıyorum. Göğsümün ucunu emmesine bayılıyorum, diğer elinin zaten acıyan ve sevilen meme ucumu okşamasına bayılıyorum, her şey daha da yoğunlaşıyor. Sanki zevk içimde o kadar şiddetli bir şekilde patlıyor ki, onu kontrol edemiyorum. İnliyor olabilirim. Nefes nefese kalmış olabilirim. Onu cesaretlendirmek için boğazımın arkasından garip sesler çıkarıyor olabilirim.

Tek bildiğim duramayacağım.

Sonunda başını kaldırıyor ve bakışları benimkini ararken gözlerinde çok ateşli bir bakış var. Sanki *evet, bu iyiydi, devam et demeye* ihtiyacı var. Ya da belki egosunun okşanmasını istiyor. Her iki durumda da, tek yapabildiğim başka bir sözsüz inilti ve onun vahşi saçlarını çekiştirmek. İkinci göğsümü yavaşça, tadını çıkardığı bir dondurma külâhı gibi yalarken ağzı tamamen günahkâr.

Beni titreyen bir su birikintisine çeviriyor.

"Cildinin ne kadar hassas olduğuna bak," diye mırıldanıyor, benimle göz temasını sürdürürken rahatça eğiliyor ve göğsümü tekrar ısırtıyor.

Bana ne yaptığını görüyorum. Görüyorum ve bu beni daha da tahrik ediyor. Göğüslerim aşk ısırıklarıyla, dişlerinin küçük sıyrıklarıyla, çok sert emdiği küçük, koyu morluklarla kaplı. Meme uçlarım uzun süre nefis bir şekilde istismar edilmekten daha koyu bir renge büründü, uçları sertleşti ve ağrıyor.... ama yine de daha fazlasını istiyorum. Elimi uzatıp muhteşem yüzünü okşuyorum ve

Avucumu, meme uçlarım kadar kızarmış, dudakları kadar şişmiş ağzına götürüyorum ve oraya bastırıldığı sert öpücüğe bayılıyorum.

"Kalçama binmeye devam etmene izin vereyim mi?" diye soruyor, beni söz konusu kalçaya doğru sürüklerken ve amımı ona doğru öğütürken büyük bir eli kalçama doğru gidiyor. Titreyen bir nefes çekiyorum, çünkü hiçbir şey bu kadar günahkârca iyi hissettirmemeli ama yine de hissettiriyor, oh hissettiriyor.

Tanrım.

Hemen cevap vermeyince başka bir soru soruyor. "Ya da... ağzımı üzerinde ister misin?"

Gözlerindeki sıcaklık ve dilinin yılan gibi kıvrılıp meme ucuma hafifçe sürtünmesi bana o muhteşem, gür dudaklı ağzını nereye koyduğunu söylüyor.

"Bu," diye nefes alıyorum, neredeyse hevesle kıvraniyorum. "Bunu istiyorum."

Boğazından şiddetli, erotik bir hırıltı çıkarıyor ve sonra beni kendine çekiyor, vücudu benimkinin üzerinde kayıyor. Aleti ile göbeğim arasında bir temas oluyor ve ben bunun katıksız zevkiyle nefes nefese kalıyorum, bacaklarımı kalçalarına dolamak ve parçalanana kadar o sıcak, sert uzunluğa karşı öğütmek istiyorum.

Yine de bana izin vermiyor. Onun yerine elleri belime gidiyor ve sırtüstü dönüyor, ben de karnının üstüne otururken yüzümde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum. Fikrini mi değiştirdi? Umursadığımdan değil. Onun bana işkence ettiği kadar ben de ona işkence etmek için sabırsızlanıyorum. Ona acı çekirtme düşüncesine bayılıyorum.

Ama iri elleri kalçalarımın kilitli kalıyor ve sonra beni hafifçe öne doğru çekiyor. "Gel yüzüme bin, Max."

Kendi nefesimde boğuluyorum. "Ne?"

"Kalçalarını yüzüme yasla," diyor, sesi yavaş, boğucu bir talep. "Seni tatmama izin ver. Ağzımda hissettiklerinin tadını çıkarayım ve dudaklarımı tatlılığıyla yıkayayım. Her şeyine sahip olmama izin ver."

Yine de garip bir şekilde utangaç hissediyorum. En mahrem yerimi yüzüne mi sokayım? Kabul, daha önce de yüzünü oraya sokmuştu ama bu farklı. Çok farklı. Bu düşünce kendimi açık ve savunmasız hissetmemi neden oluyor ve bu şekilde eğlenebilir miyim bilmiyorum. "Ben hiç... Emin değilim..."

"Bana güveniyor musun?"

Burun deliklerim alevlendi ve ona saf bir kızgınlık ifadesiyle baktım. "Şimdi bunu sormanın tam zamanı."

"Şimdi bunu sormak için mükemmel bir zaman değil." Çenesini kaldırıp başıyla bana itaat etmemi işaret ediyor. "Gel, Max. Bunu senin için iyi hale getirmeme izin ver."

Bir sızlanma daha duyuyorum ama beni tekrar öne doğru çektiğinde derin bir nefes alıyorum ve endişelerimi bırakıyorum. "Eğer hoşuma gitmezse, onun yerine başka bir şey yapalım," diyorum ona uyararak.

Sadece kıkırdıyor. "Hoşuna gidecek."

Bu cevap beni huysuzlaştırıyor, çünkü bu bir emir. "Beni tanımıyorsun," diye homurdanıyorum ona, göğsünde beceriksizce ilerlerken bile. "Rahatlayıp rahatlayamayacağımı ya da..."

Yolun geri kalanında beni yukarı çekiyor ve ben kendimi tutarken avuçlarım başının üstündeki soğuk taş zemine çarpıyor. Kalçalarım yüzüne yayılır yayılmaz beni aşağı çekiyor, aç ağzı sert bir yalamayla beni yutuyor.

Bütün düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Günler geçti, Rhagos'un ağzını amıma dayamasının ne kadar yoğun bir his olduğunu unutmuşum. Göğüslerimin aksine, yavaş ve kolay gitmiyor. Kalçalarımın arasında olmanın tadını çıkarmıyor. Tamamen açgözlü, ağzı sıcak, yutucu, vahşi ve o kadar acil ki iki ya da üç yalamadan sonra orgazm olmaya hazırım.

Kalçalarımı kaldırmaya çalışarak haykırıyorum ama izin vermiyor. Beni kendine kilitliyor, ağzıyla sahiplenirken beni tutuyor, dili ıslak kıvrımlarımda geziniyor, tadımın her zerresini yalayıp yutuyor. Bana bir şeyler mırıldanıyor, ağzına karşı kıvrılırken bile yüzümü kızartan iğrenç emirler veriyor ve sonra dudakları klitorisimin üzerinde ve o kadar sert emiyor ki içimdeki her şey kasılıyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Daha önce hiç gelmediğim kadar sert boşalıyorum ama Rhagos gitmeme izin vermiyor. Boğazından bir onay sesi çıkarıyor ve beni yalamaya devam ediyor.

"Tanrım," diye inliyorum, taşları sıkarken elim bir yumruğa dönüşüyor ve kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum. Kemiksiz kalmak istiyorum. Orgazmı atlatmak istiyorum ama o ilkinin hemen ardından bir başkasını zorluyor ve kalçalarımın ağzına doğru sarsılmasını engelleyemiyorum. Onun muhteşem, muhteşem ağzına.

İkinci kez boşaldığımda, serbest kaldığımı haykırıyorum. Dik durmaya çalışsam da yere yığılıyorum, Rhagos kıkırdayıp iç kısmını öperken yanağım soğuk kaldırım taşlarına değiyor. O öptüğünde kemiksiz kalıyorum.

Bacaklarımın altından kayıyor ve beni gevşek bir bebek gibi manevra yapıyor, beni battaniyelerin içine geri çekiyor ve ben nefes nefese kalıp nefesimi tutmaya çalışırken beni ona doğru sıkıştırıyor. Yüzüm terli ve kızarmış, bacaklarımın arası zonkluyor. Yine de kendimi hiç bu kadar harika ya da seksi hissetmemiştim ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde onu yakalayıp öyle sert öpüyorum ki dişlerimiz çarpışıyor.

Tadı bana benziyor - biraz tuzlu ve misk kokulu - ve bu beni tekrar kızartıyor.

"Seni kırdım mı?" diye soruyor, yüzünde eğlenerek bir ifadeyle parmağını çenemde gezdiriyor.

"Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var..." Eli bir kez daha amıma indiğinde bile, sanki bir saniye bile beni sahiplenmemeye dayanamıyormuş gibi idare ediyorum. Dikkatini dağıtmak için ellerimi vücudunun her yerinde gezdiriyorum ve bir parmağını kıvrımlarımın arasına bastırduğunda, beni tekrar tatmin etmeye başlamadan önce sikini kavrayıp sıkıyorum. "Bekle," diyorum. "Senin sıran ne zaman?"

"Bütün bunlar benim sıram değil," diyor yüzündeki o yarı çılgın, yoğun bakışla. "Bütün bunlar benim için de değil Max. Seni yüzümde görmekten hoşlanmadığımı mı sanıyorsun? Ağzımın içinde kıvrınman ve dilimi tadınla doldurman bana zevk vermiyor mu? Bu-"

Elimi dudaklarına götürerek beni tekrar utandırmadan önce onu susturuyorum. Bir noktada kızarmayı bırakacağım, ama bugün değil.

Parmaklarımı ısıırıyor, gözlerinde hınzır bir bakış var.

"Sana dokunma sırasının bana da gelmesini istiyorum," diyorum ona. "Bu gece her şeyi istiyorum."

"Ben senin değilim," diyor ve yanağındaki terli bir tutam saçı fırçalıyor. "Bana nasıl istersen öyle dokun."

Bunu planlıyorum. Elim karnından aşağı kaydırıyorum ve kesesini avuçluyorum. Aleti sarsılıyor ve ben şaftını kavrarırken dokunuşuma karşı kükrüyor.

Derin bir nefes çekiyor, parmakları çenemin üzerinde oynuyor. Bir tanesi dudaklarıma yaklaştığında, onu ağızma çekiyorum ve sertçe emiyorum.

Bu küçük dokunuş onu şehvetten çılgına çeviriyor. Gözleri ateşle parlıyor ve beni izliyor, parmağını ağızla sürükleyip uzunluğunu sıkarken bakışları vahşileşiyor. Rhagos elime karşı sarsılıyor ve sonra inleyerek beni sert ve derin bir şekilde öpebilmek için parmağını çekip kurtarıyor. Dili ağızma giriyor, şiddetli bir yalamayla beni sahipleniyor ve vücudumdaki birikmiş, doymuş uyarılmayı bir kez alevlendiriyor. O erotik sıkışma başlıyor

Karnımın derinliklerinde ve nefes nefese ağzımı onunkinden çekiyorum. "Bekle," diye nefes alıyorum. "Seni boşaltma sırası bende."

"Evet," diyor, elimi tutup başımın üzerinde tutarken tamamen talepkâr. "Fikrimi değiştirmedim."

"Hilekâr," diye nefes alıyorum, uyarılmışlık içinde kıvranıyorum. Tutuşuna karşı kendimi geri itiyorum ama o kadar da sert değil. Beni bırakmasını istediğimden emin değilim. Ellerim başımın üzerindeyken, her şeye fazladan bir zevk katıyor, tamamen istememem gereken ama yine de sevdiğim yaramaz bir parıltı.

Rhagos beni sertçe öpüyor ve içinden akan tüm ağrıyan ihtiyacı hissedebiliyorum. Ben inlerken, kendini eline alıyor ve sikini kıvrımlarımın üzerinde sürüklüyor.

Bu his karşısında şaşkınlıkla nefes nefese kalıyorum. Tabii ki ağzı ve parmakları orada iyi, ama kıvrımlarımın üzerinde sürüklenen büyük, sert uzunluğunun hissi beklediğim bir şey değildi. Kendini tekrar üzerime atıp kalçalarını benimkilere karşı sallamaya başladığında inliyorum. Kaygan amım, sikinin kıvrımlarıma doğru her kayışında açılıyor ve başı klitorisime sürtündüğünde, sistemime saf bir ecstasy şimşeği gönderiyor.

"Max," diyor, dişleri konsantrasyonla sıkılmış. "Max. Max."

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes alıyorum, bakışlarının altında sıkışmış bir halde. Gözlerimi kapatıp hislerin tadını çıkarmak istiyorum ama beni öyle bir vahşilikle izliyor ki başka tarafa bakamıyorum. Bu, her şeyin, asla çıkamayacağım bir uçurumun derinliklerine yuvarlanmanın hissini daha da artırıyor... İstedğimden değil. Dokunuşunu seviyorum. Beni nasıl hissettirdiğini seviyorum.

Bana sanki bu dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bakmasını seviyorum.

Ve beni paramparça etse bile onun için de aynısını yapmak istiyorum.

Kalın sikini hassas kıvrımlarım boyunca tekrar tekrar sürüklüyor, ta ki ben onu hissetmekle nefes nefese kalana kadar. "Lütfen," diye fısıldıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. "Rhagos, lütfen."

"Adımı bir daha söyle," diyor ve ben onun dediğini yapamadan ağzı benimkinin üzerine düşüp beni öpüyor. Eli aramızda kayıyor ve sonra sikinin yerini içime bastıran kalın, açgözlü parmaklar alıyor.

"Rhagos," diye soluyorum, içime doğru iterken ona yapışıyorum. Bir an için çok fazlaymış, parmakları çok büyükmüş gibi geliyor ama sonra bedenim alışıyor. Onu tekrar öpüyorum, yavaş ve sabit hareketlerle içime girerken kalçalarımı sallıyorum. İkinci bir parmak daha ekliyor ve sonra sanki

Üçüncüsünde, her vuruşta elini aşağı doğru itiyorum, daha fazlası için çaresizim. Bana verebileceği her şeye açım.

Bana eziyet ediyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. Yakınıma eğiliyor, dudakları zar zor temas ediyor ama beni öpmüyor. Ellerimi sabit tutuyor ve parmaklarını içime sokuyor, her bir hamlesi beni biraz daha açıyor, eliyle beni biraz daha çalıştırıyor. "Max," diye fısıldıyor, dudaklarıma bir öpücük daha kondururken bile.

Tutuşuna karşı kıpırdanıyorum, bu sefer bileklerimdeki baskıya karşı savaşıyorum. Ona dokunmak istiyorum. Bunun için çaresizim, vücudum elinin her hamlesine karşı kenetleniyor ve bastırıyor, meme uçlarım sert ve sıkı. Göğüslerimin uçlarının göğsüne sürtünmesini hissetmek için çaresizce sırtımı eğiyorum, bana bu ek hissi vermek için. İhtiyacım var....more. "Al beni, Rhagos. Yap şunu."

İnliyor ve sonra bileklerim serbest kalıyor ve beni öpüyor, ayak parmaklarımı kıvrandıran sıcak, sahiplenici bir öpücükle ağzı benimkinin üzerine eğiliyor. Parmaklarını bedenimden çekip çıkarıyor, beni hem şok edici hem de lezzetli bir şekilde ağırlı ve boş bırakıyor ve sonra kaygan eli kalçama gidiyor, bacağıma beline kilitlerken beni ona doğru tutuyor.

Aletin başının göbeğime bastırdığını hissediyorum ve bir nefes çekiyorum, hazırım ama... değilim.

Rhagos yavaşça içime doğru itiyor, bakışları benimkilere kilitleniyor ve ben soluğumu tuttuğumda ağzıyla yakalıyor, çıkarabileceğim her türlü sesi öpüp yok ediyor. Sıkı ve inatçıyım, vücudum karşı savaşıyor, ama o ısrarcı, içime daha derine iterken kalçaları benimkine karşı çalışıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, çünkü o kadar doluyum ki tamamen rahat değilim, ama aynı zamanda durmasını da istemiyorum. Her duyuşal seviyede bunalmış durumdayım ve bu neredeyse çok fazla.

Neredeyse.

Ağzımın içini yalıyor, derin, sert ve ıslak ve bunu yaparken kalçaları benimkilere karşı sarsılıyor. Donup kalıyorum, çünkü o kadar büyük ve içimde o kadar derin ki nefes alamıyorum ve bu en zevkli şekilde kazığa oturtulmak gibi bir şey.

"Çok fazla," diye inliyorum dudaklarına karşı.

"Evet," diye nefes alıyor ve beni tekrar öpüyor. "Buna dayanamazsın."

Nedense sözleri beni daha da tahrik ediyor ve boynuna yapışarak inliyorum.

"Beni almaya devam et, Max," diye mırıldanıyor ve yavaşça geri çekilip sonra tekrar derine batarken eli kalçamı yerinde tutuyor.

Soluk soluğa kalıyorum. Çok fazla gibi geliyor, ama sadece bir an için, ve sonra aşırı dolu hissin yerini farklı bir his alıyor, içimde alevlenen ve beni daha fazlası için aç bırakan bir zevk kıvılcımı. Elim omzuna kayıyor ve o yerinde kalınca tırnaklarımı geçiriyorum. "Hayır," diyorum. "Bunu tekrar yap. Tekrar hareket et."

Kıkırdamasının alçak sesini seviyorum. Beni tekrar öpüşünü seviyorum, sıcak ve aceleci ve özellikle de bir kez daha girmesini seviyorum. Tüm gerginlik ve neredeyse acı gitti, yerini daha önce hiç hissetmediğim bir tür acı veren zevk aldı. Bu sadece dokunmaktan ya da klitorisimin üzerindeki ağzından farklı. Bu derin ve çığ ve ona o kadar bağlı hissediyorum ki nefesimi . İçime tekrar pompalarken inliyorum ve sonra yavaş, sabit bir ritme başlıyor, vücudu benimkini ele geçiriyor. Sonra içimde hareket ediyor ve ben o kadar ıslağım ki vücutlarımız birlikte kayıyor ve her şey *çok iyi hissettiriyor*. Nefesim sığ soluklara dönüşüyor ve o kollarını koyarken bile ona tutunmaya çalışıyorum, beni çok sert ve çok derin bir şekilde sahiplenirken kalçaları benimkine çarpıyor. Bu çok iyi ama yine de... boşalamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, her itişinde küçük göğüslerimin zıplamasının seksi olduğunu ve geri kalanımın sallanmasının da kapatıcı olmadığını umuyorum ve zevke odaklanmaya çalışıyorum. Orada, yanıyor karnımın derinliklerinde, yakın ama tam değil.

"Kalçalarını kaldır," diye mırıldanıyor, bacaklarımı yerinde tutup içime pompalarken bile. "Benimle buluş."

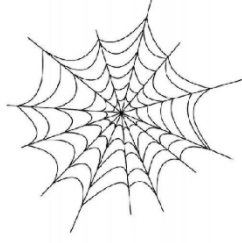
Yapıyorum ve o küçük kavis ve onunla buluşmak için yükseldiğimde bile daha derine itme şekli her şeyi değiştiriyor. Sanki içimde sihirli bir noktaya çarpıyor ve sonra ayak parmaklarım kıvrılıyor ve zevk beni ele geçirirken tutarsız sesler çıkarıyorum, bana ne kadar iyi hissettirdiği dışında her şeyi engelliyorum. Kalçaları hızlanırken, sevişirken bedenlerimiz battaniyenin üzerinde itişirken bile onun adını haykırdığımın belli belirsiz farkındayım.

Bir sonraki orgazm beni vurduğunda, bir yük treninin yoğunluğuyla vuruyor. Acımasızca içime girerken boğazımdan bir çığlık boğuluyor ve sonra boşalıyorum, vücudum serbest kalmaktan o kadar gergin ki katlanıyormuşum gibi hissediyorum. Boğazından alçak sesle hırlıyor ve itişleri vahşi ve vahşi hale geliyor, ritmi kayboluyor. Adımı hırıldayarak söylüyor, sesi sarsıcı ama lezzetli. Ben yavaşça aşağı inerken onun içinden bir salıverme titriyor ve beni sürüklüyor

Göğsüne yaslanıp beni sıkıca tutuyor, yavaş ve şehvetli hareketlerle son orgazmını yaşıyor.

İç çekiyorum ve ona sarılıyorum. Hiçbir şey bu kadar mükemmel olmamıştı.

W

Bir süre birbirimize sarılarak yattık ve gücümüzü geri kazandık. Ya da en azından ben öyleyim. Rhagos'un hemen tekrar gidebileceğinden şüpheleniyorum ama ben hâlâ güçsüzüm ve

Dinleniyorum. Yanağımı göğsüne bastırıp onu kendime yakın tutuyorum ve o kolumu okşarken düşüncelerimin sürüklenmesine izin veriyorum.

"Tüm bunlar bittiğinde mutlu olacak mısın?" Merakla fısıldıyorum. Bir an düşünüyor. "Hayır ve evet."

Başımı sallıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Bu dünyada özleyeceğim şeyler var ama hepsinin adı Rhagos. Yine de insanların beni öldürmeye çalışmayı bırakmasına hazırım. Sıcak suyun akmasına ve kendi yatağımda güzel bir gece uykusuna hazırım. Tamponlara, gerçek iç çamaşırlarına ve kanepede oturup bir pint dondurma ile reality televizyonun son bölümünü izlemeye hazırım.

Ama Rhagos'tan ayrılmaya hazır değilim.

Parmaklarım göbeğinin üzerinde geziniyor. "Benim dünyamı hiç ziyaret ediyor musun?" diye soruyorum. "Gelir misin? Çünkü gelip bir süre takılmanı çok isterim." Ya da, bilirsin, sonsuza kadar.

Elleri etrafımda sıkılaşıyor ve beni daha yakın tutuyor. "Evet. Senin dünyan bana yasak değil."

Bu iç karartıcı. Parmağımı kalçasında gezdiriyorum, ondan ayrılmayı düşünmenin beni bu kadar üzmesinden nefret ediyorum. "Ben gittikten sonra meşgul olman gerekecek," diyorum sesimi hafif ve neşeli tutarak. "Eve döndüğünde sindirmen gereken bir sürü ölü olacak."

"Mmm." Bunu düşündüğü için mutlu görünmüyor.

Yine de bu konuyu açmadan edemiyorum. Buraya kadar geldik ve yol boyunca pek çok insanla tanıştık... ve birçoğu öldü. Zavallıları düşünüyorum.

Atollo'yu ve ateş topu gemimize çarpmadan birkaç dakika önce bana attığı o üzgün, bilmiş bakışı. Kısaca Sinfas'ı da düşünüyorum, çünkü Vor'a güvenmemişti ama yine de ona hizmet etmişti. Umarım Vor ona hizmetlerinden dolayı öbür dünyada iyi bir yer verir ama içimden bir ses bunun pek mümkün olmayacağını söylüyor. "Eve döndüğünde Atollo ve Sinfas'ı bulup onlarla ilgileneceğine söz verir misin?"

Hakkını yemeyelim, nedenini sormuyor ya da ölüm tanrısı olduğuna ve kimseye hesap vermediğine dair boktan bir yorum yapmıyor. Sadece parmaklarını hafifçe kolumda aşağı yukarı gezdiriyor. "Eğer seni mutlu edecekse, hayır."

"Olacak. Yapılması gereken doğru şey bu ve sen de bunu biliyorsun."

Ondan belli belirsiz bir kıkırdama yükseliyor. "Bir şeyin doğru olması onu yaptığım anlamına gelmez."

"Ama sen bundan daha iyisin," diyorum. "Sen iyi bir . Eminim harika bir ölüm tanrısıdır. Sadece ölümlülerin o kadar da kötü olmadığını unutma." Parmak ucumu göbeğine batırıyorum. "Ne de olsa ben ölümlüyüm ve sen beni seviyorsun, değil mi?"

İnliyor ve birbirine dolanmış bedenlerimizi yuvarlıyor ve sonra üstüme çıkıyor, gözlerinde ateşli bir bakışla bana bakıyor. Karmakarışık saçları alnına dökülüyor ve o kadar yakınıma eğiliyor ki dudaklarım öpücüğünü beklerken karıncalanıyor. "Senden hiç hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor sırtarak.

"Ne kadar kötü bir yalancısın," diye takılıyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve onu bir öpücük için aşağı çekiyorum. "Bazen bu konuda gerçekten berbat oluyorsun."

"Sadece karşımdakine yalan söylemek hoşuma gittiğinde," diyor öpücükler arasında ve sonra bacağımı kalçasına dolayarak bir kez daha derinlere dalıyor.

SANKI BÜTÜN GÜN YATAKTAN ÇIKMIYORUZ. BEN UYUKLUYORUM uyuyorum ve uyandığımda Rhagos'un ağzı omzumda, beni öpüyor ya da eli göğsümdede... ya da kalçalarımın arasında, beni çıldırtan o mükemmel noktayı buluyor. Hepsini için açgözlüyüm, her seferinde kollarına dalıyorum.

Bu kadar iyiysen neden seks yapmak için bu kadar bekledik? Bu kadar mükemmelken?

Bunu haftalarca yapmamız gerekirdi.

Rhagos'a bunu azalan erzaklarımızla karnımı doyururken bile söylüyorum. Onunla sevişmek açlığımı körüklüyordu ve ben de en az sevişmemiz kadar aç bir şekilde yiyeceklerimizi tüketiyordum. "Çok fazla zaman kaybettik," yakınıyorum ona lokmalar arasında, eli kalçamı aşağı yukarı ovalarken bile.

Bana dokunmadan duramıyor. Gözlerindeki sahiplenici bakış - haftalardır gördüğüm bir bakış - bir kıvılcımdan şenlik ateşine dönüştü. Onun

Elleri sürekli üzerimde ve tuvaleti kullanmak için özel bir yere gittiğimde bile, sanki yanından bir saniye bile ayrılmamı istemiyormuş gibi, üstü kapalı bir sabırsızlıkla beni bekliyor.

Benim için sorun değil. Onun bana olduğu kadar ben de ona bağımlıyım.

Son ekmeği de bitirip suyla yıkadıktan sonra ona bir kez saldırıyorum. Son süre içinde en az beş, hayır, altı kez seviştik. Beni bir duvara yasladı. Beni çeşmede sahiplendi, kollarında tuttu ve gözlerimin içine o kadar derin baktı ki duygusundan parçalanacağımı sandım. Kalçalarımın arası ağrıyana ve sahip olduğumu bilmediğim kaslarım aşırı kullanımdan yara olana kadar beni battaniyelerin içinde defalarca tatlı bir şekilde sahiplendi.

Yine de ondan bıkmadım.

Şimdi bile bana o yoğun yeşil bakışıyla bakıyor, yara izi solgun tenini kesiyor ve ben onun için daha da açım. Elimini omzuna atıp onu sırt üstü yatırıyorum ve kalçalarının üzerinden kayıyorum. "Yataktan çıkalım mı?" Fısıldıyorum, boğazım son zamanlarda yaptığım tüm ağlamalardan dolayı boğuk. "Giyinmek için biraz çaba gösterelim mi?"

"musun?" diye soruyor, elleri kalçalarımın. Beni sikinin sert çubuğunun üzerinde ileri geri sürüklüyor, amımın kayganlığıyla kendini ıslatıyor ve bu hisle nefesimi kesiyor. Bana bakmadan duramıyor, ben onun üzerinde eğilirken bakışlarıyla beni yutuyor. "Gitmek mi istiyorsun, yoksa kalıp seni becermeme izin mi vermek istiyorsun?"

"Bu fikir hoşuma gitti," diyerek kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve o tekrar içime girerken dudakımı ısıyorum. Sürekli seks yapmaktan ağrıyor ve acı çekiyorum ama durmak da istemiyorum. Asla durmak istemiyorum. Ve sikini yavaşça, lezzetli bir şekilde içime sokmaya başladığında, asla bitmesini istemiyorum.

Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

BİR ŞEYLERİN YOLUNDA GITMEDİĞİNİ FARK ETMEM İÇİN MUHTEMELEN BİR GÜN DAHA GEÇMESİ GEREKECEK.

açlığımız hakkında.

Rhagos ben uyanırken kapüşonlu gözlerle beni izliyor ve tekrar bana doğru uzanıyor. "Max?"

Sallana sallana ayağa kalkıyorum ve vücudumun ne kadar ağırlı olduğunu görüp irkiliyorum. Her yerim yapış yapış, terli ve darmadağın ve kendimi kullanılmış hissediyorum. İyi bir kullanılmışlık ama kesinlikle bir duşa ihtiyacım var. Neyse ki temizlenmek için bir çeşmem var. "Biraz yüzeceğim," diyorum ona, sesim çatlamış ve boğuk. Son zamanlarda çok fazla çılgılık atmış olabilirim.

Hem de çok.

Kıkırdıyor, ben sırtımdaki birkaç kıvrımı esnetirken eli baldırımda sahiplenici bir şekilde yukarı aşağı geziniyor. "Çabuk dön."

Bunu planlıyorum. Şu anda bile ayağa kalkmak ondan çok uzaktaymışım gibi hissettiriyor. Sanki banyo yapmayı siktir edip tekrar ona tırmanmalıymışım gibi. Yine de susadım, sonsuz yiyecek ve içecek ihtiyacı varlığını hissettiriyor. Hızlı bir banyo yapmaya karar veriyorum, sonra tekrar üzerine atlayabilirim.

Bu planı sevdim.

Çeşmeye doğru topallayarak gidiyorum, bacaklarımın arası istediğimden biraz daha acıyor. Bu eğlencemi yavaşlatacak. Başım da zonkluyor, o her zaman var olan morarmış baş ağrısı hissi hiç . Yeni normalimin bir parçası olacakmış gibi geliyor, bu yüzden elimden geldiğince görmezden geliyorum.

Susuzluğuma şaşıarak çeşmeden kana kana içiyorum ve daha fazla içemeyince içeri girip yıkanıyorum. Yıkanmak bile bir şekilde... çökmüş ve zevkli hissettiriyor. Damlayan suyun altında dururken kendime dokunuyorum, gevşek, bitkin bedenimden bir orgazm daha çıkarıyorum.

Duramıyorum. Bu zevke bağımlıyım.

Yalpalaya yalpalaya battaniyelere geri dönüyorum ve Rhagos'un yanına yığılıyorum. "Yorgun musun?" diye soruyor kıkırdarak.

Evet demek istiyorum. Yorgunluktan ölüyorum ama midem gurulduyor. Kendimi oturmaya zorluyorum ve bayat bir ekmek kabuğu alıp ağzıma atıyorum. Açıgözlülükle çiğniyorum ve çiğnerken Rhagos'a bakıyorum. Hâlâ çıplak, son derece rahat, beni izlerken gözlerindeki sıcaklık bana her türlü şeyi hissettiriyor.

Onu yeniden arzulamama neden oluyor. Yemeğimi bırakmadan bacağımı kalçalarının üzerine atıyorum ve sanki bunu beklemiyormuş gibi gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Ama ben sadece ona gülümsüyorum, yanaklarım sert ekmekle dolu. En seksi anım değil ama amımı onun sikine sürüyorum ve bunun önemli olmadığını biliyorum. Beni isteyecektir. Biz her zaman birbirimizi isteriz.

"Doyumsuz mu uyandın?" Bana bir kaşını kaldırıyor. "Yorgun değil misin? Gözlerinin altında torbalar yok."

Omuz silkiyorum, çiğnerken parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Bağımlılık yapıyorsun. Sanki kendimi durduramıyorum. Beni bir manyağa dönüştürdün. Tek yapmak istediğim yemek, içmek ve sana midilli gibi binmek." Ona göz kırpiyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Bir an sonra Rhagos ayağa kalkıyor ve ben telaşla ciyaklıyorum, kollarını sırtıma dolaması beni geriye doğru savrulmaktan alıkoyan tek şey. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama midem hâlâ gurulduyor, bu yüzden ağzıma bir lokma daha ekmek atıyorum. "Her şey yolunda mı?"

kırıntı püskürttüğüm için biraz dehşete düştüm... ama sadece biraz. Onları yalayacağım.

Beni tekrar öpüyor, gözlerinde bir parça endişe var. "Ben de sana doyamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Değil mi? Birlikte harikayız." Öne doğru eğilip kaşımı onunkine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Belki de sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Onunla yatağa uzanmak, boktan, bir haftalık ekmek yemek ve dünyanın geri kalanını unutmak.

"Max," diye mırıldanıyor ve sesinde bir aciliyet var. Çok dikkatli bir şekilde beni kucağından çekip alıyor ve battaniyenin üzerine bırakıyor. Gözlerinde endişeli bir bakışla yanağıma dokunuyor. "Burada kalacağına söz ver."

"Bir yere gidemeyecek kadar yorgun ve ağırlıyım," diye belirtiyorum. Ayağa kalktığı anda kaşlarımı çatıyorum ve ona doğru uzanıyorum. "Hayır, sen de kal. Yemeğimi neredeyse bitirdim, sonra tekrar sevişebiliriz-"

İnliyor ve ayağa kalkıyor, pelerinini muhteşem kaslı vücudunun üzerine çekerek onu görüş alanımdan gizliyor. O uzaklaşırken suratımı asıyorum, çünkü kalkmış sikini gördüm ve onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğini biliyorum. "Yıkanman bittiğinde hemen geri gel," diyorum ona boğuk bir sesle, hırıltılı bir vıraklama değil. "Bunu senin için iyi yapacağım."

Adamım, tam bir dönüşüyorum. Yine de eğlenceli.

Rhagos hızla uzaklaşırken, büyük kapıların gıcırtısını ve onun gidişini dinleyerek dikkatimi zar zor veriyorum. Başka bir ekmek kabuğu bulmak için çantayı karıştırıyorum, elim kalçalarımın arasında ve bunu yaparken klitorisimi okşuyor. Beni acayip doyumsuz yaptı.

Ama artık ekmek yok ve iç çekerek kafamı kaldırıp çeşmenin kapısına bakıyorum. Çıktığı kapıların bunlar olmadığını anlamam bir anımı aldı.

Rhagos tamamen farklı bir set çıkardı.

Dik oturuyorum, biraz endişeliyim. Kendime dokunmaya devam etmek istiyorum ama bu konuda biraz yanlış bir şeyler var. Tüm bunlarda. Rhagos beni istedi ama o uzaklaştı ve kıskançlığım depreşti. Bensiz nereye gidiyor? Neden burada beni öpmüyor ya da ben yeniden muhtaç ve vahşi olana kadar ağırlarıma dokunmuyor? Diğer pelerini aldım ve üzerine attım.

Omuzlarım, göğüslerim ve karnımın sevişmemizden kalan küçük ısırık izleri ve morluklarla kaplı olduğunu fark ettim. Sadece bu görüntü bile beni yeniden tahrik ediyor ve Rhagos'un peşine düşüyorum, onu yakalayıp beni becermesini sağlamaya kararlıyım.

Çift kapıyı açıyorum ve dışarıdaki parlak güneş ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum. Eski, yumurtaya benzeyen şehrin kalıntıları etrafımda, otlar yüksekte. Batan güneş her şeyi altın rengine boyuyor ve tam gözlerimin içine parlıyor. Elimden geldiğince etrafıma bakıyorum ama gözlüklerimi içeride bırakmışım. Zaten hepsi lekeli, camları kirli ve çizmeden temizlemenin iyi bir yolu yok. Tam tekrar içeri girip onları almak üzereydim ki sesler duydum.

Rhagos'un sesi.

Biriyle konuşuyor. Kendi kendime kaşlarımı çatarak, çıplak bacaklarıma sürtünen yabancı otlara ve kaslarımın ağrımasına aldırmadan kırık kaldırım taşları üzerinde birkaç adım atıyorum. Rhagos kiminle konuşuyor? Kassam döndü mü? Nargan döndü mü? Tehlikede miyiz?

Neden tehlikeyi düşünmüyorum? Neden sadece Rhagos'a tekrar dokunma düşüncesiyle ilgileniyorum? Onu tekrar öpmek? Onunla sevişmek ve beni kalçalarımın arasından saatlerce yalamasına izin vermek?

Neyim var benim?

Devasa yumurta oditoryumunun yan tarafına doğru ilerlerken bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ediyorum ve Rhagos'un patikada önümde durduğunu görüyorum. Hâlâ çok uzakta ama iri, pelerinli bedenini, karanlık bulanıklığını seçebiliyorum. Ve sesini duyabiliyorum.

Yaklaşırken elinin birinin omzunda olduğunu fark ediyorum ve kimsenin ne anlayamıyorum. Yaklaştıkça bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Rhagos'un üzerinde ne kadar gözlerimi kısarsam kısayım hiç de tanıdık gelmeyen siyah ve mavilerden oluşan bir giysi var. Elinde bir kılıç tutuyor. Bu çok garip.

Kılıç geldi? Biraz daha hızlı yürüyorum.

Önümdeki figürler bulanıklaşarak daha iyi görülebiliyor. Rhagos'un eli kısa boylu, kumral saçlı ve etkileyici, yakışıklı bir yüzü olan bir adamın üzerinde. O da zengin giyinmiş, omzunda bir çanta var ve ben izlerken Rhagos uzanıp bir parmağını adamın yanağında gezdiriyor.

İkisi de ayakta durmuş, sırtı dönük, buruşuk bir figürle konuşuyorlar.

Ben.

Yine de adamın yanağındaki o nazik dokunuş içimi kemiriyor. Sıcak kıskançlık bedenimi kasıp kavuruyor ve öfkeyle çılgılık atmak istiyorum... ve ağlayan bir su birikintisine dönüşmek.

Ben... ben onun için özel değil miyim?

Bunların hepsi yalan mı?

Sertçe yutkunuyorum ve konuşuyorum. "Rhagos?"

Herkes dönüp bana bakıyor. İşte o zaman işler karışıyor.

Rhagos -yabancı giysili adam- bana bakıyor. Olduğu yerde donup kalıyor, elini indiriyor. Bana tam olarak baktığında onu görünce nefesim kesiliyor... çünkü bir gözü yok. Yüzünden geçen yara izi, yara dokusundan başka bir şeye yol açmıyor ve sadece birkaç dakika önce parlak yeşil bir gözün olduğu yerde hiçbir şey yok.

Sonra, sırtı bana dönük olan pelerinli adam döndü.

Bu benim Rhagos'um, saçları seksten hâlâ dağınık, ağzı morartıcı öpüşmelerimizden dolayı dolu ve pembe. Gözleri her zamanki gibi parlak ama bana bakışı sıcak bir ihtiyaç ve ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeyin karışımı.

"Bana bir daha göster," diyor tek gözlü Rhagos.

"Neler oluyor?" Kekeleyerek Rhagos'umun yanına gidiyorum. İçimi sıkan bir farkındalık beni vuruyor. Bunun tam olarak ne olduğunu biliyorum. Bu onun diğer Aspect'i. O burada. Bizi buldu.

O Hedonizm. Bizi
öldürmek için
burada.

Dehşete kapılmış, boğulur gibi bir ses çıkarıyorum ama Rhagos'um korkmuyor. Sakin bir şekilde çıplak kolunu garip bir şekilde farklı olan ikizine uzatıyor ve her iki adam da dövmeye o kadar uzun bir süre bakıyor ki nefesimi tutuyorum.

Yine o dövme. Bir anlamı var. Benim dışımda herkesin bildiği bir şey.

Rhagos'umun yanına gidiyorum ve pelerinimi çıplak bedenime sımsıkı sararak onun sıcaklığına ve koruyucu kucağına yaslanmak istiyorum. Diğer çapa -adam- bana merak ve küçümseyici bir tiksinti karışımıyla bakıyor. Berbat görünüyor olmalıyım, saçlarım yataktan fırlamış, ağzım kızarmış ve şişmiş, boynum hıyarcıklarla kaplı. Garip çapa beni yetersiz bulmuş gibi dudağını bana doğru kıvrıyor ve dönüp hayranlıkla Rhagos'a bakıyor.

Tek gözlü Rhagos'a.

Bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Bir yabancıyı kıskanmak garip mi? Tam olarak aynı bile mi? Bunların aynı değil mi? Yine de

Tek gözü olmayan zarif Rhagos'u o tuhaf adama bu kadar yakın dururken görmek rahatsız edici.

"Rhagos," diye fısıldıyorum, dehşet içinde. "Lütfen onlardan uzak dur. İçeri geri dönelim."

Ama Rhagos sadece hareketsiz durup bekler, bakışları önündeki tek gözlü Suret'in üzerindedir.

"Görüyor musun?" diyor Rhagos'um.

Tek gözlü Rhagos başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. Bana doğru döndü.

"Bunun o olduğundan emin misin?"

"Değil misin?" diye alay ediyor Rhagos'um. "Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Tek gözlü Rhagos bana doğru adım attı. "O zaman sana bir bakayım."

Geri çekiliyorum, düşüncelerim çelişkili. Bir yanımda bu adamdan korkuyorum ama aynı zamanda tahrik oluyorum. Bu Rhagos. Çok güzel, bir gözü eksik olsa bile. Yüzüne bakıyorum ve bu farklı bir Aspect olsa da, daha derin bir seviyede aynı adam gibi hissediyorum. Yeşil bakışlarında, her zaman orada olan açlık ihtiyacını, özlemi görüyorum.

Bana doğru tekrar hareket ettiğinde olduğum yerde kalıyorum, çünkü bana garip bir şekilde ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kafamın içinde bir şey bana kaçmamı söylüyor. Güvende olmadığımı. Beni öldürmeye çalışacağını, çünkü tüm Aspect'lerin amacı bu değil mi? Ayakta kalan son kişi olmak?

Yine de... Hareket edemiyorum. Hareket etmek istemiyorum, çünkü Rhagos'un gözlerindeki açlık beni büyülüyor.

Uzanıp yanağıma dokunuyor, sadece parmak uçları tenime değiyor. Sıcak bir ihtiyaç içimde karıncalanıyor ve okşamaya doğru eğiliyorum.

"Demek sensin," diye mırıldanıyor, beni inceleyerek.

"Benim ne olduğumdan emin değilim," diye idare ediyorum. "Sen... sen Hedonizm misin?"

"Kim olduğum önemli değil," diyor alçak ve yumuşak bir sesle. "Ama seni gördüğüme sevindim." Başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor, alt dudağımla okşuyor ve sonra arkasını dönüyor.

Çapası bana sinirli bir bakış fırlatıyor, gözlerinde sahiplenici bir kıskançlık var. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Benim de kafam karıştı.

Rhagos'um bana bir el uzatıyor, pelerini kayıyor ve solgun, çıplak göğsünü ortaya çıkarıyor. Otomatik olarak ona doğru gidiyorum ve o da beni kendine doğru çekiyor.

Tek gözlü Rhagos uzun bir süre bizi izliyor ve bakışlarında büyük bir açlık görüyorum. Sonra sakın bir şekilde kılıcını açıp

ve sonra çapanın bağırsağına doğru .

Dehşet içinde nefesimi tuttum.

Adam Rhagos'a bakar, ağzı şaşkınlıkla açılır. Karnındaki kılıca dokunur ve sonra kemiksiz bir şekilde yere yığılır.

Tek gözlü Rhagos dönüyor ve yavaşça gözden kaybolurken bakışları bana kilitleniyor, sanki tamamen gözden kaybolmadan önce görmek istediği son şey benmişim gibi.

Rhagos'umun bana karşı sertleştiğini ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

"Az önce ne oldu?" Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Rhagos sessiz ve içimde yeni bir endişe alevleniyor. Önüne geçip pelerinimi indiriyorum ve yüzüne dokunuyorum.

"Rhagos?" Ben soruyorum. "İyi misin?" Aspect'inin gözlerinin önünde öldüğünü görmek onu incitiyor mu? Diğerleri o kadar erken öldüler ki onu etkileyip etkilemediklerini bilmiyordum, o yüzden bu benim için yeni bir şey. Başım hâlâ dönüyor ve dönüp ayaklarımızın dibindeki ölü adama bakıyorum. Yüzünde garip bir huzur ifadesi var, eli onu öldüren kılıcı kavıyor.

Dikkatimi çeken yavaş bir nefes alışışı var.

Bakışlarımı tekrar Rhagos'a çeviriyorum, gözbebekleri şişmiş, gözleri tamamen kararmış. Sanki son dakikada nefes almayı unutmuş ve nasıl çalıştığını kendine hatırlatmak zorundaymış gibi kekeleyerek, sarsıntılı bir nefes daha alıyor.

"Rhagos?" Nazikçe sordum.

Bana doğru bakıyor. Yüzünü sıcak, aç bir yoğunluk kaplıyor ve sonra yanaklarımı kavrayıp beni öpüyor. Ağzı çılgınca, elleri her yerde ve beni patikanın kaldırım taşlarına doğru sürüklüyor.

"Rhagos," diye nefes alıyorum öpücüklerin arasında, ağzı acımasızca boynumda gezinirken. "Bana iyi olduğunu söyle."

Sanki odaklanmakta güçlük çekiyormuş gibi, "İyi değilim," demeyi başarıyor. "Sana ihtiyacım yok."

"Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Pelerinimi kenara itiyor, bedenimi taşıyor ve kendini ellerine alıyor. Tam burada, tam bu noktada sevişmek üzere olduğumuzu fark ediyorum ve boğazımdan bir protesto sesi çıkıyor.

Yavaşça gözlerini kırıştırarak geri çekiliyor. "Sorun ne?" "Tam... burada mı?" Ölü adama bakıyorum.

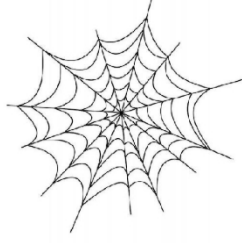
Rhagos homurdanıyor ve sonra ayağa fırlıyor. Ayağa kalkmama yardım ediyor, sonra belimden tutup beni tekrar içeri çekiyor, ağzı göğsümde ve tenimi ısıtıyor. İnliyorum, ona yapışıyorum.

Her seviştiğimizde çok yoğundu ama bu kadar çılgınca değildi. Çılgınca vahşi. Rhagos dizlerinin üzerine çöküp beni tekrar yere itmeden ve bir an sonra kalçalarımın arasına girip içime bastırmadan önce ancak kapı aralığından geçebilmiştik.

tepinmeden önce nefes almak için zar zor zamanım oluyor.

Bu kadar iyi olmamalıydı. Az önce ne olduğu, neler döndüğü, kolundaki lanet dövmenin ne dediği hakkında sorular sormalıyım. Bana dokunduğu anda tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor, yine de içime derinlemesine battığı ve ağrıyan bedenime vurmaya başladığı . Üstümde beni sahiplenmesinden başka her şeyi unutuyorum.

H Beni yatağıma geri sürüklemeyen ve bu kez yavaş, şehvetli hareketlerle tekrar almadan önce beni aynı noktada üç kez daha alıyor. O beni okşuyor

Her yerde, parmak uçları sanki her dokunuşu yeniymiş gibi tenimde hafifçe geziniyor ve benimle o kadar uzun süre sevişiyor ki, sanki sadece boşalması saatler sürüyormuş gibi geliyor.

Enfes bir işkence türü.

Ondan sonra yuvarlanıp başımı göğsüne yaslıyorum, esniyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum. Seks iyi -tabii ki harika- ama onda az da olsa bir sorun olduğundan endişelenmekten kendimi alamıyorum. Tüm bunlarda birazcık yanlış bir şeyler var. Tam olarak olduğunu anlayamıyorum ama tavırlarında kesinlikle bir gariplik var. Dokunuşu aynı, öpüşü her zamanki gibi sarhoş edici. Sadece... pek doğru değil.

Bunu çözene kadar, düşünmek için alana ihtiyacım var.

Ben de gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Birkaç dakika sonra sırtımı tekrar okşamaya başladığında bile, sanki başka bir seks turuna hazırmış gibi, uyuyormuş gibi yapıyorum. Ve sonra gerçekten yorgun olmalıyım, çünkü gerçekten uykuya dalıyorum. Yine de başım dinlenmeme izin vermiyor. Rüyalarımda, tek gözlü Rhagos beni izliyor. İnsan üstüne insan gönderiyor -Vossa, Atollo, Birkef, Tadj- ve karnıma bir kılıç saplıyorlar. Onları almaya devam ediyorum, her bir kılıcı sanki bir özürmüş gibi tutuyorum ve bir şekilde hepsini emebiliyorum. Yabancı - Hedonizm'in çapası- suçlayan gözlerle ve diğerlerinden daha büyük bir kılıçla uykumda belirdiğinde kaçmaya çalışıyorum ama beni delik deşik eden kılıçlarla çok yüklü oluyorum.

Nefes nefese kaldım, dik oturdum.

"Max?" Rhagos hemen yanımda, omzuma bir öpücük konduruyor. "İyi misin?"

"Kötü bir rüya," diye kekeleyorum ve omzumu öpmeye devam edince ayağa kalkıyorum. "Ben... tuvaleti kullanmalıyım."

Bu cevabı kabul ederek battaniyeye yaslanıyor. "Geri dönmek için acele etme."

Yine de dönmek için acele etmiyorum. Kaslarımı esnetip çeşmede sonra kafamı boşaltmak için biraz yürüyorum. Zihnimde hala o kadar çok dağınıklık var ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Diğer Rhagos'lar bunca yolu geldikten sonra neden çapasını öldürdüler? Neden sadece bir gözü vardı? O lanet dövme de neyin nesi?

İçeri, Rhagos'un battaniyelerin içinde beni beklediği yere dönüyorum. Muhteşem gülümsemesi beni görünce hafifçe kıvrılıyor ve yanına çöktüğümde beni öpmek için kendine çekmeye çalışıyor.

Onun yerine kısa ve hızlı bir öpücük konduruyorum. "ve ağrım var. Biraz nefes alabilir miyiz?"

Ayağa kalkıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Neren ağrıyor?"

Yüzüm mangallardan biri kadar sıcak. "Bunun oldukça açık olduğunu düşünürdüm."

Rhagos keyifle gülüyor, bu da beni ürkütüyor ama beni kendine doğru çekiyor ve omuzlarımı ovmaya başlıyor. "Ye o zaman. Gücüne ihtiyacın olmayacak."

Çantayı alıp yeni bir erzak bölümü açıyorum. Fındık, kurutulmuş et ve biraz kurutulmuş meyveye benzeyen ama fasulye gibi kokan bir şeyin yumuşak, yuvarlak parçaları var. Elimde olmadan, yiyecek miktarımızın istediğimden daha az olmaya başladığını fark ediyorum, bu yüzden bunu sürdürmek zorundayım. Rhagos omuzlarımı ovarken kurutulmuş etten küçük ısırıklar alıp tadını çıkarmak için kemiriyorum.

"Bunu deneyebilir miyim?" diye soruyor, öne doğru eğilip çıplak tenime öpücükler konduruyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, çünkü ilk kez yemeğe ilgi gösteriyor. "Yemek yemen gerekmiyor sanıyordum."

"İstiyorum. Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istemiyorum." Beni izlerken gözleri tahrikle parlıyor. "Bir ısırık alıp sonra dudaklarınla bana yedirebilir misin?"

"Yavru bir kuş gibi mi? Hayır." Ona tuzlu et çubuğunu uzatıyorum. "Sen kendi ısırıklarını al."

Küçük bir tane alıyor, çiğnerken bana sırtıyor. "Tadı harika."

"Çok lezzetli olduğu için almadık," diye homurdanıyorum. "Yolculuğumuz boyunca yeteceği için aldık. Ayrıca, dostun Riecki'nin sırf pasif agresif olmak için bize berbat erzak verdiğine eminim. Bu onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyor."

Yemeği geri alıp sert ve çiğnenebilir bir lokma daha aldığımda kıkırdıyor. Belime uzanıyor ve fasulyeli şeylerden birini alıp kokluyor, kokusunu içine çekiyor ve sonra bana uzatıyor. "Bir ısırık al."

Isırıyorum ve ben ısırırken gözleri alev alev yanıyor. Tamam, beni yemek yerken izlerken tahrik mi oluyor? Bu... biraz gurur verici ama biraz da tuhaf. "Rhagos, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Mmm?"

"Sana ne oldu böyle?" Sözlerim biraz suçlayıcı geliyor ve başımı sallayıp konuşmaya devam ediyorum, o alınmadan önce açıklamaya kararlıyım. "Sen sadece... farklısın. Neler olduğundan emin değilim ama-"

"Bu Hedonizm değil," diyor ve fasulyeyi tekrar dudaklarıma bastırıyor. "Ye."

Bir ısırık daha alıyorum, çiğnerken kaşlarımı çatıyorum. "Hedonizm mi?"

"Bunu benden çok önce hissetmedin," diye yorumluyor. "Son birkaç gündür açlıktan ölmedin mi? Her yönden?"

Ben...var. "Bu o muydu?"

"Onun yakınlığından etkilenmiyorsun." Ağzımı hayranlıkla izliyor, başparmağıyla dudaklarımdaki bir kırıntıyı fırçalıyor ve sonra başparmağını ağzına götürüyor. "Ve şimdi o öldüğüne göre, onu özümsemiyorum."

"Onu emdi...onu..." Ben de yankıladım. "O ortadan kaybolduğunda, şimdi senin içinde miydi?" "Yüce Baba beni sürgüne gönderdiğinde, beni dört parçaya ayırmadı.

varlıklar. O Rhagos benim tüm zevkleri seven parçam değildi." Öne doğru eğiliyor ve omzuma bir öpücük daha konduruyor. "Diğerleri gibi, onu yeniden özümsediğim için birkaç gün kendim olacağım ve sonra normale ."

Bunu işliyorum.

Bekle. Diğerleri mi? "Diğerlerini mi emdin?"

"İlk geldiğimde yoktu," diye mırıldanıyor ve sanki gördüğü en büyüleyici şeymişim gibi omzuma öpücükler konduruyor. "Ne ilgisizlik, ne de kibir. Onları sistemimden atmam günlerimi almadı."

Oh. "Başlangıçta bana bu yüzden mi pislik gibi davrandın?"

"Muhtemelen," diyor ve omzuma küçük bir çimdik atıyor. "Muhtemelen varlığım için de çok minnettardın."

Homurdandım. Hiç de minnettar değildim. "Yani... hala sen misin?"

"Değilim," diye söz veriyor. "Hepsi ben değilim. Sadece... daha fazlası." Omuz silkiyor. "Bu şekilde açıklamak kolay."

Çünkü o yalan söylüyor ve her şey çarpık çıkıyor. İç çekiyorum. Yalanlar başından beri aramızdaki bir sorundu. İlk geldiğinde ondan nefret etmemin nedeni buydu, sanki dünyanın en büyük pisliğiymiş ve ben kandırılmışım gibi ve tüm bu süre boyunca en kötüsünü düşünmemeye izin veriyordu. Apati ve Kibir'i çabuk benimsemiş olması mantıklı, çünkü ilk tanıştığımızda tam bir pislikti. Odasından çıkmadığı günleri de hatırlıyorum. Bu Apati olmalı.

Uzun bir süre onun gerçekten Apathy olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre tamamen yanılmamışım.

Ve şimdi Hedonizm oldu, bu da önümüzdeki birkaç gün boyunca her türlü açlık girdabına kapılacağı anlamına geliyor.

Bunun üzerine ürperdim. Bir yanım biraz endişeli ama daha büyük bir yanım ona birkaç saat önce olduğum kadar aç. Onun ihtiyaçları bana da yansıyor, çünkü biz birbirimize bağlıyız. Bu yüzden çılgın bir kadın gibi karnımı tika basa dolduruyor ve her fırsatta ona sarılıyorum. Ben de en az onun kadar Hedonizm'e kapılmış durumdayım.

Çılgın birkaç gün olacak. İtiraf etmeliyim ki bu düşünce beni her türlü heyecanla dolduruyor ve kalçalarımın arasında düşük bir uyarılma titreşimi başlatıyor. Ama... sonra diğer çapayı düşünüyorum. Diğer Rhagos'ların hiç düşünmeden katlettiği adam. Bu bana çok yakın geliyor.

Rhagos'uma dönüp bakışlarını karşılıyorum. "Diğer Rhagos neden onun çapasını öldürdü?"

"Varias?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Adını nereden biliyorsun?"

İfadesi donuklaşıyor ve güzel ağzı düzleşiyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

Bana hiçbir şey söylemeyeceğini fark ediyorum. "Bu da 'Dövmede ne yazdığını söyleyemem Max' anlarından biri mi?"

Rhagos iç çeker. "Onun kaderi asla ölmemektir, Max."

Nasıl olsa ölecek olması, onu soğukkanlılıkla öldürmenin bir çıkış yolu olduğu anlamına gelmiyor, ama bunu kendime saklıyorum. "Nasıl yapacağız?"

Shears'a kendisi için gitmediğini biliyor muydu? Kendini kurtarmak için mi? Ona yardım edebilirdik, Makasları sırayla alabilirdik-"

"Öyleydi," diyor Rhagos düz bir sesle. "Shears onun her şeyiydi."

"O zaman neden buradaydılar?"

"Bizimle tanışmak için değil." Öne doğru eğilip omzumu okşuyor, parmakları tenimi süsleyen aşk ısırıklarından birinin üzerinde geziniyor. "İki çapadan biri ölmek zorunda kalmayacaktı. Onun olmasından memnun değilim."

"Yani benim de öyle ama hâlâ kafam karışık Rhagos." Başımı sallıyorum. "Gerçekten, gerçekten kafam karışık. Bana bir şeyler anlatmaman da hiç yardımcı olmuyor."

Dokunuşu kolumda geziniyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Ben iyi bir adamım, Max."

"Kes şunu." Birden sinirlendim. "Kötü bir adam olduğunu söyleyip duruyorsun, sanki senden nefret etmem için beni ikna etmeye çalışıyorsun."

"Benim bencil olduğumu düşünmüyor musun?" Yeşil gözleri duygu dolu. "Seni almamın bencillik olduğunu düşünmüyor musun? Sana dokunmadan bırakmam gerekirken benim olduğunu iddia etmem? Seni kollarıma düşürenin bana duyduğun şehvet yerine Hedonizm olduğunun farkında değil misin?" Gözlerinde nefret olduğunu fark ediyorum. Kendinden nefret.

"Kes şunu," diye tekrarlıyorum.

"Hedonizmin seni kollarıma itmesini seviyorum," diyor acı bir şekilde. "Seçiminin elinden alınmış olması beni rahatsız etmeyecek."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kendini bıraktın mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır mı?"

Onu dürtüyorum.

O da beni dürtüyor.

"Şimdi konuşabilir miyim yoksa ne kadar kötü olduğun konusunda üzölmeye devam mı edeceksin?" Sesim sahte bir şekilde hafifleyerek soruyorum. "Çünkü lütfen konuşurken araya girmeme izin verme."

Kaşlarını çatı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır. Sadece kendinden nefret etmeyi bırakmanı bekliyorum. Senden nefret ettiğimi söyledim mi? Son birkaç günde olan her şeyden mutsuz olduğumu söyledim mi? Seninle ilgili?" Son kısmı ekliyorum çünkü avluda ölen zavallı adamı -Varias-düşünmeden edemiyorum.

"Beni sen seçtin," diye başlıyor. "Hedonizm-"

"Sadece flört etmekten dokunmaya geçiş yapmamızı sağladı," diye belirtiyorum. "Sana eğer yaşarsak seni sikip atacağımı söylemiştim, unuttun mu?" Uzanıp yüzündeki bir tutam siyah saçı tarıyorum. "Hâlâ hayattayız. Birbirimizin canına okuduk. Ben bir sorun görmüyorum."

Sert ağzının köşeleri yukarı kalkıyor. Sadece birazcık.

"Seninle birlikte olduğum için mutluyum," diyorum ona usulca. "Hedonizmin bunda bir rolü olması umurumda değil. Sen hala sensin. Bundan bir hafta sonra da bana dokunmanı isteyeceğim, bir ay sonra da..." Szm kesiyorum, çünkü Makasları aldıktan sonra burada onunla ne kadar kalacağımı bilmiyorum. "Seninle birlikte olmaya zorlandığımı düşünmeni istemiyorum. Bunu en az senin kadar ben de seçtim ve pişman değilim."

Yüzündeki ifade gergin. "Seninle aramı dzeltmeme gerek yok, Max. Bu önemli değil."

"Zamanın yüzde doksanda doğru yapıyorsun," diyorum ona hafifçe. "Sadece diğer yüzde on üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Peki diğer yüzde on nedir?"

Başımı eğiyorum. "Bana anlatmadığın şey?"

"Keşke yapabilseydim," diye söz veriyor. "Bilmemeniz daha iyi değil."

Aynen böyle, tekrar başa döndük. Yüzünü inceliyorum, düşünüyorum. Eğer ısrar edersem, ona güvenip gvenmediğimi soracağını biliyorum. Ne kadar sorarsam sorayım söylemeyecek, çünkü beni koruduğunu düşünüyor. Neyden koruduğunu bilmiyorum. Yine Varias'ı düşünüyorum, karnındaki bıçağı kavrarken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini. Aynı ihanet için tuzağa mı dşrlyorum?

Rhagos'a, gözlerindeki azaba bakıyorum ve ona sırt evirmemi beklediğini biliyorum. Tüm bu sırlardan ve oyunlardan bıkmamı ve gitmemi. Yapabileceğimden değil elbette ama zihinsel olarak uzaklaşmamı. Birlikte yaşadığımız bu şeyden kurtulmak için.

Onu uzaklaştırmak ve onunla işimin bittiğini söylemek için.

Çok şey istediğini biliyor.

Ve yine de... Ben de çok şey istemedim mi? Sihirli makas bulmak için onu kırsalda sürüklüyorum. Bu bir inanç sıçraması gerektirmiyorsa, ne gerektirir bilmiyorum. O da bana hep güvendi. Ondan ne zaman bir konuda yardım istesem ya da bana inanmasını istesem hep inandı. Beni güvende tuttu. Gözlüklerimi hatırlıyor.

Bana verebileceği her şeyi veriyor, farkındayım. Sadece yeterli olmadığından şüpheleniyor.

Belki de hiç kimse için yeterli olmamıştır. Bu düşünce beni derinden yaralıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru ilerliyorum. Yüzünü kavriyorum ve tekrar gülümsemesini dileyerek sert ağzını öpüyorum. "Senin için buradayım," diyorum ona basitçe.

Rhagos inliyor, gözlerinde bir sürü duygu var. Eğiliyor ve öpücüğüme karşılık veriyor, daha sert ve çok daha acil. Elleri çıplak kalçalarımın kilitleniyor ve beni kendine doğru çekerek kucağına oturtuyor. "Ne kadar ağrın var?" diye soruyor. "Sana tekrar ihtiyacım yok. Sana o kadar da ihtiyacım yok."

"Buradayım," diyorum ona, parmaklarımı çenesinde gezdirerek. "Senin için buradayım. Bu işte birlikteyiz."

Beni tekrar öpüyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Mutlu olmanı istemiyorum-"

"Öyleyim," diyorum usulca. "Beni mutlu ediyorsun." "Benimle kalma. Benimle olma."

Yapacağım. Ve yapıyorum.

SAATLERCE BİRBİRİMİZİN ÜZERİNE DÜŞERİZ VE DÜNYA DURUR.

Rhagos'un kollarının çemberinin dışında var olmak. Ancak kendimizi yarım düzine kez daha doyurduktan sonra Varias'ı hatırlıyorum, hala dışarıda, büyümüş avlunun içinden geçen patikada ölü yatıyordu.

İçimde bir suçluluk duygusu var. Nasıl olur da ölü bir adamın dışarıda olduğunu unuturum? Onu nasıl görmezden gelebilirim? Rhagos'a döndüğümde bile, bunun çoğunun zihnimi etkileyen Hedonizm olduğunu biliyorum. Onu tekrar öpmekten, dudaklarının bedenimdeki boğulmaktan ve dünyayı unutmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bunun yerine ona dönüp fısıldıyorum, "Varias'ı gömebilir miyiz?"

O da benim gibi yatağıımızdan kalkmaya isteksiz görünüyor ama Rhagos başını sallayıp ayağa kalkıyor. İkimiz de giyinip dışarı çıkıyoruz. Gün ışığı kavurucu derecede parlak, hava güneş ışığına rağmen keskin ve Varias'ı sarmak için battaniyelerden birini getiriyorum, çünkü o bunu hak ediyor.

Herhangi bir küreğimiz yok ve buradaki toprak kayalık ve berbat, bu yüzden onun yerine bir çukur yapmaya karar veriyoruz. Harabelerin arasında, dağların uzaktan görülebildiği güzel bir yer seçiyoruz ve cesedini buraya getirip kayalarla örtüyoruz.

Gömüldüğünde bile yeterli gelmiyor. Yatağıma dönmemi, Rhagos'un kollarına geri dönmemi ve endişelerimi unutmamı söyleyen içimdeki sonsuz açlığı görmezden gelerek tepeye bakıyorum. Yine de bunu görmezden gelemem. Bu olmamış gibi davranamam ve bu yabancıya bir şey borçlu değilim.

Ben de olabilirdim.

Neden ben olmadığımı anlamıyorum.

"Eve döndüğünde onunla konuşacak mısın?" Rhagos yanıma geldiğinde ona soruyorum. Rhagos'un evinin ölüm olduğunu düşünmek garip geliyor. Yeraltı dünyası, bu topraklarda öyle düşünüyorlar. "Ona yanlış bir şey yapmadığını söyleyeyim mi? Sorun olmadığını? Muhtemelen ihanete uğramış hissediyordur."

Rhagos sadece bir kez başını sallar.

Beynim durmuyor, şimdi de diğer çapayı düşünüyor. Tek gözlü Rhagos'u düşünüyorum. Varias'ın yanağına nasıl dokunduğunu. Bu sadece Hedonizm miydi yoksa daha fazlası mı? Ben... kışkırdım. "Onu tanıyorsun," diyorum. "Varias. Adını biliyordun. Senin için kim o?"

Bana bakıyor. "Açıklaması zor değil. O sadece bir ölümlü değil ama yine de onu iyi tanımıyorum."

"Onu önemsiyor musun?" Doğru kelimeleri ağzımdan çıkarmaya zorlayamıyorum.

Onu seviyor musun? Onu benden daha mı çok seviyorsun?

Beni seviyor musun?

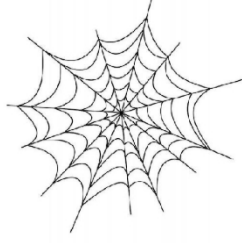
"O benim her şeyim," diye mırıldanıyor Rhagos. "Sen hiçbir şeysin."

Ben tatmin oldum.

Neredeyse.

Çünkü kendimi korkak gibi hissediyorum. Beni sevip sevmediğini sormalıyım ama sormadım. Belki de cevabı bilmek istemiyorum. Her iki durumda da, bu bir yara izi bırakacak.

T

Varias'ı gömdükten sonra üç gün geçti. Üç gün daha orgazm, daha fazla orgazm ve uykudan uyanıp yuvarlanmak ve Rhagos'a bir kez saldırmak. Yemin ederim orgazm oluyorum.

Bir insan vücudunun yapabileceğini düşündüğümde daha fazla. Beni mümkün olan her yöne götürüyor.

-Arkamdan, ayakta, sırtüstü, yan yatarak, havuzun içinde, havuzun yanındaki kaldırım taşlarının üzerinde, havuzun üzerine eğilerek. Yine de bir süre sonra en sevdiğimiz pozisyona yerleşiyoruz -ben onun kucağındayım, o yüzümü kavrayıp gözlerimin içine bakarken göğüslerimizi birbirine bastırıyoruz. Bu en mahrem pozisyonlardan biri ama yine de o göz temasını, bacaklarım ona sarıldığında içime o kadar derin girmesini arzuladığım kadar arzuluyorum.

Dördüncü gün biraz akşamdan kalma hissediyorum ve Rhagos beni sadece göğsüne doğru çekip göğüslerime ya da amıma uzanmadığında, en kötüsünün bizden geçtiğini anlıyorum. Çenemi çatlatırcasına esnedim ve yüzümdeki bir tutam saç ittim. Bu haftadan sonra bu imkansız bir yuva; saçlarımı taramak pek öncelikli değildi. Her yerim ağrıyor, sanki sadece bir değil birkaç maraton koşmuşum gibi ve kendimi... susuz ve aç hissediyorum.

Yine de yorucu bir şekilde eğleneliydi. Hedonizmin "parti" yönü olabileceğini düşünmüştüm ama iyi ki Rhagos'umla tanışmışım. Hedonizm beni tüketir, bir kabuktan başka bir şey bırakmazdı ve kendim olmak için hiçbir zihinsel kapasitem kalmazdı. Ölene kadar sikilmiş olurdum.

Gitmek için ne yol ama.

Midem gurulduyor ve küçük bir iç çekiyorum. "Sanırım kalkıp yemek yesem iyi olacak." Yatakta dirseğimin üzerinde doğrulup Rhagos'u inceliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Ağzı titriyor. "Neden farklı hissedeyim ki? Ben bir tanrı değilim." Gözlerimi deviriyorum. "Doğru. Dayak yiyen benim. Unutmuşum."

Ayağa kalkmaya hazırlanırken uzatıp baldırına dokunuyor ve okşuyor. "Eğer tekrar kendim olup olmadığımı soruyorsan... cevabım hayır."

Buna gülümsedim. "Tamam."

"Bu seni istemediğim anlamına geliyor," diyor düşünceli bir şekilde bana bakarak. "Bu sadece dinlenmene izin vermeyeceğim anlamına geliyor."

Kıkırdıyorum ve şakacı bir şekilde elini tekmeliyorum. "İstismara uğramış vücut parçalarım sana teşekkür edecek." Yiyeceklerin sarılı olduğu tülbenti elime alıyorum ve ne kadar az kaldığını görünce kaşlarımı çatıyorum. Bir ya da iki küçük öğün, hepsi bu. Su tulumum da boş, onu da alıp Rhagos'a nereye gittiğimi göstermek için hafifçe sallıyorum ve çeşmeye doğru ilerliyorum.

Sürekli taze su akan çeşme geçen hafta hayatımı kurtardı. Hem banyo havuzu hem de içme çeşmesi oldu ve eminim mikroplar vardır, ama aynı zamanda bu dünya beni parazitlerle bombalayacaksa, muhtemelen zaten onlara sahip olduğumdan da eminim. Banyo suyuyla karıştırılmış küçük bir çeşme suyu içmek, kaka ipi gibi bir dehşete katlandıktan sonra hiçbir şey gibi gelmiyor.

Su tasını doldurup birkaç yudum alıyorum ve günün tadını çıkarmak için duraklıyorum. Pencereden dışarı baktığımda güneş ışığı ve mavi gökyüzünde süzülen büyük, kabarık bulutlar görüyorum. Burası güzel bir yer. Güvenli. Hoş. Buzulun yakınında gördüğümüz devasa kurtları düşünüyorum ve buraya geldiğimizden beri neden büyük yırtıcılardan tek bir tane bile görmediğimizi merak ediyorum.

Sıcak kollar arkamdan beni sarıyor ve Rhagos kulağıma sokuluyor. "Düşüncelere mi daldın?"

Dokunuşuyla hafifçe sıçradım, çünkü dikkatim oldukça dağılmıştı. "Sadece neden burada hiç mega kurt ya da başka bir şey görmediğimizi merak ediyorum. Unutulmuş Topraklar tehlikeli değil mi?"

"Öyle değiller," diye kabul ediyor. "Ama bu şehri çevreleyen sihirli bir bariyer yok. Tüm yırtıcıları dışarıda tutmuyor."

Hah. Bu çok uygun. "Bu kadar güvende olmamıza şaşmamalı. Güzel ama aynı zamanda ayrılmayı da zorlaştırıyor ve yakında gitmemiz gerektiğini biliyorum." Bu düşünce beni yordu. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum ama bir ay kadar güzel bir yatakta dinlenmek istiyorum. Ağrıyan başımın iyileşmesinin de bu kadar süreceğinden şüpheleniyorum... tabii iyileşirse. Düşük, çürük, ağrıyan hissin burada kalacağından şüphelenmeye başlıyorum, Rhagos'a bağlı olmanın başka bir sessiz parçası.

Kafamı suçluyorum ama kendime yalan söylüyorum. Ayrılmak istemememin birden fazla sebebi var. Orada bir yerlerde Unutulmuş

Arazi bir ejderha mağarası ve Kader Makası. Yolculuğumuzun sonuna yaklaştık.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna yaklaştık.

Rhagos sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kollarını bana daha sıkı sarıyor ve çenesini başımın üzerine koyuyor. "Burada kalabilir miyiz?" Düşünceli bir soru. "Dinleniriz, belki bu binalardan birini onarırız?"

"Yiyeceğimiz bitmek üzere," diye itiraz ediyorum, burada kalıp *onunla birlikte olma* düşüncesi içimi özlemle doldursa da pratik *olmaya* çalışıyorum. "Avlanmayı öğrenebilir miyim? Ya da başka bir ada bulabilir miyiz? Orayı sevmiştin, değil ?"

Bu şeyleri düşünmek ne kadar hoşuma gidiyor, içim sızlıyor. Yumurta şeklindeki küçük binalardan birini onarıp bir ev kurmayı hayal ediyorum. Sarp dağların ardındaki vahşi doğada birlikte avlandığımızı hayal ediyorum. Etrafta bu kadar çok vahşi yırtıcı varken öğrenmek zor olurdu ama güvenli bir bölgeyle - harabelerle- bu mümkün. Bir adaya döndüğümüzü, güneşin sıcaklığının ve okyanusun gürültüsünün tadını çıkardığımızı hayal ediyorum. Haftalarca ve aylarca balık yediğimizi ve güneş ışığında daha koyu altın sarısı bir kahverengiye dönüştüğümüzü, çim etekten başka bir şey giymediğimizi ve Rhagos ile *Mavi Lagün Adası* oynadığımızı hayal ediyorum.

Bu iki fikri de ne kadar çok sevdiğim beni korkutuyor. "Ve ne yapacaksın?" Alay ediyorum. "Sadece takılacak mıyız?"

"Neden olmasın?"

Kıkırdıyorum. Neden olmasın, gerçekten. "Sıkılmaz mısın?"

", " diyor ciddiyle. "Eğer seninle olursam, sıkılırım."

Kalbim ağrıyor. Bir süre oyalanmanın ne zararı olabilir ki? Ses tonumu hafif tutuyorum, alay ediyorum. "Ne kadar süre?"

"Sen yaşlanana ve ben seni son bir kez kollarıma alana kadar mı?" Ağzını karışmış saçlarıma sürtüyor ve beni öpmek istediğini anlıyorum. "Yaşlılık seni sonsuza dek benim diyarıma teslim edene kadar mı?"

Saklanıp birlikte yaşlanmak mı? Şok oldum. Bir ya da iki aydan bahsetmiyor. Sonsuzluktan bahsediyor. Onunla yıllarca vahşi doğada yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Onlarca yıl. Zor bir hayat olurdu, sürekli yiyecek ve hayatta kalmak için savaştığımız, kimsenin bizi bulmamasını umduğumuz bir hayat. O genç, yakışıklı ve şu anda olduğu gibi muhteşem kalırken ben yaşlanır, solar, sıırım gibi olur ve yıpranırdım.

Bazı açılardan korkunç olacak... ama yine de bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. O kadar çok istiyorum ki canım acıyor. O kadar çok istiyorum ki gözlerim yaşıyor.

Rhagos ile bir hayat.

Sevilmek ve onu sevmek ve ona eğer isterse iyi bir adam olabileceğini göstermek. Hayatının geri kalanında yalan söylemesi umurumda değil, çünkü o hala benim olacak ve ben onu yaşı ya da konumu önemli olmayacak kadar çok seveceğim.

Ama bunu yapamam.

Bu en bencilce hareket olurdu. Rhagos'un burada, ölümlü düzlemde olduğu her gün insanlar ölüyor ve bedenlerine hapsoluyor, ölüm tanrısı burada benimle olduğu için kendi öbür dünya versiyonlarına geçemiyorlar. Eğer benimle bir ay daha kalırsa, onları tuzağa düşürür. Benimle bir yıl daha kalırsa, acılara katlanırlar.

Eğer benimle bir ömür boyu kalırsa... Bu düşünce düşünülemez.

Bu beni çok üzüyor.

Aynı zamanda kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissetmeme neden oluyor çünkü bunu biliyorum ve yine de bencilce, korkunç bir an için evet demek istiyorum. Hâlâ onu istiyorum. "Buna evet diyemeyeceğimi biliyorsun, Rhagos. Başkalarına karşı bir yükümlülüğün var."

"Sanki ben başkalarını umursuyorum?" diyor, sesinde alaycı bir tonla.

"Ama yapmalısın. Sorun da bu zaten. Bu yüzden buradasın." Yüzümde parlak bir gülümseme tutmaya ve ağlamamaya kararlı bir şekilde ona dönüyorum, çünkü ben buyum. Her seferinde tek bir gülümseme olsa bile dünyayı daha iyi hale getirmeye kararlı bir iyimserim. "Shears'ı alacağız, çünkü yapılacak doğru şey bu."

"Peki ya sonra?" diye soruyor sessizce, ifadesi okunamaz halde.

"Sonra da seni eve nasıl götüreceğimizi düşünüyoruz," diyorum kararlı bir şekilde. "Çünkü seni seviyorum ve seni burada yalnız bırakmayacağım."

Rhagos nefesini içine çekiyor ve sonra bana öyle şefkatli bir ifadeyle bakıyor ki az önce ne söylediğimi fark ediyorum. İstmeden de olsa ağzımdan çıkmıştı. O kadar doğal geldi ki farkına bile varmadım.

Ve şimdi kedi çantadan çıktı.

"Seni seviyorum." Bu itiraf düşündüğümde daha az korkutucu geliyor. "Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyorum ama seviyorum. Seni seviyorum ve bence sen harikası ve bunu her zaman hatırlamalısın. Ben gittikten sonra bile."

Ellerimi avuçlarının arasına alıyor, hem sıcak hem de Rhagos'a özgü o keskin, nane gibi soğuk. "Seni sevmiyorum, Max. Seni ilk gördüğüm andan beri sevmiyorum."

Kalbim çırpınıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı yalan ve içimi öyle bir sevinçle dolduruyor ki, bu kadar mutlu olmak neredeyse... yanlış geliyor.

Yarın buradan ayrılıp görevimize yeniden başlayacağız. Yarın, dünyayla bir kez daha yüzleşeceğiz. Ama bugün? Bugün Rhagos Max'i, Max de Rhagos'u seviyor ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sevgilimin kollarına doğru ilerliyorum ve tam ve mutlak huzuru hissediyorum. Bugün için.

GÖZLÜĞÜM KIRILDIĞINDA KÖTÜ BİR GÜN OLACAĞINI.

Aslında sadece kırılmıyorlar. Tamamen paramparça oluyorlar. Ejderha çeşmesinde son bir kez yıkandıktan sonra giymek için onları elime alıyorum, ancak çerçeveler köprü boyunca kırılıyor. Bir yarısı kaldırım taşlarına yuvarlanıyor ve ardından mide bulandırıcı bir çıtırtı geliyor. Parçaları topladığımda, camların bir tarafı tamamen harap olmuş durumda ve hiçbir şey onları çalışır hale getiremeyecek.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin, görevin bu son kısmına yarı kör giriyorum.

Biraz sinir bozucu ama bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok. İç çekerek tek iyi lensi cebime atıyorum, giyinmeyi bitiriyorum ve gözlerimi kısarak Rhagos'a geri dönüyorum.

Yıkık şehri arkamızda bırakıyoruz ve içimi kaplayan dehşet duygusuna engel olamıyorum. Arkamı dönüp korunaklı duvarlarına geri koşmak, her şey bitene kadar o sihirli bariyerin arkasında güvende saklanmak istiyorum. Beklenti bitene ve bir kez daha güvende olana kadar. Ama yapamam. Sırf ona sarılmayı seviyorum diye binlerce -milyonlarca- insanı ölümün yokluğunda işkence çekmeye terk edemem. Bu bencilliğin zirvesi gibi görünüyor.

Hoşumuza gitse de gitmese de o eve dönmek zorunda, ben de öyle.

O zamana kadar her anın tadını çıkarmak istiyorum.

Ne yazık ki, tadını çıkarmak için pek uygun bir gün değil. Şehrin kalıntılarını terk ettikten sonra sarp, kayalık tepelere çıkıyoruz. Dağın uzak tarafındaki çayırlarda yetişen uzun otların aksine, tepeler, büyüklükleri nedeniyle leş yiyicilerin kaçındığı çakıllı kayalar ve dikenli otlardan başka bir şey değil. Bu da bizim için en güvenli yerin burası olduğu anlamına geliyor ve biz de öyle yapıyoruz, her adım kaygan olsa ve ara sıra ayak bileklerim burkulsa da

adım. Tepeleri aşıyoruz, çayırları ve harabeleri geride bırakıyoruz, tepeler yükseliyor ve daha tehlikeli hale geliyor ve yanlış yöne gittiğimizden endişeleniyorum.

Ancak Rhagos tam olarak nereye gittiğimizi biliyor gibi görünüyor. Hatasız bir şekilde belirli bir yöne doğru gidiyor ve nasıl bildiğini sorduğumda, o yönden gelen büyüü "hissedebildiğini" söylüyor. Bu beni biraz endişelendiriyor ama devam edecek başka bir şeyimiz yok.

Tepelerin arasına sıkışmış, esneyen bir mağaraya rastladığımızda öğleden sonraydı. Mağaranın girişi çalılıklar ve çakıl taşlarıyla çevrili ama bunun dışında pek dolu görünmüyor. Ön tarafta hayvan dışkıları var, bu da burada bir yırtıcı hayvan varsa bile uzun süre önce gittiğinin kesin bir işareti.

Mağara korkunç derecede büyük. Ağzı bazı otoyol tünellerinden daha büyük ve bir zamanlar burada bir ejderhanın yaşadığına kesinlikle inanabiliyorum. İçerisi zifiri karanlık, esniyor ve yaklaştıkça derim diken diken oluyor.

"Burası olduğuna emin misin?" Rhagos'a fısıldıyorum ve sonra fısıldadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Unutulmuş Topraklar terk edilmiş. Etrafta konuştuklarımızı duyacak kimse yok.

"Büyünün geldiği yer burası değil," diyor ve rahatlatıcı bir elini enseme koyuyor. "İstersen geri dönebiliriz?"

Sesinde kendimi görmezden gelmeye zorladığım umutlu bir nota var. Geri dönmek istiyor muyum?

Daha

fazla.

Daha

fazla.

Herhangi

bir şey.

Ama bunu yaparsam, tek seçeneğim kötü seçenekler olacak. Bu - Kader Makası'nı bulmak - benim ölümümle ya da tanrıların yeraltı dünyasına dönmesini bekleyen binlerce insanın sonsuz işkencesiyle sonuçlanmayacak tek seçenek. gitsin ya da gitmesin, seçeneklerim tükendi.

Sertçe yutkunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Kendime cesur olduğumu söyle. Bunu yapabileceğimi. Buraya kadar geldik. İplikçinin gördüğü iplikler benim ölümüm değildi. Ne olursa olsun Rhagos "kazandı." En azından bu var.

Derin bir nefes alıyorum, kafamı boşaltıyorum ve gözlerimi tekrar açıyorum. "Kader Makası'nın neye benzediğini biliyor musun?"

"Evet." Rhagos'un sesi teslim olmuş gibi. "Yine de içeride böyle pek çok kişi var."

Haklı. Sihirli makas diye bir şey hiç duymadım ve eski bir mağarada birden fazla makas olduğunu hayal bile edemiyorum. Sadece bir makas bulmam ve buradan gitmem gerekiyor. "Hadi yapalım o zaman." Küçük bıçağımı çıkardım ve elimde sıkıca tuttum. "Hazır mısın?"

"Hayır," diyor Rhagos sessizce. Boynumu şefkatle hafifçe sıkıyor ve sonra gitmeme izin veriyor. Dönüp ona bakıyorum ve kemerinden uzun, pırıl pırıl bir kılıç çıkarışını izliyorum.

Diğer Rhagos'un kılıcı. Kılıcı almasından pek hoşlanmadım ama şimdi şikayet etme zamanı değil.

Yüzüne bakıyorum -gözleri çok yoğun, burnu çok büyük, ağzı çok geniş- ve gördüğüm her şeye bayılıyorum. O kadar güzel ki canımı acıtıyor ve ilerleyip boştaki elimi kaldırıyorum, bu işi bitirmeden önce son bir öpücük için onu aşağı çekmek istiyorum.

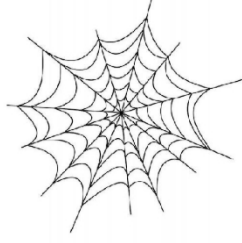
İhtiyacımı hissediyor ve beni yarı yolda karşılıyor, öpmek için eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona tekrar. "Seni çok seviyorum. Bunu başaracağız ve ikimiz de istediğimizi nasıl elde edeceğimizi bulacağız."

Rhagos bir kez başını sallıyor, gözleriyle beni yutuyor ve sonra isteksizce gitmeme izin veriyor.

Silahlarımızı alıp içeri giriyoruz.

A Birkaç kısa adım sonra, her şeyi enine boyuna düşünmediğimiz çok ama çok açık bir şekilde ortaya çıktı. İçerisi karanlık. Gerçekten çok karanlık. Yanımızda ışık kaynağı da. Oh, ve gözlüklerim olmadan çoğunlukla körüm. Yani... bu eğlenceli olacak.

Bu konuda mızımızlanmak Kader Makası'nı elime daha çabuk tutuşturmaz ama karanlık ve korkunç bir mağara korsanlardan ve gemi enkazından daha iyidir, yani bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Rhagos'un iri bedeni yanımda rahatlatıcı bir varlık ve içeri girme cesaretini bulmama yardımcı oluyor. Derin, çelik gibi bir nefes çekiyorum, bıçağımı kavriyorum ve elimi mağaranın taş duvarına koyup içeri giriyorum.

Girişte enkaz var, bunu görmek rahatlatıcı. Ejderhadan sonra buraya yerleşen herhangi bir tür canavar olduysa, üzerinden epey zaman geçmiş demektir. Burası tamamen terk edilmiş görünüyor. İçeri girerken örümcek ağları üzerinde tozlanıyor ve onları hissetmek terk edilmişlik hissini artırıyor. Dünyanın bir ucunda, medeniyet tarafından tamamen unutulmuş, zaman tarafından unutulmuş bir yerdeyiz. Bir bakıma heyecan verici.

Keşke görebilseydim. Mağara sonsuz derecede karanlık, ama giriş arkamdan uzaklaştıkça küçülen minik adımlarla ilerliyorum.

Rhagos elini omzuma koydu, ben de sıçradım. "Görebiliyor musun?"

"Ben mi? Hayır. Sen görebiliyor musun?"

Homurdanıyor ve önden gidiyor, elimi avucunun içine alıyor ve hareketleri benimkinden daha hızlı. Seve seve ipi ona veriyorum ve beni mağaranın içine doğru çekmesine izin veriyorum. İçeriye doğru ilerledikçe zemini hafif nemli ve ıslak, aşağıya doğru eğimli, ayaklarımızın altındaki kaya düzensiz

yüksekliğinde ve bir şekilde pürüzsüz, yüzyıllar boyunca aşınmış. Yürümek biraz kaygan ama Rhagos tökezlersem beni yakalamak için orada ve bunu bilmek bile beni şaşırtıcı derecede emin adımlarla yürütüyor. Mağaranın derinliklerine ve bunaltıcı karanlığa doğru ilerlerken sessiziz... ve sonra onu görüyorum.

İleride güneş ışığı parıldıyor.

Elini tutuyorum, bulanık gözlerimin bana oyun oynamadığından tam olarak emin değilim. "Şunu görüyor musun?"

"Hayır," diyor suratsızca. "Dikkatli olalım."

Başımı sallıyorum. Karanlıkta başımı salladığımı görebileceğinden değil. Ben de dikkatli olmak istiyorum.

Derin tünelde ilerlemeye devam ediyoruz ve küçük, uzak ışık parıltısı daha parlak hale geliyor. Attığımız her adımda daha da büyüyor, ta ki güneş ışığından çok şekillere ve renklere benzemeye başlayana kadar. Altın tonları, parlak bir mavi sıçraması ve bir kırmızı görüyorum. Tünel açılıyor ve sonra onu görüyorum.

Bu... bir ejderha deposu.

Her şeyin büyüklüğünden gözümün kamaşması için gözlüklerime ihtiyacım yok. Zaten büyük olan mağara tüneli, kadim ejderhanın hazinesiyle ağzına kadar dolu devasa bir odaya açılıyor. Bakmakta olduğum devasa, Scrooge-McDuck seviyesindeki hazineyi görünce boğazımdan yükselen nefesi durduramıyorum. Güneş ışığı tavandaki bir delikten içeri süzülüyor, her şeyin çok çok üstünde, ışık puslu ve puslu bir şekilde parıldayan yığının üzerinde parıldıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Altın, tamamen zenginlikten oluşan bir kum tepesi gibi devasa yığınlar halinde aşağı yuvarlanıyor. Her türden sikke yığınları var, bazıları kararmış, diğerleri ışıktaki parıldıyor ve nemli. Yaklaştıkça Rhagos'un elini bırakıp önümdeki harikaya bakıyorum ve eşyaların üzerine örtülmüş renkli ipekler, zarif heykeller, narin vazolar... ve daha fazla sikke görüyorum. Karmaşık kalkanlar ve kılıçlar görüyorum, mücevherlerle süslü kolyeler ve bilezikler görüyorum. Taçlar ve altın müzik aletleri görüyorum. Parıldayan her şey burada ve sanki yüzlerce yıldır toplanmış ve öyle bir yığın haline getirilmiş gibi görünüyor ki insanın aklını başından alıyor.

Dünyada bu kadar zenginlik olduğunu bilmiyordum ve ne kadar büyük olursa olsun hepsinin tek bir mağaraya sıkıştığını görmek akıllara durgunluk veriyor.

Yukarı baktığımda, kayalık mağarada ışığın içeri süzülmesine izin veren küçük bir yarık görebiliyorum, ama bu şeylerin göz kamaştırıcı parıltısını açıklamıyor. Hazineye karışan büyümlü parıltılı taşlardan daha fazla olmalı, diye düşündüm. Bu

Zenginlik yığınının her baktığımda gün ışığı kadar parlak olmasının nedeni bu olabilir. Altın sikkeler ve mücevherlerden oluşan kum tepelerinin ötesinde, mağara sistemi devam ediyor, dağların derinliklerine giden başka tünellere doğru kıvrılıyor, ama hazinenin çoğunun burada olduğundan şüpheleniyorum. Olmamız gereken yer burası.

Ayrıca ışıltılı nesnelerden oluşan dağlara bakarken biraz fazla bunaltıcı hissediyorum. Bu korkunç altın yığınının içinde nasıl bir şey bulacağız? Ya Makaslar parmağımdan daha büyük değilse ve kırk iki numaralı altın yığınının altında bir yerde gömülüyseniz? Onları bulmamız sonsuza dek sürecek. "Ben... biz ne yapacağız?" Çaresizce soruyorum. "Nedense ortaya çıkıp onları toplayıp gideceğimizi sanmıştım. Bu... bunaltıcı."

Rhagos sessiz.

"Rhagos?" Ona döndüm ve hazinenin ışıltısıyla aydınlanan yüzünü inceledim. "İyi misin?"

"Burada mı olmalıyız?" diye mırıldanıyor ve göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ediyorum. "Geri dönelim mi?"

"Buraya kadar geldikten sonra olmaz. Sen iyi misin? Tehlikede miyiz?"

"Tehlike mi? Evet." Bir an için kelimede boğuluyor. "Ben sadece... buradaki büyüüyü hissediyor musun?"

"Hayır, ama burada olduğunu söylersen sana inanırım." Ayaklarımın dibine saçılmış bozuk paralara bakıyorum. "Buranın ne kadar parlak olduğuna baksana. Tabii ki sihirli. Belki burada da şehirde olduğu gibi sihirli bir bariyer vardır. Bu, neden kimsenin dolaşıp tüm bu serveti alıp götürmediğini açıklar." İlerliyorum ve tamamen mücevherlerle kaplı bir tacı elime alıyorum. Tacin tepesinde yumurta büyüklüğünde bir safir var, etrafı yeşim ve elmas kümeleriyle çevrili. Muhteşem ve muhtemelen bir servet değerinde ama aradığımız şey bu değil. Çok dikkatli bir şekilde tekrar yerine koydum.

Sihir beni rahatsız etmiyor. Ben daha çok samanlıkta iğne aramaktan endişeleniyorum. Saatlerce burada kalabiliriz. Günlerce. Haftalarca. Belki daha da uzun. Altınları, mücevherleri ve yaldız kaplı silahları durmaksızın ayıklar, belki de hiç de makas gibi görünmeyen Kader Makası'nı arar dururuz. Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerimi kalçalarımın altına koydum ve sanki beni rencide ediyormuş gibi hazine yığınının altına baktım.

Rhagos yavaşça, "Bu konuda doğru olan bir şey var," diyor. "Kalmalıyız. Şimdi."

Sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Fikrimi değıştirmedim. Hadi gidelim."

"Gitmek mi?" İtiraz ederek yankıladım. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Buraya kadar geldik, en azından etrafa bakabiliriz." Ona deliymiş gibi bakıyorum. Son zamanlarda yaşadığımız onca şeyden sonra hazine yığınınına bakıyoruz ve o öylece gitmek mi istiyor? Bu şekilde mi? "Rahibe Tiları Makaslar'ın burada olduğunu söylemişti. Çok yol kat ettik Rhagos."

Boğazından sinirli bir ses çıkıyor. "Max..."

Beni durduran onun ses tonu. O sesi tanıyorum. Onu tanıyorum. Ve bu ses tonunun ne anlama geldiğini biliyorum. Adımın ardından "bana güveniyor musun" cümlesinin geleceğı anlamına geliyor ve ben de inliyorum. "Rhagos, *lütfe*n. Hızlıca bir göz atamaz mıyız?"

Rhagos başını sallar. "Max, bırak gidelim. *Şimdi*. Fikrimi değıştirmedim."

Sinirle ofluyorum, ama elini benimkine uzattığında, isteksizce avucumu onunkine vuruyorum. Biz bir takımız, bu takımın bir yarısı inatçı olsa bile. Ayrıldığımızda ona soracağım elbette, ama şu anda çenesi sabit ve sanki tüm bu hazineden kişisel olarak rahatsız olmuş gibi etrafımıza bakıyor. Tamam. Her neyse. "Sana güveniyorum," diye homurdanıyorum ve beni tünele doğru götürdüğünde onu takip ediyorum.

Yine de hazineye bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu kadar yaklaştığımızı düşünmek, sadece geri dönmek ve iyi bir sebep olmadan ayrılmak ve-

Kader Makası'nı gördüğüm anda elimi onunkinden çekerek nefes nefese kalıyorum.

Tüm o göz kamaştırıcı altın ve mücevherlerin ortasında, son derece büyük, yakut kaplı bir kadehin leğeninde duruyorlar. Diğer her şeyle karşılaştırıldığında donuk bir metal, demir grisi ve sade. Yine de avuçlarıma sığmak için mükemmel boyuttalar ve şimdi onları gördüğümde başka tarafa bakamıyorum.

"Buradalar, Rhagos," diye sesleniyorum, onları almak için hazineye koşuyorum.

Rhagos beni yakaladı. "Hayır, Max-"

Ama çekip gidemem. Onlar üç metre ötemde otururken olmaz. Kavrayışından sıyrılıp makasa doğru yöneldim. Kader Makası. Bunun için savaştık, bunun için karadan ve denizden geçtik. Bu ikimiz için de eve dönüş yolumuz ve ben on birinci saatte arkamı dönüp gitmeyeceğim.

Kader Makası'na uzanıyorum ve parmaklarım metale dokunmadan önce, onlardan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Rhagos'un adımı haykırdığını duyuyorum.

tekrar, ama sonra onları alıyorum-

-Ve beynim aşırı yüklenirken hemen geriye doğru tökezliyorum.

Dünya nabız gibi atıyor.

Her şey garip bir şekilde sessizleşiyor, sanki suyun altına dalmışım ve etrafımdaki tüm ses dalgaları değişmiş gibi. Tek duyabildiğim kendi kalp atışlarımın yavaş ve sabit güm güm güm sesleri. Makaslara bakıyorum ve elim her zamankinden daha yavaş tepki veriyor gibi görüldüğünde, zamanın kendisinin sürünüyor gibi görüldüğünü fark ediyorum.

Onları kaldırıyorum ve kaldırırken.... her şeyi görüyorum.

Etrafımdaki dünya grinin tonlarına dönüşüyor ve önümdeki hazine dağının göz kamaştırıcı ışıltısı bile daha sıkıcı bir griye dönüşüyor.

Yine de yeni renkler var.

Makası elimde tutarken bile Rhagos'a doğru dönüyorum ve onu görüyorum. Parlak, titreşen bir siyah ve ondan bana uzanan parlak kırmızı bir renk ipi var. Bu bizim bağımız, merakla ona bakarken fark ediyorum. Kalp atışlarımla aynı anda atıyor, bir kez... iki kez...

Kafamı kaldırıyorum ve algılamam gereken çok şey var. İşte Rhagos, yavaşça bana doğru ilerliyor, elini Kader Makası'nı avuçlarımdan çekip alabilecekmış gibi uzatmış. Yüzü korkuyla buruşmuş ama odaklanmam gereken çok şey varken bunu görmek zor. kırmızı ipe, büyülu bağa dokunmak için ; sıcak, yumuşak ve dokunmaya davetkâr bir his veriyor. Onu vücuduma kadar takip ediyorum, karnıma bağlandığı yere kadar... ve sonra benden gelen ve uzaklara doğru giden altın bir ip görüyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, Rhagos'tan uzaklaşıp tele bakıyorum. Bakışlarımla onu takip ettiğimde, mağaranın dışına doğru devam ettiğini, görüş alanımdan kaybolan duvarlardan geçtiğini ve gökyüzüne değene kadar dışarı doğru devam ettiğini görüyorum...

...milyonlarca altın iplikte titreşen bir gökyüzü, hepsi iç içe geçmiş. Bir ağ, fark ettim, büyülendim. Bana bu dünyada yaşayan her şeyi gösteren bir iplik ağı. Hayretle bakıyorum ve bakarken uzak bir düzlükteki yırtıcıları görebiliyorum, iplikler arkalarından geliyor ve ağa doğru ilerliyor. Daha da uzakta, şehirlerden yukarı doğru uzanan, altın rengi ve parlak iplik kümeleri görüyorum. Hepsi gökyüzündeki devasa ağda birleşiyor.

Kader'in gördüğü bu mu? Kader Makasları bu yüzden mi bu kadar önemli? Büyüleniyorum ve tekrar elimdeki makaslara bakıyorum.

Rhagos'a tekrar bakıyorum, o kadar az hareket etmiş ki zamanda donmuş gibi görünüyor. Onu inceliyorum, sadece büyüünün siyah örtüsünü görüyorum ve

Bizim . Onu bu dünyaya bağlayan tek şeyin ben olduğumu fark ettim. O benim gibi ağa bağlı değil. Bu yüzden bir çapaya ihtiyacı var. Her şeyi görmek için merakla arkama dönüyorum ve döndüğümde sırtıma bağlı gümüş bir iplik görüyorum. Tekrar dönüyorum, görmeye çalışıyorum ve dokunmak için arkama uzandığımda, omurgamda ürperti yaratıyor. Kanallar arasında bir radyo kadranı gibi, beynim parazitlerle doluyor ve sesler ve müzik duyabiliyorum... benim dünyamdan sesler. Benim dünyamdan müzikler.

Bu şekilde burada olduğumun farkındayım. İki başlığım var.

Rhagos'a bu önemli keşiften bahsetmek istiyorum ama ona tekrar döndüğümde yeni bir iplik gözüme çarpıyor. Bu farklı bir altın tonu, daha zengin, daha canlı bir ton, benimkiyle paralel ilerliyor ve sonra tepemde kayboluyor. Boynumu bükerek etrafımdaki tüm grilikten uzaklaşıyorum ve o ipliği takip ediyorum-

İşte zaman anladım.

Her nasılsa, bunca zaman sonra, bir ejderha olmayacağını düşünmüştüm.

Rahibe Tiları bunun bir ejderha hazinesi olduğunu söyledi. Rhagos bu topraklarda asırlardır kimsenin yaşamadığından bahsetmişti. O kadar uzun süre terk edilmiş harabelerde kalmıştık ki, yoğun toz her şeyi kar gibi kaplamıştı.

Ama burada hiç toz yok. Bu altının üzerinde en ufak bir toz izi yok. Ve ejderha tepemizde çömelmiş, karanlıkta görünmez, izliyor

Ben

Ben...tam bir *aptalım*.

Bu altına dokunulmamasına şaşmamalı. Bırakılmasına şaşmamalı rahatsız edilmeden.

Sahibi hiç gitmedi.

Bu bir tuzak ve hiç sorgulamadığım bir tuzak. Çünkü tabii ki sorgulamadım. Ben hiçbir şeyi sorgulamam. Her zaman körü körüne güvenirim, tıpkı iplikçinin dediği gibi.

Ve şimdi öleceğim. Bunu elimdeki makasın nabzını hissedebildiğim kadar kesin olarak biliyorum.

Yine de ejderha çok güzel. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, ilerlerken büyüleniyorum, kıvrımlı, yılan gibi ve herhangi bir yaratığın olmaya hakkı olandan çok daha ölümcül. Ne renk olduğunu bilmiyorum, çünkü gri her şeyi donuklaştırıyor ve dünyayı yavaşlatıyor. Tek görebildiğim, ona bağlı ipliğin parlak altın rengi ve tek yapabildiğim, sonsuza kadar açık kalacakmış gibi duran devasa, dişlerle kaplı çenelerin aniden ateşle dolmasını hayretle izlemek.

Rhagos'un dehşet çığlığını çok duyuyorum.

Artık çok geç. Elbette öyle. Zaman benim dışımda her şey için yavaşladı ama Makas'a dokunduğum an ölmüştüm. Bunu kendi adımla bildiğim kadar kesin olarak biliyorum.

Yine de bu beni üzüyor. Rhagos'la bir süre daha kalmak istiyordum.

Onu biraz daha sevmek istedim.

Aslında onu sonsuza dek sevmek istiyordum. Açgözlü ve bencil , hepsine sahip olabilecekken sadece bir haftaya sahip olmakla yetinmiyor.

Ama sonra alev bana çarpıyor ve patlayıcı bir sıcaklık ve enfes bir işkence.

Ondan bir an sonra, bu sadece bir işkence. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı içime doluyor ve derimin, gözlerimin, organlarımla ejderhanın sıcak nefesinin gücü altında eriyip gittiğini hissediyorum.

Kader Makası elimden düşüyor ve ben rahatlıyorum çünkü ağır çekimde canlı canlı yanmayı deneyimlemek istemiyorum. Bir an önce bitsin istiyorum.

Sevgilimin yanından ayrılmaya hazır olmasam bile acının bitmesine hazırım.

Dünya yeniden hızlanıyor ve Rhagos erimiş bedenimi kaldırıyor. Beni şefkatle kollarına alıyor, eli yüzüme dokunmak için uzanıyor - yüzümden geriye ne kaldıysa. Eli alnımda geziniyor ama bana dokunmuyor, belli ki beni incitmek istemiyor.

"Max," diyor ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken bile yüzü asık. "Ben hazırım," diye fısıldıyor, bakışları son bir kez üzerimde geziniyor. "Ben hazırım."

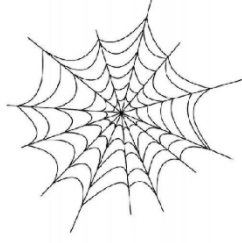
Ben de hazır değilim, demek istiyorum ama dünya hızla yok oluyor ve her şey soğuyor.

Ben ölürüm.

YA DA EN AZINDAN, ÖLDÜĞÜMÜ DÜŞÜNÜYORUM, AMA HER ŞEY
KAYBOLDUĞUNDA
karanlık, sert, kaba bir çekiş ve sonra hiçbir şey yok.

I

Uyan.

Bunu yaptığıma şaşırdım. Hiçbir şeyin acımamasına daha da şaşırdım. Her şey garip geliyor. Bağlantısız.

Etrafıma göz kırpıyorum ve Dünya'daki evimde olmadığımı görmek beni pek de şaşırtmıyor. Tabii ki şaşırmadım. Burada, Aos'ta, bir ejderhanın ininde öldüm çünkü durup ejderhanın hâlâ etrafta olup olmadığını soramayacak kadar aptaldım. Güneş ışığı ve puslu, soluk ipliklerle dolu beyaz bir odadayım. Yatak yumuşak ve serin, kabarık bir battaniye beni çeneme kadar örtüyor. Uzaktan hafif bir uğultu geliyor, bir tür jeneratör gibi ama o kadar uzak ki rahatsız edici değil.

Hafif bir tıkırtı duyuyorum ve başımı çevirdiğimde yakınlarda oturan bir kadın görüyorum. Teni Port Tidewater halklarınıninkiyle aynı koyu renkte, tamamen güzel kahverengi ve yanık. Saçları bir omzunun üzerinden sarkan kalın bir örgüyle toplanmış ve üzerinde parlak kırmızı, akıcı, zarif ve dokunulduğunda inanılmaz derecede yumuşak görünen bir elbise var. Ben onu izlerken, örgü iğnelerinin üzerinde parıldayan bir ipliği ilmekliyor ve sonra bana bakıyor.

"Uyanmışsın." Sesi de en az kadar güzel.

Oturuyorum ve yorgun değilim. Aç da değilim. Bu çok garip. Gözlerimi kırıştırıyorum ve görüşümün mükemmel olduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Kadının yüzünü ya da saç örgüsündeki minik mücevherleri görmek için gözlerimi kısmam gerekmiyor. "Öldüm mü ben?"

"Korkarım öyle, ama durum bundan daha karmaşık." Örgüsünü bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor ve elbisesini düzeltiyor. Bu elbise muhteşem bir şey, tamamen kırmızının farklı tonlarından yapılmış. Pileler kalçalarında toplanıp aşağıya doğru iniyor, bacakları ipeksi kumaşın içinde yüzüyor

Parlak kırmızıdan koyu kırmızıya, soluk kırmızıya sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi dalgalanan o elbise.

Dudaklarımı yalıyorum. "Sen bir tanrıça mısın?" Riekki'yi ve onun gözlerindeki acımasızlığı düşünüyorum. Bu kadın çok güzel... "Belara?"

Gülümsemesi genişler ve küçük bir kıkırdama çıkarır. "Ben mi? Hayır. Ben sadece bir çapayım. Ama tanrılara hizmet ediyorum. Burada bekle. Efendilerim seni görmek isteyecektir." Kadın eteklerini savurarak beyaz örtülü bir kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. Uyuşmuş bir halde oturuyor ve gönülsüzce bakıyorum. Her yer beyaz.

Beyaz duvarlar, beyaz mobilyalar, her şey beyaz, taş duvarların üzerinde beyaz örümcek ağlarından oluşan bulutlar var ama her nasılsa örümcek ağlarıyla kaplı bir oda kadar ürkütücü görünmüyorlar. Yüzüme dokunuyorum, belli belirsiz erimiş yanaklarımı ve acıdan yanan gözlerimi hatırlıyorum ama her şey bütün ve normal geliyor.

Çünkü ben ölüyüm. Ama ölmedin.

Rhagos çok üzülecek.

Rhagos.

Onu düşündüğüm an yataktan fırlıyorum. Nerede o? Burada mı? Onu bulmak, ona sarılmak ve iyi olduğumu bilmesini sağlamak için çok güçlü bir dürtü hissediyorum. Artık acı çekmiyorum. Eve gelmemiş olmamın sorun olmadığını. Bu benim hatam, çünkü ejderhayı unuttum. Onu suçlamadığımı bilmesi gerek.

Onu sevdiğimi.

Artık ölüyüm, bu da beni onun yapar, değil mi? Belki de bu yüzden ölme düşüncesi beni panikletmiyordur. Çünkü ölüm tanrısını tanıyorum. Onu seviyorum ve benimle ilgileneceğini biliyorum.

Beni kucağına alırken ne kadar üzgün olduğunu düşünüyorum ve onu görmek istiyorum. Onu teselli etmek istiyorum, çünkü üzülmelerini istemiyorum. Bu düşünce içimi acıtıyor.

Ayağa kalktım. Çıplağım, bu yüzden kabarık battaniyeyi vücuduma sarıyorum ve kırmızı giysili kadının çıktığı kapıya yöneliyorum. Aslında bunun bir kapı olmadığını, daha çok perde gibi aşağı sarkan kalın örümcek ağları olduğunu fark ediyorum.

Örümcek ağlarını bir kenara fırçalamadan önce, bir adam içeri adım atıyor. Onu görünce şaşkınlıkla geriye doğru sarsıldım.

O...korkunç.

Bana söylenmeden, bunun kadının hizmet ettiği tanrı olduğunu biliyorum... ya da en azından onlardan biri. Uzun boylu, Rhagos'tan bile uzun. Kristalin

Gümüş gözler bana gerçekten bakmadan *bakıyor*, bu da sinir bozucu. Eğer kadın sıcaklık ve renkten ibaretse, bu adam onlardan yoksun. Cübbesi soluk, tam beyaz değil, tam gri değil, tamamen dikkat çekmeyen ve yavan ve onu boynundan bileğine ve ayak bileğine kadar kaplıyor. Saçları uzun ve gevşek, tıpkı geri kalanı gibi renksiz ve yavan. Narin kemikleri ve gururlu ifadesiyle yüzü akıldan çıkmayacak kadar güzel ve bence bu kadar... ürkütücü olmasaydı çekici olurdu. Bana biraz Riecki'yi hatırlatıyor ama çok daha ruhani ve uhrevi.

Adam kaşlarını çatarak bana bakıyor ve belli belirsiz hoşnutsuz olduğu izlenimini ediniyorum.

Bu beni biraz korkutuyor. Ne ben böyle? "Merhaba," diye nefes alıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece-"

"Rhagos'u bulmaya mı çalışacaksın?"

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. "Evet, aslında. Nerede o?"

Odaklanmamış, buz gibi soluk gözler etrafıma bakıyor ama tam olarak bana değil. "Ait olduğu yere, Yeraltı Dünyası'na döndü. Onun için bu Bekleyiş bir kez daha sona erdi."

Bitti... bir kez daha? "Ah." Üzüntümle savaşıarak derin bir nefes alıyorum. "Ben... burası da Yeraltı Dünyası mı? Yoksa başka bir yerde miyim?"

"Nerede olduğunu sanıyorsun?"

"Ben... onunla birlikte olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve bu beni biraz korkutuyor."

Buz gibi gözler bir anlığına bana odaklanıyor. Sonra adam eliyle takip etmemi işaret ediyor ve dönüp gidiyor.

Battaniyeme sarılıyorum, acaba dediği gibi onu takip etmeli miyim diye düşünüyorum. Ondan biraz daha fazla korkuyorum ama... en kötü ne olabilir ki? Ölüm mü? Kulağa zaten oradaymışım gibi geliyor. Ama ya gidersem ve Rhagos beni aramaya gelirse? Ben ölüyüm, yani her an beni almaya gelebilir. Bu düşünceyle arkamı dönüp yatağıma geri dönüyorum, sevgilimi beklemeye kararlıyım.

"Gelmiyor musun?" Adam aniden tekrar kapının eşiğinde belirdi, yüzündeki kaşlar daha da çatılmıştı.

"Oh." Gülümsemeyi başarıyorum. "Sana karşı bir şey değil. Sadece... Rhagos benim için gelecek ve ben de onu beklemek istiyorum." Rhagos'un tüm olanlardan sonra öldüğüm için üzüleceğini biliyorum. Korktuğumu düşünecek. Yanlış da değil- ve beni rahatlatmak isteyecektir. Şu anda istiyorum ki

O kadar çok ağrıyor ki, başımı sallıyorum. "Burada kalacağım, böylece beni bulabilir."

Bir an için ürkütücü gözler tekrar bana odaklandı. "Önce cevapları istemiyor musun?"

Bu beni duraksattı.

Cevaplar.

Rhagos'un kolundaki dövmeyle düşünüyorum. Yeniden başlamakla ilgili yorumlarını düşünüyorum. Benden şu ya da bu şekilde saklanan tüm farklı şeyleri düşünüyorum. Kollarında ölmek üzereyken "Ben hazırım" diye fısıldamasını düşünüyorum.

Tamam, belki de bazı cevaplar istiyorum.

Yine de tereddüt ediyorum. "Uzun sürecek mi?"

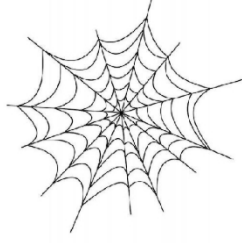
"Tüm sonsuzluğa sahip olduğunuzda bunun bir önemi var mı?"

. "Yine de Rhagos'u kaçırmak istemiyorum."

"Bağlılığınız övgüye değer... ya da aptalca. Hangisi olduğuna henüz karar vermedim." Yabancı bana meraklı bir bakış atıyor, varlığındaki hoşnutsuzluğun bir kısmı hafifliyor. "Ya sana Rhagos dönmeden onu özlemeyeceğini söyleseydim?"

Ayağa kalkıyorum ve battaniyeyi toga tarzında etrafıma sarıyorum. "O zaman ben de sana bu cevapları istediğimi söyledim."

T

Tanrı kıkırdıyor ve keşke sesi de onunki güzel olsaydı. Onun yerine, sadece ürkütücü. Odamdan çıkıp gidiyor, ben de gidiyorum. Odamın dışında

Yatak odası -eğer bir yatak odasıysa- yüksek tavanlı ve aynı derecede gri, dağlık bir manzaraya bakan çok sayıda penceresi olan taş bir koridor. Burada hava keskin ve soğuk, durup dağlarla çevrili düz, çamurlu görünümlü devasa bir göle bakıyorum. Bulunduğumuz yerden çok farklı görünüyor, bu yüzden artık Unutulmuş Topraklar'da olmadığımızı biliyorum. Burası yeni bir yer.

Uzun boylu tanrının peşinden koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Koridorda gözden kayboldu ama ben bir şekilde içgüdüsel olarak nereye gideceğimi biliyorum. Koridorun iç tarafında birkaç kapı var ama nedense onlara yaklaşmak istemiyorum. Bunun yerine, dolambaçlı koridor boyunca ilerlemeye devam ediyorum. Zemin düz değil, hafifçe yukarı doğru eğimli, bu da bana önümde büyük bir açıklık görene kadar daha da yukarı çıkacağımı söylüyor. Diğer kapıların aksine bu açık ve diğerlerinin yasaklayıcı hissettirdiği yerde sıcak ve davetkâr hissettiriyor.

Bu tanrı her kimse, buraya gitmemi istiyor.

İçeri adım atıyorum ve eşğin hemen üzerinde duruyorum. Bu büyük, dairesel odada daha fazla örümcek ağı var, tavan o kadar yüksek ki kalın örümcek ağlarının sonsuz bir çaprazında kayboluyor. Duvarlar da aynı örümcek ağlarıyla kaplı, ama ürkütücü olmak ve bana böcekleri düşündürmek yerine, biraz... rahatlatıcı hissettiriyor. Sanki çevrem tarafından kucaklanıyormuşum ve güvenle yuvalanıyormuşum gibi. Burada tehdit yok, sadece huzur var.

Uğultu da en yüksek burada. Uyandığımdan beri hep vardı, ama şimdi bu odadayken, örümcek ağlarının kendisi gibi geliyor

sesleri var ve hepsi aynı anda enerjiyle mırıldanıyor. Büyük odanın ortasında muazzam bir iplik ağı görüyorum, milyonlarca ve milyonlarca Kader Makası'nı tuttuğum zaman gördüğüm soluk altın ışık akımı.

Bir an için başka bir iplikçiyle tanışıp tanışmadığımı merak ediyorum.

Sonra fark ettim ki... hayır, bu bir topaç değil. Bu çok daha fazlası. Tanrı bir kenarda durmuş, aristokrat yüz hatlarındaki o boş, mesafeli ifadeyle beni izliyor. "Bu... Sen Kader Tanrısı'n, değil mi? Örümcek tanrısı?"

Uzun bir süre beni inceliyor. "Olmamın bir önemi var mı?"

Şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Yukarı baktığımda, yükseklerdeki ağlarda bir hareket görüyorum ve Rahibe Tıleri ile örümceğini hatırlıyorum. "Spidae," diye mırıldanıyorum. "Spidae. Sen busun işte. Neden Rhagos'la değil de seninleyim? Öldüysem onunla olmam gerekmez mi?"

"Onunla birlikte olmalı mısınız?" diye sorar tanrı, sesi giderek onaylamaz bir hal alır. "Anlaşma yaptığınız birinin sizi aldattığını öğrenseydiniz ne yapardınız?"

"Aldattı mı?" Yankıladım. "Nasıl aldattın?"

"Size göstereyim mi?" Elini uzatıyor, uzun parmaklı ve zarif ama bir şekilde hâlâ erkeksi ve güçlü.

Bir an tereddüt ettim. Bu adama dokunmak istemiyorum. Sadece Rhagos'u istiyorum. Ama ondan yayılan onaylamayan havanın her geçen an daha da yoğunlaştığını hissedebiliyorum.

Ona dokunmuyorum. "Bir şey oldu, değil mi? Ölmemem gerekiyordu, değil mi?"

"Öyle değil ?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama sanırım..." Gözlerimi kapatıyorum, o son birkaç dağınık anı hatırlıyorum. Rhagos'un gitmemiz için ısrarını. Dehşetini. *Ben hazırım.* "Sanırım Rhagos beni kurtarmaya çalıştı." Gözlerimi tekrar açıyorum ve solgun tanrıya, Spidae'ye bakıyorum. "Bu yüzden mi başı dertte? Eğer öyleyse, bu düpedüz zalimlik. Sen-"

Tanrı en ince gülümsemesini takınır. "Hâlâ hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye araya giriyor ve elini uzatmaya devam ediyor. "Cevap istiyor musun, istemiyor musun?"

Sinirli bir hışımla nefes veriyorum ve aklımdan hayır diyebileceğim geçiyor. Elini tokatlayıp odama dönebilir ve Rhagos'u bekleyebilirim. Ama bu adam açıkça bana bir şey söylemek istiyor. Daha fazlası var.

ve bunu benimle paylaşmak istiyor. Ona tam olarak güvenmiyorum. Hatta ona hiç güvenmiyorum. "Bana daha fazla soruyla cevap verdiğini fark etmediğimi sanma," diyorum elimi onun elinin içine koymak için uzandığımda bile. "Yapılması gereken doğru şey bu olduğu için bana cevap vermediğini biliyorum. Beni istediğin yöne doğru itiyorsun. Bunu kabul ediyorum çünkü ne bildiğini bilmek istiyorum ki Rhagos ve ben bana atmayı planladığın her neyse ona hazırlıklı olabilelim."

Başını öne eğiyor. "Tüm bunlardan sonra bile ona hala güveniyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Avucumu onunkine koyuyorum ve dokunuşu Rhagos'a dokunmak gibi biberli ve sakın değil. Buz gibi, tuhaf ve rahatsız edici, kadifeyi yanlış yöne sürtmek gibi.

"Çok sadık." Yüzünde bir duygu belirtisi, bir sırtıtma var ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. "Gözlerini kapat ve bırak ben yönlendireyim."

"Bir ejderha tarafından bu şekilde öldürüldüğümünden oldukça eminim," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle ama gözlerimi kapatıyorum.

"Ağınızdaki dişiler çok eğlenceli," diyor, sesi neredeyse sevecen. "Neden böyle bir hayranlık kaynağı olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Teşekkürler, sanırım."

Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor, elimi garip bir şekilde hapsediyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve tam zamanında ona baktığımda elini ileriye uzatıp yakındaki ip kümesine -gerilmiş ağa- koyduğunu görüyorum. Oda aynı anda binlerce telin uğultusuyla titreşiyor, aynı anda hem güzel hem de sarsıcı olan uyumsuz bir kaos kakofonisi.

Sonra kafam görüntülerle dolmaya başlıyor. Bana gösterdiği şeye odaklanmak için gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Rhagos'u görmek istiyorum.

*TAHTININ ÖNÜNDE DURUYOR. YERALTI DÜNYASI'NDAKİ EVİNDE,
ama bu içi boş bir zafer.*

O burada değil.

Uğruna savaştığı kız. Uğruna aşağılayıcı bir Bekleyiş'e daha katlandığı şey. Onun için kuralları çiğnedi. Onu o kadar çok seviyor ki, daha önce hiç bu kadar derin bir acı hissetmemiş biri olarak içi acıyor.

Ve onu tutmasına izin vermeyecekler. Onu bir daha görmesine bile izin vermeyecekler. Ona üzgün olduğunu söyleyemez. Onun için daha iyisini yapmak istediğini. Önce ona bir ödül gibi göz diktliğini ama bunun hızla aşka dönüştüğünü.

Gülümsemelerinin onun için her şey olduğunu ve bir dünya hayal edemediğini. Onu kurtarmaya çalıştığını. Kendi bedeni solana kadar onun ölmekte olan bedenini tuttuğunu. Ona ihanet ettiğini bildiği için içi boş hissediyor.

"Lordum?" Varias, Ölüm Lordu'nun bir kez daha öfkelenmesi ihtimaline karşı vuruş menzilinin hemen dışında, odanın kenarlarında gezinerek soruyor. "Ben-"

"Çık dışarı!" Rhagos öfke dolu bir sesle ona bağırır. Yüce Baba, Max gibi birine sahip olabileceksen bu yavan aptalı ona vermeye nasıl cüret eder? Parlayan gözleri ve parlak kahkahalarıyla Max. Yüzündeki güven ifadesiyle Max. Utangaç öpücükleri ve ona dünyanın en iyi insanıymış gibi bakmasıyla Max.

Onu tekrar istiyor.

Onu geri istiyor.

Onu o kadar çok istiyor ki, ona bir kez daha sahip olmasına izin versinler diye binlerce Beklenti'den geçecek.

Ama... cezalandırılacak.

Öfkeli, ihanete uğramış, acı çeken Rhagos tahtını kollarından tutup bir kenara fırlatır. Taht taş zemine düşer, koltuğunu oluşturan kemikler ve kafatasları binlerce kırılğan parçaya dönüşür. İsteddiği kadar parçalanmıyor, bu yüzden daha büyük parçalardan birini kapıyor ve yere çarpıyor, çünkü yok etmek iyi hissettiriyor. Kırletmek. Ne de olsa herkes onun hakkında böyle düşünüyor. O ölümdür. O bir hurda tanrısı. O kullanılacak ve oyuncak edilecek biri.

Kader bile ona ihanet etti. Söz verdiler. **Söz verdiler** ve yine de onu ondan çaldılar-

ELIMI KURTARDIM, ANIDEN İHTİYATLI DAVRANDIM. "SEN NE?"

"Yanılıyor," diyor Spidae, gözleri kapalı. Teller ona şarkı söylerken eli ağın üzerinde kalıyor. Diğer elini tekrar Max'e uzatıyor. "Biz hiçbir şey için söz vermedik. Kimseye ihanet etmedik. Kuralları oydu. İzin ver sana göstereyim."

İsteksizce elimi tekrar Fate'in elinin içine koyuyorum ve gözlerimi çünkü cevaplar istiyorum. Bundan da öte, her şeyden çok Rhagos'u daha fazla görmek istiyorum.

TAHT ODASINDAKİ HER ŞEYİ YOK EDER.

Her şeyi yerle bir eder ve hiçbir şey onu daha iyi hissettirmez. Varias gitti ve Rhagos onun yakınlarda bir yerde beklediğini hissedebiliyor. O

Artık Rhagos'un çapası. Daimi dayanağı ve bu düşünce Rhagos'u öylesine küçümsüyor ve öfkeliendiriyor ki sadece taht odasını değil, tüm krallığını çöpe atmak istiyor. Her şeyi yakıp kül etmek istiyor.

Ama Max bundan hoşlanmazdı. Ona üzgün gözlerle bakar ve bundan daha iyi olduğunu söyler ve ona her şeyi vaat etmek istemesine neden olan o güven dolu bakışını atardı.

Bu yüzden durdu. Başını ellerinin arasına alarak yere yığılır ve şu anda bile boğazında fokurdayan öfke çılgınlığına karşı koyar. Taht odasındaki ağa doğru dönüyor, kendi alanındayken diğer tanrılarla olan tek bağlantısı. Elinde bütün olarak kalan tek şey bu ve onu bağlarından koparıp inzivaya çekilmek için duyduğu ani dürtüyle savaşıyor. Bunun yerine ayağa kalkıp ona yaklaşıyor, kolları ve bacakları ağırlaşıyor. Şimdi onsuz, onun çapasıyken hiç hissetmediği şekilde ağırlı ve ölümlü hissediyor.

Çünkü ruhu yorgun. Ona sahip olamadıktan sonra tanrı olmanın ne anlamı var?

Rhagos ağa yaklaşır ve elini ipliklerin üzerine koyar. Her zaman olduğu gibi onun dokunuşuyla canlanırlar ve onun isteğini beklerler.

"Onu bana göster," diye fısıldar. Eğer onunla birlikte olamıyorsa, kesinlikle onu izleyebilir.

Onun yerine Spidae'lerden biri ortaya çıkar. Hangisi olduğunu bilmiyor. Üçünün de farklı renklerde gözleri var ama istedikleri zaman değiştiriyorlar, tanrıların bile görünüşleri karşısında kafalarının karışmasını tercih ediyorlar. Ağdan Rhagos'a bakan tanrının onaylamayan ince dudakları vardır.

"Hile yaptın," diyor. Artık kandırmaca oyunları yok. Alaycı sözler yok. "Onu elinde tutamazsın. Yüce Baba onun zarar görmeden kendi dünyasına geri gönderilmesine ve sana yeni bir çapa verilmesine karar verdi."

"Ben hile yapmadım-"

"Sen . Kuralları atlatmaya çalıştın-"

"Bunu senden duymak büyük zenginlik," diyor acı bir şekilde. Ne de olsa sistemi dolandırmasına yardım etmişlerdi.

"Ve neredeyse bizi de kendinle birlikte aşağı çekiyordun," diye tıslıyor Spidae. "Yüce Baba memnun değil."

Rhagos'un umurunda değil. Hiçbir şey umurunda değil. Sadece Max. "Bana yardım edebilirsin," diyor Rhagos. "Ona niyetimin ne olduğunu gösterebilirsin. Yapabilirsin-"

"Size yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağız," diye karşılık verdi Spidae, sesi Rhagos'un yüzyıllardır duymadığı kadar öfkeliydi. "Size verilen çapayı alın ve minnettar olun."

Web karanlığa gömülüyor.

Varias. Ona verilen çapa. Sonsuza dek. Şükürler olsun.

Minnettar değil. Aksine daha da öfkeli. Bu yüzden daha fazla şey kırıyor, yok etme niyetiyle kalesinin başka bir bölümüne gidiyor. Kirletmek için.

Unutmak için.

BOĞAZIM AĞRIYOR. HER YERİM AĞRIYOR. DAHA FAZLASINA İHTİYACIM VAR. I NEED TO

Daha fazlasını anla. Spidae elini çekmeye başladı ama ben onun yerine iki elimle birden tuttum. Daha fazla cevaba ihtiyacım var. Daha fazla Rhagos'a ihtiyacım var.

İki elimi onunkilerin üzerine koyduğumda, beynim Rhagos'un görüntüleriyle dolup taşıyor. Sadece şu andan değil, daha öncesinden de.

SPIDAE'YE "HAREKET ETTİREBİLİRSİNİZ," DIYOR. ONUN düşünceler baş döndürücü bir merakla doludur. "Beni Beklenti aracılığıyla geri gönder ki sonucu değiştirebileyim, takılı kaldığım çapayı değiştirebileyim."

Zarif, solgun baş eğildi. "Öyle."

Yine mi Beklenti? Korkunç.

Bu bir şey değil. Ama Aron'un sahip olduğu dişiyi düşünmeden edemiyor. Gözlerinde kahkahalar olan ve korkudan tamamen yoksun olan. Fırtınaların Efendisi'ni tüm varlığıyla karşılayışını, bacaklarını ona dolayışını.

Böyle biriyle sonsuzluk... ya da Varias'la.

Ona meydan okuyan, onu katlandığı bir şeymiş gibi değil de sevdiği bir şeymiş gibi öpen vahşi bir dişiyi sonsuzluk. Bir yoldaşla sonsuzluk.

Yalnızlığı karnında sert, ağrıyan bir çukurdur. Ölümün Efendisi olmanın nasıl bir şey olduğunu kimse anlayamaz. Ama belki... belki...

Dişlerini sıkıyor, vereceği cevaptan nefret ediyor. Çünkü şimdi bu fikir aklına düştüğüne göre, o kadını istiyordur. Bir yoldaş istiyor. Yalnız olmaktan çok yorulmuştur. "Yapmam gerekiyorsa, yapmalıyım."

RHAGOS, FATE ILE GÖRÜŞTÜKTEN SONRA PLANLAR YAPAR. İŞLER YOLUNA GIRMEDEN ÖNCE

harekete geçtiğinde, dışısının -özellikle onun için bu ağa çektikleri dışının- güvende olacağından emin olmalıdır. Arkadaşını şansa bırakmayacaktır.

İsteddiği tek şey o iken değil.

Bu yüzden karanlık büyülerini çağırıyor. Koluna kadim rünlerden bir büyü yazarak uzun saatler geçirir. Ölümlüler âlemine atıldığında, tıpkı bir çöp gibi, anılarının da yok olacağını biliyor. Yine de onu unutamıyor. Orada bulunma amacını unutamaz. Hoş karşılanmayacağını bilse de yine de böyle bir şey yapar. Kendi koluna kendisi için bir mesaj bırakır.

Başka bir diyardan gelen kız hayatta kalmalı. Ona zarar gelmesine izin verme. O senin.

Yine de bu yeterli değildir.

Sürekli olarak Bekleyiş'te bir şeylerin ters gideceği korkusuyla yaşamaktadır. Suretlerinden biri kızın kendisi için, yalnız ve acılı Ölüm için ne anlama geldiğinin farkında olmayacaktır ve bu yüzden daha fazlasını yapmalıdır. Krallığının en uzak diyarlarına sürülen karanlık cadıları çağırır ve onlar derisine yeni bir mesaj dövmesi yaparken korkunç acılara katlanır; bu mesaj, zamanda geri gittiği anda diğer Suretlerine de aktarılacaktır.

Ölüme en çok özlediği şeyi verin.

Takipçilerine, geldiği anda onu yok etmelerini söyleyecek. Diğer Unsurların icabına çabucak bakılırsa, kendisi ve küçük ölümlüsü için sorun yaratmayacaklardır.

Şimdiden onu kendi kızı olarak görüyor. Şimdiden ona imreniyor.

Varias bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor. Rhagos'un ondan hoşnut olmadığını biliyor. Yüce Baba'nın kalıcı kıldığı bağ sayesinde yanında kalmak zorunda. Yüce Baba, sürekli bir çapa ile Rhagos'un daha insancıl olacağını düşünüyor. Belki... ama Varias onu değiştirecek çapa değil. Varias Ölüm'den korkuyor. Başlarda eğlenceliydi, belki de ölene kadar. Sonra Rhagos bu insanın da diğerleri gibi olduğunu gördü; ailesindeki diğer kişilere yaranmak umuduyla ölüm korkusuyla savaşıyordu. Rhagos'la birlikte olmak istediği için Rhagos'un yanında değildir. Korku ve görev nedeniyle oradadır.

Rhagos korkulmaktan çok yoruldu. Yalnız olmaktan.

Sadece bir kez, bir arkadaş istiyor. Gerçek bir tane.

SPIDAE KULESİ'NE VARIR VE KENDİNİ

Ölümlüler diyarının sınırlarında yaşarlar. Kulelerine giden uzun yolu tırmanır ve genç, güzel çapalarıyla tanışır. Rhagos onun sırtına koruma rünleri çizerek onu kendi ve kardeşinin dokunuşlarından korur.

Spidae'ler memnun. Biri Rhagos'un ipini kapar ve bekler. O hazır.

Hazırdan da öte. Rhagos başını sallıyor.

Spidae'nin ağı alıp ipliğini serbest bırakmasını nefesini tutarak izler. Uzun parmaklarının ipliği bir ilmek haline getirmesini izliyor.

Döngü kıvrılıyor.

Rhagos'un içinde bir şey yırtılır... ve sonra hiçbir şey hatırlamaz.

UYANDIĞINDA YÜZÜNÜ AYDINLATAN GÜNEŞ IŞIĞIYLA KARŞILAŞTI.

onun ayakları. İnsanlar onun gelişini görünce korku içinde -her zaman korku içinde- çığlık atarlar.

Beklenti. O burada. Yüce Baba'nın hoşuna gitmedi ve cezalandırılıyor.

Rhagos koluna bakar. Yanıyor ve orada yazılı olan mesajı görüyor. Daha öncesinden küçük parçalar hatırlıyor. Burada olmanın kendi seçimi olduğunu anlamasına yetecek kadarını. Bunu daha önce yaptığı için iki gözü var. Aron'u o güzel çapasıyla görmüştü.

Hatırlıyor.

Yapmaması gerekiyor.

Ayaklarının dibindeki kız titriyor ve ağlıyor. Onun renklerini ve sembolünü taşımaya rağmen ondan korkuyor. Bu o değil. Onu tekmeleyip uzaklaştırmak ister ama gölgelerin arasından yeni biri öne çıkar ve boğazını temizler.

Rhagos onu görüyor o zaman.

Onun ölümlüsü.

Şimdiye kadar gördüğü en güzel şey. Hafif ve alçakgönüllü, insani bir şekilde yeterince güzel, ama hayal ettiği gibi değil. Bu önemli değil. Onu istiyor. Onu kendine çeken gözleri. Bu gözler güven ve itimat dolu. Ona gülümsüyor, korkusuzca.

Onun için burada olduğunu biliyor.

Onu yakınında tutmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyor.

RHAGOS MAX'I SIKICA GÖĞSÜNE BASTIRIR, ONU KUCAĞINA ALIR.
suda ağlıyor. Deniz her yerde, uçsuz bucaksız ve derin, gemideki ölümler etraflarındaki suyun içinde yüzyüyor.

"Burada ölmek istemiyorum," diyor ona ağlayarak.

Ölmesi gerekiyor, ona söylemek istiyor. Sonunda ölecek, böylece sonsuza dek onunla birlikte olabilecek. Ama onun korkusu gözlerini yaşartır. Onun korkarak ölmesini istemiyor. Onun korkusundan hoşlanmıyor. Onun gözyaşlarından **nefret eder**. Bu yüzden ona sıkıca sarılır ve güvende olacağına söz verir.

Onu güvende tutacak. O ölecek... ama bugün değil. Bu şekilde değil, çünkü ölmek istemiyor.

"BANA GÜVENİYOR MUSUN?" RHAGOS MAX'E SORAR, GÜZEL KIZINA BAKARAK yüz.

Cevabı "hayır" olmalı. Ona çoktan ihanet etti. Ona Yalan olduğunu söylememiştir. Ona Rahibe Tiları ile önceden buluştuğunu söylememiştir, böylece Rahibe Tiları Max'e çok arzuladığı "görevi" verecektir. Max peşine düşeceği bir nesne istiyor ve Unsurlarından birinin hazineye yöneldiğini biliyor. Tabii ki biliyor. O Hedonizm'dir. Elde edebileceği tüm hazineyi istiyor. O halde bir hikaye yaratmak kolay bir şeydir.

Bir şekilde Kader Makası'na Hortlak'tan önce ulaşmaları gerektiğini.

Kader Makası'nın onu eve götüreceğini.

Aralarındaki bağı koparacak tek şeyin Makaslar olduğunu. Onun gitmesine izin verecek.

Bunların hepsi yalan. Onu asla bırakmayacak. Makaslar ona sadece kaderin iplerini gösteriyor. Onları etkilemezler. Diğer veçheleriyle asla karşılaşmamalı. Ve onu binlerce kez evine gönderebilirdi. Tek ihtiyacı olan onun yerine geçmek isteyen başka bir çapa.

Ama Max ona tatlı bir gülümseme verir ve elini onun elinin içine koyar. "Sana güveniyorum." Onun dudaklarından dökülen bu sözleri her şeyden çok seviyor.

Onları seviyor ve ikisinden de nefret ediyor, çünkü ona ihanet ediyor... ama duramıyor. Onunla tanışmadan önce kendini bu yola sokmuştu.

Ve onu elinde tutmak için her şeyi yapacaktır.

RHAGOS, MAX'IN YANINA KIVRILMIŞ UYUMASINI IZLER. ONUN IZINI SÜRÜYOR parmaklarını saçlarında gezdiriyor, onu izliyor. Onunla uyuyor

Ağzını açmış, ellerini göğsüne bastırmış, hayal kurarken bile ona uzanıyordu.

Çok güvenilir. Çok sevgi dolu. Hayal ettiğinden çok daha fazlası.

Her gece onun uyumasını izliyor, sürekli ondan etkileniyor. Onun düşünme şeklinden, ne kadar nazik olduğundan, onu daha iyisini yapmaya nasıl ittiğinden. Daha iyi olmaya. Ondan bir şey istediği için değil, onu sevdiği için. Ondan hiçbir şey istemiyor.

Onun arkadaşı.

Belki de ilk arkadaşı. Hem de hiç.

Onunla eşit olacaklarını düşünmemiştir. Yanına eğlenceli bir nesne alacağını düşünmüştü. Bir çeşit evcil hayvan. Sonsuzluğu daha az sıkıcı hale getirecek bir eğlence.

Max hiç de düşündüğü gibi biri değildir. Küçük, zayıf ve gözleri korkunç. Tamamen fazla güven dolu ve kusurlu ama ruhu nefes kesecek kadar sevgi dolu. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamış. Ona her şeyi yapabileceği gibi bakıyor ve onu hayal kırıklığına uğrattığında, ondan daha iyisini yapmasını istiyor. Ondan korkmuyor. Asla korkmaz. Ona gülümsüyor ve onunla aptalca, aptalca şeyler hakkında konuşuyor... ve o da buna bayılıyor. Max onun yanındayken değişeceğini biliyor.

Nasıl olmasın? Onun iyiliksever, adil bir tanrı olmasını isteyecektir. Hiç kimse onun için bunu istemedi. Her zaman Ölüm'ün kuralları çiğnemesini istediler, böylece ellerini kirletmeyeceklerdi. Kendi kardeşi Kalos bile onu kullandı. Ama Max'i değil.

Başkaları onu kullanmaya çalıştığında Max onun adına öfkeleniyor. Onu seviyor.

Sonsuzluğu onunla geçirmek için sabırsızlanıyor. Onun sayesinde daha iyi olmak için sabırsızlanıyor. Çünkü onun gülümsemesine havaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı var. Onun sevgisine ve onayına ihtiyacı var.

Onun Max'i gibisi yok. Onun için dünyaları yok eder.

Ama bu Max. Yok etmektense iyileştirmeyi tercih ediyor... ve bu da her şeyi daha tatlı yapıyor.

RHAGOS EJDERHANIN MAĞARASINA ATTIĞI HER ADIMDAN NEFRET EDER.

Nefret ediyor. Nefret ediyor çünkü yanlış. Bunun bir tuzak olduğunu biliyor. Kadim ejderhanın derinlerde bir yerde yaşadığını biliyor. Eğer hazinesine dokunurlarsa ejderhanın çok öfkeleneceğini biliyor.

Max'in ölmesi için her şeyi ayarladı. Çünkü Bekleyiş'in sona ermesi için ölmesi gerekiyor ve Max ölümlü olmaktan nefret ediyor.

Onunla birlikteyken bundan o kadar da nefret etmiyor. Sırf onun ölmesini istemediği için kalmayı, onun yanında olmayı ve yaşlanmasını izlemeyi teklif eder. Yine de onun teklifini kabul etmez. Eve gitmezse incinecek tüm insanları düşünür ve bu yüzden yapamaz.

Yine de onun baştan çıktığını anlayabiliyor. Ne olursa olsun onu adaya geri götürmek, ona dokunacak her şeyden ve herkesten korumak istiyor. Ama onunla yaşadığı mutluluğun başkalarının zararına olduğunu bilerek asla mutlu olamayacaktır.

O iyi bir insan.

Tamamen fazla güveniyor; ona ejderhayı hiç sormadı bile.

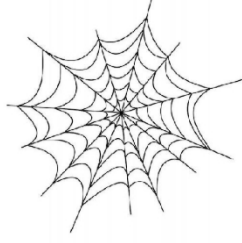
Sonunda, bunu yapamaz. Hazineye bakarken parlayan kahverengi gözlerine bakar ve onu feda edemez.

Onu çok seviyor.

Bunu onun öğrenirse ondan nefret eder. Başka bir yol bulacaktır. Onu mutlu edecek bir cevap bulacaktır. Bugün ölmesine izin vermeye hazır değil.

Ama sonra Max onun elinden kurtulur ve makası kapar.

I

Spidae'nin dokunuşundan kurtulur ve yere yığılır.
Benim başın eğirmeile Her şeyi.
Ben de görüldü a

Rhagos'un yüzlerce anısı, hepsi üst üste yığılmış. Onun düşüncelerini gördüm. Tahtında tek başına, tebaası tarafından nefret edilen, akranları tarafından aşağılanan yaşamlarını gördüm.

O kadar çok şey gördüm ki içim acıyor. Alnımı yere bastırıp kendimi toparlamaya çalışırken terliyorum ve kendi tükürüğümle boğuluyorum. Hepsini özümseyemem. Hazmedemiyorum. Beynim bir tanrının anılarını almak için yaratılmadı.

Ama kollarımı göğsüme sarıp derin, temizleyici nefesler alsam bile bazıları aklımdan çıkmıyor.

Rhagos bana yalan söyledi.

Tabii ki var. O Yalanların Yönü. Yalanların Yönü'ydü. Şimdi bir kez daha sadece ölüm tanrısı. Bana yalan söyledi ve benim güvenen doğamdan faydalandı.

Bunu biliyorum... ama yine de ondan nefret edemiyorum.

Yapamam... çünkü onun anılarını görmek onu daha çok sevmemi sağladı. Onun yalnızlığını hissettim. Her kararının ardındaki mantığı hissettim. Bana olan *sevgisinin* her düşüncesini yıkadığını hissettim.

Beni etkilemek için bu kadar uğraşan biri oldu mu hiç? İstesem dünyanın yanmasına izin verirdi. Kendimi onun gözlerinden gördüm ve bu inanılmaz ve son derece alçakgönüllü. Sevgisinin ve umutsuzluğunun derinliklerini hissettim.

Ve anlıyorum.

Tüm seçimlerini beğenmeyebilirim ama tanrım, anlıyorum. Onun konumda olsaydım ben ne yapardım? Aynı şeyi yapar mıydım?

seçimler? Sonsuzluğu yalnız, her şeye gücü yeten bir tanrı olarak geirseydim? Tabii ki onun için önemli değilim... benimle tanışana kadar.

Ejderhanın mağarasını düşünüyorum. Rhagos'un dehşetini. Beni nasıl içeri sokamadığını ve ölmeme izin verdiğini. Beni kurtarmaya çalıştı.

Hazırım, demişti, tekrar tekrar. *Ben*.

lmem için hazır değildi. Yaşamamı istiyordu. Ve şimdi, sefalet içinde.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor.

"şimdi anlıyorsun," diyor Spidae soğuk bir şekilde. "Seni kullandı. Bizi de kullandı. Byyle her şeyin doğal düzenini bozmaya çalıştı. Bekleyiş'in nasıl ilerleyeceğini manipüle etti, hepsi de seni elinde tutmak istediği içindi."

Yüzümdeki sümük ve gözyaşlarını siliyorum ve ayağa kalkmak için mücadele ediyorum. Bacaklarım titreyerek ayağa kalkıyorum ve battaniyemin bacaklarımın etrafında toplandığının sadece yarı farkındayım. Yine de Fate'in önünde çıplaklığın ne önemi var ki? Toplamak için zahmet etmiyorum. Çenemi kaldırıyorum ve parıldayan gümüş gözleriyle Spidae'nin önünde dimdik duruyorum.

Bu kez, bakışlarıyla karşılaştığımda, biraz daha az güveniyorum. "Bana bunu gösterdin çünkü ondan nefret etmemi istiyorsun."

"mi?" Kelimeler acı. Soğuk.

"Hayır." Yumruklarımı sıktım. "Ondan neden nefret edeyim ki? Sebeplerine katılmayabilirim ama o yalnız. Bir arkadaş istiyordu ve bu yüzden bildiği tek bir arkadaş edinmeye çalıştı. Sen sadece seni kandırdığı için kızgınsın. *Seni* kullandı. Peki siz tanrılar onun önüne her bir şey koyduğunuzda nasıl hissediyor sanıyorsunuz? Hepiniz onu kullanıyorsunuz. Sizin dkntlerinizi o alıyormuş gibi davranıyorsunuz ama işin aslı şu ki o hepinizin en güçlüsü ve siz ona bok gibi davranıyorsunuz!"

Spidae kendini gururla yukarı çekiyor, daha da uzun duruyor. Bu beni susturmak, korkutmak içindi ama geri adım atmayacağım. Daha önce hiç kimse Rhagos'un arkasını kollamamıştı, o yüzden siktir et onları. Bu Spidae denen adam çok kibirli ve güçlü davranıyor, oysa o da sırf kız arkadaşını korumak için sistemi kandırıyordu.

Ama Rhagos kötü adam çünkü hile yapanları kandırdı? Saçmalık.

Belki de doğru yoldan gitmedi. Belki kuralları çok fazla esnetti. Ama çaresizliğini hissettim. zlemini. Yaptığı şeyi neden yaptığını anladım.

Ondan nefret etmiyorum. Ondan asla nefret edemem.

Ve tüm bunların beni ona karşı kıskırtmak için tasarlanmış önemsiz bir gösteri olduğundan şüpheleniyorum. Eğer öyleyse, başarısız oluyor. Artık her zamankinden daha çok Rhagos'un tarafındayım. Bana olan sevgisini hissettim. Yalnızlığını hissettim. Beni ejderhanın mağarasına götürdüğünde ve ölmeme izin vermeyi kendine yediremediğinde çaresizliğini hissettim.

Bu yüzden Spidae'nin bakışlarını görmezden geliyorum ve çenemi dik tutuyorum. "Rhagos beni almaya ne zaman gelecek?"

"Asla."

Verdiği yanıt karşısında irkildim. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Kadın -kırmızı elbiseli çapa- yakut eteklerinin girdabında koşarak geliyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Bağrıışmalar duydum...?" Beni ağın önünde çırılçıplak görünce kısa kesiyor. Meraklı bakışları Spidae'ye döndü.

Şaşkınlıkla ona doğru ilerliyor ve yanağına dokunuyor. Bir şeyler fısıldıyor ve kadın başını sallıyor, gözleri kısık. Aralarındaki tavır aşıklarınki gibi ve adam isteksizce ondan uzaklaştığında, kadın onun elini tutup bir parmak ucuna bir öpücük konduruyor ve gülümsüyor. Bakışları bana kayıyor ve sonra tekrar odadan çıkıyor.

Spidae bana döndü, yüz ifadesi donuk ve soğuktu ama orada bir şefkat gördüm. Ve bunu onu Rhagos'un tarafına çekmek için kullanmaya çalıştım, çünkü herkesin Rhagos'un şeytanın vücut bulmuş hali gibi davranması düşüncesinden nefret ediyorum. "Çapanı seviyorsun," diyorum. "Bütün bunlar onu korumak istediğin için başladı. Rhagos'un da benim için aynı şeyi yapmak istemesi neden bu kadar kötü?"

Ağa doğru ilerlerken soluk cüppesi dalgalanarak yanımdan geçiyor. Bir ipliğe dokunuyor ve kulede yankılanan uğultuya bir müzik sesi ekleniyor. "Bekleyiş'in amacı onun arkadaş edinmesi değil," diyor Spidae yüce bir tonla. "Amaç hatalarından ders çıkarması ve daha değerli bir tanrıya dönüşmesi. Sonucu düzeltmek için sistemi aldatmak amacı boşa çıkarır, değil mi?"

"Sen söyle," diye karşılık veriyorum. "Tamir etmesine yardım ettiğin için. Kazanacağını bildiğin Aspect'in yerine geçmesi için onu geri gönderdin. Bu yüzden bir yerine iki gözü var. Bu yüzden Varias'ı tanıyordu. Çünkü bunların hepsini daha önce yaşamıştı." Hafızamdaki anlık görüntüleri gözden geçirirken parçalar bir araya geliyor. "Onu geri gönderirken iyiydin. Şimdi kızgınsın çünkü başını büyük adamlarla derde soktu. Yaptıklarını savunmak yerine, yaralı taraf senmişsin gibi mi davranacaksın? Üzgünüm ama bu oyuna gelmeyeceğim."

"Çok sadık," diye mırıldanıyor, bana bakarak. Gözlerinde bir saygı belirtisi var ama hemen kayboluyor. "Yine de önemli değil. Yüce Baba, seni elde etmek için sistemi aldattığından, ceza olarak dünyana geri gönderilmene karar verdi."

"Beni mi yoksa onu mu cezalandırıyorsun?" "Hangisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Bence ikisi de... ve bunun adil olduğunu düşünmüyorum."

"değil mi? Bunca zamandır istediğin bu değil miydi? Senin 'arayışın'?"

Sinirli bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Yani şimdi bunu yüzüme mi vuruyoruz? Dünya'ya dönmek istediğim doğrudu ama bunun nedeni başka seçeneğimin olmamasıydı. Herkesin beni öldürmek istediğini bilerek ve kaldığım her gün daha fazla ölünün kapana kısıldığını bilerek bu dünyada kalamazdım. Bu başka bir seçenek değildi.

Ama şimdi bana geri dönme şansı sunuldu... Bunu istemiyorum.

Ofis işime ve Chicago'daki küçük daireme geri dönmek istemiyorum. Haftada kırk saat akılsız hesap çizelgelerine geri dönmek ve sonra hafta sonları zaman doldurmak için video oyunları oynamak istemiyorum. Boş daireme ve boş aşk hayatıma geri dönmek ve Rhagos'un burada, başka bir dünyada, acı verecek kadar yalnız olduğunu bilmek istemiyorum.

Onu terk etmek istemiyorum. Onunla birlikte olmak .

"Eve gitmek istediğimi sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama o zaman herkes beni öldürmeye çalışıyordu. Rhagos'la kalmakla kendi dünyama dönmek arasında bir seçim yapmam gerekirse onu seçerim. Eller aşağı."

"Ah, ama seçim senin değil, değil mi?" Gülümsemesinde sert bir yan var. "Seçim Yüce Baba tarafından çoktan yapıldı. Rhagos dersini almadı ve bu yüzden ödüllendirilmeyecek."

Bu düşünce içimi büyük bir kederle dolduruyor. *Oh, Rhagos.* "Ona ne olacak?" Sesim tutuklaşarak soruyorum. Gözyaşlarım boğazımı sıkıyor ama bu soğuk tanrının önünde ağlamak istemiyorum. Beni ağlatmaya hakkı yok.

"Fark eder mi?"

Cevabına hem kızdım hem de dehşete kapıldım. "Bunu nasıl sorarsın? Tabii ki önemli." Yumruklarım tekrar sıkıldı ve bir tanesini ona salladım. "Herkes ondan vazgeçiyor. Onun çok mükemmel, iyi ve nazik olması gerektiğini düşünüyorsun ve sonra dönüp ona bok atıyorsun ve bunun için neden sana teşekkür etmediğini merak ediyorsun? Neden etsin ki? Neden arkasını kollayacak birine güvensin ki? Tabii ki kuralları esnetecek, kendinden başka kimseye güvenemez. Siz sadece onun orada olduğunun farkındasınız."

"Ellerin dışarıdayken ve lanet bir iyiliğe ihtiyacın varken." Yumruğumu ona doğru sallayarak ilerledim. "Sen bir iyilik istedin. Riekkki bir iyilik istedi. Vor bir iyilik istedi. Kimse Rhagos'u istemiyor."

"Çünkü o Ölüm. Ölümü göğsüne mi bastırmak istiyorsun?" Spidae kibirli bir kaşla bana bakıyor.

"Evet. Binlerce kez evet. Çünkü o sadece Ölüm değil. O sadece bir ruhlar çöplüğü ve başka seçeneğiniz kalmadığında başvurduğunuz biri olmaktan daha fazlası olabilir."

"Ama o değil," diyor Spidae. "Fırsatı vardı ama daha fazlası olmadı ve bu yüzden ödüllendirilmeyecek." Yüzündeki kibir yumuşuyor ve elini yumruğumun üzerine koyup indiriyor. "Bu senin yapacağın bir seçim değil, küçük ölümlü. Sert yanlarını yumuşatmak için ona başka bir çapa verilecek. Bu... sadece sen olmayacaksın."

Boğazımda bir keder düğümü yükseliyor. Ne yaparsam yapayım, Rhagos bende kalmayacak. "Ama... o mutlu olacak mı?" Sıcak gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor ve birkaç tanesinin yüzümden aşağı kaymasından nefret ediyorum. "Eğer onunla kalamazsam, mutlu olacağını bilirim o kadar da kötü olmaz. Eğer onun iyi olacağını bilirim."

Yeni çapasını severse onu bırakabilirim.

Spidae bana acıyan bir bakış attı. "Bunun cevabını biliyorsun, değil mi?"

Beni boğmakla tehdit eden hıçkırıklarla savaşmak için yumruğumu ısırarak arkamı dönüyorum. Cevabımı gördüm. Farklı olmasını istiyorum, ama gördüm ve öyle olmadığını biliyorum.

Rhagos bir çapa alıyor, tamam. Varias'ı alır. Davanın şehidi gibi davranan, Rhagos ne zaman öfkesini kaybetse korkudan saklanan -ki Varias etraftayken bu *çok* olur- ve Rhagos'a sadece duymak istediklerini söyleyen Varias.

Rhagos'u her zamankinden daha yalnız hale getirecek ve bu düşünce beni o kadar üzüyor ki nefesimi kesiyor.

Tekrar nefes alabildiğimde, "Bu doğru değil," demeyi başarıyorum. Spidae'ye dönüyorum ve kederimin yüzümden belirmesine izin veriyorum. "Lütfen. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. O beni seviyor, ben de onu seviyorum. Birlikte iyiyiz. O değişebilir. Değişebileceğini biliyorum. O bencil değil. O sadece... yalnız." Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Bir tanrıya başka bir tanrıya arkadaş vermesi için yalvaran çıplak, yalvaran bir ölümlü olarak aptal gibi görünüyorm olmalıyım ama bunun peşini bırakamam. Rhagos için bir şeyleri değiştirecekse ne kadar aptal görüldüğüm umurumda değil. "Lütfen."

"Yüce Baba kararını verdi," diyor Spidae ve sesi o kadar umursamaz çıkıyor ki içim parçalanıyor.

"O zaman o lanet bir aptal-"

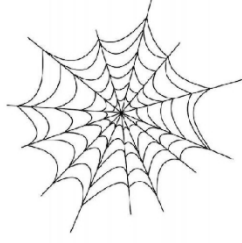
Ben daha kelimeleri çıkaramadan Spidae hareket ediyor. Yerden ikinci bir ağa ve bir ipe dokunuyor. Hayır, bekle, bir ip *bağlıyor*.

Dünya sert bir çekişle sarsılıyor ve beni yere seriyor. Her şey çöküyor ve kararıyor.

Gözlerim odaklandığında, örümcek ağlarıyla kaplı bir tavana değil, mutfağımdaki aydınlatma armatürüne bakıyorum.

Ben geldim.

F

UCK.

Tavana yüksek sesle bağıyorum, bana ihanet ettiği için ondan nefret ediyorum. Yumruklarımı muşambaya vuruyorum. Bir kere. İki kez. I

gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum ve tüm bunların bir kabus olmasını umuyorum.

Ama gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ evdeydim.

O kadar öfkeliyim ki tekrar çığlık atmak istiyorum. Ve tekrar. Bir şeyleri değiştirmesi umuduyla çığlık atmaya devam et.

I.

**İstemi
yorum**

.

**İstemi
yorum**

.

**İstemi
yorum.**

Ol.

İşte.

Rhagos'la birlikte olmak istiyorum. Ejderha şehrine dönüp orada saklansak da umurumda değil. Bir ada bulsak ve sonsuza dek çiğ balık yesem de umurumda değil. Onunla Yeraltı Dünyası'nda takılsam da umurumda değil. Sadece *onunla* olmak .

Sadece yalnız kalmamasını istiyorum.

Bu, tüm durumların en acımasız gibi görünüyor. Yüce Baba bu kadar önemsiyorsa neden Rhagos'a bunu yapıyor? Bu hiç adil değil.

Geri dönmek zorundayım.

Nefes nefese ayağa kalktım ve sendeleyerek oturma odama girdim. Tam olarak bıraktığım gibi, nispeten temiz ve düzenli, kanepede yarısı okunmuş bir oyun dergisi açık. Eğer bunların hepsi aynıysa, belki de çok fazla zaman geçmemiştir.

Belki Faith'in dairesindeki geçitten Rhagos'a geri dönebilirim.

Bu düşünce kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Önce kapıma, sonra da koridora koşuyorum. Faith'in kapısı açıktı ve ben heyecanla doluydum. Çok geç kalmadım. Geç kalmadım. Ona geri dönebilirim. Gülümseyerek dairenin içine giriyorum ama boş olduğunu görüyorum. Faith'in mobilyaları gitmiş, dairesi temizlenmişti. Tereddüt ediyorum ve sonra geçidin yandaki daire olduğunu hatırlıyorum. Çılgınca bir nefesle koridora ve yan kapıya doğru koşuyorum. Dairenin kapısı açıktı ve-

Boş değil.

Boyacıları görünce kaşlarımı çatıyorum. Boya kutularıyla birlikte her yerde merdivenler ve örtüler var. Mavi bant tüm pencereleri ve prizleri çevreliyor ve panjurlar sökülmüş, pencereden parlak gün ışığının içeri girmesine izin veriliyor. Odanın ortasında iki adam duruyor, ellerinde boya ruloları.

Bana bakıyorlar.

Çıplak olduğumu fark etmem bir anımı aldı. Oh. Sertçe yutkunuyorum, daireme geri koşmayı düşünüyorum ama bir dakika bile kaybetmek istemiyorum. Onlara sert bir bakış attıktan sonra yatak odasına koşuyorum, belki Aos'a açılan kapı ön kapı yerine oradan açılır diye. Belki zamanla dairenin derinliklerine çekilir.

Olabilir.

Lütfen.

Ama yatak odasına gittiğimde orası da boştu. İçeride başka biri daha var, ev sahibim. Elinde cep telefonu var ve yeni boyanmış odanın fotoğraflarını çekiyor gibi görünüyor. Ben içeri daldığımda dönüp bana bakıyor.

"Bayan Chavez?"

"Merhaba," diyorum ve koridorda bir bez parçası görüyorum. Onu alıp çıplaklığımı sarıyorum ve hayal kırıklığıma karşı koyuyorum. Aos'a açılan bir portal yok. Rhagos yok. Sadece... ressamlar. "Hemen yan taraftaydım. Faith'in eşyaları nereye gitti?"

"Şehirden ayrıldığında temizledim. Nereye gittiğini biliyor musun? Bana iki aylık kira ve gecikme faizi borcu var." Telefonunu cebine koydu ve bana meraklı bir bakış attı. "Ondan haber almadım, bu yüzden evini tekrar kiraya vereceğim. Bunu da. Ve bahsetmişken... kiranı geciktirmişsin."

"Hesabımdan otomatik olarak çekilmiş," diyorum, dairenin etrafına bakarak. Dolapları kontrol etmek, banyoyu kontrol etmek, her yeri kontrol etmek istiyorum. Her ihtimale karşı.

Geçidin burada olmadığını biliyorum ama umut etmekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Evet, ama ödeme başarılı olmadı. Hesabınızda yeterli para var mı?"

Oh. Haftalardır işe gitmediğime göre belki de gitmiyorumdur. "Birikimlerimden biraz aktarırım," diye söz veriyorum dudağımı çiğneyerek. "Bu daireyi kiralayacağını mı söylemiştin?"

"Evet."

"Buraya taşınabilir miyim? Beni bulabilmesi için burada olmam gerek." Bana deliymişim gibi bakıyor. "O kim?"

Oh. Um. Bunu nasıl açıklayabilirim? Çılgın Aspect'i iki katına çıkarmaya karar verdim. "Tanrı mı? Efendimiz ve kurtarıcımız mı?" Yüzüme sevinçli bir ifade takınıyorum. "Seninle İncil hakkında konuşabilir miyim?"

Yapacağını bildiğim gibi bir adım geri çekildi. "Şu anda çok meşgulüm." "O zaman taşınabilir miyim?" Rol yapmayı bıraktım ve ona yalvaran bir bakış attım.

"Bu benim için önemli."

"Ben... sanırım?" Omuz silkiyor. "Eğer zamanında gelersen ve kiranın artmasına aldırmazsan-"

"Parayı hemen transfer edeceğim," diye söz veriyorum, apartmandan koşarak çıkıyorum, vücuduma bir bez sarıyorum. Terebentin ve boya gibi kokuyor ama umurumda değil. Buzdolabımdaki tüm yiyeceklerin bozulmuş olması, elektronik aletlerimin hepsinin bozulmuş olması ve şarj edilmesi gerekmesi ya da hesabımın birkaç yüz dolar ekside olması umurumda bile değil.

Portal dairesini alacağım ve bekleyeceğim.

O kapı tekrar açıldığında, hazır olacağım. O dünyaya geri dönmek için hazır ve bekliyor olacağım ve erkeğimi bulacağım.

Kimse beni Rhagos'tan uzak tutamaz. Hiç kimse.

ŞAŞIRTICI OLMAYAN BİR ŞEKİLDE, İŞE GELMEDİĞİM İÇİN İŞİMDEN KOVULDUM. haftalarca. Benim için sorun değil, çünkü zaten geri dönmeyecektim. En sevdiğim video oyunundaki loncam geri döndüğüm için çok heyecanlı... ama ben de bıraktım.

Rhagos'a dönmekten başka bir şey önemli değil.

401k'mı nakde çevirdim ve tüm paramı banka hesabıma yatırdım. Yeni daireme taşındım, kanepeyi kapıya bakacak şekilde açılı bir şekilde yerleştirdim ve beklemek için kendimi kanepeye park ettim.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, o geçidin yeniden açılmasını bekleyeceğim. Eğer iki kez açıldıysa kez Faith için, bir kez de benim için- eminim tekrar açılacaktır. I

Sadece sabırlı olmak gerek.

Sabır kesinlikle benim güçlü yanımdır değil, ama başka seçeneğim olmadığından, sineye çekmek zorundayım. Bu yüzden yemek siparişi veriyorum, battaniyemi ve yastığımı kanepeye sürüklüyorum ve bir bardak Ben & Jerry's ile kendimi rahatlatıyorum ve kapıya bakıyorum.

Bekliyorum.

"Hazırım," diye fısıldıyorum kimseye. "Gelin ve beni alın."

Diğer dünyayla ilk temasım üç hafta sonra gerçekleşti.
daha sonra, günümüze kadar.

Banyodan gelen bir tıkırtı ve ismimin seslenildiğini duyarak uyanıyorum. Yorganı tekmeleyerek kaldırıyorum, cips poşetlerini ve dondurma kaplarını zaten darmadağın olan oturma odamın zeminine döküyorum ve tökezleyerek banyoya doğru ilerliyorum. Kendi darmadağın yansımasını görmeyi umarak ışığı yakıyorum ama ayna bulanık, sanki su akmasına rağmen buğuyla kaplanmış gibi.

Uzanıp elimle aynayı sildim.

Faith diğer taraftan bana bakıyor. Beni görünce şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve ben de aynadaki görüntüsüne bakakalıyorum.

O çok güzel. Uzun sarı saçları ve parıldayan gözleriyle Faith her zaman güzel olmuştur ama o farklı görünüyor. Gümüşü bir elbise giymiş ve sanki kumaşın içine dokunmuş gibi parıldayan gece mavisi yıldızlarla süslenmiş gibi görünüyor. Sadece kıyafeti değil ama. Artık teninde bir parlaklık var, etrafını saran hafif bir ışıltı ve saçları inanılmaz görünüyor. Rhagos'tan aldığım "çok fazla" hissinin aynısı ve bunun Faith'in artık ölümsüz olmasından kaynaklandığını anlıyorum. Sonsuza kadar Cleaver'lı Aron'un çapası olacak ve bu yüzden tamamen büyüden yapılmış bir varlık. Tamamen ısıtılmış olmasına şaşmamalı.

Çok kıskandım.

"Dostum, bok gibi görünüyorsun."

Yine de aynı eski Faith. Elimi utangaç bir şekilde saçıma götürdüm. Ne kadar kötü göründüğümü ancak hayal edebilirim. En son ne zaman duş aldım? Düzgün uyudum? Abur cubur dışında bir şey yedim? "Teşekkürler. Sanırım." Yine de nasıl göründüğüm önemli değil. Aynayı inceliyorum, Rhagos'un bir şekilde Faith'in yanında olup olmadığını görmek için arkasına bakmaya çalışıyorum. Tek gördüğüm, sanki tamamen eski kalkanlardan yapılmış gibi görünen bir duvar. "Beni nasıl buldun? Neredesin sen?"

"Aron'la evdeyim. Fırtınalar Düzlemi." Omuz silkiyor. "Seni bulmaya gelince, çok kolay oldu. Yulenna'dan ipini benim için çekmesini istedim, böylece merhaba diyebilecektim."

"Yulenna? Spidae'li kadın mı o?"

Faith başını sallar. "Onunla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Spidae'ler şu anda seni pek sevmediği için pek heyecanlanmadı ama ona tek istediğimin konuşmak olduğunu söyledim. Görünüşe göre Rhagos, geri dönen tüm tanrıları etkileyen mızımız bir bebek nöbeti geçiriyor, ben de Aron'a bunu sordum ve 'Max' ismi ve gözlüklerden bahsedildi. Bunun çok büyük bir tesadüf olduğunu düşündüm ve sen olup olmadığına bakayım dedim. Öyle olduğu ortaya çıktı." Kafasını temizlemek istercesine sallıyor. "Ne oldu Max?"

"Bana Rhagos'tan bahset," diyorum hevesle, sorusunu duymazdan gelerek. "Nasıl biri? Nasıl biri? İyi mi?"

"Şey, o biraz hıyarın teki," diyor kirpiklerini kırıştırarak. "Emo goth gibi giyinmeyi seviyor ve şu anda oyuncakları elinden alındığı için Yeraltı Dünyası'nda surat asıyor."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Surat asmıyor. Böyle yapma, Faith." "Oh, surat asıyor," diyor neşeyle. "Söylentileri duymadın mı? Yeraltı Dünyası'ndan geliyor. Çapasını sürgün etti, taht odasını yok etti ve akın akın gelen ölüleri kabul etmeyi reddetti. Yüce Baba ona çok kızgın. Ben de öyleyim çünkü görünüşe göre seni öldürttü." Kadının ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. "En azından Yüce Peder seni eve ve ondan uzağa gönderecek kadar nazikti. Sen iyi misin, Max? Nasıl başa çıkıyorsun?"

Nazik mi?

Bu *kibarlık mı?*

Boğuk bir cevap vermeyi başardım. "Dağılıyorum, sorduğun için teşekkürler. Aos'a dönmeme yardım edebilir misin?"

"Neden geri dönmek istiyorsun?"

"Çünkü Rhagos'un bana, benim de ona ihtiyacım var." İstemesem de ağlamaya başlıyorum. Bu hayatımın en zor üç haftasıydı. Üç haftalık bekleyiş, işkence dolu bekleyiş, yanılıp yanılmadığımı ve geçidin beni sevdiğim adama geri getirmek için tekrar açılıp açılmayacağını merak etmek. "Lütfen, Faith. Bana yardım etmelisin."

"Bekle, bekle," Faith ellerini kaldırır, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Onu gerçekten seviyor musun? Sana yaptığı onca şeyden sonra?"

"Ben-"

"Sana yalan söyledi, Max. Seni öldürttü. Yulenna'dan duyduğuma göre sana başından beri ikinizin arasındaki bağı koparamayacağını söylemiş. Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Seni başka bir çapayla değiştirebilirdi, biliyorsun değil mi? Ve Shear'larla olan bu saçmalık-"

Beni kızdırıyor ve sadece anlamaya çalıştığını biliyorum. Yine de yumruklarımı iki yanımda sıkıyor ve ona bağırmmamak için kendimi zor tutuyorum. "Biliyorum. Yalan söylediğini biliyorum."

"Ve hala onu seviyorsun? Hala onunla birlikte olmak istiyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı. Bu onu doğru yapmaz ama bunu neden yaptığını anlıyorum. Durum tersine dönseydi ve Aron seni yanında tutmak için sana yalan söyleseydi nasıl hissederdin? Bunu sorun etmez miydin? Bunu çaresizlikten ve sana olan sevgisinden dolayı yaptığını bilerek onu yine de sever miydin?"

Faith uzun bir süre bana bakıyor ve sonra sert bir iç çekiyor. "Seni pislik. Rhagos için üzölmeme neden olma. O bir pislik."

"O yalnız. O-"

Bir elini havada sallıyor. "Biliyorum, biliyorum, onu seviyorsun ve o harika biri. Her neyse. Yine de ne demek istediğini anlıyorum. Eğer biri beni Aron'dan uzak tutmaya çalışsaydı..." Dudaklarını büzüyor. "Bir kaltağı keserdim. Yani anlıyorum."

"Ona geri dönmeliyim, Faith. Lütfen, bana yardım et."

Faith dudaklarını büzüyor. "Bencil olduğum ve bu tarafta daha fazla arkadaş istediğim için onun dayanağı olmanı ne kadar istesem de, elim kolum bağlı. Rhagos'un nasıl olduğunu bilirsin. Anticipation'dan döndüğünden beri tam bir kabus. İşini yapmayı reddediyor ve kimseyle konuşmuyor. Sadece... bir şeyleri kırıp döküyor." Başını sallıyor. "Anticipation'ın tüm amacı onu daha iyi bir tanrı yapmaktı ve seni elinde tutmaya çalışmak için kural üstüne kural çiğnerken ona yardım ettiğine dair ikna edici bir argüman sunamıyorum. Ayrıca, eskisinden daha kötü durumda. Onu sevdiğini biliyorum Max, ama bence ona pembe gözlüklerle bakıyorsun. O iyi bir adam değil. Hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değil."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum. "O değişiyordu. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı."

"Sonsuza kadar yaşadı, dostum."

"Şimdiye kadar denemek için bir nedeni olmadı," diye karşı çıkıyorum. "Onu benim tanıdığım gibi tanımiyorsun. Ölümlü düzlemdeyken, bana zarar vereceğini bilmesine rağmen ölüleri dinlendirdi. Bana bakacağını söylemişti."

Bize yardım eden bazı insanlar öldü. Ve birini iyileştirdi, Faith. Onu gördüm. Hissettim."

Ağzını büzüyor ve ikna olmadığını anlayabiliyorum.

"Yüce Baba'nın tanrıların nasıl değişmesi dair büyük bir nutuk çektiğini biliyorum ama Aron bir gecede mi değişti? Yoksa her zaman yaptığı şeylerin yanlış olduğunu anlaması için zamana mı ihtiyacı vardı?"

"Oh, Aron da diğer tanrılar kadar dik kafalı," diyor neşeyle. "Onun fikrini değiştirmek ve daha merhametli olmasını sağlamak benim hayat boyu sürececek bir hedefim olacak. Onunla sonsuzluğa sahip olmam iyi bir şey, çünkü adam her zaman devam eden bir çalışma olacak." Gözlerinde sevgi parlıyor ve ağzında bir gülümseme beliriyor.

O kadar kıskandım ki tükürmek istiyorum.

"O zaman Rhagos neden yeterince değişmediği için yargılanıyor?" Karşı çıkıyorum. "Sonsuza dek süren bencilliğini unutmaması zaman alır ama denemek için bir nedeni yoksa neden zahmet etsin ki? Bırakın ona yardım edeyim. Yardım edebileceğimi biliyorum. Faith, Birkef adında bir adamı iyileştirdi. Kassam'ı sıkıştığı yerden kurtardı."

"Kim?" Bir parmağını kulağına götürüp sallayarak kaşlarını çatıyor. "Bu ismi duymadım."

"Kassam?"

"Bunu duymadım." Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Kassam?" Tekrar deniyorum. "Vahşetin Efendisi mi?"

Ağzını büzüyor ve bir an düşünüyor, bakışları odaksızlaşıyor. "Sanırım engelleniyoruz. Buzul ile kafiyeli olan şeyin içinde sıkışıp kalan adamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet!"

Bir şey söylüyor, ağzı hareket ediyor ama aynadan ses gelmiyor. Gözleri kısılıyor. "Evet. Bu konuda kesinlikle bir şeyler dönüyor. Onun hakkında konuşmamıza izin vermiyorlar. Ama ne dediğini anlıyorum." Önce gözlerini, sonra aynadan beni işaret ediyor. "Söylediklerini anlıyorum ve evet. Bu onun için güzeldi... ama yeterli değil. Daha iyi bir ölüm tanrısı olmalı."

"Atollo," dedim çabucak. "Rhagos'un bakacağına söz verdiği Atollo adında ölü bir adam var. Ona göz kulak olacağını söylemişti. Sinfas adında ölü bir adam da var."

Faith sempatik bir ifadeyle, "Muhtemelen herkes gibi Unutulmuşlar Tarlası'ndadırlar," diyor.

"Değiller," diye tekrarlıyorum. "Bunun hakkında konuştuk. Ve bebekler hakkında konuştuk. Bir tanrıya adanamadan ölen bebekler. Onlara ne olacağını değiştirecek. Git ona sor."

"Bu konuda sana yalan nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum." Birkef ve Tadjia ile konuşarak geçirdiği geceyi ve ilk kez nasıl dinlediğini, gerçekten dinlediğini düşünüyorum. Daha nazik, daha kibar bir tanrı olabilir. Sadece önce birinin ona inanması gerekiyor. "Atollo ve Sinfas'ı ve bebekleri sor. Eğer yanılıyorsam ve onların acı çekmesine izin veriyorsa, o zaman..." Sertçe yutkunuyorum. "Haklı olduğunu ve onu tanımadığımı kabul ediyorum. Ama eğer haklıysam, ona geri dönmeme yardım eder misin? Lütfen?"

"Benim öyle bir gücüm yok-"

"Sadece beni ağın kendi tarafına çekmene ihtiyacım var, Faith." Ellerimi çenemin altında birleştirerek ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Tek istediğim bu. Kaderin çapasının sana yardım ettiğini söyledin. Bana da yardım et. Lütfen. Sadece beni geri getir."

"Ne yani, kadın düşmanlığı ve lazımlıklar diyarında takılabilesin diye mi? Bu dünyanın kadınlar için pek de iyi olmadığını farkındasın, değil mi?" "Tek ihtiyacım olan bu," diyorum ona. "Gerisini ben hallederim."

Sarışın bir kaşını kaldırıyor. "...geri kalanı? Bilmek istiyor muyum?"

"Hayır." Çünkü zihnimde bir plan oluşuyor. "Öyle ya da böyle onu yalnız bırakmayacağımı bil yeter."

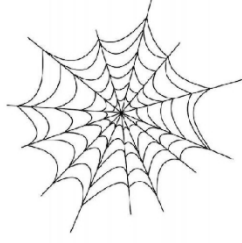
"Eğer bahsettiğinizi düşündüğüm şeyden bahsediyorsanız, kuralları çiğnemenize yardım edersem başım çok büyük belaya girer." Bana doğru yüzünü buruşturdu. "Sen ve Rhagos'un birbirinizden neden bu kadar hoşlandığınızı anlamaya başlıyorum. İkiniz de çok inatçısınız."

"Atollo," diye tekrarlıyorum. "Ve Sinfas. Ve yeni doğanlar. Rhagos konusunda haklıysam, geri dönmeme yardım edeceksin, değil mi?"

Derin bir iç çeker ve kaybolur. "Seninle bir daha konuşmadan önce şu lanet saçlarını yıka. Berbat görünüyorsun."

Yansımama bakakalıyorum. O haklı. Korkunç görünüyorum. Evsiz ve boş gözlü görünüyorum. Ama şimdi en azından umudum var.

I

Bir hafta geçtikçe bu umuda sarılıyorum. Ve sonra bir tane daha. Rhagos konusunda haklı olduğumu biliyorum. Yalanlar ne olursa olsun, ne yaşanmış olursa olsun, beni sevdiğini biliyorum ve ona güveniyorum.

doğru olanı. Ona olan inancım sarsılmaz.

Faith'in benim için kendini tehlikeye atacağından pek emin değilim. Yulenna da öyle. Spidae kulesinde hiç arkadaş edinmedim, bu yüzden bir daha kimseden haber alamazsam, o kadar da şaşırmayacağım.

İnanılmaz hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım.

Ama kalbim iyimser olduğu için, bir şekilde ayrılmak için planlar yapıyorum. Kalan paramı aileme bağışlamak için bir vasiyetname hazırlıyorum. Son bir veda olarak önümüzdeki birkaç ay boyunca insanların hesaplarını ödemek için loncama isimsiz bir bağış yapıyorum. Anneme ve babama mesaj atıyorum, ikisi de cevap vermiyor. Annem projeleriyle meşgul ve babam da muhtemelen bir yerlerde içiyordur. Hiç şaşırmadım. Gittiğimde üzülecekler ama beni *özlemeyecekler*.

Ama Rhagos'un bana ihtiyacı var.

Bir hafta daha geçip giderken Faith'in arkamı kollamayacağından endişeleniyorum. Muhtemelen geçmişleri yüzünden Rhagos'tan nefret eden Aron'u bana yardım etmeye ikna edemeyeceğinden. Yulenna'nın benimle hiçbir ilgisi olmayacağından.

Kendi dünyama döndüğümü ve bir daha kimsenin beni düşünmesine gerek olmadığını. Burada olmak istememem önemli değil. Onların gözünde sorun çözüldü.

Tüm bunlar için endişeleniyorum ama en çok Rhagos için endişeleniyorum. Durumu iyi mi? Mücadele ediyor mu? Onunla konuşan biri var mı? Yoksa her zaman olduğu gibi yapayalnız mı? Bu düşünce beni incitiyor, bu yüzden beklerken onunla konuşuyorum. Ona günümü anlattım. Getirdiğim yemekten.

Yakında onun yanına dönme umuduyla son bir kez daha sık sık. Ona okuduğum kitaplardan, oynadığım oyunlardan ve Chicago'da havanın nasıl olduğundan bahsediyorum.

Çoğunlukla şey hakkında konuşmuyorum. Hiçbir şey konuşmuyorum. Eğer beni bir şekilde duyabiliyorsa, onu unutmadığımı bilmesini istiyorum.

Bu kez, gecenin geç bir saatinde aynaya vurulduğunda şaşırmadım. Sadece büyük bir rahatlama hissediyorum.

Sonunda.

Evime son bir kez bakıyorum ve Dünya'ya veda ediyorum. Hayatımın büyük bir bölümünde harika bir evdi ama benim evim Rhagos'un yanı ve ona geri dönmek için her şeyi yaparım.

Banyoya girdiğimde bu sefer her şey farklı. Kapıyı açar açmaz aynadan yayılan örümcek ağlarını görüyorum ve kalbim heyecandan hızla çarpıyor. Yulenna cama vuruyor, yansıması aynayı kaplayan ağlardan hafifçe gizlenmiş. Onları fırçalıyorum ve bana başını sallıyor.

"Hazır mısın?" Bana doğru bir el uzattı. "Bunu çabucak yapmalıyız."

Avucumu, tenime karşı hâlâ katı bir his veren aynaya bastırıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona. "Çok teşekkür ederim."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Bunu senin için yapmıyorum." "O zaman Faith'e benim için teşekkür et-"

"Bunu onun için de yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü efendilerim istedi."

Ayna avucumun altında erimeden önce aldığım tek uyarı bu, ve sonra aniden çekildim.

AOS'TA GECE VAKTI. BİR BALKONDA DURUYORUM, HAVA SICAK VE BOĞUCU Dışarıda, parlak, kan kırmızısı ay gökyüzünde o kadar alçakta asılı duruyor ki sanki ona dokunabilmişim gibi geliyor. Altımda küme küme beyaz duvarlı evler uzanıyor, hepsi de kayalıklardan , aşağıdaki pırıl pırıl denize doğru dökülürken bir araya toplanmış.

Tidewater Limanı'na geri döndüm. Saraya.

Tamam. Bununla çalışabilirim. Sıcak bir heyecan içime akıyor. Artık çok uzun sürmez. Balkondan çıkan perdeli kapıya doğru dönüyorum ve açıyorum. Hafifçe döşenmiş bir yatak odasına açılıyor ve bir kadın köşedeki küçük bir sunağın önünde diz çökmüş, bir mum yakıyor. Bana bakmak için dönüyor ve bu Vossa.

Şaşkınlığı beni gülümsetiyor. "Oh, leydim! Bu sizsiniz! Buraya nasıl geldiniz?"

"Vossa," diyorum sıcak bir şekilde, bana yaklaştığında ona sarılmak için ilerliyorum. Normalde sağlıklı olan ten renginin solduğunu ve bitkin göründüğünü fark ediyorum. Yanaklarında çukurlar var ve gözleri yorgun görünüyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Buraya nasıl geldiğime gelince... uzun hikâye."

"Göz kalkanlarınız olmadan sizi ilk başta tanıyamadım." Şakaklarını işaret ediyor. "Ve garip kıyafetleriniz içinde."

Gözlüklerim mi? Öldüğümünden beri onlara ihtiyacım olmadı. Soluk mavi pijamalarına bakıp alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Öyle değil mi? Biraz dağınığım, ha."

"Her zamanki gibi çok güzelsin," diyor inatla.

Geç olmasına rağmen Vossa'nın yatmak için giyinmediğini fark ediyorum. Siyah bir elbise giymiş, pilileri mükemmel, saçları siyah bir kurdeleyle basit bir örgü haline getirilmiş. Yas kıyafeti gibi görünüyor. Sunağa baktığımda, Ölüm'e adanmış olduğunu görüyorum, kafatası sembolü göze çarpıyor. Hemen bir üzüntü hissediyorum. Kendi görevime o kadar odaklanmışım ki Vossa'nın acılarını tamamen unutmuştum. "Kardeşin..."

"*Darkwitch*'te hiç kurtulan olmadığını sanıyordum," diyor kısık bir sesle. "Atollo-?"

"Özür dilerim," diyorum ve gözleri yaşlarla doluyor. Benimkiler de öyle ve ona tekrar sarılıyorum. "Sonuna kadar bana yardım etti. Rhagos ona göz kulak olacak, söz veriyorum. Unutmayacak."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Vossa. "Benim için anlamı çok büyük. Ama... nasıl hayatta kaldın? Eğer lordum Rhagos..."

"Uzun hikâye. Yardımına ihtiyacım var," diyorum ona, geri çekilerek. "Karmaşık ama bana bir konuda söz verdiğin sürece her şeyi açıklayacağım."

"Bu da ne?"

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Ölmeme yardım etmene ihtiyacım var."

SONUNDA ZEHİRDE KARAR KILDIK.

ve beni kusturmayacak. Sonunda, hepsi de beni çok ama çok tuhaf hissettiren çeşitli intihar yöntemlerini denedikten sonra bu karara vardık. Ölmek . "Kaçmak" istemiyorum.

Sadece... Rhagos'a dönebilmemin tek yolu ölüm, bu yüzden ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Eğer Dünya'da kalıp kendimi öldürseydim, asla

ona geri dönebildim. Ancak burada, Aos mitosuna geri döndüm ve öldüğümde Yeraltı Dünyası'na gönderileceğimi biliyorum.

Ona doğru.

Yani... Ölmek zorundayım. Vossa ortadan kaybolup saatler sonra kararlaştırılan "nazik" zehirden büyük bir fincanla döndüğünde bile ölmekten korkuyorum. Eğer bu işe yaramazsa.

Bu fikri kapattım. Kesinlikle işe yarayacak. Rhagos benim için gelecek. O beni seviyor. Bana yalan söylemiş olması önemli değil. Söylemesi gerekiyordu. Beni elinde tutmak istiyordu ve (haklı olarak) ona izin vermeyeceklerinden şüpheleniyordu.

Onun gibi ben de kurallara göre oynamaktan yoruldum, bu yüzden kendi kurallarımızı koyuyoruz.

Yine de Vossa'dan fincanı alırken tereddüt ediyorum. Mide bulandırıcı derecede tatlı kokuyor ve sıvı koyu kıvamlı. İçinde ne olduğunu bilmek istemiyorum. Eğer bu konuda çok fazla düşünürsem, bunu yapamam.

"," diyor Vossa, sesi tereddütlü. "Emin misiniz?" "Eminim," diyorum kararlılıkla.

"Kendi canına kıyanlar Unutulmuşlar Tarlası'na gider," diyor Vossa ve yüzündeki endişeli ifadeye bakılırsa orası pek de hoş bir yer değil. "Kendilerini adadıkları tanrı onları almaya gelene kadar orada, dünyalar arasında kalırlar."

"Gelip beni bulacak," diye söz veriyorum ona. "Bulacağını biliyorum."

Dudaklarını büzüyor ama başını sallıyor. "İyi şanslar." Bir an tereddüt eder. "Eğer kardeşimi görürsen..." Sesi kesiliyor ve konuşamadan duruyor. "Ona senin bir baş belası olduğunu ve sevgilerini gönderdiğini söyleyeceğim," diye söz veriyorum ve Vossa'nın elini sıkıyorum. Uzun, çok uzun bir süre zehir dolu fincanıma bakıyorum.

derin bir nefes almadan önce.

Aşağıdan yukarı.

İKİNCİ KEZ ÖLMEK, İLK KEZ ÖLMEKLE AYNI ŞEY DEĞİLDİR.

İlk kez.

İlk seferinde, bir yatakta uyandım... bir yerde. Kendimi her zamanki gibi canlı hissediyordum, sadece biraz keyifsizdim. Ölü, ama aynı...

Bu geçen seferki gibi değil.

Burada, Unutulmuşlar Tarlası'nda, kesinlikle ölüyüm. Beynim odaklanamıyor. Zihnim sürükleniyor, gelgit gibi akıp gidiyor ve neden burada olduğumu hatırlayamıyorum. Ya da kendimi neden öldürdüğümü. Sadece bunun öncekinden farklı olduğunu. Max'ten geriye ne kaldıysa gitti ve sadece ruhu kaldı.

Bir zamanlar olduğum kişinin gölgesiym ve her geçen an daha da soluyorum. Yine de bunu yapmak zorunda olduğumu hatırlıyorum.

Hiç pişmanlığım yok. Etrafımdaki diğer insanların yüzlerinde pişmanlık görebiliyorum. Hüzün ve melankoli, pişmanlık ve umutsuzluk görebiliyorum. Ama ben bu duyguların hiçbirine sahip değilim. Aklımdan geçen çok az şey üzüntü değil.

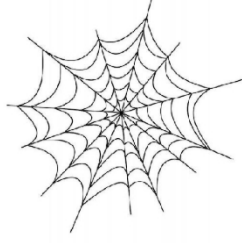
Sabırlı oluyorum.

Bir şey bekliyorum. Ya da birini.

Sadece... ne olduğunu hatırlamıyorum. Her şey gri ve puslu, hafızam da öyle. Bu yüzden diğer ruhların arasında sürükleniyorum, hepimiz bedensiziz. Onlar gölgeden biraz daha fazlası ve hepimiz Tarla'da amaçsızca dolaşıyor, bekliyoruz. Bir şeyler bekliyoruz. Tanıdık olmayan yüzleri tarıyorum, içlerinden birinin bir şekilde zihnimin uyuyan, uykuda olan kısmını uyandıracağını umuyorum, ama asla uyandırmıyorlar.

Ben de sis gibi sürükleniyorum ve bekliyorum. Ve beklerim.

I

Hiçliğin içinde yüzüyor, öylece bekliyordum ki, uzak bir anıyı canlandıran bir ses duydum. Acı verici bir şekilde tanıdık gelen öfkeli bir hayal kırıklığı kükremesi.

O sesi tanıyorum.

Odaklanmaya çalışarak döndüğümde, saf siyah pelerinli bir öfke fırtınasının etrafımdaki ruh denizini ittiğini görüyorum. Grinin ortasında, her zamanki kadar güzel ve doğaüstü bir şekilde öne çıkıyor ve kalabalığın arasından ilerlerken; ölümlerin ruhları onu izlemek için duraksıyor.

Rhagos.

Ölümlerin Efendisi. Yeraltı Tanrısı.

Onu *tanıyorum*. Dağınık düşüncelerim biraz daha bir araya geliyor ve ilerliyorum, ruhların baskısı altında ona doğru yol almaya çalışıyorum. Ona ihtiyacım olduğunu fark ediyorum ve bu düşünce tuhaf ve harika; beni bu hiçlik sisinden çekip çıkarıyor ve anılarımı da beraberinde getiriyor.

Rhagos'un anıları bana dokunuyor.

Okyanusta sallanırken Rhagos'un başımı suyun üstünde tuttuğu anılar. Rhagos'un ben soyunurken beni izlediği anılar. Rhagos'un elinin yüzümde gezinmesi, kollarında ölürken gözlerindeki keder.

Bunu hatırlıyorum. *Onu* hatırlıyorum.

Arkasını dönüyor, yüzler denizinde ne aradığını açıkça göremiyor. O... o benim için gelmedi mi? Sadece bir rüya mıydı? Boğazımdan yumuşak bir ses çıkarıyorum-

Rhagos dönüyor, pelerini arkasında dönüyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra beni görüyor. Gözleri o kadar yeşil ve o kadar yoğun ki beni ruhuma kadar yakıyor. O bakışı hatırlıyorum.

Buradayım, söylemek istiyorum ama hiçbir şey . Sanki bir ruh olmak hissetme, net düşünme, hatırlama... onunla konuşma yeteneğimi elimden almış gibi. Ya da belki benim gibi insanlar -ölümlüler- tanrılarla konuşamıyor. Her neyse, ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor.

Bana doğru iki hızlı adımla ilerliyor ve o kadar ezici, ürkütücü ve insanlık dışı ki diğer ruhlar geri çekildiğinde ben de çekiliyorum. Bu onun duraksamasına neden oluyor ve bakışları hep benim üzerimde, irkiliyor.

"Max," diyor ve bakışlarında öyle bir keder, umut ve başka bir şey var ki... bir şey istememe neden oluyor. Keşke hatırlayabilseydim...

Ölüm Tanrısı bir elini bana doğru uzatıyor ve bekliyor. Yüz ifadesi sakın ve sabırlı, her ne kadar enerjisi etrafını sarmış olsa da, ne zaman hareket etse kara bir büyü bulutu onu sarıyor. Elini bana doğru uzatmaya devam ediyor, kılını bile kıpırdatmıyor ve bir şekilde biliyorum ki o ele uzanmam bin yılımı alsa bile, onu tutmamı bekleyecek.

O güvende.

O benim. Bunu hatırlıyorum.

Temkinli bir şekilde öne doğru sürükleniyorum ve parmak uçlarımı onunkilere

koyuyorum.

BU DÜNYA İŞARET FİŞEKLERİ GERİ İÇİN RENKETRAFINDA
BEN, DUYGU VE

Kalp ağrısı ve nefes almak ve sevgi ve nefret ve korku ve neşe ve her şey bir sel halinde geri dönüyor. Bu kadar uzun süre sürüklendikten sonra yeniden insan olmanın gelgit dalgasında boğuluyorum ve hepsini özümsemem bir anımı alıyor. Her şeyin ağırlığını aynı anda taşıyamayarak olduğum yere yığılıyorum.

Bir el titreyen sırtıma dokunuyor. Sıcak. Tanıdık. Pepperminty. "Buradayım, Max. Yanındayım."

Bu Rhagos ve sesi o kadar tanıdık, sıcak ve derin ki boğazıma bir hıçkırık getiriyor. Yüzüm -yine bir yüzüm var- sümük ve gözyaşlarıyla kaplı olmasına ve nefes nefese kalmama rağmen dik oturmak için mücadele ediyorum. Diğerleriyle birlikte sürüklenirken bir şekilde nasıl ölümlü olunacağını unutmuştum. "Düşünemedim," diye boğulmayı başardım. "Sana seslenmek istedim ama orada düşünemedim-"

"Burası Unutulmuşlar Tarlası," diyor yumuşak bir sesle. "Ölüler beklerken acı çekmesin diye tüm duyguları ve anıları ortadan kaldırıyor."

"Bu korkunç," diye haykırıyorum, titreyerek. "Seni tanı mıyordum bile-"

"Değiştireceğim," diyor hemen. "Değiştireceğim. Sadece... ağlama, Max."

Ağlama mı? Ona bakıyorum, tamamen inanmaz bir halde. İşte karşımda, o kadar muhteşem ve gerçek ki yakınlığından titriyorum ve düşüncelerim duygu seline kapılıyor ve *ağlamamam* mı gerekiyor?

Başımı sallarken bile gözyaşlarına boğuluyorum ve yüzüne dokunmak için uzanıyorum.

"Max," diye mırıldanıyor yine. Dokunuşuma eğiliyor, yanağını avucuma bastırıyor ve o da bana uzanıyor. "Seni seviyorum."

Beynim bunu yorumlamak, tersine çevirmek için duraklıyor... ama buna gerek olmadığını fark ediyorum. "Sen... yalan mı söylüyorsun?"

"Asla," diye mırıldanıyor ve bana bakarken gözlerinde o sıcak, ruhunu yiyip bitiren bakış var. "Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim, Max. Seni seviyorum. Ciddiyim. Bunu sana ben söylüyorum, yalanlar değil, ilgisizlik değil, hiçbir şey değil. Sadece ve seni seviyorum."

Ona kızgın olmalıyım. Bana bu kadar çok yalan söylediği, güvenimi aldığı ve kendi ihtiyaçları için kötüye kullandığı için öfkelenmeliyim... ama çok uzun zaman oldu ve onu çok özledim. Tüm öfkem tek bir kalp atışında kayboluyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, o kadar sert ki dudağım kendi dişlerimle kesiliyor ama umurumda değil. Sıcak ve tadı hatırladığım Rhagos gibi ve ben de onu, onun beni öptüğü kadar çılgınca öpüyorum. Birbirimizi yiyip bitiriyoruz, onun elleri benim üzerimde, benimkiler de onun üzerinde. Her yerine dokunuyorum, ellerim yüzünde, saçlarında, kollarına ve göğsüne kayıyor. Tamamen giyinik, tüm muhteşem tenini benden gizleyen formda siyahlar giymiş ama umurumda değil. Ona dokunuyorum ve önemli olan tek şey bu. Ellerimi kalın giysisinin içinde sıkıyor, sanki onu sonsuza dek yanımda tutacakmış gibi yumuşak malzemeyi yumrukluyorum.

Elleri yüzümün yanlarında ve beni çılgınca öpüyor, dili benimkinin üzerinde derin, yiyip bitiren darbelerle geziniyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Max," diye mırıldanıyor, ağzı benimkinden ayrılıyor. "Max. Orada olduğunu bilmiyordum. Daha önce boşalacaktım ama bilmiyordum-"

"Sorun yok," diye söz veriyorum ona, nefes nefese. "Beni buldun. Önemli olan tek şey bu."

"Buraya nasıl döndün?" Yüzümü arıyor, bakışları beni hafızasına kaydetmek istercesine ileri geri gidip geliyor.

"Faith'in beni geri getirmesi için Yulenna'yla birlikte çalışmasını sağladım," diyorum ona, elini tutup avucunu tekrar tekrar öperek. Dokunmadan duramıyorum.

Onu. O kadar uzun zamandır onsuzum ki canım yanıyor ve her öpücük, her okşayış acımın bir kısmını hafifletiyor. "Beni bu ağa geri sürüklemelerini sağladım ve sonra kendimi öldürdüm çünkü sana geri dönebilmemin tek yolu buydu."

"Hayır," diye homurdanıyor.

"Evet." Başımı sallıyorum. "Bitti. Ben öldüm. Ve şimdi senin dünyana aitim. Birlikte olabiliriz."

Başımı sallıyor ve gözlerinde büyük bir özlem var. "Seni tutmama izin vermeyecekler. Bizi yine ayıracaklar. Beni cezalandırmak istiyorlar." İstirap yüzüne kazanmış. "Yaşamalıydın-"

"Şşşt." Parmak uçlarımı ağzına bastırıyorum. "Tamamdır. Ben buradayım. Ben ölü bir ölümlüyüm, değil mi? Olmam gereken yer burası, tam burada, senin krallığında. Beni bir daha senden alamayacaklar. Söz veriyorum."

Bir an için çok üzgün görünüyor. "Bu sözü veremezsin-"

"Senden vazgeçmeyeceğim," diye söz veriyorum ona. "Herkes vazgeçti diye ben de vazgeçecek değilim. Birlikte olmanın bir yolunu bulacağız Rhagos. Ve-"

Sonra beni tekrar öpüyor, dokunuşunda öyle bir neşe ve özlem var ki ondan başka her şeyi unutuyorum.

Çıplağım -ne de olsa ölülerin giysiye ihtiyacı yok- ve elleri üzerimde geziniyor, sıcak ve gerçek; bunun sevinciyle ağlamak istiyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Seni çok özledim."

İnliyor ve beni soğuk zemine taşıyor, bacaklarımı beline doluyorum, tamamen çılgınca. Ağzı benimkinin üzerinde, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve ben kimin kimi öptüğünü bilmiyorum. Rhagos giysilerini yırtıyor, tuniğini bir kenara itiyor ve ağzı benimkini yutarken pantolonunu bacaklarından aşağı tekmeliyor. Aletinin sıcaklığı uyluğumun iç kısmına sürtünüyor ve sonra içime giriyor, sıcak ve derin ve o kadar hoşuma gidiyor ki hıçkırıyorum.

Rhagos üzerimde hareketsiz duruyor. "Max?" Bakışları benimkileri arıyor, yüzünde endişe var. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye nefes alıyorum ve saçlarından tutarak yüzünü tekrar kendime doğru çekiyorum. "Seni çok özledim. Sadece... bana dokunmaya devam et. Hiç durma."

İçime bir kez daha pompalarken tekrar hıçkırıyorum ve sonra sikişiyoruz, sert, hızlı ve çılgınca, vücutlarımız birbirine o kadar yüksek sesle çarpıyor ki utanmalıyım ama utanmıyorum. Tek istediğim bu adam ve onun dokunuşu... Kontrolünü ne kadar çabuk kaybettiğini, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu ve benim ona ne kadar ihtiyacım olduğunu seviyorum. Bağırarak geliyor, içime giriyor.

Doruk noktası onu ele geçirirken vahşi, düzensiz itişler ve onu doğru tutuyorum, saçlarını okşuyorum ve üzerimde titrerken adını mırıldanıyorum. Boşalmamış olmam umurumda değil. Bu yeniden birleşmeydi ve doruk noktasıyla ilgili olmak zorunda değildi.

En azından, beni tekrar öpüp elini bedenlerimizin arasına sokana kadar kendime bunu söylüyorum. Bir saniye sonra kendi orgazmımla nefes nefese kalana kadar klitorisimi ovuyor, yüzündeki o sıcak, sahiplenici bakışla beni izlerken ona doğru eğiliyor.

"Max'im," diye mırıldanıyor. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Eğilip burnunu benimkine sürtüyor. "Bir daha asla gitmene izin vermek istemiyorum."

"İyi bir şey," diye hafifçe takılıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken onu üzerime çekiyorum. "Bir daha asla bırakılmak istemiyorum."

Rhagos yüzüme bir düzine öpücük konduruyor, her biri bir öncekinden daha çığgınca, sanki kollarından sürükleneceğimden korkuyormuş gibi.

Onu kendime yakın tutuyorum, hızlıca yaptığımız kirli seksin sıcaklığının tadını çıkarıyorum ve odaya göz gezdiriyorum. Burası biraz soğuk, kırım taş zeminde ve ilk kez buranın onun taht odası olması gerektiğini fark ediyorum. Duvarları kaplayan sütunlar, siyah ve kırmızı motifler ve etrafımıza yığılmış bir sürü kırık dökük şey var. Her yerde kemikler, bükülmüş metaller ve kırık çömlekler var. "Ee, güzel yer mi?"

"Bu bir enkaz," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, eli kalçamda, sanki bacaklarımı sonsuza dek ona sarmak istiyormuş gibi. "Sen benden alındığında oldukça kızgındım. Hâlâ da kızgınım." Rhagos'un kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Max... konuşmamız gerek."

"Öyle," diyorum iç çekerek. "Yine de seninle yalanlar olmadan konuşabilmek güzel." Yüzünü okşuyorum, başparmağım ağzının üzerinde geziniyor. "Gerçekten, gerçekten güzel."

Başparmağımı ısıırıyor, hareket şakacı ama bakışlarında acı var. "Konuşmamız gereken şey bu." Avucuma bir öpücük daha konduruyor. "Ben... iyi bir adam değilim, Max. Sana yalan söyledim."

"Biliyorum."

"Hayır," diyor sertçe. "Sana ne kadar yalan söylediğimi bilmiyorsun." Gözleri kapanıyor ve yüzü geriliyor, sonra Rhagos sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını boynuma gömüyor. "Bu benim hakkımda hissettiklerini değiştirecek, Max. Benden nefret edeceksin ama... gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

.."

"Bana hangi kısımdan bahsedeceksin?" Parmaklarımı tembelce saçlarında gezdirerek soruyorum. "Rahibe Tilarî'ye bana yalan söylediğin kısmı mı? Beni ejderhaya yem edeceğin kısmı mı, yoksa aramızdaki bağı her an koparabileceğin kısmı mı?"

Rhagos bana karşı sertleşiyor -hâlâ bedenimin derinliklerinde gömülü olduğu düşünülürse, hiç de nahoş bir his değil. "Biliyor muydun?"

"Ben ölene kadar değil. Spidae bana her şeyi gösterdi." Yüzüne tekrar dokunuyorum, parmaklarımla ezberlemek istiyorum. Tanrım, onu görmeyi o kadar çok seviyorum ki. Yüz ifadesini içime çekiyorum, çünkü sadece yüzüne bakarak bir milyon yıl geçirebilirim. Çok büyük burnu, çok büyük ağzı, çok yoğun gözleri. Her şeyini seviyorum. O benim için mükemmel. "Kızgın değilim."

"Sen... değil misin?" Sesinde hafif bir kırılma var, sanki bana tam olarak inanmıyormuş gibi.

"Sana güvendiğimi söylediğimde ciddiydim." Yanağını okşuyorum, başparmağımı önce elmacık kemiğinin, sonra da çenesinin üzerinde gezdiriyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. İçimden bir ses haftalar boyunca ona dokunmadan duramayacağımı söylüyor. Belki aylar. Yıllarca. "Yaptığın her şeyi, yapmaya çalıştığın her şeyi anlıyorum. İlk başta, bunu kendini kurtarmak için yaptığını düşünüyorum, çünkü çok yalnızdın ve buna kızamam. Nasıl kızabilirim ki? Seni hiç kimse anlamadı." Anılarının yığını, o mutlak ıssızlık hissini hatırladıkça boğazım düğümleniyor. "Bir yoldaş istedin. Bir arkadaş. Başta benimle ilgili değildi. Sonra benimle tanıştın ve her şey değişti, değil mi? Bana aşık olmayı beklemiyordun."

Bir kez başını sallıyor, gözleri duygularının yoğunluğuyla parlıyor. "Bilmiyordum... fark etmemiştim... seninle tanıştığım andan itibaren sana aşık oldum. Sen benden korkmayan ilk kişiydin. Benden hiçbir şey istemedin." Ağzını elime bastırıyor ve sesi sertleşiyor. "Arkadaşım olmak istedin... ve doğru olanı yapmaktan başka bir şey istemedin. Benim için doğru olanı ve başkaları için doğru olanı istedin. Sen çok iyisin Max ve ben sana adil davranmadım. Seni hak etmiyorum."

"Sen Yalan'dın. Ve görünüşe göre başlangıçta bir süreliğine ilgisiz ve kibirliydin. Bunu sana karşı kullanmıyorum. Rhagos, kullandığın yöntemlere katılmıyor olabilirim ama onları anlıyorum. Senin olduğumu ve her zaman arkada olacağımı söylediğimde ciddiydim. Şimdi ve sonsuza dek. Biz bir takımız."

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldar Rhagos.

"Biliyorum," diyorum neşeyle. "Ama yine de beni anlıyorsun."

Yüzünü tekrar omzuma gömüyor ve beni o kadar yakın tutuyor ki canım acıyor. Ama bu iyi bir sızı. Kalbimi sıkıştıran ve ruhumu neşeyle dolduran türden bir sızı.

Bu adamı, bu tanrıyı seviyorum ve onun için her şeyi yaparım.

O bana sarılırken ben de kollarımla ona sıkıca sarılmış bir şekilde yerde uzanıyorum ve sonunda kucaklaşmanın verdiği haz yerini üşümeye bırakıyor. Hâlâ çıplağım ve onun vücudu benimkinin üzerinde sıcak ama popom üşüyor. Onun altında kıpırdanıyorum. "Artık bu odada mı yaşayacağız? Yoksa Yeraltı Dünyası'nın hükümdarı için özel bir odası mı var?"

Rhagos kıkırdıyor, sanki gülmeye alışık değilmiş gibi çiğ bir ses ve bu kalbimi bir kez daha kırıyor. Beni bir daha göremeyeceğini düşünerek son birkaç haftadır çektiği ıstırapı hayal bile edemiyorum. Ben de acı çektim ama o o kadar yalnız ki bu beni çok üzüyor. Onun bir daha asla incinmesini istemiyorum. "Kraliçesini bekleyen koca bir saray var," diyor başını kaldırıp beni sevgiyle izlerken. "Ve bu sadece başlangıç. Yeraltı Dünyası kendi başına koca bir dünya ve sen benim yanımda hüküm süreceksin." Bir an düşünüyor, kaşlarını çatıyor ve sonra eğilip bana bir öpücük veriyor. "Eğer istersen. Lütfen."

"Lütfen" lafını sevdim. İçimden bir ses bunun onun için çok fazla olduğunu söylüyor. "Birlikte olduğumuz ve burayı daha iyi hale getirmek için fikirlerimi dinlediğin sürece."

"Zaten biliyordum. Öldüğünü bu şekilde anladım... Unutulmuşlar Tarlası'nda." Yüzünde bir acı ifadesi belirliyor, sanki ölme düşüncemden hoşlanmamış gibi. "Atollo artık bana hizmet ediyor. Kız kardeşinin dualarında senin de olduğundan bahsetti." Yüzü acıyla kasılıyor ve beni tekrar kendine doğru çekiyor. "Bir daha asla böyle bir şey yapma-"

"Yapamayacağıma eminim," diyorum beni sıkıca kavrarken. "Sanırım artık sonsuza dek öldüm."

Başını kaldırıyor ve bana kederli bir bakış atıyor. "Özür dilerim." ". Seninle olmak için seçimimi yaptım. Binlerce kez yapardım bir kez daha."

Rhagos beni ayağa kaldırıyor ve sonra yüzümdeki saçları geriye doğru okşuyor. "Evimi görmek ister misin?"

"Her şeyden çok." Çıplaklığıma bakıyorum. "Yine de önce giyinmeliyim."

"Seni seviyorum," diyor ve yüzündeki ifade . "Her an sahiplenmeye hazırım."

"Evet, ama karşılaştığımız herkesi korkutacağımızdan eminim-"

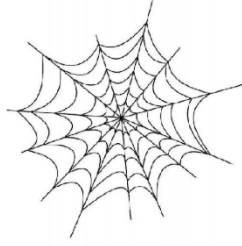
"Kraliçeleri hakkında kötü bir Şey söylemeye cesaret edemezler," diye homurdanıyor Rhagos. "Seni hepsinin önünde becereceğim ve hiçbir Şey sylemeyecekler, çünkü onlar benim kaprisime göre varlar."

Tanrım, bu beni tamamen nefessiz bıraktı. Hem tahrik oldum hem de dehşete kapıldım. "ncelikle," diyorum, "bir noktada kıyafete ihtiyaım olacak. İkincisi, zel olarak seviŐmemizi tercih ederim. Ve ncs... 'Onlar benim isteğimle var oluyorlar' gibi cümleler kurmaya başlamadan önce Şu daha nazik, daha kibar ölüm tanrısı meselesini konuŐsak iyi olur."

İri bir eli çıplak göğsüme gidiyor ve sonra eğilip boynumu ısırıyor. "O zaman benim özel odama gitmeliyiz," diye mırıldanıyor. "Ve uzun tartıŐmalar yapmalıyız. Ama bunların hiçbiri için giyinik olmanı istemiyorum."

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve ben buna karşı çıkamıyorum. Uzun, sert, acı verici sert tartıŐmalar tam da ihtiyaım olan Şey gibi geliyor.

I

Saatler sonra Rhagos'un kollarına kıvrıldığımda omzumu sevgi ısırıklarıyla dolduruyor ve bana yeni doğan bebeğin doğuş şeklini değiştirme planlarından bahsediyordu.

Ölüler, dünyanın yeniden altüst olması için sıralanır.

Her şey gözlerimin önünde bulanıklaşıyor ve her şey gerilirken Rhagos'un acı dolu haykırışını uzaktan duyuyorum ve sonra öne doğru sarsılıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde çıplak bir şekilde taş zemine fırlatılıyorum ve yukarı baktığımda bir kez daha Spidae kulesindeyim, tepemde örümcek ağlarından oluşan sonsuz bir koza var. Yakınlarda, Spidae'lerden biri soluk cübbesiyle duruyor, eli ağlardan birinin üzerinde, sanki beni buraya yeni koparmış gibi.

Lanet olsun.

Yüzümü buruşturarak ayağa kalkıyorum. "Seni görmekten gerçekten nefret etmeye başlıyorum, alınma." Çıplak tenimdeki örümcek ağlarının tozunu alıyorum ve bacaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum çünkü Rhagos'la seks yapmayı yeni bitirdik ve onun harcadıklarını kalçalarımın iç kısımlarında hissettiğime oldukça eminim. Bu... garip.

Beni rahatlatmak için Yulenna elinde uzun, dökümlü bir bornozla öne çıkıyor ve onu omuzlarımdan çekiyor. Bana hafifçe gülümsüyor ve bir kez daha ayrılmadan önce Spidae'ye başıyla selam veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. Sanırım medeni olmak beni öldürmez. Sanırım. "Artık onun yanına dönebilir miyim?"

"Yapabilir misin?" diye soruyor Spidae başını eğerek. "Ziyaretçim önce seni görmek istiyor."

Elimi seksle buruşmuş saçlarımın arasından geçiriyorum ve sevgilimin yatağından yeni çıkmışım gibi görüldüğümün farkındayım. Ki, tamam, öyle yaptım. Yatağa ulaşmamız biraz zaman aldı ama sonunda ulaştık. "Şimdi iyi bir zaman değil."

Spidae sadece sırtıyor, sonra dönüp odadan çıkıyor. Gidişini izliyorum, takip etsem mi diye düşünüyorum. Arkamdan yumuşak bir ses geliyor ve dönüyorum.

Büyük kule odasına yayılan ikinci bir ağır arkasından bir adam çıkıyor.

Hayır... bir çocuk, karar verdim. Vücudu genç ve ince, omuzları sadece küçük bir çocuğunki gibi küçük. Kalçalarına bağlanmış yanardöner bir kumaş parçası dışında tamamen çıplak. Teni zengin, koyu bir tonda, beyaz gözleri ve buz mavisi göz bebekleriyle tezat oluşturuyor. Başı tamamen kel ve ben izlerken, kafa derisinden uzun, kalın, sarsıcı derecede parlak sarı-turuncu saçlar fışkırıyor ve çatlak bir Chia Pet gibi sırtından aşağı yuvarlanıyor.

Bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bana gülümsüyor ve gözlerinin rengi değişiyor, maviden daha koyu bir yeşile dönüyor. Saçları koyulaşıyor, daha koyu bir turuncuya ve sonra kıızıla dönüyor, tıpkı bir gün batımı gibi. Teni biraz daha solgunlaşıyor, biraz daha altın rengine bürünüyor ve içimden bir his onun hem her renkten hem de hiçbir renkten olduğunu ve o gün canı ne isterse görünüşünü o şekilde değiştirebileceğini söylüyor. Saçlarını uzatıyor çünkü genç bir çocuğu kel görmek beni rahatsız ediyor - tıpkı onu çıplak görmenin beni rahatsız edeceği için peştamal giymesi gibi.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama . Bu

Yüce Peder.

Gözlerinin içine bakıyorum ve haklı olduğum çok açık. Gözleri yoğun bir gümüş rengine dönüyor, sonra koyulaşıyor, kehribar rengine dönmeden önce derin, zengin bir kahverengiye dönüşüyor. Onu ele veren renkler değil, yüzündeki ifade. Formu on yaşında olabilir -teorik olarak- ama gözleri binlerce yaşında. Belki de yüzbinlerce. İçlerinde şaşırtıcı miktarda bilgi, duygu ve anlayış var.

Ve bana hem merak hem de şefkatle bakıyor.

"Merhaba," diye ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyor.

Yap.

Kalkmam gerektiğini bir an sonra fark ettim. Eğilmek istemiyor. için. O sadece neler olduğunu anlamak için burada. Benimle tanışması ve bu kadar kargaşaya neyin sebep olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyor.

Geriye doğru sendelerken bile elimi alnıma bastırıyorum, çünkü düşünce seli - kendi düşüncelerim değil- biraz fazla geliyor.

"Bu daha mı iyi?" Sesi on tane bir arada, bariton ve bas ve tiz ve bir düzine melodik nota birbirine karışıyor.

Rahatsız edici ve ürkütücü ama düşüncelerini zihnime yansıttasından daha iyi.
"Sanırım?"

"Ölümlülerle pek sık konuşmam. Belki de senin için çok fazlaydı." Nihai güce sahip bu narin varlıktan bir özür gelmiyor. Beni inceliyor ve bana bir böceğe bakar gibi mi yoksa çözölmesi gereken dikenli bir düğüme bakar gibi mi baktığına tam olarak karar veremiyorum. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Başım... belada mı?" Sanırım biraz müdürün odasına çağrılmış gibi hissediyordum.

"Sorun mu var?" Evet ya da hayır anlamına gelebilecek bir ses çıkartıyor. "Neden bunu seçtiğini anlamak istiyorum. Seni eve gönderdik. İstedığın bu değil miydi?" Beni incelerken gözleri soluk, soluk bir yeşile dönüyor ve saçları siyaha boyanıyor.

Başımı salladım. "Rhagos'la kalmak istedim. Onun hakkında yanılıyorsun."

"Onu ben yarattım. Neden hatalı olanın ben olduğumu varsayıyorsunuz?"

Dudaklarımı yalıyorum, gergin hissediyorum. Binlerce argüman uçup gidiyor. Söylemek istediğim her şey aptalca geliyor. Kimse ona inanmıyor. Kimse onun arkasını kollamıyor. Kimse onu sevmiyor. Kimse ona bir şans vermiyor. Ama tüm bunlar bu varlığın karşısında kulağa acınası geliyor. "Um..."

Yavaşça gözlerini kırptırarak başını sallıyor. "O zaman kendim bakabilir miyim?"

Ben daha cevap vermeden Yüce Baba bir kez daha kafamın içine giriyor. Göz açıp kapayınca kadar tüm anılarımı karıştırırken, şaşkınlıktan dizlerimin üzerine çöküyorum. Düşüncelerimi -çocukluğumu, gençlik yıllarımı, çalışma günlerimi-hızlıca geçip Rhagos'la ilgili anılarımda duruyor. Bunlar daha yavaş ama bir şekilde yine de göz açıp kapayınca kadar ilerliyor ve Yüce Baba bildiklerimi özümserken ben sadece orada burada birkaç düşünce parıltısı yakalayabiliyorum.

Sonra bunu başkalarının düşünceleriyle eşleştiriyor ve hepsi içime akıyor.

Atollo, şimdi Ölüler Salonu'nda ona hizmet ediyor. Bir tanrının tüm yetkilerine sahip olan ve istediği yere gidebilen Atollo, kız kardeşi için mesajlar bırakıyor ve eski tayfa arkadaşlarına göz kulak oluyor. Beklediğinden çok daha fazlası ve gemi kazalarında ölenler için yol gösterici bir ışık olmak istiyor. İnsanlar için daha fazlasını yapabilir. Çok daha fazlasını.

Sinfas, Vor'un seçtiği diğer kişilerle birlikte Yeraltı Dünyası'ndaki bir adada beklemektedir. İsteddiği tam olarak bu değildi, ama tanrısının gelmesini bekliyordu.

hizmet edebilmesi için onu hatırlar. O zamana kadar Vor'un sadık adamlarıyla birlikte yelken açar ve farklı türden maceralar yaşar ve bu beklediği gibi değildir... ama yine de iyidir. O memnun. Belki de mutlu, Vor'un yanında olmasa bile.

Rhagos'un dayanağı olmasına rağmen onun yanında hoş karşılanmayan Varias, de Umutsuzluk Çukuru'na geri atılmaz. yerine, yeraltı dünyasının uzak bir köşesinde, çocukken ölen eski bir arkadaşıyla birlikte sessizce yaşadığı bir tür "ev" e yerleştirilir. Neşeli anları yeniden yaşar ve günlerini peşinde köpeğiyle tarlalarda koşturarak geçirir.

Küçük kulübelerinde uyurlarken Tadj'a sarılan Birkef, her gün kendini daha iyi hissettiğini haykırıyor. Birkef bunu anlamıyor. O da anlamıyor ama kabul ediyor.

Rhagos'un bize saldırdıktan sonra bile dinlenmeye bıraktığı Darkwitch'in denizcileri. Tidewater Limanı'ndaki ölümler. Balsingra'daki ölümler, Beklenti devam ederken hepsi yeraltı dünyasına gönderildi, çünkü onların kapana kısılmış ve acı içinde oldukları düşüncesine dayanamadım. Hiç nefes almamış, ölü doğmuş ölümler, şimdi bile anaç ruhlar tarafından toplanıyor ve Rhagos'un emriyle unutulmuşluktan çıkarılıp yeni bir yere götürülüyorlar. Onlara bakılacak ve hazır olduklarında ölümlü yaşamı bir kez daha deneyecekler.

Kassam, kim-

Hayır. Yüce Peder bu düşüncüyü keser. "Bunu bilmek sana düşmez."

Parmaklarımı ağzıma bastırarak sertçe yutkunuyorum, çünkü başım birazcık ihlal edilmiş gibi hissediyor. Her şeyden başım dönüyor ve Yüce Baba'nın narin, çocuksu ayaklarına kusmamak için derin nefesler alıyorum.

"Onun değiştiğini söylüyorsun," diyor Yüce Baba nazik bir sesle. "Ama o bunları nazik olduğu için yapmadı. Tüm bunları senin için yaptı."

"Bunları neden yaptığının ne önemi var?" Başımı sallıyorum. "Onları yaptığı sürece mi? Ölümlülere karşı daha anlayışlı olması için bir dayanak noktası olmasını istiyorsun. Onun için benden daha iyi bir dayanak olabilir mi? Beni seviyor. Beni dinliyor. Eğer değişmesini istiyorsan, bu bir gecede olmayacak. Zaman alacak."

"Onun için tartışıyorsunuz ama o yine de zalim ve umursamaz."

Başım ağrıyor. Önce Spidae'yi, sonra Faith'i ve şimdi de Yüce Baba'yı ikna etmek zorunda kaldım. Bundan çok sıkıldım. "Aradığınızı fark etmemiştim."

mükemmellik kapıdan çıkar çıkmaz. Belli ki bu sizin için çok iyi işliyor, çünkü tanrıları kendilerine çeki düzen vermeleri için sürekli sürgün etmek zorundasınız, değil mi?"

Bana bakıyor ve saçları kızılışırken gözleri simsiyah oluyor.

Bu... endişe verici. "Özür dilerim," diyorum isteksizce. "Yorgunum. Ben sadece... Birinin onu benim gördüğüm gibi görmesini istiyorum. Kimse bir boşlukta yönetemez ve delirmez, biliyor musun? Geri bildirim ve ara sıra doğru yönde dürtülmeye ihtiyacı olması onun kötü bir adam olduğu anlamına gelmez. Bu sadece çok uzun süredir bir yankı odasında olduğu anlamına gelir. Ölüm olmak onu diğerlerinden izole etti ve sadece bir bakış açısına ihtiyacı var. Her şeyi berbat ettiğinde bunu ona söyleyecek birine." Yüzümü buruşturuyorum, çünkü az önce her şeye gücü yeten bir tanrının önünde küfür ettim ve bu bir şekilde yanlış hissettiriyor. "Özür dilerim."

"Ve ona böyle bir geri bildirim verecek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun? Neden?" Sanki böyle bir tavra alışık değilmiş gibi tekrar gözlerini kırıştırıyor. "Sana yaptığı onca şeyden sonra neden bu kadar sadıksın?"

"Çünkü o buna değer," diyorum inatla. "Çünkü benden asla vazgeçmezdi. Çünkü benimle uğraşmayı yüzlerce kez bırakabilirdi ve planlarına uymasa bile hayatımı kurtarmayı seçti. Çünkü ona bir şans verirsiniz, iyi bir insan olabilir. Ondan asla vazgeçmeyeceğim. Beni tekrar göndermeniz umurumda değil. Ona geri dönmenin bir yolunu bulacağım."

Yüce Peder gülümsüyor ve benimle eğleniyor mu yoksa acıma duygusuyla mı dolu anlayamıyorum... ya da onu ikna ediyor muyum? Ürkütücü, çok yaşlı ama çok genç yüz hatları beni şaşırtıyor. "Peki kurallarınızı çiğneyen birine ne yapardınız? Onları ödüllendirir miydin?"

"Ödül değil, hayır. Çünkü ceza ve ödül sistemi olmamalı." Başımı sallıyorum. "Ben olsam bunun neden olduğunu anlamaya çalışırdım. Bunu neden yaptıklarını anlamaya... ve eğer biri bir arkadaşı için her şeyi yıkacak kadar yalnızsa, o zaman belki de ona o arkadaşı verirdim." Ses tonumdan suçlamayı uzak tutmaya çalışıyorum ama muhtemelen bunu saklamakta pek iyi değilim.

Yüce Peder sadece beni izliyor. "Arkadaş mı? İkimiz de arkadaştan öte olduğunuzu biliyoruz."

"Onu seviyorum," diyorum utanmadan. "Onu olduğu gibi seviyorum, kusurları ve her şeyiyle. Mükemmel olmayabilir ama bu sevgiye layık olmadığı anlamına gelmez. Bu, insanların ondan vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmez. Yanlış bir hareket yaptığında sorgulanmalı, tokatlanmamalı. Ve eğer o kadar yalnızsa, bu durum düzeltilmelidir. Kimse mutsuz olmayı hak etmiyor." Dudaklarımı yalıyorum, daha fazla

biraz korkuyorum ama bunu söylemek zorundayım. "Kalmak istiyorum, her şeyden çok istiyorum. Ama eğer kalamazsam, lütfen ona sevebileceği başka birini verir misiniz? Böylece yalnız kalmaz?" Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve ben de sinirlenerek gözyaşlarımı siliyorum. Şimdi ağlamanın sırası değil. "Sadece daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

Yüce Peder ilerliyor ve benim hâlâ dizlerimin üzerinde olduğumu fark etmem bir anımı alıyor. Parmak uçlarıyla yüzüme dokunuyor ve bu sanki hiçbir şey tarafından okşanmıyormuşum gibi hissettiriyor. Serin ve havadar ama gözyaşlarımın son damlalarını da fırçalarken dokunuşunun arkasında hiçbir ağırlık yok. "Belki de onun için doğru çapa sensindir."

"Ben mi? I-"

Dünya yırtılır.

BOĞAZIMDA BİR HAYAL KIRIKLIĞI ÇIĞLIĞI YÜKSELİYOR VE ÇIĞLIK DINDIĞINDE BEN Rhagos'la yatağa döndüğümü fark ettim. Kulağına bağıyorum.

Çılgılığım bir solukta kesiliyor, sonra hıçkırıklara boğuluyorum ve titreyerek onu kendime çekiyorum.

"Max," diyor ve beni o kadar sıkı tutuyor ki morluklar oluşabilir. "Buradayım, Max. Buradayım. Sen iyisin. Yanındayım."

Nefes nefese ona, o güzel, şaşkın yüzüne bakıyorum. "Döndüm mü?"

"Gitmedin mi?" Bana daha sıkı sarılıyor, şüphe alnında düğümleniyor. "Yoksa sen-"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Sorun yok. Gerçekten." Yüzünün her yerine dokunuyorum, sonra ellerimi çıplak omuzlarında gezdiriyorum. "Eğer beni geri gönderdiyse, o zaman biz... biz iyi olmalıyız."

"Yüce Baba," dedi Rhagos kesin bir ifadeyle. "Seninle konuştu."

"O yaptı." Derin bir nefes çekiyorum ve sonra gözleriyle buluşuyorum. "Sanırım... Sanırım iyiyiz?"

O cevap vermeden aramızda ince bir çekişme oluyor ve Rhagos'un gözleri açılıyor. Aynı anda ben de hissediyorum o anlaşılmaz bağ tekrar yerine kayıyor.

Ben yine onun çapasıyım.

Rhagos bir inilti çıkarıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Max," dedi kalın bir sesle. "Benim için savaştın ve kazandın."

"Birlikte savaştık," diye söz veriyorum ona. "Ama bazı şeyler üzerinde çalışmalıyız. Bunu daha iyi hale getireceğiz. Ve ben de senin yanında olacağım." Gülümsüyorum

ona baktı, neşe doluydu. "Sonsuza kadar."

Beni tekrar yatağa taşıyor ve sonra iri vücudu benimkinin üzerine geliyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve en son bana baktığında giymediğim, Spidae'den aldığım pırıltılı elbiseye dokunuyor. "Seni tutmama izin verecekler," diye mırıldanıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Ben evcil hayvan değilim," diye . "Ben senin ortağımın." "Sen benim *her şeyimsin*."

Buna sevinmemek elde değil. "Muhtemelen seni çok zorlayacağım."

"İtmeye ihtiyacım var," diye kabul ediyor, kalçalarını kaydırarak açarken ve elbiseyi kenara fırçalarken bile. Onun için ıslak ve kayganım -tanrım, her zaman- ve parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, bana dokunurken yüzümü izliyor. "Benim olduğun sürece istediğin her şeyi yapabilirsin, tatlı Max'im."

Bir parmağını içime sokup, bacaklarımı en iyi şekilde seğirten o mükemmel noktaya vurmak için hafifçe kıvrırırken nefesim kesiliyor. "Ne... Varias hakkında?"

"Ben parmaklarımı içine sokmuşken onu yukarı çıkarmak zorunda mısın?" Rhagos bir göğsümün ucuna bir öpücük konduruyor, amımı bırakmıyor. Parmaklarını içime sokuyor, sonra başparmağını klitorisime sürtmek için duraklıyor. "Bir daha asla Varias'ı düşünmek istemiyorum. Eğer bir daha yüzüne bakmak zorunda kalmayacaksam onu sonsuza dek Umutsuzluk Çukuru'na gönderirim."

Kalın saçlarından bir tutam yakalıyorum ve ağzını meme ucuma tekrar indirmeden önce onu uzak tutuyorum. "Sorun da bu, Rhagos. O senin çapandı. Sana hizmet etti. Sırf sen onu sevmiyorsun diye çukura gitmeyi hak etmiyor."

Alçak sesle homurdanıyor, dili ağzını dayamasına izin vermediğim meme ucunu okşamak için dışarı çıkıyor. Bir nefes çekiyorum, çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm hem en ateşli hem de en sinir bozucu şey. "Şu anda Çukur'da değil," diye homurdanıyor. "Onu yeterince ödüllendirmedim mi?"

"Sen söyle. mı?"

Rhagos'un burun delikleri kızgınlıkla parlıyor, ama o sadece beni düşünüyor. "O zaman onunla ne yapmamı istersin?"

"Bence *sen* karar vermelisin."

Yüzünde bir sabırsızlık ifadesi beliriyor ve iç çekerek duraklıyor. Parmakları hâlâ içimde ve uzaklara bakıyor, derin derin düşünüyor.

Nefesimi tutuyorum. Doğru kararı vermesi gerekiyor ama aynı zamanda içgüdülerimin olduğuna da güvenmem gerekiyor. Özünde iyi olduğuna,

sadece bir itmeye ihtiyacı var.

"Sanırım..." Rhagos duraklıyor ve sonra başını göğsüme doğru eğiyor. Bu sefer buna izin veriyorum ve bana ayak parmaklarımı kıvrandıran durgun bir yalama yapıyor. "Sanırım Spidae ile konuşacağım. Sırf birlikte olmamıza engel olduğu için öldürülmeyeceği yeni bir yaşam şansı verilsin ona."

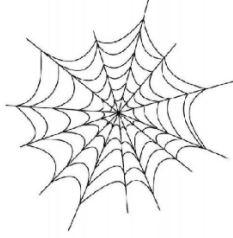
"Bu harika," diyorum mutlulukla. "Bu fikre bayıldım."

"Güzel." Homurdanıyor ve sonra göğsümü ısıyor. "Şimdi seninle sevişmeye geri dönebilir miyim?"

"Kesinlikle," diye nefes alıyorum ve başparmağı bir kez daha klitorisime sürtündüğünde hiç itiraz etmiyorum.

EPİLOG

"Y

Yine mi yiyorsun?" Yulenna ağın içinden Faith'e bakarken tiksinti dolu bir ses çıkarır. Elleri dikmekte olduğu elbiseyle dolu, rengârenk kumaş kollarında parıldıyor. "Sadece yemek yediğini sanıyordum."

"İki kişilik yiyorum," diye itiraz ediyor Faith, dünyanın en büyük peynir lokmasını ağzına tıktırırken. Omuz silkiyor ve yemeye devam ediyor. "Yani, hadi ama. Hamile olduğumu biliyorsun. Bu savaş bebeği yemek istiyor ve ben de onu beslemek zorundayım. Bu artı çapa olayı sürekli ağzıma bir şeyler tıktırdığım anlamına geliyor."

Kıs kıs gülüyorum.

Faith ağa doğru işaret eder. "Bunu duydum, Max."

"Kendini tamamen hazırladın," diyorum neşeye ve Yulenna yine yediğimi fark etmesin diye kendi meyve ve krema tabağını saklıyorum. Faith her fırsatta hamile olduğunu söylemeye bayılıyor, bu çok sevimli bir şey ve onun adına çok heyecanlanıyorum.

Ben sadece yemek yemeyi ve kilo almamayı seviyorum, bu yüzden ben de sürekli yiyorum. "Ayrıca, daha sık yemek yemelisin," diye ediyor Faith.

Peyniri parmakla gösterir gibi Yulenna'ya doğru uzatırken büyük bir ısırik alıyor.

"Üç kişilik demir atıyorsun. Nasıl oluyor da sürekli yemiyorsun?"

"Oh, öyleyim. Sadece yemek değil." Yulenna ikimize de hınzırca gülümsüyor.

Faith dehşet içinde gözlerini kapatıyormuş gibi yaparak, "Gözlerim!" diye haykırır. "Yaniyorlar! Neden bana böyle bir görüntü verdin?"

Sadece kıkırdıyorum. Yulenna da öyle.

Bu, web'in önündeki sabah 'konferans görüşmemiz' ve bunu dört gözle beklemeye başladım. Yeraltı Dünyası uçsuz bucaksız bir yer ve onun çapa-slash-kraliçesi olmayı öğrenmek, diğerlerinin arasında yerimi bulmamın kolay olmadığı anlamına geliyor.

buradaki insanlar. Etrafımda nasıl davranacaklarını bilmiyorlar ve Rhagos'a bağı olduğum için arkadaş edinmek zor. Arkadaş canlısı ve cana yakın olmak için elimden geleni yapıyorum ama son birkaç aydır Ölüm'ün kadını olduktan sonra onun yalnızlığını kesinlikle anlıyorum. Ölüm'ün konumuyla gelen derin bir korku var, sanki Rhagos yanlış konuşan birini sonsuza kadar cezalandıracakmış gibi. Bu düşünce tarzını kırmak zaman alacak.

İletişim ağıları yardımcı oluyor. Rhagos'un taht odasında bir tane, Fırtınalar Düzlemi'nde bir tane, Spidae'nin kulesinde bir tane var ve Yulenna, Faith ve ben her sabah sohbet etmek ve arkadaşlar arasında konuşmak için sohbet ediyoruz. Rhagos meşgulken vakit geçirmeme yardımcı oluyor ve aynı ayaklarımın yere basmasını sağlıyor. Ayrıca kız kıza konuşup dedikodu yapmanın da en iyi yolu bu ve Yulenna dedikodu yapmayı *çok seviyor*. Spidae sadece bizimle olduğu sürece umursamıyor gibi görünüyor ve web üzerinden bazı etkileşimlerini izledikten sonra, Spidae'den ne kadar hoşlanmasam veya onları ürkütücü bulsam da, Yulenna'ya kesinlikle düşkün oldukları açık.

Tıpkı Rhagos'un benim üzerime titrediği gibi, sevgiyle düşünüyorum ve bir lokma daha meyve ve krema çalıyorum.

Yulenna kıkırdayarak başını sallar ve yapmakta olduğu elbiseye birkaç dikiş ekler. Bu benim için, gerçi Yeraltı Dünyası'nda bana elbise dikmek için can atan bir sürü terzi var. Görünüşe göre ölümler de tıpkı hayattakiler gibi sıkılıyor ve işe yaramayı seviyor; ben de Rhagos'u bunu daha iyi kullanması için teşvik ediyorum. Yani Yeraltı Sarayı şu anda terziler, aşçılar, kâtipler, zırhçılar, pastacılar ve bahçıvanlarla dolu ve temelde *Downton Abbey*'nin ölü versiyonuna düşmüşüm gibi hissediyorum, ama inanılmaz derecede büyük bir ölçekte. Yulenna'ya başka bir elbiseye ihtiyacım olmadığını söylemeye çalıştım ama sanırım o sadece dikiş dikmeyi seviyor. Faith bana zaten Yulenna ve iğnesi sayesinde yarım düzine elbisesi olduğunu söyledi.

Hmm. Belki de terzi filomu Faith ve bebeği için birkaç şey yapmaya ikna etmeliyim. Rhagos bir pelerin daha alırsa, bir şeyler fırlatmaya başlayacağını biliyorum.

Pek sayılmaz. Döndüğümünden beri Ölüm tek bir öfke nöbeti bile geçirmedi. Bazen sinirleniyor ama ben onu sakinleştirmekte iyiyim. Çoğunlukla, sadece hayal kırıklıklarını konuşmaya ihtiyaç duyuyor ve daha önce konuşabileceği, ona saçmalıklarını söyleyecek biri olmamıştı. Birkaç kez tartıştık.

-Rhagos inatçıdır ve kendisine hatalı olduğunun söylenmesine alışık değildir ama her zaman çabucak barışırsız ve her zaman beni dinler.

Bazen sırf barışmak eğlenceli olduğu için kavga ettiğimizi düşünüyorum ve bu düşünce yüzümü kızartıyor.

"Max?"

Gözlerimi kırıştıtırıp tahtımda doğruluyorum. "Ne?"

Yulenna kıkırdar ve Faith gözlerini devirir. "Yine lorduyla ilgili hayaller kuruyor."

Daha çok kızarıyorum. "Kesinlikle ."

"Öylesin," diyor Yulenna. "Yüzünde Faith'in o ifade var."

"Suçluyum," diye araya girdi Faith. "Ama Yulenna'nın paylaştığı şeyi tamamen kaçırdın, Max. Ve çok *ilgi çekiciydi*."

"Ah? Neydi o?" Rhagos'u bulmayı ve kucağına oturup onu öpmeye başlayacak kadar uzun süre kızgınmış gibi davranmayı düşünsem de kibarca dikkatimi veriyorum ya da en azından öyle davranıyorum.

"Bu Kassam," diyor Yulenna neredeyse fısıltıyla. Öne doğru eğiliyor, ağ bana onun hayranlık ifadesini gösteriyor. "Ağlara bakıyordum ve fark ettim ki... tanrılardan birinin diğer ağa çekilmiş bir ipliği var. Sanırım bu onun."

Kaşlarımı çatıyorum, meyvemın son parçasıyla oynuyorum. "Takip etmiyorum."

Faith muzaffer bir edayla, "Demek ki Dünya'da," diyor. "Birisi onu Riekki'den kaçırmış ve Dünya'ya göndermiş. Bunun nasıl gittiğini ancak hayal edebilirim." Kıkırdıyor. "Bu duruma demir atmak zorunda kalan kişiye acıyorum."

Yulenna parmağını dudaklarına götürür. "Bunu üçümüzden başkasıyla paylaşma. Bizim sırrımız."

"Um..." Sanki sınıftaymışım gibi elimi kaldırıyorum. "Rhagos'a kesinlikle söyleyeceğim. Ona her şeyi anlatıyorum."

"Siz ikiniz birbirinize karşı çok şapşalsınız. Bu çok sevimli." Faith omuz silkiyor. "Ben de Aron'a her şeyi anlatmanın sorun olmayacağını düşündüm. Her zaman söylerim. Bu şeyleri gizli tutmamız mı gerekiyor?"

Yulenna ikimize de bıkkın bakışlar atıyor. Arkasına bakıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Gitmeliyim. Bana ihtiyaç var. Yarın ikinizle de konuşacağım." Ağ gülümsüyor, elini yan tarafındaki ağın üzerinden geçiriyor ve gözden kayboluyor.

"Harika, şimdi onu Spidae'lerin üçüyle birden hayal edeceğim," diyor Faith, yemeğini bırakırken burnunu kırıstırarak. "İşte onsuz da yapabileceğim bir zihinsel imge." Bana doğru bakıyor. "Peki, Rhagos ve iki gözü nasıl?"

Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Harikalar. Aron ve nasıl?"

"Kaltak," diyor şefkatle. Bu aramızda bir şakaya dönüştü - tanıdığım ve sevdiğim Rhagos'un iki gözü vardı çünkü Aron ve Faith'le tanışmış ve Faith'i Yeraltı Dünyası'ndan serbest bırakma karşılığında Aron'dan gözünü *geri* almak için pazarlık yapmıştı.

Bu uzun bir hikaye.

Elbette bunu düşünmek onu özlememe neden oluyor ve zihinsel olarak bağımıza uzanıyorum. Yeraltı Dünyası düzinelerce yarı-düzlemde oluşan geniş bir ağıdır; bazıları ceza, bazıları ödül, bazıları sıralama ve bekleme içindir ama hepsi ölüler içindir. Rhagos'u bağımıza yaslanmadan bulmak zor olabilir, bu yüzden bizi anında bağlamak için onu ve şimdi koluma damgalanmış bir büyü rününü kullanarak pratik yapıyorum. "Rhagos'tan bahsetmişken, onu bulmalıyım," diyorum. "İşle meşgul oluyor ve eğer onu çekip almazsam, ölüler onu eve götürmem için yalvarana kadar orada kalacak."

Faith bir parça meyve alıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Aynı adamdan mı bahsediyoruz?"

"Har de har har. Evet, öyle. Dediğim gibi, o değişiyor. Bekle ve gör." Yüzümdeki gururlu gülümsemeyi engelleyemiyorum. Artık beni tamamen kaybetmeye ne kadar anlayan Rhagos, kendini daha sorumlu bir Ölüm Lordu olma görevine adadı ve sanırım ölülerle buluşmaktan bu kadar keyif alması onu şaşırtıyor. Her türlü ilginç hikâyeleri ve yaşam deneyimleri olduğu ortaya çıktı.

Kim bilebilirdi ki?

Faith'in sesi solmadan önce parmaklarımı şıklatıyorum. "Aklıma gelmişken, Unutulmuşlar Tarlası'nda son zamanlarda gelen oldukça fazla sayıda Adassian askeri var. Sadece bir uyarı."

"Değirmen için daha fazla tahıl. Aron'a toplamaya gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim." Bana başını salladı. "Yarın konuşur muyuz?"

"Görüşürüz o zaman." Ona bir el sallıyorum ve sonra elimi ağız üzerinden geçirip ayağa kalkıyorum.

Taht odasında bir hizmetçi koltuğumu Rhagos'un yeni tahtının yanındaki kürsüdeki yerine çekmek için hazır bekliyor. Ölü adama teşekkür ediyorum, her ne kadar bunları yapabilecekken el pençe divan durmak benim için zor olsa da

kendim. Bazı ölülerin hizmet etmeyi çok sevdiğini, bazılarının da kefaretlerini gerektiğini öğreniyorum. Sonuç olarak, Rhagos'un egemenliğinde çok sayıda hizmetkârımız var. Sandalyeleri taşıyacak, bulaşıkları toplayacak, taht odasını düzeltecek ve toz alacak -Yeraltı Dünyası'nda toz olduğundan değil- ve kısaca her zaman ayak altında olacak hizmetkârlar.

Bu bir süreçti ama hepimiz alışıyoruz.

Elbisemi düzeltiyor, oturmaktan oluşan kırıksıklıkları düzeltiyorum. Bugünün elbisesi yüksek yakalı ve çıplak omuzlu, göğsümün hemen altında toplanan ve sonra büyük bir kumaş süpürgesiyle yere düşen soluk bir mavi. Güzel ve köpüklü ve hepsinden önemlisi, bir sandalyede birkaç dakika hızlı, kaçamak bir seks yapmak istediğimizde kolayca yukarı itilebiliyor.

Kıyafetlerimi, içinde seks yapmanın ne kadar kolay olduğuna göre seçmeye başlamam çok komik. Bu düşünce yüzümü kızartıyor ve kabarık kollarımdan birini geriye iterek bileğimdeki küçük dövmeyi ortaya çıkarıyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve Rhagos'u düşünüyorum-

-Ve bir an sonra, onun yanında belirdim.

Rhagos'um tahtında yayılmış ve biraz sıkılmış bir şekilde oturuyor. Yüzündeki sıkıntının taktığı bir maske olduğunu biliyorum, çünkü çok yavaş soyduğumuz bir ünü var. Bir kerede çok fazla şey kaostur, bu yüzden belirli bir ruhun hikayesiyle ne kadar ilgilenirse ilgilensin, yüzünde soğuk bir ifade tutar. Etrafıma bir göz atıyorum. Bu yarı-düzlem, seçtikleri tanrı -ya da Aron- tarafından ihanete uğradıklarını düşünen ve hayal kırıklığına uğrayıp unutulmuş ölen askerlerin kaldığı İhanete Uğramış Kılıçlar Kalesi. Rhagos onları bir ordu kurmak için kullanmak istiyor ama ben buna kesinlikle karşıyım. Kardeşi Kalos'un büyük bir fetih ve yıkım hayranı olması, Rhagos'un kendi fatihler grubuna ihtiyacı olduğu anlamına gelmez.

Bir şeyler üzerinde çalışıyoruz.

Rhagos beni görünce doğruldu, yeşil gözlerinde bir zevk parıltısı vardı. Bana elini uzatıyor, ben de eteklerim uçuşarak ona doğru ilerliyorum ve elimi onun elinin içine koyuyorum. Ölülerin karşısında soğukkanlı bir yüz ifadesi takınmaya çalışsa da, ben onun istisnasıyım. Elimini öpüyor ve bana öyle sahiplenici bir gülümseme atıyor ki, benim hakkımda ne düşündüğünü saklamak mümkün değil.

Bu beni utandırıyor.

Yine de seviyorum. Beni her zaman özel hissettiriyor.

"Aşkım," diye mırıldanıyor, parmaklarını benimkilerle birleştirerek. "Çok mu uzun zamandır buradayım?"

"Çok uzun sürmez," diyorum, onun yanına geçip izleyicilere bakıyorum. Aos tarihinin pek çok farklı dönemine ait zırhlar giyen her türden asker görüyorum. Aralarında birkaç kadın da var ama İhanete Uğramış Kılıçlar Kalesi'ni dolduran savaşçıların çoğu yaşlı ve yıpranmış, uzun süre devam eden savaşların gazileri. Yüzlerinde farklı ifadeler var; bazıları kızgın, bazıları boyun eğmiş, bazıları da mutsuz. Onların hikâyelerinin Rhagos'unun ilgisini çektiğini biliyorum ve son zamanlarda onlarla sık sık bir araya gelerek Öbür Dünya'larına nasıl bir amaç getirebileceğini bulmaya çalışıyor. "Az önce seni özledim. Bölüyor muyum?"

"Asla." Elimin tersini öpüyor ve ayakta bekleyen adamlardan birini işaret ediyor. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum. Adı Berris."

Genç adama bakmak için dönüyorum. Daha önce bir yerlerde gördüğüm tanıdık bir zırh giyiyor ve yüzü sanki onunla daha önce tanışmışım gibi görünüyor ama çıkaramıyorum. Sanırım çok fazla ölüyle karşılaşıyorum ve tüm yüzler birbirine benzemeye başlıyor. "Merhaba." Rhagos'un neden onu seçtiğine biraz şaşıyorum ve aşkıma dönüp fısıldıyorum. "Onun kim olduğunu bilmeli miyim?"

Rhagos sadece kıkırdar.

Adam şaşkınlığımdan habersiz eğildi. "Lordum Rhagos, kendisi yokken leydi çapasını korumakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Ölüm Lordu'na ve saygıdeğer eşine hizmet etmek benim için bir onurdur."

"Oh...harika." Kibar olmaya çalışarak parlak bir şekilde gülümsüyorum. İhtiyacım olan son şey bir koruma -kimse sonsuz bok fırtınaları ve bin yıllık işkence korkusuyla Rhagos'un çapasına dokunmaya cesaret edemez- bu yüzden arkasında başka bir plan olmalı. "Dört gözle bekliyorum."

Adamın yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor ve gözlerinde yeni bir parıltı görüyorum - bir amaç. Bize sertçe başını sallıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Rhagos ayağa kalkar. "Birazdan Berris'i çağıracağım. Hizmet etmek isteyen diğerleri de bana katılabilir. Bugün konuştuklarımızı düşünün ve tekrar konuşmak istediğinizde bir haberci gönderin."

"Emredersiniz Lordum Rhagos," diyor kırçillı şövalyelerden biri ve diz çöküyor.

İhanete Kılıçların Kalesinde bekleyen tüm adamlar saygıyla diz çöküyor ve Rhagos elimi eline alıp sıkıyor ve dönüyor

Uzakta.

Bir saniye sonra evimize, Rhagos'un sarayına geri dönüyoruz. Ölüm tanrısı ve yeraltı dünyasının efendisi olan Rhagos istediği zaman ışınlanabiliyor, bu güzel bir numara ama ben anlamıyorum. ona ışınlanabiliyorum ama başka hiçbir yere ışınlanamıyorum.

Yatağın kenarına çöküp geriye doğru yaslanıyorum ve ona ilgili bir bakış atıyorum. "Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Bir iyilik," diyor, ağır siyah pelerinini çıkarıp zengin dairelerinin zeminine fırlatarak. "İsmi hatırlamadın mı?"

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onun soyunmasını izliyorum. "Bana her gün kaç tane isim taktığının farkında mısın?" Alay ediyorum. " yetişemiyorum."

"Evet," diyor.

"Sen bir tanrısın. Ben aşağılık bir ölümlüyüm."

"Sen benim ölümlümsün," diyor hararetle. "Seninle ilgili aşağılık bir şey yok." Bunu söyledikten sonra üzerindeki tuniği çıkarıp atıyor ve ben de çıplak, kaslı teni ve muhteşem Rhagos'umla gözlerime ziyafet çekiyorum. Kolundaki dövme gibi sırtındaki dövmeler de gitmiş, bu da sıkı kaslarının gizlenmemiş görüntüsünün tadını çıkarabileceğim anlamına geliyor. "Sana dokunmayalı çok uzun zaman oldu karıcığım," diye mırıldanıyor Rhagos, kendini yanımdaki yatağa bırakarak.

"Karın mı?" Alay ediyorum. "Evlendik ve kimse bana bundan bahsetmedi mi?"

"Seninle evlendim. Hatırladın mı?" Eğiliyor ve boynumu öpmeye başlıyor, beni en çok çıldırtan noktalarıma sıcak öpücükler konduruyor.

"Hayır," diye düzeltiyorum, kollarımı ona doluyorum. "Kemma Taros'la evlendi. Max Rhagos'la evlenmedi."

"Anlambilim," diye mırıldanıyor, nabız noktamı yalayarak. "Sen her açıdan benim karımsın."

"Bir eşten daha iyi," diye kabul ediyorum. "Ben senin çapanım. Yani sonsuza kadar seninim."

Başını kaldırıyor ve gözleri zevkle parlıyor. Kolları beni sımsıkı sarıyor ve bazen bana sonsuza dek sahip olma fikriyle mücadele ettiğini biliyorum. Bazen uykudan uyanıyorum -çünkü hala uykuya ihtiyacım var, garip bir şekilde- ve bana o kadar sıkı sarılıyor ki kalbim onun için acıyor. Sanki birinin beni bir kez daha ondan alacağından korkuyor.

Yine de hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Karım olmak ister misin?" diye sorar, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Kraliçem mi?"

"İsterdim," diyorum ona mutlulukla. "Ama buna gerek yok. Bu seviyorum. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Üzerime eğiliyor, yüz ifadesi ölüm tanrısı için son derece nazik ve burnumun ucunu öpüyor. "Tadja ve Birkefin gerçek düğünümüze katılmasını sağlayabiliriz. İstersen Hrit Unth'a geri dönebiliriz ama bu yerel halk için biraz korkutucu olabilir. Kim olduğumuzu saklayamayız."

"Bu fikir hoşuma gitti ama yapmalı mıyız emin değilim." Dudağımı ısırđım. "Yine de onları tekrar görmek isterim. Bize karşı çok iyidiler."

"Onlara iyi davranacağız, söz veriyorum," diyor bana. "Tanrılara yeniden dua etmeye başladıklarını biliyor muydun? Özellikle de bana?" Rhagos bundan gurur duyuyor gibi görünüyor. "Hem de kendi başlarına."

"Bu harika." Geçmişte istediğı kadar çok dua alamadığını biliyorum, ancak Bekleyiş'ten döndükten sonra daha fazla dua almaya başladı ve bu da onu değişiklikler yapmaya devam etmesi için cesaretlendirdi.

Üzerime eğiliyor ve bana en hafif öpücüklerini veriyor. "Eşimin en yeni korumasının oğulları olduğunu duyduklarında daha da heyecanlanacaklar."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sevinçle çığlık atıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Gülüyor, belli ki heyecanımdan hoşlanıyor. "Ben yaptım."

Kendi kendine hatırladı. Onunla çok gurur duyuyorum. "Oh, çok mutlu olacaklar!"

"Berris iyi bir adam. Ölümünden sonra unutulmaktan daha fazlasını hak ediyor. Bunu gerçekleştireceğiz." Memnun bir şekilde başını salladı. "Sonsuza kadar hizmet etmeyecek. Bu sadece onu olabileceğı adam haline getirmenin ilk adımı."

"Harikasın," diyorum ona ve bunda ciddiğim. "Hayatta istedikleri cevapları alamayanlar için burayı daha iyi bir yer haline getirmemizi seviyorum." Parmaklarımı yan taraflarında gezdiriyorum, kollarımda nasıl hissettiğini seviyorum. "Yani, tanrıların kibirli götler olması onların suçu değil."

Rhagos bana kaşlarını çatdı. "Ama bu kıcı seviyorsun, değil mi?" "Oh, evet." Kesinlikle seviyorum.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Buraya kadar gelebildiyseniz, sanırım/umarım bu kitabı bitirdiğiniz anlamına gelir. Eeee! Umarım sevmişsinizdir. Bu kitap son birkaç aydır zihnimi tamamen tüketti ve üzerinde hummalı bir şekilde çalışarak onu hazırlamaya, MÜKEMMEL hale getirmeye çalışıyorum ve çoğunlukla sadece yazmanın yarısı kadar bile eğlenceli olmasını umuyor ve dua ediyorum.

Şimdi kitaptan bahsedelim. Ya da daha spesifik olarak, Rhagos hakkında konuşalım. BOUND TO THE BATTLE GOD'u bitirdiğim anda bir noktada Rhagos'un hikayesini yazacağımı biliyordum. Sayfada görüldüğü an, "EVET, KAHRAMAN MALZEMESİ" dedim. Genç bir kızken beni takıntı haline getiren Yeraltı Dünyasının Efendisi Hades havasını yansıtıyor. Yunan Mitolojisine büyük ilgi duyuyordum, bu yüzden bu kitaplarda biraz o etkiyi gördüyseniz, şok olmayın! Aslında antik tarihten çok şey aldım - Aventine biraz Roma'ya benziyor ve Port Tidewater (ve tüm Glistentide) daha çok Bronz Çağı Atina'sı gibi. Kafamda, biraz daha ortaçağ süsleri ve şehirleriyle birlikte aynı zamanda varlar, çünkü neden olmasın?

Bu işe başlarken Rhagos'u Aron'dan farklı bir Aspect yapacağımı biliyordum. Başka bir Kibir yazmak çok eğlenceli olsa da, bunun hile yapmak olacağını hissettim. Hedonizm Rhagos Max'i tamamen ezebilirdi, bu yüzden onu Yalan yaptım. Ayrıca şunu da belirteyim - muhtemelen Apati için asla bir kitap yazmayacağım. Merhaba, bütün gün yataktan çıkmayan ve duvara bakmaktan başka bir şey yapmayan bir kahraman mı? Meydan okumayı severim ama o kadar da değil. Bu yüzden Rhagos Lies'ı yaptım ve eğlenceli olsa da biraz fazla olmasından da endişe ediyorum. Sadece zaman gösterecek, değil mi? Editörüm Rhagos'u çalışırken yaşadığımız dolambaçlı 'zihin karmaşasını' sevdiğini söyledi, umarım siz de sevmişsinizdir. Eğlence

Not - Başlangıçta Max' Rhagos'un Yalan söylediğini kitabın karanlık anında anlamasını sağlayacaktım, ancak bunu biraz ileriye taşıdım çünkü daha fazla etkileşime girmelerini ve Max'in onun saçmalıklarını söylemesini istedim.

Ayrıca, aynı hikayeyi iki kez yazmak istemediğim için, Max Faith'ten çok farklı. Faith son derece hırçın ve laf dinlemezken, Max bir savaşçıdan çok bir aşık. Özünde kibar, nazik ve son derece sadık biri ve ben de böylesine güvenen bir insanın, onu sevse bile manipüle etmekten ve yalan söylemekten başka bir şey yapmayan bir adamla karıştırılmasıyla oynamak istedim. Max onun yalanlarını çok çabuk anlamıyor ve bunun ilk kitabı okuyanlara onu aptal gibi göstereceğinden endişelendim. Ama şöyle bir şey var: Rhagos'tan önce başka bir Aspect'le tanışmadığı için Yalan'ın her şeye soruyla cevap verdiğini bilmiyor. Şüphelenmesi gerektiğini bilmiyor ve Rhagos'a Lies olup olmadığını sorduğunda, Rhagos (doğal olarak) ona bu konuda yalan söylüyor ve o da ona güveniyor. Daha sonra olay zirveye çıkıyor ve Max çok şeye katlanıyor, ama aynı zamanda sevgi dolu ve sadık olduğu için, onu incitse bile bunu neden yaptığını anlıyor.

Eminim bazılarınız Max'in ona söylediği yalanların seviyesini öğrendiğinizde ve Max onu affettiğinde hayal kırıklığı içinde çılgılık atmışsınızdır, ama umarım bunu onun gözünden göstermek ve çaresizliğini biraz olsun ortaya koymak Max'in sevgi dolu affediciliğini mantıklı kılar. Yalancı olduğu için bağırıp kafasına tabak fırlatabilir miydi? Elbette, ama Lies'a sinsi olduğu için kızmak biraz ikiyüzlülük değil mi? Onun hem iyi hem de kötü yanları olduğunu kabul ediyor ve onu daha iyi hale getirmek için çalışmak istiyor. Bu yüzden konu önemli şeylere geldiğinde - Yeraltı Dünyası'ndaki insanlara nasıl davrandığı ya da bedenlerinde hapsolmuş ölüleri - Max yerinden kıpırdamıyor. Onun kendisini ezip geçmesine izin vermiyor ama bunu kendi özel yöntemiyle yapıyor.

Her neyse, tüm bunlar yaptığım seçimleri neden yaptığıma dair saçmalamalarım :)

Ayrıca, odadaki fili kabul edelim (gerçi tüm taraflar orada olduğunu biliyorsa gerçekten bir fil mi?) ve Kylo Ren hakkında konuşalım. HA. Star Wars'u sevdiğim bir sır değil. Kylo Ren'i sevdiğim ve kesinlikle #reylotrash olduğum da bir sır değil. Rhagos'un estetiğini Kylo'ya mı dayandırdım? 100%. Kylo Ren'i gördüğüm anda onun bir ölüm hayaleti gibi görüldüğünü düşündüm ve bu beni tamamen etkiledi.

Bu Max'in Rey ve Rhagos'un Kylo Ren olduğu anlamına mı geliyor? Hayır. Max kesinlikle Rey değil. Max kesinlikle Rey değil - Rey bile sürekli Kylo Ren'le savaşıyor. Bir Rey tipi yazmakta iyi olamazdım, çünkü

Işın kılıcını her çektiğinde, kafamda onu öpmeliydi. Skywalker'ın Yükselişi'nde çok daha fazla öpüşme olmalıydı. Tek söylediğim bu. Ayrıca, Kylo Rey'e karşı biraz hiyardı ve karanlık emo kahramanının kurtarılmasını sevsem de, Rhagos Kylo Ren'in olabileceğinden daha fazla tarçınlı rulo.

Araya serpiştirilmiş birkaç şeyden daha bahsedelim. Hrit Svala'daki köle kızlar gibi - bunlar kesinlikle Tadekha'nın Hisar'dan kurtulan hizmetçilerinden birkaçı. Son kitapta yer alan Adassia'daki savaştan da bahsediliyor. Yulenna ve Faith'in her ikisi de ortaya çıkıyor. Oh, ve Kayıp Kassam artık o kadar da kayıp değil! Üçüncü kitabın kahramanı olacak ve o kitabı yazmak için heyecanlıyım... ama bir süre daha olmayacak. :)

Oh, ve muhtemelen KURŞUNLU KAKA İPİ'nden bahsetmeliyim. Muhtemelen Ruby Dixon'ın berbat bir hayal gücü olduğunu düşünüyorsunuz. Hayır çocuklar, kaka ipi gerçek. Geçenlerde Batavia'nın Mezarlığı adlı kurgusal olmayan bir kitap okudum: Tarihin En Kanlı Toplantısını Yöneten Çılgın Kafırın Gerçek Hikayesi. Hakkımda bilmediğiniz bir şey söyleyeyim - romans okumanın yanı sıra deniz felaketleri kitaplarını da çok severim. Nedenini bilmiyorum ama seviyorum işte. Bu kitap, 17. yüzyılda Hollanda'ya ait bir firkateynin uzak bir adada batması ve kaosun başlamasıyla ilgili. Bu kitapta gemi ve günlük yaşam hakkında çok şey var ve *Batavia*'nın kesinlikle bir kış hatatı vardı. Daha sonra günlerce kocama bundan bahsettim, çünkü ne kadar büyük bir ustalıklı yapıldığına çok şaşırmıştım. Hemen bunu bir kitap haline getirip getirmeyeceğimi sordu ve ben de evet dedim. Yani, kaka ipleri hakkında yazamıyorsan ne hakkında yazabilirsin ki?

(Romantizme ne dersin, Ruby? *Buna* ne dersin?)

Öhöm.

Harika kocalardan bahsetmişken, benimki en iyisi. Benim için bu haritayı yaptı ve Max'in yolculuk ettiği Aos'un farklı bölümlerini gösteriyor.

Ayrıca harika insanlardan bahsetmişken, bu muhteşem kapağı yapan Kati Wilde'a sesleniyorum. Her şeyine bayıldım ve saçmalıklarına katlandığı için onu seviyorum.

Ve sanırım yeterince uzun konuştum. Umarım siz de bu kitabı benim kadar sevmişsinizdir. <3

Yakut

AOS PANTEONU

Yüce Baba, Tüm Onikilerin Hükümdarı

- **Magra**, Bereket Leydisi
- **Tadekha**, Büyü Tanrıçası
- **Riekki**, Barış Muhafızı ve Bilgi Getirici
- **Anali**, Işık ve Sağlık Hanımefendisi
- **Belara** - Güzellik Tanrıçası
- **Aron**, Fırtınaların Efendisi, Kasap Savaş Tanrısı
- **Kalos**, İki Karanlık Kardeşten biri, Hastalıkların Efendisi
- **Gental**, Aile Tanrısı
- **Kassam**, Vahşetin Efendisi, Kayıp Kassam
- **Rhagos**, Ölülerin Efendisi, iki Karanlık Kardeş'ten biri
- **Spidae**, Kaderin Efendileri
- **Vor**, Denizler Tanrısı

DAHA FAZLA RUBY DIXON'A MI İHTİYACIN VAR?

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta, öyleyse neden geçmiş listemde bir gezintiye çıkıp nelerin ilginizi çekeceğini görmüyorsunuz? İşte havanızda ne olduğuna bağlı olarak birkaç öneri. Okumaya devam edin!

Faith ve Aron'un destansı hikayesini okumak ister misiniz?

[Savaş Tanrısına Bağlı](#)

Benim de aynı dünyada geçen daha kısa bir kitabım var!

[Kralın Kız Kurusu Gelini](#)

Kısa ve tatlı bir şey mi?

Hazır_

[Olduğunda Evlendiğind](#)

e

Serilerimden birinin başından mı başlayayım?

[Kanında Ateş](#)

[Buz Gezegeni Barbarları](#)

[Lauren'in Barbarı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

